

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

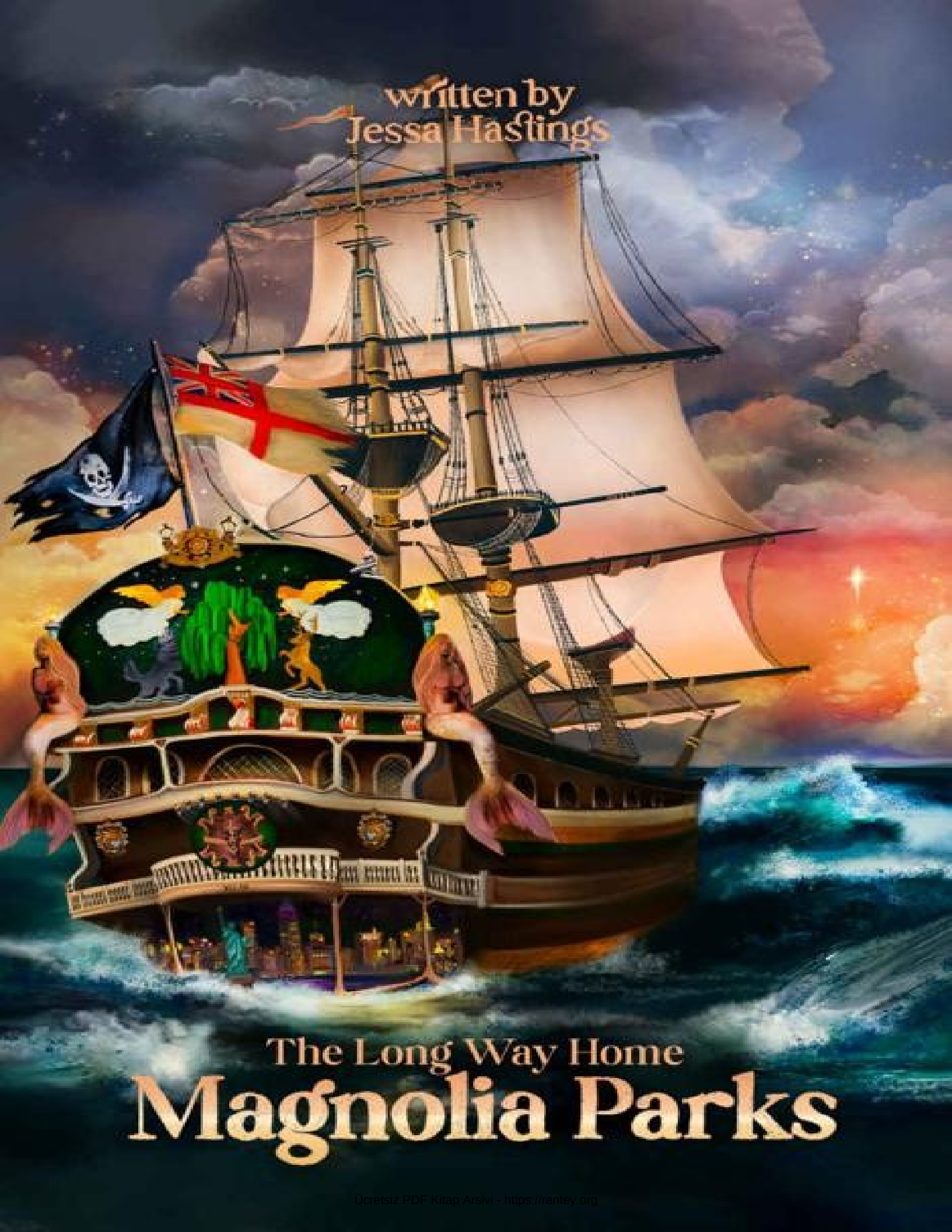
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

written by
Jessa Hastings

The Long Way Home
Magnolia Parks

MAGNOLIA
PARKLARI

Eve Giden
Uzun Yol

JESSA HASTINGS

Metnin telif hakkı © Jessa Hastings'e aittir, 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının açık izni olmaksızın elektronik, mekanik veya fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

ISBN 979-8-9853317-3-8

*Rüzgar doğudan esiyor, sis geliyor
Sanki bir şeyler mayalanıyor ve başlamak üzere.
Beni nelerin beklediğini bilemiyorum ama
olacakların daha önce de yaşandığını
hissediyorum.*

- BJ'in ikinci favori kızının oynadığı filmnden Bert.

Ben için. Belki bir gün, bir sonraki kitap çıkmadan önce yazdığım bir kitabı okumayı bitirirsin. Nefesimi tutmayacağım. Ama ölene kadar elini tutacağım.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

Manolya

Hipsterlar benim en sevdiğim insanlar değil. Eskiden en sevmediğim insan türüydüler, ama aslında gasp edildiler.

Onların yerini - tartışmalı bir şekilde - hipster'ın öncekinden daha kötü bir alt kümesi aldı, tıpkı orijinalinden daha büyük bir baş belası olan bir virüsün mutasyonu gibi. Bu alt küme genellikle çok daha kirli ve ne yazık ki genellikle en azından yarı çıplaktır. Sanırım kendilerine 'özgür ruhlu' diyorlar.

Onları muhtemelen izinsiz girdikleri tarlalarda üstsüz dururken görüyorum çünkü haftada dört saat esnaf barista olarak çalışarak zorlukla mülk sahibi olabiliyorlar. Kollarını genellikle havaya kaldırmış gibi görünüyorlar, bakımsız saçlarında düğümler var ve fotoğraflarının aslında kırık bir iPhone 7 ile değil de bir şiirle takas ettikleri eski model bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş gibi görünmesini sağlamak için grenli, aşırı pozlanmış filtreler kullanırken muhtemelen maytap tutuyorlar.

Onları gördüğümde lateks eldivenler giymek, ellerine bir tişört tutuşturmak, onları bir güzel sallamak ve "NE GÜLÜMSÜYORSUN, H&M'DEN ALDIĞIN JEAN'LER HAKKINDA ALLAH AŞKINA" diye bağırarak istiyorum.

Aslında bu insanlarla New York'ta çok karşılaştım. Asla binmediğim metroda birçok özgür ruhla karşılaştım. Gerçi evimin yanında bir durak var, bu yüzden pek çok serserinin geçtiğini görüyorum.

Burası düşündüğümde daha yalnız ve ben de yalnız olacağını düşünmüştüm.

Başka türlü olamazdı, bunu biliyordum - her şeyi geride bırakarak. Onu terk etmek.

Toplanmak yok, vedalaşmak yok. Sadece her şeyden olabildiğince çabuk uzaklaşmak için ilk uçakla Londra'dan ayrıldım.

Neredeyse bir yıl oldu. Tam olarak değil ama neredeyse.

Ve şimdi her şey farklı.

Ön kapım durmadan çalınıyor.

Beşinci Cadde 995 numaranın en üst katında oturuyorum. Burada yaşamayı seçtim çünkü Londra'ya benziyor ya da Manhattan'da 16. kattaki bir daire ne kadar Londra'ya benzeyebilirse o kadar benziyor.

Tıkırtı normal bir insanın yapacağı standart tak-tak-tak sesinden daha yüksek ve ısrarlıdır. Bu agresif, parlak ve ritmik bir vuruştur. Tak-tak-tak-tak. Tak, tak. Tekrar ve tekrar.

Ben daha kapıyı açmadan kapının diğer tarafında kimin olduğu belli oluyor. Belli olmayan şey ise neden burada olduğu ya da ben zile basmadan yukarı nasıl çıktığı.

Kapıyı açtım ve işte karşımdaydı - kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaplumbağa kabuğundan Cartier Trinity kedi gözü güneş gözlüklerinin arkasına kaşlarını örmüş, sonra da başının üstüne koyup bana dik dik bakıyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdanıyor Taura Sax.

"Üst kattaydım," diye omuz silktim. "Ve misafir beklemiyordum." Ayaklarına bakıyorum. "O Balenciaga canavarlarını benim yanımda giymeye cüret mi ediyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum," diye inliyor.

Ona çılgınca başımı sallıyorum. "Bunlar-" "-

Geriatrik ayakkabılara benziyor," diye araya giriyor. "Biliyorum."

"Hiç gururun yok mu, Taura? Kendine değer verme duygun yok mu?"

"Pekala-" Gözlerini deviriyor. "Beğenmediğin bir ayakkabı giyiyorum, bebeğimi satmadım..."

"Bunu yapmanı tercih ederdim."

"Sadece çok rahatlar." Masummuş gibi omuz silkiyor. "Çıplaklık da öyle Taus, ama bunun da bir yeri ve zamanı var. Ve bunlar için-"

Triple S Clear Sole logo işlemeli deri, nubuk ve file spor ayakkabılarına dikkatle bakıyor. "-O yer, kötü bir düşüşten sonra yaşlılar için bir rehabilitasyon birimi." Kollarımı kavuşturuyorum ve ona şüpheyle bakıyorum. "Burada ne işin var senin?"

Küçük Brics çantasını çekip beni mutfığa kadar takip ediyor.

"Bana ihtiyacın olacağını düşündüm," diye omuz silkiyor.

Khaite'den aldığım beyaz Juliet kaşmir hırkamı kendime daha sıkı sarıyorum. "Çok düşüncelisin."

"Evet." Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Öfkeli bir sürtük olduğumu düşünmediğinde oldukça düşünceli oluyorum."

Ona bir bakış attım. "Yine de biraz sürtüksün."

Parlak bir şekilde gülüyor. "Evet, öyleyim."

"Seninle eve uçmak için buradayım," diyor bana. Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü." Omuz silkiyor. "Bir yıldır dönmedin, düğün var ve annen *Aşk Adası'nın* kendi kişisel versiyonunda bir yarışmacı." Doğru olduğunu bildiğim halde ona gözlerimi deviriyorum. Annem, babamın çocukluk dadımla evlenmesini tam bir şampiyon gibi karşıladı, eğer bugün şampiyonları yüksek işlevli, trollop-y alkolikler olarak kabul edersek.

"Hâlâ Jonah ile konuşmuyorsun. BJ şu anda biriyle çıkıyor." Bunu söylerken beni dikkatle izliyor ve ben gözlerini kaçırarak Burberry'den aldığım kareli streç spor sütyenime bakıyorum. Yeni biriyle çıkıyor. Herkes bunun için endişeleniyor. Bunu belli etmiyorum, yüzümde en ufak bir titreşim bile yok ve bir yıldan uzun bir süredir dövdüğüm, bağladığım ve gömdüğüm canavarın o kadar ölçülü, kontrollü ve sakın olduğuna bahse girebilirsiniz ki, küçük, dengeli yüzümde en ufak bir duygu esintisi bile yok.

Ona meydan okurcasına kaşımı kaldırıyorum - o küçük inançlı, kalbimin dizlerinin onun adıyla bükülmesini bekliyor.

Bir daha asla.

"Senin için zor birkaç hafta olacak," diyor bana temkinli bir şekilde. "Seni eve götürmek için buradayım çünkü en iyi arkadaşlar böyle yapar."

Ona bir bakış attım. "Şimdi en iyi arkadaş mıyız?"

Mutfak adasına tünüyor ve ben de ona bir bardak pinot gris uzatıyorum.

2014 Hans Herzog. Şeftali alı tonu. Kuru ama aşırı ekşi değil. Ferahlatıcı. Tanen.

Burada yaklaşık bir ay boyunca ailesi Napa, Burgundy, Champagne, Marlborough gibi her yerde üzüm bağları olan bir çocukla yattım.

Alkol, ilişkinin önemli bir bileşeniydi.

Bu süre zarfında, ilişkiden tek gerçek çıkarım olan bazı iğrenç, sommelier'e özgü nitelikler edindim.

"Öyle değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "En iyi arkadaşın başka kim olabilir ki?" Omuz silkiyorum. "Bilmem ki. Henry mi? Kız kardeşim?"

"Kız kardeşler sayılmaz." Gözlerini deviriyor. Çok mavi. Safirlere çok benziyorlar. Eskiden onlardan nefret ederdim, ama şimdi oldukça hoşlanıyorum.

"Neden?"

"Çünkü benim yok, bu yüzden adil değil."

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "Bridget ve Henry'nin yanı sıra, sen benim diğer en iyi arkadaşımsın."

"Henry'ye söyleme." Bana bir bakış attı, ben de aynısını yaptım. Asla yapamam.

Bunun sonunu asla duyamazdım.

Taura Sax ile New York'a geldiği gün onu bir taksinin önüne atabilirdim. O zamanlar beş aydır buradaydım.

Henry birkaç haftada bir beni ziyaret ediyordu. Hâlâ da öyle. Bu yedinci seyahatiydi ve o zamana kadar birbirlerinden hoşlandıklarını biliyordum çünkü onunla Cannes'da tanıştığımda bana birlikte yattıklarını söylemişti ve bu yüzden kavga etmiştik. Daha önce hiç kavga etmemiştik, gerçekten. Christian'la birlikte olduğumuzu öğrendiğinde üzüldüğü zaman dışında, ama o tek yönlü bir kavgaydı ve sadece BJ'nin ne yaptığını ona söyleyene kadar eve dönüş yolunda sürdü ve sonra normal programa geri döndük - yani Cannes'da kavga etmek büyük bir olaydı. Cannes genel olarak ideal olmayan başka nedenlerden dolayı da büyüktü, bu yüzden Rush'la vedalaşmadan erken ayrıldım ve birkaç gün sonra Rush onunla New York'ta ortaya çıktı. Buna inanabiliyor musunuz? Onu buraya getirmişti.

New York'a.

Daireme. Kalmak için. Benim evimde!

Lobide ona baktım, bir anlam ifade edene kadar göz kırptım. Yatıştırıcı elleriyle bana yaklaştı.

"Çıldırma-" diye başladı. "Ya da dangelak olma."

Ona karanlık bir bakış attım. Bana daha sıkı sarılırken başını salladı.

"Ben sadece... ikinizin artık arkadaş olacağını düşünmüştüm..." Umutlu bir beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. "Artık Beej'i sikenin o olmadığını biliyorsun."

İkisinden de büyük, garip gülümsemeler.

Birkaç saniye ona baktım, etkilenmemiştim, sonra tekrar Henry'ye döndüm.

"Evet, ama BJ'i becerdi, yani..."

"Evet." Taura gözlerini devirdi. "Ama kim yapmadı ki?" Henry dondu kaldı.

Birkaç saniye ona baktım.

Ve sonra bir kahkaha attım. Mecazi anlamda tabii ki. Ben aslında gülmem.

Ve işte böyle oldu. Taura Sax bu şekilde kalbime girdi ve kendini en iyi arkadaş olarak ilan etti.

Banktan atlıyor ve buzdolabımda balık tutmaya gidiyor.

İçeride çoğunlukla şarap ve zeytin var çünkü hala yemek yapmıyorum ama bu şehirdeki Uber Eats sürücülerinin yarısıyla ilk isim bazında tanışıyorum.

Taura kasvetli bir şekilde bir turşu kavanozu çıkarır ve bir tanesini ısırır.

"Tom nasıl?" diye soruyor ve ben de kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Nereden bileyim?"

Masumca omuz silkiyor. "Konuşabilirsin, bilmiyorum."

Bilmiyorsanız diye söylüyorum, işte son birkaç ayımın özeti:

Londra'dan ayrıldım ve buraya uçtum.

Tom ertesi gün benimle buluşmak için uçakla geldi - sadece yanımda olmak için, çünkü o böyledir. Ve sonra tekrar beraberdik. Ta ki birlikte olmayana kadar.

Bu onu incitiyordu. Ona zarar veriyordum. Sadece siperde değildik. O daha çok bir kalkan, güvenlik battaniyesi, emzik, sargı bezi ve kırık kalbim için bir dikiş gibiydi.

Onu uçaksavar ceketi gibi giydim. Benim için çok şey taşıdı, geçmişe baktığımda bunu görebiliyorum. Çok ama çok kurşun yedi. Aslında, o kurşunlardan birinin onun küçük kalbini de deldiğinden şüpheleniyorum, benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak eden kalbini.

Onu durdurdu. Ani oldu.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Geldi, seviştik, kavga ettik ve gitti. Çok kötüydü ve birdenbire oldu.

Tek başıma pek iyi değilimdir. Hiçbir zaman da olmadım. Ve o gece - eğer kesin konuşacaksak öğleden sonra, çünkü gün ışığında seks yapmaktan hoşlanmadığım için indirdiğimiz karartma perdelerinin etrafından bükülen küçük ışık parçasını hatırlıyorum - bir film hakkında kavga ettik ve sonra gitti. Teknik olarak sadece benim olan ama aslında paylaştığımız daireden birkaç şey aldı - bir telefon şarj aleti, çekmecede bir saat, yedek pasaportu - ve sonra Tom gitti.

Onun gitmesi, insanın kendini Kuzey Kutup Dairesi'nin ortasında hafif bir hırkadan başka bir şey giymeden bulmasına benziyordu.

Baştan ayağa yakıcı bir acı.

Tekrar Mandarin'e dönmek gibiydi. Doğru düzgün göremiyordum, nefes alamıyordum.

Ölmek, muhtemelen sadece mecazi anlamda, ama belki de gerçek anlamda?

Komşum Lucía beni buldu. Beni bir bara sürükledi ve orada vestiyerde Rush Evans ile birçok hata yapmaya başladım.

Rush ve ben, o şehirdeyken ara sıra görüşmeye devam ettik.

Benim mi yoksa onun mu daha boktan olduğunu bilmiyorum. Ben, onun en iyi arkadaşının eski kız arkadaşı. O, eski erkek arkadaşımın en iyi arkadaşı.

"Teknik olarak Sam benim en iyi arkadaşımdı," derdi bazen bunu yaptıktan sonra kendimizi daha iyi hissetmemiz için. Hiç işe yaramazdı.

Bir film çekimi için bir aylığına gitti ve ben de sarhoş bir halde petrol kralının oğlu Stavros Onasis'in kollarına düştüm. Bu çok uzun sürmedi, ki bu iyiydi çünkü o sırada Rush geri dönmüştü. Sonra yeniden çekimler için tekrar gitti ve ben de bağcı çocuk Dieter Van Lauers'i buldum.

Söyleyecek fazla bir şey yok, bir ay dayandığımızı sanmıyorum.

Kısaca Güney Afrikalı bir çocuk vardı - bir erkek demeliyim - Addington Van Schoor, Nightingale Bamfords'da öğretmen. Çok yakışıklıydı ama pek bir şey yoktu. Sadece kimya ve çıkmaz sokak. Gerçi hepsi çıkmaz sokak. Sanırım mesele de bu.

Rush ve ben, birçok çıkarı olan arkadaşlar olarak ileri geri sürüklendik. O

dağınıktı ve ben de dağınıktım, ikimiz de bunu biliyorduk ve bunu birbirimize karşı kullanmadık. Yine de sık sık birbirimize sarılırdık. Aslında en yakın arkadaşlarımdan biri oldu, ancak bu süreç ona çok değerli bir arkadaşına mal oldu. Rush benim yanımda asla Negroni sipariş etmezdi, bir keresinde portakal çiçeği koktuğu için bir kıza siktirip gitmesini söylemişti, okulda hakkımda dedikodu çıkardığını söylediğimde Varley'den yaşlı bir çocukla kavga etmişti, beni alışverişe götürür ve onu giydirmeme izin verirdi ve geceleri diğer tarafa dönerdi, uykuya dalmak için Malin + Goetz'den Dark Rum sıkamak zorunda değilmişim gibi davranırdı.

Rush ve ben Ağustos ayı civarında ilişkimizi sonlandırdık, çünkü biraz gecikmiştik - karmaşıklaşmaya başlamıştık. Sanırım bazı şeyler - sahiplenme, duygular ve bunun gibi aptalca şeyler - ortaya çıkmadan önce olduğun gibi kalabileceğin bir süre var, bu yüzden adını koyduk. Jack-Jack'ten dolayı da bu adı verdik.

Jack-Jack yıllar önce onun ev arkadaşıydı. Rush aracılığıyla tanıştık ve o şehir dışındayken bir gece yanlışlıkla öpüştük. Bu konuda biraz kızgındı ama aslında değildi çünkü teknik olarak 'sadece arkadaşlık', ama her neyse, bu olaydan sonra Rush gerçekten bitirmemiz gerektiğini söyledi çünkü Jack-Jack sıkı bir romantik ve Rush onun çoktan her şeye dahil olduğunu söyleyebilirdi. Ne yazık ki Jack-Jack için, ben bir daha asla her şeye hazır olamayacağım.

"Aşık-Çocuk'a ne olduğunu bana anlatmaya hazır mısın?" Taura sivri bir bakışla sorar.

"Hayır." Şarabı elinden kaptığım gibi geri fırlatıyorum. "Hayır, yapmayacağım."

İKİ

BJ

Ağzından hava üflüyor, gergin, omuz silkiyor.

Sanki bir kafes dövüşüne girmek üzereymiş gibi, yüzü böyle görünüyor.

Gülmemek için elimden geleni yapıyorum ama biraz sırtıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve koluma vuruyor.

"Hiç komik değil." Ters ters bakıyor. Daha çok gülümsüyorum ama sadece aksanı yüzünden. Avustralyalı. Oldukça seksi.

"Benden nefret ediyorlar," diyor

bana. "Etmiyorlar." Ona gözlerimi

deviriyorum.

Nefret güçlü bir kelime ve ailem kesinlikle ondan nefret etmiyor. Kimseden nefret etmezler. Bırakın Jordan Dames'i, annemin Mussolini'den bile nefret edebileceğini sanmıyorum, onun tanışması için eve getirdiğim tek kız... şey, kim olduğunu biliyorsunuz. Yani annem kesinlikle ondan nefret etmiyor.

Ama kardeşlerim...

"Jordan!" Kapıyı açar açmaz annem şarkı söylüyor ve J bana çiçek ve bir şişe şarap uzatıyor. İkisi için de ısrar etti. Gerçi anlamsız çünkü annem zaten ondan hoşlanıyor ve Madeline'in odanın köşesinde gözlerini devirdiğini görebiliyorum ("Kıçını öp," diye fısıldıyor babama, o da onu susturuyor).

Annem çiçekleri alıyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve uzaklaşıyor.

"Ne kadar güzel görünüyorsun!" Annem çiçekleri vazoya koyarken ona sesleniyor.

Öyle. Öyle. Siyah saçlı, mavi gözlü, beyaz bir kıza göre büyük ağızlı. Seksi Pamuk Prenses gibi.

Annem bize "Oturun, oturun - yemek yemek üzereyiz" diyor. Jordan annemle benim aramda oturuyor.

Akıllıca.

Her iki tarafta da koruma.

Henry diğ er tarafıma oturuyor, selam vermek için çenesini sallıyor. Ona karşı oldukça çekingen, her zaman öyleydi - muhtemelen öyle olmak zorunda, sanırım, ama en azından kız kardeşlerimiz gibi  stelemiyor. En azından onun yüzüne karşı.

Madeline Jordan'ın tam karşısında oturuyor. Ona  arap koyuyorum. Biraz da kendime.

"Jordan." Mads ona soğuk bir gülümseme verir.

Jonah'ın Avustralya'dan gelen ve Avrupa'nın yaz aylarını geçirmek için gelen aptal seksi kuzenleri aracılığıyla tanıştık. İki kız kardeş, İskoçya ve Taylor Barnes - yapabilsem oraya giderdim ama yapamam. Yine de dramaya değmez. Her neyse, kızlar yanlarında Jordan'ı da getirmişler.

Man U'nun Bristol'u sikip atmasından sonra bir gece takıldık, aramız iyiydi ve sonra o da takıldı.

Bir süre daha kalmaya karar verdi. Üniversitedeki son yılını erteledi, burada halkla ilişkiler alanında bir iş buldu ve doğum iznindeki birinin yerine bakmaya başladı.

Kız arkadaşım olmasını ben istemedim. Bir keresinde bir yemekte kendinden bahsettiğini duydum ve ertesı gün uyandığımda her yerdeydi. Ondan hoşlanıyorum, eğlenceli. Ona bir kız arkadaş için pazarda olmadığımı söylemek ağır bir konuşma gibi hissettim, bu yüzden sahip değildim ve şimdi ne olduğu. Hayatımda yaşadığım ikinci ilişki ve ben de içine düştüm.

Bu iyi. O iyi. Kolay biri. İyi anlamda, diğ er anlamda değil. Onunla her şey kolay. Ve oldukça plansız bir geli  olsa da iyi bir zamanda geldi. O geldiğinde daha iyiydim, ama aslında bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey *The Sun*'ın Eylül ayında yayınladığı bu makaleyle ilgiliydi.

Magnolia Met'te, BJ Blighty'de, sarhoş ve yalnız.

Makalenin başlığı buydu.

Beni yarı yarıya doğru anladılar. Kesinlikle sarhoş, nadiren yalnız olsam da.

Magnolia'nın o makaleyi göreceğini biliyordum, sandalyede arkama yaslanmış, gözlerim bulanık ve boktan fotoğraflarını göreceğini biliyordum. Ağızımı herkesten daha iyi bildiğini ve o fotoğraftan biriyle  p şt ğ m  anlayacağını biliyordum. Ayrıca kafamın iyi olduğunu da bilirdi. Bok gibi uçtuğumu. Parks'ın da derginin kapağında olduğunu, Rush Evans'ın kolunda parladığını unut,

Elinin onun belinde olmasının midemi bulandırdığını unuttum; ondan tek bir kelime bile duymadan, beni o şekilde gördüğünde ne hissedeceğini içten içe biliyordum. Benden utanması hissinden nefret ediyordum ve utanacağını da biliyordum. O makaleye bakar, ağır ağır yutkunur, sonra ters çevirip fırlatıp atardı. Muhtemelen onu başka dergilerin altına yığıp, ne hale geldiğimi gizlemeye çalışmıştır çünkü o haldeyken benimle birlikte anılmaktan utanırdı - ve neredeyse bir yıldır konuşmasak bile hep birlikte anılırdık.

O fotoğraf yayınlandıktan sonra uyuşturucu kullanmayı bıraktım.

Ve sonra terapi, bunu zaten bir süredir yapıyordum - Bridget Parks yapıyor, hayatım üzerine bahse girerim. Yine de inkar edecektir.

Her şey olup bittiğinden beri Bridge benimle doğrudan konuşmadı, ancak Haziran ayı civarında, *The Mail*'de hakkımda çıkan bir makalenin ertesi günü, Londra'nın en iyi psikologlarından biriyle ön ödemeli on seans, "*Ya da onu sonsuza dek kaybet*" yazan bir notla birlikte postayla geldi.

Dört buçuk aydır haftalık terapi seansları düzenliyorum ve size şunu söyleyebilirim: Muhtemelen onu sonsuza dek kaybettim.

Ve bunun bir kısmı her zaman karnınıza bir yumruk gibi gelebilir, ama bence sorun değil.

Berbat ettim.

Bir sürü sebepten dolayı. Bazıları geçerli olabilir, hatta bazıları yaptıklarımı temizleyebilir ama yine de sıçıp batırdım. Yaptığım şeyi bana başka kimse yaptırmadı.

Ve bu şekilde gidersem onu hep kaybedecektim.

Bunu ondan neden bu kadar uzun süre sakladığımı bilmiyorum. Her zaman öğrenecekti ve ne zaman öğrense, en azından o anda benimle işinin bitme ihtimali vardı.

Bu beni biraz öldürdü.

Belki de ne olursa olsun hep bitecektik.

Ama bunu bir şekilde kabul ettiğimde - belki de birbirimize aşık olduğumuzu ya da her neyse - bilirsiniz, ateş ve barut, zaferimizde ölmek, tüm bu saçmalıklar - düşündüğümünden daha iyiydim.

Onu geri kazanmak için terapiye başladım, birlikte olmak isteyeceği türden bir insana dönüşmek, yeterince iyi olmak, Parks gibi bir kıza layık bir insan olmak istedim. Daha önce kesinlikle değildim ve belki de hiçbir zaman olamayacağım - temelli ölmüş olsak bile, yine de yeterince iyi olmaya çalışmaktan zarar gelmez.

Kolumu kız arkadaşşıma doladım.

Kız arkadaşım. Söylemesi garip. Söylemesi de taze.

O makalenin yayınlanmasının üzerinden sadece bir ay geçti ve ben de ona ayak uydurdum. Gerçi bundan biraz daha uzun süredir takılıyorduk. Ağustos sonunda tanıştık ve Eylül sonunda takılmaya başladık.

İşte şimdi buradayız. Neredeyse Kasım ayının ortasındayız ve yirmi beş yaşında iki numaralı kız arkadaşım var.

"Taura nerede?" Allison Henry'ye parlak bir şekilde sorar.

Henry gülümsemesini bastırır, Taura Sax'a olan ilgileri ile Jordan'ı tamamen küçümsemeleri arasındaki keskin farkı fark etmemiş gibi davranır.

Mads takıldığım kızlar konusunda hep garip davranmıştır. Allie ve Jemima genelde iyi davranıyorlar ama Jordan konusunda hiçbiri iyi davranmıyor. Sanki hepsi Holland Park'ta yaşayan ve yeni insanlara pek dostça davranmayan eski kız arkadaşımın hayaleti tarafından ele geçirilmiş gibiler.

"New York, aslında." Henry başını sallıyor. "İki gün önce uçtum." "Oh." Babam başını salladı. "Ne için?"

Henry bana bakıyor, gergin. Alt dudağını yaladı. "Magnolia'yı eve getirmek için."

"Ne?" Jordan burnunu çeker, eğlenir ve kafası karışır. "Kendi başına uçamıyor mu?"

Ve Henry'nin ona bakışı... Eğer daha iyi bir erkek arkadaş olsaydım, bunu ona söylerdim. Yani, biri Parks'a öyle baksa ona vururdum. Ama Jordan Parks değil, o yüzden kardeşime bir bakış attım.

"O burada büyümedi, Hen."

Jemima şarabından bir yudum alarak, "Ona karşı oldukça kaba olabiliyorlar," diyor. Jordan kaşlarını çatıyor, kafası karışmış.

"Neden?"

"Çünkü o çok güzel." Jemima sanki neşeyle el bombası fırlatmıyormuş gibi omuz silkiyor.

"Tanrım, onu The Met'te gördün mü?" Al başını sallar.

Maddie gözlerini deviriyor. "Yine mi Rush Evans'la? O çok şanslı-"

"Elbisesi mükemmeldi." Jemima iç geçirir. "Versace mi?" diye özellikle kimseye sormuyor.

Kesinlikle Gucci'ydi - bunu bilmemeliydim ama biliyorum. Ayrıca, benim için olabilirmiş gibi hissettim. Benim için değil, benim için, belki? Tam bir 'siktir git', kırmızı halı baskısı. Kıyafetler hakkında konuşmasını özledim. Onları ne kadar çok sevdiğini görünce ben de sevdim. İyi görünüyor, her zaman öyle. Bazen fotoğrafları ortaya çıkıyor. Algoritmalar falan işte. Ayrıca onu seviyorum, o yüzden bazen bakıyorum. Biraz garip, muhtemelen bakmamalıyım ama yüzü onun yüzü ve bakılmak için yalvarıyor.

"İnsanlar güzel şeylere karşı oldukça acımasız olabiliyor. Hem de hiçbir gerçek neden yokken." Annem Jordan'a düşünceli bir gülümseme veriyor ama yüzü değişiyor ve artık özlememem gerektiği halde hep özlediğim kızı özlediğini anlayabiliyorum. Annem başını sallıyor, benim de sallamam gerektiği gibi sallıyor. "Magnolia'ya duyulan kamusal hayranlık her zaman özel bir yük olmuştur."

"İnsanlar onu neden bu kadar önemsiyor?" Jordan soruyor ve Henry bunu bir somurtma olarak algılasa da bence bu gerçek bir soru.

"Çünkü o Magnolia Parks," diyor Madeline. Eğer Parks bunu duyduysa Belirli bir kız kardeşim onu savunsaydı muhtemelen mutlu ölürdü. Keşke ona mesaj atabilsem, söyleyebilsem, gününü güzelleştirebilsem. Umarım Henry yapar çünkü yapamayacağımı biliyorum. Zaten cevap vermezdi. Aylardır ona bir sürü mektup yazdım. Kaç tane olduğunu bile bilmiyorum. Hiç geri dönmedi.

Jordan'ın bardağını dolduruyorum ve Henry'ye bakıyorum. "Biraz sirk gibi, değil mi?" "Tabii ki sirk, BJ." Allie sabırsızca gözlerini deviriyor.

"Daha

o zamandan beri evde-" "-

Allison," diye homurdandı

annem.

"Ne?" Sabırsızca omuz silkiyor. "Onu aldattığını biliyor. Herkes biliyor."

"Allison," diyor bu kez babam.

"Çok fazla basın mı bekliyorlar?" Diğerlerini görmezden gelerek kardeşime soruyorum.

Henry başını sallar.

"Bir sürü insan bunun için uçuyor." Omuz silkiyor. "Harley'i bilirsin."

"Doğru."

"Ona bir BA uçuşu ayarladılar, boşboğaz bir seyahat acentesine Pazartesi günü uçacağını söylediler ama o Pazar günü uçağa binecek."

"Akıllıca." Başımı salladım. İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama yapamıyorum - yapamıyor m u y u m yoksa yapmamalı mıyım? Bilmiyorum - muhtemelen ikisi de.

"Peki o neden geliyor?" Jordan parlak bir şekilde soruyor.

Madeline yüzünü buruştururken çınlıyor. "Garip."

Nefes verip en küçük kız kardeşime bir bakış attım. "Babası evleniyor."

"Çocukluk dadılarına," diye teatral bir şekilde ekliyor Allie. "Ailelerimizle birlikte tatillere gelirdi. Bu çok çılgınca-"

Jemima, "Sanırım onları bir kez yakalamıştım," diye açıklıyor.

"Yapmadın." Annem gözlerini deviriyor, aynı anda gençler de toplu olarak soluk soluğa kalıyor.

"Evet, suyun içindeyken hepimizin geri çıkmasına yardım ediyordu, eli kızın arkasındaydı ama beni gördüklerinde sadece güldüler ve kaygan olduğuna dair bir şeyler söylediler!"

"İğrenç!" Madeline yüzünü buruşturuyor.

"Her neyse, düğün gelecek hafta," diye duyurdu Allie. "Hepimiz gidiyoruz." "Şey," Madeline Allie'ye şirret bir bakış fırlatıyor. "Hepimiz değil..."

"Madeline," diye homurdanıyor babam.

"Ne?" Bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. O biliyor. Madeline A sınıfı bir manipülatör. "O değil..."

"Teşekkürler, Mads." Ona bir bakış fırlatıyorum ve Jordan bana rahatsız edici bir gülümseme atıyor.

"Her neyse," diye araya girdi Henry. "Her halükarda uzun süre kalmayacak." Benden Jordan'a bakıyor ve bana laf mı atıyor yoksa bir şey mi anlatmaya çalışıyor anlayamıyorum. Bazen onu anlamak zor oluyor, o yüzden şarabımı içiyorum.

Sorun yok, bu arada. Ben iyiyim amına koyayım.

Geri geleceğini biliyordum ve Henry haklıydı. Sadece bir süreliğine ve sonra tekrar gidecek. Sonra her şey normale dönecek.

Ya da en azından buna geri dönelim - "bu" her neyse, sanırım. Parks gitti. Bu artık normal.

Jordan yemeğin geri kalanında oldukça sessiz ve biz de fazla kalmıyoruz, biraz da kız kardeşlerim Henry'den Magnolia ve Rush'la ilgili her türlü bilgiyi istedikleri ve o da söylemediği için giderek daha da sinir bozucu olmaya başlıyorlar ve ben de zaten bunları duymak istemiyorum, bu yüzden anneme yemek için teşekkür edip hemen ayrılıyoruz.

Jordan sokakta durup gözlerini kısarak bana bakmadan önce birkaç ev aşağıya doğru yürüyoruz. "Neden beni götürmüyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Bu eski kız arkadaşımın babasının düğünü. Yeni kız arkadaşımı getiremem."

Kızgın bir şekilde başını sallıyor. "O zaman neden davet edildin?"

"Çünkü," diye omuz silkiyorum, "Londra sosyetesini falan. Ben olsam "Annesinin davet edilmesine tamamen şaşırdım."

Bana bir bakış attı ama sanırım ne demek istediğimi anladı. Umarım, en azından. Yüzü biraz yumuşuyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü önemli bir şey değil." Umursamazca omuz silkiyorum. Bu bir yalan. Bunu söylerken göğsümde hissedebiliyorum.

Jordan gözlerini deviriyor. "Her zaman büyük bir olaymış gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Kollarımı beline doladım. "Peki sen nereden biliyorsun?"

Bana bir bakış attı. "İş yerimdeki herkes sürekli onu soruyor, Sanki o aptal filmlerdeki adam her kimse onunla çıktığını biliyormuşum gibi..." Gözlerini deviriyor.

O 'aptal filmler' derken dünyanın en çok hasılat yapan film serisini kastediyor ama evet, 'aptal filmler' benim için uygun.

Tüm bunlar onu kızdırıyor. Biraz anlamadığı ve bu zor olduğu için, biraz da haftada en az bir kez dışarıda olduğumuzda on altı yaşında küçük bir çocuk yanıma gelip Jordan'dan onlarla fotoğrafımı çekmesini isteyecek ve sonra genellikle bana Magnolia ve Rush'ın gerçekten birlikte olup olmadıklarını soracaklar. Basın bültenleri sadece arkadaş olduklarını söylüyor ve Henry de bunun doğru olduğunu söylüyor. Bence doğruyu söylüyor. Bu konuda neden yalan söylesin ki?

Bir keresinde ona yatıp yatmadıklarını sordum ve hayır dedi ama bilmiyorum - Cannes'da Rush'ın elinin onun belinde olduğu o fotoğrafta bir şeyler vardı. Belki de benim için yapacağını düşünmediğim bir şekilde onu koruyor.

Jordan sessizce iç çekiyor ama ben duyuyorum.

"Bak, Jords-" Onu yatıştırmak için başımı sallıyorum. "Muhtemelen benimle konuşmayacaktır bile. Benden vebadan kaçır gibi kaçır."

Umutlu görünüyor.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım.

"Benden nefret ediyor," diyorum ona. Hatta bu cümleyi *Super Mario Bros.* ölüm ses efekti tüm evrende çalışır.

Bu onu rahatlatır, bunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Ve Hen haklı - bir girip bir çıkacak. Burada olduğunu bile anlamayacaksın."

Bu da bariz bir yalan ama benim için işe yarıyor çünkü Jordan, Parks ve benim aynı anda var olduğumuz bir Londra'yı hiç tanımadı.

Bilmiyor. Anlamıyor. Gözleri ve fotoğrafları bilmiyor. Aynı odada olduğumuzda neye benzediğimizi bilmiyor. Nasıl mıknatıs olduğumuzu, birbirimize nasıl baktığımızı, birbirimizi nasıl bulduğumuzu.

Benim bir kurt olduğumu ve Parks'ın on beş yaşından beri adını uluduğum ay olduğunu bilmiyor.

Jordan benim ve Parks'ın nasıl olduğumuzu bilmiyor.

Vardı.

Yani öyleydi.

Daha çok gülümsüyor, rahatlıyor, elimi tutuyor. Öpüyor. Onu arabama doğru bastırıyorum. Öpüyorum. Bilinçli ama onu öperken Parks'ı düşünmüyorum, inanabiliyor musunuz?

Jordan'la yatarken Parks'ı da düşünme. En azından düşünmemeye çalışıyorum. Bazen bunu yapmak diğerlerinden daha zor - şimdi olduğu gibi - onun hakkında konuştuğumuzda.

Açık konuşayım: Jordan çok seksi.

Muhtemelen karanlıkta bile Parks'a benzememesi daha kolay. Vücutları çok farklı. Jordan atletik, göğüsleri, poposu ve kıvrımları var. Ayrıca havalı, cana yakın ve rahat biri. Eğlenceli. Akli başında. Bira içiyor. Kot giyiyor. Saçını kız topuzlarından biriyle kafasının tepesinde toplar.

O yaygara yapmaz.

Bana güveniyor.

Sanırım ona bana güvenmemesi için bir sebep vermedim.

Dürüst olmak gerekirse Parks'ı görecekim için biraz gerginim.

Beni biraz mahvedeceği için gerginim. Bana yapmayacağını söyleme, her zaman yapar - hoşlandığım şekillerde olsa bile.

Sürekli kalbini göğsünden söküp atmayan biriyle çıkmak daha kolay. Ve Parks hep öyle olacak. Elinde değil. Onun aptal gözlerine bir kez baktım mı çözülüyorum. Ya da eskiden öyleydim - kız arkadaşına bakarak başımı kendime sallıyorum.

Artık değil.

Tanrı aşkına. Lütfen, daha fazla değil.

ÜÇ

Manolya

Kapıdan girer girmez kız kardeşim kendini kollarıma atıyor.

Onu her zaman görüyorum. İş seyahatlerim için bana uçuyor ya da Avrupa'da bir yerde buluşuyoruz ama birbirimizi son gördüğümüzden bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçti.

Benden kısa olmasına rağmen beni yerden kaldırıyor.

"Evdesin!" Heyecanla bir çığlık attı ve ben de kaşlarımı çatarak onu bedenimden sıyırdım.

"Bu çok fazla duygu, Fridget. Ve elbisemi parçalıyorsun."

Miu Miu'dan Balerin Tarzı Tül Elbise ile Dolce & Gabbana'dan kesik çiçekli ayakkabılar.

Kız kardeşim gözlerini deviriyor ve koluma vuruyor. "Uçuş nasıldı?" Bavullarımdan birini içeri çekiyor ve bana bir bakış daha fırlatıyor. "Bunlardan kaç tane var?"

"Hmm?" Akılsızca ona bakıyorum. "Oh. On iki belki?" "Bir haftadır buradasın." Göz kırıyor.

"Aslında," diye ondan Taura'ya bakıyorum, "saat üçe doğru buradayım."

"Oh." Hepimiz pes edip onları avluda bırakmadan önce Taura bir çanta daha getiriyor. *Babalar bunun için değil mi?* Bilemem, sanırım. Benimki şimdiye kadar hiç işe yaramadı.

"Üç hafta mı?" Henry çalışma odasından başını uzatarak sordu. "Ne için?"

"Birkaç iş toplantısı." Omuz silkiyorum ve bu biraz yalan ama başka ne diyebilirim ki? 3 Aralık mı?

Asla anlamayacaklardı, Henry bile.

Kollarına atlıyorum ve beni sarıp öpüyor.

başımın üstünde. Beni kokluyor. "Saçların tuhaf kokuyor."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Bu Philip B White Truffle şampuanı - beğenmedin mi?"

Bana bir bakış attı. "Neden saçının mantar gibi kokmasını istiyorsun ki?"

"Çok pahalı." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallar. "Bu soruya cevap değil." "Clairol Herbal

Essences kullanıyorum-" diye açıklıyor kız kardeşim.

Ona bir bakış attım. "Bununla övünme Bridget."

Henry onu belinden yakaladı ve saçlarını kokladı. "Övün bakalım, Bridge. Lanet bir çayır gibi kokuyorsun."

Kolumu Taura'nınkiyle birleştiriyorum ve onlara -özellikle de kız kardeşime- ters ters bakıyorum.

"Büyük mezuniyet balomda bunu mu giyiyorsun, seni korkunç fahişe?"

Yeşil eşofmanının içinde kendine bakıyor ve sonra kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Bana aldığın şu aptal kabarık Chloé ayakkabılar var üzerimde."

"Hoşuma gitti." Henry kız kardeşime savunmacı bir kol atıyor.

"Bundan eminim." Golf Wang'den Wild Thang tişörtü ve Vetements'tan siyah logo desenli eşofman altıyla ona bakıyorum. "Söylesene, ikiniz moralleri bozmak için eşofman giyme anlaşması mı yaptınız yoksa benim yokluğumda her şey tamamen bir kenara mı itildi?"

Kız kardeşim beni tekmelemeye çalışıyor ve ben de beyaz elbisemin kirlenmesini istemediğim için onun aptal, çirkin bacağından kaçarak ona Ukraynaca küfrediyorum.

"Herkes nerede bu arada?" Kız kardeşimin, hayat boyu en iyi arkadaşımın ve yeni en iyi arkadaşımın Londra'ya büyük dönüşümü karşılayan tek komite olmasından dolayı yarı kırgınım.

Başka kimi bekliyordum bilmiyorum. Christian, belki? Jonah'la o zamandan beri konuşmadım. Marsaili'nin çiçeklerle ve bir pankartla burada olması iyi olurdu, değil mi?

"Burada," diye başıyla yemek odasının kapısını işaret ediyor, sonra duruyor. "Akşam yemeği masada. Neredeyse bir saat geciktin - tam sana göre."

Omuz silktim, rahatsız olmadım. "Harley o zaman bana G700'ü göndermeliydi.

Bombardımancı'nın katlanmak zorunda kalacağı bir sonuç bu."

Taura Henry'nin önünde duruyor ve Henry elini Stella McCartney x The Beatles işbirliğinden Get Back baskılı pamuklu jarse kazağının altına sokuyor.

"Peki bunun sonucu ne olabilir?" Gözlerini kırıştıyor. "Patates graten biraz soğur mu?"

Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyorum. "Patates nedir?"

Henry bir kolunu bana doladı. "Votka buradan geliyor." Bridget hepimize bakıyor, yolu kapatıyor.

"Bakın, bu kapının diğer tarafında bir sürü aile dramı var..."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika."

"Bushka Marsaili ile konuşmuyor-" "-

Neden?" Sözünü kestim.

"Çünkü Marsaili onun nedime olmasına izin vermiyor," diyor Taura.

Bridget'le biraz vakit geçirdiği söylendi. Bu çok hoş. Benim yokluğumda burada birbirlerine sahip olmalarına sevindim.

"Annemin yeni poposu burada-"

"Bridget!" Kaburgalarını dürtüyorum. "Eğer Ayın Erkek Arkadaşı'ndan bir kısaltma yaratmakta ısrar ediyorsan, yalvarırım fonetik olarak söyleme."

Henry gülmeye başlar.

"Babam BOTM'dan

nefret eder..."

Henry başını öne eğer. "İlginç."

"Neden burada olduğunu sorup duruyor-" "Adil görünüyor," diye düşünüyor Taura.

"O zaman annem kızgın çünkü Alexi Amca davet edilmediği için incindi..." "Annenin erkek kardeşi, eski kocasının düğününe davet edilmediği için kızgın.

bir sonraki düğün?"

Bridget omuz silkiyor, çaresiz. "Ben sadece gerçeklerle buradayım." "Vay be." Göz kırpıyorum. "Gerçekten de buranın tutkalı bendim, değil mi?" "Evet." Kız kardeşim bana alaycı bir bakış attı. "Öyle işte." Sonra Henry kapıyı itti. İlk sırada annem var.

Ellerini iki omzuma koyuyor, her bir yanağımı kendi yanaklarıyla çarpıştırarak öpüyor.

"Eve hoş geldin, sevgilim."

"Evde değilim." Ona kibarca gülümsedim.

Babam ayağa kalkıyor, bana sert ve ikimiz için de rahatsız edici bir şekilde sarılıyor.

"Eve döndüğüne çok sevindim, sevgilim."

"Ben evde değilim," diyorum yine sert bir gülümsemeyle.

Marsaili elleriyle yüzüme dokunuyor ve bana sarılmadan önce şefkatle gülümsüyor.

("Evine hoş geldin, Magnolia," diye fısıldıyor. "Evde değilim," diye fısıldıyorum. Bana bir bakış atıyor. "Evet, evdesin.")

Henry ve Bushka'nın arasına oturup kolunu sıkarak selam veriyorum. "Nerelerdeydin?" Bana sinirli bir bakış attı.

Yüzüm bocalıyor. "New York."

"Ne zamandan beri?" Kaşlarını çatıyor.

Rahatsız bir şekilde odaya göz gezdiriyorum. "Neredeyse bir yıl oldu." Ona küçük bir bakış attım. "Geçen ay beni ziyaret ettin mi? Martha Stewart'ı ziyaret etmek için Bedford'a gitmiştik. Sana özel Moskova Katırları mı yaptı?"

Marsaili bana bir bakış attı. "Belki bir tane fazla gelmiştir?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye omuz silkiyor Taura, "Martha'nın eli ağırdır. İyi dökmeyi sever."

"Kimin yok ki?" Annem takdirle başını sallıyor. "Oh, Magnolia, hayatım, Henry - bu Enzo." Az önce orada oturan ve hoş bir şekilde gülümseyen BOTM'sini işaret ediyor.

Burada olmaktan çok mutluyum, yaşlı Enzo.

Yakışıklı sayılır, sanırım. Eğer Avrupa çöpu ve sosis seviyorsanız. Bununla tam olarak ne demek istediğimi bilmiyorum ama uygun.

"Magnolia," diye kalın bir İtalyan aksanıyla adımı söylüyor. "Ünlü ağaç kızıyla tanışmak büyük bir zevk-"

("Ne?" Kulağını ovuşturarak başını sallayan kız kardeşime göz kırparak fısıldıyorum. "İngilizcesi mükemmel değil.")

Enzo bana sarılmak için ayağa kalktı ama ben onu durdurmak için elimi uzattım.

"Oh, hayır, hayır-" Onun yerine kolunu nazikçe okşarken başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, Enzo. Sarılmamıza gerek yok. Ama seninle burada tanıştığım için çok mutluyum. Şimdi. Londra'ya döndüğüm ilk gece, ailem ve en yakın arkadaşlarımla samimi bir akşam yemeğinde." Ona içten bir gülümseme verdim.

Küçük bir selam verdi.

Marsaili ve ben göz göze geldik.

"Enzo'nun numarası..." diye başlıyor babam, parmaklarıyla sayarak. "Harley-" Mars homurdanıyor.

"Восемь," diyor Bushka aynı anda Bridget, "Sekiz," diyor.

Annem uzun kaşlarıyla şarabını içiyor ve hepsini kovmak için elini bir kez çırpıyor.

"BJ'den haber aldın mı hayatım?"

"Yapmadım," diyorum ona, burnumu havaya kaldırarak.

"Yapmayacağım da." Bridget gözlerini deviriyor ama ben onu yakalıyorum.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Yapmadım. Ve yapmayacağım. Ondan nefret ediyorum ve aslında aşkımız öldü-"

"-Oh!" diye iç geçiriyor annemin BOTM'u pişmanlıkla.

"Hayır, hayır, Enzo-" Başımı sallayarak ona hızlı bir gülümseme gönderiyorum. "Bu üzücü bir şey değil, güçlendirici bir şey."

"Öyle mi?" Henry başını eğiyor ve ben de onu susturuyorum.

"Çok güçlüyüm. O filmdeki aşk eğrelti otu gibi mi?"

Ve ölür. Ve o iyi. Rahatlamış, hatta-" "Senin

bitkin de mi öldü?" diye soruyor, biraz yıkılmış bir halde.

Taura başını sallar. "Filmde aşk eğreltiotu öldüğünde delirmiyor mu?"

Ona bir bakış attım.

"Hayır. Hayır, herkes dinlesin. Ben, mecazi olarak-" onun için açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum, "aşkımızın bitkisini - mecazi olarak - çöle bıraktım ve isteyerek orada terk ettim. Yani, sadece açıklamak için - üzgün değil-" Henry'ye sert bir bakış attım. "Çok güçlü."

Taura'ya bıkkın bir bakış attım.

Bridget birkaç saniye düşünür. "Meraktan soruyorum, ne tür bir bitkiydi? Mecazi aşk bitkiniz mi?"

Ona aptalca bir cevap vermeden önce bir ahududu patlatıyorum ve aptalca sorusunu omuz silkerek geçiştiriyorum. "Bilmiyorum - çirkin bir çalı gibi çok sıkıcı bir şey. Mesela... Sprinter Şimşir gibi. Süper çirkin."

"Oh." Gözlerini kısarak bana baktı. "Yaprak dökmeyen mi demek istiyorsun? Hiç ölmeyen bitkileri mi?"

Telaşla ona baktım.

"Ne?" Başımı sallıyorum. Hen eğlenerek bana bakıyor. "Hayır! Yani-hayır, bu hayır - bunun sonuçlarını anlıyorum ve hayır." Hay sikeyim. "Fikrimi değiştirdim. Bu bir İngiliz gülü. Çok kırılgan, aptal bir çiçek. Bir boka dayanamaz."

"Oh." Alaycı bir şekilde başımı sallıyor. "Yani aşkınızın metaforik bitkisi sadece simgesel olarak en güzel çiçek... şimdiye kadar."

Ona göz kırpıyorum.

"Ne oluyor Bridget? Boş zamanlarında botanikçi mi oldun?"

Taura gülmeye başlar.

"Ve ayrıca hayır... Evet olsa bile, ama hayır." Kız kardeşime sert bir bakış attım. "Tabii. Belki dış görünüşü çok güzel ama çok dikenli var. Çok dikenli. Ayrıca şu anda çölde. Kimsenin onu göremeyeceği bir yerde. Ya da sulayamayacağı. Çölde hiç şansı yok. Kesinlikle orada işi bitti. Yüzde yüz ölü. Ve gül hayaleti diye bir şey yok, bu harika."

Şarabımı çabucak içiyorum, sonra Henry'ninkini de içiyorum ve yemeğin geri kalanında başımı öne eğiyorum.

-

Odam bıraktığım gibi duruyor.

Mükemmel bir şekilde korunmuş ve bir an için kalbimin her yerinde yüzlerce kağıt kesiği varmış gibi hissediyorum - odamın bana onu düşündürdüğü tüm yollar - ve sonra biraz daha şarap içiyorum ve bu duyguları yıkıyor.

Ya da onları boğar.

Bridget yatağında onun yattığı yere uzandı. "İyi misin?"

Birkaç kez göz kırpıyorum, muhtemelen çok fazla çünkü muhtemelen değilim, ama yine de yalan söylüyorum çünkü kolay.

"Harika." Başımı salladım.

O da başını sallıyor ve yalan söylediğimi anladığını biliyorum. Ve sonra sırtıyor. "Gül hayaleti..."

Henry 🗣️

9:52PM

Onu gördüğün için kendini iyi hissediyor musun?

Kimi?

...

...

Bunu yapmayalım.

Kabul edildi

Sadece soruma cevap ver.

Hayır, onu gördüğüm için kendimi iyi hissetmiyorum.

Beni gördüğü için kendini iyi hissediyor mu?

Kuralları çiğneme.

Özür dileri m.

Yarın görüşürüz.

İyi olacak.

Manolya

Düğünün çoğunun planlanmasına uzaktan yardım ettim.

Renk paleti, çiçekler, elbiseler - Marsaili'nin iki kız kardeşi var, ikisi de nedime - büyük olanı bir şekilde benim üzerimden baş nedime unvanını almayı başardı, Christopher Walken tarzına sahip ve bir tuğla kadar vizyoner. Küçük olan - ya da Bridget ve benim ona taktığımız isimle 'boktan olan' - da işe yaramazın teki.

Bridget de öyle. Yardımcı olmaya çalıştı, ancak aynı buket içinde gül ve düğün çiçeği önerdi, bu yüzden kesinlikle ve hemen bir çıkmaz sokaktı.

Ama tüm bu planlar benim için iyiydi. Beni meşgul etti. Çünkü Londra'da arkadaşlarımla çok vakit geçiriyordum ve New York'ta her zaman etrafımda olan çok fazla insan yoktu.

Şehre her gelişinde Rush vardı. Ve Lucía Nieves-Navarro, benimle aynı katı paylaşan Meksikalı kaçık telekom varisi komşum. Sonra yıl boyunca tanıştığım başkaları da vardı ama New York çok geçicidir.

İş için hala çok seyahat ediyordum - meşguldüm, yapacak işlerim vardı. Sanırım zamanımın ne kadarını BJ ve Paili ile doldurduğumun farkında değildim.

Duyduğuma göre şu anda İspanya'da yaşıyormuş. İspanyol Gribi'nin şu anda oldukça gizli olduğundan eminim, ama eğer değilse, umarım ona da bulaşır.

Her neyse.

Düğün St. George'da. Tabii ki. Sanki Londra'da St Paul Katedrali dışında evlenilecek başka bir yer varmış gibi, ama ben orada evlenmek istiyorum, bu yüzden Marsaili'yi o mekandan uzak tutmaya özen gösterdim.

Hanover Meydanı'na düğünden yirmi beş dakika sonra vardık.

Başlamış olması gerekiyordu ama bu benim suçum değildi ve öncelikle Londra'nın iğrenç trafiği yüzünden ve biraz da Bridget'in 'kendi makyajını yapmaya' karar vermesinden kaynaklanıyordu, ki eğer onu kendi makyajını yapmaya çalışırken görseydiniz neden geç kaldığımızı anlardınız ve siz de o koyu fuşya, yüksek pigmentli travestiyi onun renk körü küçük ellerinden çekip alırdınız.

Marsaili'nin elbisesi muhteşem.

Pronovias'ın SS2022 The New Oasis Koleksiyonu'ndan Kufra elbise.

Biri uzun kollu, diğeri kolsuz asimetrik yaka, hafif boncuklarla süslenmiş formda bir denizkızı kesimi ve ince ama oldukça hoş bir tren.

Baş nedime Marchesa'dan tozlu mavi firfırlı omuz süslemeli bir elbise giymiş, annemin üzerinde Oscar elbisesi gibi dururdu ama bu hanımefendinin üzerinde tam bir karmaşa. Sanki Hogwarts'taki Yule Balosu'na gidiyormuş gibi.

The Shit One Valentino'dan çok şık, sade, ipek pelerinli bir elbise giymiş... Leylak demek istemiyorum çünkü leylaklar aptalca ama leylak *değil*.

Bridge'i tül etekli ve puf kollu bu muhteşem bebek mavisi Tony Ward elbisesine soktum ve Jimmy Choo'nun Anilla 100 kristal ayakkabılarını giymeye zorladım ve dürüst olmak gerekirse, biraz Külkedisi gibi görünüyor ve neredeyse kıskanıyorum ama güzel hissettiğini söyleyebilirim, bu yüzden kıskançlığım %30 sağlıkla kaynıyor.

Peki ya ben? Elie Saab İlkbahar 2011 Couture defilesinden benim için yeniden yaratmasını istediğim bir elbise. Güzel, pastel, parlak mor. Şeffaf, dantel panelli, vücudu saran, dökümlü ipek kristal organze ile ince bir şekilde kuşaklanmış ve Aquazzura'dan Carrie Crystal Bow Mule 75 ile mükemmel bir şekilde eşleştirdim.

Hepimizin elinde ortancalar, lavantalar ve beyaz gül buketleri var ve düğünün renk teması da bana kalırsa çok güzel.

Dışarıda dikilip içeri girmeyi beklerken gergindim.

Önce Bridget, sonra ben.

Onu göreceğimi biliyorum. Burada olacağını biliyorum. Bu büyük bir

şey - ailemizde büyük bir tartışma. Herkes bu konuda benimle konuşmaya geldi.

Beni yağlamak için Nobu'ya götürdü. Bridget onun davet edilmesinin son derece uygunsuz olduğunu düşündü. Babam ve annem, Ballentine'lerin geri kalanını davet ettikleri için onun da davet edilmesi gerektiğini söylediler ve sonra babam annemin defolup gitmesi gerektiğini ve burada ne işi olduğunu söyledi. Sonra Bushka onun harika bir kıcı olduğunu ve kaya karidesi tempurasını uzatmasını söyledi. Marsaili gelmemesinin kabalık olacağını ve eğer herkese söylediğim gibi onu unuttuysam, orada olmasında bir sakınca görmemem gerektiğini, ama gelmemesi için ısrar edersem, kendisinin de ısrar edeceğini söyledi.

Bu yüzden onu davet ettiler çünkü onlara aslında onun benim merkezimde, tüm mutlu şeylerin akıp gittiği bir boşluk olduğunu ve her şeyde onun yokluğunu hissettiğimi söyleyemedim. Her şeyde. Kahvaltı zamanı, çay bardakları. Yaban arıları. Bal. Yıldızlar. Gucci. Discovery Channel. Uzun yolculuklar. Genel olarak araba kullanmak. Söğüt ağaçları. Uno. Old Skool Vans. Tiffany'ler. Maserati'ler. Dövmeli çocuklar.

Ve şimdi burada, St George'un merdivenlerinde, boğazımda gümbürdeyen bir kalp ve nereye bakacağını bilmeyen gözlerle duruyorum çünkü görmek için can attıkları şeyi bulacaklarından korkuyorum.

Henry ve Taura merdivenlerin başında beliriyor ve sonra koşarak merdivenlerden inip kollarını bana doluyor.

"Londra'da olman ne kadar güzel?" Beni yerden kaldırıyor, itip kakıyor.

Ona alaycı bir bakış attım ve papyonunu düzelttim. Tom Ford'dan mavi ve şirin. Biliyorum, ben seçtim. Giorgio Armani klasik smokin takım, küçük mavi hilal ay yıldız kol düğmeleri ve yine Tom Ford'dan Elkan Penny Loafer'lar.

Taura kollarını boynuma doladığında ona, "Buna alışmamalısın," diyorum.

Sky Rocket Maxi Elbise (The Vampire's Wife) oxblood. Çok şık.

Eğer (görünüşe göre) en iyi arkadaşım olmasaydı ve gerçek (diğer) en iyi arkadaşımla yatıyor olmasaydı, onun hakkında güvensiz olurdu.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Burnumu havaya kaldırdım. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Beni görmezden geliyor. "Gergin misin?"

Ona bakıyorum, gözlerim ondan Henry'ye kayıyor ve başımı sallıyorum. Bana küçük bir şişe votka uzattı.

"Bunu şimdi iç, bunu da," dedi, "sonra iç." Merdivenlerden çıkarken bana küçük bir göz kırpmıyor. "Biz senin Baba tarafı. Orta-ön gibi. Sola doğru."

"Umurumda değil-" diye yalan söyledim.

Henry merdivenlerden geri geri çıkarken, "Onu getirmedi," diye sesleniyor. Duraksıyorum. "Hâlâ umurumda değil."

Kaşını kaldırıp beni işaret etti. "Saçmalık." Sonra tekrar içeri daldılar.

"Bu çok ilginç," diyor Bridget yanıma sokularak. "Hayır, değil," diyorum ona çabucak.

Bana bakıyor, sinirli ve meraklı. "Kız arkadaşın yok mu?" diye tekrarlıyor.

Onu görmezden geliyorum.

("Çok ilginç," diyor nefesinin altında, ama ağzından nefes aldığı için sesi çok yüksek çıkıyor).

Müzik yükseliyor. Ave Verum Corpus. Bridget koridorda yürümeye başlar. Sonra ben.

Ve gözlerim önümde. Ne sola ne de sağa dönüyorlar. Ve yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum - kilisenin sağında, sadece sağ taraf geleneksel olarak damadın tarafı olduğu için değil, bunu bildiğim için.

Sahip olduğumuz o çekim, evrenin bizi her zaman birbirimize doğru sürüklemesi, bunun bir anlamı olmalı, öyle değil mi? Bir yılın en iyi (ya da en kötü) kısmını savaşıyor ve karşı koyarak geçirdiğim ve hala hissettiğim o büyük manyetik güç, bacaklarım beni onun yörüngesine geri götürmeye çalışıyor - sanırım bunun bir anlamı var.

Ya da belki de öyle değildir ve ben sadece öyle olmasını istiyorum çünkü bu tüm acılarımıza bir amaç verir.

Düğün vaazlarını pek dinlemem. Hepsi birbirinin aynısı, öyle değil mi?

Sevgi sabırlıdır, sevgi naziktir. Kıskanmaz, övünmez, gurur duymaz. Başkalarının onurunu kırmaz, bencil değildir, kolay öfkelenmez, yanlışların kaydını tutmaz. Sevgi kötülükten zevk almaz ama gerçekten sevinir. Her zaman korur, her zaman güvenir, her zaman umut eder, her zaman sebat eder. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz.

Ama bu boktan bir şey. Hepsi yalan.

Bunların hiçbirisi değildik ama bir saniye bile bana aşık olmadığımızı söylemeye çalışmayın. Onu her şeyden çok sevdim ve her şeyin sonunda, sahip olduğumuz tek şey buydu ve devam etmedi. Başarısız oldu.

Resepsiyon Chelsea Kraliyet Hastanesi'nde, tabii ki çok güzel.

Vaftiz babamla ve Bridget'in vaftiz babasıyla yüz yüze görüştüm. (Graham Norton. Biliyorum, onu da kıskanıyorum.) Amerika'dan bir sürü insan geldi. Chris Martin, Timberlakes, Usher. Her şey utanç verici derecede yıldızlarla dolu, ama Marsaili ve babam memnun görünüyor, bu yüzden sanırım bu iyi. İyi tarafından bakmakta ısrar edersek, sanırım mutlu olmaları iyi bir şey... Onlar artık aşık iğrenç yaşlı insanlar. Gerçi bunu onlara söylediğimde hoşlarına gitmiyor. "Konuşma için bir şeyler sakla, sevgilim." Babam yeni gelinine bir bakış attı.

"Ben konuşma yapmayacağım," diyorum. "Boktan Olan yapıyor."

"Ona öyle demeyi keser misin?" Marsaili huffs. "O benim kız kardeşim." Babam ona bir bakış atıyor. "Biraz boktan biri ama..."

"Harley!" Marsaili homurdanıyor.

"Soru-" İkisine de bir bakış atarak araya giriyorum. "Arrie Parks burada..."

Resepsiyondaki en parlak kıyafeti giymiş olan anneme bakıyorum: Carolina Herrera'dan iki tonlu pembe, yere kadar uzanan bir elbise. Marsaili bana sabırsız bir bakış atıyor. "Bu bir soru değil, Magnolia."

"Onun burada olması biraz yapışkan bir durum, değil mi?" Aralarında bakışıyoruz. "Hayır," diyor Marsaili, aynı anda babam da "Kesinlikle," diyor.

Hepimiz Enzo tarafından sıkılan kıcına bakıyoruz.

Bir resepsiyonun arka köşesindeki limonda olmaması gerektiğine dair kimsenin aklında şüphe yok.

Marsaili elini havada sallıyor. "Bunu yapmamak kabalık olurdu."
_"

"Öyle mi?" babam ve ben aynı anda söylüyoruz ve ben bu senkronizasyonu umursamıyorum.

Ve sonra omzuma bir dokunuş oldu.

Arkamı dönmek için gergindim ama yine de döndüm çünkü böyle cesurum, ama musluktan onun olmadığını anlamalıydım.

Öyle olsaydı hissederdim.

Yine de sevdiğim başka biri.

"Şey," diye sırtıyor Gus Waterhouse. "Bu benim en sevdiğim kalp kırıcı değil mi..." Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Kötü." Bana bir bakış attı.

"Doğru." Ona gözlerimi deviriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

"Bugün en iyi günüm değil." Rahatça omuz silkiyorum. "Yine de en kötü günüm de değil."

_"
Gus başını sallar. "Onu gördün mü?" "Hayır."

Başını eğiyor. "Kasıtlı olarak mı?"

Böyle sinir bozucu olduğu için ona bir bakış attım. "Evet."

Bana küçük bir gülümseme veriyor, değerlendirmesinin doğru olmasından memnun. Elindeki içkiyi alıp yudumluyorum.

"Tom nasıl?" "İyi." Başını sallıyor. "Evet, iyi. Daha iyi."

Bu beni mutlu ediyor. İyi olmayı hak ediyor. "Sevindim."

"Hawaii'yi seviyor."

"Yapardı." Onu düşündükçe gülümsüyorum. "Tırmanılacak onca dağ, sörf-"

"-Kızlar." Gus bana sert bir bakış attı. Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyor, Tom'un bensiz iyi olduğunu bildiğimden emin olmak istiyor.

Olmayacağını hiç düşünmemiştim. Tom, Tom England'dır. Gezegeni şerefliendiren en harika, en bütün, en güzel adam. Asla ihtiyacı olmadı.

Bana sahip olduğu için şanslı olduğu izlenimine hiç kapılmadım; her zaman bunun tam tersi olduğunu biliyordum. O gittikten sonra olanlar haklı olduğumu kanıtlıyor. Gözlerim Gus'a takılıyor çünkü kendi babamın aptal düğününde bana beyzbol topuyla vurmasını kabalık olarak görüyorum.

"Bir süredir beni ziyaret etmedin," diyorum ve başını eğip kaşlarını kaldırıyor. "Hawaii mi arıyor?" Sanırım.

Gus burnundan nefes verir. "O benim en iyi arkadaşım..."

"Peki ben neyim?" Kaşlarını çatıyorum, alınıyorum.

"Doğranmış ciğer mi?"

"Hayır-" Soğukkanlılıkla omuz silkiyor. "Sadece kalbini kıran kız."

Kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Ve heteroseksüel en iyi arkadaşını becerdi."

Ouch.

Sanırım bunu hak

ettim. Ettim ve bu

doğru.

Clara yardım etti (kıрма konusunda, sevişme konusunda değil), ama sanırım sonunda çok fazla ben kaldım. Ben ve BJ. Ben ve Rush.

"Randevuma geri dönmeliyim," diyor ve başıyla tanıdığım birine işaret ediyor, o da bana küçük bir el sallıyor.

"Jack Giles?" Gözlerimi kırptıştırıyorum. O kadar muhteşem ki - çikolata gibi gözleri

Göz kalemi sürmediği halde sürüyormuş gibi her zaman için için yanıyor, geriye itilmiş seksi kahverengi saçları ve sansasyonel çene hattı - keşke eşcinsel bir erkek olsaydım dedirtiyor. Ya da onun heteroseksüel olmasını.

"Bilmiyordum..." Başımı salladım. "Ne zaman?"

"Yakın zamanda oldu." Biraz kızarak başını sallıyor. "Geri dönmeden önce bir şeyler içelim. Ben seni yakalarım-"

Yanağımdan öpüyor.

Ardından konuşmalar yapılıyor ve kız kardeşimi babamın kollarına atıp Henry'nin benimle dans etmesini sağlayarak atlattığım bir baba-kız dansı var. Güvenli Üçlü'ye yakın duruyorum çünkü dünyadaki herkes benimle New York, Rush ve gecenin köründe neden kaybolduğum hakkında konuşmak istiyor.

Sanki hepsi bilmiyor. Herkes biliyor.

Her yerdeydi. Bütün Rosebery duydu. İnternette videoları var. Herkesin bunu duymasının nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Herkesin görebileceği şekilde tüm dünyanın önünde kalbinizin yüzünüzde kırıldığı belki de en kötü anınızı gördünüz mü, sadece bunu daha sonra partilerde sohbet durgunlaştığında küçük bir konuşma için kullanmalarını sağlamak için?

Bara doğru gidiyorum.

"Bir martini alabilir miyim, lütfen?" Barmene sordum.

"Votka." Ve sonra yanımda bir bedenin eyerlendiğini hissediyorum.

Hisset.

Bana hiç dokunmamasına rağmen, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Tuhaf, derin bir ağrı ve hafif bir SVT atağı.

Bara yaslanıyor.

"Hava nasıl Parks?" diye soruyor ve ben yüzümü ona dönmüyorum. Dönemem. Kalbim çok hızlı atıyor, boğazıma kaçıyor.

Nefesimi düzene sokmak için elimden geleni yapıyorum.

Uzun bir yudum alıyorum, gözümü kadehimden ayırmıyorum.

"Geostorm'u hatırlıyor musun?" Soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

Burnunu çekiyor ama sanırım gülüyor. "Evet, bırakıp gittin."

Hâlâ ona bakmıyorum. "Berbattı."

"Benden kaçıyorsun," diyor gözlerime bakarak. "Evet," diyorum. Ve şimdi ona bakıyorum.

Aman Tanrım. Çok güzelmiş.

Göğsüme çarpıyor, bir örümcek ağı gibi içime yayılıyor. Aynı anda hem farklı hem de aynı görünüyor. Sanırım daha yaşlı. Ama daha sağlıklı, belki?

Bazı yeni çiller.

Yüzünde son gördüğümde daha fazla kıl var. Sadece birazcık. En sevdiğim unutma beni fiyonkum hala başparmağında.

Elimi onun mükemmel saçlarının arasından geçirme dürtüsüyle savaşıyorum - bu dürtüden kurtulduğumu sanıyordum ama sanırım onun gibi bir çocukla asla gerçekten yapamazsınız.

Ve onun aptal yastık ağzı, onu her zaman seveceğimden endişe ettiğim gibi sevmeme kararlılığımın dikişlerini yırtıyor ve zihnim onunla yaşadığım ve onunla yaşayacağımı düşündüğüm ve onunla bir daha asla

yaşayamayacağımdan endişe ettiğim anların sonsuzluğuna düşüyor.
Yutkunuyorum. Üç kadar sayıyorum, burnumdan nefes alıyorum.

Bana hala bunu yaptığını bilmesine izin vermeyeceğim. Ölürüm daha iyi. "Öyleyim." Ona bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "İsteklerime saygı gösterip bana yaklaşmadığın için çok teşekkür ederim-"

Sırıttıyor ve "hah" diyor ve ben onu özlüyorum.

"Hadi ama," diye yarı alaycı bir gülümsemeye azarlıyor. "Merhaba demek zorundaydım. Kabalık olur..."

İçkimden büyükçe bir yudum alıyorum. "Sanırım."

Tom Ford'dan Peak-Lapel yün takım elbise ve Pre-Tied İpek-Saten Papyon. Dolce & Gabbana'dan Beyaz Resmi Düğmeli Gömlek ve Jordaan Horsebit Gucci mokasen ayakkabılar. Onu takım elbise içinde seviyorum.

BJ alt dudağını yalıyor ve bana bakmak için başını eğiyor. "Hey, leylak rengi mi giyiyorsun?"

Hay sikeyim. Bir an dudaklarımı büzüyorum ve sonra gözlerimi deviriyorum. "Renk paletini ben seçmedim."

Ciddiyetsizce omuz silkiyorum.

"Evet doğru," diye alay ediyor. "Bana Marsaili'nin bu tek renkli şaheseri kendi başına seçtiğini mi söyleyeceksin?"

Beni pohpohlamaya çalıştığını hissediyorum ama yine de gözlerimi deviriyorum çünkü onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmak istemiyorum.

Bana şakacı bir şekilde başını sallıyor. "Pinterest panosuna ne isim verdin?" "Hiçbir şey," diyorum ona, burnumu havaya kaldırarak.

"Söyle bana-" diye bastırıyor.

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Violet Supernova?"

diye tahmin ediyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, hem eğleniyorum hem de sinirleniyorum. "Amaranthine alacakaranlığı," diye kabul ediyorum.

Yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşür.

Kaşlarımı çatıyorum, bugün hiç kimse tarafından dalga geçilmek istemiyorum, en azından o tarafından. "Leylak rengi bana çok yakışıyor."

Yüzü biraz yumuşar. "Evet, öyle."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Biliyorum," diyorum ona, burnumu havaya kaldırarak.

O yine "hah" der ve yıllar rüzgârdaki yapraklar gibi ayak bileklerimizde ıslık çalar ve biz sonbaharda portakal yağan bir ağacın altında sevgilileriz

ve

Pişmanlık ve o anda hala birbirimizin ve zaman, sahip olduğumuzu düşündüğümüz ama artık sahip olmadığımız sonsuzlukta etrafımızı sarıyor çünkü bizi kırdı.

Biraz gülümsüyor, beni yakından izliyor. "İyi misin?"

"Evet." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Sadakatsizlik kanalında doğan bir aşkı kutlamak için burada olmaktan büyük heyecan duyuyorum."

Gülüyor ve nedense sanki büyüdüğüm evin zilini çalıyormuşum gibi bir ses çıkıyor.

"Uzun süredir mi buradasın?" Gözlerimi bırakmadan. "Sadece birkaç hafta."

"Sen kalana kadar-"

"-Evet," diye araya girdim.

O başını sallıyor, ben başımı sallıyorum. Başım dönüyor. İçkimi aldım, heyecanımı yatıştırmak için birkaç büyük yudum aldım.

"Ee," bir içki daha alıyorum, "duyduğuma göre bir kız arkadaşın varmış."

Yüzü tuhaflaşıyor. Gergin. Rahatsız mı? Pişman mı? Hayal kırıklığına mı uğramış? Hayal kırıklığına mı uğramış? Belki de bunların hiçbiri değildir - belki de sadece benim için üzgündür.

Bir kez başını sallar. "Anlıyorum."

Teması kaybettik mi? Merak ediyorum. Bu düşünce beni panikletiyor. Aradan geçen bir yıl kanallarımızı mı değiştirdi? Artık onun düşüncelerini duyabildiğimi sanmıyorum.

"O burada değil." Etrafa bakıyorum.

Başını sallar. "Bunun uygunsuz olabileceğini hissettim-"

"Yine de buradasın." Sanki söylediği her kelimeyi anlamıyormuşum gibi ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum.

"Davet edildim." Kaşları savunmak için titriyor ve biraz omuz silkiyor. "Annem zorladı," diye yalan söylüyor.

Yalan söylediğini anlayabiliyorum - yalan söylerken ağzı belirli bir açıyla düşüyor. Öyle olması umurumda bile değil, sadece hala söyleyebildiğim için mutluyum. Onu tamamen kaybetmediğim için mutluyum.

"Ayrıca," diye tekrar omuz silkti, "Mars'ın koridordan aşağı inmesini istemedim."

ve onunla mücadele etmek. Sossyete gazeteleri senin yokluğunda şaşırtıcı bir şekilde drama içermiyor," diyor bana bir bakış atarak.

Gözlerimi deviriyorum.

"Görüştüğün biri var mı?" diye soruyor ve keşke evet diyebilseydim. Keşke kalbime kask gibi takabileceğim bir oğlum olsaydı ama yok.

"Öyleydim," diyorum çünkü bu basit bir hayırdan daha az acınası. "Ne oldu?"

Ona soğuk bir bakış attım. "Seni ilgilendirmez."

Bir kez başını sallıyor. "Onu tanıyor muyum?" diye soruyor birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Bir an düşündüm - Rush'ı herkes tanıyor ama ben onunla çıkmıyordum. En azından bir süredir. Yaptığımız şeye 'çıkmaq' diyecek olsaydınız - ki ben demezdim, ama büyükannem diyebilirdi. Rush ve ben, birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin verdik çünkü insanlar her zaman konuşur ve bazen yanlış şeyler hakkında konuşmalarını sağlamak daha kolaydır. Bu bana diğer şeyin doğru şey olup olmadığını anlamam için bir dakika verdi ama değildi. Değildi. Başka kimsenin de olacağını sanmıyorum. Zaten bir önemi de yok. Hem omuzlarımla hem de ağzımla omuz silkiyorum.

"Emin değilim - bilmiyorum. Hayır, muhtemelen."

Biraz rahatlamış bir şekilde tekrar başını sallıyor ve gözlerim sağ başparmağının hemen altına takılıyor.

Çenemi ona doğru sallıyorum, bu beni tuhaf hissettiriyor çünkü bir zamanlar sırf ona dokunabilmek için uzanırdım. "Bu iki ölü arının dövmesi mi?"

Yaylanmış görünüyor ve elinin üstüyle kapatıyor, bana özür dileyen bir gülümseme gösteriyor ve kalkanlarım yukarı kayıyor.

"Evet." Sanki aptalca bir şeymiş ve duygusuz değilmiş gibi omuz silkiyor. Bir kez başımı salladım. "Doğru."

Aşağıya bakıyor, ağzı biraz garip bir şekilde çekiliyor. "Bir keresinde biri bana soylarının asla tükenmeyeceğini söylemişti-" Bana bakıyor. "Yalan söylemiş."

Ona sert bir gülümseme verdim. "Onları öldüren o değildi."

Gözleri düşüyor ve burnundan nefes alarak yutkunuyor.

"Her neyse," diyorum Jennifer Meyer çiçekli elmas yüzüğümü parmağımda döndürürken, "nedimelik görevlerime geri dönmeliyim." Ona

söyledim

Bu kadar çabuk - neden bilmiyorum - belki de mecazi anlamda bizi ldrmş ve bunu vücudunda kalıcı olarak sergilemiş olsa da, beni ilk terk etme dşnncesine hala katlanabileceğimi sanmıyorum.

Başını sallarken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Evet." Ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Bye-" Garip bir şekilde pasif bir şekilde el sallamıyorum ama neredeyse el sallıyorum. Ağzı seğiriyor, eğleniyor.

"Gle gle."

Arkamı dönüyorum.

"Hey, Parks-" diye sesleniyor arkamdan ve ben de dönüp bakıyorum.

"Geri dönmeden önce buluşabilir miyiz? Sohbet edebilir miyiz?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Evet." ok ama çok rahat bir şekilde başımı sallıyorum.

"Sanırım... Bunu yapabiliriz." "Tamam." Biraz gülümsüyor. "Seni ararım."

"Artık numaram sende yok," diyorum ona, sadece istediğim için, nedenini bilmiyorum.

"Hen'den alacağım," diyor bakışlarımı bırakmadan.

Tekrar başımı sallıyorum ve bana ve ona bakan tüm gözleri görmezden gelerek uzaklaşıyorum - bunu, akvaryum etkisini zlememiştim - ama umurumda değil çünkü bu BJ ve onunla ilgili bir şey her zaman buna değecek.

Banyoya giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve korkunç bir aydınlanma yaşarken kapıya yaslanıyorum. Perdeyi kapatmayı unuttuğunuzda sabah güneş i gibi - bu benim hatam, perdeyi kapatmalıydım, güneşin orada olduğunu biliyordum, güneşin eninde sonunda tekrar doğacağını biliyordum, ama perdeyi kapatmadım ve şimdi bu istilacı, parlak, parıldayan ışık beni ondan kaçınmak için kullandığım uykudan uyandırıyor.

Onu hala seviyorum.

BEŞ

BJ

"Düğün nasıldı?" Jordan ertesi gün sorar.

Fulham'daki evinin yakınındaki bir kafede kahvaltı edeceğiz. Burayı seviyor. Ben sevmiyorum.

Kahve her zaman berbat ve yumurtalar çok pişmiş, ama yolun karşısında olduğu için buraya lokal diyor.

Biraz üzücü bir yerel.

Benim için ondan daha üzücü, çünkü o kahveyi sütle içiyor ama ben sade içiyorum. Söz konusu yanmış kahve olduğunda süt pek çok günahı örter.

Biraz şeker karıştırıyorum çünkü demleme bu sabah özellikle berbat.

"Evet, iyi-" Omuz silkiyorum.

Düğünün gerçekte nasıl olduğunu küçümsemek için gerekli bir seviye.

Berbattı. İşte düğün böyleydi. En azından benim için.

Tanrım, o çok güzel - tek düşündüğüm bu. Parks, ne yazık ki kız arkadaşım değil. Peki ya leylak rengi? Lanet olsun ona. Bunu bilerek yaptı, biliyorum. Onu tanıyorum. Halıyı altımdan çekmek için böyle bir şey yapardı.

Sonunda iyiyim, iyi gidiyorum, o geri geliyor ve lanet olası leylak rengi giyiyor, amcık.

"Onu gördün mü?" Jordan beni yakından izleyerek soruyor. Kendimi daha boktan hissettiriyor.

Ona bakıyorum, kendini iyi hissetmesini sağlayacak şekilde gülümsemeye çalışıyorum. "Evet." Tekrar omuz silkiyorum. "Sadece bir saniyeliğine-"

Çenesi elinde, soruyor. "Konuştunuz mu?"

"Evet-" Kötü kahvemden bir yudum aldıktan sonra başımı salladım.

"Biraz. Önemli bir şey değil." Bu bir yalan ve bunu biliyorum çünkü Parks'la yaptığım o konuşma

son on ay içinde yaptığım en heyecan verici şeydi ve tam anlamıyla mor renkle ilgiliydi.

Jordan dalgın bir şekilde çenesini gıcırdatıyor.

"O gidiyor," diye hatırlatıyorum ona - bu düşünce bir mücadele gibi gelmiyormuş gibi davranıyorum.

"Doğru." Eline vuruyor. "Onu bir daha göreceğiz değilsin ya..."

Rahatsızca gözlerimi kısıyorum. "Aslında, önümüzdeki birkaç hafta boyunca muhtemelen onu biraz göreceğiz. Mesela birkaç gün sonra Christian'ın şeyinde."

İç çekiyor. "Harika."

Ensemi kaşıyorum. "Hepimizin arkadaşları aynı-" Jordan başını sallıyor. "Evet ama o gitti-"

"Evet, çünkü onun en iyi arkadaşını becerdim." Kayıyor, rahatsız.

Aldatan biri olduğum için mi yoksa eski kız arkadaşımı savunduğum için mi bilmiyorum.

İki seçenek de boktan.

"Ayrıca," diyorum ve sonra biraz yüzümü buruşturuyorum. Bana karanlık bir bakış attı. Yutkunuyor. "Onunla buluşmaya gidiyorum."

"Ne?" Göz kırpmıyor.

"Neden?" Güzel gözler.

Çılgın mavi.

Omuz silkiyorum. "Çünkü buna ihtiyacım var." "Ama neden?"

"Jordan-" Başımı sallıyorum. "Ben ve Parks, altı yaşından beri arkadaşız. Ve kaç yıldır birlikteyiz?" Omuz silkiyorum. "Ve onu herkesten çok incittim. Onunla konuşmam gerek."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ne hakkında?" "Sadece işlerimizi halletmemiz gerekiyor."

"Sende bok mu var?" Gözlerini kırpmıyor. "Ne boku?"

Ona bakıyorum, kızgınım. Olmak istediğimden daha fazla sinirlenmişim. "Tabii ki bokumuz var."

Burnundan nefes alıyor, tabağına bakıyor. Meyve salatası. Parks bunu asla sipariş etmezdi. Birbirine dokunan çok fazla şey var.

Birkaç saniye sonra iç geçiriyor. "Yapmak zorunda mısın?" Başımı sallıyorum. "Evet, zorundayım."

Gözlerini kıstı. "Ayrılacağını sanıyordum?"

"Aralık ayının ilk haftası."

Ondan bir göz küresi daha. Sanırım haklı. "Şimdi onun uçuş detaylarını biliyor musun?"

Evet.

Yüzümü ekşittim.

İstiyorum ama ona açıklayabileceğim bir sebepten değil.

Ve biliyor musun, onun için üzülüyorum. Jordan'ı kastediyorum. O burada geri planda. Konu ben ve Parks olunca tüm kızlar geri plandadır.

"Neden Christian'lara gelsin ki? Jonah ile bir yıldır konuşmadığını sanıyordum?"

"Yapmadı." Farkında olmadan şakaklarımı ovuyorum. "Ama Christian ve o çok yakınlar."

Artık farklı olduğunu ve dayanacak bir ayağım olmadığını bilmeme rağmen, yüzümün doğal olarak çekmek istediği yüz buruşturmasına karşı çelik yapıyorum.

Yakınlıkları, bağlam içinde, yine de bir tekme gibi.

"Bazen Henry ile onu ziyaret ediyor," diye omuz silkiyorum.

Gittiklerinde Instagram'ı sildim. Böylesi daha güvenli.

"Evet, ama o senin en iyi arkadaşın." Benim için sinirlenmiş görünüyor, ki bu onun için çok tatlı bir şey sanırım.

"Evet-" diye iç geçirdim, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ama önce onunkiydi." Ona hızlı bir gülümseme verdim. Neden onu savunduğumu bilmiyorum - alışkanlık sanırım. "O ve çocuklar kreşten beri aynı sınıftaydı."

"Oh." Başını sallıyor ama anlamıyor. Onun suçu değil. Jordan bizim Londra'nın geri kalanı gibi birbirimizin cebinde büyümemizi izlemedi.

Parks ve ailesi küçüklüğünden beri gazetelerde. Sanırım ailesinin yaptığı işin getirdiği bir şey. Ben ve çocuklar için daha geç başladı ama başladı. Ve her zaman tuzakları oldu. Her zaman öyle ya da böyle izleniyor olmak hakkında söylenecek çok şey var.

Ama en iyi yanlarından biri (genellikle) çok fazla açıklama yapmak zorunda kalmamam. İnsanlar sadece biliyor.

Ama Jordan buralı değil. Taşrada bir at çiftliğinde büyümüş. O da paralı ama bizim gibi paralı değil. Ve orası farklı, sosyete sayfaları falan. Her neyse, öyle diyor. Orada insanlar kim olduğunu bilebilir ama bunu umursamak Avustralyalılara yakışmaz, o yüzden kimse umursamıyor.

Jordan beni ve Parks'ı birlikte görmedi, aramızdaki bağı anlamadı... Keşke bunu geçmiş zamanda söyleyebilseydim ama dün bana bunu yapamayacağımı gösterdi.

Yani burada ve şimdi, Jordan Parks'ın arkadaşlarımla yakın olması garip, Parks'la aramızda hala bir şeyler olması garip - bu sadece bir anlayış kırılması, hepsi bu.

Gerçi Jordan yatılı okula gitmişti, yani biraz uğraşsa muhtemelen kendi deneyimini yayabilirdi, ama sanırım neden istemediğini anlıyorum. Magnolia Parks olmayan bir kızla birlikte olmak acı bir hap olmalı.

Jordan yutkunuyor, yine gergin görünüyor. "İyi biri mi?"

Tuzak gibi hissettiriyor. Yine boynumu kaşıdım.

"Duruma göre değişir," diye burnumu çekiyorum.

Yüzü titriyor. "Neyin üzerine?"

Dalgın bir şekilde yumruğumu masaya vuruyorum. "Ben olsam ikinizin en iyi arkadaş olacağınıza güvenmezdim, Jords."

"Onun arkadaşı olmak istemiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Seni incitti." Başımı sallıyorum ve ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Önce ben onu incittim," diye hatırlatıyorum.

Omuz silkiyor. "Evet, o ve ben birlikte yatmıyoruz, bu yüzden bunu umursamak daha zor."

ALTI

BJ

Jonah Parks'ı gördüğü için altına sığıyor.

Altına sığıyor. Bütün
sabah bana mesaj attı.

Onu çok iyi tanıyordu. O zamandan beri onunla konuşmadı. O denedi.
Aradı, yazdı, hatta bir keresinde uçakla gitti.

Onu göremezdi.

İnce buzun üzerinde olmak için zor bir insan.

Magnolia ile ilgili bir şey var - büyüleyici olduğu kadar sinir bozucu da
- Ondan nefret ettiğinizde bile, dünyanın en büyük dangalağı olduğunda
bile, onun iyi kitaplarında olmak istersiniz.

Sanki onun ışığında olmanın kutsal bir yanı varmış gibi.

Ben ve Jo, geçen Aralık'tan beri gölgede kaldık ve o, Jo'nun öğle
yemeğinde olmasından endişeleniyor.

Christian'ın barı bugün açılıyor - Verona. Tüm yıl boyunca İtalyan yazı,
işte böyle hissettirmeli. Box Set, eksi artık hiçbirimizin konuşmadığı iki
kişi, artı Taura ve Jordan - yani biz hala Box Set miyiz?

Jordan'ın bu sabah hazırlanması çok uzun sürdü ve bunun sebebinin
Parks'ın orada olacak olması olduğunu biliyorum.

Balmain'den aldığı ve çok sevdiğini bildiğim siyah beyaz yakalı bir
elbise giyiyor.

Bunu giydiği için üzgün hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

Benim yüzümden hiç tanımadığı bir kızı etkilemek için giyinmesi. Berbat
bir şey ama ben de yapıyorum. Parks'ın benden hoşlanacağını düşündüğüm
Balmain'den bir kot ceket giyiyorum.

Vardığımızda Jordan'ın elini tuttum. Parmaklar birbirine kenetlendi.
Gerçek bir çift gibi.

Çocuklar yukarı bakıyor.

"Jonah gülümsüyor, Jordan'ın çekini öpüyor, koluma vuruyor, bana sarılıyor ve fısıldıyor: "Henüz gelmedi."

Bunu benim için mi yoksa kendisi için mi fısıldıyor bilmiyorum. Ona gözlerimi deviriyorum, sonra ondan Henry'ye bakıyorum. "Taur's nerede?"

Kime soracağımı bilemiyorum. Bugünlerde oldukça stresli bir durum - hem Henry hem de Jo öyle değilmiş gibi davranıyorlar ama öyle. İkisi de onunla yatıyor. İkisi de ondan hoşlanıyor (bence hoşlanmaktan da öte). O da ikisinden hoşlanıyor. Tam bir karmaşa.

Bu karmaşanın çoğu yüzeyin altında, gizleniyor. Biri kafayı bulduğunda ya da toplum içinde açıkça birini diğerine tercih ettiğinde ortaya çıkıyor ama bunu yapmamak için elinden geleni yapıyor.

Henry bana "Parks'la geliyor" dedi.

"Parks burada mı dedin?" Jonah kafasını sağa sola çevirip manyak gibi onu arıyor.

"Sakin ol, dostum." Ona bir bakış attım.

Gözlerini deviriyor, çıldırmaya devam ediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neyin var senin?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum - onun sorununun ne olduğunu biliyorum. Ben de o yollardan geçtim.

Bu en kötü duygu. Seninle konuşmadığı zaman, gölgede yaşamak gibi bir şey.

Bir yıldır gün ışığından uzakta yaşıyor. Ama lanet kulübe katıl, dostum.

Ona ve biraz da kendime, "Ona boyun eğme," diyorum.

"Beej, dostum-" Jo bana kafasını sallıyor.

"Bir yıl oldu!" Ona söyledim.

"Evet." Omuz silkiyor. "Ve bunun için hâlâ benimle konuşmuyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Ve tamam," diye tekrar omuz silkiyor, "şemada, kafama silah dayandı, sen benim oğlumsun, bunu tekrar yapardım, ama... kafama silah dayanmadı ve yine de yaptım, bu yüzden benden nefret ediyor."

Ona kaşlarını çatıyorum. Yine de onun için üzüliyorum. Biraz sorumlu hissediyorum. Elinde değilmiş gibi omuz silkiyor. "Kaç yaşımdan beri en iyi arkadaşlarımdan biri o, on beş mi?" Bana üzgün görünüyor, sanki onunla arasını düzeltmek isteyerek bana kötü bir arkadaşmış gibi davranıyor. Elini havada savuruyor. "Ayrıca, sinirlendiğinde nasıl olduğunu bilirsin..."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanıdık geliyor, evet."

Bana dik bir bakış attı. "Çok korkutucu."

"Sen bir çete liderisin," diye hatırlatıyorum ona.

Jonah omuz silkiyor ama tam olarak kayıtsız değil. "En sevdiğim terim değil ama tabii."

"Bir çete lideri," diye tekrarlıyorum. "Sadece bir dakikalığına bunu düşünmeni istiyorum." Başını sallıyor.

"Ve onun değil de benim çete reisi olduğum için ne kadar minnettar olduğumu düşünmeni istiyorum." Çenesini indiriyor, kaşlarını kaldırıyor. "Magnolia'nın demir yumrukla yönettiği bir Londra hayal edin."

Burnumu çekiyorum, eğleniyorum. "Peki nasıl bir yumrukla yönetiyorsun?"

Christian arkamızdan geliyor. "Ona kıyasla mı?" Kardeşini süzüyor. "En iyi ihtimalle alüminyum."

Christian'a sarıldım. "İyi katılım, dostum-"

"Evet." Sırıttıyor, memnun.

Vanna'yla birlikte burada.

Eğildi, beni yanağımdan öptü, kız arkadaşımı görmezden geldi.

"Vans, Jordan'ı hatırlarsın." Ona biraz baktım. "Kız arkadaşım." Jordan ona gülümsüyor.

"Elbette." Vanna sadece ağızıyla gülümsüyor. "Elbisene bayıldım."

Ve sonra barda bir dalgalanma oluyor, tıpkı rüzgarın bir tarladaki çimenlere çarpıp dağılması gibi.

Ben onun burada olduğunu bilmeden önce onun burada olduğunu biliyorum çünkü bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ona doğru bakıyorum çünkü bakmazsam daha tuhaf olurmuş gibi hissediyorum.

Üzerinde kırmızı beyaz ekose mini bir bluz, siyah papyon, siyah bir palto, saçında yeşil bir fiyonk ve bacaklarını aptalca uzun gösteren siyah botlar var. O kadar seksi ki, boynuma sarılmak istiyorum.

Magnolia gibi, her şeyiyle. Burada hazırlıksız yakalanmama izin verirsem sanırım boğulabilirim.

Parks Christian'a doğru sığıyor, kollarına atlıyor ve lanet bir koala ayısı gibi ona sarılıyor.

Artık ondan hoşlanmıyor - Vanna'yla birlikte - ama yine de başka tarafa bakıyorum.

Jordan donmuş gibi. Parkları Olimpiyat jimnastiğini izlediğiniz gibi izliyor - biraz huşu ve bir şeylerin kırılmak üzere olduğu korkusu. Elini sıkıttım. Bana bakıyor, minnettar bir gülümseme yayıyor.

Parks kardeşimi yanağından öpüyor ve sonra gözleri bana kayıyor. Benden Jordan'a kayıyor.

Gözleri Jordan'ın üzerinde rahat olamayacağı kadar uzun süre kalıyor. Onu okuyor, izliyor, içine alıyor. Dürüst olmak gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Magnolia'nın yeni erkek arkadaşlarıyla milyarlarca kez tanıştım ama daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Hepimiz için yeni bir bölge.

Lanet olsun. Bu iş ters gidebilir.

Magnolia elini Jordan'a uzatıyor ve - bom - megawatt gülümseme. "Sen Jordan olmalısın." Başını eğip gülümsüyor. Sanki o da ciddiymiş gibi. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Jordan'ın ağzı açık kaldı. Benimki de öyle.

"Sen de..." Jordan biraz kaşlarını çatıyor, kafası karışıyor. Kendini tutuyor, yüzünü düzeltiyor ve gülümsemeye zorluyor. "Eve hoş geldin," diye kekeliyor Jordan.

Magnolia, Jordan'a saçmalıyormuş gibi başını sallar.

"Evde değilim, gerçekten. Sadece bir dakikalığına-" Sonra ona sıcak bir gülümseme daha veriyor. "Ama teşekkür ederim."

Bana döndü.

"Çok güzel, Beej - aferin." Eğildi. Yanağımı kendi yanağıyla çarpıyor. Ve işte o zaman onu hissediyorum - yalanı. Bu bir yalan. Bu tür öpücüklerden nefret eder. Onlar sahte. Annesi yapıyor. Onu çıldırtıyor.

Magnolia benden uzaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitlemiş. "O bir bakıcı."

Bunun neden bir tokat gibi geldiğini bilmiyorum ama öyle.

Sonra benden uzaklaştı ve Taura ile

Jonah - ki tam karşımda duruyor - bana bakmıyor, Jonah'a bakıyor.

Ona kocaman, gergin bir gülümseme veriyor.

"Tanıdığım en kötü arkadaş değil mi bu?" Ona sert bir gülümseme veriyor. "...Bu Paili olmaz mıydı?" Taura kafasını içeri sokarak sorar ve Magnolia kaşlarını çatarak başını ona doğru çevirir.

"Özür dilerim, özür dilerim-" Taura başını sallıyor ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor.

Parks tekrar Jonah'ya bakıyor, gözleri onun üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ve tamamen siyah giymiyorsun-" Beyaz pantolonuna bakıyor. "Ne oldu?"

"Her zaman gardırobumu çeşitlendirmemi isterdin." Ona umutlu bir gülümseme veriyor ve o da bunu kısık gözlerle karşılıyor.

"Özür dilerim," der Jo. Ciddiydi.

Magnolia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sanırım öyle." Yorgun bir kahkaha atar, biraz da rahatlamıştır.

"Ne yapabilirim Parks?" Başını ona doğru eğiyor. "Bunu telafi etmek için-"
"-o Torino?" diyor Jordan ve birden benimle konuştuğunu fark ediyorum ve

Hiçbir şey duymadım.

Kahretsin.

Başımı sallayıp temizliyorum. "Üzgünüm Jords, ne?"

Kaşlarını çatıyor. "Milano Torino'da ne var? Hiç içtin mi?"

"Um-" Düşünmeye çalışıyorum. Parks'ın Jonah'ya söylediklerine değil, kız arkadaşıma odaklanmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Bir tane içtim, evet-"

Omuzları biraz çökmüş, sinirli. "Sence hoşuma gider mi?"

Kaşlarımı çattım. Neyim var benim? "Um-"

"Campari ve tatlı vermut," diyor Magnolia ona bir bakış atarak. "Acı tatlı. Şahsen iğrenç olduğunu düşünüyorum."

"Oh." Jordan başını sallar. "Teşekkürler."

Magnolia Jonah'a dönüyor ve konuşmaya devam ediyorlar, ben de Jordan'a doğru eğiliyorum. Kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Garson siparişimi sordu. Negroni.

Parks gözüme takıldı, eğleniyordu. Belki de bir şeylerin değişmemiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

"Ya siz bayan?" diye sorar garson Jordan'a.

"Bir Milano Torino."

Magnolia'nın gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve yakalıyor. Eğlenen bir gülümsemeyi yalayarak uzaklaştırıyorum.

Jordan gördü, bana biraz ters ters baktı.

Sonra masamızın üzerine bir gölge düştü. Yukarı baktım.

Julian Haites.

Merhaba demek için ona sırtıyorum ama orada olduğumu fark etmiyor bile.

Gözleri Parks'a kilitlendi.

"Oh kahretsin-" diyor, kız ona bakarken onu izliyor. "İşte sorun..."

Ağzında keyifli bir gülümseme belirliyor.

Ona küçük bir kaş çatıyor. "Hadi, kalk ve beni sık." Kollarına doğru zıplıyor ve bunun en azından bir kısmının göstermelik olduğunu biliyorum. Kendini deri ceketli başka bir adamın kollarına atarak kız arkadaşına doladığım kolumu savuşturmaya çalışıyor.

Vintage Parks.

Julian ona her zaman yapmaya çalıştığı gibi dokunuyor. Birlikteyken bile onun ilgisinden hep hoşlanmıştı.

Sanırım bunun için onu suçlayamam - adam öyle biri işte. Daha önce beni hiç rahatsız etmemişti çünkü bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum ve o da asla etmezdi. Şimdi de asla yapmaz, bunu biliyorum. O lanet bir çete reisi, ama yine de...

Onu burada izlerken, lanet olası bir duvarı yumruklamak istiyorum çünkü elleri daha önce onu ürkütecek bir şekilde kızın üzerine düşüyor ama şimdi sadece vücudunda tüm eğlenceli ve boktan yollarını hissetmesine izin veriyor ve New York'un Parkları kaç şekilde değiştirdiğini ve hepsinin beni ölmek gibi hissettirip hissetmeyeceğini merak ediyorum.

Onu tekrar yere yatırıyor ve sırtıyor. "New York nasıl?"

Bir nefes alıyor ve ona gülümsüyor. "Bunun avantajları var." Gözlerini kırıştırıyor. Neden midem batan bir gemi gibi hissediyor?

"Ne gibi?" Kaşlarını kaldırır - onun yanından Ed Bancroft'a bakar ve

Taura'nın yanında oturan kızla birlikte.

Çenesini onlara doğru eğerek, sözsüz bir şekilde hareket etmelerini söylüyor.

Yaparlar. Çabucak. Bu onu etkiliyor. Yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Güçlü hissetmeyi seviyor. O güçlü.

Julian oturur. Parks'ı yanına çekti. Başka tarafa baktım, biraz saçma hissettim.

"Sanki New York paparazzileri beni umursamıyormuş gibi-" diye başlıyor.

Ona bakamıyorum, Jordan'a bakıyorum, o da bana bakıyor, onlara bakıyor.

Başım dönüyor.

Hay sikeyim.

Onu öpmek için eğildim.

O da beni gereğinden fazla öpüyor ama dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"-Atlı arabalar," diye devam ediyorum. "-Tamamen saçma komşum, Lucía. 5. Cadde. Gece yarısı Central Park-"

"Gece yarısı Central Park mı?" Julian kaşlarını çatıyor ve benim kaşlarım iniyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

Parks hiçbir şey olmamış gibi gülüp geçiyor ama bu yüzden ona kızgınım. Neden - Başımı sallıyorum.

Ne kadar sinirlendiğimi fark edince, bu noktada Jonah tarafından sosyal olarak taşınan Jordan'a odaklanmaya geri dönüyorum.

"Nasıl gidiyor?" İçkisine başımı salladım.

Yüzünü biraz buruşturuyor. "Oldukça iğrenç."

Gülmemek için elimden geleni yapıyorum, neredeyse gülüyordum, bu yüzden onu tekrar öpüyorum. Onu tekrar öptüğüm için mutluyum.

Sadece kız arkadaşım olduğu ve birlikte olduğumuz için değil, aynı zamanda kendime neye odaklanmam gerektiğini hatırlattığı için.

Parks kalmıyor. New York'ta sevdiği her şeyi anlatıp duruyor. Londra ile işi bitti. Benimle işi bitti.

Ve hepsi iyi, çünkü artık Jordan'la birlikteyim.

Elini tutuyorum, sıkıyorum.

Parks'ın dikkatini çekmek için masanın üzerine eğildim. Yapmıyormuş gibi davranıyor.

hemen fark eder, ama gözleri onu ele verir.

Gözlerimi kısarak ona gülümsüyorum. "Hayatın boyunca kurduğun bir hayalin sen oradayken gerçekleştiğini duydum-"

Işıldıyor. "Gwyneth ile vajina buharı mı?"

Jordan'ın çenesi düşer. "Gwyneth Paltrow mu?"

Magnolia kendini zor tutuyor, o kadar kendini beğenmiş ki.

Bir kahkaha attım. "Umduğun her şey oldu mu?"

Bir kez başını sallıyor. "Ve daha fazlası."

"Vajina buharı mı dedin? Gwyneth Paltrow ile mi?" Julian tekrar araya giriyor.

"Bunu başka kiminle yapacaksın?"

"Başka kiminle yapabilirim ki?" Cümledeki ben'i vurguluyor, sonra başını eski kız arkadaşına doğru eğiyor.

Parks'ın bunu nasıl yediğini görmek beni hasta edecek. Yanakları pembeleşti. Hay sikeyim. Belki de ondan hoşlanıyordur?

"Vajinanı buğulatırken ne hakkında konuşuyorsun?" Julian merakla sorar.

Dürüst olmak gerekirse, adil bir soru.

"Yani, ne hakkında konuşmuyorsunuz?" diye karşı çıkıyor. "Hepsi zaten masada-"

"Masada mısın?" Jordan soruyor.

Parks bir kahkaha attı ve gözüme takıldı. "Vajina monologları sırasında pek başarılı olamadığınızı söylediğim için üzgünüm."

Jordan küçük bir kahkaha atıyor ve ben suçlu bir ifadeyle omuz silkiyorum. "Yapabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Jordan başını sallıyor, Parks'a bakıyor, şimdi biraz şaşkın. "Gwyneth Paltrow'u nereden tanıyorsun?"

"Biz yeni arkadaşız." Magnolia, sanki on bir yaşından beri ana tezahürlerinden biri değilmiş gibi ağırbaşlı bir şekilde omuz silkiyor.

"Babam yıllar boyunca Chris ile çok çalıştı, bu yüzden onu hep tanıyordum - ama sanırım bana acıdı çünkü orada biraz kayıp bir ruh gibiydim."

"Rica ederim." Ona nazikçe başımı sallıyorum ve bu çoğunlukla

eğlenen bakışlar.

"Doğru." Bana alaycı bir bakış attı. "Bunun için teşekkür ederim." Dilimi ona doğru uzattım.

O da kendininkini dürtüyor.

Jordan bana bakıyor ve ben onun yüzünü okuyamıyorum. Üzgün değil, ama bir şey var.

"Babası kim?" diye fısıldıyor.

"Son yirmi yılda hit olan tüm iyi şarkılar mı? Yarısını o yazdı."

"Ah." Sanki bunu duymak can sıkıcı bir şeymiş gibi kaşlarını çatıyor. Sanırım öyle, bu yüzden kolumu tekrar ona doluyorum ve o da eğilip beni öpüyor. Öpüşmenin sonlarına doğru biraz daha oyalanıyor ve daha sonra seks yapmaya çalışacağını anlıyorum. Umarım Parks'ı düşünmem.

"Yokluğumda golf oynamaya başladığını duydum." Magnolia bakışlarımı tutarak söylüyor.

Başımı salladım. "Evet, sen beni engellemeseydin geliştirdim-" "Seni engellemek mi?" Jordan aramızda kaşlarını çatarak soruyor.

Başımı Magnolia'ya doğru eğiyorum. "Çok fazla sabrım yoktu o."

"Bu kadar az kazanç için bu kadar uzun bir oyun." Magnolia gözlerini deviriyor. "Potadaki 2 milyon sterlin hiç de az değil."

"Oh-" Magnolia alaycı bir şekilde başını sallar. "Şimdi de PGA'da mı oynuyoruz?"

Tanrım, iyi olmalısın."

Ona olması gerekenden daha şefkatle bakıyorum, göğsümde onu özlediğimi hissediyorum, keşke ölse diyorum ama bir türlü son nefesini veremiyor. Ne zaman bir nefes alsın bir tane daha, bir tane daha alıyor ve asla son nefes olmuyor. Onu bu şekilde sevmek, ölmek gibi hissettiren bir tür nefes almak.

"İsteseydin muhtemelen daha iyi olabilirdin," dedim ona. Söylememeliydim çünkü bu derin bir kesikti. Parks'ın gözleri doldu. Tıpkı yirmi yıl önce tanıştığımız günkü dört yaşındaki haline benziyor ve bunu göğsümde hissediyorum - zaten hiç ölmemiş eski alevler, hayatları boyunca bir gün bile körüklenmeye ihtiyaç duymamış türden. Omuz üstümdeki bağlar üzerimden aşağı iniyor ve kilitleniyorum.

İstesem de istemesem de yolculuktayım.

"Peki, ne zaman dönüyorsun?" Julian Parks'a başını sallayarak soruyor.

Ona bu kadar odaklanması beni kahrediyor, ama o boktan bir konuşmacı, bu yüzden hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum.

Parks bana bakıyor, gözlerimiz bir saniyeden daha kısa bir süre için çakışıyor. "5 Aralık'ta uçuyorum."

"Belki seni ziyarete gelirim," diyor ona.

Negroni'min kalanını geri atıyorum. Onları izlememek için elimden geleni yapıyorum. Parks şakacı gözlerle ona gülümsüyor.

"Yapmalısın," diyor ona. Yine de ciddi değildir.

"Sanırım bana oldukça iyi vakit geçirtebilirsin," diyor ona sırtarak.

Magnolia martinisini bir yudumda geri atar. "Ayak uydurabileceğini sanmıyorum."

Julian iğrenç bir kakhaha attı ve benim işim bitti.

Geminin dümeni kontrolden çıkıyor ve neden Magnolia Parks hayatımdayken hep bilmece ve denizcilik metaforları kullanıyorum?

Jordan'a doğru eğildim, başımı kapıya doğru eğdim ve fısıldadım, "Hadi buradan gidelim."

Başını sallar, hazırdır. Parks'a "Memnun oldum," diyor.

Magnolia birkaç saniye onu izler. "Evet, sen de." "Görüşürüz

Parks." Ona başımı sallıyorum.

Jordan kapıya doğru yürüyor.

Parks'a, "Sana mesaj atarım,"

diyorum.

Bana küçük bir göz kırpmıyor ve sonra gidiyorum.

Parklar
23:56PM

Oi

Ben BJ.

Ben de
öyle

Gezegende beni 'oi' ile selamlayan ve hikayeyi anlatmak için yaşayan tek kişi.

Hah

Julian Haites hey?

Endişelenecek bir şey yok,
Ballentine.

Hah.

Sohbet için hala istekli
misiniz?

Evet :)

Yarın iyi mi?

Elbet
te.

Nerede?

Dunstans
mı?

4?

Tamam
x

Manolya

Taura, burnunu gömdüğü *Vogue*'un bu ayki sayısına "Julian Haites sana doyamadı" diyor.

O ve kız kardeşim yatağında uzanmış, ben de burada bıraktığım kıyafetler arasında yanımda getirmeye değer bir şey var mı diye bakıyorum. Pembe elbisem. Bu muhtemelen bir kasada olmalı, dolabımda değil. Çok önemli.

"O sadece arkadaş canlısı." Ona bir bakış attım.

"Hayır, değil," diye açıklıyor Bridget. "Sen sadece uzun bacaklısın. Ve kaçan kişinin sen olduğunu düşünüyor."

Alay ediyorum. "Ben değilim."

"Onlar da." Taura yukarı bakar. "Daisy söyledi."

Merakla ona bakıyorum. Gerçi oraya asla gitmezdim. Julian'la her zaman yapabileceğimi biliyordum ama yapamazdım da.

Birincisi, BJ çok kızardı. Ve ikincisi, o tehlikeli. Yine de yakışıklı. Acı verecek kadar.

Koyu mavi gözler. Gerçekten koyu sarı, neredeyse kahverengi saçlar. Dağınık sakallı.

Çok ciddi kaşlar - iki kere bakılacak türden bir adam.

Görünüşe göre o her odadaki en tehlikeli adam, bu yüzden hayatınızdan korktuğunuz için onu yine de ikiye katlarsınız, ama bunu çoğunlukla sadece güzel olduğu için yaparsınız.

Taura beni yakından izliyor. Gözleri kısılmış, eğleniyor. "O çuvalın içinde bir çıkıntı," diyor bana.

Bridget kararlı bir şekilde başını sallar. "Magnolia, bunu aklından bile geçirme.

."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben değilim." "Öyle ama," diye ısrar ediyor Taura.

Bridget'in gözleri kısılır. "Peki, ne kadar iyi?"

Taura ona bir bakış atar. "İyi."

"Onu bu kadar iyi yapan ne?" Yatağımın kenarına tünedim.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece iyi mi?"

"BJ'den daha mı iyi?" Bridget burnunu sokarak sorar.

İkisi de bana bakıyor, Taura biraz rahatsızlık ve pişmanlıkla, Bridge ise sadece bir kardeşin gösterebileceği sinir bozucu bir kayıtsızlıkla.

"Aynı seviyede," diye düşünüyor Taura. "Muhtemelen biraz daha iyi."

Bu beni şaşırttı çünkü BJ... BJ. Onunla ilgili her şey seksapel sızıyor. Yanlışıklıkla herkesin pantolonunu indiriyor.

- Neredeyse efsaneleşti.

Ellerimi dalgınca yanaklarıma bastırıyorum.

BJ ile buluşacağım için gerginim, neden bilmiyorum. Bunu istediğimi düşünebilirsin... alacağımı varsaydığım 'özür'ü. Havayı yumuşatmasını, her şeyi düzeltmesini.

Biliyorum, ama bu beni geriyor çünkü her iki durumda da bunun bir anlamı var.

Ya yoluna devam ettiği için havayı temizliyordur ve siz de böyle yaparsınız ya da ilerlemek için havayı temizliyordur, o ve ben.

Sanırım beni hala sevdiğini söyleyebilir.

Değil mi? Kesinlikle. Christian'ın bar açılışında beni izledikten sonra

- Öyle olduğunu biliyordum. Tüm öğleden sonra boyunca gözünün içine baktım.

Kendimi yüksek hissettim. Onun odağı olma hissini özledim. Dünyada bunun gibi bir şey yok, bu noktada vardığım sonuç bu. Ve ona kızgın olabilirim, onun tarafından incitilebilirim, ondan korkabilirim ve tüm bunlara rağmen hala tüm ilgisini isteyebilirim.

Ben de öyle.

Hepsini istiyorum. Tüm ilgisini, tüm zamanını, tüm gezinen gözlerini ve dudak ısırıklarını istiyorum. Bunları o Avustralyalı kızla paylaşmak istemiyorum, hepsini istiyorum.

Acaba öpüşecek miyiz?

Beni öpecek miydi? İzin verir miydim? Tabii ki izin verirdim. Bu özelliğimden biraz nefret ediyorum ama izin verirdim.

Yalnız bir yerde olma düşüncesiyle midemde kelekler uçuşuyor

Dunstan'da onunla birlikte olmak, tarih öncesi boyutta. Yarasalar gibi uçuyorlar. Sinir ve gerginlikten hasta.

"Yarın için gergin misin?" Bridget kıyafetlerimi vücuduma yaslayıp onu gördüğümde ne giyeceğime karar verirken soruyor. Kafam bu konuda çok karışık, çünkü her iki durumda da beni gördüğünde canının yanmasını istiyorum. Eğer beni sonsuza dek terk edecekse, beni mükemmel bir şekilde hatırlamasını istiyorum; eğer her şeye yeniden başlayacaksa, o zaman da beni mükemmel bir şekilde hatırlamasını istiyorum.

Miu Miu'dan koyu yeşil ve lacivert tek düğmeli ekose ceket, muhtemelen lacivert Intarsia-Knit, altına bir çeşit beyaz polo... pilili beyaz mini etek. Sanırım Recreational Habits'ten bir tane. Belki Gucci'den siyah Horsebit ayakkabılar? Muhtemelen orta topuk. Benden zaten çok uzun ama ben en çok onun bir kule gibi hissetmesini seviyorum.

Sanırım her zaman bir şekilde üzerimde yükseliyor. Bu iyi bir şey mi?

Kız kardeşime bakıyorum ve kafamı deli gibi sallıyorum ama sanırım yalan söylediğimi biliyor.

"Hayır, kendimi iyi hissediyorum - aslında dört gözle bekliyorum."

Rahatça omuz silkiyorum. Taura sırtıyor. "Eminim öyledir."

SEKİZ

BJ

Ona ne söyleyeceğimi binlerce kez düşündüm.

Bok gibi gerginim.

Ona uzun zamandır söylemem gerekiyordu, muhtemelen çok daha önce söylemeliydim.

Artık benden çok onun için. Ben iyiyim.

On anonim seanstan beri görüştüğüm psikolog Claire ile tüm bunlar hakkında çok konuştuk.

Parks'a bunu anlatmamın hayatıma devam etmem için önemli olduğunu düşünüyor ama ben bu konuda endişeliyim. Bir sürü sebepten dolayı. Bazıları bencilce, bazıları değil.

Beni farklı düşünmesini istemiyorum, zihnindeki kaidenin üzerinde benden geriye kalanları korumak istiyorum - ama sanırım bilmesi gerekiyor.

Kemerimizin altında duruyor, kireç taşına yaslanmış. Büyük ekose paltosu, altında kısa beyaz eteği, siyah topuklu ayakkabıları, beyaz çorapları.

Başka bir hayatta ona doğru yürüyebileceğimi, elimi başının arkasına koyabileceğimi ve onu duvara yaslayıp bir güzel öpebileceğimi düşünüyorum.

Ama bu hayatta ona sadece başımı sallıyorum.

"Hey." Ona vermek istediğim gülümsemeyi yumuşatıyorum.

Gergin görünüyor, ellerini ıslak bir havlu gibi sıkıyor. "Merhaba."

"Güzel palto," diyorum ona.

"Seninki de," diyor utangaç gözlerle.

Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Ne oldu?"

"Dev Damier Bağcıklı Rüzgarlık Louis Vuitton - tabii ki." Başıyla onaylıyor.

"Peki ya kot?"

Bir an gözlerini kısarak bana bakıyor, bir adım daha yaklaşıyor, parmağını kemer halkasından geçiriyor ve beni bir kez döndürüyor. "Acne Studios."

Tek bir kahkaha attım ve yanına sokuldum. "Hâlâ onda..."

Biraz gülümseyerek bana bakıyor.

"Oi." Biraz kaşlarımı çatarak ona başımı sallıyorum. "Gerçekten gece yarısı Central Park'a mı gidiyorsun?"

Başının belaya gireceğini biliyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. Onun yerine araziye bakıyor. "Sadece bazen."

Burnumdan nefes veriyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Burası sessiz."

Ona bir bakış attım. "Bu tehlikeli."

Birkaç saniye meydan okurcasına bana bakıyor. "Sadece bariz bir şekilde." Sinirlenerek başımı sallıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Bana küçük, kayıtsız bir omuz silkme hareketi yapıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Sen ve Paili ile olanlardan sonra, artık hiçbir şey benim için korkutucu değil."

Başımı eğdim, ciğerlerimdeki nefesi dışarı verdim.

Sanki beni yaralamış gibi.

Biraz yaptım.

Alt dudağımı kemirip ona bakıyorum. "Doğru. Bu konuda..."

Yine gerginleşti. Onu bileğinden tutup çocukken her zaman oturduğumuz banka doğru çekiyorum ve oturtuyorum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor-" Yutkunuyorum. "Ve bunu duymak senin için zor olacak ama artık iyi olduğumu bilmeni istiyorum..."

Kaşlarını çattı. "Tamam mı?"

Nefes alıyorum, kendimi sabitliyorum.

"On dört yaşımıdayken bir şey oldu."

Jemima'nın on sekizinci doğum günüydü. Kız kardeşim her zaman oldukça uysaldı, ama bazı arkadaşları vahşi olabiliyordu. Dansa gitmişler, eve dönmüşler, bizimkiler dışarıdaymış.

Sadie Zabala diye bir arkadaşı vardı. Çok seksi, gözleri kedi gibi.

O yaşlı kız tarzında havalı olduğunu düşünürdüm. Bazen FIFA oynardı.

Ben ve Hen'le, bize gizlice bira falan getir.

Jemima'nın doğum günü gecesi, elinde bir şişe votka ile odama geldi ve yatağıma oturdu.

Bana bir tane doldurdu. Aslında ilk kez votka içiyordum. Kendine bir tane doldurdu, sonra bana bir tane daha.

Çiftler dökülmeye başladı.

Ondan sonrasını gerçekten bilmiyorum.

Bir süre sonra kendime geldim, üzerimde kıyafet yoktu. Yanımdaydı, aynıydı.

Sadece beni izliyordu - bana gururlu bir gülümseme verdi, elini saçlarımın arasından geçirdi.

"İyi işti." Yanağımdan öptü, yatağımdan yuvarlandı ve bir daha benimle konuşmadı.

Parks gözlerini kırpıştırıyor; ben ona hikayeyi anlatırken kalbi parçalanıyor.

"Beej..." diye fısıldıyor sessizce.

"Ve ben kimseye bir şey söylemedim." Kendi kendime başımı salladım. "Sessiz kaldım, unutmaya çalıştım. Ama Paili'yle yattığım gece, bunu yapan kişiyi o zamandan beri ilk kez gördüm... Ve ben sadece... nasıl hissettiğimi hissetmemek istedim?" Omuz silktim ve ona baktım.

Sadece beni izliyor. Gözleri kocaman, ağzı sımsıkı kapalı. Başını sallıyor.

"Kontrolün bende olduğunu hissetmek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Bir şeylerin olmasını istedim, bir şeylerin benim başıma gelmesini istemedim - ve böylece, evet - onu gördüm. Aşağı indim, Pails beni takip etti. Olan oldu. Sana söyledim. Sonra benden ayrıldın ve-"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Rengi soldu. Yüzüne dokunuyorum. "Her şey yolunda."

Başını iki yana sallar. "Hayır, değil."

Gözleriyle buluşmak için başımı eğiyorum. "İzin verirsen daha söyleyeceklerim var."

Başını sallıyor, gözlerimden kaçıyor çünkü onunkiler artık tamamen ıslak.

"Ayrıldıktan sonra tek yapabildiğim bana ne olduğunu hissetmekti. Geçmesini istedim ve her seks yaptığımda geçti." Gözlerim düşüyor

biraz utanmış hissediyorum - ama gözleri kaçmıyor, bende kalıyorlar.

Boğazımı temizliyorum.

"Sanırım bir başa çıkma mekanizması haline geldi. Bu asla seninle ilgili değildi Parks-" Başımı sallıyorum. "Asla. Benimle ilgiliydi. Başa çıkmaya çalışıyordum, işlemeye çalışıyordum. Ve geçen yıl, sonra... bilirsin - tekrar bir araya geldik, sonunda, ve sonra sen gittiğinde - yani - bir ton etrafta takıldım, yapacağımı düşündüğün şeyi yaptım. Çok fazla parti yaptım, kendimi daha fazla kaybettim ve sonra bir keresinde Bridget'e rastladım ve bana çok kızdı-" Bunu düşünerek gülüyorum.

Parks zayıf bir gülümsemeyle yetiniyor.

"Bana bir ezik ve aptal olduğumu söyledi ve çok üzüldüm çünkü çok acımasızdı ama haklıydı ve bunu biliyordum." Şimdi ikimiz de gülüyoruz. "Ve kısa bir süre sonra posta kutumda bu ön ödemeli psikoloji seansları çıktı-" Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ben de gittim. Ve şimdi farklıyım."

En azından olmaya çalışıyorum.

Başını sallayarak ellerine bakıyor.

Dirseğimle onu dürtüyorum, gözlerini benden kaçırıyor.

Onları bulduğumda ona "Ben hâlâ benim Parks," diyorum. Yuvarlaklar ve korkuyorlar. Olmalarını istediğimden daha üzgünler. Belki de onları hiç görmediğim kadar üzgün. "Biz birlikte olmadan önce oldu. Seninle birlikte olan tek versiyonumun başına bu geldi-" Ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sadece bilmiyordun."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

Ona başımı salladım. "Üzgün olmana gerek yok."

"Evet, gerek var. I-"

"Parks-" Elini sıktım, başımı salladım. "Sana söylüyorum çünkü senin için kim ve nedenin büyük meseleler olduğunu biliyorum ve sana daha önce söyleyemedim. Kim olduğunu biliyordun. Şimdi nedenini biliyorsun." Başımı sallamadan önce bir kez başımı salladım. "Suçu başkasına atmıyorum. Benim hatamdı. Ben yaptım, ben batırdım. Paili bana asılmadı, ben ona asıldım - suç bendeydi." Başımı salladım. "Bu benim suçum. O zaman sana bunu istediğim için yaptığımı söylemiştim-" Omuz silkiyorum. "Açıklamaya ancak bu kadar yaklaşabildim. İstedğimden değil ama bir şekilde ihtiyacım olduğundan mı?" Dudaklarımı büzüp düşünüyorum. "Bu ne yaptı

kafamda daha az kötü oldu, sanırım. Başka insanlarla seks yapmak isteseydim, benim şartlarımla, benim kontrolüm altında olsaydı - bilmiyorum. Asla seninle ilgili değildi - söylemeye çalıştığım tek şey bu. Sadece bunu bilmeni istedim."

Hızla başını sallıyor, gözyaşlarını silmek için yüzünü siliyor.

Ve sonra ağlamaya başladı. *Ağlamaktan* bahsediyorum. Gerçek hıçkırıklar. Omuzları titriyor, göğsü kabarıyor. Onu kucağıma çekmekten başka ne yapacağımı bilemedim.

Bana doğru kıvrılıyor. İnsanlar izliyor olabilir ama umurumda değil. Bu konuda ne kadar üzgün olduğu bana ya da içime bir şeyler yapıyor - taşıdığım ağırlığın bir kısmını ya da başka bir şeyi değiştiriyor - ve ona yıllar önce söylemem gerektiğini çabucak fark ediyorum.

O zamanlar hazır olmadığımı biliyorum - Claire ve ben bunu konuştuk - ve hayatta olması gerekenler üzerinde durmanın bir anlamı yok, ama yapmam gerektiğini söyleyebilirim.

Parks'ın umurunda olmazdı, bana farklı bakmazdı, bana karşı farklı hissetmezdi - olsa olsa bana daha az bağırırdı.

Gerçi bu hoşuma gitmezdi - bana bağırmasına bayılıyorum. Ama şimdi bana bağırıyor.

Yüzü boynuma gömülmüş, elleri yumruk olmuş, gömleğimin boynuna yapışmış.

Kendim için hiç yapmadığım bir şekilde benim için ağlıyor ve bunun için onu seviyorum.

Başımı çevirip bir an için ona bakıyorum.

Gözlerimiz birbirini yakalıyor. Onunkiler kristaller gibi - mavi, yeşil, gri şimdi gözyaşlarından gelen kırmızıyla aydınlanıyor.

Onu öpmek istiyorum - yapmak istediğim şey bu. Ve o eğilip ağzımı izliyor. Küçük göğsü sendeleyerek nefes alıyor. O da beni öpmek istiyor - bunu onda görebiliyorum. Burunlarımız sürtünüyor ve...

Jordan'ı hatırlıyorum. Siktir. Jordan'ı.

Onun yerine boğazımı temizliyorum ve Parks'ı kendine getiriyor.

Refleks olarak geri çekiliyor, sanki ona tokat atmışım gibi uzaklaşıyor, bir tuhaf oluyor,

sendeleyerek nefes aldı.

"Gitmeliyim," diyor, aniden ayağa kalkıyor ve iki eliyle yüzünü fırçalıyor.

"Nereye gideceksin?" Kaşlarımı çatıyorum.

Bir şey kaybetmiş gibi telaşla etrafına bakınıyor ama kaybetmemiş - belki de sadece ben. "Havaalanına."

Kaşlarımı daha fazla çattım. "Gelecek haftaya kadar burada olacağını sanıyordum?"

Başımı hiçbir şeye doğru sallamıyorum ama ikimiz de ne demek istediğimi biliyoruz.

"Um." Başını sallıyor. "Avrupa'da. Burada değil. O zamana kadar. Şimdi buradan ayrılıyorum - yakında. Yakında, şimdi-" Panikliyor. "Toplanmam lazım. Gideceğim yer için. Gelmiyor musun?" Başını bir kez sallıyor.

Ayağa kalktım, ona uzandım. Dokunduğumda başını sallıyor. İç çekiyorum. "İyi misin?"

"Elbette, evet-" Başını sallıyor, elini saçlarının arasından geçiriyor. "Hayır. Evet. Böyle iyi. Ben iyiyim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Biz... biz iyiyiz." Başını sallıyor. "Sen iyi misin?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım. "Evet."

"Mükemmel. O zaman-" Titreyen elini ağzına bastırıyor. "Bu -"

"Parks..." Ona tekrar uzandım.

Göğsüm sıkışıyor.

Benden uzaklaşıyor, dokunuşum onu yakıyormuş gibi geri çekiliyor. Hay sikeyim. Onu öpmeliydim.

"Hayır, ben iyiyim - iyiyim. İyiysem kimin umurunda?" Küstahça gülüyor. "Bunların hiçbiri benimle ilgili değil. Ben iyiyim. Çok iyiyim, Beej - çok iyiyim-" İç çekiyor, olduğu yerde duruyor, göğsü hala inip kalkıyor. "Ben sadece... keşke bana söyleseydin."

Omuz silkerek bir kez nefes veriyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Başını sallıyor. Yine ağlıyor.

Ona bakıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona sormamam gerektiğini bildiğim soruyu soruyorum, ona ilerlemeye çalışırken yaptığım her şeyi geri alabilecek soruyu soruyorum.

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?" Boğazımı temizliyorum. "Eğer bilseydin?"

Bana bakıyor; nefes alış veriş i düzensiz. Sanırım fark ettiğinden daha fazla ağlıyor. New York onu biraz çözmüş. Onu rafine etmemiş ya da öyle bir şey.

- ya da belki de değil?

Belki de benim yüzümdendir. Onu çözen benim, çünkü bunu birbirimize yapıyoruz.

Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyorum ama tamamen ham duygulara sahip.

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri benden ayrılmıyor. Evrende sadece ben ve o varız, eskiden nasılsa, tüm yaşamlarda nasıl olması gerekiyorsa öyle. Belki bu yaşamda bile.

Cevabım evet.

Bunu ağzıyla söylemiyor, ama her yerinde, başka her yerinde yazıyor.

Ve sonra dönüp gidiyor.

Manolya

Ondan olabildiğince hızlı uzaklaşıyorum, görüş alanından çıktıktan sonra koşmaya başlıyorum.

Doğru düzgün göremiyorum.

Sanırım panik atak geçiriyorum.

Ne yaptım ben?

Onu yıllar önce bıraktığım gibi nasıl bırakabilirdim?

İçimi bir mide bulantısı dalgası sarıyor ve çöp kutusuna kusmak için birini itiyorum.

Gus beni omuzlarımdan tutup kaşlarını çatarak yüzüme baktığında nerede olduğumu bilmiyorum.

"Magnolia?" Beni biraz sallıyor. "Ne yapıyorsun?" "Hiçbir şey." Göz kırpiyorum. "Ben iyiyim. Benimle ilgili değil, her şey yolunda-"

Elleriyle yüzümü siliyor.

"Sarhoş musun sen?" Başını eğiyor, etrafta ipucu arıyor.

Başımı sallıyorum.

"Bir şey mi aldın?"

"Hayır." Uzak geçmişe bakıyorum, bilseydim hayatlarımızın farklı olabileceği tüm yolları gözden geçiriyorum.

Sonra Gus beni arabasına bindirdi ve eve geldim.

Bridget ve Taura yatağımın üzerinde oturmuş beni bekliyorlar - yarı yarıya parmağımda bir yüzükle ya da en azından bir gülümsemeyle içeri girmemi bekliyorlar sanırım. Onları suçladığımı söyleyemem. Son birkaç yıldan sonra ikimizin bir an bile düşünmeden tekrar birlikte olmamız hiç de yadırganacak bir şey olmazdı.

Bir hevesle onunla sonsuza dek birlikte olmak.

Bir zamanlar kesinlikle diz çökmüş olması gerekirdi.

Dünyanın en güzel yerinde, ay büyüklüğünde bir kayanın üzerindeydim ve şimdi bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Olabilirse bile...

Belki arabamın önüne kırıp kafama bir elmas fırlattıktan sonra. Belki kalp ameliyatı için beni kesip açtıktan sonra, anestezi sırasında bana sorar.

Belki de hiç.

Muhtemelen asla çünkü beni daha önce hiç öpmemişti. Zamanın varoluşu boyunca beni hiç öpmeydi.

Benden kaçan küçük kafası çıkmazlar ve reddedilmelerle dolu bir sözlük gibi konuşuyor ve benim neyim var?

Az önce bana bunu söylediği halde neden bunu düşünüyorum?

Göğsüm yine beni boğuyormuş gibi hissetmeye başladım. Nefesim kesiliyor. İşte bu yüzden.

Çünkü bunu düşünemem. Ona ne olduğunu, onu nasıl terk ettiğimi düşünemiyorum.

Gus Waterhouse tarafından kapıdan içeri yönlendirildiğimde kız kardeşimin ve Taura'nın yüzleri hızla umutsuzluğa gömülüyor.

Bridget bana sarılmak için yataktan fırladı. Ona izin verdim ama ben de ona sarılmadım.

Gus onlara, "Onu Tower Hill'de şaşkın şaşkın dolaşırken buldum," diyor. "Ne oldu?" Bridget ona sorar.

Omuz silkiyor.

"Magnolia?" diye

üsteliyor. Başımı

sallıyorum.

Kız kardeşim kaşlarını çatı.

"Anlat bana." "Bu konuda

konuşmak istemiyorum."

Taura şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey-" Başımı sallıyorum. Apaçık bir yalan. Ondan kız kardeşime bakıyorum. "Yapamam-"

İkisi de zar zor başını sallıyor, sonra bakışıyorlar. "Sana

bir çay yapayım-" Bridget kapıya doğru ilerliyor.

"Hayır," diyorum ve duruyor.

Başını eğiyor, benim için üzülüyor. "Bir milyon şeker

koyacağım." "Ben çay istemiyorum-"

Önümde duruyor. "Ne istiyorsun o zaman?" "Gitmek istiyorum." Onlara söyledim.

"Nereye gideceksin?" Gus kaşlarını çatar. "Londra'ya."

Bridget başını sallar. "Magnolia, öylece-"

"-Şimdi." Onu susturmak için başımı sallıyorum. "Şimdi gitmem gerek. Ona şehirden ayrılacağımı söyledim, gitmem gerek."

"Ama bir hafta daha evde olman gerekiyordu - her bir şey olduğunda kaçıp gidemezsin."

"Kaçmıyorum." Başımı sallıyorum. "İşimiz bitti. Kaçacak bir şey yok."

Kız kardeşim başını eğiyor. "Magnolia, bu-"

"-Paris'e bir uçak bileti ayırttık," diyor Taura telefonundan başını kaldırıp bize bakarak. "Üç saat içinde."

"Ne?" Bridget kaşlarını çatıyor. "Bir işim var," diyor Gus.

"Babası için çalışıyorsun." Taura gözlerini devirir. "Bence iyi olacaksın." Bana doğru baktı. "Eve gidip bir çanta alayım mı yoksa burada kalmamı mı tercih edersin?"

"Eve git. Havaalanı iyi - seninle buluşacağım - ben iyiyim," diyorum ama aslında ona değil, kitaplığıma söylüyorum.

Bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Ben kalacağım. Sen git," diyor Gus'a. "Heathrow'da akşam 8'de. BA kontuarında buluşacağız."

Gus kaşlarını çatarak ona bakıyor, biraz etkilenmiş gibi. "Çok otoriter." "Değil mi?" diye kaşlarını çatıyor Bridget.

"Yine de harika göğüsler," diyor Gus, kapımdan çıkarken. "Birazdan görüşürüz." Taura kız kardeşime bakıyor. "Neden burada dikiliyorsun? Devam et."

Git toparlan." Bridget'i kapıya doğru iter.

"Ve üstünü değiştir," diye sesleniyor arkasından. "Bu pijama pantolonuyla birinci sınıfa girmene asla izin vermezler."

Bridget önce kendine sonra da kaşlarını çatarak Taura'ya bakar. "Bunlar sadece pantolonum."

"Oh." Taura yüzünü buruşturur. "O zaman toplanma. Sana yeni bir

Paris'te gardırop."

BJ 🐝
11:33AM

Kim bilir?

Hiç
kimse.

Sadece
sen.

Tama
m.

Muhtemelen başkalarının da bilmesini istemem.

Kimse
yapmayacak.

Teşekkür
ler x

Jordan biliyor mu?

Sadece sen,
Parks.

Tama
m.

Çok üzgünüm
Beej.

Çok özür
dilerim.

Ben iyiyim,
Parks.

Şimdi iyiyim. X

ON

BJ

"Ona söyledim," diyorum Claire'e.

Hoş biri. Yaşlı, anne havası veriyor.

Çocuğu var mı yok mu bilmiyorum ama.

Gallerli, bir süredir burada, kim olduğumu ve ne olduğumuzu bilecek kadar uzun süredir burada, ama bu yolumuza çıkmadı. Açıklayacak daha az şey var.

Birini görmeye gitmek ilk başta tuhafıma gitti. Not ekli olmasaydı gitmezdim.

"Ya da onu sonsuza dek kaybederim. Şansımı denemeyecektim.

İyi ki yapmamışım. "Yaptın mı?" Claire memnun görünüyordu.

"Nasıl karşıladı?" "Evet-" Alt dudağımı yalayıp başımı

sallıyorum. "Paramparça oldu." Düşünceli bir şekilde başını

sallıyor. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Hiç görmediğim kadar çok ağladı-

" Biraz kaşlarını çattı. "Ağladı

mı?"

Başımı sallıyorum, Tom Wood'un dumanlı kuvars yüzüğüyle oynuyorum. Parks bir süre önce benim için almıştı. Hala her zaman takıyorum. Çoğunlukla hasta olduğu için. Biraz da sadece istediğim için.

Claire'e gözlerine bakmadan "Bence bu her şeyi değiştirir," diyorum.

O da bacak bacak üstüne atıyor.

"Bunu Magnolia mı

söyledi?" Yukarı baktım.

"Hayır."

Ama evet. Yüksek sesle değil ama yine de evet.

Söylemediğimiz şeylerle aramızda koca bir dil var. Ne demek istediğini anlamak için onun bir şey söylemesine gerek yok.

Claire düşünerek ağzını kapatır.

"Seanslarınızın başında bana geldiğinizde ana önceliğiniz

Magnolia için yeterince iyi olmaya başlamıştı. O noktaya ulaştığınızı hissediyor musunuz?"

Bu soru karşısında biraz kaşlarımı çattım. "Artık umursadığını sanmıyorum." "Gerçekten mi?" Başını öne eğiyor.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Sanırım beni her şekilde isteyebilir."

"Yani artık umurunda değil mi?" Hızlıca bir şeyler karalıyor. "Çünkü o öyle görünmüyor?"

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Demek istediğim bu değil."

Not defterine baktı, sonra tekrar bana baktı. Birkaç saniye düşündü.

"Sana hiç onun için yeterince iyi olmadığını söyledi mi?" "Hayır."

"O zaman neden böyle

düşünüyorsun?" "Çünkü ben

değilim."

"Neden?"

"Ben sadece-" Omuz silkiyorum, savunmaya geçiyorum. "Onu tanısaydın, anlardın." Başını salladı, kalemmini bıraktı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk BJ, ama bir kez daha konuşalım. Nasıl 'yeterince iyi'yi tanımlıyor musun?" Bana uzun uzun bakıyor. "Sence bu onun için ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sadece iyi bir adam olmak. Güvenilir... ve onurlu falan olmaya çalışıyorum."

Başını sallıyor. "Ve senin de o şeyler olduğunu

düşünüyor musun?" "Belki de." Omuzlarımı

kaldırıyorum. "Olmaya çalışıyorum..." "Güzel."

Gülümsüyor. "Ne şekilde deniyorsun?"

Alt dudağımı yalayıp odanın köşesine bakıyorum.

"Uyuşturucuyla işim bitti. Yalan söylemekten, bir şeyleri örtbas etmekten bıktım. Nasıl hissettiğim ve ne istediğim konusunda dürüstüm."

Claire başını sallıyor. "Hepsi harika şeyler."

Ona dönüp baktım. "Sanırım Jordan'la ilişkiyi bitirmeliyim. Parks'la tekrar bir şans verelim mi?"

"Hmm," diyor.

Cesaret verici bir ses değil... ama tamamen cesaret kırıcı da değil.

Gözleme dayalı. Can sıkıcı bir şey.

"Sence bu yapılacak en onurlu şey olur mu?" Kaşları çatıldı. "Eski kız arkadaşın kısa süreliğine şehre döndü diye şu anki yeni kız arkadaşınla ilişkini bitirmek mi?"

"Öyle bir şey değil." Anlamadığı için ona başımı sallıyorum. "Jordan ve ben bir aydır çıkıyoruz-"

"-Biliyorum."

"Bilerek yapmadım."

"Biliyorum ama yine de devam etmeye karar verdin," diye hatırlatıyor bana. "Evet, ama bu daha önceydi-"

"Neyden önce?"

Cevap Magnolia'nın geri döndüğü ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Ben ve Parks..." İç çekiyorum. "Bu farklı bir canavar."

"'Canavar' ilginç bir ifade şekli." "Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

"Öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Vahşi, evcilleştirilemez. Biraz şaşırtıcı. Biraz da korkutucu. Dolabınızda, yatağınızın altında saklanır. Senden daha büyüktür, ondan kaçamazsın-"

Başını sallıyor. "Bunu bana açıkla."

Ve yapamam. Tam olarak değil. En azından tam olarak. Mantıklı olması için ne yapmam gerektiğini açıklayamıyorum.

Ona söyleyebileceğimi biliyorum çünkü o bir terapist, sır saklamak onun işi. Ama asla söylemeyeceğimizi söylemiştik, o yüzden söylemeyeceğim.

Claire sessizliği konuya dalmak için bir fırsat olarak görüyor.

"Magnolia ile birlikte bağımlı kararlar verme geçmişiniz var, ancak elinizdeki bilgilere dayanarak sadece kendiniz için kararlar vermeye başlamalısınız. Şu anda bu bilgi şu: Magnolia New York'ta yaşıyor. Oradan ayrıldı. Şu anda orada yaşıyor. Bir hafta içinde Londra'dan uçağı var. Burada kalmıyor. Elinizdeki tek somut bilgi bu olduğuna göre, Jordan'la ilişkinizi bitirme kararını hala vereceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum." İçimi çektim, biraz omuz silktim. "Hayır, sanırım - ama bu bok değil mi"

Ben mi?"

Gölümsüyor, biraz da eğleniyor. "Neden olsun ki?"

"Çünkü Magnolia'yı hâlâ seviyorum."

"Elbette." Başını sallıyor.

"Ama Jordan'la kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben öyle demiyorum." Başını sallıyor. "Eski bir ilişki yüzünden şu anki ilişkinizi tüm gerçekleri göz önünde bulundurmadan bitirmemenizi öneriyorum."

Ona kısık gözlerle bakıyorum. "Onu hâlâ seviyor olsam da."

"Onu her zaman bir şekilde sevebilirsin, BJ. Birlikte olmasanız bile."

Gözlerimi deviriyorum. "Şey, siktir-"

Claire gülüyor, başını eğiyor ve bana nazik bir bakış atıyor.

"BJ, birini sevebilir ve onun seni yönetmesine, her düşünceni ve kararını dikte etmesine izin vermeyebilirsin. Birini sevebilir ve yine de gücünüzü ve özerkliğinizi koruyabilirsiniz. Birini sevebilir ve onun sadece orada, senin bir parçan olmasını sağlayabilirsin ve yine de tamamen işlevsel bir hayatın olabilir-" Duraklıyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Bu onlarsız bir hayat olsa bile."

Aslında ilgilendiğim bir hayata pek benzemiyor.

Manolya

İlk birkaç gün ağladım. Otel odasından çıkmadım. Gus için berbat bir arkadaşlıktı.

Bridget'e göre her birimizin kendine ait bir kahvaltısı olmalı ve bunu her seyahat sabahı yatağında kahvaltı etmeye geldiğinde yüksek sesle dile getiriyor.

("Siz ikiniz ekonomik insanlar değilsiniz," dedi bize ikna edici bir parmakla. "Magnolia, 20 sterlinlik bir banknotun üzerine burnunu sümkürdüğünü gördüm." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Şey, mendilim yoktu-" Ama gerçek şu ki, odaları paylaşıyoruz çünkü yalnız kalmayı sevmiyorum).

Hôtel de Crillon'da kalıyoruz. Taura adına kötü bir seçim - Beej ve ben her zaman buraya gelirdik.

Yine de bunu bilemezdi, çünkü o zamanlar beni aldattığı kız olduğu için onu dışlamakla meşguldüm - ki asla öyle olmadı - ve şimdi bunların hiçbirinin önemi yok, her şeyin ışığında değil.

Hepsi benim için endişeleniyor, bunu etrafımdaki hareketlerinden anlayabiliyorum. Beni izlerken nasıl kaşlarını çattıklarını, kız kardeşimin yanımdayken nasıl düşüncesizce tırnağını karıştırdığını.

Konuşmuyorum, gerçekten. Yemek yemiyorum, alışveriş yapmıyorum. Sadece uyuyor ve içiyorum.

Taura'nın dileği gerçek oldu. Ben yokken, Bridget'i sanki kendi huysuz, isteksiz, uyumsuz küçük Barbie bebeğiymiş gibi yepyeni bir gardırop için alışverişe götürdü.

Kız kardeşime makyaj yapma fırsatını kaçırmamış olmam da kimsenin endişelerini gidermiyor.

Ama elimde değil.

Zihnini son on yılı gözden geçiriyor, kaçırmış olabileceği herhangi bir ipucunu, bana söylemeden anlatmaya çalışmış olabileceği ve benim göremeyecek kadar bencil ya da aptal olduğum herhangi bir yolu görmeye çalışıyor.

Beni aldattığı geceyi sürekli düşünüyorum ve olaydan bu yana ilk kez canımı acıtıyor. Kendim için değil, onun için.

Kızı görmüş olmak mı? Onu öldürürdüm. Eğer onu bir daha görürsem, lanet boğazını keserim.

Ama bilseydim - o gece - bana söyleseydi...

Sanırım anlayabilirdim? Öyle umuyorum. Şimdi anlıyorum, o zaman neden anlamadığımı bilmiyorum. Üzülürdüm ve bu beni hala incitirdi ama sanırım anlardım - belki?

Ya da belki de anlamadığım, tüm gerçekleri bilmediğim yıllardan sonra şimdi geriye dönüp baktığımda bunu anlayabilirdim. Sanki karanlıkta bir bulmaca çözmeye çalışıyormuşum gibi.

Kesinlikle yas tutuyorum. Onun için. Benim için. Bizim için.

Bunu kendimle ilgili hale getirmek istemiyorum çünkü bu benimle ilgili değil - hiç değil - ve sanırım mesele biraz da bu. Çünkü ben bunun...

Bana başka biriyle yattığını çünkü bunu istediğini söyledi.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Yıllarca her şeyden çok sevdiğiniz, herkesten çok güvendiğiniz kişinin sizi incitecek bir şey yaptığını düşünmek - sizi inciteceğini bildiği halde - bunu yapmak istemesinden başka bir sebep olmadan.

Bunun sana ne yaptığını biliyor musun?

Sizi sizden uzaklaştırır, dünyada kendinizi güvensiz hissetmenize neden olur, aşkın kenarlarını keskin ve tehlikeli hissettirir. Bundan sonra gelebilecek tüm iyi şeyleri zehirler ve daha önce sizi mutlu eden her şeyin üzerini boyar, çünkü bilinçli, tutarlı bir karar olduğunda farklı bir ihanet türüdür. İsteddiği için benim yerime onu seçti.

New York'a gittiğimden beri neredeyse her gün BJ'nin Paili'yi becermek istediğini düşündüm. Bu işin uzlaşmaz olan kısmıydı, göze batan kısmıydı, çünkü o zamana kadar BJ ile ilgili hiçbir şey, sırf istediği için aramızdaki her şeyi mahvedeceğine inanmamı sağlamadı. Kabul etmesi en zor kısım buydu ve aslında sanırım kabul ettim.

Kabul et. Tom'la ilişkimiz düzgün bir şekilde bittikten sonra Page Six'teki erkeklerle hızlı randevulaşmaya başladım. Sanırım sadece incinebilir olduğum için beni incittiğini kabul ettim ve bundan sonra sadece erkeklerin içeri girmesine izin verdim.

Jack-Jack'e olan da buydu.

"İyi misin?" Gus yola çıkmadan iki gece önce yatağıma uzanarak soruyor. Ona doğru yuvarlanıyorum, yüzüm bomboş. Dolce & Gabbana'dan aldığım mavi ve lila dokulu, düğmeli hırkayı kendime doğru çekiyorum.

"Hayır."

Roze doldurup bana uzattı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Evet." Ona zayıf bir gülümseme gösterdim.

"Tamam." Başını sallayıp doğruluyor. Başımı sallıyorum. "-Ama yapamazsın?" Bir kez başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

"Kötü mü?"

Ağzımı kapatıyorum. "Çok."

"İyi misin? Yaralandın mı?" diye açıklıyor. "Dolaylı olarak."

İç geçirdi, uzandı ve Cashmere in Love'ımın üzerindeki tüyleri aldı. Altıma giydiğim kırpılmış polo tişört.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor.

Ciddiydi. Gözlerim yine yaşardı. "Ben de."

Çenesini ovuşturuyor. "Bunun etrafında konuşabilir misin? Nasıl yardımcı olabilirim? Bok gibi görünüyorsun."

Yorgun bir kahkaha attım.

"Gerçekten öyle. Bu çok garip." Başını sallıyor. "Çok doğal değil. Bundan nefret ediyorum."

Saçını tarayabilir miyim? Sincap kuyruğuna benziyor-"

"August." Ona bir yastıkla vuruyorum ve o gülüyor.

Dizlerime sarılarak kendimi yeniden konumlandırıyorum. "Söyleyeceğim şeyi söyledim de nedenini sormayabilirsin-"

"Tamam." Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Ama ondan hiç ayrılmamalıydım." Sesim biraz boğuk çıkıyor.

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Seni aldatmasına rağmen mi?"

Ben de ciddiyetle başımı sallıyorum. "Beni aldatmış olsa bile."

Clara England'ı düşünüyorum, o gece Tom ve ailesiyle akşam yemeğinde bana söylediklerini...

Aldatmaktan daha kötü şeyler olduğunu. O haklıydı.

ON İKİ

BJ

Lads ve J ile Shack Fuyu'da bir şeyler atıştırmak için Yuzu Margarita alın, bana güvenin.

Bir randevu olması gerekiyordu ama Jonah'a gelmesini söyledim, bu Christian'ın gelmesine dönüştü, bu da Hen'in de geleceği anlamına geliyordu.

Terk etmem gerektiğini düşündüğüm kız arkadaşım ile bir randevuya çıkmak istemedim. Samimiyetsiz hissettiriyor. Sadece kendim için değil, onun için de doğru olanı yapmak istiyorum.

Ve parklar.

Havada nasıl yakalayacağımı bilmediğim bir sürü top var, ama romantizmi biraz kırmam gerektiğini hissediyorum - sadece kendi iyiliğim için bile olsa. Her şeyin hassasiyetini yok eden kabadayı en iyi arkadaşlarımla sulandırıyorum. Yine de onların büyük bir hayranı, eğlenceli olduklarını düşünüyor. Eğlenceliler. Dürüst olmam gerekirse, hepsi ona kızgın değil. Bu onun hatası değil, onun yaptığı bir şey de değil.

Onu yeterince seviyorlar - beni yanlış anlamayın - onu sevmemeleri mümkün değil, havalı, ateşli ve sakin; spor izliyor, bira içiyor, hamburger falan yiyor ve eğer Magnolia hepimizin zihninin arkasındaki bu uğursuz varlık olmasaydı, bu çılgın sadakat beklentileri olmasaydı, bence Jordan'ı daha çok severlerdi.

Yine de erken ayrılmaktan mutlu oluyor, bundan hoşlanmıyorlar. Her zaman beni eve götürmek ister.

Jonah onun hakkında "Seni evcilleştirmiş" diyor.

Parks ve Paili, bana ve çocuklara kolayca uyum sağladılar. Muhtemelen birlikte büyüdüğümüz için, ama Taura ve hatta Daisy de oldukça sorunsuz bir şekilde uyum sağladılar. Bütün gece ayakta kalmaktan mutlu, bütün gün uyumaktan mutlu.

Jordan bir Cumartesi günü saat 11'de, "Yatma vaktimiz geçti," dedi.

Christian dehşete düşmüştü.

"Yatma vakti mi?" diye aval aval baktı. "Kim olduğunu sanıyorsun? Lanet olası küçük Tim mi?"

Bir kahkaha attım. "Sorun değil - sorun değil-" Elime vurdu. Ona artık erken uyumayı sevdiğimi söyledim.

Jordan ona kocaman bir gülümsemeyle "Çünkü sabah 7 kahvesi için kalkıyoruz," dedi.

Henry onun göremediği bir surat ifadesi takındı ve ben de onun karnına vurdum, gülmeye başladılar.

Yine de saçmalık.

Sabah 7 kahvelerinden nefret ediyorum ve sadece evinin yanındaki o shitarse kafede oldukları için değil, erken uyumayı sevmediğim için de nefret ediyorum. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Uyumaya bile gitmiyorum. Sadece iPhone'umun başında uzanıyorum. Kitap okuyorum. İnternette eski kız arkadaşımın fotoğraflarına bakmamaya çalışıyorum.

Sonuncusunu yapmam. Kendime izin vermiyorum.

Yine de çoğu gün bunu yapmayı düşünüyorum.

Dürtüyle savaşı. Son birkaç gündür dürtü kazandı.

New York'ta mutlu görünüyor.

Bu beni korkutuyor.

Bir grup insanla mükemmel bir şekilde düşmüş gibi görünüyor. gerçekten eğlenceli.

Timberlakes ile akşam yemekleri (Justin babasının eski bir arkadaşı), Sex and the City'deki esas kızla alışveriş. Açlık Oyunları'ndaki gürültücü kızla barlarda.

Sikeyim.

Dün gece Jordan uyuduktan sonra yatakta uzanmış, o olmayan bir kızın fotoğraflarına bakarken düşündüğüm şey buydu. İyi görünüyordu - ve öyle olmasını istiyordum - ama bensiz de iyi görünüyordu.

Sikeyim.

"Taura nerede?" Jordan parlak bir sesle soruyor, rahatsız etmemek için bakışlarını Henry ve Jonah arasında eşit bir şekilde dağıtıyor.

Jonah önce "Paris'te Parks'la birlikte" dedi.

"Son dakikada çıktıkları o yolculuk için," diye ekliyor Henry. Merakla bakıyorum. "Planlı değil miydi?"

Henry bir kahkaha atıp başını sallar. "Hayır. Tausie yolda beni aradı.

havaalanına gitmeye karar verdiklerini söyledi. Parks şehir dışına çıkmak istedi."

Bir kez yutkundum. Karnıma inen yumruğu görmezden gel, denizcilik metaforundan kaçın. "Ah." Başımı sallıyorum, içkimi bırakırken ona sıradan bir gülümseme sunuyorum. Sipariş
Bir başkası.

"Buradan erken ayrıldı o zaman?" Jordan memnun bir ses tonuyla soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Belki de." Jonah omuz silkiyor. "Mantıklı. Neden eve dönmek için önce buraya gelsin ki?"

Bilmiyorum, bana veda etmek için mi?

Ellerimi saçlarımın arasına sokup burnumdan nefes alıyorum. Az önce gitti mi?

"Aferin ona." Jordan gülümsüyor, haftalardır olmadığı kadar neşeli. "Kışın Paris çok güzel, sence de öyle değil mi? Çok rüya gibi-" Bana baktı. "Beni de götürür müsün?"

"Ne?" Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp bana ne dediğini anlamaya çalışıyorum çünkü onu hiç düşünmüyorum.

"Tabii. Evet. Yazın gideriz-"

Jordan burnunu çekiyor, eğleniyor mu yoksa inciniyor mu anlayamıyor. Jonah bana bir bakış fırlatıyor.

Umurumda değil.

Öylece gittiğine inanamıyorum. Tekrar.

Gerçek bir veda olmadan. Tekrar. Ondan sonra bile mi? Kucağımdaki o öpücükten sonra. Boynuma sarılmış, benim için ağlıyordu. Ve 3 Aralık'tan önce.

Yemek masasında kafamı sallıyorum. Siktir et onu. Ciddiyim. Gitmesi iyi oldu. Artık her şey normale dönebilir.

Yine kolay.

İki haftalığına evde olup tüm hayatımı bir kaosa sürüklemesi ve sonra tekrar siktirip gitmesi inanılmaz.

Jordan'a bakıyorum, saçlarını karıştırıyorum ve eğilip yanağından öpüyorum. "Kışın Paris, Jords. Not edildi."

Konu:

@condenaste.com
bana ▼

Manolya sevgilim,

Umarım bu sizi iyi bulur.

Seni tekrar ev ofiste görmek çok güzel.

Önümüzdeki hafta içinde senin için sevdiğimiz bir rol hakkında biraz sohbet etmek için zaman bulabileceğini umuyordum.

Uzun lafın kısıası, Sophie yoluna devam ediyor ve onun yerine Stil Editörü olarak oybirliğiyle sen seçildin. New York'u sevdiğini biliyorum, sana baskı yapmak istemem - işe yarıyor, sen oradasın, parçalar için seyahat ediyorsun, bu yolda devam edebiliriz, ama aramızda kalsın - ait olduğun yer burası.

Londra'da, modada.

Bunu düşün ve haftaya buluşalım.

Gwen ile buharınızı duymak için
sabırsızlanıyorum. RD. x

+

Manolya

Paris'ten ayrılmadan bir gün öncesine kadar bundan gerçekten keyif almaya başlamamıştım, ama zaten hep böyle olmaz mı?

Hepsi beni daha fazla kalmaya ikna etmeye çalıştı ama yapamayacağımı söyledim... Bir toplantı için eve gitmem gerektiğini söyledim. Geçen hafta RD'den gelen sürpriz e-posta beni dürüst bir kadın yaptı.

Öyle ya da böyle fark etmezdi. Eve 3 Aralık'ta dönmek için yalan söyledim. Vahşi atlar bile.

Bu arada kimseye e-postadan bahsetmedim.

Bu sabah Paris'ten uçarken görüşmeye gittiğimi de kimseye söylemedim. Bana rolü teklif ettiğini de kimseye söylemedim. O anda kabul ettiğimi de kimseye söylemedim.

İlk söyleyeceğim kişinin BJ olmasını istiyorum. Neden bilmiyorum, onun için kalmıyorum. Yine de onun için *kalmıyorum*. Onu seviyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla, sanırım, bir şekilde.

Ve bu işi yürütmek istiyorum. Bu yüzden Rich bugün bana işi teklif ettiğinde, sanki o kurnaz yaşlı Kader yine iş başındaymış ve bizi bir araya getiren goblenin yırtıklarını dokuyormuş gibi hissettim.

Lütfen Tanrım, bizi tekrar bir araya getirmelerine izin ver.

Oraya gidiş uzun olsa da yumuşak ve tanıdık. Özellikle de tek başıma - ama genellikle böyle başlar.

Ayrı ayrı geldik ve sonra birlikte ayrıldık.

Ne kadar uzağa sürüklenmiş olursak olalım, bizi birbirimize bağlayan, yakınlaştıran bağımız bu. Ne olursa olsun ya da nerede olursak olalım, 3 Aralık'ı hiç kaçırmadık. Ayrıldığımız ilk yıl bile, ben (gizlice) Christian ile birlikteyken ve BJ ile konuşmuyorken bile. O zaman bile.

Bu bizim birbirimize doğru küçük hac yolculuğumuz.

düzgün bir evimiz oldu.

Aklım geçen yıla gidiyor, ne kadar beklediğimize, ne kadar çok istediğimize, ne kadar mükemmel olduğuna. Ellerin vücutumda olduğunu düşününce kalbim küt küt atmaya başlıyor ve bunun tekrar olup olmayacağını merak ediyorum.

Orada durup ağacın altında bekleyecek mi - tabii ki ağacın altında, başka nerede olabilir ki? Sadece masada olduğunu düşüneceğini sanmıyorum.

Belki de kız arkadaşı olduğu için masada değildir.

Belki de ben Paris'teyken ayrılmışlardır? Ayrılmış olabilirler.

Masada olmasına gerek yok.

Onu gördüğüm için rahatlayacağım, kaldığımı söylediğim için rahatlayacağım, rahatlığımın yüzüne yansıdığını gördüğüm için rahatlayacağım.

Evin garaj yoluna girdim ve uzun yoldan bahçeye indim.

Tatlı Bay Gibbs ve iki İrlanda Kurt Köpeği'nin yanından geçiyorum. Ona küçük bir el sallıyorum, o da bana büyük bir el sallıyor. Arabamı park edip etrafa bakıyorum.

Henüz gelmedi.

Saate bakıyorum.

Üçü biraz

geçiyor.

Sanırım hala yükselişte.

Arabamdan inip kendime çeki düzen veriyorum - Gucci'den siyah-beyaz payet süslemeli pointelle örgülü yün mini elbise ve Louis Vuitton'dan siyah LV Detaylı Maksi Hırka.

Parke taşlı patikadan ağaca doğru yürüyorum.

Her yıl daha da güzelleşiyor ve eğer onu arıyorsanız, bir başparmak gibi göze çarptığını göreceksiniz.

Dartmouth'taki evimizin bahçesi çoğunlukla tipik bir malikane bahçesidir. Çok İngiliz. Çitler, sarmaşıklar ve pastel güller.

Ama ağacımıza giden yol tamamen yabani ve yoğun çiçeklerle dolu. Bakımlı tabii ki. Bakımsız bir yanı yok. Kasıtlı bir dağınıklık. Çok tatlı biri, Bay Gibbs. Sanırım Jonah'ın annesi dışında dünyada ne olduğunu bilen tek kişi o.

Ağaca ulaşıyorum ve kalbim her zamanki gibi sıkışıyor.

Her şey düşünöldüğünde beklenen bir şey.

Etrafıma bakınıyorum, sadece bir dakika uzakta olduğunu umuyorum. Gözlerim ağacın izini sürüyor, üzerine oyulmuş baş harflerimizi buluyor.

Üçümüzün de.

Sonra gözlerim gövdeden aşağıya, kaybettiğimiz ve kimsenin sahip olduğumuzu bile bilmediği minik kızımızı hatırlamak için koyduğumuz taşla düşüyor ve orada manolyalar yatıyor ve onun burada olduğunu biliyorum.

Buradaydı ve şimdi gitti.

Sanki biri ağzımın üzerine bir vakum yerleştirmiş ve havayı ciğerlerimden çekiyormuş gibi hissediyorum.

Onu tekrar kaybediyorum ve hayatımda milyarınca kez onu da kaybediyorum ve dünya tekrar sona eriyormuş gibi hissediyorum.

Hayatınız boyunca bu duyguyu pek çok kez hissedebilmeniz korkunç mu yoksa mucizevi mi?

Hayatta kalmanız mucizevi, dünyanın tekrar altınızdan kayıp gittiğini hissetmek için yaşamamız korkunç.

Dünya altımdan kayıyor.

Bay Gibbs arkamdan sessizce, "Şafaktan hemen önce geldi," diyor.

Nereden geldiğini, ne zamandır orada olduğunu bilmiyorum.

"Oh," diyorum ve başımı sallıyorum ama sesim boğuk ve yabancı çıkıyor. Ağaçtan biraz geriye doğru tökezliyorum.

"İyi misiniz Bayan Parks?" Gibbs sordu, sanırım. Sesten bunu anlamak zor.

Bu ses de ne?

"Evet." Başımı salladım, gözlerim tuhaflaştı.

Bu çok garip bir ses. Nereden geliyor bu ses? Etrafa bakındım. Yaralı bir hayvan gibi, sanki bir şey parçalanıyormuş gibi.

Bay Gibbs beni dikkatle izliyor.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

Yüzüme dokunuyorum. Islak mı?

Yukarı bakıyorum. Yağmur ne zaman başladı? Bana doğru uzanıyor.

Nedenini bilmiyorum.

Ve işte yine o ses. O bağırsak feryadı ve o acele ses.

O da ne?

"Sorun yok," diyor bana nazikçe. Markette bulduğunuz kayıp bir çocuğa nasıl öylerseniz, bana da öyle öylüyor. "İyisin," diyor bana tekrar ve görüşümün kenarları solmaya başlıyor.

Her şey kararıyor. Keşke şu ses kesilse. BJ benim için her zaman her şeyi karartır ama bu farklı. Tüm dünyada sadece ben ve o yokuz ve o ve ben stereoya doğru patlarken dünya sessizliğe gömölüyor - bu öyle bir solma değil. Ben soluyorum.

Bu ses de ne?

Bacaklarım altımdan kayıp gidiyor.

Kalbim hızla atıyor.

Göremiyorum

. Düşüyor

muyum?

Sanırım ses benim.

Manolya

Uzun süre fark etmedim.

Hiçbir zaman olağanüstü düzenli bir döngüye sahip kızlardan biri olmadım, bu yüzden bir ay adet görmeden gelip geçerse, bu iyiydi. İkinci ay da adet görmeden geçtiğinde, bu yine de tamamen duyulmamış bir şey değildi... O sıralarda Bushka bypass ameliyatı oldu, bu yüzden evdeki hayat çalkantılıydı ve annem annesinin ameliyat olmasını hepimizin rol aldığı büyük bir tiyatro deneyimine dönüştürmeyi başardığı için bunu fark edecek zamanım bile olmadı. Bir sürü akşam yemeği, çiçekler, Marie Claire'de tüm aile ile fotoğraf çekimi gerektiren bir röportaj ve bir müzede halka açık bir görünüm vardı (neden?) ve müze tuvaletinde tuvaleti kullandığımı ve regl olmalı mıyım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra annem yanlışlıkla bir perdeyi ateşe verdi ve hepimiz tahliye edildik ve ben de takip etmeyi unuttum.

Sonra bir ay daha geçti ve sonra fark ettim: hala hiçbir şey yok.

Onu yakaladığımda bir Pazar gecesi idi.

Beej ve ben Circus'ta geç bir akşam yemeği yiyecektik ve sonra ertesi gün okula gitmek için onun evinde kalacaktım, ama banyomda rimel sürerken gözlerim aylardır kullanmak zorunda olmadığımı fark ettiğim açılmamış tampon kutusuna takıldı ve donup kaldım.

Kafamda anlamsızca hesap yaptım, çünkü geç kalmanın ötesinde geç kaldığımı biliyordum.

Muhtemelen öyle olmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Sadece yetersiz beslendiğimi umduğumu hatırlıyorum. Umut etmek garip bir şey ama olabilirdi. Daha önce de olmuştu.

Ve muhtemelen öyle olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü

Son zamanlarda moda haftasıydı, birkaç büyük şovda yürüdüm - biraz Miso'ya gittim - aslında bunun ne olduğunu hissettim.

Ama bir dırdır vardı. Bütün gün giydiğim pijamaların üzerine bir palto geçirdim, siyah Hunters'ımı giydim ve arabama koştum. Eczaneye girdim, her marka testten ikişer tane aldım, güneş gözlüğü takarak aldım - ne olur ne olmaz, çünkü asla bilemezsiniz. Arabama koştum ve eve dönerken Beej'i aradım.

"Hey," dedi ikinci zil sesinde. "Seni almaya gelmek için benimkinden çıkmak üzereydin, hazır mısın?"

"Uh-" diye kekeledim. "Hayır."

Onu neden aradığımı bilmiyorum, telefonda söylemek istemedim. Bir şey öğrenmeden de söylemek istemedim.

Onu varsayılan olarak aradım. Eğer bir şey hakkında endişelenirsem, sadece - dalgın bir aramaydı.

"Bu gece gelemem," derken buldum kendimi birden.

"Öyle mi?" dedi şaşırarak. "İyi misin?"

"Mmhm!" Yalan söyledim. "Mandarin'den aldığım C+'dan sonra Mars savaş yolunda."

"Geleyim mi o zaman?" diye sordu neşeyle. "Pencereden tırmanırım."

"Hayır!" Biraz ısrarla söyledim.

Kaşlarını çattığını duyabiliyordum. "Tamam mı?"

"Hayır - sadece. Hayır, çünkü. Ben de kusuyordum." Ki bu doğrudu. Kusuyordum. Sabahları. Bir kez o gün, bir kez de üç gün önce. Ama bazen bunu yine de yapıyordum ve o zaman midem yiyeceklerle komik olabiliyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Ben iyiyim. Tamamen!" Onu serbest bırakmak için elimden geleni yapmak için coşkuyla ekledim. Boğazımı temizledim. "Sen dışarı çık! Paili ve Jo ile git. İyi eğlenceler. Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Tamam..." dedi, emin değildi. "Seni sonra ararım."

"Tamam!" Seni seviyorum ya da hoşça kal demeden kapattım, ki bu çok garipti.

Bunu fark edeceğini biliyordum ama kendimi pamuk ipliğine bağlıyordum.

Mars ve kız kardeşim mutfaktan çıkarken ön kapıdan içeri daldım.

"İyi misin?" Marsaili bana bakarak sordu, gözleri ayırt ediciydi.

"İyiyim!" Başımı salladım ve ona dudak bükerek gülümsedim.

Şüpheli bir inançsızlıkla gözlerini kısarak bana baktı.

"Magnolia-" diye başladı ama kız kardeşim sözünü kesti, o güzel küçük velet.

"Çantada ne var?" dedi on dört yaşındaki Bridget sivri bir burunla.

"Prezervatifler!" Diye bağırdım ve merdivenlerden yukarı fırladım.

"Magnolia!" Marsaili arkamdan homurdandı. "O on dört yaşında!"

"Evet! Merak etme! Zaten kimse onunla seks yapmak istemeyecek!" İçinde bulunduğum koşulların tek satırlık bir cümle kurma yeteneğimi engellemesine izin vermediğim için kendimle yarı gurur duyarak bağırdım.

Koşarak odamın güvenliğine geri döndüm ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Yedi ay kadar önce Marsaili, BJ ile seks yaptığımızı düşündüğü için kapımın kilidini sökmüştü (öyleydi) ama annem dışarı çıkıp bir kilit aldı ve kendisi taktı, iddiasına göre eğer istersem mahremiyeti hak ettiğimi söylüyordu. Bu hikayenin bir kısmı kesinlikle süslüydü, ancak bunu sorgulamadım çünkü bir kilide sahip olduğum için mutluydum.

Bir ton su içtim ve ardından sistematik olarak on iki testin hepsine işedim. Her biri pozitif çıktı.

Son testimde o iki pembe çizgi belirlediğinde başımı ellerimin arasına aldım, derin bir nefes aldım ve tırnaklarımı ellerime geçirdim. Avucumda hala tırnağımın derimi parçaladığı yerde küçük bir hilal izi var. BJ fırsat buldukça parmağıyla izini sürerdi.

Aslında o yara izini hep sevmişimdir.

Tüm bunlardan sonra üzerimde hiçbir iz kalmaması garip olurdu. Olanların gerçek olduğunu bilmenin başka bir yolu yok.

Kan testine ihtiyacım vardı, bunu biliyordum.

Evde yapılan on iki testin sonuçları oldukça kötü olsa da, bir doktor söylemeden tümüyle lanetlenmeye hazır değildim.

Tüm kanıtları artık hiç kullanmadığım turkuaz renkli Moschino çantama doldurdum, tekrar paltomu aldım ve merdivenlerden aşağı kayarak indim.

"Bu gece BJ'de kalıyorum!" Beni dinleyen herkese bağırdım ve kapıdan çıkıp arabama doğru koştum.

Bir sokak ötede çantayı çöp kutusuna attım (üzgünüm Jeremy) ve doğruca St. O zaman geç olmuştu. Saat 11 civarı mı? Belki daha geç?

Doğruca resepsiyona gittim ve bankonun arkasındaki kadına sertçe gülümsedim.

Kırk beş yaşlarında, çok zayıf ve oldukça faremsi görünüyordu. "Bir doktora görünmem gerek."

"Tamam," dedi bana gülümseyerek. "Neden?"

"Gizli bir konu," dedim ve merakla bana baktı.

"Bana neden doktora görünmeniz gerektiğini söylerseniz size daha hızlı öncelik verebilirim" dedi, muhtemelen yardımcı olmaya çalışıyordu, ancak bundan çok uzun zaman önce gazeteler BJ ve benimle biraz ilgilenmeye başlamıştı.

Düşünsenize, on beş ve on altı yaşındaki çocukları takip edip fotoğraflarını satıyorsunuz.

Okuldan biri bundan birkaç ay önce bir partide bir şey alırken beni filme çekmişti. Herkese Molly olduğunu söylediler ama o Valium'du. Bazen gergin oluyorum.

Annem herkesin MDMA olduğunu düşünmesini tercih ettiğini söyledi, bu yüzden söylentileri düzeltmediler ve her iki şekilde de gerçekten umursamadım.

Daha önce olumsuz ilgiyle karşılaşmamıştım. Bu benim onunla ilk cılveleşmemdi ve çok fena bir şeydi. Dünyaya farklı bakmamı ve insanlara daha az güvenmemi sağladı.

"Size nedenini söyleyemem," dedim.

Faremsi kadın bize dikkatini vermeyen iş arkadaşına baktı.

"Size şunu söyleyebilirim, bu kanat -" solumdaki koridoru işaret ettim, "- Linus Parks'ın adını taşıyor. Benim adım Magnolia Parks. Yakında bir gün büyükannem ve büyükbabam ölecek ve bana milyonlar bırakacaklar. Ve ben de bir kısmını vergi mahsubu olarak vermek zorunda kalacağım. Babam St. Thomas'ı seviyor.

Çünkü o burada doğdu ama ben Great Ormond Street'i Peter Pan yüzünden seviyorum," dedim kadına gözümü kırpmadan. "Ve bunu unutmayacağım."

Uzun bir süre bana baktı.

"Lütfen?" İçimi çektim ve sanırım gözlerim bir çeşit çaresizlikle bakıyordu.

Bir kez başını salladı ve beni küçük bir yan odaya götürdü. "Burada bekle." Kapıyı arkasından kapattı.

Yaklaşık bir saat sonra bir doktor içeri girdi. Genç ve güzeldi, uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

"Merhaba." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak gülümsedi. "Merhaba," dedim ona, ellerimin üzerine gergin bir şekilde oturarak.

Odayı okudu, sanırım yüzümü okudu ve yatağa yanıma oturdu.

"Ben Sarah, burada üçüncü yılımı geçiriyorum. Senin adın ne?"

"Magnolia Parks."

"Tamam, Magnolia. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hamilelik testine ihtiyacım var." Kelimeler ağzımdan döküldü.

"Tamam." Başını salladı ve bir tane getirmek için ayağa kalktı.

"Ama aptal bir banyo değil-" Arkasından seslendim. "Bunlar çalışmıyor, kanlı bir tane lazım."

"Evdeki banyolardan birkaç tane aldın mı?" diye sordu nazikçe. Başımı salladım. "On iki tane."

Yüzü asıldı.

"Magnolia," dedi boğazını temizledikten sonra, "kaç yaşındasın?" "On altı."

"Burada yalnız mısınız?"

Başımı salladım.

"Ailen nerede?"

"Um-" Omuz silktim. "Singapur, sanırım?"

"Burada olduğunu bilen var mı?"

"Hayır!" Başımı hızla salladım. "Dadıma erkek arkadaşım da kalacağımı söyledim."

"O burada mı?" Tekrar kapıya baktı.

Başımı salladım. "Hayır."

"Yalnız olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu eğilerek.

"Öğrenene kadar ona söylemek istemiyorum ve kan testi yaptırana kadar da bilemeyeceğim." Başımı salladım. "Emin olmadan ona söyleyemem. Bu hafta büyük bir maçı var."

"Bunu tek başına yapman gerektiğini düşünmüyorum," dedi bana nazikçe. "Ve yapmayacağım," dedim ona kararlı bir şekilde. "Sadece önce kesin olarak bilmem gerekiyor."

Bir buçuk saat sonra elinde bir dosya ve yüzünde ciddi bir ifadeyle odaya geri döndü. Karşıma oturdu ve başını kaldırıp bana baktı.

O söylemeden önce cevabı biliyordum. Gelmeden önce biliyordum.

On iki test yalan söylemez, benim kan testim de yalan söylemedi. "Hamilesin," dedi bana.

"Tamam." Bütün gece uzandığım yataktan fırladım.

"Magnolia, bekle-" Sarah beni durdurmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim." Ona minnettar bir bakış atmak için geri döndüm.

Gerçekten minnettardım ama kendimi kaybetmeden önce yaklaşık kırk saniyem kalmıştı.

Arabama koştum, yol boyunca ağladım.

Sürünerek evime geri döndüm ama koridordan geçen Marsaili ile karşılaştım. "Magnolia." Başını salladı. "Okul gecesi saat 3:30-"

"-Özür dilerim," diye zorlukla boğuldum.

"Ağlıyor musun?" diye sordu bileğime uzanarak.

"Hayır." Ondan ürkererek uzaklaştım.

"BJ ile kavga mı ettiniz?" diye sordu.

"Hayır." Başımı tekrar salladım. "Sadece kusuyor, o yüzden eve geldim." Hikâyemden şüphe etmek için bir neden arayarak beni izledi.

"Kusmuk gibi kokuyorum-" Başımı salladım. "Duş almam lazım." Kapıyı kilitledim. Duş aldım. Sabaha kadar ağladım.

ON BEŞ

BJ

Bugün her zaman zordur.

Garip bir duygu karışımı.

Hiç tanışmadığım biri için duyduğum eski bir keder. Ama tanışmak istediğim biri.

Yine de hayatımı değiştiren biri.

Belki de daha çok hayal ettiğimiz bir hayatın yasını tutuyoruz.

Yıllar geçtikçe kolaylaştı. Acının kendini yayması, içinde büyümesi, sizin bir parçanız haline gelmesi çok komik. Sizi biraz şekillendirir.

Parks için durum biraz farklı, biliyorum - D&C onu bir süreliğine mahvetti. Söylediğinden daha çok kırdı, bunu her zaman söyleyebilirim.

Ağaç için her zaman minnettarım. Kederimi gösterecek bir şey.

Bu 3 Aralık için bir tören yok, ama belki de ritüel her zaman birbirimize sarılmanın bir yolunu bulacağımızdır.

Bazen açık açık elini elime koyar, öper. Bazen gelip başını koluma yaslar. Hiçbir şey söylemez.

Christian'la takıldığı yıl da böyle yapmıştı. Sözsüzce bana yaslandı.

Hayatımız boyunca yaptığımız gibi kendimizi birbirimize karşı sabitledik. Ağaç bizim için biraz zor bir sıfırlama oldu.

Bir parçamın Paris'in sadece bir kılıf olup olmadığını ve buraya erken gelip gelmediğini merak etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum - bu benimle yalnız kalmak için yapacağı türden bir saçmalık. Öyle olduğunu biliyorum çünkü ben de onu bir günlüğüne ya da yarım günlüğüne kendime çekmek için bunu yapardım.

Düşündüm, belki oradadır, belki beni bekliyordur ve tek kelime etmeden çekip gitmez diye erken geldim. Jordan için zor olsa da, sorular soracaktı. Yeterince adil sanırım,

Bunları sormasına izin verilmeli. Ama ne sorarsa sorsun, ona söyleyebileceğim hiçbir şey değişmediğimi kanıtlamayacak, onu hayal kırıklığına uğratmayacak, çünkü uğratacağım. Gerekirse Magnolia'yı ayakta tutmak için tüm dünyayı yüzüstü bırakırım. Ya da daha önce yapardım. Şimdi değil, kendime söylüyorum. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Bu hafta kendimi iki yüzüncü kez Parks'ın kırmak zorunda kalacağım en zor alışkanlıktan başka bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Jordan'ın bugünle ilgili soruları olacak. Az önce çıktım. Ona dün gece kalamayacağımı söyledim, kendimi kötü hissettim.

Sabah 6'da kalktım ve gittim.

Erken ayrıldığım, vedalaşmadığım için Parks'a kızgın olsam da oldukça hevesliydim. O utanç verici yanım hâlâ orada olabileceğini düşündü.

Belli ki değilmiş.

Eve dönerken biraz ağladım, ağaca değil. Zaten oraya gömülmedi.

Her şey çok çabuk oldu ve biz çok gençtik, ne yapacağımızı bilemedik. Ameliyattan sonra iyileşir iyileşmez oradan ayrıldık. O kısımdan hep pişmanlık duydu.

Bu konuda pek konuşmuyoruz ama konuştuğumuzda da genellikle sessiz kalıyor.

Sessizlik onun konuşma şekli.

Jordan bugün beni birkaç kez aradı - onları görmezden geldim - çünkü ne diyorsun?

Bu yüzden kimseye söylemedim, Jo'ya bile.

Bu noktada her şey son dokuz yıldır bizi birbirimize bağlayan bir ateş rüyası gibi geliyor.

Jo'yla evimizin önünde durdum; artık akşam olmuştu. Gece için yatmaya hazırım. Uyumaya. Sevdiğim tek kızı kaybetmenin acısını çıkarmak için.

Hiç tanımadığın birini sevebilir misin? Bazen bunu düşünüyorum. Muhtemelen sadece onun fikrini seviyorum, yapılmasına yardım ettiğim küçük bir parkın sonsuza dek bana patronluk taslaması, beni delirtmesi fikrini seviyorum. Bu düşünceler artık boşuna, ama yine de bu gece uykuya dalarken bunları düşüneceğim.

Ön kapıyı açıyorum ve Jordan kanepeden bana bakıyor.

Sikeyim.

Buraya gelmesini ben istemedim. Burada olmasını da istemiyorum. "Hey-" Gülümsemeye zorladım.

"Merhaba." Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, kollarını boynuma doladı.

"Nerelerdeydin?"

Çoğunlukla nefes almaya benzeyen garip bir kahkaha atıyorum. "İş-" Başımı sallıyorum. "İşle ilgili bir şey vardı."

Odanın diğer ucundan Jonah'ın gözleri kısılıyor. Yalan söylediğimi biliyor. Ama kız arkadaşı bilmiyor, çok şükür.

"Oh." Gülümsüyor. "Çekim mi?"

"Evet." Başımı salladım.

"Kimin için?" diye soruyor, parlak gözlerle bana bakarak. Yeterince hızlı düşünemediğim için alt dudacağımı yalıyorum.

Beynim çalışmıyor. Lanet olsun.

"Neuw," diyor Jonah, gözüme takılıyor ve kot pantolonuma başını sallıyor. O da başını sallıyor. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Yanağından öperim. "Ben bir duş alacağım, tamam mı?"

Bana gülümsüyor ve tekrar kanepeye oturup kanalı değiştiriyor.

Aşağıya odama iniyorum, kapıyı açık bırakıyorum çünkü Jo'nun beni takip ettiğini biliyorum.

Kapı aralığında durup beni izliyor.

Çenesini bana doğru salladı. "Parks'la birlikte miydin?" "Hayır, dostum-" Kaşlarımı çatıyorum.

"O gitti." Kafası karışmış görünüyor. "Nereye gitti?"

"Geri mi?" Omuz silkiyorum. "New York'a."

Bana bir bakış attı. "Hayır, gelmedi. Daha dün sabah Paris'ten döndüler."

"Ne?" Göz kırpıyorum.

"Evet. Tausie Tausie, ayakkabılarına kitsch dediği için bagaj arabasında bir adamla kavga ettiğini söyledi ve..."

Dinlemiyorum.

Kahretsin. Dalgınca ağzımı ovuyorum.

Onu aramalıyım. Onu aramalı mıyım?

Şimdi oraya geri dönemem. Ya unuttuğumu düşünürse? Çiçekler sanırım.
Orada olduğumu bilecek.

Kalbim taş gibi oldu.

"İyi misin?" Jo beni izlerken kaşlarını çatıyor.

"Ne?" Ona bakıyorum.

Başını sallıyor. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey." Ona aptalmış gibi bir bakış fırlattım. Gömleğimi çıkarıp
çamaşırhaneye atıyorum.

"Ben iyiyim."

Buna inanmıyor. "Emin

misin?" Ona sıkı bir

gülümseme veriyorum. "Evet-"

Sonra banyonun kapısını kapattım.

ON ALTI

BJ

Geldiğini hiç görmedim. Asla.

Bana söylesen bile sana inanmazdım.

O sabah aklımda Westminster'a karşı oynayacağımız rugby maçı vardı.

Haftalardır bunun için çalışıyorum.

Pazartesi günüydü. Orada, benden birkaç metre ötede durup sadece izlediğini hatırlıyorum.

Gözleri biraz tuhaf görünüyordu. Yorgun, cam gibi.

"Hey." Onu kendime çekerken temkinli bir gülümseme verdim.

Okul üniformasını çok severdi. Küçük ekose etek, diz üstü çoraplar, kravatlı düğmeli gömlek. Neredeyse bütün hayallerimi süslüyordu. Hala ekose giymesini seviyorum.

Ağzımı onunkine bastırdım, at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdim. "İyi misin?"

Zorla gülümsedi ama onda bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirdim.

"Sen iyi misin?" Göz göze gelebilmek için boynumu eğerek sordum.

"Konuşabilir miyiz?" dedi, ancak fısıltıdan öte bir sesle.

"Evet." Biraz kaşlarımı çattım. Dürüst olmak gerekirse biraz gergin hissettim. Saate baktım. "Şimdi mi?"

"Yapabilir misin?"

Başımı iki yana sallayarak düşündüm. "Bu dönem büyük bir tarih sınavım var."

"Ah, unutmuşum-" Başını salladı. Yanakları pembeleşti ama gözleri yaşlı görünüyordu.

"Kaçırabilir miyim?" Gözlerini benimkilerden ayırmamaya çalışarak teklif ettim.

O günlerde onu en iyi gözlerini görebilirimsem okuyabilirdim. Yapma.

artık onlara ihtiyacım yok. İkimizin de gözleri kapalıyken ve ellerim arkasındayken onu okuyabiliyorum.

"Hayır." Başını hararetle salladı. "Kesinlikle kaçırma."

"Tamam mı?" Kafam karışmış bir halde başımı salladım. "Her şey yolunda mı?" "-Evet."

Yaptığı duraksama ele vericiydi. Yalan söylüyordu.

Birbirimize hiç yalan söylememiştik.

Elini kendi elime aldım. "Benimle sınıfa kadar yürür müsün?"

Tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çattı ve dudağını ısırdı.

"İyi olduğuna emin misin?" Sınıfıma gittiğimizde ona sordum.

Onunla ilgili her şey tuhaftı, her şeyi huzursuzdu ve o zaman da şimdi olduğu gibi aynı dürtüye sahiptim: Eğer onda bir sorun varsa, bunu düzeltmeliyim.

"Evet," dedi mekanik bir şekilde.

"Tamam." Başımı salladım, ona elimden geldiğince güven verici bir gülümseme gönderdim ve sınıfa girdim.

"Hanımefendi," diye seslendim öğretmene.

Adı Bayan Platt'tı. Genç ve kibirli, baş belası. Tarihi, öğrettiği çocukları sevdiğinden daha çok seviyordu.

"Evet, Bay Ballentine?"

"Bugün derse girmeyeceğim."

Bana kuru bir bakış attı. "Değilsiniz, Bay Ballentine. Bir sınavımız var. Oturun." Bana sert bir bakış attı. "Şimdi."

"Aslında," diye özür dileyerek başımı ona doğru eğdim, "soru değildi. Sadece bilmeni istedim."

"Bu dersi asarsan hafta sonu oynayamazsın" diye ters ters baktı bana, sınıfın önünde kendisine meydan okunmasından rahatsız olduğu belliydi.

Yüzümü biraz buruşturdum. İlk 15 takımımızın en iyi oyuncusu olarak tanınıyordum ve Varley bir rugby okuluydu.

"Hadi ama..." Ona bir bakış attım. "İkimiz de bu aramayı yapamayacağımızı biliyoruz."

.."

"Bay Ballentine, eğer bu sınıftan çıkarsanız, Cuma günü

gözaltı."

Bir kez başımı salladım.

"Evet, kulağa adil geliyor!" Gülümsedim. "Çok kolay. Jonah'a iletir misin?"

Bana daha sonra verecek."

Sonra sınıftan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Sevdiğim kıza baktım, kaşlarımı zaten ağırlaşmış hissetmelerine rağmen yukarı kaldırdım.

"Hadi konuşalım."

Ona elimi uzattım ve koridorda ilerlettim.

Otoparka doğru amaçsızca yürüyene kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi.

Beklentiyle ona baktım, bir şey söylemesini bekliyordum. Bir şeyin yaklaştığını hissettiğimi hatırlıyorum. Daha önce görmediğim gergin bir enerji vardı üzerinde.

"Ayrılıyor muyuz?" Çabucak sordum.

Durakladı. Uzun bir duraklamaydı. "Umarım öyle değildir."

Uzandım ve saçlarını kulaklarının arkasına ittim. "Parks, neler oluyor?" Kaşlarımı sabırsızca kaldırdım, biraz da abartmıştım.

"Hamileyim."

Yanı başımızdaki ağaçta cıvıl cıvıl öten bir kızılgerdan olduğunu hatırlıyorum.

O anı düşündüğümde duyduğum ses bu. Ve havada hareket eden rüzgar. Yaprakların arabanın lastiklerinin etrafında uçuşması. Hava keskindi.

Yüzü bana bakıyor, ona sunduğum her şeyi siktir etmekten başka bir şey söylememi bekliyordu.

Ağzım kurumuştu.

Boğazımı temizledim. "Emin misin?"

"Evet." Bir kez başını salladı.

"Ne kadar emin?"

"Çok," dedi sessizce.

"Oh," dedim, sesli harf gibi. Bir göt deliği gibi.

Dikkat ederseniz ikimiz de nasıl hamile kaldığımızı merak etmedik.

O nasıl yapılacağını biliyordu. Ben de biliyordum. Neredeyse her zaman çok dikkatliydik. Genel olarak, yüzde beşlik bir tembellik payımız vardı ve bu tembellik

herhangi bir sonuç olmaksızın sürekli olarak karşılandığında ukalalığa dönüştü.

Tüm bunlardan birkaç ay önce Dartmouth'taki evde bir parti vermiştik.

Ebeveynsiz, büyük ve gevşek bir partiydi ve o gece neyle ilgiliydi bilmiyorum ama mutfakta durduğumu hatırlıyorum, ben ve çocuklar, bira içiyorduk. Önce ben içtim, kutuyu yere bıraktım, Parks'a doğru yürüdüm, elimi başının arkasına koydum ve onu duvara yaslayıp sertçe öptüm. Bütün oda alkışladı. Elimi yüzüne attım, daha fazla öperken yanağını tuttum. Oda

bunu gösteriş için yaptığımı düşündü ama ben sadece benim için yapıyordu. Kimse izlemese bile onu böyle öptüm.

Geri çekilip çocuklara doğru yürürken ona gülümsedim, onu duvara yaslanmış nefessiz bıraktım, gözleri bariz bir şekilde beni istiyordu.

Ben ve Parks o partinin çoğunu ayrı geçirdik çünkü bazen bunu yapmak, birbirimizi elde etmek için zoru oynamak eğlenceli geliyordu. Odanın öbür ucundan birbirimize bakardık, gerilim artardı, gözlerimiz deli gibi sevişirdi.

Arada sırada başka bir kızın benimle biraz fazla sohbet ettiğini hissederse onu yolumdan çekerti.

"Bu gece hangi odada kalalım?" diye yüksek sesle sordu.

Burası onun eviydi ve Lacey Talbot sinsice uzaklaşıp yerine oturdu.

Güldüm, elimi sırtının alt kısmından aşağıya doğru kaydırđım ve dudağının üst köşesini öperek onu kendime çektim. "Usta." Ona sıııttım, babasıyla güç gösterisi yapmak için her fırsatı seviyordum. Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına ittim. "İyi misin?"

Gülümseyerek başını salladı. "Öyle misin?"

Ben de başımı salladım, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o da uzaklaştı. Bir saat kadar geçti ve onu bir süredir görmemiştim.

Onu özledim, ona sarılmak istedim. Herkesin evine siktir olup gitmesine hazırdım, böylece onu tekrar kendime alabilirdim.

Parks'ı aramak için dolaşmaya çıktım. Onu Pails ve Henry ondan hoşlandığı için okuldan yakın oldukları başka bir kızla birlikte ustanın yatağında otururken buldum. Romilly gibi bir şey.

Parks yatakta biraz daha dik oturdu, beni görür görmez yanakları pembeleştı.

Ona doğru yürüdüm; gözlerim kırpışmadı.

Sadece onunla birlikte olmak istedim.

"Kızlar bize bir dakika izin verir misiniz?" Arkadaşlarına bakmadan başımı salladım.

Romilly kıs kıs gülererek yataktan yuvarlandı ama Paili donmuş bir halde Parks'ın yanında oturuyordu.

"Paili?" Romilly ona seslendi ama Paili tuhaf bir şekilde beni izliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bana karşı bir şeyler hissettiğini ilk o gün anladım. Düşündüğünüzde biraz boktan bir durum - o zamanlar umurumda bile değildi. Tek görebildiğim Parks'tı.

"Paili-" Romilly tekrar aradı.

Parks'ın en iyi arkadaşına şaşkın şaşkın baktığını hatırlıyorum. "Pails, siktir git." Güldüm.

"Ama biz-" diye başladı ve ben de tişörtümü başımın üzerine çektim.

"Hey, dinle - kız arkadaşım Paili ile seks yapacağım, bu yüzden ya Ya gidersin ya da dolaba gideriz."

Utanmış bir ses çıkardı ve koşarak uzaklaştı.

Gidişini izlerken başımı salladım ve ardından kapıyı arkasından kilitledim.

"Lanet olsun, çok garip."

Parks bana bir bakış attı. "O benim en iyi arkadaşım."

"En iyi arkadaşın olduğumu mu sanıyordun?" Kollarımı beline doladım.

"Peki senin buradaki niyetin ne olabilir, En İyi Arkadaş?"

"Ahh," diye sııttım ona, "Sorduğuna sevindim."

Elimi küçük pembe elbisesinin altına soktum, onu yokladım. Kot pantolonumun düğmelerini çözdü ve ben de çıktım.

Elbisesinin arkasını açmak için onu çevirdim ve tam elbisesi üzerinden düşmek üzereyken lanet olası Thatcher Hendry'nin sarhoş kıcı odaya daldı.

"Ey! Burada neler oluyor!" Bize doğru sııttı. Parks utanarak gülmeye başladı.

K o ş t u m , onu kapıdan geri ittim. Kapıyı tekrar kilitledim.

Kilitli olup olmadığını kontrol etmek için test ettim. Kilitli değildi. Tekrar kilitlemeyi denedim. İşe yaramadı.

Parks o sırada kıkırdamaya başlamıştı ve ben de kaşlarımı çatarak ve gülerek ona bakıyor ve susmasını söylüyordum.

"Bu standart bir kilit-" Gözlerini devirdi. "Lanet olası 1821'den kalma!"

"Kullanımı çok kolay, sadece anahtarı çeviriyorsunuz-" "-Bu bozuk-"

Yanıldığımı kanıtlamak için bana doğru yürüdü ve ben de onu tutup öptüm, yerden kaldırdım, eminim bugün hala dolabında duran o elbiseyi üzerinden çıkardım. Ondan asla kurtulamayacaktı.

Sonra yataktan yorganı aldım, elini tuttum ve başımı bahçeye doğru sallayarak onu pencereye götürdüm.

İkinci kattaydık ve hiç düşünmeden elimi tuttu.

Çatıdan aşağı indik, önce ben, sonra o.

O zamanlar birlikte yalnız kalmak için yaptığımız şeyler... Kahretsin, şimdi onunla yalnız kalmak için hala yapacağım şeyler var.

Kendimi onun etrafına sardım ve yorganı ikimizin etrafına sardım - benim için bile yumuşak hareketler - onu ağaca doğru geriye doğru yürüttüm ve ağaca çarptım.

Tek elimle sütyenini çıkarttım - kendimle gurur duydum çünkü o zamanlar bu şeyler Fort Knox gibi hissettiriyordu ve oradan iyi şeylere hızlı bir tırmanış oldu.

"Bekle! Siktir-" Yüzünü geri çekti. "Bugün hapımı alıp almadığımı hatırlayamıyorum."

Dudağımı ısırdım. "Kahretsin."

"Bir-" Sorusu nefes nefese kulağımın dibine kadar geldi.

"Hayır. Siktir." Başım dehşet içinde düştü. Onları uzun zamandır kullanmamıştık.

Hap kullanmaya başladığından beri değil.

Ve o gece, bilmiyorum - saf ergen kibri ve şehvetin tüm akıllıca kararları gölgelemesiyle ilgili bir şey - o sırada zaten onun içindeydim - dudağını ısıırıyordu ve orada

Başladığımız şeyi bitirmek için bazen kemiklerinizde hissettiğiniz o acıydı. O zamana kadar sonuçlar soyuttu; o öyleydi, ben öyleydim ve yenilmezdik.

Sonra Parks'ın boğuk sesi fısıldadı: "Umurumda değil." Ona doğru sıırttım. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Okulun otoparkında önümde durup hayatımı sonsuza dek değıştirirken ve ben ona hiçbir karşılık vermezken bunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Hiçbir şey.

Hiç birine hamile olduğunuzu söylediniz ve sonra size öylece baktılar mı? On beş saniye boyunca. Ben saydım. Çünkü götün tekiydim.

Hiçbir şey söylemedim, kılımı bile kıpırdatmadım.

"Ne yapacaksın?" Sonunda sordum. Aptalcaydı.

Gergindim. Ben hiç gergin değilimdir.

Bana sanki ona vurmuşum gibi baktı. Yüzü gevşedi. Bunu görebiliyordum - üzgün ve hayal kırıklığı içindeydi. Aynı zamanda korkmuştu - o zaman bile bu beni incitmişti. O zaman bile her şeyden felç olmuşken, onun korkmuş görünmesi beni paramparça etti.

Ama çoğunlukla Parks kızgın görünüyordu.

Sanki o zamana kadar dünyayı ikimiz arasında paylaşmıştık ve sonra ben gidip kendi tarafımı bıraktım.

"Ne yapacağım ben?" diye tekrarladı. "Evet."

Bir kez yutkundum.

Küçük bir alay etti.

"Sanırım ne yapacağımı bilmiyorum." Benden yavaşça uzaklaşmaya başlarken bunu nasıl vurguladığı, geceleri uyanık yatıp düşündüğüm, midemin bulandığı, zamanda geriye gidip o anda yalnız hissetmemesini sağlamayı dilediğim anılardan biri. Ama ne oldu biliyor musunuz? Yapmadım.

Sadece onu izledim. Hareket etmedim. Vitesle takmadım, onu durdurmaya çalışmadım. Sadece ona baktım.

Eğer o zaman bana hayatlarımızda onu tekrar inciteceğim bir zamanın geleceğini söyleseydin, o anda yaptığımdan daha fazla, dürüst olmak gerekirse sana inanmazdım.

Arabasına bindi. Uzaklaştı.

Çok korktum. Arabama bindim, sürdüm. Hiçbir yere gitmedim. Arabamın içinde çığlık attım. Direksiyona vurdum. Ona kızdım, bana daha çok kızdım. Artık hayatımın nasıl bittiğini düşündüm. Henüz on sekiz yaşında bile değildim ve hayatım mahvolmuştu.

Parks'la birlikte dünyayı gezmek istiyordum, zaten yaptığımızdan daha fazlasını. Ben ülke için rugby oynayacaktım, o da kenarda benim için tezahürat yapan küçük kız arkadaşım olacaktı. Bütün gece uyanık kalıp National Geographic izleyecek, reklam aralarında onu öpebildiğim kadar öpecektim. Onunla evlenecektim, onunla bir hayat kuracaktım.

Sonra tüm planlarımın içinde onun da olduğunu fark ettim.

Ve bir çocuk eninde sonunda planın bir parçası olacaktı, yani sadece biraz erken mi geldi?

Geleceğime dair tek planım Magnolia Parks'tı ve bana bebeğime hamile olduğunu söyledikten sonra kendi başına gitmesine izin vermişim.

Ve sonra tekrar çıldırdım, bu sefer farklı bir şekilde.

Olabildiğince hızlı bir şekilde Londra'ya döndüm. Varley'den Kensington'a arabayla yaklaşık bir saat sürer.

Ön kapıyı kullanmadım - kaşları kaldırmak istemedim, okulda olmalıydık - bu yüzden onun yerine kanalizasyon borusuna tırmandım ve penceresinden içeri girdim - pembe ve mavi balonlar ve dev bir oyuncak ayıyla bunu yapmak oldukça zordu, ama ona ulaşmalıydım.

Orada durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, hayatınızda görebileceğiniz en büyük akış şemasına bakıyordu.

Ayaklarımın üzerine düştüm ve özür dileyen gözlerle ona baktım. Balonları uzattım ama onlara uzanmadı. Balonları bıraktım ve ona doğru yürüdüm, yüzünü ellerimin arasına almadan önce sırt çantamı ayak bileklerime bıraktım.

"Ben çok kötüyüm Parks," dedim ona. "Bu benim için çok baktandı. Özür dilerim. Sadece düşünmem gerekiyordu."

"Ne hakkında?" diye meydan okurcasına sordu ve bu yüzden onu sevdim. Bunu hak etmişim. Balonlar tavanda sallanıyordu.

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "Hayatımızın neye benzeyeceği hakkında." "Peki neye benzeyecek?" diye sordu burnunu havaya kaldırarak.

Gözlerini aradım, kolayca buldum. "Sen nasıl istersen öyle görünecek, Parks."

Bana dikkatle baktı. "Hayatının neye benzemesini istiyorsun?" Omuz silktilim, kayıtsızdım. "Sadece seninle bir hayat istiyorum."

"Kürtaj yaptırmayacağım," dedi bana kararlı bir şekilde. Ona doğru sııttım.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum!" Sırt çantama uzandım ve bir Dolce & Gabbana çanta çıkardım. "Bebek kıyafetleri yaptıklarını biliyor muydun?" Gül desenli minik bir elbise çıkardım. "Ve şunlara bak!" Bir çift bebek Timberlands'i çıkardım.

Bana isteksizce gülümsedi.

"Beej." Elini benimkinin üzerine koydu. "Bu büyük bir mesele..."

"Pek sayılmaz, Parks." Omuz silktilim. "Çünkü biz sıralandık. Yirmi bir yaşına geldiğimizde, ikimizin de bir milyar dolardan biraz fazla likit varlığımız olacak." Gözlerini devirdi ama ben devam ettim. "Çoğu insanın hayatı boyunca bundan daha azıyla yaşadığına eminim. Babam için çalışabilirim - çok sevinecektir.

- her zaman paramız olacak, her şey yoluna girecek."

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bana şüpheli bir umutla baktı. "Neye gülüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Boku yedik."

Bir kahkaha attım.

"Evet, ama benim istediğim de bu zaten - becerilmek. Senin tarafından, seninle, senin üzerinde-" Omuz silktilim. "Sonsuza kadar."

Dileğim yerine geldi, değil mi?

"Beej, bu söylediğin çok romantik bir şey, ama sen gerçekten..." Omuz silktili. "...Bilmem ki? Detaylar?"

"Ve sen de yapmamalısın! Önemli olan bu değil!"

"Kesinlikle önemli kısmı-"

"Hayır." Karnını dürttüğümde başımı salladım ve ona sııttım. "Önemli olan da bu."

Ve sonra kayboldu.

"Bu gece bir plan yaparız," dedim kollarımı ona doladığımda.

Akış şemasını ilk kez düzgün bir şekilde saatledi. "Vay canına, bu çok detaylı." Ona şöyle bir baktım. "Ben bu planın neresindeyim?"

"Oh. Yapamazsın." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıldığımızı sanıyordum." "Yanlış düşünmüşsün."

YEDİ

Manolya

Planımız Tobermory idi.

Londra'daki her şeyden, gözlerden ve düşüncelerden uzakta, kıyıya taşınacak ve orada büyük bir mülkte yaşayacaktık. İkimiz de çalışmayacaktık çünkü ihtiyacımız yoktu. Bunun yerine sadece iyi yatırımlar yapacak ve bebeğimizi birlikte büyütecektik.

Evlen.

Zaten hep yapacaktık.

On iki haftalık taramam (aslında hamileliğimin on beşinci haftasında gerçekleşti) çok önemliydi çünkü ondan sonra ultrason fotoğraflarına sahip olacaktık. Onlar elimizdeyken ailelerimize söylemeyi düşündük.

Onlara bunu kendi başımıza yapabileceğimizi kanıtlamak istedik.

En büyük korkum, teknik olarak hala bir bakıcım olduğu için bir bebeği tek başıma büyütemeyeceğimi düşünmeleriydi. Onlara her şeyin kontrolümüz altında olduğunu, BJ dışında kimseye ihtiyacım olmadığını ve iyi olacağımızı kanıtlamam gerekiyordu.

Beej beni Jonah'ın annesinin yardımına ihtiyacımız olduğuna ikna etti. Adı Rebecca. Rebecca Barnes.

İşleri özel, sessiz ve ihtiyatlı bir şekilde yapacak bir doktor arkadaşı olduğunu söyledi, bu da benim on altı yaşında olmamı görmezden gelmek anlamına geliyordu. Ve bir park.

Beej, Rebecca'ya güvенеbileceğimizi ve sırrımızı sonsuza dek saklayacağını söyledi ve hakkını yemeyelim, öyle de yaptı.

Christian'ın hiçbir fikri yok. Hiçbir fikri olmadığını biliyorum, çünkü bir fikri olsaydı benimle asla çıkmazdı.

Doktorun Bristol'da özel bir muayenehanesi vardı. Jo'nun annesi

ama iyi olacağımızı düşündük. Beej ve ben bir Çarşamba sabahı erkenden okuldan çıktık. Neredeyse dört saatlik bir yol.

Bütün sabahı nerede ve nasıl yaşayacağımızı konuşarak geçirdik ve belki Beej evleri hep sevdiği için ev çevirecekti, ben de aşçılık dersleri alacaktım ve o okulu bitirecekti, ama ben bitirecek miydim? Belki gidebildiğim kadar uzağa giderdim ve ilk yıl bizimle birlikte evde yaşaması için bir dadı tutardık, böylece uzun mesafe yapabilir ve mezun olabilirdim ve sonra hazır olurduk.

Gözlerimiz her şey hakkında çok yıldızlıydı.

Çok fazla bekletilmedik, adı Anne'ydi - bizimle ilgilenen doktor. Bizi ultrason odasına götürdü. Uzandım ve her şey hafif, vızıltılı ve heyecan verici geldi.

"Bu soğuk olacak." Karnımdaki jeli sıkarken bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

Önümüzdeki ekranlarda, siyah beyaz, minicik bir bebek vardı.

Bebek gibi de görünüyordu.

Bir uzaylı değil, bir fasulye değil, ama gerçek bir minik, küçük bebek. Şişman bir karnı, küçük bacakları ve kolları olan.

Beej elimi tuttu, sevimli ve heyecanlı bir şekilde sıktı, gözleri ekrana yapışmıştı.

Asayı evirip çevirdi. "İşte kafası." Gülümsedi. "Ve kolları... ve hadi şu kalp atışını bulalım." Bana gülümsedi ve asayı hareket ettirdi.

Asayı tekrar hareket ettirdi.

"Hm." Çıkardığı sessiz ses buydu ve ancak ona baktığımda bir şeylerin ters gitmiş olabileceği aklıma geldi. "Hemen döneceğim."

Bize güven vermeyen bir gülümseme takındı ve sonra dışarı çıktı. BJ bana baktı ve yüzünün kırışıklıklarını ve çizgilerini çok iyi biliyorum - Bana gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi. O da hissetti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Bir dakika sonra başka bir doktor Anne'le birlikte geri geldi.

"Ben Doktor Lewis." Sıcak bir şekilde gülümseyerek BJ'nin elini sıktı. Önce monitöre, sonra da bana baktı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim," dedim
sessizce. "Kramp
girdi mi?" "Hayır."
"Kanama mı?"

"Hayır." Başımı salladım.

Asayı eline alıp yavaşça hareket ettirmeden önce dudaklarını b ü z d ü -
ama o zamana kadar zaten biliyordum.

Hiç hareket yoktu. Hem de
hiç.

Doktor arkasını dönüp bize baktı. "Özür dilerim," dedi.

Başımı hızla salladım. "Söylemene gerek yok." Beej
başını arkaya atıp tavana baktı.

Kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyordu. Birdenbire sanki onu
hisseder gibi oldum. İçimde ölü bir şey vardı ve bu beni hasta ediyordu.

"Nasıl?" BJ sordu, gözleri cam gibiydi.

Doktor ona gergin bir gülümseme verdi. "Böyle şeyler bazen olur. Bu-"

Doktor BJ'i köşeye çekti. Konuştular ama ne konuştuklarını takip
edemedim.

söylüyorlardı. Zaten umurumda da değildi. Beynim dönüyordu.
Bayılacağımı sandım.

Doktor, BJ ile birlikte tekrar görüş alanına girdiklerinde bana temkinli bir
şekilde, "İlerleyebileceğimiz iki yol var," dedi. Elini ağzına bastırmış olan
Beej'e baktım. "Seni doğurabiliriz ya da kürtaj yapabiliriz."

Anne, "İnsanlar genellikle indüklemenin onlara daha fazla kapanış
sağladığını düşünüyor," diye önerdi. Beej bana baktı ve ben başımı hızla
salladım. "Sadece çıkar şunu."

Bu ona tren gibi çarptı. Yüzünde gördüm. İnkâr edecek, bana bağlı
olduğunu, benim seçimim olduğunu, benim bedenim olduğunu söyleyecek -
falan filan - ama bunu söylememin onu biraz öldürdüğünü gördüm.

Ama başka türlü yapamazdım.

Hamile olduğumu öğrendiğimden bu yana geçen birkaç hafta içinde
doğum hakkında çok fazla şey öğrenmemiştim ama sonunda bebeğimin
olmamasını istemediğimi bilecek kadar çok şey biliyordum. Bunu
yapabilen kadınlar benden daha cesurlar.

Bu seçimden sonra her şey çok hızlı gelişti.

Beni götürdüler, genel anestezi yaptılar ve dört saat sonra hayatlarımız - bir kez daha - planladığımızdan tamamen farklıydı.

Anne hep yanımdaydı. Başka pek bir şey hatırlamıyorum.

Giyinmeme yardım ettiğini, beni yavaşça bekleme alanındaki BJ'nin yanına götürdüğünü hatırlıyorum, kırmızı gözleri vardı. Gri bir kapüşon giymişti, bunu hatırlıyorum. Üzerinde çok büyük duruyordu ve beni arabaya doğru götürürken tüm vücudu beni öyle bir sarmıştı ki sanki benim kapüşonummuş gibi hissettiriyordu.

Beni arabaya bindirdi ve hızla şoför tarafına doğru yürüdü.

"Parklar mı?" dedi sessizce, beni yakından izleyerek. "Neye ihtiyacın varsa."

"Umurumda değil," dedim zar zor.

Başını salladı ve sürmeye başladı. Dönüş yolu boyunca ağladım. Bütün yol boyunca. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum.

Ben kıvrılıp ağlarken araba koltuğumu yatırdı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve arabayı sürdü de sürdü.

Neden ve nasıl bilmiyorum ama Dartmouth'a geri döndük.

Onu yarattığımız yere.

Bu arada, o bir kadındı. Bize öyle söylediler.

Bay Gibbs'i bulmam için beni bir dakikalığına yalnız bıraktı. BJ ona ne söyledi bilmiyorum ama Gibbs bana şöyle bir baktı, evi açtı, ateşi ve çaydanlığı yaktı ve sonra bizi terk etti.

Beej beni evin içine, merdivenlerden yukarı ve duşa taşıdı.

İkimizi de nazikçe ve yavaşça soydu ve suyu açtı ve vücuduma baktığını ve her şeyin yabancı hissettirdiğini hatırlıyorum.

Şimdi boş olan midem, sanki her şey bir rüyaymış gibi içimden sökülüp alınmıştı. Hatırladığım bir sonraki şey yatakta olduğumdu.

Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum, oraya gittiğimi hatırlamıyorum. Ama bir yorganın ikimizi de yuttuğunu, onun beni arkamdan tuttuğunu ve neredeyse iki gün boyunca bu şekilde kaldığımızı hatırlıyorum.

Her şeyden sonra yataktan ilk kalktığım sabah BJ yanımda değildi.

Onu çağırdım ama evde değildi.

Sonra onu pencereden gördüm. Büyük, yassı bir kumtaşı parçasını taşıyor ve söğüt ağacının altına seriyordu. Yüzünü silmek için gömleğini kaldırdı ve sonra dirseğinin kıvrımıyla ağzını kapattı ve onun büyük, sendeleyerek bir nefes aldığını gördüm, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Yüzünü ve gözyaşlarını bileğiyle sildi, huysuzca, erkeklerin sadece gözyaşlarını değil duygularını da silerken yaptıkları gibi.

Bunu gördüğümde ne yapacağımı ya da onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Başımızdan büyük bir belaya bulaşmıştık.

Ne diyeceğimi bilemedim. Gördüğüm şeyi görmemem gerektiğini sanıyordum. Yatağa oturup gelmesini bekledim. Sonunda geldi ve bir duş daha aldık, sonra yatağa geri döndük ve bir gece daha kaldık.

Ayrılırken ve Bay Gibbs bizi uğurlarken ona döndüm. "Biz buraya hiç gelmedik, anlıyor musun?" Sesim benden daha keskindi.

Öyle demek istemişti ama kabalıkla değil, sadece çaresizlikle. "Lütfen."

"Evet." Gibbs başıyla onayladı.

"Ve şu koyduğu taş," diye işaret ettim. "Hiç hareket etmiyor."

Sonra Bay Gibbs tekrar başını salladı, hızlıca ve bilmeseydi bile anladığını biliyordum.

BJ elini benimkinin içine soktu, beni arabaya bindirdi, kemerimi bağladı ve burnumu öptü.

Sessizlik içinde Londra'ya geri döndük. Eve vardığımızda Cumartesi gecesi idi. Ve lanet olsun, ailemiz çıldırmıştı. Marsaili resmen çıldırmıştı.

BJ arkamda dururken ön merdivenlere geldiğimde kapıyı açtı, beni içeri çekti ve BJ'nin beni takip etmesini fiziksel olarak engelledi.

İşaret parmağıyla "Git buradan," dedi. "Şimdi. Seni onun yanında görmek istemiyorum. Okulu asıyorsun! Kaçmak! Kabul edilemez. Anneni arayacağım." Kapıyı yüzüne çarptı. "Odana gitmene izin veremem," diye homurdandı. "O çocukla konuşma, onu arama. Onu pencereden gizlice içeri sokma. Çivileyerek kapatıyorum. Magnolia Parks, lütfen

Beni duyuyor musun? Sakın-" Marsaili bana şimdiye kadar ki en karanlık bakışlarını fırlattı. "Onunla temas kurmayı aklından bile geçirme. Onu bir daha görürsen şanslısın."

Odama girdiğim anda tek yaptığım ağlamak oldu. Ve normal ağlamalarımдан değildi. İstedigimi elde etmek için ağlamıyordum, küstahlıktan ya da sarhoş olduğum için ağlamıyordum - bu farklı bir ağlamaydı ve hepsi bunu duyabiliyordu çünkü kalbim kırılmış gibi ağlıyordum.

"Magnolia?" Marsaili başımda dikilerek sordu. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe, farklı olduğumu fark edince ses tonu birdenbire değişti.

Ama ona söyleyemedim. Bedenimden geliyormuş gibi görünmeyen bir şekilde ağlarken başımı salladım.

"Manolya, hayatım, yaralandın mı?" diye sordu annem ellerini saçlarımda gezdirirken ve ben ona karşı koydum.

"Sevgilim, tatlım," diye fısıldadı babam, "bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Neye ihtiyacın var?"

"BJ," diyebildim çünkü o anda bile bunun doğru olduğunu biliyordum. İhtiyacım olan şey o.

Bu Marsaili'nin hemen alevlenmesine neden oldu. "Çağırmiyorum," diye hırladı. "O çocuğu aramıyorum. Yarım hafta ortadan kaybolup onunla kaçamaz ve onu göremeyince öfke nöbeti geçiremez-"

"Bunun bir öfke nöbeti olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdı annem ona - beni savunduğunu duyduğum tek andı. "Ona bir baksana! Pazartesi sabahı buradan ayrıldığında olduğu kişinin bir kabuğu gibi."

"O zaman belli ki bir şeyler olmuş!" Mars bağırdı. "Magnolia, sana zarar verdi mi?"

"Asla yapmaz," diye fısıldadı kız kardeşim kapı aralığından.

Hepsi peşime takılıp beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama çok yaklaştıklarında onlardan kaçıyordum.

Birkaç saat sonra, muhtemelen - geriye dönük olarak - çok ciddi bir panik atak geçirdikten sonra, birisi (benim param Bridget'e gidiyor) BJ'yi aradı.

Lily o n u oraya götürdü ve o da merdivenlerden yukarı koştu, Lil de arkasından. Evin içinde ilerlediğini hissedebiliyordum, onu görmeden önce duyabiliyordum.

Babamı yolundan itti, kazağını kaldırıp başına geçirdi, yere attı ve yatağıma tırmanıp beni kendine çekti.

Ailelerimiz kapıda durmuş bizi izliyordu, ne olduğuna ve neden olduğuna tamamen şaşırmışlardı - haftaya iki ayrı insan olarak başlayıp sonunda nasıl bir bütün olarak geri döndüğümüze. Benimle birlikte yattı, nefes alışım onunkine uyacak şekilde yavaşlayana kadar kulağıma yüksek sesle nefes aldı ve sonra kaldı. Pazartesi sabahı okula dönüp haftamız hakkında yalan söyleyene kadar kaldı. Tüm arkadaşlarımıza ailelerimizden kaçmak için Cannes'a gittiğimizi söyledik. O da buna uydu - neye ihtiyacım olursa olsun, bu bir şey olmadan önce bile, bu her zaman bizim şeyimizdi.

Her zaman öyle olacağını düşünmüştüm.

Manolya

Gözlerim açılmadan zihnimde uyanık oluyorum - bu size de oluyor mu? Bilinciniz uyanıklığınızın önüne geçiyor ve içinizdeki bir şey uyanık olmak istemediğinizi, uyanık olmamanız gerektiğini biliyor. Sizi uykunun güvenliğinde tutmaya çalışır, ama uyanık yaşam o kadar gürültülüdür ki, sessiz olduğunda bile, hiç ışık olmasa bile, tüm dünyadaki tüm pencerelerdeki perdeler sonsuza dek kapatılmış olsa bile, sizi yaşamın ışığına doğru çeker.

Sonunda gözlerim açıldı.

Nerede olduğumu hemen fark edemiyorum. Bir yatakta. Burası hangi oda? Sarsılarak kalkıyorum.

Sonra Dartmouth evinin ana yatak odasında olduğumu fark ettim.

Panikle etrafıma bakındım.

Kız kardeşim köşedeki sandalyede oturuyor - Alanui'den karışık örgü sargılı hırka, altında Anine Bing Denver alpaka karışımı balıkçı yaka kazak ve Extreme Cashmere'den Journey kaşmir karışımı eşofman altı - bacaklarını altına sıkıştırmış, bir fincan çayı göğsüne bastırmış.

"Selam." Bana nazik bir gülümseme veriyor.

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Fincanı yere bırakıyor.

"Bay Gibbs beni aradı," dedi kaşlarını çatarak. "Ah." Bir kez başımı salladım.

Bana doğru yürüyor, yatağın kenarına tünüyor ve ellerine bakıyor. İşaret parmağının ucuyla oynuyor, söylemek istediğini anladığım kelimeler üzerinde kafa yoruyor.

Bana doğru baktı. "Bayıldığını söyledi."

"Öyle mi yaptım?" Kafam karışmış gibi görünmeye çalışıyorum.

"Kahvaltı etmeyi unutmuş olmalıyım."

"Kaç günlüğüne?" Kaşlarını çatıyor. Başımı sallıyorum. "Öyle değil-"

"O zaman senin neyin var?" Kız kardeşim sinirli bir şekilde başını sallıyor.

"Oh." Elimi havada salladım, küçük bir kahkaha attım. "Sadece biraz dağılmış durumdayım - jet lag, bilirsin?"

Kız kardeşimin gözleri doldu. "Senin histerik olduğunu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam dokuz saat uyumadığımda nasıl olduğumu biliyorsun."

Ağlayacağım. Beni zorlamaya devam ederse, ağlayacağım.

"Magnolia."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum.

"Bana doğruyu söyle." Bridget'in yüzü ciddidir. "Bana yalan söyleme. Lütfen." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Tamam mı?"

Biraz doğruldum.

"Ama kimseye söylememelisin." Ona bir bakış attım. "Bu sonsuza dek aramızda kalacak."

"Tamam." Tekrar başını sallıyor. Gergin görünüyor. Ben de gerginim.

BJ dışında bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim ve o da pek iyi gitmedi. En azından başlangıçta.

Boğazımı bir kez temizliyorum.

"On altı yaşımdayken, BJ ve ben hamile kaldık." Ona sert bir gülümseme veriyorum. Bana göz kırpmıyor.

"Kazara," diye sonradan ekledim. Kız kardeşim bana bakıyor. "Aman Tanrım."

"Onu saklayacaktık-"

"Aman Tanrım-"

"Yaklaşık on beş haftalıkken öldü."

Kız kardeşime sıkı bir gülümseme veriyorum, tüm gözyaşlarımı arkasına saklayarak. "O mu?" Köprü göz kırpmıyor. Gözleri cam gibi olmuştu.

Başımı salladım.

"D&C yaptırdım-"

Bana bakarken ellerini yüzüne götürüyor. "Magnolia-"

"Herkes Cannes'a gittiğimizi söylediğimiz hafta sonuydu, hatırladın mı? Ve başımız çok belaya girmişti-" Hatırladıkça küçük bir kahkaha atıyorum. "Marsaili BJ ile görüşmemin yasak olduğunu söyledi ve-"

"-Ve sen ağlamayı kesemedin." Başını salladı. Başımı sallıyorum. "Ve BJ'i aradın."

"Şey." Omuz silkiyor. "Ona ihtiyacın vardı. Bunu söyleyebilirim." Başımı salladım.

"Senin bu aptal ağlamalarınla kim uyuyabilir ki?" Sümüklü bir kahkaha attım.

Kız kardeşim yanımdaki yatağa tırmanıyor, kolunu benimkiyle birleştiriyor, başını başıma yaslıyor.

"Hiç gelmedin."

"Evet." Başımı salladım. "Görünüşe göre bende rahim eğikliği denen bir şey var."

Bir kahkaha attı. "Tabii ki biliyorsun." Bana bakıyor, dalgın dalgın koluma vuruyor. "Kimse bilmiyor mu?"

Kulak mememle oynuyorum. "Kimse bilmiyor."

Bridget bir süre sessiz kaldı. İkimizin de bir şey söylemediği birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. Aslında güzel bir şey. Başka birinin bunu bilmesi ve benimle birlikte oturması.

Burnundan yüksek sesle nefes veriyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Bunu kendim için yapıyorum-" Bana küçük bir bakış attı. "Ama ben yaptım İkinizle travma bağları olduğunu söyledim, değil mi? Bir mil öteden söylemiştim." Gülmeye başladım. Yorgun ama gerçek.

Sonra Bridge bana bıkkın bir bakış attı. "Lanet olsun." Ona küçük, şefkatli bir gülümseme veriyorum.

"Evet. Öyleydi."

Manolya

Bridget'e söylemek bana bir şey yapıyor. Bir şeylerin kilidini açıyor.

Aslında pek çok şey. Rahatlamadan kedere, özgürlüğe ve üzüntüye, hatta belki de orada olmaması gereken bir parça kaprisliliğe kadar.

O öğleden sonra beni eve bırakacağını söyledi.

Babamın ondan habersiz aldığım Brabus G63'ünün koltuğunu gidebildiği kadar geriye yatırıyorum ve kız kardeşime bakarak kıvrılıyorum.

Bana bakıyor, sonra tekrar yola dönüyor. "Neden hiç kimseye söylemedin?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bir sırrı yeterince uzun süre saklarsan o da seni saklar." Başını sallar, dikiz aynasını kontrol eder.

"Muhtemelen ilk başta başımızın belaya gireceğini düşündük, anlıyor musun? O gece eve geldiğimizde çok kızgındılar."

Gülümsüyor.

"Özellikle Marsaili. Dramatik bir şey yapmasını ya da birbirimiz için kötü olduğumuzu falan söylemesini istemedim. Ki bunu yapabilirdi. Ama birbirimiz için kötü değildik-" Dudaklarımı büzüyorum. "Biz sadece... birbirimiz içindik."

"Gelmediği için üzgün müsün?" Yüzümü dikkatle izliyor.

Pozisyonumu değiştirdim, tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

"Evet." İç çektim. "Yani, oradaydı. Çiçekleri bıraktı. Bay Gibbs onu gördü. Sadece beni görmek istemedi sanırım."

Başını iki yana sallar. "Olamaz."

"Artık bir kız arkadaşı var, Bridge." Omuz silkiyorum. "Belki de hayatına devam ediyordur." "Senden mi?" Gözlerini kırıştırıyor, sonra başını bir kez sallıyor. "Hiçbir dünyada."

Pencereden dışarı
bakıyorum. Onu nasıl
sevmeyeceğimi merak
ediyorum. Eğer
yapabilseydim.

İlk beni sevmiş olmasını, beni sevmiş olmasını sonsuza dek bir onur
nişanı gibi taşıyacağım. Hiç böyle bir aşk yaşadınız mı? Gözleri üzerimde,
elleri üzerimde olduğu için kendimi hep en şanslı kız gibi hissettim. Ve
ağzı. O ağzı seviyorum.

Sanırım bir içkiye ihtiyacım var.

"Nasıl biri?" Bridget soruyor.

"Kim?" Başımı çevirip bakıyorum, beynimin bataklığından bana uzatılan
el için minnettarım.

"Lizzo," diye mırıldanıyor.

"Oh." Kaşlarımı çattım ve omuz silktim. "Evet, yani oldukça eğlenceli
biri. Nefesli çalgılar çalan müzisyenlerde olduğu gibi flüte biraz fazla
hevesli ama yine de harika vakit geçiriyorum."

"Kız arkadaşı, seni dangalak."

"Oh!"

Bana bir bakış attı.

"Oh, o iyi."

"O iyi mi?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "O iyi."

"Senin kadar güzel mi?"

Gözümünden bir şey çıkarıyorum ve ona bakıyorum. "Saçmalama."

Sırıttıyor.

"Bana, adı 'Eggshellant' gibi aptalca bir şey olan bir kafede gönüllü
olarak yemek yiyecek bir insanın enerjisini veriyor." Kendi varsayımım
karşısında başımı sallıyorum. "Ve bunun bir insan hakkında ne söylediğini
merak etmekten kendimi alamıyorum. Demek istediğim, bu sadece
yemeğinizde yumurta kabuğu olmasını istemek değil, aslında bunu talep
etmektir."

"Onun hakkında böyle mi düşünüyorsun?" Bridget göz kırptıyor. "Kötü
bir kahve dükkanı havası mı?" "Evet." Biraz çaresizce omuz silkiyorum.

"Biraz tatsız."

"Erkeklerden hoşlanıyorum ama-"

"BJ erkeklerin tadına bakmaz, o erkektir." Gözlerimi deviriyorum.
"Hoşlanan herkes

erkekler BJ'den hoşlanır."

"Bilmiyorum." Bana sert bir gülümseme veriyor.

"Öncelikle, okuldaki ilk yılınızda ona kesinlikle aşıktınız-" "Kesinlikle aşıktım." Başını salladı. "Çok seksiydi." Bunu düşünmek için duraksıyor. "İğrenç!" Yüzünü buruşturdu. "Neden bana bunu hatırlattın?" Gözlerimi deviriyorum.

"Onun tarafından tehdit ediliyor musun?"

"Şey, benden başka çıktığı tek kişi o, yani evet, sanırım..."

Bridget birkaç saniye yola baktıktan sonra son derece kibar bir şekilde "Peki sence neden ondan hoşlanıyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Belki yatakta vahşidir."

Ona bir bakış attım. "Bridget-"

"Ben ciddiylim. Onun gibi biri, bu muhtemelen düşünülebilir."

"Ne demek 'onun gibi biri'?" Savunmacı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Büyük bir bulamaçtan bahsediyorum."

Düşünmeden küçük tırnağımı çiğniyorum. "Ben kötüyken o da kötü müydü?"

Gitti mi?"

Bana bakarken ağzıyla bıkkın bir ses çıkarıyor. "Sanırsın ki bir tür rekor kırmaya çalışıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Sanki onu daha fazla kaybediyormuşum gibi yeniden üzülüyorum. Onu kaç farklı kişiye ve kaç farklı şekilde kaybettiğimi bilmiyorum ama bu duygu tanıdık. Neredeyse son beş yıldır öyle ya da böyle hissediyorum. Bazen gerçekten derin bir kuyuya düşmek gibi hissettiğimi düşünüyorum. Aşağı inerken çarptığım her tümsek ve taş farklı bir kişi ve yaptığımız hatalar - onun yaptığı - ve onu kaybetmenin zeminine asla ulaşamıyorum. Sadece belki de bir günlük gün ışığından daha da uzağa düşmeye devam ediyorum.

"Yatakta pek vahşi değildim," diyorum pencereye.

"Sen söyleme," diyor yola alaycı bir şekilde. Ona ters ters bakıyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor.

Bridget, "Belki de gerçekten harika bir insandır," diye öneriyor.

"Belki." Biraz sönük bir şekilde başımı sallıyorum.

"Avustralya'dan, değil mi?"

"Evet."

"Erkekler Avustralyalıları çok severler çünkü çok rahat ve uyumludurlar, bu da onu en azından biraz rahatlatmış olmalı, çünkü sen bir h-"

"Köprü-"

"Ne?" Bana bakıyor ve yüzümdeki umutsuzluğu fark ediyor. "Siktir. Özür dilerim-" Bana özür dileyen bir bakış attı. "Yine de öylesin."

"Bridget." İç çektim.

"Sen ele avuca sığmaz birisin Magnolia, ama o seni yine de sonsuza dek sevecek."

Ama olmayabilir de. Taşın üzerindeki manolyalar. Onunla benim aramda, bana dokunmak için hiçbir zaman herhangi bir neden olmadı, ama beni görmek, etrafımda olmak ve yanımda dolaşmak için herhangi bir neden oldu. Bir nedeni vardı ve bunu kabul etti.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedim ona.

Bana bir bakış attı. "Aslında, bence birkaç taneye ihtiyacın var."

Birkaç saat sonra kız kardeşimle birlikte Buckley's'e (Jonah'ın kulüplerinden biri) gitmemin nedeni de bu.

Schmammered.

Ben, o değil. Bridget pek içen biri değildir. Onu sadece birkaç kez sarhoş gördüm. Hepimiz onu ayık tutmak için elimizden geleni yaparız çünkü Bridget zil zurna sarhoşken çok dürüştür - acımasızca dürüst. Geçen yıl Noel günü New York'ta çok sarhoştı ve Harley'e annemizden boşandığı için 'cinsel olarak pişman olacağını' düşündüğünü ama duygusal olarak muhtemelen doğru seçimi yaptığını söyledi. Tom'a kendisinin daha iyi bir adam olduğunu ama sonsuza kadar ikinci planda kalmaya hazır olmasını umduğunu söyledi - bunu ona dışarıdaki hava durumunu anlatır gibi anlattı, o kadar gerçekçiydi ki.

O rehine almaz. Asla kazanan olmaz.

Beni geri kazanmak için uçtuğunda BJ'i binama sokmaya çalıştı.

Harley'nin vücudu onun içeri girmesini engelledi. Sanırım kavga ettiler?

Ayık Bridget bunu asla yapmazdı, bu yüzden hepimiz için bir güvenlik önlemi olarak, hiç kimse Bridget'e fazla servis yapmıyor.

Yine de fazla hizmet aldım. Ben kendime fazla hizmet ettim. Tamamen sarhoş oldum.

Buckley'e nasıl gittiğimizi ya da beni neden götürmeyi kabul ettiğini bilmiyorum - muhtemelen bebek meselesi.

Bebek meselesi yüzünden sarhoşum. Ve sakso olayı.

Ama aslında - düşündüğünüzde - bir ve aynı değiller mi? Ne kadar zamandır buradayız bilmiyorum, çünkü daha önce bir bardaydık.

Çok güzel görünüyorum - belli ki. Önce eve gittik. Oscar de la Renta'dan sarı ve pembe tüvit omuzları açık mini bir elbise giyiyorum ve Bridget giymek için çok soğuk olduğunu söyledi, bu yüzden kesinlikle giydim ve Sergio Hudson'dan kruvaze fırçalanmış yün ve kaşmir karışımı paltoyla eşleştirmeme rağmen giymedim çünkü bir kız kardeşim olması garip ve kendim pahasına olsa bile ona inat etmek istedim ve şehir arabasından kulübe beş saniyelik yürüyüş sırasında muhtemelen hipotermiden ölmek üzere olduğumu düşündüm.

Harika görünüyorum. Harika görünmem önemli değil, sadece ben ve kız kardeşim varız ama fotoğraflarda harika görünmem mümkün değil. Bu hayatta kontrol edebileceğim çok fazla şey yok - bunu şimdi yirmi dört yaşında öğreniyorum. Beni nasıl göreceğinizi kontrol edemem ama nasıl görüleceğimi kontrol edebilirim. Ve siz beni sadece çok derli toplu göreceksiniz. Öyle olmayan yanlarımı bilmenize gerek yok.

Halkın zayıf yönlerimi bilmesi halinde bunların bana karşı kullanılacağına dair içimde belirgin bir his var. Geçen yıl herkes Paili'yi öğrendiğinde bunun olduğunu gördüm. İnsanların saygılı olabileceğini ya da bunun beni nasıl incitebileceğini düşünebileceğini sanırsınız. Beni dinleyin: Dünyanın birlikte olmanızı istediği çocuk olmayan bir çocukla çektiğiniz bir fotoğrafın yorum bölümünü asla okumamalısınız.

Muhtemelen yorumları hiç okumamalısınız.

Bridget onu giydirmeme izin verdi ama elbise giymeyi reddetti. Çok tipik. Ama elimden geleni yaptım - Alex Mill'den Francis renk bloklu merinos yünü hırka, Khaite'den beyaz Lucien pamuk-voil gömlek, siyah Palace fit

Philipp Plein pantolon ve Dolce & Gabbana'nın leopar desenli burnu açık sandaletleri.

Zaman benim için, çok fazla içtiğinizde olduğu gibi kayganlaşıyor ve tamamen yabancı biriyle üçüncü dövüşümün yarısında Bridget destek çağırıyor.

Önce Taura'yı görüyorum, bana o anda olimpik bir artistik patinajcı gibi gelen ama sıradan bir insan için sadece normal bir yürüyüş olabilecek bir hız, zarafet ve beceriyle süzülerek yanıma geliyor.

"Tausie!" Fannie Schiavoni'den aldığı parlak pembe Hailey sırtı açık zincir zırlı mini elbisesiyle ona bakıyorum.

"Bebeğim!" Gözlerini kırıştırtarak benden Bridget'e bakıyor. "Vay canına."

Bridget ona kızgın bir bakış atıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. Sonra kız kardeşim Taura'nın omzunun arkasından baktı.

"Oh, Tanrım-" Bridget gözlerini devirir. "Bütün süvarileri mi getirdin?"

Taura sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Onları sarsmaya çalıştım. Biri -" kız kardeşime kafamın üzerinden geçen sivri bir bakış atıyor, "- kurnaz olmaya çalıştığını düşündüğüm biri aslında gelmesini gerekli gördüğünü açıkça belirtti."

"Birinin kız arkadaşı bu konuda ne hissediyor?" Bridget onun altında sorar Nefes al.

"İyi değil." Taura ona bir bakış atar.

Taurs yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra onun arkasında onu görüyorum - ağır başım yana düşüyor, ona bakıyorum. Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve bana doğru biraz temkinli bir şekilde yürürken gülümsemesini gizliyor.

"Kırbaçlandığımı duydum." Bana gülümsüyor, eğleniyor.

"Bu benim gibi süslü birine söylenecek kaba bir şey gibi geliyor." Ona göz kırpıyorum ve o bir kahkaha atıyor.

Visvim'den düz beyaz bir tişört üzerine kahverengi YMC Military düğmeli gömlek, Dickies'ten siyah Cutoff Kargo Pantolon ve Altın Kahverengi ve Gerçek Beyaz Old Skools. Çok yakışıklı görünüyor ve yüzüne dokunmak istiyorum ama yapmamalıyım, onun yerine kollarımı Henry'nin üzerine koyuyorum.

"Dünyadaki en sevdiğim Ballentine," diyorum ve BJ'e yoğun bir

ters ters bakıyor. O sadece gözlerini devirir. "Ve Christian! Ve Jonah! Ve-" Jordan'ı fark ettim. "Oh."

Ve sonra kaşlarımı çatıyorum. Tamamen kaşlarımı çattım. Tam suratına. İsteyerek yapmadım ama sosyal filtrelerim boka sardı.

Henry gülümsemesini gizler.

"Parks," BJ gözümü yakalıyor ve kendi gözüyle tutuyor. "Jordan'ı hatırlarsın."

"Mm," diyorum, ona hızlı ve sinirli bir gülümseme gösteriyorum. BJ'ye sert bir bakış atıyor.

Jonah kolunu omzuma atarak beni bara doğru çekiyor.

"Demek yine benden hoşlanıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Önlem alıyorsun." "Şartlı tahliye mi demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir."

"Yapmak mı demek istiyorsun?"

Yapabilir miyim?" "Düzeltilmeler size yardımcı olamaz."

"Not edildi." Bir kez başını salladı. Barmene "Birer shot alabilir miyim lütfen?" diyor (ve başımın üzerinden beni göstererek "su" diyor).

"Seni nasıl geri kazanabilirim Parks?"

"Bana bir zaman makinesi bulabilir ve onunla geriye gidip aptal en iyi arkadaşının sonsuz kez aptal olmasını ve senin de hileci bir yalancı olmanı engelleyebilirsin." Ona kısa bir gülümseme verdim.

"Deneyebilirim." Yüzünü buruşturuyor. "Ya da sana bir çanta falan alamaz mıyım?"

"Çanta mı?" Ona dehşetle bakıyorum. "Bir araba," diyor hızla.

"Eskiden her hafta Baggy Tuesday'de bana bir çanta alırdın - bu yüzden ona bu adı vermiştin."

"O- Aslında o- O kaçırdığınız başka bir şeydi." "Kaçırdım!" Homurdanıyorum.

"Daha iyisini yaptım!" Başını sallıyor. "Çok daha iyi oldu. Çantalarınız... daha iyi. Daha sağlıklı! Benim için. Belki inekler için değil-"

Ona kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor ve Jonah beni dürtüyor.

"Devam et - arkadaşım ol

tekrar."

Ona yaklaşıp kulağına doğru fısıldıyorum, "Ondan hoşlanıyor musun?"

Biraz geri çekiliyor, bana eğlenerek bakıyor. "Fena değil." Omuz silkiyor,

kayıtsız. "Sende bir şey yok ama."

Jonah shotları kapalı alana taşıyor ve hepimiz içiyoruz ama ben iki tane içiyorum çünkü Jonah'ın numaralarını biliyorum - on beş yaşımdan beri bana su shotları ısmarlıyor.

BJ'nin kız arkadaşı kucağında olmadan ona olabildiğince yakın oturuyor. Ona dokunuyor - bileklerine, ellerine, saçlarına - ve her biri beni biraz yırtıyor - tek iyi kısmı gözlerinin sadece benimkilerde olduğu kısım.

Ona bir şeyler fısıldıyor ve o da hızlıca ona bakıyor, söylediklerini onaylıyor, başını sallıyor, sanırım bana dikkat ettiği için pek dikkat etmiyor.

Masamızın diğer tarafından ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Alt dudağını yalıyor. Biraz gülümsüyor. Sinirli bir şekilde yutkunur.

Kız arkadaşına bakar.

Elini onun kucağına koydu ve beni ona bakarken yakaladı.

Gözlerimi hızla kaçırıp tüm dikkatimi Henry'ye veriyorum.

"Neden bu kadar sarhoşsun?" diye soruyor, eğlenerek.

"Kötü bir gün," diyorum ona. "Kötü bir hafta, aslında."

Başını eğiyor, benim için üzülüyor, eski en iyi arkadaşım. "Öyle mi? Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Ona yorgun bir gülümseme veriyorum, çünkü sanırım artık hepsinden yoruldum. "Yapamam."

"Bana söyleyemez misin?" Bir kahkaha attı. "Magnolia, sen bana her şeyi anlatıyorsun..."

Ona başımı salladım. "Evet, bu özel şey dışında çünkü BJ ve ben kimseye, kelimenin tam anlamıyla hiç kimseye, hatta sana bile söylemeyeceğimizi söylemiştik, biliyor muydun? Tahmin edebileceğin gibi bu benim için çok zordu çünkü ben senin için boşboğazın tekiyim."

"Evet, öylesin." Merakla başını sallıyor.

Kocaman bir omuz silktim. "Ama söz sözdür, değil mi? Ve ben söz verdim,

En kötüsü olmasına rağmen, ki bence bu benim için iyi bir şeydi, öyle değil mi?" Başını sallıyor, sırtışını zar zor gizliyor.

"Ama sonra-" diye düşünüyorum. "Sanırım verdiği sözleri biraz tutmuyor, değil mi?" Henry başını sallıyor. "Öyle olduğu biliniyor..."

"Sanırım beni aldatmayacağına dair açık bir söz vermedi, ama saflığımdan bunun zımnı bir anlaşma olduğunu varsaydım."

"Saflığın mı?" diye tekrarlıyor, eğlenerek.

Başımı kendime doğru sallıyorum. "Bunu yazılı olarak almalıydım..." Tekrar başını sallıyor. "Hayır, yapmamalıydın."

Gözlerimi kırıştıyorum ve Henry'nin yüzü merakla bocalıyor.

"Oi," diyor dünyadaki en sevdiğim ses, yanıma sokulurken, gözleri parlıyor.

"Merhaba." Ona sırtıyorum. "Avustralya nerede?"

"Güney Yarımküre." Ona gözlerimi deviriyorum çünkü bu korkunçtu. Şu anki halimle bunun korkunç olduğunu ben bile biliyorum.

"Banyo." "Oh-" Ona bir bakış attım. "O zaman geri geliyor?"

BJ sırtıyor, ilgiden hoşlanıyor. "Evet."

Bana bir adım daha yaklaşıp gözlerimi tutuyor. "Uçup gittiğini mi sanıyordun?"

Bana ağırbaşlı gelen ama gerçek hayatta eminim biraz felç geçiriyormuşum gibi görünen bir tavırla omuz silkiyorum. "Canım istemedi."

"Neden?" BJ sorar.

Gözlerini tutuyorum. "Nedenini biliyorsun." Başını sallıyor. "Hayır, bilmiyorum."

İç çekiyorum. Büyük, yüksek sesli, sinirli ve dramatik bir iç çekiş ve ardından gelen kelimeler gerçekten istediğimden daha yüksek sesle söyleniyor. "Çünkü bu bizim en kötü günümüz."

Etrafımıza bakıyor, şimdi biraz utangaç ama gözleri yumuşuyor. "Üzgün müsün Parks?"

Kulağına doğru eğildim, o kadar yakındı ki ağzım kulağına değiyordu. "Ben her zaman üzgünüm, Beej."

Biraz kayıyor - yüzlerimiz o kadar yakın ki - etrafımızdaki herkese nasıl göründüğünü merak ediyorum. Hissettirdiği kadar samimi görünüyor mu?

"Bu konuda mı?" Bakışları gözlerimden ağızıma ve oradan da gözlerime kayıyor. Bir kez başımı sallıyorum, kararlı bir şekilde. "Ve sen," diyorum sonradan aklıma gelmiş gibi.

Biraz geri çekiliyor, bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Peki ya ben?" Ona kocaman, tek bir baş selamı veriyorum. O da başını eğiyor. "Peki ya ben, Parks?"

"Oh, seninle ilgili her şey..." İç çektim, sarhoştum. "Ne olduğumuzu... Ne olmadığımızı... Ne yaptığımızı..."

Birinin duyup duymadığını görmek için omzunun üzerinden bakarken yüzü şaşkınlıkla titriyor. Duymamışlar. "Hey-" diye fısıldıyor, kaşları düşük.

"Selam." Soluk gözlerle ona gülümsüyorum.

Yutkunuyor ve gözleri şimdi endişeli bakıyor. "Sen iyi misin?"

Jordan geri döndü. Sakin davranmaya çalışıyor, tam olarak üzerimizde gezinmiyor, sadece yanımızda geziniyor. Birkaç saniye ona bakıyorum. Gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor olabilir. "Ben- ben iyiyim. Sansasyonel biriyim. İyiyim. Tamamen iyiyim-" Başımı sallıyorum. "Ve ben gerçekten iyiyim! Sen iyi misin?" Ona bakıyorum, bir cevap bekliyorum ama bana kaşlarını çatıyor. "Elbisemi beğendin mi?"

Aşağıya doğru bakar. "İstiyorum," diyor sessizce, kız arkadaşının duyamayacağı kadar sessiz.

"Bunu giyerken seni düşündüm," diyorum ona.

O sevdiğim ağzından küçük bir gülümseme yayılıyor. "Yaptın mı?"

"Evet." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Ve 'Acaba bunu giyersem beni soymayı düşünür mü' diye düşündüm."

Yutkunuyor. "Oh."

"İşe yaradı mı?" Ona doğru ışınlanıyorum.

Gözleri, ellerinin yapmasını dilediğim gibi vücudumda geziniyor. Birkaç saniye alçakta kaldıktan sonra başparmağını ağzına bastırarak tekrar benimkine yöneliyor.

Evet, ağzından çıkmayan cevap bu.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek nefes veriyor. "Parks, ne kadar sarhoşsun?"

"Oh." Havalı bir şekilde omuz silkiyorum. "Yani, çok değil. İyi miktarda. Ama çok değil." Duruyorum ve ona bakıyorum. "Hey, daha sonra seks yapmak ister misin?"

Henry içkisini tükürdü ve ben şaşkınlıkla dönüp ona baktım. Dinlediğini fark etmemiştim.

"Henry Austin," diye azarladım. "Kendine gel."

Hen gülmeye başladı ve ben aslında odada başka birinin olduğunu unutmuştım. BJ ve benim hayalimde yaşadığımız, yapayalnız olduğumuz ve hiçbir dış gücün aramızdaki zayıf, imknsız bağı tehlikeye atmadığı gizli adada değil de bir odada olduğumuzu unutmuştım.

BJ gülüyor. "Vay canına!"

Henry hâlâ yarı kahkaha yarı şoka girmiş bir şekilde konuşmaya devam ediyor. Biraz kaşlarını çattım. "Ne?"

Uzun kaşlarıyla bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Benim bir kız arkadaşım var, unuttun mu?"

"Oh-" Omuzlarım kt. "Doğru." "Doğru."

Başını sallıyor.

"Ama gerçekten öyle mi?" Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını -ne yazık ki- oldukça yakından dinleyen Jordan'a doğru sallıyor. "Bu o."

"Oh, merhaba." Onu yeniden fark ettim. "Tekrar."

Bana bakıyor, etkilenmemiş gibi. Hani ayıkken sarhoş biriyle birlikteyken özellikle sinir bozucu olurlar ya? Sonsuz kez daha kötü olması dışında bunun tam olarak böyle olduğunu hayal ediyorum çünkü en iyi zamanlarda bile beni özellikle sinir bozucu bulacağını hayal ediyorum.

("Sadece sarhoş," diye fısıldar Beej ona. "Hadi canım." Gözlerini devirir. "Sorun bu değil." BJ kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sorun ne?" Jordan ona aptalmış gibi bakıyor, sonra elini bana doğru sallıyor. "Seni istiyor." Ama BJ başını sallıyor. "Pek sayılmaz ama" diyor ona. Ve bunun gerçekte ne kadar yanlış olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum).

"Elbiseni beğendim," diyorum onu şaşırtmak için.

"Kot pantolon giyiyorum," diyor bana, etkilenmemiş bir şekilde.

"Oh." Yaltaklanıyorum. "Harika kotlar."

("Denimin alışan adamın malzemesi olduğunu bilmiyor mu?" Bana uzun uzun acı dolu bir bakış atan Henry'ye (istemeden) yüksek sesle fısıldıyorum).

Jordan bana gözlerini devirdi ve uzaklaştı. BJ bana bıkkın bir bakış atıyor ve onun peşinden gidiyor. Kaşlarımı çatıyorum, onun benden başka birinin peşinden gitmesini izlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Sadece ben varım. Zaten öyle olmalıydı. Kanepeye uzandım. Kendime bir votka ve votka koyuyorum.

"İyi misin?" Henry bardağıma bakarak başını sallıyor.

"Hm?" Ona biraz boş boş bakıyorum. "Oh, bu mu? Hayır, evet - harikayım." "Evet mi?"

"Mmhm."

"Bir keresinde çikolata likörüyle sarhoş olduğuna yemin eden bir kız için çok fazla alkol vardı."

"Aslında hipoglisemik olduğumu düşünüyorum." Henry başını bir kez sallıyor.

"Değildin."

"Olabilirdi-" Omuz silkiyorum ama Henry yine başını sallıyor.

"Olamazdı."

"Onu seviyor mu?" Yüksek sesle soruyorum.

Henry birkaç metre ötede kız arkadaşıyla kavga ettiği belli olan kardeşine bakıyor, ki bence o muhtemelen bir sürtüğ, çünkü benden başka kimse ona hırlayamıyor.

"Hayır." Başını sallıyor.

"Taura'yı seviyor musun?" Aynı derecede yüksek sesle soruyorum - hem Jonah'nın hem de Taura'nın ben devam ederken bize bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle. "Seviyorsan sorun değil, bana söyleyebilirsin, söylemem bile-" sonra Henry beni susturmak için dev pençesini ağzıma kapatırken gergin bir şekilde gülüyor.

"Bu da ne-" Bana 'kapa çeneni' der gibi baktı. Sonra başını salladı ve alay etti. "Bu gece tam bir yıkım topusun, değil mi? Vay anasını," diyor bana ve Jordan'ı görmeden bize doğru yürüyen BJ'ye başıyla selam veriyor. "İyi misin?" Henry başını sallıyor.

Beej yanıma oturmadan önce Henry'ye yersiz bir bakış attı. "Tam bir baş belasısın Parks." Kolunu arkamdaki sandalyeye dolayarak iç geçiriyor.

"Nereye gitti?" Masumca göz kırpyorum. "Gitti."

"Oh." İç çekiyorum, üzgünmüş gibi yapıyorum. "Neden?"

"Çünkü senin sayende ilk kavgamızı yapıyoruz."

Kendimi zeki hissediyorum ve hiç de suçlu hissetmiyorum. O da bunu anlıyor ve daha çok kazıyor.

"Bu kadar sakın biriyle kavga etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sonra senin üç kelimenle ortalık cehenneme dönüyor."

Omuz silkiyorum çünkü umurumda değil çünkü artık burada sadece benim için var.

"O İncil atasözüne ne oldu?" Aralarına bakıyorum ve Henry kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Hani şu, 'Bir tartışmada güneşin batmasına daima izin ver'."

"Atasözü değil." BJ başını sallıyor.

"Eğer İsa için yeterince iyiyse-" ("Değildi," diye açıklıyor Henry.) "-benim için de yeterince iyidir!"

BJ kardeşine sessizce, "Bu aslında geçen yılımızla ilgili pek çok şeyi açıklıyor," diyor, onu duymadığımı sanıyorum ama duyuyorum, ama ne demek istediğini bile bilmiyorum, her neyse.

"Madem İncil'i dinlemeyeceksin, o zaman peşinden git," dedim ona hafifçe.

BJ'nin gözleri benim boş cüretime takılıyor.

"Evet, Beej-" diye takılır Henry. "Peşinden git o zaman."

BJ kardeşine öyle uzun bir bakış atıyor ki ayık olsaydım benimle ilgili olduğunu anlardım ama BJ'in diğer insanlara nasıl baktığına bakmıyorum, sadece ağzına bir parça bifttekmiş gibi bakıyorum. Beej çenesini Henry'ye doğru sallıyor. "Neden biraz siktir olup gitmiyorsun, hiçbir işe yaramıyorsun?" Henry kıkırdıyor ve Jonah'la konuşmak için dönüyor.

Beej bir an için onu izliyor, sanırım yalnızlığımızın seviyesini değerlendiriyor. Ona doğru kıvrılarak bir bacağını onunkinin üzerine atıyorum. Birkaç saniye ona bakıyor - belki de zihninde nasıl olduğumuzu anlamak için geçtiğimiz tüm çizgileri sayıyor - sonra kendini bana yaklaştırıyor.

"Neden bu kadar sarhoşsun?" diye soruyor bana, ellerini dalgın olduğunu düşünmediğim bir şekilde bacaklarımın üzerine koyarak.

"Nedenini biliyorsun." Kaşlarımı çattım. "Sen gelmedin."

Bana nazik bir bakış attı. "Yaptım, sadece birbirimizi özledik." "Ama bunu asla birlikte yapmayız." Ağzım açık kaldı.

"Neyi birlikte yapacağız?" Jonah bize doğru eğilerek parlak bir şekilde soruyor. "Hiçbir şey," diyor BJ hızlıca, aynı anda ben de "3 Aralık" diyorum. Jonah merakla geri çekiliyor. "Peki 3 Aralık nedir, Parks?" "Hiçbir şey." BJ başını umursamazca sallıyor ama ben konuşmak için ona doğru eğiliyorum

en iyi arkadaşına. BJ'nin elleri vücudumla birlikte kucağımdan sırtıma doğru hareket ediyor. "Bu sadece ilişki mitolojimizdeki en önemli randevu." Veriyorum

Ona sarhoş bir gülümseme.

"Oh." Jonah sırtıyor ve en iyi arkadaşının gözlerini yakalayıp onu kandırıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Parks-" diye fısıldıyor Beej, ağzı tam kulağımın dibinde.

Ona bakıyorum.

"Onlara söyleyebiliriz," diye fısıldadım.

"Onlara ne söyleyeceğiz?" Jonah soruyor ama artık onu görmezden geliyoruz. Gözlerim BJ'inkilere kilitlendi.

"Bridget'e söyledim."

("Bridget'e ne söyledin?" Jonah homurdanır ama Beej ona bakmadan iter).

Yüzü oldukça ciddileşti. Gözlerini benimkilere dikti, böylece aynı seviyedeydik.

"Yaptın mı?"

Başımı salladım.

"Nasıl olur?" diye nazikçe sorar.

Birkaç saniye ona bakıyorum, birden kendimi olmak istediğimden biraz daha sarhoş hissediyorum.

"Ağaçta bayıldığım için Gibbs onu aradı ve ben de aramak zorunda kaldım." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bayıldın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum; gözleri yüzümde geziniyor, kaşları düşük. Ayık olsaydım bunu görebilirdim - aramızdaki her şeyi, bizi birbirimize bağlayan tüm bağları, yerde parçalanmış iki kalbimizi ve artık parçalarımızı bile ayıramıyoruz ama ihtiyacımız olan tek yapıştırıcı biziz, bu yüzden zaten önemli değil - belki ayık olsaydım ve bunun ne olduğunu görebilseydim, evrenin bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen hışırtısını hissedirdim.

"O zaman da içiyor muydun?" diye sorar. "Hayır, sadece ağlıyordum." Omuz silkiyorum.

Kalbi, tam karşımda yüzünde biraz kırılıyor. "Parks-" Omzuna yaslandım. "Artık beni eve götüreceksin?"

YİRMİ

BJ

Bu gece biraz ateşliydi ve bunu mümkün olan her şekilde söylüyorum.

Jordan'ın peşinden gitmeliydim ama gitmedim.

Muhtemelen Parks'la da eve gelmemeliydim ama geldim. Yine de biraz mecburmuşum gibi hissettim.

Birlikte yarattığımız bir karmaşa yüzünden berbat durumda ve ben de orada olmalıydım. Onun da bunu asla özlemeyeceğini bilmeliydim.

Onu eve getirdiğimde Parks kusmaya başladı.

"Gidebilirsin," diyor Bridge bana, Magnolia'nın kustuğunu izlerken. £50,000 Qing Hanedanlığı vazosu.

Kuru bir kahkaha attım ve kız kardeşine doğru başımı salladım.

"Bridge, sanırım bunun için bir profesyonelin dokunuşu gerekecek."

Sırıttıyor, bana kuru bir bakış atıyor. "Kız kardeşime dokunma konusunda profesyonelsin."

Bir kahkahayı bastırıyorum, kendime bir kız arkadaşım olduğunu ve gecenin istediğim gibi geçemeyeceğini hatırlatıyorum.

Bridget merdivenleri çıkmaya başladı, sonra yarı yolda durdu ve bana baktı.

"İyi misin?"

Ona bakıyorum. Ne demek istediğini, gerçekten ne sorduğunu biliyorum. "Evet." Başımı salladım. "Teşekkürler."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve sonra Magnolia tekrar kusmaya başlıyor, bu da anı bozuyor.

Bridget merdivenleri koşarak çıkarken gülüyor. "İyi şanslar."

Parks'ı kollarımın arasına alıyorum. "Hadi gel."

Onu merdivenlerden yukarı taşıyın. Bu merdivenleri seviyorum. Bu merdivenleri özledim. Ona ve merdivenlere karşı bir şeyim var, neden bilmiyorum.

Aslında biliyorum. Yaklaşık yüz yıl önce Roma'daki İspanyol Merdivenleri'nde ona evlenme teklif etmeyi düşünürdüm, o zamanlar onunla evlenmeyi düşünmeme izin veriliyordu.

O zamanlar, şimdiye kadar onunla evlenmiş olacağımı düşünüyordum, ama bunun yerine onu banyosuna taşıyorum, böylece tekrar kusabilir çünkü hala bokumuzu çözemedik.

Onu tuvaletin yanına yatırdım. Kabı kapıyor, tekrar kusmaya başlıyor.

Arkasına diz çöküp durana kadar saçlarını tutuyorum.

Başını tuvaletin üstünde kollarına dayamış, yorgunluktan bitap düşmüş.

- Saçlar dağınık, gözler lekeli.

Bana bakıyor.

Başımı eğiyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Birkaç kez göz kırptıktan sonra gülümsüyor. "Odadaki en güzel kız gibi."

Bir kez başımı salladım.

"Her odada Parks," diyorum ama hatırlamıyor. Bu onu biraz rahatsız ediyor.

Kendini yerden kaldırır, lavaboya doğru yürür ve yüzünü kuvvetlice yıkamaya başlar.

Yanına gidip elindeki yüz bezini alıyorum ve onu kendim yıkıyorum. Eskiden çok iyi tanıdığım ve sık sık sıyırdığım yanaklarına lazer gibi odaklanıyorum. Parmağım bezin arkasında, elmacık kemiğinin çukurlaşan girintisini izliyor ve iyi olup olmadığını ya da bunun yine bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Sessizce beni izliyor. Gözleri büyük. Sevdiğim geyiğe benziyor.

Yine de ona bakamıyorum çünkü bakarsam onu öpeceğim ve bu artık olmaya çalıştığım kişi değil.

Jordan'la birliktesin, kendime hatırlatıyorum.

Jordan'la birliktesin ve bunların hiçbirisi gerçek değil. Birkaç gün içinde gidiyor. Magnolia uzanıp eliyle yüzüme dokunuyor.

Gözlerini buluyorum, avucunu iki kez öpüyorum ve bu anı, nesli tükenme ihtimaline karşı sonsuza dek beynime kilitliyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Magnolia yatağından aşağıya bakıyordu.

beni yere yatırdı.

"Orada ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatı.

Gözlerimi ovuşturuyorum, yorgunum.

"Ben, um-" Boğazımı temizledim. "Bu en güvenli seçenek gibi geldi."

"Nasıl daha güvenli?" Hızla doğruluyor ama hemen başını acıyla tutuyor, gözlerini tekrar kapatıyor.

"İyi misin, ayyaş?" Yatağında yanına otururken sordum. Bana baktı.

Soruyu tekrarlıyor. "Nasıl daha güvenli?"

"Daha güvenli, Sambuca içerken İngiltere'nin en eli açık kızıydın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz."

Kuru bir kahkaha attım. "Anlaşılan," diye tekrar boğazımı temizliyorum, "sarhoşken hâlâ tüm," diye bir kez daha boğazımı temizliyorum, "...düğmelerimi hatırlıyorsun."

Ağzı O şeklini aldıktan sonra utanarak kapanıyor.

Muhtemelen bir dakika boyunca orada öylece oturuyoruz ve ben bunun için yaşıyorum, içinde sırtüstü yüzüyorum.

Çünkü ben hiçbir zaman çuvaldamayan, utanç verici şeyler yapmayan kişi olamıyorum ve o orada oturmuş bana asılan kişi olduğu için ölüyor.

"Hala benim... düğmelerimi hatırlıyor musun?" diye soruyor sessizce başını kaldırmadan önce.

Ağzımı birbirine bastırıyorum, orada olmaması gereken bir gülümsemeyi bastırıyorum. Gözlerim zihnime kazınmış tüm yerlere dokunurken

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Yanakları pembeleşiyor ve sonra

kendine bakıyor - kareli tam-

sonra bana baktı.

"Thelma ve Leah Pötikareli Pamuklu Pijama." Gözleri merakla kısıldı. "İlginç bir seçim."

Ona omuz silktim. "Fırsatçılık yaptığımı düşünmeni istemedim."

Bana şakacı bir bakış attı. "Bunun içinde seksi görünmediğimi mi söylüyorsun?"

Çenemi kısıp sırtına bakıyorum. "Hayır, bence her şeyin içinde seksi görünüyorsun," diyorum ona söylemem gerektiği halde. Yutkunuyor ve tekrar gergin görünmeye başlıyor.

Ona doğru dönüyorum.

"Parks, dinle-" Yutkunuyorum, biraz gerginim. Merakla bana bakıyor.

Bacaklarını altına sıkıştırır. "Dün gece, herkesin önünde, her şey hakkında... çok fazla konuşuyordun..." Sözümü kesiyorum.

Bana kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Başımı eğiyorum. "Yaşadıklarımız falan. 3 Aralık. 'Onlara söyleyebiliriz', bu tür şeyler." Nefes veriyorum, telefonuma bakıyorum. Çocuklar yaşlı kadınlar gibi başımın etini yiyor, bana onun neden bahsettiğini anlatmak için. "O kadar çok söyledin ki hepsi soru soruyor."

Yüzü buruşur, küçük bir nefes alır.

"Tanrım, çok özür dilerim." Elleri yanaklarına gitti. "Bana çok mu kızgınsın?"

"Hayır, Parks." Başımı sallıyorum, elini elime alıyorum. "Hiç de bile. Bence bunu yeterince uzun süre sadece ikimize sakladık. Artık onlara söyleyebiliriz." Ona başımı salladım. "Muhtemelen söylemeliyiz."

Başını hafifçe sallarken zihninde çok uzaklara bakıyor. "Jordan'a söyleyecek misin?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Yani - muhtemelen yapmalıyım, değil mi?" Omuz silkiyorum.

"Pardon?" Bana kaşlarını çattı. "Bir buçuk gündür tanıdığımız bir kıza dünyadaki en gizli şeyimizi mi söyleyeceğiz?"

Ona bir bakış attım. "Yani, onu bir buçuk günden fazladır tanıyorum."

Yüzü karanlık, bana bakıyor ama sadece kızgın değil, gergin de.

Alt dudağımı yalıyorum. "Yapmamı istemiyor musun?"

Başını sallıyor ve yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey bana on altı yaşındayken içinde büyüyen çocuğumuzu hatırlatıyor ve tekrar hatırlıyorum ki gerçek şu ki - benim için - söz konusu o olduğunda, her zaman neye ihtiyacı varsa o olacak.

"Tamam." Bir kez başımı salladım.

Yüzü yumuşuyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Söz veriyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum ve ona hızlı bir gülümseme veriyorum.

"Evet, söz veriyorum."

Eğildi, beni yanağımdan öptü.

"Bingham Riverhouse'da beş kişilik yer ayırtacağım. Onlara o zaman söyleriz, tamam mı?" İtaatkâr bir şekilde başını sallıyor ve ben de ayağa kalkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, yine o kocaman gözleriyle.

Elimle ağzımı siliyorum, kalma dürtüsü hissediyorum - kalmamı istiyor; kalabilirim. Belki de kalmalıyım.

Ama değişen bir şey yok, o yarın da gidecek, ben de şimdi gideceğim.

"Evet-" Yüzümü biraz buruşturuyorum. "Muhtemelen Jordan'la aramda düzeltmem gereken bazı şeyler var."

"Oh." Başını sallıyor.

"Özellikle de ona tüm arkadaşlarımızla akşam yemeği yiyeceğimi ve onun davetli olmadığını söylemek zorunda kalacağsam." Bir kahkaha atıyorum ve Magnolia özür dileyerek yüzünü buruşturuyor.

"İyi git o zaman." Kaşlarını hafifçe çatı.

Ona başımı sallıyorum, onu öpme isteğimle savaşıyorum.

"Akşam görüşürüz."

Parks'tan doğruca Jordan'a gidiyorum.

Kapı zilini çal. Beni içeri aldı. Bok gibi bir kadındı ama yine de beni içeri aldı.

"Hey," diyorum, kapıyı arkamdan kapatarak. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Merhaba."

"İyi misin?" Kollarımı beline doladım. Nedenini gerçekten bilmiyor musun? Sadece yapıyorum ve o da bana izin veriyor. Magnolia'dan çok daha kolay biri. Olayları çabuk atlatıyor, beni uğraştırmıyor - gerçi uğraştırmaması hoşuma giden bir şey.

"Hayır." Gözlerini deviriyor.

Alt dudağımı yaladım. "Özür dilerim." "Beni aramadın," diyor bana. Bu doğru, aramadım.

"Sen de beni aramadın," diyorum ona.

Bunun için minnettarım. Dün gece ikisiyle birden hokkabazlık yapamazdım. Jordan bana baktı, gözleri büyük ve endişeliydi.

"Onunla birlikte miydin?"

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Evet."

Bana dik dik bakıyor, bana daha sıkı

sarıyor. "Bana ihtiyacı vardı,"

diyorum ona.

"Sana ihtiyacım vardı!" diye bağıyor.

"Neden?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

"Ne için?" Aptalmışım gibi göz kırptıyor. "Ben senin kız arkadaşınım. Orada durup eski sevgilinin senin üzerine düşmesini izlemenin ne kadar utanç verici olduğunu ve senin de bunu yalayıp yuttuğunu biliyor musun?"

"Jords." Ona bir bakış attım. "O benim dünyadaki en eski

arkadaşım." Bana bakıyor, inatçı. "O senin hayatının aşkı."

Çenem tutuldu ve ne diyeceğimi

bilemedim. O söyledi, ben değil.

Ben de onu düzeltmiyorum, muhtemelen düzeltmem gerektiğini biliyorum ve düzeltmediğimde bile irkilmemesi bana ilginç geliyor.

Başımı sallıyorum. "Bunu açıklayamam-"

"Dene." Omuz silkiyor, kayıtsız. Kollarını kavuşturuyor ve ben iç çekiyorum.

"Çok fazla geçmişimiz var. Çok fazla-" Darbeyi yumuşatmak için gözünü yakalıyorum, Magnolia Parks ile çok fazla geçmişe sahip olmanın kim olduğumun koridoruna asacağım monte edilmiş geyik olmadığını, onu sevmenin benim kapımdan içeri girdiğinizde göreceğiniz ilk şey olmadığını söylemeye çalışıyorum.

"Sadece... her şeyin bizi yakalayan kısımları var ve bu onun için zor," diyorum ona, gözlerini yakalıyorum, Parks'ın dizlerinin bağının çözülmesine neden olduğunu bildiğim bir bakış atıyorum. Bir deneyeyim, bakalım beni temize çıkaracak mı? "İkimiz için de."

Jordan'ın yüzü yumuşar ve iç çeker.

"Bağlamamız gereken bir şey daha var." Jordan buna gözlerini devirir.

"Bu öğleden sonra yapacağız-"

"Bu öğleden sonra!" diyor sinirli bir şekilde, ama ben başımı hızlıca ona doğru sallıyorum.

"Bu öğleden sonra iş bitecek ve New York'a geri dönecek."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve lanet olası kamyonun oturma odasından geçip beni ezdiğini fark etmiyor. Yoksa Parks'ın tekrar gittiğini düşündüğümde böyle mi hissediyorum?

Jordan'ın gözleri beni çimdikliyor. "Ve yine aksanımla küfürlü kelimeler söylememi istemene mi döneceğiz?"

"Evet." Kollarımı beline dolayıp onu kendime doğru çekerken gülümsüyorum ve kendime daha kötü şeyler de olabileceğini hatırlatıyorum.

Derin bir iç çeker. "Peki. En azından ona elbisesinin son sezon olduğunu falan söyleyebilir misin?"

"Siktir hayır-" Bir kahkaha attım. "Benim ölmek gibi bir arzum yok."

YİRMİ BİR

BJ

Gergin olacağını biliyordum, bu yüzden onun gelmesini bekledim.

Buraya geç geliyor.

Muhtemelen buraya geleceğini ve benim onlara çoktan söylemiş olacağımı umuyordu ama bunu birlikte yapmak istiyorum. Önemli hissettim.

Şehir arabasından inerken yine çocuk gibi görünüyor. Kazağım vücudunda sallanıyor - birkaç yıl önce bana büyük gelen bu Gucci lacivert ve kırmızı kazak - onun üzerinde yüzüyor - küçük lacivert etek, kazağımla aynı renklerde bir ceket ve parlak kırmızı ayakkabılar.

Ona çenemi sallıyorum - bunu giymesini anlamamak için elimden geleni yapıyorum - ona kocaman bir gülümseme veriyorum, daha cesur hissetmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Nereye gittiğini merak ettim."

Bana hızlı bir gülümseme veriyor ve ben bunu bir kalkan olarak kullandığını hissediyorum. Ceketimi çekiştiriyor, düğmelerini yukarı kaldırıyor - kaşlarını çatıyor - onları tekrar çözüyor. Bana sadece dokunmak için dokunuyor.

"Logo işlemeli varsity ceket. Saint Laurent," diyor özellikle kimseye söylemeden.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hava nasıl Parks?"

Gergin bir kahkaha atıyor. "Biraz dalgalı."

Neden bilmiyorum ama ben de biraz gerginim. Onlar bizim en iyi arkadaşlarımız. "Bizi cezalandıramazlar." Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum.

Bana suratsız suratsız bakıyor.

Dönüyorum, onu iki omzundan tutuyorum ve ona bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değiliz." Biraz başını sallıyor. "Sadece sen istersen," diyorum ona.

"İstiyor musun?" diye soruyor, gözleri kocaman.

Aynı anda hem başımı sallıyorum hem de omuz silkiyorum. "Belki de zamanı gelmiştir?"

Tekrar başını sallıyor. Ona elimi uzattım. Bir saniye baktı ama

Her neyse.

Masamıza doğru yürüyoruz - çocuklar ve Tausie - hepsi birbirlerinin ellerine bakıyor.

"Lanet olsun-" Jo gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor. "Siz ikiniz misiniz?"

"Hayır," diyor Magnolia hızla, utanmış görünüyor. Elini geri çeker.

Siktiğimin Jonah'ı.

Kardeşimin yanına oturdu, ben de onun yanına oturdum.

Eğer onlara ruhlarını parçalayacak bir bilgi vermek üzere olmasaydık, onlara gülerdim. Beşi de orada oturmuş, şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı.

Parks bana baktı. "Ben mi sen mi?"

Ona küçük bir gülümseme attım. "Ben."

Kolumu sandalyesine doladım. Dürüst olmak gerekirse onun etrafına, ama biz ona sandalye diyoruz çünkü bu konu açılırsa kız arkadaşına daha kolay gider. Öyle bir şey olmayacak.

"Doğru, yani-" Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Sonra da boğazımı temizledim. "Lisedeyken, ben ve Parks hamile kaldık."

Hepsinin yüzü dondu.

"Kazara!" Magnolia sanki bu bir şeyi değiştirir ya da daha iyi yaparmış gibi ekliyor. Ona eğlenen bir gülümseme fırlatıyorum.

"Planlı değildi-" Başımı hafifçe salladım. "Ben on yedi, neredeyse on sekiz yaşındaydım. O on altı yaşındaydı. Onu saklayacaktık. Kaybettik."

Henry gözlerini kırpıştırıp aramıza bakarak, "Siktir," diyor.

Ona zayıf bir gülümseme veriyor. Kardeşime söylememek bazen onun için zor oluyordu, bunu her zaman söyleyebilirdim. Onlar için doğal değil, gerçekten.

"Onu biraz kaybettik - yaklaşık on beş hafta. Parks ameliyat olmak zorunda kaldı. Biraz çileli bir süreçti." Ona gururla bakmaktan kendimi alamıyorum. "Hepinize Cannes'a gittiğimizi söylemiştik."

"Oh, kahretsin-" Jonah başını sallar. "Bunu hatırlıyorum."

Christian ellerini yüzüne kapatmış, biraz hasta görünüyor ve

Ben.

"Kahretsin adamım - bilseydim-"

"Hayır, biliyorum." Başımı salladım. Söylemesine gerek yok. "Her şey yolunda. Biz iyiyiz." "Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?" Taura nazikçe soruyor.

Parks gülümsüyor. "Bir kız."

"Bir kız," diye mırıldanıyor Jo, yüzü bir çete liderinin yüzünün böyle olacağını düşünemeyeceğiniz kadar yumuşak.

Henry oldukça hareketsiz ve Parks'ın gözleri büyük ve yuvarlak bir şekilde onun üzerinde. "Kızgın mısın?" diye soruyor sessizce.

Yüzü gergin ve ilk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece iki kez göz kırpmıyor.

"Biraz." Kollarını kavuşturup aramıza bakıyor. "Neden bir şey söylemedin?"

Parks önce bana sonra da kardeşime bakıyor, alt dudağı aşağıya doğru inmiş.

"Bunu söylemek gerçekten kolay değildi."

"Doğru." Hâlâ kaşlarını çatarak bir kez başını sallıyor ama elini kendi eliyle tutuyor. Dürüst olmak gerekirse onu kıskandığımı hissediyorum. Ona bu kadar özgürce dokunuyor, bunu yapmak için çemberlerden atlamak ve sandalyeler hakkında saçmalıklar uydurmak zorunda kalmıyor.

"Oi, ama bu iç çember boku. Kimseye söylemiyoruz." "-

Lütfen," diye ekliyor Magnolia.

"Şu anda dünyada bunu bilen tek insanlar sizsiniz, Bridget ve aslında," gözlerimi Jo'dan Christian'a çeviriyorum, "annen."

"Ne oluyor lan?" Jonah kaşlarını çatır.

Magnolia çok nazik bir şekilde, "Belirli türde bir iş yürüttüğünüzde, belirli miktarlarda para için diğer tarafa bakmaya istekli olabilecek belirli türde bir doktor tanımanız gerektiği ortaya çıkıyor," diyor.

"Ah." Jonah bir kez başını salladı ve bana başının üzerinden bir bakış attı. Jo'nun onun bildiğini bilip bilmediğini bilmiyorum. "Yani sadece biz, annem ve Bridge, o zaman?"

Başımı salladım.

"Jordan yok mu?" Taura merakla sorar. Parks başını sallır. "Hayır."

Jo ve ben göz göze geldik.

"Neden bize şimdi söylüyorsun?" Christian aramızda bakışıyor.

I Omuz silk. "Hissettim gibi Zaman mı? Artı-" I başını salla benim Kafa at Magnolia. "Dün gece buradaki boşboğaz zaten hepinize anlattı."

Henry yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Bu aslında pek çok boşluğu dolduruyor."

Christian başını sallıyor. "Evet, öyle."

Jonah, "Bunu bilseydim 'kayıp yıllarınızı' çok daha az can sıkıcı bulurdum," diyor.

"Peki, söyler misiniz," Parks öne doğru eğilmiş, çenesini kardeşimin tutmadığı eline dayamış, "bizim 'kayıp yıllarımız' nedir?"

Jo ona göz kırptıyor. "Onların içindesin, bebeğim."

Parks gözlerini deviriyor; sonunda onları yakalıyorum ve ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Herhangi bir ismin var mıydı?" Tausie Jo'yu tokatlarken soruyor.

Parks ve ben birbirimize bakıyoruz ve onun yüzü biraz aydınlanıyor.

Güzel bir şey. Onun dokuz yıllık düşüncelerini gün ışığına çıkarmasını izlemek.

"Bunun hakkında konuştuk... daha önce... daha önce-" Yutkunuyor. "Hiçbir şeye karar vermedik. Ama-" Tekrar bana baktı. "Adının ne olduğunu biliyorum. Sen biliyor musun?"

Alt dudağımı yalıyorum ve gömleğimi kaldırıyorum, dokuz numaralı dövme görünüyor, kaburgalarımın biri boyunca uzanan küçük bir yazı.

"Billie?" Kardeşim sırtıyor.

Parks bir kez başını sallıyor, gözleri yumuşacık, tüm yüzü göğsümün içinde tutmak istediğim kocaman bir kalp gibi atıyor.

"Neden Billie?" Taura başını öne eğiyor. "Yani, onu seviyorum ama-"

"İlk randevumuz," diyor Parks, sadece bana bakarak. "Büyükanneyle büyükbabamın yıldönümündeydi. Billie Holiday'le dans etmiştik."

"Seni göreceğim." Sadece ona bakıyorum.

Yarın gideceğine inanamıyorum.

Zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum çünkü gülümsemezsem neler olabileceğinden endişeleniyorum. Henry gözümü takılıyor, sonra bardağını kaldırıyor. "Billie'ye." Herkes kendi bardağını kaldırarak "Billie'ye" diyor.

Magnolia yüzünü bir saniyeliğine omzuma bastırıyor ve ben

Biri buradaydı ve sadece biz vardık, nasıl olması gerekiyorsa öyleydi ve sonunda onun hakkında konuşuyorduk, sadece onun etrafında, sanki onun adını söylemekten korkuyormuşuz gibi - sanırım korkuyorduk. Sonra Parks'ın geri çekilmeden önce kokladığını duyuyorum ve hepsine ısıltı ısıltı gülümseyerek onları neşelendiriyor.

"Evde görüşürüz." Jonah çenesini sallayarak bana bakıyor.

Parks'a doğru yürür, onu yanağından öper ve sonra uzaklaşır.

Diğer herkes gitti. Nehre doğru başımı salladım. "Bir dander?"

Başını sallıyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum çünkü kendimi ona sarılmaktan alıkoymak için tek yapabildiğim bu. "Nasıl gittiğinden memnun musun?"

Başını sallıyor.

"Çok cesurdun," diyor beni daha da genişleten bir şekilde ve keşke onu öpebilseydim.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" Onun yerine ben sordum.

Tekrar başını sallıyor, yanakları pembeleşmiş. Soğuktan mı, benden mi, bilmiyorum.

"O zaman muhtemelen gidiyorsun, değil mi?" Yüzümü buruşturmamaya çalışarak soruyorum. "Yarın mı?"

Önümde birkaç hızlı adım atıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve yürüyor.

Arkası bana dönük.

"Um-" Tek bir kahkaha atıyor. "Aslında, hayır." "Ne?"

Boğazını temizliyor. "Dennen bana kalırsam Stil Editörü olmayı teklif etti."

"Oh." Göz kırpyorum. "Siktir." Şaşırılmış görünüyor. Başımı sallıyorum.

"Yani

- Vay canına." Üst dudağımı yalıyorum, kaşlarımı istediğimden daha fazla çatıyorum. "Tebrikler

-?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Teşekkür... ederim?" Hiçbir şey söylemedim.

Sadece ona bakıyorum, yüzüm gergin.

Sikeyim.

Lanet olsun! Ne yapacağım ben?

Beni yakından izliyor.

"Bu bir sorun mu?"

"Ne?" Göz kırpıyorum. "Hayır - evet-"

"Evet?" Onu tokatlamışım gibi
görünüyor.

"Hayır-" Başımı salladım. "Hayır, burası senin evin. Yani. Hayır. Sadece gittiğini sanmıştım. Temelli olarak, anlıyor musun?"

Başını geri çekti. Onu incittim. Bakışı biliyorum, yüzü biliyorum. Bunu yapmamak için çok fazla kez yaptım.

Benden bir adım uzaklaştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." "Hayır, Parks." İç çekiyorum. "Sen - sen değilsin - ben sadece-"

"Bir kız arkadaşın var. Biliyorum."

Ona bir bakış attım. "Sadece bir kız arkadaş değil, senden başka sahip olduğum tek kız arkadaş."

Gözleriyle bana hançer fırlatıyor.

Ve ben ne olduğumu bilmiyorum. Biraz sinirlendim. Kafam karıştı. Rahatladın mı?

Altıya fırlattı.

Kalıyor mu? Kaldığına inanamıyorum.

"Evet, biliyorum - bu harika." Başını sallıyor. "Mesaj alındı."

"Parklar..."

"Aslında-" Başını sallıyor, parmağıyla beni işaret ediyor. "Ne var biliyor musun? Sikeyim seni. Son birkaç gündür bana karşı çok hassas, dokunaklı ve tatlısın-"

"On yıllık bir travmayla karşı karşıyaydık."

"Her şeyde seksi." Başını bana doğru sallıyor. "Tüm bunları benim gideceğimi düşünürken mi yaptın?"

"Gidiyordun," diye bağıriyorum.

"Ama şimdi değilim." Omuz silkiyor, meydan okuyor. "Harika." Başımı salladım.

O da başıyla onaylıyor. "Harika."

Benden uzaklaşıyor ve ensem ısınıyor. "Kız arkadaşınla harika bir gece geçir, Beej," diye tükürüyor.

Hayatımda milyarıncı kez uzaklaşmasını izliyorum ve iç çekiyorum. Şimdi ne yapacağım ben?

Manolya

Bunu beklemiyordum.

Son birkaç haftadan sonra değil ama özellikle son birkaç günden sonra...

Belki bir köşeyi döndüğümüzü düşünmüştüm. Belki işe yararız diye. Belki de kaderler aptal varoluşlarında bir kez olsun iş üzerinde uyumuyorlardı, yıldızlar aynı hizaya gelecekti ve Beej kaldığını duyduğunda eve koşacak, o aptal Avustralyalı ile ilişkisini kesecek ve evime gelip beni öpecek ve her şey sona erecekti.

Onun yerine, onunla kalıyor. Ve geri döndüğüm için memnun değil.

Ne yapacağımı bile bilmiyorum - kimseye söylemek çok utanç verici geliyor, gerçi son bir haftadır ona aşık bir liseli kız gibi baktığım için tüm arkadaşlarımızın zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Henry'nin bildiğini biliyorum. Elbette bunu söyleyemeyecek kadar terbiyeli biri. Yine de sebepsiz yere etrafımda dolanıyor, sanki tüm emlak gösterilerine ona ihtiyacım olduğu için değil de kendi keyfi için geliyormuş gibi davranıyor.

Tüm bu dramın içinde küçük bir rahatlama da amcamın Rusya'dan şehre gelmiş olması.

Harley gibi iri yarı ve esmer ama babamdan daha korkutucu çünkü Rusça 'Seni seviyorum' demek bile kulağa korkunç geliyor.

"Aleksey Amca!" Kollarına atılıyorum.

Her zaman Bridget'e karşı bir adım önde olmaya çalışıyorum çünkü annesinin vasiyetinin uygulayıcısı olduğu izlenimini ediniyorum.

Kalın Moskova aksanıyla "Mark-nolia," diyor. Bana sarılıyor. "Çok güzelsin. Seni görmek harika."

Benim için koltuğumu çekti ve yemek masasında onun yanına oturdum.

dışarı ve kısa siyah forma elbise ile çok renkli

Dolce & Gabbana'dan süsleme. Sürekli bir şeylere takılıyorum. Biraz sinir bozucu. Kesinlikle buna değer.

"Henry'yi hatırlıyorsun elbette." Ona elimle işaret ediyorum ve Henry Aleksey'e McQ'dan aldığı Grow Up büyük boy logo aplikeli pamuklu kazağı kadar parlak bir gülümseme veriyor.

Aleksey başını sallar. "Erkek arkadaş, da?"

"Erkek arkadaşının kardeşi," diye açıklıyorum. "Ve hayır - o benim - BJ değil - erkek arkadaşım değil!" Parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Aleksey Amca annesine dirsek atar. "Felç mi?" Kız kardeşim ve Henry gülmeye başladılar.

"Mirasım nasıl gidiyor?" Peçetemi kucağıma koyarak soruyorum.

"Güzel." Şarabından bir yudum alır.

"Çeşitlendiriyoruz." "Neye?" diye soruyor babam.

"Zoloto."

"Oh, güzel! Altını severim." Başımı salladım. "Her zaman şıktır." "Ve gazlar."

"Daha az şık." Louis Vuitton'dan Beş Çiçek Saç Bandı'nı ayarladım.

Aleksey omuz silkiyor. "Neredeyse 5 milyar sterlin değerinde."

"Şey," diye kabul ediyorum, omuzlarımı parlak bir şekilde silkerek, "bir kız yemek yemeli, yani..."

Bridge ve Hen bakiştılar. Başımı kaldırıp masanın diğer tarafına bakıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir adam görüyorum.

Kısa siyah saçlar, açık ten, yeterince güzel gözler. "Ah." Ona göz kırpıyorum. "Peki sen kimsin?"

"Magnolia, sevgilim-" Benim Anne Kuğular içinde.

"Bu o Eric. Erkek arkadaşım."

Çenemi göğsüme indiriyorum ve kız kardeşime bakıyorum.

"Merhaba Eric," diyor babam belli belirsiz. "Bize katılabildiğine çok sevindim." Henry Eric'e elini uzatıyor, sonra Eric bana elini uzatıyor.

Birkaç saniye bakıyorum ama almıyorum. "Eminim büyülenmişsinizdir. Hızlı bir soru." Aileme bakıyorum. "Burada yaşamadığınızı düşünürsek-" Annemi gösteriyorum. "Ve o senin annen-" Bushka'yı gösteriyorum. "Ve

O senin kardeşin-" Aleksey Amca'yı ve sonra Eric'i gösteriyorum. "Ve o yeni... Bu yemeği neden burada yiyoruz?"

"Teşekkür ederim." Babam elini bana doğru salladı. "Burada bir rehabilitasyon merkezi işletmiyorum, Arrie. Kendini içeri almayı bırakmalısın."

"Kilidi değiştirebilirsin," dedim ona.

"Manolya!" diyor annem ve Marsaili aynı anda, şaşırtıcı derecede benzer tonlarda.

Bridget, R13'ten aldığı zebra desenli kazağının kollarını kıvrırırken ona nazikçe, "En azından burada akşam yemeği partileri vermeyi bırakmalısın anne," diyor.

"Ama, canlarım-" diye iç geçiriyor. "Yemek odamdaki duvar kağıdı beni şişman gösteriyor."

"Duvar kağıdı sizi şişman göstermez," diye başlıyor Bushka. "Şişmanlık sizi şişman gösterir."

Henry peçetesine homurdanır ama bunu öksürüğe çevirir.

Başımı sallayarak onu gösteriyorum. "Bu aslında çok şaşmaz bir mantık." Eric ayak uydurmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Her neyse, tüm işlev bozuklukları bir yana, hepinizin çünkü bir duyuru yapmam gerekiyor." Onlara kibar bir gülümseme veriyorum, ayak bileklerimi ağırbaşlı bir şekilde katlıyorum, ancak hiçbiri bunu göremiyor. Ne yazık ki ayakkabılarım çok şirin.

"Çoğunuzun bildiği gibi-"

"Burada senin dışında yedi kişiyiz," diye araya giriyor Bridget.

Kendimi daha yüksek sesle tekrarlıyorum. "Çoğunuzun bildiği gibi-"

"Yedi," diye tekrarlıyor.

Ona sessizce bakıyorum, uslu durmasını bekliyorum.

"Artık New York'a dönmüyorum ve bunun yerine ait olduğum yerde, hayalimdeki işte, Londra'da ikamet edeceğim."

Annemin BOTM'u bana "Tebrikler," dedi.

"Teşekkür ederim, Eric." Takdirle başımı salladım. "Böylece, önümüzdeki hafta itibariyle Bridget ve ben taşınacağız."

"Ne?" diyor Marsaili. "Ne?"

diye göz kırpmıyor babam.

"Pardon, ne?" dedi kız kardeşim.

Ona başımı salladım. "Taşınıyoruz. Henry ve ben bu sabah yeni evimizi bulduk."

Başını sallıyor. "Taşınmak istemiyorum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Her şey seninle ilgili olmak zorunda değil Bridget."

Mars bana bakıyor. "Magnolia..."

Bridget elini Henry'ye doğru sallar. "Onunla yaşa."

Henry kibar bir gülümsemeyle, "Hayır, teşekkür ederim," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuya daha sonra döneceğiz-" Ona bakıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sabırsızca kız kardeşime bakıyorum. "Bu kadar büyük bir ezik olma. Sonsuza kadar burada yaşayamazsın."

(Henry) eğilir içinde doğru Ben ve fısıldıyor,
"Bu değil ne çalıştık.")

Sinirli bir şekilde nefes alıyorum ama tekrar denemeden önce odaya ağırbaşlı bir gülümseme gönderiyorum.

"Londra'nın en iyi bakkalına hızlıca atlayıp geçeceğim." Marsaili bana "Sen hoplayıp zıplamıyorsun," diyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"F&M'e 10 dakikalık rahat bir yolculuk."

Bridget bana baktı. "Orası bakkal dükkanı değil."

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım burayı teknik ve gerçek anlamda bir bakkal dükkânı olarak göreceksiniz."

"Oradan kim alışveriş yapıyor?"

"Ben."

Henry, "Sen yemek yapmayı bilmiyorsun," diye araya giriyor. Kız kardeşime bakmadan önce ona bir bakış fırlatıyorum.

"Kraliçe Charlotte o zaman."

Bridget göz kırpmıyor. "Yani... Mecklenburg Evi."

"Mmhm." Ona uzun bir bakış attım.

Bridget bana bir bakış fırlattı. "Bunu ikiye katlayacak mısın? Yıldızını o vagona mı bağlayacaksın?"

"Mayfair'de." diye söze girdi Henry. "Harika tavanlar, çok aydınlık - odanızda bir çalışma köşesi var, Bridge."

"Mayfair." Gözlerini kıstı. "İlginç." "İlginç değil," diyorum ona, burnum havada.

"Oh." Başını sallıyor. "Yani sevdiğin adamın hemen köşesinde mi?"

"Paul Walker öldü, Bridget." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ve sevdiğim adamın anısının huzur içinde yatmasına izin verersen çok memnun olurum."

("Çok ateşliydi." Bridget takdirle başını sallar. "Çok seksiydi." Ben de başımı sallıyorum, Henry'ye bakıyorum, o da Paul'ün seksiliğini onaylasın diye ama onaylamıyor).

Bridget kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Mayfair'in neresinde o zaman?"

"Aslında Mayfair bile değil - teknik olarak evet, Mayfair - ama gerçek anlamda konuşursak, daha çok Grosvenor Meydanı." Ona meydan okuyan bir bakış attım.

("Mayfair'de olan," diye fısıldıyor Henry bana ve ben onu susturuyorum.) "Tam olarak nerede?" Bridget burnundan nefes veriyor. "Yukarı Grosvenor. Park Caddesi'nin sonu." Ona umutlu bir sırıtış atıyorum.

Odadaki diğer herkese bakıyorum.

"Dolayısıyla, buradaki herkes önümüzdeki 168 saat için programlarını boşaltmayı düşünürse, bu harika olur."

Hepsi şaka yapıyormuşum gibi gülüyor.

Bridget'e doğru eğildim.

"Gelecek misin?" Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Sen, ben ve Taura. Çok eğlenceli olacak."

Bu konuda isteksizmiş gibi davranarak gözlerini deviriyor.

"Peki."

YİRMİ ÜÇ

BJ

Jordan Parks'ın kalmasını düşündüğümünden daha iyi karşıladı.

İstediğimden daha iyi aslında.

Sanırım bir parçam kavga edeceğimizi, kızacağını ve iptal edeceğini umuyordu ama etmedi.

Henry bunun sebebinin influencer olmak istemesi ve benim onun profili için iyi olmam olduğunu söylüyor ama ben onun Londra'da yalnız olduğunu düşünüyorum.

Bu da yapmak istediğimi düşündüğüm şeyi yapmayı daha boktan ve daha zor hale getiriyor.

"Jonah kollarını kavuşturmuş, kapımın önünde duruyor. "Parklar Londra'da kalıyor. Biraz sıkıntılı bir durum."

Ona bakıyorum. Bu konuda oldukça sessizdi. "Biliyor muydun?"

Başını sallıyor.

"Saçmalık." Çenemi ona doğru eğiyorum. "Tausie sana söylemedi mi?"

Başını tekrar sallar. "O da bilmiyordu. Görünüşe göre Parks söylediği ilk kişinin sen olmanı istemiş."

Kafamı geriye doğru attım. Hay sikeyim.

"O zamandan beri onunla konuşmadım," diyorum ona.

Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Tepkim kötüydü. Kaldığı için çok mutluyum. Kalmasını istiyorum, o benim en iyi arkadaşım. Biraz hafif bir ifade oldu sanırım... Sadece her şeyin masadan kalktığını düşünmüştüm.

Ya da, hayır, sanırım her şeyin hala masada olmasını umuyordum ama masayı hazırlamak için daha fazla zamanım olduğunu düşündüm...

Hazır değilim, sanmıyorum.

Parks'tan başka biriyle çıkma fikri benim için tam bir akıl tutulmasıydı ve sonunda bunu başardım ve şimdi başka biriyle birlikteyim - ve ne yapacağımı bilmiyorum. Çok açık olmalı, biliyorum. Ben ve Parks

Yine de hiçbir zaman açık değildir; çok net olduğumuzda bile işleri çarpıtmanın bir yolunu bulmayı başarırız.

Ben onu inciteceğim, o beni incitecek, ben bir şey yapacağım, o daha kötü bir şey yapacak - şu anki durumumuz bu. Keşke buna bir son verebilseydim ama sanki lanet bir pistte sıkışıp kalmış gibiyiz. En azından birlikte gidiyoruz sanırım.

Tekrar Jo'ya baktım. "Ne bok yiyeceğim ben?"

"Ne halt ettiğini bilmiyorum Beej." Jonah başını bana doğru sallıyor. "Burada Parks'tan bahsediyoruz."

"Evet, ama ben Jordan'la birlikteyim."

Bana sabırsız bir bakış attı. "Öyleyse bitir."

Dönüyor ve odamdan çıkıyor.

Peşinden merdivenleri çıkıyorum, ellerimi eşofmanımın içine sokuyorum. "O kadar kolay değil."

"Neden?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü doğru olanı yapmaya çalışıyorum." İç çekiyorum. Onun için yeterince iyi olmaya çalışıyorum.

Bana anlamamış gibi bakıyor. "Tamam mı?"

"Ve sonunda bu kızla çıkmaya karar vermem ve bunun büyük bir olay olması, sonra onunla sadece bir ay çıkmam ve Parks geri döndü diye onu terk etmem biraz boktan olurdu."

Jonah iç çekerek mutfak tezgahına yaslanıyor. "Öyle mi?"

"Evet, çok boktan bir ortam," diyorum ona. "Ve Parks'ın böyle olup olmadığını bile bilmiyorum, bilirsin - eğer o-"

"Ah, kahretsin-" Jonah alnını tutuyor. "İkinizin ne kadar sinir bozucu olduğunuzu unutmuşum."

"Mesela, neden geri döndü ki?" Omuzlarımı silkiyorum. "New York'ta mutlu olduğumu sanıyordum. Paltrow'larla takılıyordu, Tanrı aşkına-"

"Ah." Jonah başparmağını şakağına bastırarak iç geçiriyor ve birkaç saniye boyunca bana bakıyor. "Ashwagandha almaya başlamam gerekecek." Kendi kendine başını sallayarak çay dolabına doğru ilerliyor.

"Yani, Londra'da onun için ne var ki? Sanki bir radarı varmış gibi,

ve sanki, iyiyim - ilk defa, lanet olsun, bilmiyorum, yıllardır? Ve üzerimde kokusunu aldı ve beni sikmek için geri geldi."

Kutuları karıştırarak başını sallamaya devam ediyor. "Çok fazla Ashwagandha." "Sence benim için mi döndü?"

Jo kilerden bir Fortum & Mason tenekesi kaptı ve bana doğru fırlattı. "Evet, sanırım senin için geri döndü, seni lanet olası aptal."

Bankın üzerinde geriye doğru eğilir, başını ellerinin arasına alır. Gözlerini ovuşturuyor, yorgun. "Beej, siz birbirinize aitsiniz."

Biraz kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Dostum, geçen hafta bize anlattıklarından sonra bunu nasıl bilmezsın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Paili'den beri hiç kolay olmadık. Sadece zor oldu."

Jo gözlerini devirir. "İnsanlar arasında daha kolay bir kimya görmemiştım-" "-Ama-"

"-Sadece birbirinizi kızdırmaktan zevk alıyorsunuz." Ona bir bakış attım ama o sadece omuz silkti. "Öyle yapıyorsun. Yani, beni bilirsın dostum. Gerçek aşk saçmalığına inanmıyorum, tamam mı?" Başını sallıyor. "Şu lanet Brontë, Shakespeare ruh eşleri saçmalığı, sanırım kızlarla yatmak için söylediğimiz bir şey... Ama sen ve Parks her neye sahipseniz, o sık kafalıların yazdığı şey bu."

Ona bakıyorum. "Sikkafalılar' derken Shakespeare ve Brontë'yi mi kastediyorsun?" "Evet." Başını sallıyor.

"Doğru." Burnumu çektim.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Öyleyse bitirelim mi?" Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Bitir."

Manolya

Herkes bu gece Mahiki'ye gidiyor ama Henry gelmemem, Bridge'le evde kalmam, hiçbir şey kaçırmayacağım konusunda beni ikna etmek için elinden geleni yapıyor. Onun yerine ben iki katını yapıyorum çünkü aptal kardeşine kalacağımı söylediğimde gösterdiği kayıtsızlıktan sonra buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Henry'ye meydan okurcasına bakıyorum. "Ne düşünüyorsun - pembe elbise mi yoksa kırmızı mı?"

"İkisi de değil." Başını sallıyor.

"Kırmızı." Kendi kendime başımı sallıyorum.

En iyi arkadaşım başını sallıyor. "Hayır."

"Evet." Yanından geçip banyoya gitmeye çalışıyorum ama beni omuzlarımdan tutuyor.

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Hazır değilsin."

"Çok hazırım." Hazır olmasam da kaşlarımı çatıyorum.

"Magnolia-" Gülüyor. "Yarım saat önce *Moana*'daki atalar şarkısı sırasında kollarımda ağlıyordun."

Alt dudağım oynamaya başladı. "Bu benim için çok değerli bir şarkı-" "Sen-" Başını sallıyor. "Samoalı değiller."

"Olabilir," diyorum ona, burnumu havaya kaldırarak.

"Büyük deden Mississippi Nehri'nde doğmuş." Kollarımı kavuşturuyorum. "Kim demiş?"

Henry haç çıkarıyor. "New York Times'ın en çok satan biyografisi."

Elimi havada gezdirip aynaya doğru atılıyorum ve BJ'i o güne pişman etmek için yüzümde ne kadar değişiklik yapmam gerektiğini hesaplamaya çalışıyorum. Henry gelip arkamda duruyor. Üzgün görünüyordu. "Magnolia," diyor nazikçe, "hazır değilsin."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Ama o hazır, Hen-" Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Öyleyse ben de hazır olmalıyım."

İyi ya da (muhtemelen) kötü, kendimi alkolle çelikleştiriyorum.

Geçen seferki kadar değil. Artık utanç verici geliyor.

Gerçekten ne olduğunu hatırlamıyorum, uyandığımda BJ'nin yerde olması dışında - o da utanç vericiydi. Ona dokunduğum için mi? Ölebilirdim. Gerçekten ölebilirdim. Yine de misafir odasında uyuyabilirdi. Gecenin bir yarısı kendi kusmuğumda boğulacağımdan endişelenecek kadar dağınık değildim, bu yüzden misafir odasında uyuyabilirdi ama uyumadı ve ben bunu okumadan önce, ama sonra her şeyden sonra bile kaldığımı öğrendiğinde heyecanlanmadı bile - bu yüzden belki de hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu bir yana, o gece ne kadar içtiğim açıkça arzulanan çok şey bıraktı, bu yüzden bu sefer onu engellemek için bir parça tost yiyorum ve bahislerimi korumak için sabah için bir Muz Torbası IV rezervasyonu yapıyorum.

Hayatı onun için zorlaştırmak için ekstra güzel göründüğümünden emin oluyorum - SIR'dan su tonlarında çiçekli Alexandre cut-out mini elbiseyle Aralık ortasında kışım donuyor. Lacivert Gucci zincir süslemeli düğmeli hırka ve Jimmy Choo'dan Gaia 140mm kadife sandaletlerle Etiket, içeri girer girmez çıkarıyorum çünkü mümkün olduğunca çok beni görmesini istiyorum, böylece bana dokunmayı düşünüyor ama sonra yapamıyor ve gecesi mahvoluyor.

Henry ve ben içeri girerken hepsine "Merhaba," diye şarkı söylüyorum. Sadece Taura'yı yanağından öpüyorum.

BJ bana umduğum gibi bakıyor ve bu bana hiç de istediğim coşkuyu vermiyor.

Kız arkadaşı bana gergin, rahatsız bir gülümseme veriyor.

Onlara şöyle bir bakıyorum. "Umarım hepiniz bu hafta sonu taşınmamıza yardım etmeye hazırsınızdır?"

Tausie ve ben onlara kocaman sırtıyoruz ve çocuklar arasında genel bir hoşnutsuzluk ama anlaşma mırıltısı var.

BJ bana başını salladı. "Yeni yer nerede?"

Tırnaklarımı sanki perçinlenmişler gibi inceliyorum, öyle olmasalar bile -

ki bilerek yapıyorum. Şu sıralar tuhaf tırnak tasarımlarından biraz uzağım. Çirkin oldukları gibi bariz gerçeklerin ötesinde, müstehcen uzunluktaki tırnakların açık saçıklığından bahsetmiyorum bile; neden herkes ellerini Disney filmlerinden fırlamış bir cadı gibi göstermeye çalışıyor anlamıyorum. Bu durum renkli tırnakları istemememe bile neden oldu. İnce bir Fransız ucu ya da belki daha da ideali Christian Dior'dan Nail Glow. Manikürüm ve ben son zamanlarda böyle hissediyoruz.

"Mayfair," diyorum ona bakmadan.

"Ama aslında daha çok Grosvenor Meydanı," diye ekliyor Taura, çünkü o iyi bir arkadaş.

Ona hızlı bir gülümseme verdim.

"Kalacağın için heyecanlı mısın?" Jordan bana gülümseyerek soruyor. Bunu toparlaması falan gerekmiyor gibiydi, bence bu uygun bir gülümseme. Ne psikopat ama.

Dostça görünmeye çalışarak gözlerimi ona çeviriyorum. "Öyleyim."

Ona nasıl davranacağımı dikkatlice dengelemem gerekiyor. Birincisi, görgü kuralları her şeydir. İkincisi, eğer ona karşı çok kaba olursam, BJ'nin beni dışlamasından korkuyorum.

"Bu iş benim için mükemmel," diye teklif ediyorum ona, deniyorum.

"Dur bakalım." Christian kaşlarını çatı. "Bu artık *Tatler'in parasıyla* bedava tatil yok anlamına mı geliyor?"

"Korkarım öyle."

"Siktir." Kaşlarını çatıyor. "Böyle şeylerde hepimizin oy kullanması gerekmez mi?"

"Um." Ona bir bakış attım. "Fakir değilsin. Bence bir süreliğine kendi tatillerini finanse edebilirsin."

Elini umursamazca salladı.

"Rolün tam olarak nedir?" Jordan gerçekten ilgileniyormuş gibi soruyor. "*Tatler* için Stil Editörü."

"Oh. Güzel." Başını sallıyor. "Bu çok büyük. Tebrikler."

Bana iyi davranması hoşuma gitmiyor. Gözlerim üzgün ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Teşekkür ederim."

Şarabımı çok hızlı içiyorum ve Fannie'nin çok seksi, çok renkli, gökkuşağı renginde, sırtı açık, zincir zırlı mini elbisesini giymiş olan Taura'ya yaklaşıyorum

Schiavoni. Tausie göz korkutucu derecede güzel. Ondan uzun süre gözüm korktu. Çoğunlukla yaptığını düşündüğüm şey yüzünden, ama biraz da Avrasyalıların olma eğiliminde olduğu şekilde çok çarpıcı bir şekilde çekici olduğu için. Kemik yapısı tamamen çılgınca ve gözleri çok ışıltılı.

Çılgınca bir şey bilmek ister misin?

Taura, BJ'nin beni aldattığı kişinin Paili olduğunu biliyordu ama yine de o olduğunu düşünmeme izin verdi. Henry bana öyle söyledi. Erkek arkadaşımı ve en iyi arkadaşımı aynı anda kaybetmenin çok üzücü olacağını düşündü, bu yüzden o olduğunu düşünmeme izin verdi.

Olayın olduğu sırada Paili'nin Perry'ye anlattığını duymuş ve Perry de o zaman Taura olduğu söylentisini başlatmış.

Benim haberim olmadan, Taura Sax son beş yıldır bana neredeyse diğer arkadaşlarımdan hepsinden daha iyi bir arkadaş oldu.

Elimi Taura'nın kulağına götürüp kapatıyorum ve sessizce, "Jordan'ın kendini dışlanmış hissetmesi için sana fısıldıyorum," diyorum.

Gülmeye başlar. "Harika" diye fısıldar.

"Bu gece eve hangi çocukla gidiyorsun?" Ben, fısıldayarak.

"TBD." Taura.

"Eve kimseyle gitmiyorum." Benimle.

"Muhtemelen iyi bir şey çünkü BJ'ye aşıksın," diye fısıldıyor ve ben kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum.

Öyleyim, o haklı. Hem de çok. Ona bakıyorum ve Jo'ya bir şey söylemek için eğilirken şal desenli kısa kollu Gucci gömleğinin göğsünün üzerine nasıl düştüğünü fark ediyorum.

Yeni bir dövmesi var.

Vücudunda benim görmediğim ama onun gördüğü yeni şeyler olmasından nefret ediyorum. Gözlerimi kısarak bakıyorum, başımı eğiyorum. İki kez göz kırpyorum, ağzım açık kalıyor.

"Bu...?"

BJ bana, göğsüne ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri takılmış gibi görünüyor ve hızla gömleğini kapatmaya gidiyor ama Jordan elini tutuyor.

"Tuhaflaşma!" Gülüyor. "Seni daha önce çıplak görmemiş değil ya. Göster ona." Uzanıp bir düğmesini daha açıyor ve bana göğsünü gösterip gururla sırtıyor. Sadece bunun bile - onun

ona öyle kaprisli, öyle düşüncesizce dokunmak, sanki benim değil de onunmuş gibi

- beni oracıkta öldürmeye yeterdi, ama orada, göğsünde bir karikatür vardı

-

"Ölü bebek Bambi!" Jordan sırtıyor. "Harika değil mi?"

("Tuhaf!" diye fısıldar Taura.)

"Bu benim favorim." Jordan omuz silkiyor, diğer herkesin ne kadar gerginleştiğini fark etmiyor. Henry burun kemiğini sıkıyor. Christian bütün gözlerden kaçarak başını sallıyor. Jo içkisini geri atıyor. Başımı sallıyorum. Hem de çok kafa sallıyorum.

"Öyle mi?" Sesim titreyerek söylüyorum. "Vay canına."

Beej - sadece bana bakıyor; göz göze geliyoruz ama yapamıyorum - bu yüzden arkamı dönüyorum, bana bunu söylediğini söylemeye cesaret edemeyen Henry'ye bakıyorum ve onun yerine bana Vieux Carre'ını uzatıyor, ben de bir yudumda geri atıyorum.

Christian'a sabırsızca elimi sallıyorum, o da itaatkâr bir şekilde bana kendi elini uzatıyor.

Sazerac. İğrenç. Onları neden sevdiğini bilmiyorum. Yine de bir yudum.

Kendimi sabitlemek için ağzımdan üflüyorum ve Londra'daki hayatımın, sevdiğim kişinin başka biriyle birlikte olmasını izleyerek hayatta kalmak için kendimi uyuşturduğum bir dizi an olup olmayacağını merak ediyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Beej, Henry ve benim yanıma gelmeyi başardı.

Jordan yakınlarda, ama birlikte çalıştığı birkaç kız bulmuş ve hepsi bizi izliyor, bize bakıyor, bakmıyormuş gibi yapıyorlar.

BJ'in vücuduna verdiği aç, benden çok Henry ile konuşuyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Gizli olmaya çalışıyor. "Seninle konuşabilir miyim?" diyor sessizce.

Ondan biraz uzaklaşıyorum ve kardeşinin koluna manşet atıyorum. TAKAHIROMIYASHITA TheSoloist'ten siyah büyük boy patch-work sıkıntılı kablo örgü rollneck kazak. "Hayır."

"Lütfen, Parks. İhtiyacım var-"

"Beej-" Henry ona bir bakış attı.

"Henry." BJ ona ters ters bakar. "Başlama şimdi. Magnolia, ben sadece-

" Başımı ona doğru salladım ve Jordan'ı işaret ettim.

"Senin bir kız arkadaşın var, unuttun mu?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sen

geçen akşam bunu bana çok açık bir şekilde gösterdi. Sen de beni öldürdün-" Sesim boğulmadan zar zor söyleyebiliyorum. Gözleri yüksek sesle söyleyemediği bir üzüntüyle doluyor. "-göğsünde. Beni göğsünde öldürdün ve bu kız arkadaşının en sevdiği dövme."

"Magnolia..." İç çekiyor.

"Siktir git Beej. Git konuş onunla. Birlikte Dartmouth'a gününbirlik bir gezi planlayın - bir gün ayırın, elektrikli testere alın, neden yapmıyorsunuz?"

Çenesi geriliyor ve aramız bozulduğunda yaptığı gibi yüzüme yaklaşıyor. "Sakın bana bunu söyleme."

Sanki bundan etkilenmemiş gibi göz kırpıyorum, sanki sadece bu kelimeleri söylemek bile sırtıma vurduğum bir kırbaç gibi gelmiyor.

"Ya da ne?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni öldürecek misin?"

Ondan uzaklaşmak için masadan geriye doğru ittiğimde başı geriye düşüyor ve nefesi kesiliyor.

Bara doğru yürüdüm, böylece ondan uzaklaşmamı izlemek zorunda kalacaktı. Sonra takdiri ilahi bir şey oldu.

Etrafı radyo sunucuları ve Londra merkezli gruplardan oluşan bir bulutla çevrili olan Rush Evans.

Ben onu fark ettiğimde o da beni fark ediyor.

"Oh, kahretsин!" Ayağa kalktı, sırtarak bana baktı. "İşte geldi!"

Bana sarılıyor ve sonra beni yanındaki koltuğa çekiyor.

"Buradasın. Neler oluyor?" Gözleri her zamanki gibi arı gibi meşgul.

"Neyin peşindesin?"

"Eski erkek arkadaşımdan kaçıyorum." Etrafa dikkatle bakmadan önce BJ'ye doğru bir işaret yapıyorum. "Diğeri burada mı?"

Bana bir bakış attı. "Hangisi?"

Koluna vuruyorum.

Muhtemelen sonunda öğrendiğinde Tom'u ne kadar incittiğine değmedi. Cannes'daydık ve birisi açıklanması çok zor bir fotoğrafımızı çekti. Gazeteler bunu yedi, çok dramatikti ve her şey - ya da en azından büyük bir kısmı - ne yazık ki çeşitli kameralara yakalandı. Bu hikaye Rush ve beni uzun süre takip etti.

ve yine de, Rush ve ben durmadık. Bu durumu daha da kötüleştiriyor mu bilmiyorum ama muhtemelen kötüleştiriyordur.

Tom beni terk ettiği ve Rush da Rush ne isterse onu yaptığı için aklımca bunu mazur görebiliyordum ve o da beni istiyordu. Sanırım beni daha çok istiyordu çünkü yapmaması gerektiğini biliyordu. Aslında o kadar da gizli olmamasına rağmen gizliliği daha eğlenceli hale getiriyordu. Rush'ın sürekli fotoğrafları çekiliyordu; her yerdeydik.

Tom da daha önce ona bunu sormuştu. Sorduğunu biliyorum çünkü bir keresinde Rush'ı arayıp söylentilerin doğru olup olmadığını sormuş, Rush da bunların saçmalık olduğunu ve sadece arkadaş olduğumuzu söylemişti, ben de burada pek kimseyi tanıımıyordum, o yüzden bana etrafi gezdiriyordu ama bunları söylerken yatağında çıplak bir şekilde yanında yatıyordum.

Arkadaşlık meselesi tamamen gerçek dışı değildi. Sadece arkadaştık ama birbirimizin vücuduna çok ama çok dostça şeyler de yaptık.

Rush bunları yapmak için ağır bir bedel ödedi.

"Tom hâlâ seninle konuşmuyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Rush başını sallıyor, biraz üzgün görünüyor. "Henüz değil."

Dudaklarımı üzgün olduğum kadar suçlu olduğumu da ima edecek şekilde büzüyorum ve o da mavi gözlerini bana dikti.

"Peki bana Londra'ya geri döneceğini söyleyecek miydin yoksa öylece çekip gidecek miydin?"

Onu kolundan dürttüm. "Ani oldu." "Evet."

Bana bir bakış attı. "Ben de öyle duydum."

"Benden nefret mi ediyor?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır." Rush biraz kaşlarını çatıyor. "Böyle saçmalıklar yaptığında bile sana tapıyor."

"Bu beni kötü hissettiriyor." Surat astım.

"Öyle olmalı." Kolunu bana doladı. "Sana seni sevdiğini söyler ve sen de anında ondan ayrılırsın."

"Hemen değil." İç çektim.

Bana bir kez daha baktı. "Gün içinde."

Tekrar iç çektim.

"Aynı eski mi?" diye soruyor sormadan ve göz göze geliyoruz çünkü
aslında,

Birlikte yaptığımız tüm hatalara rağmen Rush Evans, New York'tayken benim için çok güvenli bir insan oldu.

Gece yarısı park yürüyüşlerimden eve dönerken biraz korktuğumu hissedersen onu arardım. Bazen gelip beni alırdı. Kötü randevulardan da. İşlerin kötüye gittiğini hissedersen, ortaya çıkıverirdi. Bir keresinde bir barda benim için kavga etmişti.

"Nasıl gidiyor bu arada?" Başını BJ'ye doğru eğiyor. "Senin oğlanın bir kızı var..."

Benim için üzülüyor. Bundan nefret ediyorum. "Öyle."

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

Rush başını eğiyor. "İyi misin?"

"Hayır." Aptalca sırtıyorum ve o gülüyor. Aslında gülüşünü duyduğuma sevindim. "Gazetelere çok çıktın." Onu dürtüyorum ve o da iç çekiyor.

"Sen ve

Montana hala...?"

"Evet." Ciddiyetle başını

sallıyor. "Daha iyi değil mi?"

Başını sallıyor ve bana dik bir bakış atıyor. "Jack-Jack ile birlikteyken biraz daha iyiydi, ama hayır. Her şey boka sardı."

Montana Sykes. Rush'ın bir varmış bir yokmuş hayatının aşkı. Büyük ve gelecek vaat eden bir aktris. Bir çocuk yıldızdı ama çok iyi geçiş yaptı. Geçen yıl şu yaşlı insanların olduğu filmle Oscar kazandı. Hangisini kastettiğimi biliyor musun?

"Çok kötü şeyler mi söylüyorlar?" Sessizce soruyorum. "Evet." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor.

"Bize doyamıyorlar."

"Bunların herhangi biri doğru mu?" Ona sordum. Tekrar bir araya geldiklerini, adamın onu tekrar aldattığını, kadının bunu öğrendiğini ve şimdi de eski ev arkadaşı olan rol arkadaşıyla çıktığını.

Ensesini kaşıyor ve biraz üzgün görünüyor. "Korkarım çoğu."

Dudaklarımı büzüyorum. "Özür dilerim, Rush."

Dudaklarını yalıyor. Kesinlikle üzgün. "Evet." İç çekiyor. "Ben de."

Sonra bana bakıyor ve iri mavi gözlerini kısıyor. "Takılmıyoruz bu arada."

"Oh." Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Güzel. Her kızın duymak istediği şey bu."

Bir kahkaha attı ve bana küçük bir bakış atıp elimi sıktı. "İstemiyorum değil, Parks. Tom'un beni öldüreceğini -yine- unut ama Jack- Jack beni gerçekten öldürebilir."

"Muhtemelen onu alabilirsin." Kolunu şakacı bir şekilde sıkıyorum ve o da bir bakışla beni tokatlıyor.

"Onu götürmek istemiyorum. En iyi arkadaşlarımdan birinin aşık olduğu kızla seks yapmamak istiyorum. Yine."

"Öyle deme," diye dudak büküyorum, çünkü asla öyle bir şey yapmam. Ben öyle biri değilim. "İkisiyle de birlikteyken sana yan gözle bile bakmadım."

"Bilmiyor muyum lan?" Gözlerini deviriyor. "Beni lanet bir sıcak patates gibi bıraktı."

"İkisini birden yapamazsın."

"Evet, yapabilirim." Bana bir bakış attı ve aptal bir sesle konuştu, "Ben ünlüyüm."

Rush'ın içkisini elinden alıp bir yudum alıyorum. Bunu yaparken gözlerim yanlışlıkla BJ'ye kayıyor. Odanın diğer tarafından bana bakıyor ve kalbim yere çarpıyor çünkü onun gözleri önemseydiğim tek gözler ve onları üzerime çekebildiğim tek yolu başka biriyle birlikte olmak gibi görünüyor.

Bir kez yutkunuyorum.

Rush bakışlarımı takip ediyor. "Ballentine, Jack Cavan'dan onun için ayrıldığını biliyor mu?"

Ona uzun uzun baktım. "Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Ve ben yapmadım." "Evet, doğru." Homurdanıyor.

Başımı salladım. "Beni artık böyle istemiyor."

"Hey Parks, benden duymuş ol: Bok gibi olması seni istemediği anlamına gelmez." Kaşlarını umutsuz, seksi bir şekilde kaldırıyor ve sonrasında genellikle bok gibi hissetmemize rağmen neden beş ay boyunca seks yapmaya devam ettiğimizi hatırlıyorum. "Montana'ya tamamen aşığım ve düzenli olarak sıçıp batırıyorum."

Çenemi elimin arasına aldım ve gözlerimi ona diktim. "Bu doğru."

Yüzümü avuçlarıyla kendisinden uzaklaştırıyor. "O şeyleri bana doğrultma.

Bunu yapmayacağız."

Ona sinirlenerek oflayıp pufluyorum. İçkisini tek seferde bitirdim.

"En azından beni eve götürür müsün?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"BJ'e bunun olmadığı bir şey olduğunu düşündürmek mi?"

Çenesini bana doğru eğip bir bakış attı.

"Neden düşüneyim ki?" diye soruyor sanki düşünüyormuş gibi ama düşüneneğini zaten biliyorum.

"Çünkü sevdiğim çocuk göğsüne yeni bir dövme yaptırdı. Benim dövmem, yani bir nevi. Ona her zaman hatırlattığımı söylediği şeyin dövmesi ve ben ölüyüm," diye teklif ediyorum. "Ben onun göğsünde ölüyüm."

Rush yüzünü buruşturur. "Bu bir geyik olamaz, değil mi?" Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rahatsız bir şekilde kayıyor. "Tom'da da

var." Ağzım açık kaldı.

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Kavga ettiğimizde gördüm. Bilmiyorum.

Bir şekilde kaçırdın."

Parmaklarımın ucunu gözlerime bastırıyorum ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum.

İkisi de mi? Sevdiğim iki insan da benim ölü dövmelerimi mi yaptırmış?

Onların nesi var? Ve belki de daha önemlisi, benim sorunum ne?

"Oh, tamam-" Rush nefesinin altından homurdanıyor ve ben ona bakıyorum. "Ballentine'in önünde seni çabucak bir öpeceğim ve sonra seni doğruca eve bırakacağım."

Henry👉

8:57PM

Dün gece eve iyi döndün.

Ben
yaptı
m.

Peki sonra ne oldu?

Hah

Dün gece bir şey olduğunu nereden biliyorsun?

Sen ve Rush

Her zaman bir şeyler olur

Yaptın
mı?

Ne yaptık?

....

....

Manolya

Bunu neden
yapıyorsunuz?

Kaçamak cevaplar vermeyi bırak. Bana 5 dakika içinde söyleyeceksin, o yüzden şimdi söyle.

Yaptık.

Kahr
etsin

.

Umarım Tom duymaz.

Umarım Jack Jack duymaz.

YİRMİ BEŞ

BJ

Mutfak tezgâhına uzandım ve inledim.

Jonah meyve suyunu yudumluyor ve bir kase mısır gevreği yerken kanepeden bana bakıyor. "Gittiği süre boyunca o sesi çıkarmadığını biliyorsun değil mi?"

Tekrar inledim. "Yüzünü gördün mü?"

"Evet, kardeşim-" Jonah bana bir bakış attı. "Düşündüğüm kadar harap görünüyordu."

Bir inilti daha. "Neden beni durdurmadın?"

Jonah bir şey anlatmak için elindeki bardağı yüksek sesle lavaboya atar. "Bana şaka yaptığını söyle." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Beej, o lanet dövme dükkanına girmeni engellemeye çalıştığım için çenemde bir çip var."

Gözlerimi deviriyorum.

Bana çenesini gösteriyor. "Bana vurdun."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Göremedim. Çok dramatik olabiliyor.

Jo bana bakarak başını sallıyor. "Sanırım tam olarak 'Sanırım buna pişman olacaksın' demiştim ve sen de 'Zaten bunlardan çok var, bir tane daha ne var?' demiştin."

Başımı mermere vuruyorum. "Çok incinmiş görünüyordu." "Evet, görev tamamlandı o zaman. Amaç bu değil miydi?" "Hayır."

Ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim. "Amaç kurtuluştı."

"O Küba'lı değil ve sen de özgür görünmüyorsun," diyor alaycı bir şekilde ve ben de onu tersliyorum.

Buzdolabını açtım, bir su çıkardım ve ona baktım. "Ne yapacağım ben?"

Jo omuz silkiyor. "Sen ve Parks hep bir zaman makinesinden bahsedip duruyorsunuz, değil mi?" diye soruyor. Hiç yardımcı olmadı.

"Çıkarttırırım-" Onu duymazdan gelip kendi kendime başımı sallıyorum.
"Sadece çıkarttıracağım."

"Bu iyi bir fikir dostum." Jonah omuz silkti. "Evet, çünkü bunun çıkması yaklaşık 3 yıl sürecek, bu da muhtemelen Parks'ın seni affetmesi için geçecek süreyle aynı."

Ona ters ters bakıp biraz su içiyorum. "Rush'la eve gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Rush ile eve gittiğini mi düşünüyorum?"

En iyi arkadaşım bana bir bakış fırlattı. "Beej, onların gidişini birlikte izledik." "Evet, ama - bilirsin - sence onlar...?"

"Evet, BJ." Jonah kesin bir ifadeyle başını sallar. "Bence de öyle. Elbette yaptılar.

Daha önce de yaptılar, biliyorsun."

Midem bulanıyor.

Jo bana bir bakış attı. "Lanet olsun dostum, herkes öyle olduğunu biliyor. Côte d'Azu'da eli kızın elbisesindeyken çekilmiş bir fotoğrafı var."

"Bu dün gece yaptıkları anlamına gelmez." Yapacak bir şey aramak için buzdolabını tekrar açtım.

Jonah telefonunda bir şeyler yapıyor ve sonra yüzüme doğru sallıyor.

"Evet, bu
yapar."

Rush'la çekilmiş bir fotoğraf. Adamın kolları kadının belinde, sarılmış gibiler. Pek romantik görünmüyor.

"Yani?" Telefondan ona ve tekrar kızın resmine bakıyorum. "Bu daha öncesine ait olabilir."

"Holland Park Avenue'deki PAULS'un dışında-" Bana bir bakış attı. "Bu sabah çekildi."

"Siktir!" Başım arkaya düşüyor ve ellerime doğru bağırıyorum. "Neden o
-"

Jo bana bakıyor. "Göğsündeki ölü geyik yardımcı olmuş olamaz."

Ona dik dik bakıyorum. "Senin komedi alanın ne zaman bariz olanı söylemek oldu?"

"Aynı dönemde günlük seçimleriniz o kadar gülünç hale geldi ki artık şakalara ihtiyacımız kalmadı."

Ona sahte bir gülümseme veriyorum, o da bana karşılık veriyor.

"Taşınmasına yardım edeyim mi?" Başımın arkasını kaşıyorum.

Jo iç geçiriyor, parmak uçlarını gözbebeklerine bastırıyor ve hıçkırıyor.

"Bunu ayıkken yapamam. Bana bir Bloody Mary yapar mısın?"

Ona bir bakış fırlatıyorum ve malzemeleri çıkarmaya başlıyorum.

"Ama sence yapmalı mıyım? Bu ona geri döndüğü için mutlu olduğumu göstermenin iyi bir yolu olur mu?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Ya da ona geri döndüğü için mutlu olduğunu söyleyebilirsin." "Henry'ye aldıracağımı söylersem, ona söyler-"

Sözümü keserek beni işaret etti. "Hey, içine biraz daha votka koy. Biraz daha

-" Gözlerini bana dikti. "Biraz daha - Yemin ederim BJ, eğer bu konuda konuşmaya devam etmek istiyorsan, bana gerçek bir bardak doldurman gerekecek."

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Jordan merdivenlerden yukarı çıkarken soruyor. Jo ve ben bakışıyoruz.

"Ah. Hiçbir şey." Omuz silkiyor. "Sadece Hen'le benim aramda bir şeyler var." Jordan aptallık ettiklerini düşündüğü için yüzünü buruşturuyor.

Aslında ben de. Bu konuda konuşmuyorlar, aralarındaki meselenin büyümesine izin veriyorlar. Sanırım ben ve Christian gibi. Bir türlü anlamıyorlar. Henry çok kontrollü. Sanırım Jo da benimle arasının açılmasından korkuyor.

"Hafta sonu hâlâ boşsun, değil mi?" diye soruyor bana kocaman bir sırıtışla. Kahretsin. Planlarımız olduğunu unutmuşum.

Aslında hayır - kızların taşınmasına yardım edeceğim."

Yüzü gerildi.

"Kızlar mı?" diye soruyor.

Jonah rahatsız bir yüz ifadesi takınır ve garip bir ses çıkarır.

Jordan gözlerini kısarak bana bakıyor. "Eski kız arkadaşın, onun kız kardeşi ve eskiden yattığın bir kız gibi mi?" Kaşlarını çatıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Tuzak gibi hissettiriyor.

"Evet, ama-" Jo omuz silkiyor. "Şimdi onunla yatıyorum, yani..."

Jordan ona bir bakış fırlatır.

"Taurus yatakta tam bir efsane, değil mi Beej?" Koluma vurdu ve Jo'nun bana bir şeyler söylediği okul günlerine geri döndüğümüzü hissettim.

beni güldürürdü ve ben de gülmemek için tüm içgüdülerime karşı savaşırdım. Jordan'dan gözümü ayırmadan dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum.

Jonah sırtarak, "O kesinlikle ilk beşte," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bunu yaparken de onu gizlice tersliyorum.

"Evet, buna cevap vermesem daha iyi." Jonah kendi kendine başını sallar.

"İlk üç?" "Siktir git." Kapıyı işaret ediyorum ve o da gülmeye başlayıp Odasında.

Jordan bana bakıyor ve Jonah'a gözlerini deviriyor.

"O benim en eski arkadaşım," diyorum üzgün bir bakışla. "Muhtemelen onlara yardım etmeliyim."

"Ama bu üçlü çift randevu." Kollarını kavuşturuyor.

"Ne?" Göz kırıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Üç çift randevuya gidiyor. Ve Claudia'nın erkek arkadaşının ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorsun-"

Homurdanıyorum. "Jords, Robert Pattinson doğmamış olsaydı nasıl yeni Batman olarak seçileceğini anlatmasını istemiyorum. Bunu tekrar yapamam."

Kolumu tutup yalvaran gözlerle bana bakmadan önce gülüyor.

"Lütfen?" Bana umutlu bir bakış atıyor. "İkili bir randevuda tek başıma ne kadar aptal görüneceğimi düşünsene, sanki erkek arkadaşım falan yokmuş gibi, oysa benimki onlarınkinden çok daha seksi."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ve Caitlin seninle gerçekten tanışmak istiyor." Yüzümü buruşturuyorum. "İş yerindeki tuhaf olan."

"Evet." Omuz silkiyor. "Sana oldukça takıntılı." "Harika."

Hiç heyecanlanmadan başımı sallıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani gelecek misin?" İçimi çektim. "Sanırım, evet."

Yapacağımı söyledim, sanırım yapmalıyım.

Kolumu minnetle sıkıyor ve beni öpüyor. "Sen en iyisisin," diyor bana.

Ama ben o kadar emin değilim.

Manolya

Taşınma günü geldi çatı ve bir kişi bile üzerimdeki Balmain x Barbie işbirliğine ait, kuşkusuz çok gündelik ama çok sevimli olan pamuklu jarse tişörtüm hakkında tek kelime etmedi. Sanırım hepsi bana kızgın ama bu çoğunlukla benim hatam değil.

Christian yeni oturma odamızda dikiliyor, kollarını kocaman göğsünde kavuğturmuğ, kağlarını çatıyor. "Seni yeni dairene taçımak için bütün cumartesi günümü feda ettiğimi söylüyorsun ama sen paketçiler, taçımacılar ve" dramatik bir etki yaratmak için gözlerini kısıyor, "paket açıcılar mı tuttun?"

Sinirli bir hırıltı çıkardım.

"Daha önce sadece bir kez taşındım ve o da en iyi arkadaşın onu pantolonunun içinde tutamadığı için gecenin köründe ve habersizce oldu." Ona sert bir bakış attım. "York Avenue'daki Sotheby's'e girdim ve 'İngiltere'ye benzeyen, tamamen mobilyalı, kıyafetlerle dolu bir daireye ihtiyacım var çünkü yanımda hiçbir şeyim yok ve ideal olarak bu sabah müsait' dedim ve onlar da bunların muhtemelen çok gerçekçi beklentiler olmadığını ama ellerinden geleni yapacaklarını söylediler ve ben de iyi, alışverişe gideceğim, bana bir ev bulduğunuzda beni arayın dedim."

"Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun?" diye göz kırpmıyor Christian.

"Bilmiyorum!" Omuz silkiyorum. "Sanırım evi nasıl taşıyacağımı bilmiyorum?" Bir kahkaha attı ve beni itti.

BJ gelmedi. Sanırım gelmesine de gerek yoktu. Muhtemelen gelmeyeceğini düşündüm ama yine de gelebileceğini umdum... içeri girip yüzümü tutacak ve beni bu yeni duvarlara, bu yeni köşelere sıkıştırarak, Henry ona durmasını, bunun iğrenç olduğunu, iğrenç olduğumuzu söyleyene kadar beni çok fazla öpecekti. Onunla iğrenç olmayı çok özledim.

İlk kez bir yere gittiğimde aklıma gelmesinin, her şeyimin çatlaklarından içeri sızmasının iyi bir şey olmadığından eminim. Buraya hiç gelmedi, buranın bir resmini bile görmedi ama yine de zihnim onun mutfakta durup bana bir fincan çay yapmasının nasıl bir his olacağını canlandırıyor ve kalbim paniğe kapılıyor çünkü oraya nasıl gidebileceğimizi merak ediyorum.

Birbirine çay yapan bir çift olun, sokakta kavga eden ve *Star'ın aynı* anda hem doğru hem de doğru olmayan şeyler yaydığı bir çift değil.

Ve sonra, neden bilmiyorum ama Bushka içeri giriyor. Dahası, başında Gucci'den pembe, krem ve çiçekli ipek dimi bir eşarp, Chloé'den püsküllü çizgili kaşmir karışımı balıkçı yaka panço ve Dolce & Gabbana'dan büyük boy göz kamaştırıcı güneş gözlükleriyle içeri giriyor.

"Oh, hayır." Suratımı asıyorum, saçımı çekiştiriyorum. "Bu olmaz, neredeyse hiç uyuşmuyorsun. Ne oldu?"

Bushka kendine bakar. "Sevdim. Hepsi renk evinde." Sanırım haklı. Hepsi aynı renk çarkının içinde.

"Çok y o ğ u n , " diyorum ona, gözlüğünü yüzünden çekip alıyor ve onları inceliyor. "Bunlar benim mi?"

Omuz silkiyor. "Sen hiç giymedin, ben de aldım."

Gözlerimi deviriyorum. "Burada ne yapıyorsun ki? Kelimenin tam anlamıyla hiç üst vücut gücün yok. Ya da alt vücut gücün. Ya da karakter gücün."

"Magnolia," diye homurdanıyor Bridget.

Savunmacı bir şekilde omuz silkiyorum. "O bir asker kaçağıydı." "Sovyetlerden iltica etti."

"Evet." Bushka kesin bir şekilde başını sallar. "Kötü öpüşüyor. Kalmak için iyi değil." Henry gülmeye başlar.

"Kim-" Bridget gözlerini kırıştırıyor. "Joseph Stalin'den mi bahsediyorsun?" Bushka kırılgan bir şekilde geri çekilir. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"Çok," diyorum ona ısrarla.

Kız kardeşimin gözleri doldu. "Stalin konusunda evet mi hayır mı?" Bushka başını sallıyor.

"İyi öpüşen biri olsaydı kalır mıydın o zaman?" Jonah soruyor,

Eğilerek.

Bushka düşünüyor. "'Muhtemelen' demek yanlış mı, da?"

"Da." Bridget gözlerini kırıştırıyor, elleri parlak turuncu kristal süslemeli Ganni hırkasının kalçalarında. Taşınma günü için oldukça sevimli görünüyor. Sandro'nun çiçek desenli lastikli şortu, Alexander McQueen'in kırpılmış tişörtü, Air Force 1'ları olmasa da olur, ama üzerinde öleceğim bir tepe değil.

"O zaman hayır," diyor Bushka dairemizin derinliklerine doğru ilerlemeden önce.

Yeni evimiz rüya gibi. Bridget bile beğendi, mucizelerin mucizesi. Büyük odayı aldım çünkü, tabii ki. Yüksek tavanlar. Mermer vurgular. Beyaz duvarlar, koyu ahşap zeminler, bir milyar pencere.

Ve bir an için bile olsa, yaya kaldırımında belirip belirmediğini görmek için sokağı kontrol ettiğimi, kaybolmuş gibi görüldüğümü, beni şaşırtmak için binamı bulmaya çalıştığımı düşünmeyin, çünkü öyle yapmıyorum. Bu çok üzücü olurdu.

Neredeyse oturma odamızda duyabildiğim cehennem gürültüsü kadar üzücü.

Köşeyi döndüğümde inanılmaz bir şekilde rahatsız edildiğimi hissediyorum. Sanki- "Oh." Bushka'ya bakarken ayağımı yere vuruyorum. "Kim verdi lan ona bir düdük?"

"Ben." Henry kendisiyle gurur duyarak bana bakıyor.

Rhude'dan aldığım Oregon baskılı pamuklu jarse kazağının kapüşonunu sırf onu kızdırmak için yüzünün yarısına **k a d a r** çekiyorum. "Tanrı aşkına neden?"

Omuz silkiyor. "Çünkü artık BJ'nin adı kötüye çıktığı için 5 milyar sterlinlik çelik servetini birilerine satmak zorunda kalacak."

"Evet." Gözlerimi ona diktim. "Ben."

"Şüpheliyim." Omuz silkiyor. "Ona kaç tane ıslık çaldınız?"

"Sadece bu fiyaskonun kefareti olarak boğazına tıkacağım bir tane."

En iyi arkadaşım gülüyor, başımın üstünden öpüyor ve herkese kahve almaya gitmek için ayrılıyor.

Bir saat kadar sonra yatağıma uzanmış, söz konusu kahveyi içiyor ve bir dergi okuyorum çünkü taşınmak en kötüsü - biliyor muydunuz?

Berbat.

Sakın
yapma.

Ve eğer mecbur kalırsanız, her şeyi geride bırakın ve yeniden başlayın.

Kapım alındı ve baktım.

Jonah kaşlarını kaldırıyor, onu içeri davet etmemi bekliyor.

Siyah Les Tien giysi boyalı pamuklu jarse kapüşonlu sweatshirt, Celine Homme'dan siyah düz paa logo işlemlı pamuklu jarse ipli şort, krem çoraplar ve siyah süet Arizonalar. Gözlerimi izin verircesine kaçırıyorum ama konuşmuyorum.

Yatağımın kenarına oturdu. "Beni hiç affedecek misin?" Ona bakıyorum. "Bilmiyorum."

"O benim en iyi arkadaşım."

"-Ben de öyleydim," diye karşılık veriyorum hemen. Bir kez başını sallıyor. "Öyle."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Bu biraz tek yönlü bir yol."

Bir kahkaha atıyor ve bir elini koyu sarı saçlarının arasından geçiriyor.

"En azından bugün geldiğim için puan alabilir miyim? Cumartesi günümü senin için harcadığım için?"

"Cumartesi gününü benim için mi harcıyorsun?" Göz kırpiyorum. "Lütfen. Hepimiz çok rahat programlarla yaşıyoruz. Bugün arşamba da olabilir, hiç fark etmez."

Bir kez başını salladı ve bana baktı. "Gelmediği için kızgın mısın?"

"Umurumda değil," diyorum ona, burnumu hiç havaya kaldırmadan omuz silkerek. "Yani bu bir 'evet' demek."

Ona ters ters bakıyorum ve gözleri hemen yumuşamadan önce şakacı bir şekilde kısılıyor.

"O gelecekti, Parks." "Ve yine de..."

"Kız arkadaşı var."

İnliyorum ve başımı dergime gömüyorum. "Biliyorum! Tanrım, bunu bir yastığın üzerine yazsana artık, neden yapmıyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Sana bir sır söylersem beni daha çok sever misin?"

Jonah'ı özledim. Bunca zaman sonra onunla konuşmamak doğal değil. Aslında New York'ta onsuz uzun bir yıl geçirdim. Bunu telafi etmek için çok uğraştı ama örtbas edilmesine yardım ettiği şeyi geri almak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Orada ona kızmak burada olduğundan daha kolaydı. Burada, on dört yaşındayken verdiği bir partide yarım şişe votkayı kusarken saçımı tutan çocuğu hatırlatan yüzüyle, metanetli kalmak daha zor.

Yaptıkları o aptal Hemmes sırtışı... çok sevimli, çok affedilebilir. Zavallı anneleri.

"Belki." Ona aptalca bir bakış attım.

Ağzını büzerek biraz gülümsemesini gizliyor. "İyi bir otoriteye sahibim ki hayatının aşkı-"

"-Onlardan biri yok," diye araya giriyorum.

Bana gözlerini deviriyor. Ben pembeleşiyorum. "-Küçük ilişkisine zaman ayırıyor."

Donup kalıyorum, iri gözlerle ona bakıyorum. "Şu anda mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Bana bir bakış attı. "Şu anda mı? Ben nereden bileyim? Şu anda..."

Bana kafasını sallıyor.

"Ama yakında?" Gözlerimin istediğimden daha parlak ve umutlu görüldüğünü biliyorum. Umurumda değil, Jonah'tan bahsediyoruz. Beni en kötü halimle ve daha da kötü halimle gördü, şimdi de çiçek açan umutlu halimle görebiliyor.

"Yakında." Başını sallıyor.

Yatağıma uzandım ve rahatlamış bir şekilde nefes aldım.

Tekrar yanıma uzandı. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Manolya

Taşınmanın ertesi günü Henry ve Jonah'la Annabel'de öğle yemeği yedik. Sadece üçümüz. Taura'nın işi var ve ben de zaten onların küçük üçlüsüyle yemeğe gitmekten pek hoşlanmıyorum. Henry ve Jonah bizimle birlikteyken ya da kendi başlarıyken nispeten normaller ama Taura'nın etrafta olduğu an çarklar düşmeye başlıyor. Çünkü ikisi de onunla çıkıyor, ikisi de ona karşı uygun hisler besliyor ve o da onlara karşı...

Sadece oynadığını, kiminle birlikte olacağını ve ne yapacağını çözmeye çalıştığını söylüyor.

Buradaki çıkmaz, hem Henry'nin hem de Jonah'ın tüm yetişkin yaşamlarını, tüm niyet ve amaçları için, kararlı ilişkilerden kaçınarak geçirmiş olmalarıdır. İkisi de şimdiye kadar gerçekten bir ilişki istememiştir ama ikisi de bunu itiraf edemeyecek kadar gururludur ve ikisi de şu anda aynı kıza aşırı derecede ilgi duydukları rahatsız edici gerçeğini kabul etmek istememektedir. Hatta ikisi de onu seviyor olabilir. Henry seviyor, bunu söyleyebilirim.

Yirmi küsur yıllık dostluğuna ve kendisine zarar verdiğini görebildiğim halde hâlâ bu işin içinde olması, Jo da varken onunla çıkması, derin bir batağa saplandığı anlamına geliyor. Henry normal şartlar altında böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecek kadar pragmatik, bu yüzden sadece normların değiştiğini ve artık işin içine aşkın girdiğini varsayabilirim.

Onun hakkında konuşmuyoruz, adını bir kez bile anmıyorum. Aslında bu zor bir durum, çünkü birlikte yaşamaya yeni başladık ve o hepimizin hayatının oldukça merkezi bir parçası. Her neyse, bunun etrafında çalıştık. Çoğunlukla annemin yaygın ve çok konuşulan flört hayatı hakkında sohbet ettik.

Berkley Meydanı'na çıkarken onlara "Beni en çok rahatsız eden yaşları," diyorum. "Senin yaşı." Henry'ye çenemi sallıyorum. "İnanılmaz..."

Eski CC logolu siyah Chanel güneş gözlüklerini çıkarıp takıyorum. Gözlerim harika olduğu için asla güneş gözlüğü takmam ama bunlar o kadar sevimli ki takmamak neredeyse suç olurdu.

Jonah geriye doğru yürürken topuğunun üzerinde dönüp bize bakıyor. "Demek istediğim Parks, gerçek şu ki Arrie çok formda." Ona ters ters bakıyorum ve o da siyah Fear of God kapitone ceketinin fermuarını çekerken bana omuz silkiyor. "Sanki annen olmasaydı ben de bunun içinde olurdum."

Henry yüzünü buruşturuyor ve ben dehşet içinde Jonah'ın kafasından karnına doğru 12.000 kez tokat atıyorum.

"Jonah!"

"Ne?" Savunmacı bir şekilde kaşlarını çatıyor, vuruşlarım karşısında bir kez bile irkilmiyor. "Parks, hadi ama. Gözleri, o gel beni becer gözleri..." Bana bir bakış attı. "Çok seksi."

Henry'nin yüzü buruşuyor ve benim ağzım bir karış açık kalıyor. "GÖZLERİMİZ AYNI!" Bağırıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Annemin ve benim gözlerimiz aynı."

Jonah gözlerini devirir. "Hayır, değilsiniz." "Evet, var!"

"Aptal mısın sen?" Henry alay ediyor. "Şunlara bak."

Onları çılgınca işaret ediyorum ve Jonah eğilip inceliyor.

"Ah, siktir-" Jonah yüzüme doğru işaret etmeden önce dramatik bir şekilde benden uzaklaşıyor. "İğrenç."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Beni işaret edip 'iğrenç' deme."

Jonah bana bakıyor, gözlerini kocaman açmış ve tamamen rahatsız olmuş bir şekilde iki parmağıyla işaret ediyor. "Bu çok iğrenç!"

"Beni işaret edip kötü şeyler söylemeyi kes!" Ayağımı yere vuruyorum ve Henry gülmeye başlıyor.

"Sözümü geri alıyorum." Jonah başını sallar. "Her şeyi geri alıyorum," diyor ve sonra o istemsiz ürpermelerden birini yapıyor.

"Pekâlâ," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Caddede yürürken adımlarım artık daha hızlı ve huysuzlukla besleniyor. "Sakin ol. Kısa bir süreliğine göz kamaştırıcı gözlerime baktın, Dante'nin cehennemine değil."

"Hey, Bridget bugünlerde neler yapıyor?" Jonah yüzünde arsız bir sırıtışla arkamdan sesleniyor. Parmaklarımı yüzüne doğru birleştiriyorum.

"İnce buz, Jonah. Kağıt inceliğinde."

Her iki çocuk da kıkırdıyor ve denklemdaki turşuyu çıkardığımızda birbirlerine karşı hala normal olabilmeleri beni rahatlatıyor.

"Bridget aslında çok ateşli Parks," diye kabul ediyor Henry, bej rengi Maison Margiela gömleğiyle kendini yelpazeleyerek.

"Henry!" Feryat

ediyorum. "Ne

oldu? O-"

Ve sonra, "Aman Tanrım," diyor tanıdık bir ses. Perry Lorcan bizi sokakta durdurdu. "Magnolia! Merhaba!" Bana bakıyor, gözleri büyük ve geniş.

Ani bir tepki olarak, burada bir yerlerde saklanan bir fotoğrafçı olması ihtimaline karşı ya da bu anın kaçınılmaz olarak Paili'ye anlatılması ihtimaline karşı ne giydiğimi düşünüyorum.

Amen'den kristal süslemeli mini etek, siyah Maddy ribana örgü kazak ve siyah Dolce & Gabbana yayvan yakalı hırka mont. İyi görünüyorum. Bunun beni biraz rahatlatması aptalca ama rahatlatıyor.

"Çocuklar. Hey." Perry onlara rahatsız edici bir gülümseme verir.

Jo çenesini ona doğru sallıyor ve ben de tek kelime etmeyen Henry'ye doğru bir adım atıyorum.

"Perry." Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp yanından geçip gidiyorum.

"Burada... ile birlikte misin?" "Hayır." Başını sallıyor. "O İspanya'da."

Gerçek şu ki, geçen yıl olanlardan sonra Paili ve Perry'nin hayatlarının büyük ölçüde değiştiğini biliyorum. Ve araya girip şahsen benim bununla hiçbir ilgim olmadığını söylemek istiyorum. Yapmışım gibi görünse de, aslında yapmadım. Kişisel ve kindar görünebilirim - ve kesinlikle öyle olabilirim - ama onlara olanları ben yapmadım.

Her şey olup bittikten sonra, kameraya yakalandığı için kamuoyunda çok konuşuldu. Ben öğrendim ve bir gün sonra her yerdeydi. Herkes anında öğrendi. Nereye bakarsanız bakın haber oluyordu. SONUNDA ORTAYA ÇIKTI: BJ Ballentine, Magnolia Parks'ı uzun zamandır en iyi arkadaşı olan Paili Blythe ile aldattı.

Paili bundan önce gazetelerde pek yer almıyordu. Halkın ilgisi

Öncelikle BJ ve bana, sonra da diğerlerine odaklandılar ama bu nedenle ona hayranlık duyuyorlardı. Yine de hoş değillerdi. BJ durumu daha da kötüleştirdi.

Henry bana onların gittiği hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Kulüpler ve restoranlar BJ'yi tercih ettikleri için Paili ve Perry'nin girişini reddetmeye başladılar. Herkes BJ'i seviyor, herkes BJ tarafından sevilme istiyor. BJ'nin küçük parmağında, Paili ve Perry'nin tüm vücutlarının toplamından daha fazla nüfuz, daha fazla çekim gücü, daha fazla karizma ve daha fazla ağırlık var. BJ'nin gözüne girebilmek için Paili ve Perry (Henry'nin bana söylediğine göre) İngiliz sosyetesinin üst kademelerinden gayri resmi olarak kovuldular.

"Doğru." Başımı salladım. "Hayır, bunu duymuştum... İkinizin de artık orada yaşadığını sanıyordum?"

"Var." Bana bir gülümseme gönderiyor ve arkamda sessiz duran çocuklara da uzatıyor.

"Birlikte mi?" Ben soruyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Peki, burada ne yapıyorsun? New York'ta olduğunu duydum."

Rahatsızca başımı sallıyorum. "Daha yeni taşındım."

"Oh." Kaşları yukarı kalktı. "Neden?"

"Stil Editörü oldu." Henry ona gülümsemeden söyler.

"Tebrikler, bebeğim! Bu çok büyük!" Sonra beni geçip Henry'ye baktı. "Sizi görmek güzel çocuklar. Neler oluyor?"

Henry hiçbir şey söylemiyor, sadece uzaklara bakıyor.

"Gerçekten mi, Hen?" Perry göz kırpmıyor. "On iki yaşımızdan beri arkadaşız." "Arkadaşlar yalan söylemez." Henry omuz silkiyor.

Perry çok cesurca ve biraz da aptalca bir hareketle Jonah'ı işaret eder. Jonah'ın başı geri çekilir. "Beni mi işaret ediyorsun?"

"Hey-" Perry eğlenerek ve şaşkın bir kahkaha atıyor. "Her şeyden sonra ikinizin de Taura'yla çıktığı doğru mu?"

"Bu cümleyi bitirmeyeceğim Lorcs." Jonah ona sıkıca gülümseyerek başını sallıyor.

"Hayır." Henry'nin çenesi gerilir. "Bitir şunu. Bakalım nasıl geçecek..."

"Üzgünüm çocuklar." Omuz silkiyor. "Bir şey demek istemedim.

Eminim o

Harika."

"Öyle," dedim ona sertçe.

"Magnolia, dinle, arayı kapatmayı gerçekten çok isterim - bilirsin, her şeyi yoluna koymak için."

"Perry." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Düzeltecek bir şey yok." Biraz sinirli bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

"Magnolia, ben-"

"-Hayır, dinle." Başımı salladım. "Paili'nin benden daha iyi arkadaşı olduğunu anlıyorum, tamam mı? Onun için doğru olanı yaptın ama benim için değil. Seni görmek ve arayı kapatmak istemiyorum."

"Bu saçmalık, Magnolia." Perry başını sallar.

"Şimdi ne oldu?" Henry omuzlarını dikleştirir.

"Bu boktan bir şey Parks. Ve tipik sen." Alay ediyor. "Her zaman BJ hakkında."

Kaşımı kaldırıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

"BJ'in en iyi arkadaşıyla yemeğe çıkıyorsun-" Jonah'a eliyle işaret ediyor, gözleri kızgınlıkla bulutlanıyor.

"Yani?"

"Yani beni affedemiyorsun ama Yunus'u affedebiliyorsun öyle mi?"

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Göz kırıyorum. "Jonah'ı affettiğimi?" "Kesinlikle."

"Temiz, değil mi?" Perry'yi işaret ederken birkaç kez göz kırpıyorum. "Onu gördüğümde göğsümde ne hissettiğimi biliyor musun?" Jo'yu işaret ediyorum. "Jonah, on iki yaşımdan beri arkadaşım, hayatımın belki de en acı verici ve muazzam deneyimi hakkında bana üç yıl boyunca yalan söylemekle kalmayıp bunu gizleyen, örtbas eden, kapanışımı elimden alan ve ben bunun içinde bocalarken karanlıkta yaşamama izin veren, devam edemeyen, kimse bana lanet olası gerçeği söylemediği için gitmeme izin veremeyen-"

"-Parklar." Jonah iç çeker, gözleri ağırlaşır.

"Biz de aynı şeyleri yaptık," diyor Perry, gerçi şimdi biraz daha üzgün görünüyor. "Ben sadece Paili'yi korumaya çalışıyordum."

"Peki beni kim korumaya çalışıyordu?" İstedğimden daha yüksek sesle bağıriyorum. "Tüm bu olayda yanlış bir şey yapmayan tek kişi bendim ve iyi olduğumdan kim emin oluyordu?"

"Magnolia." Perry ellerini saçlarının arasından geçirir. "Sevgilim, çok uzun zaman önceydi. Ve tek bir şeydi, tek bir sefer, tek bir hata. Dünyadaki en iyi arkadaşım korkunç bir şey yaptığında onu korudum, ama ben sandığın gibi kötü biri değilim-"

"-Paris'te kafası güzelken Paili'yi BJ'i öpmeye ikna etmeye çalışmadın yani?" Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Perry'nin yüzü donuyor ama Henry ve Jo gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. "Bunu nereden biliyorsun?" Perry soruyor.

"Bana söyledi." Bana yazdığı ve benim görmezden geldiğim mektuplarda. Perry biraz geri çekildi. "Sana mı söyledi?"

"Yaptın mı, yapmadın mı?" İtirafını bekliyorum. "Magnolia, dinle, neredeyse iki yıldır ayrıydınız-" "-Biliyorum, Perry." Başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum."

O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum çünkü BJ'in aşırı dozdan sonra kafayı bulduğu ilk geceydi. Yaklaşık iki buçuk yıl önceydi. Hepimiz Paris'teydik, o ana kadar çok eğlenceli bir yolculuk olmuştu. BJ ve ben yan yana otel odaları tutmuştuk, böylece aynı yatakta yatmıyormuşuz gibi davranabilecektik. Birkaç gün oradaydık ve sonra bir gece... ertesi sabah çekimi vardı, içmek istemediğini söyledi çünkü uyandığında kendini bok gibi hissetmek istemiyordu. Bu yüzden bir ya da üç tane içti, çünkü BJ benimleyken ya da uyuşturucu kullanırken hayır diyemez. Gecenin üçüncü kulübüne gittiğimizde - sadece bana dokunuşuyla - sanki kim olduğumuzu bilen ve telefonlarını çıkarıp bize doğrultmuş beş yüz kişinin olduğu bir kulüpte değil de kendi başımızaymışız gibi bir his vardı içimde. O sırada tilki deliklerimden biriyle çıkıyordum ama o orada değildi. (Muhtemelen) sahte erkek arkadaşlarımı yanımızda götürmeyi sevmiyordum çünkü gerçekten değer verdiğim çocuğa yakın olmama engel oluyorlardı ama yine de BJ'nin Paris'te bir kulüpte beni okşarken çekilmiş fotoğraflarının *The Sun*'da yayınlanmasını istemiyordum, bu yüzden tuvalete gittim ve geri döndüğümde onu gördüm. Burnuna 50 € sıkıştırmıştı ve ben oracıkta gözyaşlarına boğulmuştum.

"Parks!" O peşimden koştu ama ben doğruca Henry'ye koştum.

Çocuklar çok öfkeliydi. En az benim kadar. Belki daha da kızgın.

Hepimiz onu terk ettik, Jonah bile. Onunla kalan tek kişi

Paili ve Perry. Biz ayrıldıktan sonra birlikte daha fazla replik söyledikleri ortaya çıktı. BJ benim için üzüldüğünde tepkisel davranıyor - diz çökerek tepki veriyor - bunun onu daha kalıcı bir şekilde daha kötü hissettirip hissettirmeyeceğini umursamadan bir dakikalığına kendini daha iyi hissettiriyor. Ve BJ'in en sersem olduğu anda Perry üçüne de içki ısmarladı ve sonra ikisine de sarılıp "Siz ikiniz öpüşmelisiniz" dedi.

BJ kaşlarını çatıp başını salladığını söyledi. Ve Perry, sarhoş ve kafası da güzel, sanırım - umarım - BJ ve Paili'nin kafalarını birbirine itti ve "Öpücük öpücük öpücük!" diye bağırdı.

BJ, Perry'nin elini tokatlayarak uzaklaştırdığını ve beni bulmak için odamıza geri döndüğünü, o gece bana her şeyi anlatmayı düşündüğünü ama orada olmadığını söyledi. Kardeşinin odasına gitmiştim. Bir hafta boyunca onunla konuşmadım.

Sokaktaki Perry'ye bakıyorum, gözlerim artık camlaşıyor.

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Perry." Başımı sallıyorum. "Hiçbir zaman benim olmadığından emin değilim."

Sonra da çekip gidiyorum.

Henry peşimden koşarken, "Sana mektup yazdığını bilmiyordum," diyor. "Evet." Başımı salladım. "Bir sürü." Ona sıkı bir gülümseme gösterdim.

"Ne dediler?" Jo soruyor.

Omuz silkiyorum. "Farklı şeyler. Özürler, açıklamalar, itiraflar, pişmanlıklar. Biraz iç dökme sanırım. Paris ve Paili ile ilgili olan, sanırım sadece her şeyi açığa çıkarmaya çalışıyordu."

Henry'nin kaşları çatıldı. "Ona hiç cevap yazdın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Neden?" Jonah kaşlarını çatar.

Dudaklarımı büzüyorum, ağlamamak için elimden geleni yapıyorum ama alt dudağım ben izin vermesem de titriyor. "Sanki ona cevap verirsem, zaten zar zor kapalı tutabildiğim bir kapıyı aralayacakmışım gibi hissettim." Gözümü siliyorum. Kapatmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ve belli ki bunu bile çok iyi yapamamışım.

Henry uzanıp yüzümdeki bir damla gözyaşını siliyor.

Burnumu çekiyorum, onlara en endişe verici sorumu sorarken cesur görünmeye çalışıyorum. "Sizce geri yazsaydım belki Jordan'la birlikte olmaz mıydı?"

Hem Henry'nin hem de Jonah'ın yüzleri sıkışıyor ve kaşları çatılıyor, hayır demeye çalışırken ağızları açık kalıyor, cevabın evet olduğunu düşündüklerini biliyorum.

Onlar bir şey söylemeden başımı sallıyorum.

Jonah kolunu eline doluyor ve burnumu siliyor, bana nazik bir bakış atıyor. "Onunla konserve yapıyor, unuttun mu?"

Henry kolunu bana doladı. "Son düzlük, Parks."

Parklar
21:42PM

Hey

Mer
hab
a.

İyi misin?

Çocuklar bana
söyledi.

Özür
dilerim.

Taşınmama yardım
etmedin.

Biliyoru
m.

Bir dahaki sefere taşınırsan,
hepsini ben yaparım.

İyi misin?

Paris'teki o gece onu öpmediğin için teşekkür
ederim.

Mektuplarına hiç cevap vermediğimi
biliyorum.

Ama teşekkür
ederim.

x

YİRMİ SEKİZ

BJ

Ondan ayrılmaya çalıştım. Oradan başlayacağım.

Onu bir kafeye davet ettim, garip ve rastgele bir kafeye, çünkü internette kızlardan böyle ayrıldığını okumuştum. Ne kadar üzücü değil mi? Yirmi beş yaşındayım ve Google'da kadınlardan nasıl ayrılacağımı araştırıyorum çünkü sadece bir tanesiyle çıktım ve o da beni kırdı.

Diğer tüm kızları hayaletimde yaşattım, görmezden geldim ya da tekrar yattım ama Jordan ve ben farklıyız çünkü biz resmiyiz, bu yüzden bunu düzgün bir şekilde bitirmeliydim ve nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Google'dan gelen tavsiyelerin bir araya toplanması:

Onları duygusal önemi olmayan bir yere götürün - dolayısıyla rastgele bir kafe.

Tamamen dürüst olun ama acımasız
olmayın. Yalan vaatlerden uzak
durun.

Sonra takılma.

Buna hazır olduğumu sanıyordum... Hazır olmadığım şey ise rastgele bir kafeye girdiğimde onu çoktan ağlarken bulmaktı. Çok garipti. Ağlıyordu, yüzüne bir fincan kahve tutuyordu, kendi fotoğrafını çekiyordu.

"İyi misin?" Yanına otururken temkinli bir şekilde sordum.

"Annemle babam ayrılıyor," diye burnunu çekti.

"Oh, kahretsin-" diye iç
geçirdim. Lanet olsun.

Başını salladı ve omzuma yaslandı. "Uzun zamandır böyle olduğunu söylediler. Ben buraya geldiğimden beri çok kötüye gitmişler - kız kardeşim de öyle söyledi."

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum - zihnim yüzüyordu, tutunabileceğim bir çıkıntı bulmaya çalışıyordum, bu beni

dünyanın en büyük şerefsizi olarak onunla o anda ilişkiyi bitirmek.

Kaçınılmaz olanı uzatmayın, Google'ın söylediği şeylerden biri de buydu. Ama nasıl?

"J, çok üzgünüm-"

"Aslında..." Başını iki yana salladı ve elleriyle yüzünü sildi. "Benim de seninle konuşmam gereken başka bir konu var."

Lanet olsun.

Umarım o bunu söylerken yüzümdeki ifade değişmemiştir.

"Dün gece Claudia daireyi su bastı. Elektrikler yandı, bu yüzden bir süreliğine taşınmak zorundayız." Bana dehşetle baktı. "Belki bir aylığına. Belki daha uzun." Bana baktı ve ben zaten biliyordum. "Sence - kalmam Jonah için sorun olur mu? Yeni bir yer bulana kadar sadece birkaç haftalığına?"

"Uh-"

"Kirayı ödeyeceğim," dedi.

"Kira ödemek için sana ihtiyacım yok, ama ben-" Başımı salladım.

"Önce Jo'ya sor." Başını sallarken elimi tuttu. "Ama eminim bir sorun çıkmayacaktır. Taura her zaman kalır." Omuz silkti.

Başımı salladım. Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım. "Teşekkür ederim." Gülümsedi ve beni öpmek için eğildi.

Ona zayıf bir gülümseme verdim, sonra telefonunu aldı ve omzuma yaslanarak fotoğrafını çekti. Mavi gözleri hâlâ yaşlıydı; belli ki ağlıyordu. Instagram'a yükledi, ne kadar iyi bir erkek arkadaş olduğuma dair boktan bir başlık yazdı. Beni de etiketledi. Kısa sürede çok sayıda beğeni aldı.

Sanırım hasta olacağım. Hay sikeyim.

Siktir!

Oraya ondan ayrılmaya çalışırken nasıl girdim ve onunla yaşamayı nasıl bıraktım?

Onunla orada bitirmeyi ve doğruca Aquavit'e gidip herkesle akşam yemeği yemeyi planlıyordum, muhtemelen Parks'a gidip onu oracıkta öpecektim. Geçen gün yapmam gerektiği gibi telafi edecektim. Giyin

Casablanca'dan üzerimde seveceğini düşündüğüm bir gömlek, onu eve bıraktığımda ellerinin altından kayacağını ve bir daha ondan asla uzaklaşamayacağımı düşünüyorum ve şimdi Jordan'la Aquavit'e giriyorum... lanet olası rezervasyonda bile hesaba katılmamıştı - işte onu aradığımdan bu kadar emindim. Akşam yemeğinde ona yer ayırtmaya zahmet etmedim ama işte buradayız. Görünüşe göre birlikte yaşıyoruz.

İçeri girdiğimizde Magnolia'nın gözleri önce benimkileri buluyor ve vücudumda geziniyor, onun için giydiğim gömleğe bakıyor ve gözleri parlıyor ve sadece bir saniyeliğine ateş böceği gibi parlıyor. Onun gözlerini muhtemelen dünyadaki her şeyden daha iyi tanıyorum; bunu inkar ederdi ama ne yapacağımı biliyordu, bunu yapmamı istiyordu... ve sonra Jordan birkaç adım arkamdan içeri giriyor ve dünyanın en iyi gözleri sönüyor.

Parks kaşlarını çatarak bana bakan Jonah'a bakıyor. Kurnazca, "Ne oluyor lan?" dedi.

Ona başımı salladım.

Parks arkasını dönüyor, kendine kocaman bir kadeh şarap dolduruyor ve tek seferde içiyor. Tekrar Jonah'a bakıyor, keskin bir şeyler fısıldıyor - yüzünün açılardan ve Jonah'ın başını hafifçe sallamasından keskin olduğunu anlayabiliyorum. Omuz silkiyor, çaresiz.

"Böyle olduğum için özür dilerim." Jordan masaya otururken gülümsüyor. "Akşam yemeği yiyeceğimizi bilmiyordum."

Magnolia tek bir 'hah' sesi çıkarır ve Jordan ona şaşkınlıkla bakar.

"Hayat. Böyle bir yolculuk..." Parks gevşekçe omuz silkiyor. "Bir yemeğin ne zaman olduğunu, yemekte kimin olacağını, yemeğin amacının ne olduğunu asla bilemezsin-"

Jonah ve ben tedirgin bakışlar atıyoruz.

"Magnolia," diye sesleniyor Jordan masanın öbür ucundan,

"üstünü sevdim." Parks ona hızlı bir gülümseme gönderir. "Saint

Laurent."

Bu kadar sessiz olması kötü haber. Jordan'a gömleğin adını bile söylemeyecek mi? Hay sikeyim. Fırtına öncesi sessizlik.

Jordan bana bakıyor ve başını Jonah'a doğru sallıyor. "Ona sordun mu?"

"Bana ne soracaksın?" Jo duyuyor çünkü bunu sessizce söylemedi.

Ona bir bakış attım. "Jords, buraya daha yeni geldik. Ne zaman fırsatım olacaktı ki?"

"Bana ne sorma şanssı?" Jonah tekrar sorar. "Şey, ev arkadaşım Claudia - onu tanıyor musun?"

"Yakından." Jonah başını sallıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Oh." Jordan yüzünü biraz buruşturur. "Şey, banyoyu su bastı. Bir aylığına taşınmamız gerekiyor ve ben de gelip yanınıza taşınabileceğimi umuyordum."

Magnolia iPhone'unu yemek tabağının tam ortasına düşürürken bir çınlama sesi duyulur.

Christian gülmeye başlıyor ve Parks da gülüyor, ama telefona gülmediğini söyleyebilirim, gülüyor çünkü gülmezse ağlayacak. Gözleri cam gibi, ışı l ışı l yaklaşıyor ve gözleri sadece ağlamadan önce ışı l ışı l oluyor. Bu onun yapmak istemediğı en kurnazca numaralarından biri.

Jonah resmen far ışığında geyik gibi. Muhtemelen Jordan'ın beklediğı tepki bu değildi çünkü son 30 saniyedir ağız açık bir şekilde Jonah'a bakıyordu.

"Beej?" Jonah sonunda söylüyor. Çok fazla göz kırpmıyor. "Düşünceler? Senin hakkında

-" Bir an duraksadı. "-kız arkadaşın bize mi taşınıyor?" "Evet. Bu konuyu seninle sonra konuşacağımı söyledim." Jordan'a bir bakış attım.

onun yerine gündeme getirebileceğı konular okyanusuna geri dönüyor, ama bunu yapmıyor ve ben de açıkçası onun bu titreşimi algılayıp algılamadığını ya da görmezden gelip gelmediğini bilmiyorum.

"Hayır, saçmalama!" Parks cıvıldıyor. "Şimdi konuşalım!" Gözlerim dolu dolu ona bakıyorum.

"Kız arkadaşının yanına mı taşınacaksın?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Geçici olarak," diye de ekliyor Jordan.

"Geçici olarak kız arkadaşının yanına mı taşınacaksın?" Magnolia gözlerimin içine bakarak tekrar soruyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp yüzünü ellerimle tutmak istiyorum. Jordan yüzünden yapamayacağımı biliyorum ama Jordan burada olmasaydı bile yapabileceğimi de bilmiyorum çünkü neler döndüğünü bilmiyorum. Parks, o bir

bölgeci bir kız. Genel olarak yeni insanlardan hoşlanmıyor ve başka biriyle ilgilenmemden hiç hoşlanmadı, ama artık bunun nedenini söyleyemiyorum.

Belki beni seviyordur. Belki de bensiz nasıl olacağını bilmiyordur.

"Aman Tanrım." Jordan heyecanla koluma vuruyor. Ve şükürler olsun. Bunun nereye gideceğini bilmiyordum ama çirkin olacağını biliyordum. Ben ve Parks boynuzları mı kilitliyorduk? Asla iyi bitmez.

Jordan kolumu sıkıyor, başını heyecanla kapıya doğru sallıyor. "Bu Jack-Jack Cavan mı?"

"Ne?" Kendime geldim, etrafıma bakındım.

"Nerede?" "Üzgünüm-" Magnolia göz kırpmıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." Ona başımı sallıyorum. Onun kim olduğunu bilmeyecek. "O sadece bir patenci."

"Model oldu, ünlü oldu," diye ekliyor Jordan. "Süper seksi."

Magnolia yutkunuyor. Yüzü hareketsiz. Tuhaf.

Sonra omzunun üzerinden dönüp kapıya bakıyor.

Jack-Jack Cavan'ın gözleri onunkilere takılır ve büyük bir sırtışla çenesini soğukkanlılıkla sallar. Magnolia ona biraz gülümser ve garip bir el sallar.

Ve sonra bize doğru yürümeye başladı.

"Oh, kahretsin." Kardeşim sessizce iç geçiriyor ve ben de kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Ne oluyor lan? Henry, Parks'la yüzünü buruşturdu ve sonra geldi -

dört kez Street League şampiyonu, üç kez X Games altın madalya sahibi ve 2021'in en çok kazanan ikinci kaykaycısı. Jack-Jack Cavan Parks'ın üzerinde duruyor, ona bakıyor ve sırtıyor.

"Seni buldum." Aşağı uzanır, elini tutar, onu ayağa kaldırır ve kendine doğru çeker.

Ona temkinli bir şekilde - belki de beceriksizce - sarılıyor. "Beni mi arıyordun?"

"Evet." Başını sallıyor ve ben de arkadakiler için daha yüksek sesle tekrar söylüyorum: Ne. Ne. Sikeyim.

Ona benim hoşuma gitmeyecek kadar şakacı bir bakış atıyor. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Soğukkanlılıkla omuz silkiyor. "Rushy'de 411 var." Sonra geri kalanını hatırlar

bizi masaya oturttu. "Selam çocuklar, özür dilerim-" Başını kendine doğru sallıyor. "Ben Jack-Jack."

(Benim dışımda herkes 'hey' ve 'merhaba' diye mırıldanıyor. Hiçbir şey söylemiyorum ve sadece izliyorum).

"Taura." Ona tanıdık bir sırıtış atıyor. "Jack-Jack." O da ona uyuyor.

"Hey adamım." Kardeşimin saçını karıştırıyor, o lanet olası hain, sonra dikkatini tekrar Parks'a çeviriyor. "Selam." Ona nefret ettiğim bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba." Gülümsemesini bastırıyor.

"Merhaba." Başını sallıyor ve yanakları biraz pembeleşmiş olabilir. Hay sikeyim.

Parks ona bakıyor. "Londra'da ne yapıyorsun?"

Çenesini ona doğru sallıyor. "Senin için burada olduğumu söylesem bana inanır mıydın?"

Jonah ve ben bakışıyoruz.

Parks sırıtıyor. "Ben olsam yapmazdım."

Jack-Jack Cavan gülüyor ve sonra soğukkanlılıkla başını sallıyor.

"Burberry çekimi..." "Oh!" Başını sallıyor. "Tabii ki. Unutmuşum. Nasıldı?"

"İyi, evet-" Omuz silkiyor. "Sen de içinde olsaydın daha iyi olurdu..."

Gözlerini deviriyor. "Bu hem uygunsuz hem de yanıltıcı olurdu."

"Seni soruyorlardı," diyor ona ve kadın onları tekrar yuvarlıyor.

"Evet, pekala." Üçüncü kez gözlerini deviriyor. "Instagram artık modellik sektörünü mahvetti, bu yüzden-" (Bunun benimle dalga geçmek olduğuna eminim.)

"Siktir." Jack-Jack iç çeker. "Yine mi bu Ted

Konuşması?" Kaşlarımı çatıyorum. Ona kaç tane Ted konuşması yaptı?

"Yani, dinle-" Elini uzatıyor. Kız da ona izin veriyor. Ve işte en can alıcı nokta - parmaklarını onunkilerle kenetliyor. Kilitleniyor! "Yarın geceye kadar Lanesborough'da kalıyorum. Seni otelime götürebilir miyim? Benimle New York'a gelmen için sana bir sürü sebep vereyim mi?"

Neredeyse yüksek sesle alay edeceğim, belki biraz ediyorum ama fark

etmiyorum çünkü Jordan beni çok yakından izliyor.
Ama bu adamdaki lanet taşlar. Magnolia Parks'tan

onunla seks için bir yere gel.

Ve sonra çantasını aldı - onun için aldığıma eminim. Dolce & Gabbana. Kırmızı. Üzerinde kalp var.

Ona şakacı bir bakış atıyor. "Deneyebilirsin."

"Oh, çok deneyeceğim." Soğukkanlılıkla başını sallıyor.

"Öyle mi?" Gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor. "Ne kadar zor?" Jonah şarabını yudumlarken boğuluyor. Benim ağzım açık kaldı.

Alt dudağını yalıyor, kolunu eskiden benim yaptığım gibi boynuna dolayarak ona sırtıyor.

"İstediğin kadar sert, London."

Gülüyor ve benim dışımdaki herkesin gözlerini yakalayarak arkasına bakıyor. "Sonra görüşürüz."

Tam uzaklaşacaklardı ki bana baktı ve Parks'ı bırakmadan bana doğru eğilip elini uzattı.

"BJ, değil mi?" Elini sıktım, hiçbir şey söylemedim. "Senin hakkında çok şey duydum, dostum.

Bunu bir yüzle ifade etmek iyi bir şey."

Bana küçük bir göz kırpıyor ve sonra onu restorandan dışarı çıkarıyor, giderken onu hissediyor.

Gülüyor, kıvranıyor, onu itip kakıyor ve buna bayılıyor. Hepimiz arkasından bakakalıyoruz.

"Yani."

"Yani." Jonah göz kırpıyor. "Sanırım biri seksi keşfetmiş."

Manolya

Birkaç gün sonra Wolseley'de Noel Arifesi Brunch'ı - bu bir gelenek. Geçen yıl hariç, on beş yaşımızdan beri her yıl.

Henry, çocukların Jack-Jack yüzünden çıldırdığı konusunda beni uyardı ve bunun sonunu duymayacağımı biliyorum.

BJ - biraz da tahmin edilebileceği gibi - çok sessiz ama Jonah ve Christian günün her saati bana mesaj atıp sorular soruyorlar.

Ben içeri girdiğimde Hemmes'in çocukları alkışlıyor. Beej değil ama, o Bloody Mary'sinden iyi zamanlanmış bir yudum alıyor.

Olgunlaşmamışlıklarına gözlerimi deviriyorum ve Carolina Herrera'dan giydiğim itfaiye kırmızısı yüksek belli maksi eteğimi kabartıyorum. Çok dramatik ama bir giriş yapmak istedim. Louis Vuitton'dan monogramlı bel bantlı sportif crop top ve Dolce & Gabbana'dan mücevherli aplikeli Carretto desenli kanvas terlikle teatralligimi iyice ortaya koydum. Tamamen kaçırılmayacak biriyim ve bu konuda tamamen bilinçliyim. Ayrıca BJ boynumdaki morluğu görebilsin diye saçımı da topluyorum.

Hemmes'lerin arasına oturuyorum çünkü bu beni Jordan'sız Beej'in tam karşısına koyuyor (ee!). Dönüp Jonah'ın üzerinden Taura'nın elini sıkıyorum çünkü Jo'larda ya da Henry'lerde olması ve Jack-Jack'in fazladan bir ya da iki gece kalması nedeniyle onu birkaç gündür görmedim. Ayrıca bu bana BJ'ye boynumu göstermek için harika bir neden veriyor.

Masanın karşısından ona bakıyor ve iki kez göz kırpmıyor. İncinmiş görünüyor ve bu beni istediğim kadar heyecanlandırmıyor ama artık hiçbir şey anladığımı sanmıyorum.

O yeşil gözleri bulutlanıyor.

Sinirlerine dokundum.

Vücudumda kendi koymadığı bir iz görmedi.

Masanın altından eline uzanmak istiyorum, ayağımı bacağından yukarı kaydırıp kucağına koymak istiyorum ama yapamıyorum çünkü görünüşe göre birlikte yaşadığı bir kız arkadaşı var, bu yüzden onun yerine boynumu tekrar gösteriyorum.

Beej kırmızı Louis Vuitton beyzbol ceketini silkiyor ve sandalyesinin üzerine örtüyor. Çenesini bana doğru sallarken fırtınalı gözleri kısılıyor.

"Şu haline bak. Hala buradasın..." Kaşlarını kaldırıyor. "Eşin sana geri dönmek için yeterince sebep vermedi mi?"

Ona bakıyorum, yüzüm gülüyor. "Hayır, bana çok şey verdi." Gözleri yarıklara dönüşüyor.

"Pekâlâ, söyle bakalım Parks." Jonah kolunu bana doluyor ve ben de Enfants Riches Déprimés'den aldığı siyah Walter logo baskılı naylon karışıklı bomber ceketine sarılıyorum. "Sen Jack-Jack Cavan mısın?"

Bu ilgiye bayılıyorum. Özellikle de BJ'yi ne kadar kızdırdığını ve kızgınlığının herkese ne kadar açık olduğunu seviyorum.

"Pekâlâ." Boğazımı temizliyorum ve etrafıma dikkatle bakıyorum. "Şu anda değil." Jonah sırtıyor. "Ama sen öylesin?"

Birkaç saniye orada asılı bırakıyorum, tüm değerini almak istiyorum.

"Öyleydin. Ben - biz çıktık." Henry'ye bakıyorum, o da bir kez başını sallıyor. "New York'ta."

"Saçmalık." Christian gözlerini kırptırıp Henry'ye baktı. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

Hen omuz silkiyor.

"Jack-Jack Cavan?" Christian sandalyesinde arkasına yaslanarak başını bize doğru sallıyor.

"O şu anda bok gibi-" Jonah kendisine ters ters bakan BJ'ye özür dileyen bir bakış fırlatır. "-Özür dilerim. Demek istediğim - ee - siktir - um, demek istediğim-"

"Demek New York'ta çıktın?" Henry zaten bildiği halde yüksek sesle söyler.

Bir kez başımı salladım.

"Ne zamana kadar?" Christian sorar.

"Bilirsin işte." Neşeyle omuz silkiyorum. "Her zamanki maksimum sürem. Dört ay kadar mı?" "Neden ayrıldınız?" BJ soruyor, yüzü cüretkâr, altın kaplamalı

Bottega Veneta'dan bileziği bileğinin etrafında düşüncesizce dolaştırdı.

Ona bakıyorum, alt dudağımı emiyorum.

Çünkü bana beni sevdiğini söyledi ve o zaman bile bir daha kimseyi sevmeyeceğimi biliyordum.

Ya BJ ya da baskın.

Ama bunun yerine kendimi omuz silerken buluyorum. "Yatakta benim için çok fazlaydı."

BJ sinirli bir şekilde burnunu çekiyor. Başını sallıyor, benden uzağa bakıyor.

"Pekâlâ." Jonah başını sallar. "O zaman bize New York'ta geçirdiğin zamanın bir dökümünü ver-"

"Tamam, geçen Aralık ayında geldim. Ailem Noel'den hemen önce geldi ve Tom'la birlikte Whistler'a gittik. Sonra o ve ben Yeni Yılı Hawaii'de Foster kardeşlerle geçirdik ve sonra Ocak ayında ben-"

"-Cinsel olarak demek istedim," diye araya giriyor Jonah.

Taura ona bakarken Henry de ona bir bakış atıyor. "Biraz sapıkça," diyorum ona.

Başını sallar. "Hayır, sadece - sen ve sıradan seks? Bir köpeğin arka ayakları üzerinde yürümesini izlemek gibi... bunu anlayamıyorum."

Christian bana eliyle işaret ediyor. "Oradaki zaman çizelgen oldukça kafa karıştırıcı." "Hayır, değil." Nudie Jeans'ten aldığı siyah Dante Nubuk kamyoncu ceketinin ceketini kelepçelerken başımı sallıyorum. "Yani, sen ve ben takıldıktan sonra sonra ben-"

BJ'in çatal bıçakları takırdıyor ve Christian, "Parklar!" diye bağırıp koltuğuna gömülürken, o da donuk gözlerle bana bakıyor. "Ne oluyor lan?! Ne bok yemeye-"

Jonah ellerini gözlerine bastırıyor.

"Bunu şapkalarımızın altında tutmaya karar verdik sanıyordum." Henry bana bir bakış attı.

Beej hala ölü.

"Dinleyin, drama kraliçeleri." İkisini de susturmak için bir elimi kaldırdım. "Baxter James Ballentine, eskiden en iyi arkadaşım olan kızla ilişkimizin zirvesindeyken küvette P in V seks yaptı."

"Asla olmaz." Taura bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Bu yepyeni

bilgi."

"Evet - ama-" Christian sıkıntıyla kendi alnını tutar. "O lanet olası fr-"

BJ ona "Sorun değil," diyor ama kelimeler boş. Yine de fırsatı değerlendiriyorum.

"Teşekkür ederim, Ballentine." Boğazımı temizliyorum. "BJ'nin Paili'yi sikmesi ve üç yıl boyunca bu konuda yalan söylemesi, Christian'la benim New York'ta bir asansörde bir gece neredeyse seks yapmamız için bana biraz hareket alanı sağlıyor gibi hissediyorum."

BJ'e en kibar, en acımasız gülümsememi veriyorum.

"Peki o zaman neden ikiniz sadece neredeyse seviştiniz?" BJ masanın karşısından çenesini bana doğru sallayarak soruyor. "Seni ne durdurdu?"

Christian iç çeker ve başını sallayarak uzaklara bakar.

O Daisy için üzülüyordu, ben de Beej için. Sarhoştum.

Gece boyunca birbirimize nasıl ve ne zaman dokunmaya başladığımızı bilmiyorum, önce elleri fırçalıyordu, sonra tutuyordu, elleri bacaklarımdaydı, sonra belimdeydi ve sonra daireme çıkarken asansördeydik ve beni duvara yapıştırdı, her yerde eller, eskiden olduğu gibi büyük öpücükler, kıyafetlerin altında eller. Asansörün durdurma düğmesine bastım ve elimi tuttuğunda kemerinin tokasına gelmiştim. "Onu hâlâ seviyorum," dedi bana.

Başımı salladım. "Onu hâlâ seviyorum." "Bu onu öldürür," dedi bana.

Başımı salladım. "Onu öldürecek bir şey istiyorum," dedim sessizce.

Başını benimkinin üstüne koydu ve iç çekti. Az önce açtığı düğmeleri kapattı.

Sonra ağlamaya başladım, çünkü Christian'la ne zaman seks yapmaya çalışsak böyle yaparım, ama bu sefer o da biraz ağladı.

Benim ve BJ'nin gözleri masanın diğer ucunda çakışıyor ve nedenini söylememe gerek yok çünkü zaten bildiğini biliyorum. O her zaman bilir. Gözleri benimkileri bırakıyor.

"İlk günün nasıldı bebeğim?" Taura yüksek sesle konuşmanın kontrolünü ele geçirdiğini söylüyor.

Ona minnetle bakıyorum.

"Um - iyi." Başımı salladım. "Güzel. Az önce alışverişe çıktım.

Gelecek hafta Florence Pugh ile çekim yapacağız."

"Bekar mı?" Henry biraz fazla umutlu soruyor ve sanırım bunu Taura'yı kızdırmak için söylüyor.

"Hiç sanmıyorum." Başımı sallıyorum. "Eğer öyleyse, ben de bir şansımı denemek isterim."

"Evet, ama bugünlerde her şeyi deniyorsun, değil mi?" BJ aniden ateş eder.

"O-" Henry BJ'ye ters ters bakıyor, ama ben sadece onu aşağı yukarı süzüyorum. "Bir şey değil."

BJ bana birkaç ok atıyor ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hey, yatılı kız arkadaşın nasıl?"

"Evet, bayıldım. Harika." Bir kez başını sallıyor. "Harika." Ben de başımı sallıyorum.

Jonah aramıza baktı. "Harika."

"Sence de öyle değil mi, Jo?" Beej ona bakar. "O harika biri."

"O iyi." Jonah başını sallayıp omuz silkiyor, bir yandan da çalılıklara takılmış gibi görünüyor.

"O rahat ve sakin, eğlenceli ve uyumlu ve-"

"-Kendisini seninle yaşamaya davet ediyor," diye ekliyor Henry ve Beej ona bir bakış fırlatıyor.

"O en iyisi. Noel'i onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum," diyor Beej gözlerimin içine bakarak. Masa sessizleşiyor. Henry yüksek sesle iç geçiriyor, yarı yarıya benim adıma. Noel'i hep birlikte geçiriyoruz ve bunun beni ne kadar incittiği -kısa bir süreliğine de olsa- çok açık.

Bir saniye önce hançer gibi olan gözleri üzgün tüylere dönüşüyor ve birbirimizi parçalamadığımız bir ortamda var olup olamayacağımızı merak ediyorum.

Gözlerimi hızlıca kırıştırıyorum, ona küçük bir gülümseme veriyorum ve kapıyı işaret ediyorum. "Sizi tutmamıza izin vermeyin. Rahat Noel'iniz sizi bekliyor..."

OTUZ

BJ

New York'un etkisindeyim. Midem bulanıyor.

Noel'le ilgili kesik attıktan sonra Parks hemen gitti. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum, bunu yapmamalıydım ama yapmalıydım - o küçük ifşadan sonra onu bir adım öne çıkarmalıydım.

New York'ta neredeyse seks mi yapıyorlardı? Ne oluyor lan?

Jo gidip hesabı öderken, Christian kalkıp dışarı çıkıyor. Onu takip ediyorum çünkü içimden kavga etmek geliyor ve istediğim kızla kavga edemiyorum.

Köşeyi döndüm ve bir metre ötede durup ona baktım.

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Göz kırpiyorum. "Onu anladım, ama sen? Bunu bana nasıl yaparsın?"

Ve sonra Christian alay ediyor. Alay ediyor, kendini beğenmiş küçük pislik. Başını sallar. "Beej, Tanrı aşkına." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu kafana nasıl sokacağımı bilmiyorum ama her Geyin seninle ilgili olmadığını anlaman gerek." Kaşları yukarı kalkıyor. "Bu seninle ilgili değildi."

Eski arkadaşımı arkasındaki duvara doğru iterken sinirli bir hırıltı çıkardım. "O hep benimle ilgili."

Gözlerinde eskisi gibi bir kıvılcım yok, kıza karşı eskisi gibi savunmacı değil. Ellerimi üzerinden çekiyor, her şeyden çok sinirlenmiş görünüyor.

"Elbette Beej, anlıyorum-" Başını sallar. "Sen onunsun, o da senin, ama ben seni düşünmüyordum-" Göğsümü dürttü. "Bir kere bile aklımdan geçmedin. En iyi arkadaşlarımdan biriyle New York'taydım ve kalbim sikilmişti-" Omuz silkiyor. "Birlikte olamadığım bir kıza aşkıttım çünkü ona veremeyeceğim bir şey istiyordu. Berbat durumdaydım ve

Parks da öyleydi. Sarhoş olduk ve ona asıldım ama seninle ilgili değildi." Gözlerini bana dikti. "En azından benim için," diye ekliyor sonradan. "Onun için her şey seninle ilgili, ama bu benim için seninle ilgili değildi."

Onun yanındaki duvara yaslanıyorum. "Bana söyleyebilirdin." "Evet-" Bana bir bakış attı. "Çünkü tarihsel olarak sen her zaman Parklar ve benim hakkımda çok iyi şeyler söyledin."

Kardeşim yanıma gelip aramıza baktı. "Siz ikiniz aranızdaki sorunları çözdünüz mü?"

"Evet, sanırım." Christian telefonunu çıkarır, konuşmayı çoktan bitirmiştir.

"Biliyor muydun?" Ağabeyime bakıyorum ve hissettiğim kadar ihanete uğramıyış görünmemeye çalışıyorum. "Christian ve Jack-Jack hakkında mı? Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Evet." Henry omuz silkiyor. "Çünkü bence artık Magnolia'nın kiminle yatıp kiminle yatamayacağı konusundaki kontrolünü gevşetmenin zamanı geldi, biliyorsun, bir ilişkin oldu ve yatılı bir kız arkadaşın falan var."

Başımı hafifçe sallayarak ona ters ters bakıyorum. "Biliyor musun, bir keresinde benim tarafımı tutabilirdin."

Tamamen kayıtsız bir şekilde omuz silkiyor, belki biraz da öfkeyle. "Eğer çoğu zaman hatalı olmasaydın bir şans verebilirdin." "Bu doğru değil." Başımı sallıyorum. "Sen sadece onun parmağının altındasın."

"Doğru." Henry esniyor. "Evet, onun parmağı altında olan benim."

OTUZ BİR

BJ

Parks'a Noel hakkında söylediklerim yalandı.

Magnolia beni lanet bir yalancıya dönüştürdü, sadece ona üstünlük sağlamak için saçmalıyorum çünkü ne halt olduğumuzu bilmiyorum, bu yüzden üstünlük sağlamam gerekiyor.

Noel'i Jordan'la geçirmek için sabırsızlanıyor musun? Bunun için ter döküyorum.

Noel gününü bir aylık kız arkadaşınızla geçirmenin biraz gergin olduğunu inkar etmiyorum ama geçen hafta bana Noel'de ne yapacağımı sorduğunda ne yapacağımı bilemedim. Henry onun arkasında durmuş kollarını sallayarak "Hayır, hayır" diyordu ama o benim kız arkadaşım. Ne yapmam gerekiyordu?

"Sorun nedir?" Kız kulak kesildikten sonra ona kaşlarımı çattım. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Henry kaşlarını çattı. "Parkları Noel'e getirmen gerekmiyor mu?"

"Nasıl?" Gözlerimi ona diktim. "Bunun uygulanabilir bir seçenek olduğunu nasıl düşünürsün?"

Gözlerini devirdi. "Ama Magnolia'nın orada olmasını istemiyor musun?"

Bana yumruk atmış gibi iç çektim, çünkü bu doğru. İstiyorum. Onun her yerde olmasını istiyorum. Nerede olursam olayım onu orada istiyorum. Sorun da bu zaten.

Ama ne olduğumuzu bilmiyorum. Uzun zamandır bilmiyordum.

Biz bir şeyiz. Ben onun için bir şeyim, o da benim için bir şey. Bazen aşık olduğumuzu ve sadece kötü bir dönem geçirdiğimizi, kaderimiz olduğunu, yıldızlarımızın aynı hizaya gelmek üzere olduğunu ve belki de birkaç hafta önce olan her şeyin işe yaramaya başladığını düşünüyorum ve sonra o gidip Jack-Jack Cavern'i kırk sekiz saat boyunca sikiyor ve ben bir bok bilmiyorum.

Henry omuz silkerek, "Noel'i hep Parklar'da geçiririz," diye ekledi. Bu da doğru. Çocukluğumuzdan beri. Harley ve babam iyi arkadaşlar, ama bizim

Birlikte geçirdiğimiz Noeller Henry ve Parks sayesinde başladı.

En başından beri küçük en iyi arkadaşlardık. Ailesi her zaman iyi vakit geçirmenin, kızlara daha az ilgi göstermenin yollarını arıyordu, bu yüzden aile gezilerine çıkmaya başladık. Zagreb, Colmar, Budapeşte, Dresden, Viyana, Basel, Trois Vallées - onunla her yere.

Geçen yıla kadar altı yaşımdan beri onsuz bir Noel geçirmemiştım. İki yıl üst üste beni öldürmez.

Noel gününü ailemle - geniş ailemle, babamın tarafıyla - büyükannem ve büyükbabamın Virginia Water'daki malikanesinde geçiriyoruz.

Büyük ve gürültülü ve ben genelde bunu seviyorum.

Biz oradaysak, genelde Parks da oradadır. Geçen yıl yoktu ama ben de değildim. Ben ve çocuklar Paris'te alem yaptık.

Jordan bugün Noel'de iyi iş çıkardı. Büyükannem ve büyükbabamı, teyzelerimi ve amcalarımı Avustralyalıların genelde yapabildiği şekilde büyüledi. Henry mesafesini korudu ama çoğunlukla oldukça iyiydi. O kadar da iyi olmayan şey, küçük kuzenim Chloe'nin Jordan'ın gözlerinin içine bakarak "Sen Magnolia değilsin" demesiydi.

Jordan güldü ve onu dürttü, "İyi göz!" dedi.

Kız kardeşler pek uslu durmadılar - sanırım beklenen buydu - ve onunla neredeyse hiç konuşmadılar, son birkaç gün içinde burada haber olan Parks ve Jack-Jack konusunu açmayı ihmal etmediler. Jordan onlara Jack-Jack'in gerçek hayatta daha da seksi olduğunu ve Parks'ı suçlamadığını söylediğinde ne yapacaklarını bilemediler.

Bunun benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım.

Tüm bunlarla kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım, brunch'ta Magnolia'nın vücudundaki o morluklar beni canlı canlı yemiyormuş gibi görünmemek için elimden geleni yaptım.

Dün gece Jordan'ın üzerinde kendime umursamadığımı kanıtlamak için birkaç morluk yaptım. İşe yaramadı.

O gece dokuz gibi evime döndüğümüzde Jordan'a koşuya çıkmam gerektiğini söyledim. Gün boyunca çok fazla bok yedim, yeni yılda bir çekimim var, ki bu doğru.

İster inanın ister inanmayın, bunların hiçbirisi yalan değil.

Bana gülümsüyor, yanağımdan öpüyor ve yataktan hediyelerini Instagram'da paylaşmaya devam ediyor. Duş almadan girdiğı bir yatak, çünkü o normal. Eve geldiğimde onu uyandırmamı ve bana fazladan bir Noel hediyesi vereceğini söylüyor. Ben de tamam dedim.

Ama kapıdan çıkmadan, hatta spor ayakkabılarımı giymeden önce nereye koşacağımı biliyorum.

Oraya gittiğimde Holland Park'taki evde olması bile büyük şans. Olacağını bilmiyordum. Artık burada yaşamıyor ve yeni adresini bilmiyorum.

Sadece onun yanında olmak istiyorum.

Onun evinin karşısındaki evin önünde bir suçlu gibi dikiliyorum ama zaten bugünlerde ona karşı böyle hissediyorum. Dışarıdan bakan biri.

Eskiden burada bir anahtarım vardı, aslında hala var. Hiç geri vermedim. Muhtemelen vermeliyim.

Muhtemelen olmaz.

Belki on beş dakikadır oradayım - iyi ki şortumun altına kompresyonlu tayt giymişim, çünkü burada çok üşüyorum - ve Bridget'le birlikte ön kapıdan çıkıp şehir arabasına doğru yürüdüklerinde saat muhtemelen onu biraz geçiyordu.

Belki buz gibi bir kış gecesi olduğu için, belki de koyu yeşil elbisesi ve ekose paltosunun içinde sadece o olduğu için, ama onu gördüğümde birkaç saniye donup kalıyorum.

Bridget önce beni fark ediyor, kız kardeşine dokunuyor ve çenesiyle başını sallıyor. Magnolia kaşlarını çatarak ve merakla bana bakıyor.

Kendime hakim oluyorum, ağır ağır yutkunuyorum, onlar yanıma gelirken daha dik duruyorum. "Hey." Ellerimi kazağımın ceplerine sokuyorum.

"Merhaba." Bana bakıyor, gergin.

"Mutlu Noeller, Bridge." Yanağına bir öpücük konduruyorum. Bridget gözlerini kısarak bana baktı.

"Mmhm."

Parks'a bakıp başımı sallayarak sokağa doğru ilerliyorum. "B i r a z dolaşmak ister misin?"

Magnolia gözlerini deviren Bridget'e bakar. "İyi olacak mısın?"

"Şehir arabasında mı? Şoförümüzle birlikte mi? Evet, sanırım öyle." Kız kardeşinin çıplak bacaklarına bakar. "Öyle mi? Donacaksın."

Bridget'e eskiden nasıl izin veriliyorsa öyle şakacı bir bakış atıyorum. "Benim gözetimimde olmaz."

"Kız arkadaşın nasıl, Ballentine?" Bridget sertçe sorar ve Magnolia onu tokatlar.

"Evde görüşürüz, tamam mı?" Magnolia onun elini sıkar.

Bridge ona başıyla selam verip uzaklaşıyor. O giderken Parks ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettik. "En büyük hayranım değil misin?" Ona acımasız bir gülümseme veriyorum.

"Peki." Bana bakıyor, kısık bir gülümseme veriyor. "Bugünlerde kimler var?" Keskinliği karşısında biraz alay ediyorum ama o metanetini koruyor.

Sokakta sessizce yürüyoruz ve onunla kulüpte geçirdiğim geceden beri en sevdiğim gece bu. Bunların hiçbirisi en sevdiğim geceler olmamalı, bunu biliyorum. Ama o artık benim en sevdiğim kişi olmamalı ve hala öyle, yani...

"Ne yapıyordun?" diye soruyor sonunda.

Biraz omuz silktim. "Bilmiyorum. Koşuya çıktım..." Başını salladı ve sonra "Ve sen de benim evime mi koştun?" dedi.

Tek bir kahkaha attım ve elimle ağzımı sildim. Tabii ki yaptım.

"Seni görmem gerekiyormuş gibi hissettim," diye teklif ediyorum, tepkisini izlemek için aşağıya bakıyorum, ama o bana bir tepki veremeyecek kadar hazır.

"Oh." Bana verdiği tek şey bu.

"Altı yaşımdan beri seni Noel'de görmemiştim."

"Geçen yıl bir yana," diyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

Denedim. Evine gittim, ona ulaşmak için babasıyla kavga ettim. Beni görmedi. Onu geçmeye çalıştığımda Harley yüzüme yumruk attı. Annesi kapıyı vücuduyla kapattı. Yine de onu içeride gördüm, sadece bir saniyeliğine. Onu gördüm ve onun da beni gördüğünü biliyorum. Artık çoğu gün o gece bana nasıl baktığını düşünüyorum. Beni hazırlıksız yakalıyor, iznim olmadan aklıma giriyor. O yuvarlak gözler hiç görmediğim

kadar incinmişti.

Daha çok korkuyorlardı. Göz göze geldik, ona seslendim ve sonra Tom England aramızda durdu, sanki benim değil de onun kızıymış gibi onu benden korudu.

Ağzımı kapatıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Bu benim alametifarikam haline geldi.

"Gitmemi ister misin?" Teklif ediyorum çünkü gitmeliymişim gibi geliyor. "Sana bir taksi çağırayım."

"Hayır," diyor kararlılıkla.

Bir kez başımı salladım. Yut. Yürümeye devam ediyorum. Soğuğu beni kontrol altında tutmak için kullanıyorum. Bunun için minnettarım çünkü bu ellerimin ceplerimde kalması gerektiği anlamına geliyor; biraz daha sıcak olsa sokağa çıkıp onunkilere sürtünmeye çalışacaklar.

"Peki," diyor birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra, "Jordan burada olduğunu biliyor mu?"

Önüme bakıyorum. "Hayır."

Bana bakıyor. "Peki, Noel için bana bir şey aldın mı?" "Hayır." Yalan söyleyerek ona sırtıtıyorum. Cebimde ve henüz hazır değilim. "Sen Bana bir şey alır mısın?"

Bana bir bakış attı. "Seni affetmiş olmamın yeterli olacağını düşünmüştüm."

Onun birkaç adım önünde yürüyorum, arkamı dönüyorum ve her yerini görmek istediğimden başka hiçbir neden olmadan ayak parmağımızın ucuna geliyoruz.

"Beni gerçekten affettin mi?"

Yüzü üzgün görünüyor. "Sanırım affetmedim." Başımı salladım.

"Yeterince adil."

"Ve şimdi bir kız arkadaşın var," diyor parlak bir sesle ama gözleri donuk. "Biraz fazla oldu, gerçekten."

Etrafımda dolanıyor, yürümeye devam ediyor.

Peşinden yürüyorum - yapmamı istediği şey bu. Ben onu kovalıyorum. Şu anki durumumuz bu. Beni her zaman %100 bunun için uğraştırıyor.

Eskiden böyle değildi, ama onu aldattığımdan beri sanki onu sonsuza kadar istediğimi kanıtlamama ihtiyacı var. Bu dolu olmayan bir bardak. Bardağın dibinde onu kırdığım bir delik var ve onu istediğim tüm yollar bu deliğe düşüyor.

Ona yetiştiğimde kavşakta duruyordu, kollarını kavuşturmuştu.

Göğüs. Yüzü biraz asık, biz yeşili beklerken arabaların geçişini izliyor. O ve ben, hep yeşili bekleriz. Her zaman kırmızı adam.

"Sence birbirimize karşı böyle olmasaydık hayatlarımız ne kadar farklı olabilirdi?" Bana göz kırpmıyor.

Boğazımı bir kez temizliyorum. "Birbirimizle aramız nasıl?"

"Yakalandım," diyor hiç düşünmeden. Rahatlıyor muyum yoksa kalbim mi sıkışıyor bilmiyorum.

"Şu kaplumbağalar gibi-" Başını sallayıp bana bakıyor. "- plastik halkaların içinde ve etraflarına yapışmış halde büyüyorlar. Deforme oluyorlar."

Hay sikeyim. Başımı eğiyorum ve yolun karşısına geçiyoruz.

"Burası benim sokağım," diyor bana, Yukarı Grosvenor'a doğru başını sallayarak. Aslında bana oldukça yakın.

"Senin binan hangisi?"

Onu işaret ediyor. İki yüz metre ötede.

"Biraz vaktimiz var," diyorum ve hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

Gerçekten ne kadar zamanımız var? Artık ikimizin de bildiğini sanmıyorum.

"Evde yaşamamak hoşuna gidiyor mu?" Ona sadece sessizliği doldurmak için soruyorum.

Akılsızca parmağını çimdikliyor. Gergin. "Bir yılı aşkın süredir evde yaşamıyorum."

"Doğru." Başımı salladım. "Burayı seviyor musun?"

"Kızlarla yaşamayı seviyorum," diyor bana.

"Sen ve Taura, çok hoşsunuz." Ona hızlı bir gülümseme gönderdim. "Ona sahip olmana sevindim."

"Ben de," diyor ön basamaklardan birine çıkarken. "Bu sen misin o zaman?"

Başını sallıyor.

"Bir ara ziyarete gelmemiz gerekecek."

Yüzü gergin görünüyor. "Biz mi?"

Başımı eğiyorum, yutkunuyorum. Omuz silkiyorum, hepsi bu. Ona başka ne verebileceğimi henüz bilmiyorum.

"Seni yukarı çıkarabilir miyim?" Ona soruyorum ve başını sallarken gözleri doluyor.

Bana bakmadan. Topuklarının üzerinde dönüyor ve hızla önümden yürüyor.
Asansörü yukarı iterken kendi kendime ne yaptığımı bilmiyorum, diye düşünüyorum.

Ne yapmak istediğimi biliyorum. O ve ben asansörde - bunu daha önce de yapmıştık. Ellerim saçlarında ve elbisesinde.

Asansörden iniyor ve kapısına doğru yürüyor, kapının önünde bir nöbetçi gibi duruyor.

"Yani, daha önce yalan söyledim," diyorum ona, ellerim hâlâ ceplerimde. "Öyle mi?" Bana gergin bir bakış attı.

"Sana bir hediye aldım." Yüzü aydınlanıyor. "Jordan'la geçen gün rehinci dükkanındaydık," diyorum.

Bana bir bakış attı. "Berbat.

Neden?" "P-a-w-n, p-o-r-n değil."

Yüzü değişmiyor ve ben gülmemeye çalışıyorum. "Hala neden?"

"Çünkü Jordan eski mücevher koleksiyonu yapıyor-" Magnolia yüzünü buruşturuyor.

"Her neyse-" Ona bir bakış attım. "Bunu buldum."

Kolyeyi cebimden çıkarıp eline tutuşturuyorum ve ona dokunmam gerekenden biraz daha uzun süre dokunmama izin veriyorum. Ona bakıyor, on altı yaşındayken ona aldığım, yıllar önce sevdiği ve kaybettiği altın burgulu ip fiyonk kolyeye. Başparmağında dövmesi olan kolyeye. Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, ağzı aralık.

"Beej." Göz kırpıyor. "Bu kolyeyi seviyorum." "Biliyorum." Başımı salladım.

"Bu bana verdiğin ilk şeydi." "Biliyorum."

"Kaybettim."

"Biliyorum." Gülüyorum. On yedi yaşındayken Yunanistan'da bir kulüpte kaybettiğinde o lanet kolyeyi sonsuza kadar aramıştık. Pahalı olduğu için değil, ona ben verdiğim için.

"Çok üzgündüm-" Bana bakıyor.

Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

"Bunları artık üretmiyorlar," diyor bana sanki bilmiyormuşum gibi. "Girin: rehinci dükkânı," diyorum, hafif tutmaya çalışarak.

"Teşekkür ederim." Yutkunuyor.

"Evet, tabii ki." Ona hızlıca gülümsüyorum çünkü gözleri Bambi'ye dönmüş ve ben de ancak bu kadar güçlüyüm.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor, gözleri yumuşak ve ağzımı izliyor. Alt dudağını ısıyor. Bana doğru eğilirse gidici olacağım.

Şimdiye kadar sahip olduğum iki kız arkadaşımı da aldatmış olacağım.

Elimi ağzıma bastırıyorum, başımı zorlukla sallıyorum.

"Hayır," diyorum ve gözlerinin mors alfabesiyle yanıp söndüğünü tahmin ediyorum LÜTFEN.

Ağzının kenarları onu reddetmişim gibi hissettiğini gizlemeye çalışan bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra hızla başını sallıyor.

Topuklarının üzerinde döner ve kapısını açar, başka bir şey söylemeden içeri girer ve arkasından kapatır.

Başım geriye düşüyor ve iç çekiyorum. Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum lan ben? Telefonumu çıkardım.

Ara onu.

"Alo?" Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi şaşkın geliyor. "Selam," diyorum.

Dur.

"Merhaba," diyor sonunda.

"Ne yapıyorsun?"

Duraklıyor. "Yürüyüşten yeni geldim."

"Öyle mi? İyi bir yürüyüş müydü?"

"Daha iyi olabilirdi," diyor ve ben iç çekiyorum. "Yine de kolyemi seviyorum."

"Güzel." Kendi kendime başımı

salladım. "Sevindim." "Peki sen ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Birkaç saniye bekledim. "Ata binmek." O gülmeye başladı, ben de güldüm.

"İçeri girmedin mi?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Hayır, girmedim."

"Bir nedeni var mı?" diye

sorar. "Evet."

"Açıklamak istediğiniz bir şey var mı?"

İç çekiyorum, başımı kendime doğru sallıyorum. "Yorulдум."

"Ben de yorgunum," diyor bana, ama sanırım başka türlü bir yorgunluktan bahsediyor. Ve orada asılı kalıyor, gerçekte ne söylediğimiz, ikimiz de diğerine o lanet beyaz bayrağı sallaması için yalvarıyoruz. Ama sonra hiçbir şey olmuyor. Sessizliğe gömölüyoruz. Telefonlarımız kulaklarımıza dayanmış, diğerinin konuşmasını bekliyoruz. Ama ikimiz de konuşmuyoruz, öylece aramızda duruyor. Yüksek sesle ve anlatarak. Korkmuş ve incinmiş. Bizimle ilgili her şeyin yan yana gelmesi. Rahat ve dehşete düşmüş. Her şey eski ve hepsi yeni. Önceden sessizliklerimizi bedenlerimizle bastırırdık. Şimdi onları asla söyleyemeyeceğimiz tüm o lanet kelimeleri konuşmak için kullanıyoruz.

"Kapatmamı ister misin?" Sonunda ona sordum. "Hayır," diye hızlıca cevap veriyor.

"Tamam." Başımı salladım.

"Tamam."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. "Hâlâ jöleden nefret ediyor musun?" diye soruyorum ve o gülmeye başlıyor.

"Evet! Dünyadaki en saçma yiyecek. Sıvı mı? Katı mı?"

Ona başımı sallıyorum. "Bu çok açık bir şekilde katı."

"Hayır, değil!" diye itiraz ediyor. "Ağızına girer girmez eriyor!" "Bu önemli değil, bir şeyin durum değiştirmesi ilk başta olduğu şey değildi!" "Evet öyle!" diye sızlanıyor.

"Hayır," diye alay ediyorum. "Öyle değil, Parks. Fizik derslerinde ne halt ediyordun sen?"

Dur.

"Sen."

Sessizli

k.

Ağır ağır yutkunuyorum. "...Onların serbest olduğunu söylemiştin."

Aramızdaki her şeye sinen bir kahkaha atıyor.

"O zamanı hatırlıyor musun-" diye söze başlıyorum ama o araya giriyor. "-Yapma," diyor ısrarla.

"Ne yapmayayım?" Ön kapısının yanındaki süpürgelikleri tekmeleyerek soruyorum. "Hatırla."

"Neden?" Nefesim göğsümde sıkışıyor. "Çünkü" diye somurtuyor.

"Çünkü neden?" Kapının koluna bakarak hızlıca soruyorum.

"Çünkü çok zor."

"Neden, Parks?"

"Nedenini biliyorsun." Sesi titrek geliyor.

Yutkunuyorum. "Söyle bana."

"Önce sen söyle," diyor çaresizce. Ve sonra ön kapısı açılır.

Telefonumu cebime koymadan önce ona "Seni arayacağım," diyorum.

Orada duruyordu, kolyeyi ona daha yeni vermiştim. Yutkunuyor, gergin.

Ona doğru bir adım atıyorum, telefonu elinden alıp fırlatıyorum. Sol elimle onu kapıya doğru itiyor, sağ elimle başını yakalıyorum.

Bedenimi onunkine bastırıyorum. Yüzlerimiz birbirine değiyor, keskin ve sendeleyerek nefes alıyoruz. Alnını ağzıma yaslıyor ve gözlerini bulmadan önce birkaç yavaş ve sabit nefes alıyorum. Sadece bir saniyeliğine, ama hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. Ben onu incitmedim, o da beni mahvetmedi. Bebeğimizi kaybetmedik. O kaçmadı. Birlikteyiz. Noel'deyiz. Yıllar bir saatin ibresi gibi etrafımızda dönüyor. Kendime izin verirsem keşkelerde boğulabilirim, boğulabilirim de. Zaten hayatımın geri kalanında onun içinde boğulacağım. Hem de mutlulukla. Gitmek için ne güzel bir yol. Ne hayat ama.

Onu öpmemi beklerken gözleri benimkilere kayıyor.

Öpemiyorum.

Çünkü onu seviyorum. Çünkü onu görmek için gizlice kaçtığım kız arkadaşımdan daha iyisini hak ediyor. Çünkü artık yeterince iyi olup olamayacağımı bilmiyorum. Onu nasıl incittiğimi bilmiyorum, hiç bilebilecek miyim bilmiyorum.

Ve sonra o an, yüzündeki kalbi gibi kırılır.

"Muhtemelen geri dönmeliyim," diyorum ona.

"Doğru." Bir kez başını sallıyor ve benden bilinçli bir adım uzaklaşıyor. "Jordan," diye hatırlatıyorum ona, sanki ikimiz de unutabilirmişiz gibi.

"Doğru."

Ona çenemi sallıyorum. "Mutlu Noeller, Parks."

Bana küçük, utangaç bir gülümseme veriyor.

"Mutlu Noeller, Beej."

Manolya

Boxing Day. Ben ve Taura oğlanların evindeyiz. Erkeklerin evi derken, gidebileceğim erkeklerin evini kastediyorum.

Arkadaşlık grubumuzda çok yönlü bir çatlak var, bunlardan ilki ve kişisel olarak en yaygın olanı Jordan Dames, ancak ikincisi, yüzeyde görülmesi daha zor olsa da, oldukça endişe verici.

Taura hem Henry hem de Jonah ile yatıyor.

İkisi de ondan hoşlanıyor.

İkisinden de hoşlanıyor.

İkisi de bunu biliyor.

Şu anda hepsi sadece seks yapıyormuş, diğer insanlarla yaptıkları gibi sıradan bir seks yapıyormuş gibi davranıyorlar ama bu farklı.

Gerçek şu ki, yaşlandıkça seksin öylesine bir şey olduğundan daha az emin oluyorum.

Henry'nin geçmişte kız arkadaşları oldu ama son zamanlarda olmadı. Jonah'ın ise hiç kız arkadaşı olmadı. Belki de kız kardeşinin başına gelenler yüzünden kadınlarla pek arkadaşlık etmiyor.

Sadece ben ve Bianca Harrington - ikisi de cinsel değil - etrafında tuttuğu tek kızlar bizdik. Şimdi Taura da işin içine girdi.

Hepsinin birbirine aşık olduğunu görebiliyorum, ne zaman diğerine dikkatini verse oğlanların gözleri fırtınalı oluyor. Bu gece de öyle; onlara eşit davranmaya çalışıyor.

Jonah yarın Tausie, ben ve Beej için Anglesey Adası'ndaki bazı kalıntıları Neolitik Çağ'dan kalma bir uzmanla birlikte gezmek üzere özel bir tur ayarladı.

Arkeolog. Bu, Taura'nın özel olarak heyecan duyduğu bir şey çünkü o böyle tuhaf biri ve doğum gününde bunu yapmak istiyordu.

Ama Jonah bunu sadece dördümüz için ayarladı. Henry yok, Christian yok. Felaketin tarifi bu.

Henry ve Taurus tek kişilik bir koltukta oturmuş, birbirlerine sarılmış, bu iğrenç gün kadar uzun bir çift.

Yani, bacaklar birbirinin üzerine atılıyor, birbirlerinin elleriyle oynuyorlar, kız onun çoraplarını giyiyor, bu tür korkunç saçmalıklar.

Onlara bakıyorum ve dalgın bir şekilde BJ'nin dün gece bana verdiği kolyeyle oynuyorum.

"Çok tatlısınız." Kanepede yanımda oturan Christian'a dönüyorum ve bakışıyoruz.

"Bu iğrenç bir şey," diyor ve ben de sırtıyorum.

Christian Hemmes ve ben son birkaç haftadır çok takıldık.

Ve lütfen sakın olun. Öyle değil, o yola tekrar girmeyeceğiz.

İkimiz de... bizi istemeyen ve/veya başkalarıyla birlikte olan insanlara aşığız. Noel gününü Daisy ile geçirdi, inanabiliyor musunuz, ama polisin bunu mahvettiğini söyledi. Her iki Noelimiz de mükemmel olabilirdi ama ikisi de sırasıyla seksi bir polis ve kötü bir Avustralyalı tarafından kaçırıldı, bu yüzden karşılıklı olarak mutsuzuz ve en iyi arkadaşlarımız aşık ve bu yüzden sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. Ve ne yapıyoruz biliyor musunuz?

Spor salonuna gidiyoruz. Ben onunla ağırlık çalışıyorum, o benimle Reformer Pilates yapıyor (ancak barre derslerime gelmeyi kesinlikle reddediyor), yüzüyoruz, saunaya gidiyoruz, Jordan'ın ne kadar sinir bozucu olduğu üzerine sohbet ediyoruz. Ara sıra "Polisin canı cehenneme" diyorum, böylece Daisy Haite's'in çıktığı seksi polisle birlikte olması konusunda kendini daha iyi hissediyor. Kendi hayatlarımız hakkında daha iyi hissetmek için onun evine ya da benim evime gidip bir felaket filmi izliyoruz.

İşe yarıyor mu? Emin değilim, çünkü hâlâ antrenman kıyafetlerimle buradayım. Duş alma zahmetine bile girmedim.

Yine de Jordan'dan daha güzel.

Her neyse, *bu* gecenin seçimi *Yarıdan Sonra*. Çok un-

Christmassy.

Michael Bay'in neden henüz bizi Noel temalı bir felaket filmiyle şereflendirmediğinden emin değilim ama eninde sonunda ortaya çıkacaktır.

Christian televizyon ekranına bağıını sallıyor. New York'ta kütüphaneye koştukları bölüm.

"Hey, dur bakalım, bu gelgit dalgası da nereden çıktı?" Ona başımı salladım. "Bu bir fırtına dalgası."

"Fırtına dalgası nedir?"

Ona bir bakış attım ve umutsuzca cevabı bilmeyi diledim çünkü her şeyi bilmeyi seviyorum. "Bilmiyorum."

Henry kolyeme bakarak başını salladı. "Onu kaybettiğini sanıyordum." "Oh-" Kolyeyi göğsüme bastırıyorum. "Um-"

Christian ona bakıyor. "Atina'da bunun için bir kulübü yerle bir etmemiş miydik?"

"Şey..."

"Yemin ederim, eğer bu kadar zaman sende kalsaydı, 2014'e geri döner ve kafana bir tane geçirirdim."

Henry gözlerini kısarak ona bakar, geçmişini düşünür. "Sen... değil miydin?"

"Evet." Christian sinirli bir Çekilde bağıını sallar. "Bunun için Bristol'dan bir delikanlıyı yumrukladım." "Aslında Manchester'lıydı ve onu çaldığını iddia ediyorum."

Henry ona bakıyor. "Bu nereden geldi o zaman?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarımı silkerek nefes veriyorum. "Onu bana kardeşin verdi."

"Bunu sana kardeşim mi verdi?" Geri çekiliyor, şaşırmış ama biraz da kendini beğenmiş. Başımı sallıyorum.

Henry'nin kaşları kalktı. "Ne zaman?" "Dün," diye mırıldanıyorum.

Herkes daha dik oturur.

"Dün mü?" Taura göz kırpmıyor. "Noel'de mi demek istiyorsun?"

"Yani-" Kaşlarımı çatıyorum, ses tonlarından hoşlanmıyorum. "Geç oldu, 25 Aralık bile sayılmaz ama teknik olarak evet, sanırım. 'Noel'de,' ne demekse artık."

"Sana bir Noel hediyesi verdi demek." Christian bana bir bakış attı.

"Ne olmuş yani?" Elimi sallıyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Çocukluk aşkınız ve gizli bir aşk yaşadığınız eski erkek arkadaşınız size bir Noel hediyesi veriyor ve bunun hiçbir anlamı yok mu? Sen giyiyor olsan bile mi?" Henry dikkatle soruyor.

Ona ters ters bakıyorum ve ikimiz de bunun benim için çok şey ifade ettiğini biliyoruz. Sadece BJ için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Jake Gyllenhaal," diyor Christian yüksek sesle ve bana bir işaret atıyor.

"Smash?" "Var," diyorum televizyona.

Ve bütün oda bana bakıyor. "Şaka yapıyorum!" Güldüm. "Sadece bir öpücüktü."

Henry kumandayı bana fırlattı. "Kapa çeneni.

Gerçekten mi?" Omuz silkiyorum.

"Ne zaman?" Taura yüksek sesle sorar.

"New York. Sadece Rush'ı kızdırmaya çalışıyordum." Tekrar omuz silkiyorum ve ikisi de gözlerini deviriyor, ama Christian aldırıyor, oturduğu yerde çenesini okçuyor. "Sakal bırakmalı mıyım?"

"Hayır. Neden?" Ona bakıyorum. "Seksi polisin birazcık var diye mi?"

"Hayır," diye kaşlarını çatıyor Christian. "Onu neden buraya getirdin?"

Yüzümü buruşturup Henry ve Taura'ya bakıyorum. "Birileri alingan..."

"Alinganım Parks. Neden biliyor musun?" diye soruyor yüksek sesle, vaaz verir gibi.

Şimdiden iç çekiyorum. Cevap vermek zorunda değilim. Bana her iki şekilde de söyleyeceğinden şüpheleniyorum. "Çünkü sen ve ben bu lanet kanepede oturuyoruz ve

aşk, bizden olmayan insanlarla birlikteyiz."

Christian'a küçümseyici bir bakış attım.

"Onu sevdiğimi söyleyemem... yüksek sesle." Hepsi gülüyor.

Başımı geri çektim. "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Bilmediğimizi mi sandın?" Christian bana odaklanmadan önce diğer ikisine baktı. "Bana New York'ta söylemiştin-"

"O aylar önceydi!"

Hepsi başlarını sallayarak daha fazla kıkırdarlar.

Taura başını bana doğru eğiyor. "Bebeğim-"

Henry'nin yüzü buruşur. "Onu sevdiğini bilmiyormuşuz gibi mi davranmamızı istiyorsun?"

Öfkeli bir şekilde homurdanıyorum.

"Ben - hayır. Dinle, ben-" "-Onu seviyorum."

Christian başını sallar. "Onu seviyorsun." "I-"

"-Onu seviyorum." Christian bana sert bir gülümseme veriyor. "Onu on dört yaşından beri seviyorsun," diyor bana. "Magnolia, sen hiç durmadın."

Bana tartışmamam gereken bir bakış atıyor, özellikle de bu cümlenin imaları düşünülündüğünde.

"Parklar." Henry bana bir bakış attı. "Hepimiz biliyoruz, sürekli bundan bahsediyoruz."

Her birine bakıyorum, ayaklarım terliyor. Gözlerimi kırıştırdım, biraz dehşete düşmüştüm. "BJ onu sevdiğimi biliyor mu?"

Ve o hâlâ diğer kız mı seçti? "Oh!"

Henry başını sallar. "Hayır."

Christian başını sallar. "Bildğini sanmıyorum, hayır."

Taura gözlerini devirir. "Nasıl bilmez?"

"Çünkü karışık. Karmakarışıklar." Henry bana eliyle işaret ediyor ve ben bunların kendi düşüncelerinden ziyade kardeşinin kusulmuş düşünceleri olabileceği hissine kapılıyorum. "Çok fazla geçmiş var. Ona aşık mı yoksa sadece bağlı mı?"

"İkisi de." Taura omuz silkiyor.

Henry'ye bakıyorum. "Onu sevdiğimi biliyor olmalı."

Başını sallıyor. "Onu sevdiğini biliyor Parks. Ama sen hepimizi seviyorsun." "Ama ona karşı farklıyım." Kaşlarımı çatıyorum.

"Onunla bir geçmişiniz var, neden farklı olmayasınız ki?" Henry bir kez başını sallar. "Ama biriyle bir geçmişin olması ona aşık olduğun anlamına gelmez."

"-Bu arada sen de öylesin." Christian bana sert bir bakış attı. Ben de ona bakıyorum. "Evet, tamam. Teşekkür ederim."

Hepsinin arasına bakıyorum. "Sizce onu sevdiğimi kesin olarak bilseydi Jordan'dan ayrılır mıydı?"

Taura ısrarla başını sallar.

Çocukların arasına baktım. "Gerçekten mi?"

"Söyle ona!" Henry beni işaret etti. "O hep senin için savaştı. Sen ne yaptın? Hiçbir şey! Kaçtın, seksi bir pilotla çıktın, en iyi arkadaşını becerdin-" "Milyarınıcı kez-" Christian'la benim aramda bir parmak sallıyorum. "-

Sıfır penetrasyon."

Christian Henry'ye göz kırparak, "Çok fazla el işi var ama," diyor. (Çaktırmadan beşlik çakıyoruz ve Henry gözlerini deviriyor).

Sonra Christian eğilip bana bir fiske vurdu. "Git ona söyle."

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Taura'ya bakıyorum. "Bana söylemeli. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi çok ama çok açık bir şekilde ifade ettim."

"Öyle mi?" Christian kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

"Ben yaptım..." Ölçülebilir şeyler söyleyebileceğimi düşünerek yutkunuyorum. "Şey, ben - ben - ona kalacağımı söylediğimde ve o-" Boğazımı temizliyorum.

Birbirimize bir şey ifade ettiğini düşündüğüm şekilde baktık mı?

Pasif agresif konuşmalar yaptık mı?

Arkadaşlarımıza travmatik bir sır verdiğimizde el ele tutuştuk mu?

"En net olduğun an sarhoş olduğun ve hepimizin önünde ona seks yapmak isteyip istemediğini sorduğun andı," diyor Henry kollarını başının üzerine doğru uzatırken.

Ondan çekiniyorum. "Pardon, ben ne?"

"Geçen gece kulüpte." Henry omuz silkti. "Sarhoştun. Ve BJ'e seninle seks yapmak isteyip istemediğini sordun."

İnanamayarak Christian'a bakıyorum.

"Hayır mı?" Taura, "Gerçekten sarhoştun," diye öneriyor.

"Aman Tanrım!" Kendimi yelpazeliyorum. Kusabilirim. "Ve beni duydu mu?" Henry neşeyle, "Evet, hepimiz seni duyduk," diyor. "Çok gürültü yaptın." Ellerim yüzüme doğru uçuyor.

"Eğer teselli olacaksa-" Taura bana bir bakış attı. "BJ çok memnun oldu, gerçi kız arkadaşının hatırı için bastırılmıştı."

Henry'den Christian'a bakıyorum. "Öyle miydi?" İkisi de hafifçe gülümseyerek

başlarını sallıyorlar.

Ayağa fırladım. "Bunu yapacağım." "Şimdi mi?" Taura kendi ayağına sıçradı.

Başımı sallayıp çocukların arasına bakıyorum.

"Nerede o?" "Evde, sanırım?" Taura başını sallıyor.

"Jordan'la mı?" Aralarına bakıyorum.

"Kimin umurunda!" Henry şarkı söylüyor, çok heyecanlı. "Tamam." Başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Christian'ın yüzü bocalıyor. "Bu şekilde mi gideceksin?" Kendime bakıyorum.

Dolce & Gabbana'dan siyah logo baskılı kırpılmış yelek üst ve No Ka' Oi'den siyah yan çizgili tayt. Prada'dan şeker pembesi açık polyester kapüşonlu puffer ceket ve mükemmel uyum sağlayan ateş pembesi/beyaz Nike Air Max 270 React.

"Um-" Başımı salladım.

"Evet." Henry, "Ben sürerim," diye başını salladı.

Başımı salladım. "Hayır, sanırım bunu tek başıma yapmalıyım." Christian gözlerini sertleştirerek, "Korkma," diyor.

"Yapmayacağım."

Olabilirim. Gergin bir şekilde yutkunuyorum, onlara ciddi bir selam veriyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Taura peşimden koşuyor, kollarını bana doluyor.

"Düşünsene, bir saat içinde muhtemelen bizim daireye dönmüş, onu öpüyor olacaksın."

Başımı sallıyorum, gerginim.

"Ben bu gece burada kalacağım. Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor ve bana kaba bir göz kırpmıyor.

Yutkunuyorum. "Bana şans dile?"

Elimi sıkarken başını sallıyor. "Buna ihtiyacın yok."

Manolya

Orada koşuyorum, sanırım bu da yardımcı oluyor.

Koşmak ne kadar gergin olduğumu hissetmemi zorlaştırıyor ve varsayılan gerginlik terlemelerimi aslında biraz terli olduğum gerçeğiyle gizliyor.

Egzersiz yapmak biraz panik atağa benziyor, öyle değil mi? En azından semptomatik olarak. Nefes nefese kalmak, terlemek, ağır nefes almak - bunu yaparken zaten bunların hepsi olurdu.

Bilmediğini düşünmek beni oldukça üzüyor. Hep bildiğini düşünmüştüm.

Çünkü beni sevdiğini biliyorum.

Onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini ve nasıl birlikte olacağımızı bir türlü bulamadığımızı bilmek yetişkin hayatımın en büyük yüklerinden biri oldu. Bana ihtiyacı var mı? Pek emin değilim, ama beni seviyor mu? Bunu hep biliyordum.

Tarih konusunda pek çok açıdan haklılar. Bu bağlar var - Bridget'in travma bağları, söğüt ağacı, birbirimize yakın hissetmek için birbirimizi incittiğimiz tüm yollar, küçükken beni kurtardığı tüm yollar, gerçek ve mecazi anlamda, istiridyeler, Yunanistan'daki kötü adamlar, Londra gece kulüplerindeki işgüzar elli ezikler, öğretmenler, Marsaili, okuldaki yalanlarla dolu koca ağızlı boktan çocuklar. Onunla tüm bu bağlarım var. İlk erkek arkadaş, ilk öpücük, ilk aşk, ilk zaman, ilk her şey, gerçekten. Nasıl öğretmenim ve hayatımın pek çok önemli alanında ortağım olduğunu. En iyi arkadaşım, ailem, yastığım ve yorganım. Bunların her biri onu sevmek için inşa ettiğim evin tuğlaları gibi, ama asıl mesele şu ki, inşa ettiğim bu ev eskiden sahip olduğum bir aşkın anıtı değil. Hâlâ içinde yaşamak istediğim bir ev.

Ona mesaj attım.

Beej 🐝

9:37PM

Aşağı gelebilir misin?

Şimdi
mi?

Evet.

??

Tam
am.

Ve sonra orada, dairesinin önünde durup volta atıyorum. O ön kapıdan çıktığında gergin bir enerji topuna dönüşüyorum.

Onu gördüğümde başım dönüyor, sadece mükemmel olduğu için değil. Sadece siyah Maison Margiela logolu kapüşonlu sweatshirt'ü ve Rhude x McLaren ortak çalışmasından logo baskılı eşofman altıyla bile, o düşük kaşları ve derin çatık kaşlarıyla orada dururken mükemmel.

Bir zamanlar beni gördüğünde sadece gülümsediğini düşündüğümde cesaretimin dizleri bükülmeye başlıyor.

Bu ne zaman sona erdi?

Onun mutlu düşüncesi olmayı ne zaman bıraktım? Çünkü o hâlâ benim. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu sevdim.

New York'taki en kötü gecelerimde, en üzgün ve en yalnız olduğum zamanlarda, dışarı çıkıp tanımadığım o çocuklarla yatmadım. Yatağıma uzandım ve BJ'i düşündüm. Onun düşüncelerini kayıp kalbimin etrafına bir battaniye gibi sardım, beni ısıtmalarına izin verdim, beni parçalara ayırmalarına izin verdim, onu kaybetmenin ağırlığını hissetmeme izin verdim. Ve tüm acıya, tüm üzüntüye, yaşanan tüm boktan şeylere rağmen, kendimi hala hiç pişmanlık duymazken buluyorum çünkü o beni seviyordu. Sanırım mezar taşıma da bunu yazacaklar.

Onu seviyordu.

Umarım benim için de böyle derler.

Kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor, gözlerinde tanıdık bir endişe pırıltısı var. "İyi misin?"

"Mmhm." Başımı sallıyorum, hâlâ volta atıyorum. Kaşlarını daha fazla çatıyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum, şimdi çok gerginim.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çatması şaşkınlığa dönüşüyor. "Spor kıyafeti mi giyiyorsun?"

"Evet." Elime vurdum. "Buraya koştum." Yüzü bocalıyor. "Şimdi mi kaçyorsun?"

Ona omuz silkmesini öneriyorum. "Gece yarısı parkta, yoksa korkutucu olur." "Sadece... gece yarısı parka gitmeyebilirsin."

"Bunun neresi eğlenceli?" Hiçbir yanımda neşeli olmasa da ona neşeli bir gülümseme veriyorum.

Bana bir bakış attı. "Ölmemek... oldukça eğlenceli."

Gözlerimi deviriyorum ve beklerken kaşlarını çatıyor. "Burada ne işin var Parks? Bugün Boks Günü."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Noel'de evime geldin."

Kolyeye kilitleniyor ve yutkunuyor. Onu göğsüme bastırıyorum, dün gece bana verdiğinde nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve beni cesur kılmak için onu yönlendiriyorum.

Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarımı ellerime geçiriyorum - yarın yara izleri olacak - ve sonra ona bakıyorum.

Kalbim çılgına dönüyor. Keşke ona tutunabilsem, kendimi sabitleyebilsem - bunu yapabilecek tek şey o olabilir.

Sanırım bu bizim için son sınır. Çalışmamızı sağlamak için denemediğimiz tek şey dürüstlük ve kırılganlık kaldı.

Ne kadar açık, diye düşünürsünüz - değil mi? Ama birbirinize güvenmediğinizde bu oldukça zordur.

Karanlığa derin bir dalış, biraz ışığa çıkmayı umuyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve kalbimin pencereleri açılıyor. Oda binlerce kumru ve bir küçük geyikle doluyor.

Çok fazla göz kırpmıyor. "Ne?"

"Seni seviyorum, sana aşığım."

Göz kırpmak dışında tamamen hareketsiz.

Bir parça saç gözünün üzerine düşüyor ve saçını yüzünden uzaklaştırmak istiyorum, böylece onun her yerini görebiliyorum.

O hiçbir şey
söylemiyor. Ben
de bir şey
demiyorum.

Üst dudağını yalıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve yükseliyor. "Sarhoş musun sen?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyorum, kendi kafamın içinde
sesini duyuyorum. Başımı sallıyorum.

"Hiç mi?" diye açıklıyor.

İçim yanıyor. Başımı daha çok sallıyorum.

Benden uzağa bakıyor, başını sallıyor.

Düşünüyorum.

Ve sonra kendi göğsümün daha hızlı hareket ettiğini fark ediyorum, yukarı ve aşağı, nefesim hızlanıyor ve beynim de karışmaya başlıyor çünkü bu düşündüğüm gibi gitmiyor.

Beni tutup öpeceğini, beni hissetmek ve gizlice daha fazla öpmek için binasının arkasına sürükleyeceğini, ellerinin vücudumda gezineceğini ve bir yıldır olmadığımız kadar yakın olacağımızı düşündüm. Her zaman o günü düşünüyorum. Dartmouth'ta son kez birlikte olduğumuz günü. Nefesi boynumdaydı, kalça kemikleri bana öyle sert bastırıyordu ki ertesi sabah biraz morarmıştım, bu ay yine olmamız gereken yerde ağaca yaslanmıştık. O zaman orada olmadığı için onu affedebilirdim, eğer şimdi bir şey söyleseydi - herhangi bir şey. Ama söylemiyor. Sadece bana bakıyor.

"Neden bana söylüyorsun?" diye soruyor sonunda, gözlerini gözlerinden ayırmadan.

Ben.

Bütün güvercinleri kovalıyorum, geyikleri kovalıyorum ve kalbimin pencerelerini kapatıyorum çünkü o bana karşılık vermiyor.

"Um-" Gözlerim tuhaflaştı, bulanıklaştı. Düzgün göremiyorum. Gözlerim mi yaşırdı yoksa başım mı döndü bilmiyorum - baygın mı hissediyorum? - belki de gözlerime bir şey kaçtı. Ona zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

"Henry bilmediğini söyledi...?"

"Ben - bilmiyordum-" BJ başını bir kez sallar. "Emin değildim."

Bir kez başımı sallıyorum, bilseydi her şeyin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, alt dudağımı ısıyorum. "Nasıl bilmezsin?"

"Bilmem ki?" Omuz silkiyor. "Benden ayrıldın... En iyi arkadaşım la çıktın. Tom'la çıktın.... Herkesle çıktın-" Bütün bunları düşünüyor. "Gecenin bir yarısı başka bir şehre taşındınız. Bir yıl boyunca yoktun."

"Yani?"

"Demek birini sevdiğinde böyle şeyler yapmıyorsun," diyor bana sertçe. Alt dudağım titriyor. "Beni sevdiğin zaman aldattın." "Evet, ama o farklıydı."

"Neden? Nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü ben berbat durumdayım," diye bağılıyor bana, biraz da kızgın bir şekilde.

"Ben de öyle!" Ona bakıyorum ve sonra nefesimin altında "Senin sayende" diyorum.

Alay ediyor, artık sinirli. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. "Evet, ben de sana."

"Tamam, peki... harika." Başımı salladım, ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Bu kadar mı yani?"

Nefes veriyor, bana omuz silkmekten başka bir şey yapmıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

Küçük bir kahkaha attım ama bu kahkaha bir ağlama ile karıştı.

Ellerimi yüzüme götürüyorum; gözyaşlarımı görmesini istemiyorum. Başımı ona doğru sallıyorum. "Bir şey yok."

OTUZ DÖRT

BJ

Bunu yapmış olması inanılmaz.

Üst kattaki kız arkadaşım Parks beni arayıp sevdiğini söyledi. Vay anasını.

Geçen Aralık'ta gittiğinden beri bunu bana söylemesini bekledim ve işte oradaydı, duymak istediğim her şeyi söyledi ve ben karşılık veremedim.

Ne olduğunu bilmiyorum.

Sinirlendim. Nedenini bilmiyorum.

Bir hevesle bunu yaptığı için öfkelen dim. Bir gece geç saatte koşarak evime gelip tüm hayatımı alt üst etti. Hayatımın en boktan yılını, yirmi yaşındayken yaptığım bir şey yüzünden beni terk ettikten sonra onu bırakabilmek için elimden geleni yaparak geçirdim. Olan biten her şeyden ve yaşadığımız her şeyden sonra - çünkü o zamana kadar her şeyi yaşamış tık. Olanlar herkes için haberdi ama bizim için değil. Ve sonra yine de benimle ilişkisini bitirdi. Onu nasıl bu kadar özlediğimi ve şimdi burada olduğu, bunca zamandır ondan istediğim her şeyi yaptığı ve söylediği için nasıl bu kadar kızgın olabildiğimi anlamıyorum.

Onu seviyor muyum? Tabii ki seviyorum. İstediğim her şey onda var. Ama açıkçası sadece otuz gün kadar önce onunla birlikte olmamızın artık mümkün olmadığını kabul etmeye başladım. Ve şimdi geri döndü. Her şeyi mahvediyor, beni mahvediyor - çünkü o geri döndü ve yaptığı şey bu. Peki ya ben? Benimle yaşayan bir kız arkadaşım var çünkü banyo yapmayı bilmeyen salak bir ev arkadaşı var. Üst katta, kanepemde oturuyor, Parks'a daha çok yakışacak bir kazağımı giyiyor çünkü benimle ilgili her şey öyle ve ona bir fincan çay yapmamı bekliyor. İhtiyacımız olduğunu söyledim.

Süt - Parks için bir yalan daha. Yalan söylemekten nefret ederim ve hayattaki tek görevi benimkini mahvetmek olan bu diğer kıızı ne kadar sevdiğimi gizlemek için Jordan'a sürekli yalan söylüyorum. Peki ya Jordan? Parks bana aşkını ilan etmeden önce onu hiç düşündü mü? Yeni bir kız arkadaşım olduğuna dair haberler çıkmaya başladığında, Parks gittiği için haberlerin çıkmasına izin verdim. Geri döneceğini düşünseydim, bunun bir seçenek olduğunu düşünseydim -asla yapmazdım-

Sadece seks olarak başladı, ben ve Jordan.

Ve sorun yoktu. Benim için de onun için de sorun yoktu. Sonra sadece arkadaş olarak takılmaya başladık. Sadece biraları içip turtaları yiyen ateşli bir kızla bir bara gidip futbol falan izlemek güzeldi, bir kıta dolusu kırık kalpli geçmişim olmayan, ağacın altında gizli bir taş, aldatma, hastane ziyaretleri, kollarında öldüğüm ölüme yakın deneyimlerim olmayan biriyle - sadece temiz bir sayfa.

Bana göre Londra'dan gelen tüm kızlar, öyle ya da böyle, Parks'ın daha boktan, daha ucuz versiyonları gibiydi. Ama Jordan bana Magnolia'yı hiç hatırlatmadı, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bitirmek için.

Parks'la işimin bitmesi gerekiyordu.

İstediğim için değil, beni zorladığı için. Parks'la işim nasıl bitebilirdi ki? Bitiremezdim. Bu yüzden onu aklımdan çıkardım. Onu merdivenlerin altındaki dolaba koydum ve Magnolia'yı ne kadar çok sevdiğimin gürültüsünü bastırmak için Jordan'ın sesini sonuna kadar açtım.

Gittikçe de kolaylaştı. Onu bastırmak, birlikte olmamam gereken biriyle birlikte olmanın sesini duymazdan gelmek.

Merdivenlerin altından yine gürültü geliyor.

Onu seviyorum, sevdiğimi biliyorum. Bunu ona söylemeliydim. Söylemedim. Biraz şoktan, ama çoğunlukla gurur duyduğum için. Benim ölümüm olabilir. Ya da bizim. İkimiz de gururluyuz.

Hiçbir şeyi onu sevdiğimden daha fazla sevmiyorum, ama onun kıvranışını izlemekten keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama uzun zamandır sahip olduğum tek şey buydu. Onun rahatsız olduğu şeyleri izlemek

Yaptığım ya da söylediğim şeyler, yıllarca onun için hala bir anlam ifade ettiğimi bilmemin tek yoluydu.

Ve eğer hayatıma tekrar girebileceğini ve o Bambi gözleri bana göz kırptı diye her şeyi bırakacağımı düşünüyorsa-? Yani, yapardım, ama bunu düşündüğü için onu sikeyim. Beni böyle bumerang gibi döndürebileceğini düşündüğü için.

"Hey." Jordan başını kaldırıp boş ellerime baktı. "Süt yok mu?"

Başımı salladım, ona doğru yürüdüm. Ne halt ediyorum ben? Kızgınım. Parks'a kızdığım zaman yaptığım şeyi yapıyorum. "Kalk," diyorum ona.

Jordan yutkunur, yapar.

Kapüşonumu bedeninden çıkarıp onu yakalıyorum ve kendime doğru çekiyorum. O da beni öperken gülümsüyor.

Bir süredir seks yapmıyoruz, eskisi gibi değil - acaba Jordan nedenini biliyor mu? Parks döndüğünden beri neden ona neredeyse hiç dokunmadığımı? Ya da neden dokunduğumuzda gözlerimi açık tuttuğumu?

Ne yaptığımı tam olarak bilmeme rağmen ne yaptığımı bilmiyorum - Bunu daha önce de yaptım - şimdi Magnolia's geri döndüğüne göre tekrar yapacağımdan şüphem yok. Claire bazen seanslarımızda bana 'Seks bir silah değildir' diyor. Ama yanılıyor.

Parks bana Jack-Jack Cavan'ı fırlatıp birkaç gün sonra gelip beni sevdiğini mi söylemek istiyor? Siktir et onu.

Jordan üstümü çıkarıyor, elleri vücudumda geziniyor. Geriye doğru kanepeye düşüyorum, onu da üzerime düşürüyorum ve bu hafta terapiyi iptal etmeyi aklıma not ediyorum. O derse ihtiyacım yok.

Bunu düşünmek istemiyorum, sadece yapmak istiyorum. Ve yapıyoruz.

Ve kız arkadaşımı bir kez bile düşünmedim.

Hen
23:19PM

Ne yaptın lan sen?

Ne?

Sen ne yaptın?

?

Taura bu gece bende kalıyordu ve Parks'a mesaj attı ve şimdi onların evindeyiz ve Magnolia banyoda ağlıyor ve bizi içeri almıyor çünkü nedenini bilmiyorum

Peki sen ne yaptın?

Siktir git.

Bir şey mi yaptın?

Bırak onu,
Hen.

Yaptın
mı?

Bırak dedim.

BJ

Ertesi sabah Jo ve ben sabah 7'yi biraz geçe kızları almak için evden çıktık.

Tausie eski şeylere gerçekten meraklıdır, bu yüzden Jo onun doğum günü için Banksy'den tanıdığı bir arkeologla bir grup kalıntıya özel bir tur düzenledi.

Sadece bir günlük gezi, sadece dördümüz.

Jordan da gelmeyi teklif etti. Jo, turun zaten dolu olduğu ve sınırlı sayıda yer olduğu gibi bir şeyler uydurdu. Hiç inandırıcı değil ama Jordan, Jonah'ın ondan giderek uzaklaştığının farkında değil gibi görünüyor.

Yine de gelmediği için minnettarım. Orada olmamasına ihtiyacım var. Parks'la yalnız kalıp dün gece ne kadar berbat ettiğimi hissetmeliyim.

Jo'nun yeni Rolls Cullinan'ıyla evlerinin önünde duruyoruz ve Jo Tausie'ye dışarı gelmesini söylüyor. Birkaç dakika sonra Tausie ortaya çıkıyor ve Jo arabadan inip ona mutlu yıllar öpücüğü veriyor.

Ben de onun izinden gidip ona sarılıyorum ama o bana ters ters bakıyor.

"Aptal," diye fısıldıyor nefesinin altından, Jonah'ın onu duymayacağı kadar sessiz.

Ve sonra Parks çıktı.

Kocaman beyaz puf mont, saçlar açık, güneş gözlükleri takılı. Güneş gözlüğü.

Hay sikeyim. Hayatımız boyunca kaç kez güneş gözlüğü taktığını ellerimle sayabilirim. Gözlerinin 'kapatılamayacak kadar güzel' olduğunu düşünüyor ve sadece gözlerini sakladığında takıyor.

Çenem sesim kadar alçak, ona doğru yürüyorum. "Hey, biraz sohbet edebilir miyiz?" Beni geçip arabaya doğru yürüdü. "Hayır."

"Lütfen?"

"Hiçbir dünyada," diye zar zor fısıldıyor içeri girip kapıyı çarpmadan önce

Kapı kapalı.

Gri kapüşonlu giydiğimi fark etmedi bile. Beni gri kapüşonlularla seviyor.

İç çekiyorum, Taura ile göz göze geliyorum, o da benden memnun değil. Etrafta dolaşıp Magnolia'nın yanına tırmanıyorum.

Jonah dışarı çıkıyor.

"Kahve?"

"Bir tane için çaresizim." Taura ona gülümsüyor ve bütün gece benim yarattığım karmaşayla uğraştığı hissine kapılıyorum.

Yaklaşık on dakika uzaklıkta açık bir kahve dükkânı bulduk ve Jo ile Tausie onları almaya gitmek için dışarı çıktılar.

"Parks, dinle," diye başladım.

Ama o sadece kapısını açıp onlara doğru yürüyor.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum, sinirli bir ses çıkarıyorum ve yine de arabadan iniyorum, çünkü Anglesey'e kadar beş saatlik bir yol var ve sanırım ayakta durabildiğim kadar durmalıyım. Daha önce Parks'la uzun bir yolculuğa çıkacağım için heyecanlıydım ama şimdi keşke uçakla gitseydik diyorum. Taura küçük bir çörek turu planladı, ona göre Britanya'nın en iyi çörekleri.

Jo bana bir demlik bira uzatıyor ve şaşkın şaşkın bakıyor. Başımı biraz salladım.

Bilmediğine inanamıyorum. Bu arkadaş grubunda mı? Lanet bir mucize. Sürmeye başlıyoruz.

Taura şarkılarda. Jeremy Zucker. Magnolia'nın her düşüncesini onaylayan, istediğimden daha duygusal.

"Pantolon giyiyorsun," diyorum ona, gerginliği azaltmaya çalışarak.

Bacağını dürtüyorum. Siyah tayt. Asla siyah giymez. Aslında hiç pantolon giymez. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece ona dokunmak istiyorum.

Bunu yaptığımızda yeniden ayarlanmış gibi hissederiz. Ten tene ve iyi olacağız. Elim üstünden çekti, bana bakmadı bile.

Sikeyim.

"Oi, Parks-" Jonah çenesini ona doğru salladı.

M40. "Artık o güneş gözlüklerini çıkarabilirsin. Arabamda kimse sana papuç takmayacak."

Ölçülü bir nefes alır. Birkaç saniye bekliyor. Gözlüğünü çıkarıp pencereden dışarı bakıyor, ama ben gözlüğünü çıkarmadan önce değil.

Zümrüt gibi görünüyorlar, lanet olsun. Bütün gece ağlamış olmalıyım.

Jo onları arkadan yakalar - on yıllık bir arkadaşlık, arkadaşınızın ağlayan yüzünü bilirsiniz.

"Ne oldu?" Adam dönüp ona baktı. "Hiçbir şey olmadı."

Başımı salladım.

Sinirli bir şekilde bana bakıyor. "Ne yaptın lan sen?" "Hiçbir şey," diyor Magnolia, hâlâ pencereden dışarı bakarak.

Ona bir göz attım.

Jonah başını sallar. "Neyi kaçırıyorum?"

Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz. Tanrıya şükür.

Ve sonra-

Parks, "BJ'e onu sevdiğimi söyledim," diye açıkladı. Jonah arabanın yönünü değiştirir.

"Ne dedin?"

Magnolia ona bakar. "BJ'e ona aşık olduğumu söyledim." Jo aynada gözüme takılıyor. "BJ ne dedi?"

Taura omzunun üzerinden bakıyor ve bana buz gibi bir bakış atıyor. "Bir şey yok." Jo dikiz aynasından bana bakıyor, gözleri kocaman ve ölümcül.

"Ne oluyor lan?" diye söyleniyor.

Başımı sallıyorum ve Parks'a bakmadan önce pencereden dışarı bakıyorum. "Ben bir şey demedim."

Yüzünü bana dönüyor ve hemen - hemen - boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı anlıyorum, çünkü gitmeye hazır.

Bunu görebiliyorum. Savaşa hazır. Çene hazır. Dil bilenmiş.

Zümrüt gözleri midemi bulandırıyor ve tüm kararlılığımı yok ediyor.

Üzerime yürüyüp beni boğarak öldürebilirdi ve ben bunu fark etmezdim. Zümrüt gözler çıkarsa zaten ölürüm.

Kahretsın.

"Hayır, haklısın-" Başını sallıyor. "'Sarhoş musun' ve 'Bunu bana neden anlatıyorsun' dedin."

"BJ-" Taura sanki onun canını yakmışım gibi iç geçiriyor. Parks'a bir bakış attım. "Bunu onların önünde yapmasak olmaz mı?" "Neyi?" Gözlerini kırıştırıyor. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı." Sinirli bir şekilde burnumu çekiyorum. Pencereden dışarı bakıyorum.

"Aslında sana söyleyecek bir şeyim var." Boğazını temizliyor. "Bir fikrin var mı-" Koluma bir şaplak attı - bu iyiye işaret. Ondan gelen her türlü fiziksel dokunuş iyiye işarettir. "-Bu ne kadar utanç vericiydi? Sana söylemek ve senin bana söyleyecek hiçbir şeyin olmaması?"

"Şu anda ciddi misin? Gecenin bir yarısı beni aradın-"

"-11 gibiydi," diye homurdanıyor.

("Aslında Jordan yüzünden bugünlerde oldukça erken yatıyor," diye araya giriyor Jonah).

"-Üst kattaki kız arkadaşım," diye devam ediyorum. "Ve sen siktirip gittin - hatırladın mı? Gittin-"

"-Çünkü beni en iyi arkadaşım ile aldattın!"

("Eski en iyi arkadaş," diye not ediyor Taura ve Jo başını sallıyor. "Muhtemelen zamanı değil.")

İkisinin üzerinden konuşuyorum. "Ve sen orada duruyorsun, egzersiz kıyafetleriyle

."

("Biraz tuhaf bir durum, dostum." Jonah önden başını sallar.)

"-Beni sevdiğini söylüyorsun." Ona bakıyorum. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Bana bakıyor. Aslında dik dik bakıyor. Gözlerini kıstı ve yüzünde bir ifade belirdi ve sonra en sevdiğim idman partnerim geldi: Petty Parks.

"Hiçbir şey." Biraz omuz silkiyor. "Sözümü geri alıyorum." Bir kahkaha attım. "Yapamazsın."

("Bu iyi bir doğum günü olmayacak." Taura başını sallar.)

"Yapabilirim." Başını sallar. "Sözümü geri alıyorum."

Ona meydan okurcasına başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Bana zaten söyledin-" ("Siktir," diye iç geçiriyor Jonah.)

"-Beni seviyorsun," diyorum ona. "Seni duydum. Kapıcım seni duydu. Beni seviyorsun, geri dönüşü yok."

Burnundan yüksek sesle nefes alıyor, ofluyor.

Ve kalbim hızla çarpıyor. Onunla kavga etmeyi seviyorum. Aslında onunla her şeyi seviyorum. Uyumayı, duş almayı, okumayı, araba kullanmayı. Ama kavga etmek? Bugünlerde en sevdiğimiz şey bu.

Önceden kavga etmezdik ama şimdi elimizde kalan tek şey bu. Onu duvara fırlatıp öpmeye en yakın şey ona kelimeler savurmak.

Biraz ağlayacakmış gibi görünüyor, ağlayabilse ağlayacakmış gibi, ama ağlamayacak. Bana karşı iki kez üst üste yüzünü kaybetmez.

Daha dik oturuyor.

"Taura," diyor parlak bir sesle.

"Mm?" Taura gergin bir şekilde arkasına bakar.

"Bana Jack-Jack'in yatakta nasıl olduğunu sorduğunu ve benim de sana başka zaman anlatacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tedirgin görünüyor. "Mmhm."

"Sana şimdi söyleyeceğim." Parks başını sallar. Tausie başını sallar. "Hayır, sorun değil-"

"-Hayır, sorun değil, benim için fark etmez. Bu harika." Parks başını sallar.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ev arkadaşı olduğunuza göre, bu konuşmanın zaten organik olarak gerçekleşmemiş olması garip görünüyor, ama devam edin."

"Öncelikle," diyor Magnolia yüksek sesle, "adam yırtık pırtık. Yani, kaslı.

Tamamen. Tepeden tırnağa. Mükemmel bir vücut. Çok bronz.

Kaliforniya bronzluğu-" "-Tişörtümü çıkarmamı ister misin?"

("Hayır," diyor Taura.)

"-Gideceğim," diye devam ediyorum. "Kenara mı çekeyim? Jonah'a burada, hemen şimdi bench press yapacağım."

("Üzgünüm-" Jo bana bakıyor. "Bu konuda söz hakkım var mı?")

"Ve onun en çok neyini seviyorum biliyor musun?" Parks beni görmezden gelerek söylüyor.

"Hiçbir şey mi?" Tekrar araya girdim. "Çünkü beni seviyorsun, dün gece bana söyledin." (Jonah gülmeye başlar.)

Magnolia yine de devam ediyor.

"O bir sürtük değil," diyor bana bakarak. "Hiç de sürtük değil! Bir erkekle birlikte olmanın ve belsoğukluğuna yakalanma endişesi taşımamanın ne kadar harika bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Aslında," dedi Tauris Jonah'a kıızıl bir bakış

fırlatarak. "Hayır." Jo kıkırdar ve ona bir fıske vurur.

"şey, bu harika." Magnolia omuz silkiyor. "ok, çok rahatlatıcı. Omuzlarımdan bir yük kalktı, çünkü-"

Ona bakıyorum. "-Biliyor musun Parks, srtklerden bahsetmen çok komik. Yani, New York'tayken kaç kişiyle takıldın?"

"O-" Jonah n taraftan kaşlarını çatıyor ama çizgiyi aştığımı biliyorum.

Ona bundan daha azını söyledikleri için insanları öldürürdüm. Ama savaşın ortasındayız ve bu onun üzerinden geçti. Bir saniye bile takmadı.

"Jonah sorun yok. Bu kadar aptal olma-" ne doğru eğilip onun omzunu sıkıyor ve bana dönüyor. Kendimi tutuyorum, onu öpme isteğimle savaşıyorum. "Harika bir soru, Beej. New York'ta geçirdiğim neredeyse bir yıl boyunca, ayrıldığımız hafta senden daha az kişiyle seks yaptım."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

Ağzım bzşt ve gözlerimi kısarak ona baktım.

"Sana kim olduklarını söylememi ister misin?" diye soruyor parlak bir sesle. Bir kez başımı sallıyorum. "Seni seviyorum."

"Tom."

"Evet, tabii ki." Omuz silkiyorum, sanki bu kafama aldığım bir darbe değilmiş gibi. "Jack-Jack."

Bir kez başımı salladım.

"Deiter Van Lauers. Addington Van Schoor-" "Aptal isim." Başımı salladım. "Ondan nefret ediyorum.

Sıradaki." Yüzünde bir ifade beliriyor. "Stavros Onasis."

Jonah etrafında döner. "Bunu duydum. O kadar insan varken Magnolia ile uğraşmak-"

Kaşlarımı attım.

"-Tarihli," diye araya giriyor Taura.

"Sayılır." Magnolia düşünüyor. "Gevşekçe."

"Ne kadar süre için?" Jo soruyor ve umursamasına sinirleniyorum.

"Bir ay kadar, eğer öyleyse." Parks omuz silkiyor. "Garipti aslında. Sanırım Romeo Brambilla'nın bu işin bitmesiyle bir ilgisi var."

Jonah'nın yüzünde anlamadığım bir ifade belirliyor.

"Her neyse." Magnolia boğazını temizler. "O zaman söyleyemeyeceğim gizli bir kişi." Gözlerimi deviriyorum. "Ee, Evans."

Kaşlarını çatıyor.

"Rush Evans'ı becerdin, Magnolia. Sürekli gazetelerdeydi, seni dangalak."

Umurumda değilmiş gibi davranıyorum ama bu beni rahatsız ediyor çünkü bugünlerde her yerde o var. Herkesi elde edebilirdi ama onu elde etti.

Taura ön koltuktan dönüp bize bakıyor, yüzü geriliyor. "Hâlâ öyle mi diyeceğiz?"

"Ne demek istiyorsun?" Magnolia kollarını kavuşturur. "Başka ne diyebilirdik ki?"

Tausie ona kararsız bir bakış atıyor. "Çıkmak mı?"

Parks alay ediyor. "Taura, Rush zamanın yarısında yoktu. Arada üç erkekle falan çıktım-"

"-Evet ve Rush şehre döner dönmez hepsini terk ettin." Taura ona sabırsız bir bakış atıyor. "Onunla çıktın."

Parks kararlı bir şekilde başını sallar. "Bunu Tom'a yapmazdım."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunu Tom'a sen yaptın," diye alay ederek ona yabancı bir nesneymiş gibi bakıyorum. "Her şeyin etrafına koyduğun bu küçük uyarılar ve parantezlerle kafayı yemişsin, sanki -neden bilmiyorum- her şey üzerinde bir kontrol kurmaya çalışıyorsun-"

"-Dört aydır terapi görüyorsun," diye araya giriyor. "Ne sikiyle uğraştığını bilmiyorsun-"

"-Bu bir bok demek Parks," diyorum onun üzerinden. "Bu saçmalık. Tom'un en iyi arkadaşını becerdiğinde ona kazık attın, tıpkı benimkini becerdiğinde bana kazık attığın gibi."

Başını biraz geriye çekti. Söylediğim her şey doğru ve ciddiym - Tom'u da beni de sikti. Ve eminim ki

ama bunları söylememin nedeni bu değil. Sersemlediğim için syluyorum.

Tüm bunların düşüncesi beni öldürüyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum ama yle. Ve aslında, beni terk ettiğinde sadece Tom ve ben vardık. Hiç.

Ve şimdi beş kişi daha mı var? Beş kişi daha mı? Onu gören, ona dokunan ve onu kucaklayan.

Ve ikiyüzlü davrandığımı biliyorum. Yedi kişi mi? O kadar da çok insan değil. Kötü bir hafta geçiriyor olabilirim.

Ama o öyle biri değil. O

benim gibi değil.

En azından beni terk ettiğinde öyle değildi.

şimdi beni yakından izliyor. Beni okuyor. Nasıl giyindiğimi görüyor, onun bu yeni versiyonunu. Sanki bana düşündüğümden daha az benim olduğunu kanıtlamaya çalışıyor gibi geliyor, ama dn geceye kadar hala benim olmak istediğini bilmiyordum. Ne beklediğini bilmiyorum. Aklanmayı mı? Azap mı? Yargılanmayı mı? Affedilmeyi mi? Ona bunların hiçbirini vermiyorum.

Yine de kabul ederse, ona kalbimi gözümü kırpmadan veririm.

Dümdüz önüne bakıyor, yüksek, derin ve ölçülü bir inişten çıkıyormuş gibi nefes alıyor. Yorgun. Keşke onu kucağıma ekebilsem, dinlenmesine izin verebilsem, ona en güvenli yerinin ben olduğumu hatırlatabilsem. Özür dilemek istiyorum. Ona berbat biri olduğumu ve onu sevdiğimi, oyunlarla işimin bittiğini söylemek. Ama kelimeleri bulamıyorum.

Onları geri aldı.

Ona hafifçe dokunuyorum ve bana bakıyor, sinirli.

Parmaklarımla onu çağırıyorum.

Kafasını sallıyor. Tekrar

el sallaa.

Gözlerini deviriyor ama bu sefer beni mecbur bırakıyor.

Eğiliyor ve o eğilirken bende endorfin salgılanıyor. O gezegendeki en iyi uyuşturucu. Hepsini yaptım ve bundan eminim.

Kaşını kaldırıyor, sabırsız.

Yaklaşıp fısıldıyorum, "Hava nasıl Parks?"

Ve yemin ederim, sorumuz sihrini yapıyor. Bir an için, görebiliyorum

Beni affediyor. O değerli taş gözlerindeki kalıntılar solmaya başlıyor ve tekrar kusursuz hale geliyorlar. Ona gülümsüyorum, onu geri kazandığım için kendimle gurur duyuyorum.

Sonra dağılır. Zümrütler bulutlanır ve yüzü tekrar öfkeye bürünür.

"Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen bana havayı mı soruyorsun?" diye fısıldıyor. Sonra gözlerimin içine baktı. "Siktir git."

Manolya

BJ ve benim eskiden yaptığımız tek şey buydu - ülkenin uzak bölgelerine uzun ve amaçsız yolculuklar. Onunla arabada olmayı seviyorum.

Kendi küçük kutumuzda kilitli kalmak, dışarıdan hiçbir gücün içeriye bakmaması, dünyada sadece ben ve onun olması gerektiği gibi olması.

Bu sürücü değil. Bu sürücüden nefret ediyorum.

Yattığım erkekleri yaktığım adaçayları gibi etrafımda sallayarak gerçek aşkı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü bu onu incitiyor, ki ben de bunu yapmak istiyorum. Boynumda onun olmayan o dudaklar, vücudumda ve ağzımda başka birinin teri.

Ama bu beni incitiyor çünkü artık onun umurunda olduğunu bilmiyorum.

Korkmuyor, durmamı söylemiyor. Sadece bana yabancı bir nesneymişim gibi bakıyor.

Anglesey'e saat 10'u biraz geçe vardık ve tüm bu süre boyunca iPhone'uma bakmaktan midem bulandı ama başka ne yapabilirdim ki?

Bir ışık gibi arabadan çıktım, onunla arama mümkün olduğunca mesafe koydum.

Bugünle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum çünkü bugün Taura'nın doğum günü. Jonah onu buraya, Londra'dan uzağa, çift olabilmeleri için getirdi - bunu söylemedi ama doğru olduğunu biliyorum. Yani onu öylece kankam yapamam. Onlara alan tanımak istiyorum, nasıl hissetmek istiyorlarsa öyle hissetmelerini istiyorum. BJ ve ben sıkıştık diye herkes sıkışmak zorunda değil.

Ayrıca birlikte çok tatlı görünüyorlar. İkisi de küçük Moncler puffer'ları içinde, çok tatlılar.

Arabadan indiğimde BJ bana baktı. "Ayağında ne var lan?"

Önce kendime bakıyorum, sonra da ona dik dik bakıyorum. "Moncler Genius, 8 Palm Angels, Moon Boot ortak çalışmasından Adhara çizme. Belli ki." Kollarımı kavuşturup ona oflayıp pufluyorum. "Ve bu ayakkabıların giymek için yanlış ayakkabılar olduğunu ima eden ses tonunuzu takdir etmiyorum."

Jonah ve Taura el ele tutuşup rehber olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru yürüyorlar. Jonah beni rehber adama doğru yönlendiriyor, sanırım beni BJ'den uzaklaştırmak için.

"Magnolia, bu Angus Welling."

Ona hızlı bir gülümseme veriyorum, onu onaylıyorum ama sadece. Ve orada öylece duruyorum, şimdiden sıkıldım ama sıkılmadım çünkü BJ karşımda duruyor, eskiden okuyabildiğimi sandığım ama belki de artık hiçbir şey bilmediğim gözleriyle bana bakıyor. Yine de bu doğru olsa bile - ayıyı dürtmek istiyorum, çünkü ayıyı dürtmeyi seviyorum.

Çünkü ayıyı seviyorum.

Tom Wood'dan siyah balon paça pantolonu, Balenciaga'dan gri kapüşonlu sweatshirt'ü (ki bu kişisel bir saldırı gibi geliyor çünkü onu özellikle gri renkte sevdiğimi biliyor) ve Louis Vuitton'dan siyah ters monogram puffer ceketle orada duran o aptal ayı, ki bu sinir bozucu çünkü ben de Louis Vuitton puffer giyiyorum ve onunla bu şekilde aynı sayfada olmak istemiyorum çünkü gerçekten önemli olan hiçbir şekilde aynı sayfada değiliz.

Ona bakıyorum, onu en iyi nasıl kızdırabileceğimi, üzebileceğimi, sinirlendirebileceğimi ya da dün gece bana karşı gösterdiği kayıtsızlıktan daha fazlasını nasıl yapabileceğimi düşünüyorum. Etrafımıza bakıyorum. Issız bir yerin ortasındayız. Llanfaelog köyünün hemen kuzeyindeki küçük bir yoldan sapmıştık. Etrafta hiç kimse yok.

dördümüz ve rehber.

Rehbere tekrar baktım.

Uzun boylu, siyah saçlı, neredeyse siyah. Geniş. Clark Kent havası veriyor.

Yakışıklı.

Ballentine değil ama kim öyle ki? Sıkıştığında - bilirsin?

Omuzlarımı dikleştiriyorum, yüzümü aydınlatıyorum ve gözlerimi kırpıştırarak ona doğru yürüyorum.

"Özür dilerim. Adın neydi senin?"

"Angus." Gülümsüyor, dikkatimi çektiği için biraz memnun. "Burası neresi, Angus?"

"Buraya Ty Newydd Mezar Odası deniyor."

BJ gözlerini devirir.

Taura'nın kolunu kendiminkiyle birleştiriyorum ve Angus'a bakıyorum.

"Peki Ty Newydd Mezar Odası'nı neden seviyoruz?"

"Neolitik döneme ait olduğu için seviyoruz."

Açıklığa kavuşturmak için Taur's'a bakıyorum.

"MÖ 10.000-4500 yılları arasında bir yerde" diyor bana

("Biraz büyük bir fark var" diyor BJ.)

Angus, "Bunun MÖ 4000-2000 yıllarına ait olduğunu düşünüyoruz," diye ekliyor.

("Hala büyük bir fark var," diye fısıldıyor Beej Jo'ya, o da karnına bir şaplak atıyor)

"Bunun gibi yerler önemlidir çünkü bize geçmişin yabancılarına dair bir fikir verirler. Bu bölgede arkeologlar ok uçları, çanak çömlek, hatta bazı antik sanat eserleri buldular," diye devam ediyor Angus, biraz da umursamaz bir tavırla.

"Sadece dört taş." BJ göz kırpmıyor.

Jonah ona bir bakış atar.

"Tarihi sever misin, Magnolia?" Çayırda yürürken Angus neşeyle soruyor. Tausie ve Jonah dolmende fotoğraf çekiyorlar, çok tatlı ve birlikteler ve ben Henry için -aslında hepimiz için- bir gerginlik hissediyorum.

"Evet," diyor BJ arkamızdan. "Tarihi sever misin Parks?"

"Eskiden öyleydim." BJ'yi görmezden gelerek Angus'a parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında çok severdim. Hem de çok. Tarihle ilgili çok romantik bir şey olduğunu düşünürdüm, insanları birbirine bağlayan yollar, geleceğimizle ilgili konuşabileceği tüm yollar. Tarihi sevdim." Gözlerimi BJ'ye çeviriyorum, çenesini dikmiş beni izliyor. "Ama ondan vazgeçtim." Başımı salladım. "Dün gece."

"Oh." Angus başını sallıyor ve BJ'ye bakıyor. "Bu... garip bir şekilde spesifik." Angus eğlenerek bir kahkaha atıyor ve ardından hüzünlü bir iç geçiriyor.

"Eğer tarihi pek sevmiyorsanız, korkarım ki size pek bir faydam

dokunmayacak."

Taura ve Jo bize katılırken arkamı dönüp ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Tarihi sevmesem de eğitimli bir adamı severim."

"Öyle mi?" BJ alay ediyor. "Bu yüzden mi profesyonel bir kaykaycıyı beceriyorsun?"

Angus'un gözleri büyüyor, Taura'nın ağzı bir O şekli alıyor ve Jonah ona dönüyor, başını geriye çekiyor. Ama yüzümde tek bir kas bile oynamıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor, çünkü-

Zil çaldı ve bikinili bir kız elinde 'İkinci Tur' yazan bir tabelayla aramıza girdi.

"Özür dilerim." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve sahte bir gülümseme veriyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Geçen hafta eve birlikte gittiğin kaykaycı modelden bahsediyorum."

"Oh." Başımı salladım. "Jack-Jack'i mi kastediyorsun? Hani beş ay çıktığım?" BJ dilini ısıırıyor. "Takıntılı olduğun kişi mi?" Gözlerini kısıtı. "Sanat tarihinde yüksek lisans yapmış olan mı?" Gözlerini deviriyor.

BJ çenesini boş boş sallıyor. "Siktiğimin işe yaramaz diploması."

"Tamamen." Vurgulayarak başımı salladım. "Hey, yüksek lisans derecen ne?"

Jonah kıkırdar.

"Aslında-" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne iş yapıyorsun demiştin?" BJ'nin çenesi gevşiyor ve ben uzaklaşıyorum.

Dört ya da beş Neolitik sit alanına daha gidiyoruz ve dürüst olmak gerekirse hepsi çok fazla, ama BJ bunu önemsiyormuş gibi yaptığım için çok öfkeli, bu yüzden son dört saat içinde nasıl bir dikili taş meraklısı haline geldiğimi hayal edebilirsiniz.

Bir yerden bir yere giderken 'Bronz Çağı' ve 'Neolitik' dönemleri o kadar çok araştırıyorum ki kusacak gibi oluyorum ama BJ her geçen gün daha da sinirleniyor, bu da beni teşvik ediyor.

"Şimdi Angus," diyorum, arabalar durduğunda neredeyse hızlı adımlarla ona doğru yürüyorum. "Bana sırada ne olduğunu söyle."

BJ gözlerini deviriyor.

Taura heyecanla sırtarak bana bakıyor. "Bunlar Llanfechel Üçgen Ayakta Duran Taşları."

"Oooh," diye mırıldanıyorum. Dürüst olmak gerekirse kulağa sıkıcı geliyor. Tarlada bir taş mı? Horlama.

Her neyse. "Bu taşları bu kadar özel yapan ne?" Aralarına bakıyorum.

"Taura?" Angus onu işaret ediyor. "Tahminin var mı?"

"Erken Bronz mu?" Göz kırıyor.

"Çok iyi." Başını sallıyor. "Genel kanı Erken Bronz ya da Geç Neolitik Çağ olduğu yönünde."

"Bunlar ne için?" Onlara bakarak soruyorum.

Oldukça büyükler. İki metre mi?

"Bunların tam olarak ne için kullanıldığını bilmiyoruz ama bunun gibi taş yapıların genellikle törensel anıtlar olduğunu biliyoruz." İkisi de biraz şaşkın olan çocuklara bakıyor, sağ olsunlar. "Tarih öncesi ritüeller için kullanılıyorlardı."

Jo canlandı. "İnsan kurban etmek gibi mi?"

"Ah." Angus biraz gülüyor. "Keltler insan kurban ederdi, evet. Ve," çocuklara Baxter James Ballentine'in karşılık vermediği heyecanlı bir bakış atıyor, "burada kömür kalıntısı olan koyu humik toprak bulundu. Bu bir adakla ilgili olabilir. Yine de hiç insan kalıntısı bulamadık."

"Peki burada ne oldu?" BJ kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Asıl soru da bu değil mi zaten?" Angus parlak bir şekilde soruyor. Bence harika bir öğretmen olurdu. "Üçgen şeklindeki hizalama bazılarında bunun bir astronomik anıt olabileceğini düşündürüyor..."

Aslında oldukça sevimli. Bu taşları bu kadar çok sevmesi hoşuma gidiyor. Çok saf. Ellerini üzerlerine koymak için bizden uzaklaşıyor, onları eski dostlar gibi selamlıyor.

Beni izleyen BJ'ye bakıyorum, kaşları düşük, başparmağını kemiriyor.

Bir taşa dokunuyorum ve kısa bir an için *Outlander*'daki gibi düşüp düşmeyeceğimi gerçekten merak ediyorum. Ama düşmedim. Zamanın bu tarafında, kalbimde beni sevmeyen çocuğa duyduğum büyük aşkla sıkışıp kaldım.

Yine de bu eski taşlarda biraz sevimli bir şey var.

Dünyaya çok şey yaşattılar. Etraflarında yaşanan tüm hayatlar, tanıklık ettikleri tüm aşklar.

BJ ve benim bir zamanlar birbirimizi sevdiğimizi kanıtlayan bir ağacımız ve önünde sonsuza dek orada kalmasını umduğum bir taşımız var ama söğüt ağaçları uzun ömürlü olmuyor. Sadece otuz yıl - Google'da arattığımda öyle yazıyordu.

Zaten neredeyse yirmi yaşında.

Aşkımızın büyük anıtı, kuruyan bir ağaç ve benim için dünyalara bedel olan ama belki de başkaları için hiçbir şey ifade etmeyen boş bir taş.

Angus bize son bölgeyi kısaca tanıtıyor ama Jonah'ın talimatıyla yola koyuluyor. Gitmemiz gerekenden yaklaşık üç saat daha fazla gittik ve yarın Londra'da erken bir konferansı var.

Barclodiad y Gawres adı verilen bu mezar odası MÖ 3000-2500 yılları arasında inşa edilmiştir.

Güneş batmış olmasına rağmen içeri girmemize izin veriliyor, ama bu sadece her yerin zifiri karanlık ve ürkütücü olduğu anlamına geliyor.

Gerçekten ürkütücü mü yoksa bir mezar odası olduğu ve Angus burada yakılmış iki erkeğin kalıntılarını bulduklarını söylediği için mi ürkütücü olduğunu düşünüyorum bilmiyorum ama her iki durumda da biraz korkutucu.

Bu sevdiğim bir korkaklık çünkü benim tehlikede olmam BJ için her zaman kedi nanesi olmuştur. Elinde değil. Sanırım bu bilinçaltında bir refleks gibi oluyor. Ben oraya girer girmez arkamda dolanmaya başlıyor.

Ona dönüp bakıyorum; karanlıkta gözlerimiz birbirini yakalıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyor. Sadece yanımda duruyor.

Daha derine giriyorum, onu test etmek istiyorum, onunla ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum. O da beni takip ediyor, daha da yaklaşıyor.

Arkamda onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

Etrafımda dolaşıyorum ve o beni bir gölge gibi takip ediyor.

"Dikkatli ol," diyor alçak sesle. "Bir bok göremiyorum-"

Sonra tam önümüzden biri gulyabani sesi çıkardı. Çılgılık atıyorum ve BJ beni arkamdan tutup kendine çekiyor. Jonah kıkırdamaya başlıyor ve Taura da gülüyor ama biz gülmüyoruz.

Yüzüm eski erkek arkadaşımın göğsüne gömülmüş, kolları beni sarmış.

etrafımda. Kalbi yüzüme karşı atıyor. O bırakmıyor, ben de bırakmıyorum. Çenesi başımın üstüne oturacak şekilde biraz kayıyor.

Yutkunuyor.

"Özür dilerim," diyor ama kımıldamıyor.

"Gitmeye hazır mısın Romeo?" Jonah karanlığın içinden bir yerlerden sesleniyor ve yemin ederim ki BJ'in eli bir anlığına etrafımda sıkılaşıyor ve sonra bırakıyor.

"Evet," diye sesleniyor ve sonra önümde yürüyor.

Yolu aydınlatmak için iPhone'unu çıkarıyor ama Jonah'ın yanına koşuyor.

Taura kolumu tutup beni geride tutuyor.

"Neydi o?" Gözlerini kırıştırıyor, ağzı açık, biraz umutlu. Ona uzun uzun bakıyorum ve başımı sallıyorum, çünkü hiçbir fikrim yok.

BJ

Parks'ın ve Jonah'nın önünden geçmek için olabildiğince hızlı yürüyorum.

Ona bir bakış attım ve başımı sallayarak mezardan çıkmasını işaret ettim. "Çabuk ol," diye fısıldıyorum, gözlerim kocaman, onu arabaya doğru yönlendiriyorum. "Ne?"

Kaşlarını çatıyor.

Onu geçip bakıyorum. Kızlar henüz dışarı çıkmamış, sanırım fotoğraf çekiyorlar. "Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Kaşlarını daha fazla çatıyor.

"Gitmek istemiyorum. Gitmek istemiyorum," diyorum ona ısrarla, başımı sallayarak.

Kafası karışmış görünüyor. "Burada mı kalmak istiyorsun?"

"Hayır." Homurdanıyorum. "Eve gitmek istemiyorum..." Jordan'a, yüksek sesle söyleyemediğim kısım, devasa bir otuzbirci olmadan olmaz, bu yüzden asılı kalmasına izin veriyorum ve ona bir bakış atıyorum.

Başını bana doğru eğiyor, kaşları düşük. "Beej..."

"Lütfen, lütfen. Her şeyi berbat ettim, Jo." Başımı salladım. "Bunu düzeltmem gerek."

Tekrar onun yanından geçip mezara bakıyorum. Dışarı çıkan bir telefonun ışığını görebiliyorum.

"Sikeyim. Lütfen," diye fısıldıyorum. Şimdi panikledim, kaybetmek üzereydim. "Kahretsin! Jo, bir şeyler yap." Onu itiyorum. "Bir şeyler yap."

Sinirli bir ses çıkarıyor, omzunun üzerinden bakıyor, etrafımda dolaşıyor, cebinden bir sustalı bıçak çıkarıyor ve lastiğini kesiyor.

"Bu araba bir buçuk haftalık," diyor ters ters bakarak.

Ona başımı salladım. "Cebinde ne diye sustalı bıçak taşıyorsun ki?"

"Çünkü en iyi arkadaşım lanet olası bir aptal," diyor sıkılmış dişlerinin arasından ve sonra tam kızlar yürürken onu cebine geri sokuyor.

"Sorun nedir?" Taura yerde yatan Jo'ya bakar, o da iç çeker, gözlerini devirir ve kasılır.

"Lastik patladı."

"Oh, kahretsin." Kaşlarını çatıyor ve ona doğru ilerliyor. "Yedeğin var mı?" Hay sikeyim.

Jo ve ben bakıştık.

"Evet..." Jo ayaküstü düşünerek başını sallar. "Ama... bu da... bozuldu."

Magnolia kafası karışmış bir şekilde ona bakar. "Bu arabayı bir hafta önce falan almadın mı?"

"Evet." Jo soğukkanlılıkla başını sallar. "Ama onu off-road'a götürdüm." "Noel'de mi?" Parks elini kalçasına koydu. "Evet." Jo başını sallamaya devam ediyor.

"Ne zaman?" Taura kaşlarını çatıyor. "Dün gece." Başını sallıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum.

"Evet, hayır-" Jo başını sallıyor, boktan hikayesini ikiye katlıyor. "Sen Hen'leyken ben... off-road yapmaya gittim."

"Metaforik olarak mı?" Magnolia soruyor.

Jo ona başını sallar. "Bu da ne demek oluyor?" Taura'nın yüzü buruşur.

"Ne?" Jo omuz silkiyor. "Yedekteki PSI değerini kontrol etmek ister misin? Hadi bakalım."

"PSI nedir?" Parks fısıldıyor ve ben çok fazla gülümsememeye çalışarak alt dudağımı yalıyorum. Ağzı bana bu kadar yakın mı? Elimde değil.

"İnç kare başına pound," diye fısıldıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, soruların cevaplarını kendisinin de bilmemesinden hoşlanmıyor.

"Peki, ne yapacağız?" Taura'dan bize bakarak kaşlarını çatıyor.

"Orada mı uyuyacağız?" Jo sırtarak çenesini mezara doğru sallıyor.

Magnolia bana doğru biraz kıpırdandı. "Kesinlikle olmaz."

"-O kadar kötü mü olurdu?" Ona fısıldıyorum ve vücudu geriliyor ve daha sonra onu gerginlikten kurtarmanın tüm yolları aklımdan geçiyor.

Jo telefonunu çıkararak, "Bize bir otel ayarlayacağım,"

diyor. "Ben bir taksi çağırırım," diyorum ona.

"Burada şehir arabaları olmadığını mı düşünüyorsun?" Magnolia kaşlarını çatarak sorar.

Ona bakıp sırtını bastırıyorum. "Muhtemelen bu kadar geç haber vermemişimdir." Nefesinin altında küfrediyor ve çimleri tekmeliyor.

Taksi çağırdım. Gelmesi uzun sürer.

Jonah ve Tausie odanın içine geri döndüler ama ben arabanın kaputuna uzanıp gökyüzüne baktım.

Çimlerin üzerinde durmuş beni izleyen Parks'a bakıyorum ve onun da bana katılmasını bekliyorum. Yavaşça, gergin bir şekilde. Yanıma tırmanıyor. Arkasına yaslandı, uzandı. Yukarı bakıyor.

Acaba hiç miknatis gibi olmayacak mıyız... ne olursa olsun birbirlerine doğru sürüklenen bu iki şey olmayacak mıyız? Eğer büyüü bozmanın bir yolu varsa, bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Hava soğuk." Kendine sarılıyor.

Bir şey söylemedim. Yine de ona biraz daha yaklaş.

"Bana seni düşündürüyorlar," diyor bana, onlara bakarak.

"Yıldızlar mı?"

Başını sallıyor.

Ona baktım. "Neden?"

Nedenini biliyorum.

"Kader." Bana utangaç bir bakış attı. "Onlarda yazılı olduğumuzu. Bunun gibi aptalca bir şey."

Hiçbir şey söylemiyorum. Son zamanlarda bu konuda iyiyim.

"Eğer bir çiçeği seviyorsan..." Sonunda ona bakarak söyledim. Dövmelerimden biri, onunla ilgili, hepsi gibi.

"-Bir yıldızın üzerinde yaşıyor, geceleri gökyüzüne bakmak çok tatlı," diyor onlara bakarak. Vay anasını, çok güzelmiş.

Başka galaksilerden baktığımız tüm bu güneşler, şu anda onun gözlerini aydınlatmaları dışında asla göremeyeceğim. Saçları rüzgârdan dağılmış, yanakları soğuktan pembeleşmiş.

"Bütün yıldızlar çiçek açmış," diyorum, onu izliyorum ve o da bana bakıyor.

Onu öpmek istiyorum ve belki de öpebilirim, ağzı bunun için yalvarıyor.

Kız

Donmuş gibi hareketsiz, onu izlememi izliyor, ben de eğildim. Burası öyle bir soğuk ki, nefesimizi aramızda görebiliyorum, kalın ve o Galler soğuğuyla sana yapışıyor - ben yaklaştıkça yaklaşıyorum ve o tüm gerginliğiyle yutkunuyor ve sonra - farlar.

Sinirlenerek geri çekildim.

Jonah ve Taura dışarı çıkınca hemen oturur.

Taksiye doluştuk. Tre-Ysgawen Hall'a sadece yirmi dakikalık bir yolculuk var, bu yüzden yola çıkar çıkmaz Jo'ya mesaj atıyorum.

Jo 8:01

Beni onunla bir odaya koyun.

Ne yapıyorsun?

Tausie'nin doğum gününü bahane olarak kullan.

Ama sen ne yapıyorsun?

Hiçbir şey.

??

Yap şunu.

Lütfen

Otel aslında oldukça hasta. Taşra tarzı gibi. Bir sürü taş, ahşap ve altın kaplama.

Kızlar fuayeye oturur ve Jo masanın üzerinden kapıcıya eğilerek fısıldar: "Kızlara sadece iki oda boş olduğunu söylersen sana 1000 sterlin nakit veririm."

Adam gözlerini kısarak Jonah'a şüpheyle bakar.

"Sümüksü bir şey yok, kardeşim." Başını bana doğru salladı. "Sadece deniyorum"

dünyanın en sinir bozucu çiftini tekrar bir araya getirmek."

Bir tomar parayı kaparken Jo adama başparmağıyla işaret ediyor. Anahtarlarla kızların yanına gidiyoruz.

"Kötü haber."

"Yine mi?" Parks göz kırpmıyor.

"Sadece iki oda kaldı." Jo yüzünü buruşturuyor ve Magnolia'nın gözleri hemen bana kayıyor - hızlıca - sadece bir saniyelikliğine. Sonra Jonah'a bakıyor ve daha fazla talimat bekliyor.

"Tamam." Parks yutkunuyor.

Jonah bana döndü, göğsüme vurdu.

"Sizi tuhaf bir duruma sokabilir ama sakıncası var mı?"

Parks bana bakıyor, gözleri yuvarlak ve sorgulayıcı.

Büyük bir rahatsızlıkımış gibi Jonah'ya gözlerimi deviriyorum. Parks biraz bitkin görünüyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. "İyi olacağız." Çenemi ona doğru sallıyorum. "Umurunda mı?" Başını sallarken gözlerimin içine zar zor bakıyor.

"Emin misin?" Taura ona fısıldar.

Parks başını sallar, onu yanağından öper. "İyi geceler."

Jonah kolunu kızın boynuna dolayarak, "Yapacak," diyor ve onu çekiştirerek uzaklaştırıyor.

Yolda koluma vurdu, bana bir kez göz kırptı.

Parks'a bakıyorum, o da gergin bir ifadeyle ellerine bakıyor.

"Yukarı çıkalım mı?" Merdivenlere doğru başımı sallıyorum.

Beni bir adım geriden takip ediyor, sessiz. Omuzlar içeride, çene aşağıda. Kapıyı açıyorum, onun için tutuyorum.

"Güzelmiş." İçeri girdiğimizde omuz silktim.

Öyle. Büyük sayvanlı yatak. Sayvanlı yatakları severim. Oda biraz pembe ama yeterince güzel.

Başını sallar, etrafına bakınır. Endişeyle bir koltuğa oturur, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Birkaç saniye onu izledim. "Çok sessizsin."

"Özür dilerim-" Başını kaldırıp yorgun bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Sen bakmadın

Bu anlaşmadan tamamen memnunum."

Ne diyebilirim ki Parks? Ben lanet bir tiyatrocuyum. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

Omuz silkiyor. "Ya da yap." Omuz silkiyorum.

"Kimsenin suçu değil."

Bana küçük bir baş selamı veriyor. Yatağın kenarına oturup ona bakıyorum. "Hâlâ garip duş kuralların var mı?" Göz ucuyla bana bakıyor. gözünün köşesi. Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "nce sen gitmek ister misin?" Uzun kaşlarımla ona teklif ediyorum.

Bana biraz garip bir şekilde bakıyor. "Tamam."

Bir bornoz buluyor ve banyo kapısını arkasından kapatıyor. Kapı kapanırken, çok değil bir yıl önce beni orada onunla oturmaya, yalnız kalmasın diye konuşmaya zorladığını ve şimdi burada olduğumuzu düşünüyorum. O tek başına duş alıyor ve ben elimden geldiğince onun yanında olmak için yalan söylüyorum.

Yirmi dakika sonra saçları yıkanmış, fırçalanmış ve üzerinden çıkarmak istediğim beyaz havlu bornozuyla yeniden ortaya çıkıyor.

Ağır ağır yutkunuyorum.

Kapıyı açık bırak.

İsterse içeri gelebileceğini ona söylemeden anlatmaya çalışın.

Orada daha uzun süre kal ki yapması gerektiğini anlasın.

Yapmıyor.

Eşleşen bornozla dışarı çıktığımda Parks yatağın onun tarafında oturuyordu.

Yanına otur. Yataktan düşme riski olmadan mümkün olduğunca ortadan uzakta.

Bütün minibar atıştırmalıklarını yatağın üzerine serdi. Votkayı da çoktan içmiş. Bana da biraz teklif etti. Smirnoff. Sert bir şey ama yine de yudumladım. Olmasını istediğim şey için buna ihtiyaım var.

Ona bakıyorum... Bu kadar sessiz olması beni tedirgin ediyor.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

şöyle bir bakar, başını sallar.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Hiç bu kadar sessiz olmazdın."

Nazikçe nefes veriyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden Jack-Jack'le bunu yapabildiniz?" Hiç vakit kaybetmeden soruyorum.

Soru önceden yüklenmiş. İlk seferinde cevap vermekten kaçındığından beri merak ediyorum.

Burnunu çekiyor, eğleniyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bana beni sevdiğini söyledi."

Biraz geri çekildim. Beklediğim bu değildi. "Ah-" Başımı sallıyorum. "Yani, ne olmuş?"

"Yani-" Ağırbaşlı bir şekilde omuz silkiyor ve bana kontrollü bir bakış atıyor. "Artık insanları sevmeye işinde değilim."

Ona uzun uzun baktım.

Vay canına.

Sikeyim.

Bir kez başını salladı. "Benim yüzümden mi?"

O da başını salladı. "Senin sayende."

Kalbim bir an için taş gibi oldu ve sonra sinirlendim. Ayağa kalkarken kafamı ona doğru salladım.

"Ne var biliyor musun? Bu tam bir saçmalık Parks." Onu işaret ediyorum. "Sen de beni mahvettin. Ve ben işleyen bir ilişki içindeyim."

"-Sen mi?" Ayağa kalkıyor, beni yansıtıyor. "Bu yüzden mi eski kız arkadaşınla bir otel odasında yalnızsın?"

"Hayır, Parks. Eski kız arkadaşımınla bir otel odasında yalnızım çünkü lastiğimiz patladı ve kısa çöpü ben çektim."

Fazladan kazanmak için ona bir bakış attım ve kalbi gözlerinde biraz çöktü. "Ben... kısa çöp müyüm?" Gözlerini kırptırıyor, bana sanki bir Yabancı. Birkaç kez nefes alıp verdi, ezilmiş görünüyordu. Sikeyim.

"Benimle aynı odada olmak kısa çöp mü?"

Nefes veriyorum, özür dilercesine başımı eğiyorum. Bu muhtemelen kulağa istediğimden daha acımasız geldi, tamamen saçmalık olduğu gerçeğini bir kenara bırakın.

Ama o bunu bilemez.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onu düzeltmiyorum, söylediğim yalanı çürütmüyorum. "Şey," diye homurdanıyor, yatağın kendi tarafındaki yastıkları kapıyor, "Ben yatağın kısa çöplerle paylaşmak zorunda kalmanı istemem."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Başka oda yok. Nereye gidiyorsun

Gitmek mi?"

Kızgın bir şekilde banyoya girip kapıyı çarparak kapatır.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve sonra Jordan'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum çünkü bunu yapmalıyım. Ona eve gelmeyeceğimi söylemeliyim. Parks'la bir odada olduğumu söylememeliyim.

Jordan
22:11PM

Hey - Lastiğimiz patladı. Yarın öğlene kadar evde olamayacağız.
Üzgünüm x

Lanet olsun! Herkes iyi mi?

Evet, her şey yolunda. Sadece sinirlendim.

Nerede kalıyorsun?

Jo bir otel buldu. Yeterince güzel.

Tama m.

Seni özledim.

Aynı. İyi geceler.

<3

Aynı mı?

Bugünlerde herkese yalan söylüyorum.

Banyo kapısına bakıyorum - yaklaşık yirmi dakika olmuş - gerçekten orada uyuyacakmış gibi davranma konusundaki kararlılığından biraz etkilendim. Ama o orada, ben burada bu gecenin böyle geçmesini istemediğim için ona da mesaj atıyorum.

Parklar
22:16PM

Orada hava nasıl?

Siktir git.

Doğru.

Oldukça buzlu o zaman?

Hay sikeyim.
Bugünlerde ona karşı çok iyiyim.
Eskiden onunla ne yaptığımı bilirdim, ama şimdi suda ölü gibiyim.
Ellerimi saçlarımın arasından geçirip ne yapacağımı düşünüyorum.
Ona dokunmak ya da onunla kavga etmek, ona yakın olmamı sağlayacak bir şey yapmak istiyorum - çünkü aslında istediğim bu.
Aslında benim istediğim o. Ama artık bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyorum.

Parkl
ar
22:27

Ne yapıyorsun?

Geri gel.

Hay
ır.

Yataktan kalktım, banyonun kapısını çaldım.
"Git başımdan."
Bunun için beni uğraştırıyor. Bu noktada yeterince adil sanırım. "Çıplak mısın?" Kapıdan sesleniyorum.
"Hayır." Sesi kızgın geliyor.
Kapıyı açtım. Banyoda kıvrılmış, onu yatak yapmaya çalışıyordu.
Ona gülmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.
"Odaya geri dön." Başımla odaya doğru işaret ediyorum. "Hayır," diyor, meydan okuyarak ve gözlerimden kaçarak.

"Sadece yatağa gir."

"Hayır." Kollarını kavuşturuyor.

"Magnolia," diye homurdandım. "Gir şu lanet yatağa." "Beni rahat bırak." Küvetin içinde yuvarlanıyor.

Yüksek sesle ve sinirli bir şekilde nefes alıyorum ve sonra küvete doğru yürüyüp banyoda ona bakıyorum. Bana bakıyor, biraz kaşlarını çatıyor.

Sonra uzanıp onu kucağıma alıyorum ve gözleri Bambi'ye dönüyor. Tanrıya şükür.

Onu kollarımda seviyorum, kollarımın içine nasıl katlandığını, nasıl sığdığını. Bedenim onu taşıyarak büyüdü; o benim oluklarıma yerleşiyor, kaç kişi için bunu söyleyebilirsiniz? Ondan başka hiç kimse ve ben hala ona onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya fikrini değiştirirse? Ya yine siktirip giderse?

Geçen sefer var olduğunu ve bu kadar olduğunu söyledi ve yine de beni terk etti - artık sözü geçerli değil.

Kollarımda biraz gevşiyor ve nasıl oluyor da son birkaç hafta içinde onu iki kez taşıdığım halde kız arkadaşımı bir kez bile taşımadığımı merak ediyorum.

Parks'ı yatağın onun tarafına yatırdım ve kendi tarafıma doğru yürüdüm. Gözlerini dikmiş tavana bakıyordu, kaskatı kesilmişti. Tamamen kenetlenmiş, gergin.

Ona bakıyorum çünkü elimde değil. Ne yapacağımı bildiğimden daha güzel.

Bana bakmıyor ama onu izlediğimi biliyor, gözleri konacak yeri olmayan bir kelebek gibi çırpınıyor.

Vücudumu kaydırıp onunla yüzleşmek için dönüyorum. Birkaç kez nefes almayı bıraktı. Bir gelgit gibi yavaşça yüzüme doğru dönüyor.

Kırlangıçlar gergin, gözler büyük.

Onu hala bu hale getirebildiğim için çok heyecanlıyım.

Onu ilk öptüğüm andan beri böyle yapıyorum.

Son zamanlarda o öpücüğü çok düşündüm. Nedenini bilmiyorum. Kafamın içinde dönüp duruyor.

Parks ve ben yaza başladığımızda, ailem okullar açılmadan önce hepimizi iki haftalığına St. Hepimizi derken, hepimizi kastediyorum. Ben, Henry, Parks, Bridget, tüm kız kardeşlerim, Jonah, Christian, Paili ve Perry.

Parks

ve Bridge çoğu seyahatte bizimle birlikte gelirdi, bu garip değildi. Ailelerimiz yakındı ve o zamanlar Arrie, Magnolia'nın "Lagerfeld Evresi" (bolca siyah, güneş gözlüğü, gülümseme yok) olarak adlandırdığı dönemden geçiyordu, ki bu aynı zamanda annemin "Lustral Evresi" olarak adlandırdığı dönemdi.

Annemle babamın bunu neden yaptığını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hepimizi izlemek saf delilik olmalı.

Herkes benden ve Jo'dan önce oraya vardı çünkü rugby antrenmanı için geride kalmamız gerekiyordu. Çocukluğumdan beri Magnolia'ya aşkıttım zaten, küçükken olduğunuz o aptal, soyut şekilde. Hiç gerçek değildi, gerçek gibiydi ama o zamanlar gerçeğin ne olduğunu bilmiyordum. O zamanlar Christian'a çok takıntılı olduğu için hiçbir zaman harekete geçebileceğimi hissetmedim.

Jonah uçağa beni gaza getirdi. Bana Christian'ın hevesli olmadığını söyledi - o da hevesli değildi, en azından o sırada hevesli olduğunu bilmiyordum. Jonah'ın mı yoksa gelirken uçağa içtiğimiz içkilerin mi etkisi olduğunu bilmiyorum ama bunu istediğime ve bu yolculukta bunu yapmaya karar verdim.

Oturma odamıza girdiğimi hatırlıyorum ve yemin ederim bu anı *Mylo Xyloto* kalbimi patlatmadan düşünemiyorum. Kanepede Christian'ın yanındaydı. Küçük sarı ipli bikinis, bacaklarını altına katlamış, ona yaslanmıştı ama ben içeri girer girmez daha dik oturdu. Neden bilmiyorum, ne değişti bilmiyorum. Altı yaşından beri bir odaya girdiğimde onun daha dik oturmasını bekledim.

Bacaklarını açtı ve gözlerimiz ilk kez o şekilde birbirlerine takıldı. O zamandan beri hiç durmadılar. Gözlerim vücudunda gezindi, sonra tekrar yüzüne diktim ve ona utangaç bir gülümseme verdim.

Ayağa fırladı ve zıplayarak yanımıza geldi, önce Jonah'a sarıldı, sonra Jo'ya sarılmaya devam ederken dönüp bana baktı.

"Merhaba BJ." Bana gülümsedi.

Kendimi işaret ettim, kaşlarımı kaldırdım, sanki gücenmişim gibi.

"Sarılmayacak mıyım?"

Küçük planı işe yaradığı için muzaffer bir edayla bana baktı, sonra kollarını boynuma doladı, ben de benimkileri beline doladım. Güçlü olduğumu bildiğinden emin olmak için onu yerden kaldırdım ve biraz ciyakladı, beni daha sıkı sıkı.

Sonraki hafta boyunca aklımda bir makara gibi oynadı.

Bu uzun günler ve geç geceler, onun yüzünün yarısı kadar bile güzel olmayan aptal gün batımları. Elime geçen her fırsatta ona en iyi huylu şekillerde dokundum. Masada oturduğumuz her an kolumu sandalyesine doladım, meyveye uzanmak için vücudumu ona doğru eğdim, aynı şeyi izlemek istememize rağmen kumanda için onunla güreştim. Sebepsiz yere onun bardağından içtim. Telefonunu elinden aldım ve başının üzerinde tuttum, böylece ona ulaşmak için üzerime atladı. Tenis oynardık ve onun vuruşu benimkinden daha iyi olmasına ve beş yaşından beri profesyonel dersler almasına rağmen ona vuruşunda yardım ederdim. Onu etkilemek için gördüğüm her şeye tırmanırdım. Eve, palmiye ağaçlarına, uçurumlara, teknelerin direklerine, o beni izlediği sürece tırmanabileceğim her şeye tırmandım. Aşağı inmeme için bana bağıırırdı ve benim için endişelenmesi hoşuma giderdi. Onu yatların yanından atardım ve peşinden atardım. Onu bir jet ski'nin arkasına bindirip manyak gibi sürüyordum, böylece bana sıkıca sarılıyordu. İlk haftadan ikinci haftaya geçerken, ona dokunmaya çalışırken daha da cesurlaştım. Bir havuza daldım ve güneşte uzanırken ona sarılmaya gittim. Kalabalıkta elini tuttum. Gece film izlediğimizde ve yeterince yer olmadığına onu kucağıma çektim. Her zaman yeterince yer vardı. Sadece ona sarılmak istedim.

Daha önce öpüşmüştük. Bir yıl önce cennette yedi dakika. Bunu ilk öpüşmemiz olarak saymıyoruz çünkü sonrasında hiçbir şey olmadı ve sanki öyleymiş gibi hissettik. Ben on dört, o on üç yaşındaydı. Yedi dakika çok az kullanılmıştı. Ağzı kapalı bir öpücük ve ikimizin de gergin bir şekilde konuşması. Aslında bana Christian'ın ona kızacağını düşünüp düşünmediğini sordu ve o zaman bu beni çok üzdü. Yani, ilk öpüşmemiz değildi.

Yine de kafamda onu düzgünce öpmek vardı. Okula dönmeden önce bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Ve yolculuğun o noktasında, benden hoşlandığından oldukça emindim.

Kimin fikriydi bilmiyorum ama şişe çevirmece oynamaya başladık. Jo çevirdi, o da beni kaptı. Onu gagaladım ve herkes güldü. Christian döndü,

Paili'yi aldı. Perry döndü, Parks'ı aldı. Henry döndü, o da Parks'ı aldı - yüzlerini buruşturup gözlerini kapattılar.

Ağızları birbirine değmedi bile.

Ve sonra sıra bana geldi. Döndürdüm ve dua ediyordum, kelimenin tam anlamıyla

gökler şişenin Magnolia'ya düşmesini bekliyordu ama düşmedi. Çok net bir şekilde Paili'nin üzerine düştü.

"Paili," diye alay etti Perry.

Ayağa kalktım, şişeye baktım. Başımı salladım. "Bu Magnolia." Paili kaşlarını çattı.

Christian yüzünü buruşturdu. "Belli ki Paili."

Parks'la gözlerimi kilitledim ve başımı salladım. "Hayır, ben Parks." Ona ilk kez böyle seslenmiştim.

Magnolia'nın sanki ilk seferinde yanlış anlamış gibi iki kez kontrol etmek için şişeye baktığını hatırlıyorum.

Şişeye doğru yürüdüm ve Magnolia'yı gösterene kadar ayağımla yavaşça hareket ettirdim. "Parklar."

Ona doğru yürüdüm.

"Ayağa kalk," dedim ona.

Yutkundum, ayağa kalktı. Yanakları hemen pembeleşti. Orada öylece duruyordu, gözleri kocaman açılmış, kolları iki yanında ağırlaşmıştı. Bir elimi beline attım ve diğer elimle yüzünü tuttum ve sonra onu öptüm. İhtiyacım olandan çok daha fazlasını. Öpüşmenin tamamlanması için birkaç doğal boşluk vardı ama ben onlardan birini kullanmadım. Arkadaşlarımızın önünde olduğumuzu unutmuştum, her şeyin başlangıcı kararmaya başlamıştı - ben ve o, o adadaki evimizin arka bahçesinde, elim saçlarında, elleri göğsümde - o anda hayatımı da imzalayabilirdim. Bir daha asla onu düşünmediğim, uyanıkken aklıma gelmediği bir günüm bile olmayacaktı. Belki bu sağlıklı, belki de berbat bir durum, ya da belki de onu, onun gibi birinin seilmeyi hak ettiği şekilde seviyorum. Bilemiyorum.

Jonah "Odana git" diye bağırmasaydı muhtemelen bugün hâlâ onu öpüyor olacaktım. Magnolia kıkırdayarak geri çekildi ve ben de gülümsemeye karşı koydum. Elini tuttum ve biraz dolaşmak istediğini söyledim.

Neden daha önce on beş yaşındayken onu yakalayıp öpebiliyordum ve aramızda hiçbir şey yoktu - iki hafta boyunca ona yakın olmak için oyun oynadım - ve şimdi buradayım, yetişkin bir adamım, on yıl boyunca gerçek aşk ve ölüm ve aradaki her şey, onun da beni sevdiğini bildiğim halde, yine de her şeyi mahvetmeden duramıyorum.

Öyle olsam bile, şu anda onun yanında olmaktan memnunum.

Karmaşık bir ilişkimiz var, bunu biliyorum ama onunla hep daha fazlasını hissediyorum. Daha fazla... bir şey. Daha fazla bir şey. Her zaman iyi değil. Bazen daha kızgın, daha üzgün, daha sinirli, ama şimdi değil.

Şimdi hissediyorum... çok. Daha gergin. Daha farkında. Daha canlı.

Ona aşığım, bunu söyleyebilirim. Bunu ona söyleyebilir miyim?

Bilmiyorum. "Hey." Ben, yumuşakça.

"Merhaba." O, daha yumuşak.

Ona doğru biraz ilerledim. Hareket etmiyor.

"Sıkıştın mı?" Biraz ilerleyince onu dürtüyorum.

Başını sallıyor, gergin görünüyor.

"Seni ısıracığımı mı düşünüyorsun?"

Biraz gülümsüyor. "Parmaklar çapraz."

Boynum ısınıyor ve ona başımı sallayarak biraz gülümsüyorum.

"Magnolia Parks..."

Bana gülümsüyor, gözleri yumuşuyor. "Adımı söylemene bayılıyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ağızına oturuşunu seviyorum, sanki her zaman söylemen gerekiyormuş gibi."

Öyleydim, Parks. Ona bunu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Yine de yaklaştım. Yutkunuyor, alt dudağını ısırtıyor, keşke ben de öyle olsaydım.

Bana doğru kayıyor, böylece burun buruna geliyoruz. Küçük nefesleri yüzümü ısıtıyor ve bir at tarafından göğsüme tekme yemiş gibi hissediyorum, beni böyle hissettiriyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, sanki içinde bir şey kaybettiği bir odadaymışım gibi beni inceliyor.

"Bir yıl içinde

büydün." "Öyle mi?"

Yarı gülümsüyorum.

"Mmhm." Başını sallıyor. "Ya da değişti." Gözleri ağızıma yerleşiyor, gözleri ağır. "Ya da ikisi birden," diye bitiriyor. Parmağıyla uzanıyor ve çene çizgimde geziniyor. "Sana bir bak, saat beş yönünde gölgen var ve-"

Yapabilsem ona gülümserdim ama kalbim bir çekiç. Ve artık gidebileceği yere kadar gitti, önce beni öpmeyecek. Beni bekliyor. Burnunu benimkine dayamış, burnunu bir kapıya dayamış, açmamı bekliyor.

Anahtarı arıyorum.

Geçen yıl çok ilerleme kaydettim.

Artık uyuşturucu kullanmıyorum, gerçekten kafayı bulmuyorum. Çok fazla sevişmiyorum, Tic Tacs gibi kızlara sahip değilim, seksi kendi kendine ilaç vermek için kullanmıyorum - hala bir silah olarak kullanabilirim, ama... bebek adımları. Yine de onu asla geçemeyeceğim. Asla. Ondan nefret ettiğimde bile - ki ettim ve onu tanıdığım için yine edeceğim - her zaman geri döneceğim şey o olacak.

O benim Mekke'm.

Uzanıyorum, yüzünü avuçlarıma içine alıyorum, gözlerini tutuyorum, birazdan bedenini nasıl tutacaksam öyle. "Seni seviyorum Parks."

Gözleri yuvarlaklaşıyor, bana bakıyor ve küçük bir gülümseme büyüyor.

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve o da beni öpüyor, bir mum gibi içimde eriyor. Kollarımı ona doluyorum, her zamanki gibi uyuyor. Onun kollarımda olması, diğer herkesin orada olmaması gerekiyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Orada olmamalılar. Bunu biliyorum. Vücudumla birlikte hareket ediyor - mıknatıs en yüksek işlevinde.

Parks'a dokunmak, başka hiç kimseye dokunmamak gibidir.

Eve dönmek gibi. Daha önce ona her zaman dokunduğumda bile, vücudundaki ellerim en ağır günleri silip süpürürdü.

Bence birbirimiz için yapmamız gereken şey bu.

Onu o bornozdan olabildiğince çabuk çıkaracağım - sadece ayak bağı oluyor. Leylak rengi sütyen ve altındaki beyaz külot da üzerinde uzun süre kalmıyor.

Vücudunu öpüyorum, ellerimi aylardır yapmayı düşünmemek için elimden geleni yaptığım şekilde üzerinde gezdiriyorum. Benim ellerim onunkilerden daha meşgul, tanıdık araziye mutlulukla hatırlıyorlar.

Parks beni sıkıca kavıyor - bir eli sırtımda, bir eli boynumda - Sanırım sadece bana yakın olmaya çalışıyor. Bu da öyle bir şey.

Onu itiyorum ve tırnakları bana batıyor ve küçük bir ses çıkarıyor. Tekrar yapıyorum. Ağır ağır yutkunuyor ve bunu onunla her yaptığımda, bir noktada

ya da başka biriyle - samimi söylüyorum - neden başkasıyla yaptığımı merak ediyorum. Bu o. İşte bu. Her şey bununla ilgili. Her şey benim ve onun nasıl birlikte olacağımızı bulmamıza bağlı. Bunu çözebiliriz. Karmaşa olabilir, yine de yapacağız. Yapmak zorundayız. Ona tekrar sahip olamayız.

Boynundan aşağı öpüyorum. Kulağımı ısırıyor, her seferinde beni yakalıyor - yüzünü boynuma gömüyor - yine her seferinde beni yakalıyor ama farklı. Bir daha asla başkasının ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

O bu haldeyken Parks'ı izlemenin, vücudu kaskatı kesilmiş, ayak parmakları bir balerin gibi sivrilmiş, hızlı hızlı nefes alırken onu kendime doğru çekmenin bana neler hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyorum. Alnımı ona bastırıyorum. Daha hızlı nefes alıyor, tırnakları sırtımı biraz acıtmaya başlıyor. Umurumda değil.

Ne zaman oturmaya başladık bilmiyorum ama oturuyoruz.

Bacaklar belimde, kollar boynumda. İstesem de bana yaklaşamazdı.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor.

"Biliyorum." Kulağına gülümsedim. "Bana zaten söyledin." Beni çimdikliyor, gülüyor.

Boynundan öpüyorum ve yanağından ağzına doğru iniyorum. Geri çekil, onu bul

Gözler.

"Seni seviyorum Parks."

Vücudunda dev bir ürperti yayılıyor ve üzerime kıvrılıp sırtımı pençeliyor, ben de onu da yanıma alarak geriye doğru düşüyorum.

Orada yatıyorduk. Çökmüş, nefes nefese ve ter içinde.

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve sanki kapıdan içeri giren bir hayalmiş gibi ona bakıyorum.

Sanırım öyle sayılır.

Bridget 🤔

1:11AM

Seks!!!!

Ne? Ne?

Seks yaptık!!!

!!!!!!!!!!!!!!

Manolya!!!!

Nasıl?

Ne

Nasıl?

Jonah'ın lastiği patladığı için burada mahsur kaldık, bu yüzden bir otelde kalmak zorunda kaldık ve sadece oldu.

Peki ya kız arkadaşı?

Yarın bitiyor.

Yani, onun için çok üzgünüm ama kendim için heyecanlıyım.

Nasıldı?

Manolya

Aslında mükemmeldi, nasıl oldu ve birkaç kez oldu çünkü onunla dipsiz bir kuyu gibiyim. Yeterli diye bir şey yok.

Sonrasında saatlerce yatakta uzandık, ellerimiz iç içe, ben onun göğsünde, bacaklarımız kalplerimiz gibi birbirine dolandı, dolanıyor ve hep öyle kalacak. Ciddi bir şeyden bahsetmiyorduk, her şeyden bahsediyorduk.

"Şimdi de taşlara mı merak sardın?" Sırtarak bana bakıyor.

Burnumu çekiyorum, eğleniyorum ve yüzümü ona gömüyorum.

"Eğitimli bir adamı mı seviyorsun?" diye şakacı bir şekilde sorar. "Kahretsin, üniversiteye gitmem gerekecek."

"Ee," diyorum ve kendimi ondan çekiyorum. Gözlerim vücudunu tarıyor. "Bana yeni... eklemelerini anlatmak ister misin?" Bunu son yaptığımızda orada olmayan dövmelelerinden birini dürtüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Pek sayılmaz."

"Çok kötü." Doğruluyorum ve kendimi çarşafa sarıyorum, böylece tamamen açıkta kalıyor. Gözlerini deviriyor.

"Yeni." Bir geyiğin boynuzlarından örülmüş manolyalara dokunuyorum.

"Sadece çiçekler." Bana küçük bir bakış attı. "Çiçekleri sevdiğimi biliyorsun." "İki ölü arı." Sağ elindeki arılara göz gezdiriyorum. "Benim favorim değil." Yüzünü buruşturuyor.

"Fuck NYC." Parmağımla üzerinde iz bırakıyorum ve o sadece ağır gözlerle beni izliyor.

"Başka ne var?"

Bana sağ elinin işaret ve orta parmağını gösteriyor. İşaret parmağı: Carver.

Orta: Hunnisett.

Varley'deki okul evlerimiz.

"Evimin orta parmağında olmasının bir nedeni var mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Bir kahkaha atıyor, bir kez başını sallıyor. "Evet."

Bakışlarım ölü Bambi'ye kayıyor ve kalbim sıkışıyor. Sanırım gözlerim dolmaya başlıyor çünkü dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve başını sallıyor.

"Berbat durumdaydım, Parks."

"Benden gerçekten nefret etmiş olmalısın," diyorum gözlerimi ayırmadan.

O.

"Asla." Sonra da sağ tarafındaki kaburgalarından birini işaret ediyor.

Gülünüzü bu kadar önemli kılan, onun için harcadığınız zamandır. "Kaç tane yeni aldın?"

Kafasından sayıyor, **s a y a r k e n** de gözlerini kısıyor. "On altı mı? On yedi mi?"

On sekiz." Kendi kendine başını sallıyor ve ben de koluna vuruyorum. "On sekiz! Bu çok r-" Bana sol ön kolunu gösteriyor.

KAYITSIZ. Ona biraz ters ters bakıyorum ve o da memnun bir şekilde kokluyor.

Kendisi.

"Bana hoşuma gidecek olanları göster."

Sol elinin üç parmağını kaldırıyor. İşaret parmağında içinden bir şimşek çıkan küçük bir fırtına bulutu; orta parmağında, zaten orada olan eski leylakın üzerinde, şimdi arkasında küçük bir güneş çıkan bir bulut ve sonra yüzük parmağında küçük bir güneş var.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gülümsüyorum. "Hava nasıl, Beej?" İşaret ve orta parmağını aşağı indiriyor ve bana sırtıtıyor

"Ya sen?" Çenesini bana doğru sallıyor.

"Çok hoş, teşekkür ederim." Elimi sallayarak devam etmesini söylemeden önce başımı sallıyorum. Beej sol bileğini bana göstermeden önce gözlerini deviriyor. *Küçük Prens* illüstrasyonlarındaki ayın üzerindeki cam kavanozun altındaki çiçek. Gözlerimi kısarak çiçeğe bakıyorum. "Bu...?"

"Bir leylak." Kendisiyle gurur duyarak başını sallıyor.

Biraz kaykıldı, sol kalçasının hemen altındaki uyluğunu işaret etti ve ben de

Çift çekim.

"Bu Dartmouth'taki kilit mi?" Ağzım açık kaldı. Başını sallıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Bu kilide bayıldım!" Ona ışınlanıyorum, dokunuyorum.

Kollarını başının arkasına koyuyor ve bana şefkatle bakıyor. "Evet, ben de."

"Diğerleri kötü mü o zaman?"

"Hoşuna gidecek bir tane daha," diyor ve ben kaşlarımı kaldırıp bekliyorum. Bana sağ elinin avuç içini gösteriyor.

Başparmağının iç tarafında bir-

"Nedir o?" Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum-" "-Bu bir söğüt ağacının tohumu."

"Oh," diyorum usulca. Sonra elini elime alıyorum ve incelemek için yüzüme yaklaştırıyorum. Tekrar üzerine uzanıyorum ve o da kollarını bana dolayarak yer değiştiriyor. Elini tekrar kaldırıyorum ve tohumunu öpüp yanağıma koyuyorum.

"Seni özledim Parks," diyor Beej, gözlerini tavana dikerek. "Bunu bir daha yapma."

Ona bakıyorum. "Ne yapacaksın?" "Beni terk et."

Ertesi sabah kahvaltı için aşağıya iniyoruz.

İki elimle onun elini tutuyorum, utandığım için biraz arkasına saklanıyorum. Jonah ayağa fırlayıp iki eliyle bizi işaret ederek aptal gibi sırtıttığında yüzü bir anda yarılıyor.

"Vay anasını!" BJ'nin yüzünü ellerinin arasına alıp ona sarılıyor.

En büyük şampiyonumuz Jonah. Bu yüzden onu koruması beni öldürdü.

Taura bana doğru koşuyor, çenesi yere düşmüş, gözleri şaşkınlıkla aramızda geziniyor.

"Buna inanamıyorum!" diye fısıldıyor. "Bu bir doğum günü mucizesi!"
Beej bana sırtıyor ve beni kucağına çekerek çenesini omzuma dayıyor.
Jonah koltuğuna geri oturur, afallamış bir halde başını sallar.

"İkinizi böyle görmeyeli... beş mi, altı mı? Altı yıldır."

Gülümseyerek ona bakıyorum.

Yanağımdan öpüyor.

"Tuhaf kaçtıysa kusura bakma-" Taura aramızda bakışıyor. "Peki ya Jordan?"

"Eve ne zaman döneceğimize bağlı olarak," diyor BJ aramızda bir bakışla,
"bu gece ya da yarın yaparım."

"Veuve etkinliğimiz için tam zamanında." Jonah bana gülümsüyor.

"Halkın önüne çıkabilirsin."

"Duyarsızca görünüyor," diye
düşünüyorum. "Ben varım!" BJ
homurdanıyor ve omzumu öpüyor.

Taura, çenesi elinde, yüzünde meraklı bir ifadeyle BJ ve beni izliyor.
Sanırım bizi hiç birlikte görmedi. En azından okuldan beri.

"Kendini hiç kötü hissediyor musun?" diye soruyor nazıkçe ve
başımı geri çekiyorum.

Kötü mü hissediyorum? Hayatımın aşkıyla yattığım için mi?
Sanmıyorum, çok teşekkür ederim.

O önce benimdi.

"Evet," diye sırtıyor Jo, "artık diğer kadın sensin."

BJ ona gözlerini devirir.

"Oh." Kıpırdamadan duruyorum, gerçekten de yeni farkına
varıyorum. "Siktir. Yapmazdım-" "Yapmazsın." BJ hızla başını
sallıyor.

"Hayır, ben-" Ona bakıyorum. "Onu hiç düşünmedim bile, sadece
kendimi, senin benim olduğumu ve birbirimize ait olduğumuzu düşündüm -
şu anda neden birlikte olmadığımızın çok açık ve mevcut nedenini
düşünmedim

."

"Magnolia," BJ iki eliyle yüzümü tutuyor. "Biz iyiyiz. Sen de iyisin."
Ama iyi değiliz ve ona başımı sallıyorum.

"Daha önce hiç kimseyi aldatmadım. Hiç aldatmadım, hiç

... kim.... metresi oldu."

"Aslında-" Jonah yine sesini yükseltiyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, hepimiz yıllarca Beej ile sahte erkek arkadaşlarını aldattığını düşündük-"

"Pardon?"

Jonah hava tırnakları kullanıyor. "Pijama partileri."

Beej gözlerini devirir. "Sana söyledim, onlar-"

"Evet, evet-" Jonah gözlerini deviriyor ve BJ küçük bir çenesini kapatma konuşması yapıyor ama ben değil, ben dönüyorum. Hızlı ve kolay çünkü daha önce hiç bu kadar samimi bir şekilde yanlış bir şey yapmamıştım ve bu iyi bir duygu değil. Aslında bu his korkunç. Beni bütünüyle yutuyor, üzerime çöküyor. Suçluluk duygusu dev bir Venüs sinek kapanı ve ben de sineğim.

BJ ve Paili'nin bana yaptıklarını bir başkasına asla yapmak istemem ve dürüst olmak gerekirse Jordan'ı şu ana kadar gerçek bir insan olarak bile görmedim. İstemedim, buna ihtiyacım yoktu. O benim için soyut bir baş belasıydı. Şimdiye kadar daha çok sinirli, kuzguni saçlı bir hayalet gibiydi. Bir kız arkadaşı olmasına rağmen dün gece yattığım hayallerimin çocuğuna karşı gerçek hisler besleyen gerçek bir insan değil.

BJ'nin kucağında kayıyorum, böylece birbirimize bakıyoruz ve sanırım yüzümün her yerinde olmalı. Endişeyle dolup taşıyorum.

Başını eğiyor ve kaşları ortadan ikiye ayrılıyor. "Önemli bir şey değil Parks."

Biraz arkama yaslanıyorum ve kucağından inip yanındaki koltuğa oturmadan önce birkaç saniye ona bakıyorum.

"Bu büyük bir mesele," diyorum ona ciddiyetle.

Taura ve Jonah rahatsız bir şekilde yan yana kayar. Beej ellerini ağzına götürür.

"Değil - sen ve ben."

"Yani?" Başımı sallıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. "Hâlâ aldatıyor muyuz?" İç geçiriyor. "Sayılır."

"Sayılır!" Ayağa kalkarken bağıyorum.

"Çocuklar-" Jonah bize hızlı bir gülümseme gönderdi. "Şaka yapıyordum." Ona başımı sallıyorum. "Hayır, sen haklıydın-"

Jonah suçluymuş gibi omuz silkiyor. "Parks, sadece seni kızdırmaya çalışıyordum."

BJ ayağa kalkar ve yorgun bir şekilde iç çeker.

"Onu yükselmiş say," diyor, sonra bileğime uzanıyor ama bileğimi ondan uzaklaştırıyorum.

Ona bakıyorum ve sanki ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyorum. Sanki bir depremin içindeyim ve tutunacak bir şey bulamıyorum ve kesinlikle altına saklanacak bir masa bulamıyorum. Bunu nasıl düşünebilir? Her şeyden sonra? Ona bir yabancı gibi değil, aslında son birkaç yıldır olabileceğinden endişe ettiğim aynı çocukmuş gibi bakıyorum.

"Gerçekten bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Gerçekten mi, Magnolia?" Bana bakıyor, kaşları düşük. "İstemiyorum, hayır. Çünkü ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve biz birbirimize aitiz-"

"Şu anda başka birine ait olman dışında!" Bağırıyorum ve kahvaltıda oturan diğer herkes bize bakıyor.

Ona bakıyorum, gözlerim doluyor.

Ağlamak istemiyorum. Burada ağlayamam - çok fazla insan var. Çevresel görüşümde şimdiden birkaç telefonun bizi çektiğini, fotoğraf çektiğini görebiliyorum.

Birkaç derin nefes alıyorum ve sorunun beynimin içinde kabardığını hissediyorum, bunu birçok kez merak ettim. Onu aldım, mikroskop altında tuttum ve bir anormallik olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Hayır, sanırım.

"Yaptığın şey bu mu?" Ona soruyorum ama zar zor çıkıyor. "Kız arkadaşın olduğunda mı?"

BJ'nin tüm vücudu söner. Omuzları çöküyor, başı geriye düşüyor ve kalbi yüzüne çarpıyor.

"Dur," dedi bana. Sanırım korkmuş görünüyor.

"Cevap ver bana." Bileğini tutup sıkıca kavıyorum. "Birine bağlandığında yaptığın şey bu mu?"

Bana bıkkınlıkla bakıyor. "Magnolia, hayatım boyunca kendimi adadığım tek kişi sensin."

Ona bakıyorum, alt dudağım titriyor. "Yine de."

"Kahretsın-" Başı arkaya düştü ve elini saçlarının arasından geçirdi, sonra da hüzünlü gözlerle bana baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyorsun-" Gözlerimi siliyorum. "Benim için önemli bir şey."

"Parks-" Tekrar yüzümü tutuyor. "Bunu anlıyorum ama anlamalısın, aynı şey değil. Ben ve Jordan, ben ve sen? Aynı şey değil."

"BJ, iki kız arkadaşın oldu ve ikisini de aldattın."

Elleri yüzümden çekiliyor ve dilini alt dudağına bastırarak benden bir adım geri çekiliyor.

"Senin için yeterince iyi olabilecek miyim?"

Bunu söylüyor ve ciddi. Acı eski, bunu görebiliyorum. Şimdiye kadar yüzeyin altında gizlenen bir göl canavarı, kıyıya doğru dolaşüyor ve aramızda duruyor.

Benim için yeterince iyi mi? Bu düşünce aklımdan bir kez bile geçmedi. Olmasa da umurumda değil, yine de onu istiyorum. "Yeterince iyi" ne demek bilmiyorum. Ondan tek istediğim, dünyada ondan istediğim tek şey, ona güvenebileceğimi bilmek.

Ve bunu bilmiyorum.

Sendeleyerek nefes alıyorum - tam olarak ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum ama şimdi ağlıyorum. Ellerimi ağzıma ve burnuma götürüp derin nefesler almaya çalışıyorum.

Taura ayağa kalkıyor, yanıma geliyor, aramızda tedirgin görünüyor. Bizi hiç iş üstünde görmedi.

Jonah'a baktım.

"Artık gitmek istiyorum."

Jo başını sallıyor, ayağa kalkıyor, telefonunu çıkarıyor ve bir arama yapıyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Bu kadar mı yani?" Beej arkamdan sesleniyor. Nefes alış verişi kesik kesik. "New York'a geri mi döneceksin?"

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve onu itiyorum. "Siktir git!"

"Dün gece yaptın." Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Artık senin tarzın, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak gözyaşlarımı yüzümden siliyorum ve Jonah'nın peşinden gidiyorum.

Hayatımın aşkı arkamdan "Rush'a elimden geleni yap" diye bağırıyor. Ve ne var biliyor musun? Belki de yaparım.

BJ

Jo kızları eve bıraktı ve ben de onun için çalışan çocuklardan biri olan Ambrose ile geri döndüm. Zaten Jonah'a Rolls için özel bir lastik getirmek üzere yola çıkması gerekiyordu.

Yeterince iyi biri ama sohbet edecek havada değilim. Kafam allak bullak oldu.

Ona nasıl sahip olduğumu ve onu nasıl kaybettiğimi bilmiyorum ve bu beni hasta ediyor.

Yol boyunca ne yapacağımı, bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmaya çalışıyorum - ama bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum.

Yüzüne karşı, onun için yeterince iyi olup olamayacağımı sordum ve hiçbir şey söylemedi. Sanırım bu sorunun cevabı bu.

En azından hızlıydı, bir yara bandının yırtılması gibi.

Aslında yara bandı değil de deri nakli olması biraz talihsiz bir durumdu ve ben de öyle olmasını istemiştim ama işte buradayız.

Acı inanılmaz.

Bugün Jordan'la olan ilişkiyi bitirmek için eve gideceğimi sanıyordum ama daireme girdiğimde onu kanepemde iç çamaşırları ve benim büyük kapüşonlu tişörtümden başka bir şey giymeden otururken görünce kafamın arkasındaki o eski ses yükseldi. Onu iyi tanıyorum, bir süredir duymuyorum ama bunun nedeni bir süredir kaybedecek bir şeyim olmaması. Bir şeyi onu sevdiğim kadar sevmek insanı biraz mahvediyor, bunu daha önce söylemiş miydim? Ve belki de buna değer, eğer sona ulaşırsanız ve mutlu bir son varsa ve boktan ama ya oraya varırsak ve yoksa? Ya sona ulaşırsam ve aslında Magnolia için yeterince iyi diye bir şey olmadığı ortaya çıkarsa, o zaman neden deneyeyim? Onun yokluğunun içimde açtığı uçurumu doldurmak için sadece iki yol biliyorum.

Yedi aydır temizim. İstesem bile o boku bir daha kullanmayacağım. Satıcımın adı hâlâ telefonumda olsa bile. Belki de bu kötünün iyisidir?

Yutkunuyorum, nefes veriyorum. Telefonumda onun adına ilerliyorum - parmağım 'Mesaj Gönder'in üzerinde geziniyor - bunu düşünüyorum. Birkaç saniye boyunca öyle yapıyorum. Sonra o kişiyi siliyorum.

Rahatlamış bir şekilde ağzımdan üfledim.

Tek bir seçenek kaldı. Bundan hoşlanmayacaksın.

Diğeri - şey. Diğerinin ne olduğunu biliyorsun.

"Oi." Ona çenemi sallıyorum, başımı yatak odasına doğru eğiyorum.

Jordan memnun bir şekilde gülümsüyor. Ayağa kalkıp bana doğru koşuyor, zıplıyor ve bacaklarını belime doluyor.

Muhtemelen her şeyi uyuşturmak için daha iyi bir yol, değil mi?

Hem ne fark eder ki? O teknik olarak benim kız arkadaşım. Magnolia ve ben birlikte değiliz. Olmayacağız da. Nasıl olabiliriz ki?

"Nasıldı?" diye soruyor öpücükler arasında. "Bok gibiydi," diyorum ve gülüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kapüşonunu üzerinden çekerken başımı salladım.

Bu eski. Burberry. Magnolia gitmeden önce bana almıştı. Yatağa at, Jordan'ı üstüne yatır.

Beni kazağımın yakasından tutuyor - dün Parks'la giydiğim kazağın aynısı - ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Hey-" Duraksıyorum, onun üzerinde geziniyorum.

Zihnim yarışıyor. Bana bakıyor, gözleri beni nasıl istediğine dair bulutlu. "Ben yokken Magnolia ile yattım."

Yüzünü seçmek zor, bunu söylediğimde kaşlarının bile oynadığını sanmıyorum, öylece donup kaldı. Yine de beni bırakmıyor, sadece hayatımın en uzun beş saniyesi boyunca bana garip bir şekilde bakıyor.

Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ağlayacak mı, bana vuracak mı, gülecek mi, nereye varacak hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek istememiştim bile, ağzımdan kaçırıldı. En azından ona gerçeği borçluymuşum gibi hissettim.

Sonra birkaç kez hızlıca göz kırpmıyor ve başını sallıyor.
"Tamam," diyor ve sonra beni tekrar kendine doğru çekiyor.
"Bekle-" Geri çekiliyorum. "Ne dediğimi duymadın mı?"
Başını salladı. "Evet."
Ona bir bakış attım. "Umurunda değil mi?" Başını sallıyor. "Hayır."
Ve sonra pantolonumu çekiştirerek çıkardı.

∞

Ertesi gece Jo'nun etkinliği var. Kulübündeki şampanyalı olan.

Ve o zaman geldiğinde kafam iyi oluyor, çünkü sonra ne olacağını biliyorum.

Jordan'la yatmamalıydım. Bu konuda boktan hissediyorum. Hem onun için hem de kendim için. Belki de kendimi kötü hissetmemeliyim çünkü sanırım o hâlâ teknik olarak benim kız arkadaşım - ama öyle olmamalı ve ben öyle hissediyorum.

Ayrılmamız gerek, biliyorum. Ona söylediğimde neden benden ayrılmadığını bilmiyorum, neden buna razı olduğunu bilmiyorum, yine de benimle seks yaptı. Yaptığı için minnettarım, istediğim buydu - en azından o zamanlar

- Şimdi geriye dönüp baktığımda bu konuda kendimi berbat hissediyorum. Sanki yine eski saçmalıklarımın peşindeyim ve olmak istemiyorum ama yine de öyleyim çünkü işe yarıyor.

Bu benim için biraz boktan bir durum ama Jordan'ı aramadan önce, o lanet olası doğu rüzgarının bizi nereye sürükleyeceğini görmek için bekliyorum. Eğer Magnolia bu gece Rush'ın kolunda Jo's'a gelirse, o zaman siktir et - ben ve Jordan? Bir şans daha vereceğim.

J'yi bu gece gelmemeye ikna etmeyi başardım... Bu biraz ikna ve pek de ince olmayan bir rüşvet gerektirdi ama sanırım iyi bir gün geçirdi.

Chiltern Firehouse'da kahvaltı. Orada bir sürü fotoğraf çektikten sonra New Bond'daki Fendi'yi satın aldı ve öğle yemeği için Sketch'e gitti. Bir sürü fotoğraf için durduruldum ve hepsinde benimle poz verdi. Parks bunları görürse diye kendimi biraz kötü hissettim - kim bilir ne düşünürdü? Ne yapardı? Bana vurur muydu? Sokakta benimle kavga mı ederdi? Jack-Jack'i mi arardı? Kahretsin, vurulmayı tercih ederim.

Jo'nun kulübüne gittim ve onu kulübün derinliklerinde buldum.

Etrafı kızlarla çevrili, kapalı bir alan - sanırım bu gece Henry'nin gecesi olmalı? Görünce yüzümü buruşturdum. Dağınık görünüyor, her yerde şişeler, kucağında bir kız, eli kızın elbisesinde - ama ben kimim ki yargılayayım.

"Hey," dedim, yanına oturdum.

Bir kolunu bana doladı. "Dayanabiliyor musun?" Başımı sallıyorum. "O burada mı?"

"Henüz değil." Kızı kucağından indirirken başını sallıyor. Bana döndü. "Siz ikiniz aranızı düzelttiniz mi?"

Kendime bir içki doldurmak için uzanıyorum ve iç çekiyorum. Benim söylememe gerek kalmadan ona hayır diyen bir bakış atıyorum.

"Sanırım işimiz bitti." Ona zayıf bir omuz silkme verdim. Bana yanıldığımı söylemesini istiyorum.

Gözlerini devirdiğinde öyle yapıyor. "Her zaman işinin bittiğini düşünüyorsun." Ona bir bakış attım. "Aslında sorun şu ki, ben asla işimizin bittiğini düşünmüyorum."

"Çünkü onunla asla birlikte olamayacaksın." Bana sert bir bakış attı. "Bu o."

"Biliyorum." İçkimi geri atıp bir tane daha dolduruyorum.

Jo sinirli bir şekilde başını geriye atıyor. "Çok yaklaştıydın."

"Sen yardım etmedin-" Karnına bir şaplak indirdim. "Ona diğer kadın diyorsun, seni aptal. "

Jo gözlerini deviriyor. "Beej, en çılgın rüyalarım da bile bu şakanın böyle bir hal alacağını tahmin edemezdin."

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da çenesini bana doğru sallıyor. "Jordan'la mı bitiriyorsun?"

"Hayır." Ellerimi sıkarken biraz yüzümü buruşturuyorum. "Aslında eve geldiğimde onu becerdim."

"Sen ne?" diyor arkamdan küçük bir ses.

Dönüyorum ve işte orada: hayallerimin kızı, küçük lila elbisesi ve hırkasıyla orada duruyor, az önce parçaladığım kalbi ellerinde.

Ayağa kalkarken iç çekiyorum.

"Magnolia-" Ve sonra çekip gitti.

KIRK

Manolya

Beni aramadı. Arayabileceğini düşünmüştüm, ummuştum sanırım.

Dün çok hızlı ve kaotik bir şekilde öngörmediğim bir yöne doğru döndü, birlikteydik ve sonra birbirimize bağıryorduk ve sonra ağlıyordum ve bugün uyandım ve fotoğraflar Daily Mail'deydi.

"At It Again" başlığıydı.

Nefret ettiğim bu yanımız. Mahremiyetin olmaması, meraklılar olmadan duygularımızı bir dakika bile yalnız hissetme şansımızın olmaması. Bizim için - benim için - gerçek olan tüm kavgalarımızı yapmacık ve ucuz hissettiriyor. Uyanıkken gördüğüm kabuslar gözümün önünde katlanıyor. Aldatmak onun için önemli bir şey değil mi? Belli ki öyle.

Bu gece ne giyeceğimi her zamankinden daha çok düşündüm. Onu göreceğimi biliyordum, gecenin nasıl geçebileceğini düşündüm. Ve oldukça emindim - ya da en azından umutluydum - belki de işleri yoluna koyacaktık. Bana üzgün olduğunu, bunun önemli bir şey olmadığını ve nasıl olsa birlikte çözeceğimizi söyleyecekti. Muzaffer bir şekilde öpüşürken görüldüğümüzde muhtemelen yine gazetelere çıkacağımızı düşündüm çünkü artık yetişkin insanlarız ve birbirimizi seviyoruz ve bunu artık ikimiz de biliyoruz, dün de söyledik. Ne olmuş yani, diye düşündüm - üzerinde çalışmamız gereken bazı sorunlarımız olabilir, içimizde çözmemiz gereken bazı şeyler olabilir ama evden çıkarken, daha sonra onunla döneceğimden oldukça emindim. Yeni dairemde kalacağı ilk gece olacaktı. Son beş yılda basılan tüm National Geographic'lerin kitaplığında olduğunu ilk kez görecekti. Ve bu geceyi sonsuza dek hatırlayacağımdan emindim, çünkü nihayet kendimizi toparlamaya ve birbirimize geri dönmeye başladığımız gün olacaktı.

Bazı insanlar anılarını şarkılarla hatırlar, ben benimkileri

malzeme. David Koma'dan lila kristal süslemeli aplikeli kadife mini elbise ile Aquazzura'dan mükemmel uyum sağlayan Crystal Twist 105mm Sandalet ve Alessandra Rich'ten siyah V yakalı büyük boy hırka. BJ buna bayılırdı.

Taura ve Henry ile Jonah'ın kulübüne vardığımda bana gergin olup olmadığını sordu.

Başımı salladım. "Biraz."

Henry elimi sıktı. "Sadece ilk el bombasını atma."

Gözlerimi devirdim ve arkadaki çocuklara doğru yöneldim.

BJ'i fark etmek kolay. Her zaman öyledir ama özellikle bu gece.

Sacai'den yeşil şal desenli kargo gömlek ceket, altında Y-3'ten düz beyaz bir tişört ve Dickies'ten siyah kesik rahat kesim çift diz iş pantolonu. Pepper Green Old Skools ve en önemlisi: Jordan yok.

Çok yakışıklı görünüyordu, kalbim yerinden çıkacak gibiydi - rahatlamıştım.

Komik değil mi? Onu gördüğüme sevindim. Kavgamızdan sonra bile.

Arkasından yaklaştım - geldiğimi görmedi, Jonah da görmedi, yoksa söylediği şeyi söylemesine asla izin vermezdi.

"Aslında eve geldiğimde onu becerdim."

Aman Tanrım.

Dönüyorum. Bir anda midem bulandı. Aynı gün benden sonra başka biriyle mi yattı? O gün mü? Sabah yapmıştık.

Kaç kez olduğunu sayamıyorum bile ve bir kavgadan sonra eve gidip başka biriyle mi yattı? Yine mi?

İğrenç hissediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Daha kaç kere-

BJ ayağa kalkıyor, o tanıdık şekilde adımı söylüyor, sanki beni incittiği için üzgünmüş gibi. Sanki beni incitmek onu incitiyormuş gibi. Sanki bana böyle hissettirmek ona yük oluyormuş gibi. Ama bana böyle hissettirmekten asla vazgeçmiyor.

Başımı ona doğru hafifçe sallıyorum. Lütfen beni takip etmemesi için ona gözlerimle yalvarıyorum. Beni takip etmesine izin veremem.

Koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyorum.

Jonah'ın ofisinin yanındaki banyoya. Bacaklarım tutmadan önce kendimi bir kabine atmak için tam zamanında oraya varıyorum. Keder garip, öyle değil mi?

Çünkü yas tutuyorum, bundan emin olabilirsin. Aslında istiridye gibi hissediyorum.

O zamanı hatırlıyor musun? Yedi yaşındayken Capri'de iskeleden düşmüştüm. Düşerken her sivri deniz kabuğuna çarpmıştım. Beni yarmışlardı ve BJ peşimden atlamıştı. Beni kurtarmıştı. Şimdi beni kim kurtaracak?

Kesiklerdeki tuzlu su vücudumun her yerinde, kim olduğumun her yerinde. Aman Tanrım.

Buna inanmıyorum. İnanamıyorum.

Aslında acı şok edici. Sanki bir meteor çarpmış gibi. Merkezimde bir krater, yanıyor. Tam bir yıkım.

Elimi ağzıma bastırıyorum, gelmeye çalışan, çalışan, çalışan çığlıkları bastırıyorum-

Elleri titriyor, görüşü gitti.

Her biri onun adına beni ezen çığlıklar yine de geldikçe omuzlarım titriyor.

Banyoda bir telaş var.

"-Burası kızların odası," diyor biri. Sadece belli belirsiz duyabiliyorum. Kulaklarım suyun altındaymış gibi hissediyorum.

Kabin duvarına yaslanıyorum; vücudum kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. "Parks?" Henry sesleniyor. Hareket etmiyorum.

"Magnolia?" Kapıyı çalıyor. "Aç kapıyı. kapı."

Bilmiyorum.

Sürünerek odama giriyor.

Rick Owens DRKSHDW'den beyaz Mastadon kargo pantolon giydiğinizde bir kulübün kızlar tuvaletinde yerde sürünmek için iyi bir arkadaş gerekir.

Beni gördüğünde iç geçiriyor, alt dudağını yalıyor, başını benim için üzgün bir şekilde eğiyor.

Henry bana "Onunla seks yaptın" dedi.

Başımı sallıyorum. Henry de bana başıyla

karşılık veriyor, ağzı sıkı. "Ve şimdi onunla
mı kalıyor?"

Omuz silkiyorum.

"Ama onunla yattı."

Tekrar başımı salladım.

"Siktir." Başını sallarken burun delikleri alevlenir. "Ayağa kalk."

İşbirliği yapmadığım halde beni yerden kaldırıyor. "Kalk, Magnolia. Şimdi." Beni ayağa kaldırıyor, sabit tutuyor. "Dinle beni - Dinleyin! Bu dünyada Magnolia Parks'ın bir kulüp tuvaletinin zemininde oturmasına değecek kimse yok."

Zar zor başımı sallıyorum. Elleriyle yüzümü siliyor ve aklıma yanlış kardeşe aşık olduğum geliyor.

Henry daha iyi biri. Sadece o benim değil.

"Onunla dövüşmemi ister misin?" Henry çenesiyle soruyor.

Bir tomar tuvalet kağıdı alıyor, makyaj masasına yaslanırken yüzümü kuruluyor. Kokluyorum.

Henry bana dikkatle bakarak, "Bu benim hatam," diyor. "Ona söylemeni sana söylememeliydim."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "O değil. Bu o-" Kardeşine söylüyorum ve göz göze geliyoruz.

"Bu o." Bir kez başını salladı. Öfkeli görünüyor. "Gel hadi. Seni eve götürüyüm."

Elimi tutuyor, beni banyodan çıkarıyor - ve BJ beni bekliyor.

Orada duruyor, kaşları düşük, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Parks, konuşabilir miyiz?" Dar koridorda önümüzü keserek bana doğru yürüyor.

"Benden uzak dur." Onu itip geçiyorum.

"Parklar." Beej başını sallıyor ve bana doğru uzanıyor. "Benden uzak dur." Ellerini üzerimden itiyorum.

"Magnolia-" BJ kaşlarını çatıyor, kalbi gözlerinde kırılıyor gibi görünüyor ama artık hepsinin saçmalık olduğunu biliyorum.

"Benden uzak dur." Ona tükürdüm.

Sonra Henry önüme geçip ağabeyini itti.

"Hey, çocuklar." Jonah, BJ'in arkasından belirir. "Bu gece etrafta bazı gözler var. Gelin."

Henry onu görmezden geliyor, arkamızda yanıp sönen telefonları duymazdan geliyor, başını kardeşine sallıyor.

Beej bana doğru uzanıyor ama Henry onu itiyor. Henry alçak bir sesle ona "Siktir git, dostum," diyor.

BJ onu görmezden gelir. "Magnolia-"

"Hayır, BJ. Dur." Henry yine onu engelliyor, bana ulaşm a y a çalışan BJ'i gölgeliyor. "Ona bakma, bana bak - o artık sana yasak."

BJ ona kızgın bir bakış atar ve iter.

"Siktir git, Hen. Bunu seninle burada yapmayacağım." Henry onu geri iter.

"Nerede yapmak istiyorsun o zaman? Çünkü seninle işim bitti."

"Çocuklar-" Jonah başını sallayarak onları ayrı tutmaya çalışıyor.

"Sakin bana laf sokmaya kalkma..." BJ parmağını kardeşinin yüzüne doğrultunca Henry parmağı tokatlayarak uzaklaştırdı. Hiç böyle kavga etmezlerdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Henry tükürür.

"Yemin ederim Henry-" BJ başını çılgınca sallıyor. "Eğer suratımdan d e f o l u p gitmezsen-"

"Gitmeme izin verir misin?" Yanından geçmeye çalışırken burnumu çekiyorum.

Beni tekrar engelliyor, gözlerime bakıyor.

"Bir hata yaptım."

"Benimle mi yoksa onunla mı, Beej?"

Ağır bir şekilde nefes veriyor. "Parks - düşünmüyordum, umursayacağını bile düşünmemiştim-"

"Seni sevdiğimi söylemiştim!" Bağırıyorum.

"Ve sonra sen gittin!" di ye bağırır. "Her zamanki gibi. Ka ç ı p gittin!" Bana bakıyor.

"Eve!" Sendeleyerek nefes alırken ona söyledim. "Eve gittim!"

"Öyle mi?" Başını sallıyor, gözleri artık yarık gibi. "Kime?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona başımı sallıyorum. "Rush'ı aradın mı?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "O New

York'ta." "Cavan mı?"

"San Fran." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken ona karanlık bir bakış atıyorum.

"Bazı insanların aksine, benim için işler ters gittiğinde ilk gördüğüm kişiyle yatmam."

"Hayır, biliyorum-" Başını salladı, bana ters ters baktı. "Onların en iyi arkadaşlarını beceriyorsun."

"O-" diye homurdanıyor Henry.

BJ, Jonah'ın göğsüne vurur. "Dikkat etsen iyi olur, kardeşim - bir dahaki sefere senin için gelecek."

Gözlerim cam gibi oluyor ve kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Birinin sizin hakkınızda ne düşündüğünü duymak asla hoş değildir, eğer bu fikir kötü bir fikirse, ama bu fikir dünyada en çok sevdiğiniz insandan geliyorsa, sizi tam merkezinizden deler geçer. Sizi biraz zehirler, söylediklerinin doğru olduğuna inanmanızı sağlar.

Kelimeler çok güçlüdür.

Başka birine kaçmaya hiç niyetim yoktu. Bu gece için planım oydu. Dün kavgamızdan sonra eve gittim, duş aldım ve Henry ile kız kardeşimi yatağımda benimle kalmaya ikna ettim.

Rush'a mesaj atmadım. Jack-Jack'i aramadım.

Tam da yeniden başlamak üzereyken bizi mahvedecek bir şey yapmak istemedim.

Ama yaptı, o yüzden siktir et.

Bir bulut gibi üzerime çöküyor.

Gözlerim kararır ve eğer perdeler olsaydı, çırpınırlardı. Su dalgalı olurdu ve hayvanlar tuhaf davranmaya başlar, çılgınca saklanacak yer ararlardı. Güzel. Öyle olmalılar.

BJ havadaki değişimi hissederek kaşlarını

çatar. Kapakları kapatın, kasaba çanını

çalın. Yutkunur. "Bu surat da ne?"

Gitmek için yanından geçerken ona başımı

sallıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

Gece yarısı Central Park'a gideceğim.

+44 7895 661274

9:58PM

Hey

Hey.

Bu gece dışarıda
mısın?

Evet.

Club Haus.

Orada kal.

Tam
am.

Neden
?

Bir keresinde bana bir söz
vermiştin.

İKİNCİ BÖLÜM

BJ

Julian Haites bu efsanevi yılbaşı partilerini düzenliyor.

Çılgınca, gerçekten çılgınca.

Ünlüler onlar için listeye girmeye

çalışıyor. Kygo geçen yıl çaldı.

Sanırım bu yıl David Guetta var.

Knightsbridge'deki evinde duruyor. Ev az satıyor. Babası arka arkaya beş ev satın almış ve onları tek bir ev haline getirmiş.

Burası partinin olduğu yer.

Jordan'la geliyorum - onu getirmeyi iki kez düşündüm ama iki gecedan beri Parks'tan haber alamadım, bu yüzden onun kitabından bir yaprak alıp kendime küçük bir Avustralya siperi kazacağım.

Erkekler benden biraz uzaklaştı. Henry benimle konuşmuyor, gerçekten. Her zaman onun tarafında olduğu için muhtemelen kızgın olmalıyım, ama bir yanımda güvendiğim birine sahip olduğu için rahatladı. Rush Evans yerine onun yanında olmasını tercih ederim, orası kesin.

Bu gece Parks'ı burada göreceğimi düşünmüştüm... Güzel elbise ve çalıntı bakışlar - yine de Yeni Yılı onunla geçireceğim.

Kendine geleceğini düşünmüştüm, biz hep kendimize geliriz.

Benim ve onun için özel günlerdeki büyük etkinliklere karşı koymak oldukça zor

- Noel günü ben ona sürüklendim, o da yeni yılda bana sürüklenecek.

İçeri girdiğimde sette olmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım.

Taura hevesli olmayan bir selamlama olarak kaşlarını kaldırıyor - benden de sanırım.

Jo ona bir şeyler fısıldar, kadın ona bakar, biraz sinirli görünür ve sonra başını sallar.

Jordan'a doğru yürür, sıcak bir gülümseme takınır. "Bu elbiseye bayıldım-"
" Taura

ona söyler.

"Oh, teşekkürler." Jordan saçlarını omuzlarına doğru itiyor. "Self Portrait'ten."

"Bir şeyler içelim mi-" Taura onunla kollarını birleştiriyor. "Jonah bana BJ'in son zamanlarda tam bir aptal o l d u ğ u n u söyledi." Onu uzaklaştırıyor.

Gitmelerini izliyorum - arkadaşlarıma bakıyorum.

"Oi," Jonah yanımda eyerliyor. "Konuşmamız lazım-"

"Parklarla mı ilgili?" Jordan'a yol göstermesi biraz açık vericiydi. "Evet-"

"Duymak istemiyorum."

Christian bana garip bir bakış attı. "Evet, öyle."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Yaralandı mı?"

"Hayır-"

"O tehlikede mi-" Jo bağını sallamadan önce Christian'la göz göze gelir.

"Hayır... ama-"

Alt dudağımı ısırp başımı sallıyorum. "O zaman siktir et dostum - bunu duymak istemiyorum."

Jo ceketimin omzunu tutuyor. Burberry. Parks'ın beğeneceğini düşündüm.

O.

"Evet, ama Beej-" diye başlıyor ve ben ona bir bakış atıyorum.

"Hayır, Jo. O beni de sikti. Seni tamamen sarmış olabilir çünkü her şeye galip gelen hüzünlü gözleri var, ama ben de bu konuda berbat durumdayım. Sadece eğlenmek, gevşemek, gece yarısı kız arkadaşımı öpmek istiyorum-"

Jonah yüzünü buruşturuyor. "Onunla mı takılıyorsun? Kız arkadaşına mı?"

Ben de aptalca olduğunu düşünmüyormuşum gibi omuz silkiyorum.

"Neden düşünmeyeyim ki?"

Christian bana bakıyor, parmaklarını ağzına bastırmiğ, yüzü gerilmiğ.

"Neden öyle bakıyorsun?" Çenemi ona doğru sallıyorum.

Sanki bilmiyormuşum gibi bana "Jordan'ı becerdin," dedi. "Parks için bu Pearl Harbor'dı."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Tamam."

Christian kolumu okşadı, ağzında tuhaf bir gülümseme vardı.

benim için üzüyor. "Hiroşima geliyor."

Gözlerimi deviriyorum ve onu omzundan tutuyorum. "Onu becermediğin sürece, ben iyiyim."

Jonah yüzünü buruşturur. "Göreceğiz."

Bana bir bardak viski uzattı.

"Buna ihtiyacın olacak." Uzaklaşmadan önce koluma bir şaplak attı.

Kafam karışmış **b i r** şekilde kaşlarımı çatıyorum, sonra barın yanındaki Jordan ve Tausie'nin yanına gidiyorum.

Buradaki düzen çok çılgınca.

Londra'nın en büyük çete liderinin evi hiç de düşündüğünüz gibi değil - ya da belki de öyledir, bilmiyorum.

Düşündüğünüzden daha beyaz, daha altın. Çok fazla mermer. Üst kattaki yatak odalarından fuayeye inen büyük çift merdiven - yanlışlıkla bir otele girdiğinizi düşündüğünüz için affedilirsiniz. Fuaye oturma odalarından birine dökülüyor - en az dört oturma odası var. Çatıda 7/24 hizmet veren bir bar var.

Söylentilere göre buralarda bir yerde evcil bir kaplanları varmış ama bana saçmalık gibi geliyor - buraya birkaç kez geldim. Hiç görmedim.

"Burası delilik-" Jordan etrafına bakıyor. "Nasıl biri?" "Julian mı?"

Açıklıyorum.

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Evet, yani, o biraz G."

"Tam anlamıyla bir G," diyor Taura sıkılarak.

Burnumu çektim. "O havalı. Vahşi. Anlattığı hikâyeler, çektiği boklar. Çılgınca. Stratham filmlerinden fırlamış gibi."

"Gerçekten mi?" Jordan gözlerini kocaman açarak sorar.

Başımı salladım. "Eğlenceli biri. Onu seveceksin. Her zaman iyi vakit geçirirsin." "Tehlikeli biri mi?"

"Evet, yani - onun kötü tarafında olmak istemem." Omuz silkip Taura'a bakıyorum. "Aslında merhaba demeliyiz. Onu gördün mü?"

Taura bana biraz garip bir bakış attı. "Evet, onu gördüm."

Ben de onun kafa karışıklığını yansıtıyorum.

"Tamam." Omuz silktim. "Peki nerede o?"

Taura yanımdan geçip merdivene doğru başını sallıyor.

Ve sonra merdivenlerin üstündeki yatak odasından gülerek çıkar. Bir kızın elbisesini çekiştirmeye yardım etmek için duraklar.

Biraz homurdandım - tipik Jules.

Kızı dar, küçük siyah elbisesinin içine sokuyor - aslında arkadan çok seksi görünüyor.

Kapının yanında onu bekler - her zaman olduğundan daha centilmence - ve sonra kadın dışarı çıkar.

Vay anasını.

Magnolia tek topuğuyla zıplayarak odasından çıkar, uzanır ve diğer ayakkabısını giymek için omzuna tutunur.

Ona gülümsüyor. Kendisiyle gurur duyuyor. Vay anasını.

Merdivenlerden iniyor, elleri parmaklıklara sürtünüyor - seks saçı, seks ağzı

- Gözlerinin kenarları beni üzen, hasta eden ve kışkırtan bir şekilde yumuşak.

Çenem yere düştü. Uzayda düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Yanımdan geçip gitti. Bana doğru tek bir bakış bile atmadı.

Alt dudağı ısırılmış gibi ağır. Kahretsin, kusacağım.

Anatole Storm'un yanına gidiyor, o da ne yaptığını biliyormuş gibi sırtıyor. Onun gibi insanların etrafında zıpladığını görmek ölmek istememe neden oluyor. Anatole Storm mu? Julian'ın arkadaşlarından biri. Britanya'daki en korkunç adamlardan biri. Milisleri yönetiyor.

Julian onun peşinden gidiyor, lanet olası bir salatalık kadar soğukkanlı-önümde duraklıyor.

Gözlerini kısar, gülümser.

Uzandı, açık ağzımı kapattı - yüzüme iki kez vurdu - teknik olarak şakacı, teknik olarak sert.

"Mutlu yıllar, kardeşim." Bana bok yiyen bir sırtış attı. Çenem gerildi.

Başka biri olsa, lanet gezegende başka biri olsa onu oracıkta öldürürdüm.

Ama o?

Beni gerçekten öldürebilir.

Jordan'a doğru ilerler, elini iki elinin arasına alır.

"Sen kız arkadaşı olmalısın?" Adam kızın elini sıkıyor ve kız kızarıyor. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Memnun oldum-" Gözlerimi yakalayarak sırtıyor. "Mutlak zevk. Tahmin bile edemezsin. O zevk bana ait."

Kendi şakasına kıkırdıyor, sonra Parks'ın arkasından yaklaşıyor ve kollarını arkadan beline doluyor.

Çok tanıdık.

Vücudunun üzerindeki elleri, derimin altında bir şey sürünüyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Onunla konuşmam lazım.

Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

Jordan'a zayıf bir gülümseme at. Bugünlerde tüm gülümsemelerim zayıf. Belki de sadece ben böyleyimdir.

Taura'ya başımı sallıyorum, lütfen Jordan'ı bir dakikalığına götürmesini isteyen gözlerle bakıyorum.

O anlıyor. Anladığını biliyorum. Ben ve Taurus oldukça sıkı fıkıyız. Jive. Jordan'ı neden götürmesini istediğimi bildiğini biliyorum ve bana bir bakış atıp hayır diyor.

Bir ileri bir geri

gidiyoruz. Evet,

kaşlarımı çatıyorum.

Hayır - kaşlarını daha

fazla çatıyor. Evet,

gözlerim büyüyor. Hayır -

onunkiler de.

Evet! - Gözlerim kafamdan düşebilir. İyi! - Ağzını

açıyor, gözleri yarık.

"Jordan," diye şarkı söylüyor. "Kapalı basketbol sahalarını gördün mü? İçinde. Akli başında." Taura onu çekip omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Gel, sana göstereyim."

Parks, Haites'ten uzaklaşıp bara doğru

ilerliyor. Yanına gittim. Gözlerimi diktim.

"Endişelenecek bir şey yok, Ballentine," diye tekrarlıyorum mesajını.

Onu.

Gözlerini kıstı, yanaklarını içine çekti. Nefes alır, verir.

"Seni seviyorum Parks,' diye tekrarlıyor bana, altın saç bandını düzelterek.

"Seni seviyorum," diye iç geçirdim.

"Beni kandırabilirdin," diyor bana bakarken, gözleri o kadar koyu ki zümrütler onikse dönüşmüş. Ona olması gerekenden daha fazla yaklaşıyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor.

"Siyah giymişsin," dedim ona. O asla siyah giymez. "Bu farklı."

Gözleri benimkileri yakalıyor. "Ben farklıyım."

"Neden?" Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Kavga ettikten sonra Jordan'la yattım diye mi? Sen ve ben, birlikte değildik-"

"Açıkça." Başını sallıyor, mesafeli ve kontrollü. Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ne olmuş yani?" İçkimden bir yudum alıyorum. "Şimdi de bir çete reisiyle mi çıkıyorsun?" Vintage Parks, benim dışımda bulabildiği ilk erkekle çıkmaya koşuyor. "-Teşekkür ederim," diyor ona martini uzatan barmene. "Çocuklar Julian'ın çıkmadığı gibi."

Çenemi ona doğru sallıyorum. "Peki o zaman ne yapıyorsun?" Uzun bir yudum alıyor. "Sikişiyorum, Beej."

Lanet bir kamyonla üzerime gelsene Parks. "Onu beceriyor musun?" Tekrar ediyorum.

"Evet." Bir yudum daha alıp elini havada sallamadan önce fazla rahat bir şekilde omuz silkiyor. "Yıllardır senin tarafından becerildim. Bir başkasına sıra vermenin zamanı geldi diye düşündüm."

Beş dakika içinde ikinci kez çenem yere düştü. Başımı ona doğru salladım.

"Parks, o kelimenin tam anlamıyla İngiltere'deki en tehlikeli adam."

Kalbini kırdığımı düşündüğüm kadar yıpranmış gözlerle bana uzun uzun bakıyor.

"Katılmıyorm.
m." Hay
sikeyim.

Kendimden gerçekten, kelimenin tam anlamıyla nefret edebilirim.

İç çektim. Başımı eğip ona bakıyorum. "Magnolia-" "Beej, dinle." Koluma dokunuyor ve bana bakıyor.

Bana dokunmasına şaşırdım. Buna inanamıyorum. Kabul ediyorum, lanet bir mucize.

"Sadece şunu söylemek istiyorum ve bunu gerçekten tüm varlığımla kastediyorum

-" Kusursuz bir şekilde konuşmadan önce bana bakıyor: "Siktir. Senin. Kendini."

Julian'ın yanına gidip içkiyi elinden kaptığı gibi kolayca geri fırlatırken arkasından göz kırpmıyorum.

Yüzü eğlenen bir kızgınlıkla titriyor.

"Sakin ol, kaplan. O 2000 sterlinlik bir viskiydi," diyor Julian ona.

Kadın ona kayıtsızlıkla bakıyor. "Öyleyse bana bir tane daha doldur-"

Jonah'la konuşmak için döner ve Julian 'hah' diye bir ses çıkarır. "Onu duydun." Adamlarından birine başını sallıyor, başını ona doğru eğiyor ve Declan'a, "Pahalı bir sikiş olacak, şimdiden söyleyebilirim-" diyor.

Parks onu duyar, arkasını döner ve ona uzun uzun bakar.

"Buna değer!" diye sesleniyor ona ve o da gözlerini devirerek başka tarafa bakıyor.

Onun kendisine kızmasından hoşlanmıyor, kimse hoşlanmıyor - arka cebinde sakladığı gizli numaralarından biri. Herkes onun gözüne girmek istiyor. Neden ya da nasıl yaptığını bilmiyorum ama onu üzdüğünüzde ya da boktan hissettirdiğinizde, bunu hak etse bile, bir şekilde her zaman lanet olası bir ahmak gibi hissetmeyi başarıyorsunuz ve onu geri kazanmak için ona Cartier'den bir kolye ya da lanet olası bir çiçekçi alıyorsunuz.

Bunu onda görebiliyorum - aslında çok iyi tanıyorum - ona nasıl bir bakış attığını, onu engebeli bir zemine ittiğini ve düz bir oyun alanına geri dönmek için nasıl tırmandığını.

Siktir et, şimdi oradayım. Bu duygudan nefret ediyorum, onunla uyumsuz olmaktan nefret ediyorum, anlaşmazlık içinde olmaktan nefret ediyorum ve o zaman bile, yine de biraz 'siktir git' gibiyim -

Julian'ı mı beceriyor?

Julian mı?

Julian'ın Parks'ı arkadan yakalayıp kendine doğru çekmesi ve boynunu öpmeye başlamasıyla aynı anda içkimi geri atıyorum.

Etrafımızdaki insanlara bir şeyler söylüyor -ne olduğunu

duyamıyorum-. Onu kalabalığa doğru itti, önümde durdu.

"Üst kattaki bara gidiyorum-" Başını bana doğru salladı. "Geliyor musun?"

Onu elinden tutarak üst kata, oradan da özel çatı katına çıkan asansöre götürüyor.

Hepimiz içeri doluştuk. Ben, Parks, Jo, Henry ve Taura, Christian, Julian, Daisy Haites ve polis sevgilisi ve sonra Jordan.

Julian kız arkadaşımı asansörün köşesine sıkıştırdı - açıklığa kavuşturmalıyım - gerçek kız arkadaşım değil. Sadece sevdiğim kız.

Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor, kız da bana bakıyor ve gözlerinden çok fena sikildiğini anlıyorum ve kapılar açıldığında oradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Jonah tezgâhın üzerinden uzanır ve arkasındaki barmenin elini sıkar.

Otuz dakika öncesine kadar Julian'la yakın olduklarını hiç umursamamıştı.

Şimdi çok kızgınım.

Jo'nun arkasından yürüyün, onu kenara çekin ve dişlerinizi sıkarak "Tehlikede olmadığınızı söylemişsiniz." deyin.

Bana bir bakış attı. "O değil."

"O bir çete reisi," diyorum ve Jonah bana şöyle bir bakıyor.

Kaşlarını biraz kaldırdı. "Ve?"

"Ve o bir çete reisi."

"Ben bir çete lideriyim." Jonah omuz

silkiyor. "Bu terimi sevmediğini

sanıyordum?"

Jonah gözlerini deviriyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "O zaman çete liderlerinin nesi var?"

Ona başımı salladım. "O senin gibi değil." "Şimdi nasıl oldu?"

Gözlerimi deviriyorum ve başımı onlara doğru çeviriyorum - Julian'ın mega'sı dizinin o kadar kuzeyinde ki balkondan atlamak istiyorum. "Yani, senin için sorun yok-"

"Beej." Bana sert bir bakış attı. "Başkasını becerdin! Bunu yapmak zorunda değildin! Onu arayabilirdin - bunun önemli bir şey olduğunu söyleyebilirdin-"

"O kadar da önemli bir şey değildi Jo! Ben ve hayatımın aşkıydı-" Jonah daha sessiz konuşmamı söyleyen bir bakışla sözümü kesiyor. "O bendim

ve onunla. Bu başlı başına büyük bir mesele ve büyük bir mesele olduğu için de birlikte yatmamız benim için büyük bir mesele değildi."

"Anladım, kardeşim." Başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aslında seni desteklerdim-" Omuz silkiyor. "Ama sonra Jordan'la yattın. Bir nevi kendi amacından uzaklaştın."

Gözlerimi deviriyorum. "O benim kız arkadaşım."

"O zaman erkek arkadaşı ol," diyor her şeyin üzerine. Parks'a doğru çenesini sallıyor. "Ve onu rahat bırak."

Sonra yanımdan geçip gitti ve onlarla birlikte oturdu.

Onu yalnız mı bırakayım? Asla bırakmam. Onu asla yalnız bırakmayacağım. Özellikle de Julian Haites ile sevişirken - sevişebileceği onca insan varken.

Onu onunla gördüğümde hissettiklerimin Jordan'la ilişkiyi bitirmem gerektiğinin göstergesi olduğunu biliyorum. Ama yine de yapmayacağım. Yapılacak en büyük şey bu olabilir, bizim için eve kestirme bir yol olabilir - ama biz dolambaçlı yolları severiz, ben ve Parks. Ve o bizi yoldan çıkardı.

Jordan'ı arıyorum. Barda ünlü bir DJ ile konuşuyordu. Onunla flört ettiğini söyleyebilirim. Umurumda bile değil, aklımda bir düşünce bile yok. Tek düşündüğüm, şimdiye kadar gerçekten umursadığım tek şey ve onun tanıdığım en kötü şöhretli adamın kollarına nasıl sarıldığı.

"Orada ne yapıyorsun, Ballentine?" Julian Parks'ı kucağına çekerek bana oturmam için yer açtı.

Bunu sadece benimle dalga geçmek için yapıyor ama yine de oturuyorum çünkü onu özlüyorum.

Parks elini başının üzerinde gezdirerek düzeltiyor. "Ow."

Kaşlarını çatıyor. "Kafam neden morarmış?"

Julian sırtışını yalayarak uzaklaştırıyor. "Buna yatak başlığı deniyor, Tiges."

Ağzı bir 'O' şekli alıyor, yanakları pembeleşiyor ve ben içkimi tek seferde geri atıyorum.

"Bir dakika..." Daisy'nin polisi de bizim gibi şaşkın şaşkın onlara bakıyor. "Siz ikiniz ne zamandır takılıyorsunuz?"

Julian ve Parks bir birbirlerine bir de ona bakarlar. Magnolia emiyor

bunu düşünerek dudaklarını büktü.

"Muhtemelen 74 saate yaklaşıyor." Parks öneriyor. Julian onun çıplak omzunu ısırır.

"Hiç durmadan."

Daisy gözlerini deviriyor.

Ve o zaman teknik olarak hala bir kız arkadaşım olduğunu hatırlıyorum. Sadece önümde durduğu için hatırlıyorum. Kucağıma oturup beni öperken gülümsüyor.

"Zıplamalı mıyız?" Ona fısıldıyorum, buradan çıkmaya hevesliyim. Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Daha gece yarısı bile değil."

"Evet, Ballentine-" Julian sırtarak bana bakıyor. "Daha gece yarısı bile değil."

Kahretsin, ona vurmayı çok isterdim.

Yan taraftaki Clock Christian da çok mutsuz, ama bunun nedeni Daisy ve erkek arkadaşını izliyor olması ve Vanna'yı buraya, onun evine getirmemesi.

İyi adam. İyi. Ben mi? Jordan'ı karanlık bir köşeye taşıyacağım, şansımı üçüncülükte deneyeceğim ve Magnolia Parks'ın benimkini mahvettiği gibi onun da yeni yılını mahvetmeyi umacağım.

Manolya

Bir çete liderinin yatak odasını nasıl hayal ediyorsunuz? Kendimi bir tanesinin içinde bulana kadar bunu pek düşündüğümü söyleyemem.

Ve ne düşündüğünüzü biliyorum - Christian Grey'in Kırmızı Odası. Ama yanılırsınız.

Hiç de öyle değil. Aslında o da öyle değil.

Yatak odası en son girdiğimden beri değişmiş, ki inanır mısınız, muhtemelen dört yıldan fazla oldu. Kreplerin olduğu ve seksin olmadığı o meşhur gece. BJ dışında biriyle yatmaktan çok korkuyordum, sanki başka biriyle yatmak beni onun olmaktan çıkaracakmış gibi. Yine de şaka yapıyorum, çünkü BJ her zamanki gibi benim değil ve her sabah ona olan bağımın durumunu kontrol etmek için uyanıyorum. Şu anda bile demir gibi sağlam.

O geceyi çok düşünürdüm. Ben ve Julian ve yapmadıklarımız. Garip bir insan ama onun yanında olmayı seviyorum. Onun yanında olmanın dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen bir hissi var.

Sinirlendiği ya da utandığı için mi o gece hakkında hiçbir şey söylemedi yoksa hepimizin ona verdiğiinden daha iyi bir adam mıydı asla bilemedim ama o gece otuzuncu yaş gününde çocukların hiçbirinin eve birlikte gittiğimizi bilmediği ortaya çıktı.

Kimseye söylemediğini fark ettiğimde ona biraz daha farklı bakmamı sağladı. Onu tam olarak nasıl gördüğümü bilmiyorum ama sanırım gazetelerde yüzlerce kez öpüştüğüm ya da eve gittiğim iddia edilen erkeklerle ilgili aptalca şeyler okudum. Çoğu zaman doğru değildir ama onu öptüm, onunla eve gittim ve görünüşe göre kimseye söylememiş.

O zamanlar odası daha çok bir bekar eviydi. Oyun konsolları. Sanırım bir çikolata otomatı vardı? Kesinlikle bir prezervatif otomatı, bunu hatırlıyorum. Koyu gri duvarlar, koyu ahşap zemin. Büyük bir avize. Sanki yatağa attığı kızların gözünde seksi olacağını düşündüğü bir şekilde tasarlamıştı.

Ama şimdi?

Duvarlar açık gri, bolca kahverengi ve ahşap desenli. Kocaman bir yatak. Beyaz nevresimler. Dramatik lambalar. 1950'lerin rokoko tarzı yatak başlığı, ne yazık ki benim için püsküllü değil. Duvarları süsleyen bazı güzel sanat eserleri - sadece orijinal parçalar - var.

Aslında, her yerde orijinalleri var.

"Sanatla aranız iyi o zaman?" Birlikte uyuduğumuz ilk günün ertesi sabahı, Ernst Ludwig Kirchner'in *Berlin Sokağı tablosunun* şimdiye kadar gördüğüm en inandırıcı baskısına bakarken ona neşeyle sordum.

"Bu çok gerçekçi." Daha yakından baktım.

Julian gülümsemesini bastırdı. "Bu bir baskı değil." Ayağımın üzerinde döndüm, kafam karışmıştı.

"*Street'i* satın mı aldın, *Berlin*?" Biraz kıskandığımı hissederek sordum.

"Ne kadar değil miydi?"

Bir gülümsemeyi yalayıp uzaklaştırdı. "Düşündüğünden daha ucuz..."

"Huh," dedim başımı sallarken. "Bazı insanlar sanatın değerini takdir etmiyor. Komik. Yemin ederim bunu birkaç ay önce MOMA'da asılı görmüştüm-"

Çenesini ovuşturdu. "Ailem hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Bana doğru biraz sıırttı. "Ne yaptığımızı."

Ben de öyle düşünmüştüm. Silah ticareti. Bazı hafif suçlar. Muhtemelen kokain çünkü en süslü uyuşturucu o. Bilmediğim şeyleri itiraf etmekten hoşlanmam, bu yüzden ağzımı büzdüm ve o da eğilip beni öptü. Hem de çok. Sorunun gerektirdiğinden çok daha fazlasını.

"Daisy sanatı sever."

Ama Daisy'nin neyi sevmediğini biliyor musun? Beni.

Benden hoşlanmıyor. Bu Julian'a özgü bir şey mi yoksa

Hristiyanca bir şey, ama onun bana karşı üstü örtülü hoşnutsuzluğu artık benim varoluş nedenim.

Kimse benden hoşlanmıyor. Asla.

Bu bana temelde mantıklı gelmiyor. Demek istediğim, bu durumda gerçek anlamda mantıklı, çünkü erkek kardeşiyle yatıyorum ve sevdiği (sevdiği?) çocukla çıkıyordum, ama bu ne burada ne de orada.

Kendimi sevmesini sağlayacağım.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Her zaman ya seksi polisle ya da Julian'ın dev köpeğiyle yatak odasına kapanıyor - ve açıkçası, ikisi de bana biraz itici geliyor, bu yüzden mesafemi korudum, ama oraya geleceğiz.

Sonunda beni sevecek, yemin ederim.

Her neyse, Julian'ın yatağında uzanmış tavana bakıyordum.

Bu neredeyse bir haftaya yaklaşıyor. Ona mesaj attığım gecedan beri evinden çıkmadım. Komik biri, bir tür kara delik. Onda sizi içine çeken büyük bir çekim gücü var ve zaman kaybediyorsunuz.

O gece muhteşem ve yürek parçalayıcı olmanın ilginç bir bileşimiydi ve hayal edebileceğiniz kadar alkol doluydu. Ama şu anda tüm varlığım bu: özellikle alkolle dolu.

Julian'ın yatağından kalkıp banyosuna giriyorum, çünkü yalnız kalmak konusunda pek iyi değilim, küçük anlar için bile. Hepsini onunla dolduruyorum ama yakında ayrılacağımızdan şüpheleniyorum. Henry bana Julian'ın kızlarla çıkmadığını, günlerce misafir de ağırlamadığını söyledi. Bir gün bana dönüp gitmemi söyleyeceğinden endişe duyan küçük bir parçam var - bu tam da onun yapacağı bir şey olurdu. Bir yanım onun ne kadar misafirperver olduğunu takdir ediyor, ama bir yanım da bana böyle bir şey söylerse ölüyorum diyor, bu yüzden o yatakta uyurken dişlerimi fırçaladım bile, çünkü iğrenç sabah nefesim olduğunu düşünmesini istemedim.

"Bugün ne yapıyorsun?" Julian beline sardığı havluyla duştan çıkarken soruyor.

Aynadan ona bakıyorum. "Bu Fuck Off Brunch." Bana iki kez göz kırptı. "Ne?"

Gülümsüyorum. "Her yıl yaptığımız bir şey. Aslında "The Fuck

Yeni Yıl Brunch'ı dışında." Ona başımı salladım. "Jonah'ın icadı. Yılbaşı brunch'ı, herkes akşamdan kalma ve iğrenç ve zaten yemek için iyi hiçbir yer açık değil ve yılın ilk gününün ne kadar korkunç olduğunu atlatmak için ikincisine ihtiyacın var, ama üçüncü Ocak'ta her şey açık, kimse akşamdan kalma değil, herkes taze."

"Çok şirin." Sırıtarak başını sallıyor. "Yıllık brunch..."

Ona başımı sallıyorum, beni yemlemesini görmezden geliyorum ve dudaklarını büzen yansımama bakıyorum.

Bir saniye beni izliyor. "Gergin misin?"

Yüzüm titriyor. "Hayır."

Evet.

"Neden gergin olayım ki?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

Geldi ve arkamda durdu. "Çünkü onu getirebilir." Hiçbir şey söylemedim.

"Öyle olsa bile, oradaki en seksi kişi sen olacaksın," diyor bana, Vetements'in logo desenli pamuk karışımlı jarse eşofman altını çekiştirerek.

"Evet." Kendime bakarak bir kez başımı salladım. Sanki bunun bir önemi varmış gibi, sanki nasıl görüldüğüm BJ'in beni daha çok sevmesini, daha çok istemesini ya da daha az aldatmasını sağlayacak bir şeymiş gibi. "Peki sonra ne olacak?" Ona omuz silkiyorum.

Aynadan bana bakıyor, çenesini başımın üstüne koyuyor ve kollarını bana doluyor. Bu rastgele şefkat hareketleri beni hazırlıksız yakalıyor.

"Gelmemi ister misin?" diye soruyor, beni sıkıca kavrayarak. Başımı zar zor sallıyorum. "Hayır."

Bana bakıyor, ağzı düşündüğünüzden daha pembe. "Hayır mı?" "Öyle olmadığınızı biliyorum-" Omuz silkiyorum.

"Öyle olmadığınızı biliyorum." "Ne gibi?"

"Brunch'a getireceğin türden bir çocuk gibi."

"Erkek değil-" Bana sert bir gülümseme veriyor. "Ve değilim, haklısın." Başımı sallıyorum. "Sorun değil. Tek başıma gidebilirim.

Sadece çok içerim, sorun olmaz." "Geleceğim," diyor bana.

"Gerçekten mi?" Çok umutlu görünmemeye çalışıyorum.

"Evet." Omuz silkiyor. "Bugün pek işim yok. Şu sıralar buralar oldukça durgun."

Yüzümü ona döndüm. "Tamam."

Belimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Emin misin?" Yanaklarım pembe ama kalbim rahatlamış hissederek soruyorum. Bir kez başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, muhtemelen istediğimden daha minnettar görünüyorum.

Alt dudağını ısırıyor ve bana sırıtıyor.

"Teşekkür etmek gerekirse, Tiges, ben öyle çok konuşan biri değilim..." Gülüyorum. "Bu doğru mu?"

Bedenimi kendine doğru çekiyor, bana bakıyor. "İşte böyle."

Soru sormak yerine kaşlarını kaldırıyor. Ve ortada soru falan yok.

Bu yüzden

buradayım.

Unutmak için

buradayım.

BJ

Jordan'dan henüz ayrılmadım. Biliyorum, biliyorum - başlama. Magnolia'nın küçük yeni yıl gösterisinden sonra buna karşı karar verdim. Bu konuda boktan hissediyorum. Yine de onunla yatıyorum.

Jonah, Parks ve Julian hakkında konuşmak istemiyor. Bunu sevmedim. Eğer bir kız arkadaşım olacaksa, lanet olası bir kız arkadaşım olması gerektiğini ve görünüşe göre benimle hiçbir ilgisi olmayan sorular sormamam gerektiğini söylüyor. Bunu da sevmedim.

Henry, Jordan'ın DJ'e numarasını verdiğini gördüğüne yemin ediyor. Ona sormadı. Açıkçası, sorduysa ne âlâ. Şu sıralar aşırı ilgili bir erkek arkadaş değilim.

Yine de onu brunch'a getiriyorum, sırf Magnolia'nın canı cehenneme diye.

Bunca yıldır bunu neden yaptığını anlıyorum. Gittiği her yere yanında sahte sevgililer götürüyordu, onlardan birini her getirdiğinde ona nasıl baktığımı biliyorum. Bugün Jordan'ı buraya getirdiğimde onun yüzünü görmek için sabırsızlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Fuck Off Brunch'ı oldukça yakın çevre işi. Flört getirmeyiz. Jonah'a onu getirmem gerektiğini söyledim çünkü o benim kız arkadaşım, randevum değil. Sadece gözlerini devirdi.

Isabel Marant'tan, Magnolia'nın tahmin etmek için hissetmeye ihtiyaç duyacağı materyale sahip bir ceket giyin. Sadece bir saniyeliğine ona yakın olmak istiyorum. Brunch için IT'ye vardığımızda sadece bir koltuk kalmıştı ve Parks henüz gelmemişti. Yardım edemem ama onu getirmediğini bilmek rahatlatı.

Öyle bir şey olmamalı. Julian brunch adamı değil. Elinden gelse onu da getirirdi. Hiç şüphesiz onu boğazımdan aşağı iterdi. Umarım sadece yeni yıl takılmalarıdır.

Kolumu Jordan'a doladım, yanağından öptüm. Gerçekten dinlemiyorum

Avustralya'dan gelen arkadaşları Taylor ve bir başkası hakkındaki hikâyesini dinlemeye karar verdi. İyi bir erkek arkadaş dinlerdi. İyi bir erkek arkadaş olma kapasitem var.

"Taylor ve kim?" Ben soruyorum.

"Tim Tottle? Erkek arkadaşı." Kaşlarını kaldırıyor. "Uzun zamandır birlikteler."

"Oy, J-" Christian ona doğru seslenir. "Buraya getirebileceğin ateşli Avustralyalı arkadaşların var mı? Bütün dertlerimi unutturur..."

"Bir sürü seksi Avustralyalı arkadaşım var." Başını sallıyor. "Ama hepsi Scottie ve Taylor'ın İngiltere'deki süper seksi ama deli kuzenlerini çoktan duymuştur. Kimsenin senin için bir şey yapacağını sanmıyorum."

Bir kahkaha attım.

Christian sinirli bir ifadeyle gözlerini deviriyor, sonra gözleri biraz parlıyor. "Hey," diye bağırıyor, omzumun üzerinden bakarak.

Parklar olmalı.

Jonah ayağa kalktı, kollarını açtı. Ona bakıyorum, bir saniye içinde onu fark ediyorum, sadece onun çıkarabileceği parlak turuncu ve lila tüylü elbiseyi. Bu elbiseyi onun üzerinden çıkarabilecek kişi olmak için neler vermezdim ama bu kişi ben olmayacağım. O olacak, arkasındaki. Lanet Julian Haites.

En iyi arkadaşıma sarılıyor. Uzanır, Christian'la el ele tutuşur, kardeşimin saçlarını karıştırır.

Biraz bitkin görüldüğümü hissediyorum, bu yüzden etrafa bakınıp bir garson bulmaya çalışıyorum.

Bir tane kap.

"Fazladan bir koltuğa ihtiyacımız olacak," diyorum onlara.

"Nah-" Julian Parks'ı kucağına çekerken şöyle diyor. "Biz iyiyiz." Bana sırtarak bakarken gözleri geriliyor.

Parks onun ceketini çekiştiriyor, tıpkı benimkini çekiştirdiği gibi. Celine Homme. Neredeyse alıyordum. İyi ki almamışım.

"Seni özledim," Parks masanın üzerinden eğilerek Taura'nın elini tutuyor. "Aynen!" Tausie şarkı söylüyor.

"Nerelerdedin?" Jordan parlak bir şekilde soruyor.

Parks ağzı açık bir şekilde ona bakıyor, biraz eğleniyor, belki biraz da

utandım.

"Benimle," diye cevaplıyor Julian onun yerine. Yanağının iç kısmını ısıyor. "Sana bize katılmanı söyledim, Taur, ama görünüşe göre zaten yapacak çok işin var."

Magnolia onu tokatlar ve kaşlarını çatar. "Üzgün olduğunu söyle."

Gözlerini deviriyor ve sonra kafamı karıştıran bir şey oluyor: Julian Haite's dudaklarını birbirine bastırıyor ve söylüyor.

"Şaka yapıyorum, Taur. Özür dilerim."

Taura ve Jonah sandalyelerinde arkalarına yaslanırlar ve buna inanamazlar.

"Lanet olsun-" Taura Parks'a bakıyor. "Yatakta ne kadar *iyisin*?"

Parks eliyle yüzünü kapatırken Julian gülümsemesini bastırıyor, sanki utanmış gibi, sanki bunun için yaşamıyormuş gibi.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve o yakalıyor.

"Hey Beej." Bana en iyi sahte sıcak gülümsemesini veriyor. "Bugün hava nasıl?"

Jordan biraz şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak cevabımı bekliyor.

"Evet, güzel bir gün-" Kolumu kaşıyorum, kayıtsızca omuz silkiyorum. "Peki ya sen? Mayfair'de iyi misin?"

"Neredeyse bir haftadır Mayfair'e gitmedim ama Knightsbridge'de olmak oldukça keyifli." Bana morluk göstermek için boynunu kaşıyor. "Sıcak," diye ekliyor sonuna, gözleri kavga etmeye hazır.

Yutkunuyorum, sanki az önce mideme bıçak saplamamış gibi davranıyorum.

"Orası Knightsbridge mi?" Jordan soruyor. "Yeni yıl için gittiğimiz yer mi?" "Evet." Magnolia başını sallar.

"Oh, bunu sevdim." Jordan dönüp bana baktı. "Knightsbridge'de bir yer arayabiliriz."

Magnolia'nın yüzü bocalıyor, birkaç kez göz kırpmıyor.

"Park Lane'den mi taşınyorsun?" Bana bakıyor. "Birlikte mi?"

Orada asılı kalmasına izin verdim. Kıvrınmasını izledim. Sırıltmasını yarı yarıya gizliyorum ama sonuna kadar değil. Parks'ın bunu görmesini, ona hâlâ neler yapabileceğimi görmesini istiyorum. Aşağıya bakıyorum

Ceketimin kolunu. Onunla alışveriş yapmayı özledim. Kendi kendine giyinmek sanıldığı kadar kolay değil.

"Hayır." Jordan gülererek başını sallar. "Ben ve ev arkadaşım."

Parks yutkunuyor. "Oh."

Gözleri düşüyor; utanmış görünüyor.

Ona bakmaya devam ediyorum, bir saniyeliğine de olsa kendini bok gibi hissetmesini sağladığım için mutluyum.

Julian'ın telefonu çalar. Ona bakar, Parks'a bakar.

"Hemen döneceğim-"

Garson içkilerimizi getirdiğinde, kendini mazur görerek hızla restorandan dışarı fırlıyor. Parks kendi içkisinden uzun bir yudum aldı.

Jonah kaşlarını çatarak onu izliyor ve sonra eline alıp meyve suyundan bir yudum alıyor.

"Phwoar-" Jo başını geri çekti. "Votkanın yanında biraz meyve suyu ister misin?"

Magnolia ona bakar, gözlerinin kenarları yine yumuşamıştır. "Ah."

Başını sallıyor. "Çünkü alkolün karıştırıcıya oranının

Orantısız mı? Ne kadar
zekice."

Ona sıkı bir gülümseme
veriyor.

Karşılıklı konuşmalarını izliyorum ve bunu gerçekten yapmak istemedim bile, öylece oluveriyor - eğilip bardağını alıyorum, üzerimdeki tüm gözleri görmezden geliyorum ve eski kız arkadaşımın içkisinden bir yudum alıyorum.

Biraz öksür.

Hay sikeyim.

Jo'nun biraz hıyarlık yaptığını düşünmüştüm, ama gayet açık.

Parks beni izliyor. İçki içmemi izliyor. Tek kelime etmesem de tepki vermemi izliyor. O da söylemiyor.

Masanın öbür ucuna uzanıyor, bardağı elimden alıyor -parmaklarımız olması gerekenden biraz daha uzun süre birbirine değiyor- ve sonra benimle göz temasını bir kez bile kesmeden uzun bir yudum alıyor.

Ve o söylemeden de ne dediğini biliyorum. Duyulmak için konuşmasına gerek yok, yeterince yüksek sesle söylüyor: Bu senin hatan.

Tek seferde mideye indirip sonra da garsonu işaret ederken gözleri bana bunu söylüyor.

"Bir tane daha, lütfen."

Manolya

Julian, Off-White'tan aldığı siyah logo desenli eşofman altıyla yatağında arkasına yaslanıyor. Çorap yok, gömlek yok, hiçbir şey yok. Aslında tam da onu sevdiğim gibi.

Orada oturmuş, benim elmas taklidi süslemeli YSL Rubik Küp'ümü delicesine hızlı yapıyor. Dahi seviyesinde hızlı. Ne kadar karıştırırsam karıştırayım yirmi saniyenin altında çözüyor. Her seferinde daha da ukalalaşıyor, aynı zamanda her seferinde daha da ateşleniyor.

Bana geri fırlattı. Bunu on saniyeden kısa sürede çözdüm.

"Denemiyorsun bile, Tiges." Bana sırtıtıyor.

Elimden geldiğince berbat etmeye başlarken bir haç sesi çıkarıyorum ama sonra dairemizin kapısının açılıp kapandığını ve sevdiğim bir sesin geldiğini duyuyorum.

Daha dik oturuyorum, dikkatle dinliyorum. Julian kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Gus!" diye bağıriyorum ve sonra heyecanla yatağımdan fırlıyorum. Sesine doğru dörtlü koşuyorum.

"Gus!" Köşeyi döndüğümde Gus'ı buldum - ve babamı. "Oh. Harley." Gözlerini devirdi.

"Seni görmek de güzel, ilk doğan."

Yine de yanına gidip Gus'a sarılırken ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Bu bana söylediğin en babacan şeydi."

Aralarına baktım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Bridget, Khaite'den Danielle düz paça kot pantolon, Marni'nin baklava desenli yeğinin altına beyaz bir gömlek giyerek dışarı çıkıyor, ayakkabıları - gözlerim doluyor. Ayakkabıları tanımıyorum.

Bridget bana "Babam beni yemeğe götürecek" dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım favorinin kim olduğunu biliyoruz..." Bana bir bakış attı. "Bana 'baba' diyor."

"Şey," diye kabul ediyorum, "o benden daha çaresiz, yani-" Gus başını eğip bana bakıyor. "Pijama mı giyiyorsun?"

"Evet," diyorum ona, burnumu havaya kaldırarak. "Yine de çok güzeller." Morgan'dan Mimi Martine çiçek desenli saten-jakarlı pijama takımı

Lane.

"Bugünlerde yataktan pek çıkmıyor-" Bridget bana fırtınalı bir gülümseme veriyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

Henüz tanışmamış olmasına rağmen Julian'ın büyük bir hayranı değil.

"Magnolia," diyor kız kardeşim ve başını bana doğru eğiyor. "Seni hayatta ve öldürülmemiş görmek güzel."

Bridget bana kendini beğenmiş ve sinir bozucu bir bakış atıyor.

Babamız kaşlarını çatıyor, aramıza bakıyor. "Neden öldürülsün ki?"

"Çünkü benimle yatıyor." Julian köşeyi dönüyor ve Brunello Cucinelli'den gri uzun kollu kaşmir kapüşonlu sweatshirt'ünü giymiş, doğruca babamıza doğru yürüyor. "Harley-" Julian sırtarak elini uzatıyor. Şu anda küçük siyah Moncler ayakkabılar giyiyor ve bence evime terlik getirmiş olması çok sevimli.

Babam başını sallıyor - inanabiliyor musunuz, gülerek! - ve onu kucaklıyor. "Jules."

Bridget orada durmuş, çenesi düşmüş bir şekilde ikisine bakmaktadır. Julian ve Gus el sıkışır.

"Waterhouse!" Julian, Gus'ın iki elini de sıkar. "Seni görmek çok güzel dostum-" Gus'tan Harley'e bakar. "Çocuklar, o Bieber şarkısı çok iyiydi."

Birkaç kez göz kırptım.

"Dur, bekle." Bütün erkekler bana bakıyor. Kaşlarımı çatarak babama bakıyorum. "Biz kirli paradan mı geliyoruz?"

Babam kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Julian bir kahkaha atıyor. "Yemin ederim Harley, hemen şimdi söyle bana. Öyle miyiz?"

Julian'a bakıp kibarca gülümsüyorum. "Alınmayın. Kirli para

yeni paradan daha iyi," diye kabul ediyorum. "Yeni paradan olduğunuzu hayal edin..." Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "İğrenç."

Bridget iç çekerek elleriyle yüzünü kapatır.

Julian'a bakıyorum, ellerim kalçalarımda. "Ne iş yapıyorsun?"

"Evet, Julian," diyor Bridget. "Ne iş yapıyorsun?"

Gözleri şakacı bir şekilde kız kardeşimi çimdikliyor. "Ben bir sanat koleksiyoncusuyum."

"Gerçekten mi? Nasıl topluyorsun?" diye soruyor kız kardeşim, gözlerini kırıştırarak. Julian gülümsemesini bastırıyor. "Arka kanallar."

"Oh." Bundan daha fazla bilgi istemediğim için başımı sallıyorum. Çok fazla bilgi olduğundan şüpheleniyorum ve bunları bilmekten pek hoşlanmamam gerektiğinden de şüpheleniyorum.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Elimi adamların olduğu yöne doğru sallıyorum.

"Ortak arkadaşlar," diyor babam belli belirsiz.

Julian başını sallıyor. "Birlikte parti yaptık." Bridget yüzünü buruşturur.

"Tuhaf." Göz kırıyorum.

"Çok tuhaf." Köprü başını sallar.

"Onu başka kadınlarla ilişki yaşarken gördün mü?" Parlak bir şekilde soruyorum. Julian rahatça başını sallıyor. "Yüzlerce kez, evet."

Babam ona sıkı bir gülümseme veriyor ve Bridget başıyla onaylıyor. "Çok güzel." "Oh." Dudaklarımı büzüyorum.

"Peki bu ne zamandır böyle?" Gus, Julian ve benim aramda eliyle işaret ederek babama bir bakış atıyor.

"Uzun sürmez." Julian umursamazca omuz silkiyor. "Ele avuca sığmıyor."

Gus, "Evet, evet," derken babam da aynı anda başıyla onaylıyor ve kız kardeşim, "Öyle değil mi?" diye soruyor.

Onlara hep birlikte kaşlarımı çatıyorum.

Julian elini kız kardeşime uzattı. "Sen

Bridget olmalısın."

Dikkatle sıkmadan önce adamın eline bakıyor. "Öyleyim."

Julian rahatsız olmadan ona sırtıyor. "Senin hakkında çok şey duydum." "Öyle mi?" Gözlerini kırıştırıyor, hiç etkilenmemiş.

Başını sallıyor. "Kız kardeşin senden çok övgüyle bahsediyor. Senin en

akıllı olduğunu söylüyor.

tanıdığı en komik kişi olduğunu ve benden hiç hoşlanmayacağını söyledi." Harley buna bir kahkaha atar.

Julian eğiliyor ve hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor, "Ama umarım bu şeylerden biri hakkında yanılmasını sağlayabiliriz, çünkü haklı olduğu zaman bundan pek hoşlanmıyorum."

Bridget'in gözleri kısılır. "Eh, ortak bir noktamız var."

Julian ona şakacı bir şekilde işaret ediyor. "Bana karşı geleceksin."

Bridget Harley'e bakmadan önce, "Bundan şüpheliyim," diye karşılık veriyor. "Gidelim mi?"

"Dur, bekle-" Ayaklarını işaret ediyorum. "Tanrı'nın büyük dans pistinde neler oluyor burada?"

Bridget kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani neden o iğrenç markasız mokasenleri giiyorsun? 1200 sterlinlik Raey kaşmir hırka mı?"

"*Bunu* biliyor musun?" Gözlerini kırıştırıyor. "Dün bana 'manevra'nın nasıl hecelendiğini sormuştun."

Julian bunu düşünerek başını öne eğiyor. "Oldukça zor bir kelime," diyor ve parmaklarını Bridget'e doğru şaklatıyor. "Ama Magnolia Parks'ın tanıdığı en zeki insan için değil!"

Şovmenliğine gözlerimi deviriyorum.

İsteksiz bir gülümsemeyle ona bakıyor. Bu haldeyken ondan hoşlanmamak çok zor.

"Her neyse." Bridget yere bakar. "Ayakkabılarımın nesi var?"

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Nereden başlasam? Deri mi bunlar?"

Bana bir bakış attı.

"%100 'diğer malzemeler' mi?" Onlara kaşlarımı çatıyorum. "Hem bunlar nereden?" "ASOS'TAN."

"Bu da ne?" diye soruyorum ve herkes bana bakıyor. Sonra elimi havada gezdirerek bir gülümseme patlatıyorum. "Şaka yapıyorum! Fakir insanlar için Net-A-Porter olduğunu biliyorum."

("Aman Tanrım." Bridget gözlerini kırıştırır.)

Ona başımı salladım. "Dinle, geçen hafta bir çift Oxfords aldım.

Ateş et - senin bedenini, siyah. Ganni. Tık naz. Sanki bitirme okuluna hiç gitmemişsiniz gibi rahatlıkla giyilebilir-"

Harley gözlerini devirerek, "-Yapmadı," diyor.

"Pekala," ellerimi kalçalarımaya koydum, "bu her şeyi açıklıyor." "Ver şu lanet ayakkabıları bana," diye homurdanıyor Bridget.

Heyecanla ellerimi çırpıyorum ve bir çığlık atarak onları almaya koşuyorum.

"Biliyor musun," dediğini duyuyorum Bridget'in odadan çıkarken, "o da 'paralel' kelimesini heceleylemiyor."

KIRK BEŞ

BJ

Hen ve ben bugün öğle yemeği için annemlere çağrıldık.

Kız

arkadaşlarımızla.

Kız kardeşlerimiz

olmadan.

Annem onları evden çıkarmak için alışverişe gitmeleri için kartını verdiğini söyledi.

Telefonda bana "Jordan'ı rahat bırak," diye fısıldadı.

Henry hala benimle konuşmuyor. Yılbaşında ya da brunch'ta tek kelime etmedi. Sanırım bu yüzden.

Annem bunun kız arkadaşlarımızı daha iyi tanımak için olduğunu söyledi ama Taura henüz Henry'nin kız arkadaşı değil ve Jordan'ı gayet iyi tanıyor.

Annem, Henry ve ben ayrıldığımızda sinirleniyor, çünkü bu hayatımızda sadece birkaç kez oldu.

Biz oldukça boktan kardeşleriz. Parks'ı aldattığımı öğrenince bir süre benimle konuşmayı kesti. Aynı gün Christian'ın ağzını burnunu kırmıştım, o da etkili olmuş olabilir. Paili ile olduğunu öğrenince bana vurdu.

Ve aşırı doz aldığımda bir süre bana garip davrandı. Yeterince adil, sanırım. Oldukça akli başında biri. Eğer beni bıraktıysa, muhtemelen bunu hak etmişimdir. Yine de ona söyleme.

Aynı anda varıyoruz ve kızlar birbirlerine selam veriyor. Ona başımla selam veriyorum ama o bir şey söylemiyor.

"Hıyarlık etme." Taura ona bir fiske vurur.

Annem kapıyı açıp kollarını bize dola d ı ğ ı n d a , "Hayır, bu onun işi," diyor.

"Canlarım!"

İkimizin de yanaklarını öpüyor, sonra Jordan'ın, sonra da Taura'nın.

"Canlarımın canları. Cornish tavukları fırında," diye sesleniyor bizi eve götürürken. Benim favorim. "Patates graten ile." Henry'nin favorisi.

Misafirlerin girebildiği oturma odasına götürdü. Henry ve ben göz göze geldik. Sırasıyla (neredeyse) yirmi beş ve (neredeyse) yirmi altı yaşındayız ve lüks oturma odasına girmemize kaç kez izin verildiğini bir elin parmakları kadar sayabiliriz. "Baban barda kokteyl hazırlıyor. Kendi aranızda konuşun."

O gidene kadar bekleyeceğim.

"Güzel oturma odası!" Henry gözlerini kırıştırdı. "Ne oluyor lan?"

"Hiçbir şeye dokunmayın," diyorum kızlara ciddi bir sesle, sadece %50 şaka yaparak.

Tausie beni izliyor, yıllar önce birisinin anneme düğün hediyesi olarak verdiği, içinde eski Çar'ın fotoğrafının bulunduğu antika Rus Fabergé gümüş yaldızlı ve mineli çerçeveyi dörterken göz temasını kesmiyor. Annem bunun neden verildiğini bilmiyor ve bu bir aile şakası haline geldi.

Taurs'a gözlerimi deviriyorum ve o da kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslanıyor. Jordan aramıza bakıyor.

"Siz ikiniz eskiden birlikte uyurdunuz, değil mi?"

Henry birkaç kez göz kırptı, eğildi ve nefesinin altından şöyle dedi: "İşte başlıyoruz..."

"Özür dilerim." Jordan ona küçük bir gülümseme attıktan sonra Taura'ya dönüyor. "Ama sen öyleydin, değil mi? Onunla yatıyordun?"

"Yani-" Taura gözümü yakalıyor ve sonra kendi gözlerini deviriyor. "Çok uzun zaman önceydi. Ama evet, öyleydim. Ta ki Magn-" Kendini tuttu. Yüzü dondu.

Henry'nin yüzü zevkten çatlıyor, o küçük pislik. Gözlerim kocaman oldu. Henry bir kahkaha attı.

"....azines. Dergiler. Onlar için tam bir şeytanım. Aslında biraz tuhaf." Bunu kurtarmaya çalışmasına gözlerimi deviriyorum.

Çok saçma.

Jordan başını sallıyor, sonra Taura ile benim aramda gidip geliyor.

"Ve şimdi Henry ile birliktesin?" Jordan açıklıyor.

"Evet..." Taura başını sallar. "Ish."

Jordan gözlerini kısarak ona bakıyor. "Ya Jonah?"

Henry burnundan sürekli nefes alıyor. Bunun onu biraz incittiğini duyabiliyorum.

Paylaşmak gittikçe zorlaşıyor. "Evet."

Taura Henry'nin elini sıkar. İşlerin daha da tuhaflaştığını biliyor.

Hepimizin var.

Şu anda odadaki fil bu ve hiçbirimiz bu konuda ne yapacağımızı bilmiyoruz.

o.

"Christian'la yattın mı?" Jordan kaşlarını kaldırarak sorar.

Gerçekten hepsini ele geçirmek için mi yoksa sadece onları rahatsız ediyor.

Taura hoş bir şekilde başını sallıyor ve aslında bu onda en çok hayran olduğum şeylerden biri: Umurunda bile değil.

Bence insanlar ona 'cinsel olarak özgürleşmiş bir kadın' diyebilir ve o da insanların bundan dolayı yargılandığını görmüyor, şimdi olduğu gibi orada olsa bile.

Düşündüğünüzde biraz garip gelebilir, belki. Jordan'a hak veriyorum ama bana flört hayatları çakışmayan bir arkadaşlık havuzu bulun.

"Ne diyebilirim ki?" Taura omuz silkiyor, neşeli. "Bu çocuklar benim Pokémon'umdu."

Bir kahkaha attım.

Jordan başını eğip düşünüyor. "Pikachu kim?"

Bu soru karşısında çenemi dışarı çıkarıyorum.

Sikeyim.

Tausie'den ellerine bakan Henry'ye bakıyorum. "Ben Bowser'ım," diyorum gerginliği kırmak için. "Yanlış oyun, salak." Henry bana bakıyor.

Ağzımdan hava üflüyorum, ayağa kalkıyorum, annemin masayı hazırlamasına yardım ediyorum. Yemek odasına girip ona arkadan sarılıyorum.

Arkasını dönüp eliyle yüzüme dokunuyor.

"Anlaşmazlığa düşmenizden hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Başımı salladım.

"Jordan'dan hoşlanmıyor mu?" diye soruyor.

Çatal bıçak takımını elinden alıp yerleştirmeye başladım.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de biraz olabilir," diye kabul ediyorum. Annem bana bakıyor, daha fazlasını bekliyor.

"Magnolia'yı incittim," diye itiraf ediyorum.

"Oh." Yüzü gerildi. "Eskisinden daha mı

kötü?" Düşünüyorum, bir kez başımı

sallıyorum. "Muhtemelen. Evet."

Kahretsin, onu özlüyorum. Sanki beş yıldır onu özlüyormuşum gibi hissediyorum.

Onu bir saniyeliğine tuttum ve sonra tekrar bozuldu. Ya da ben bozдум, bilemiyorum. "BJ-" Annem kaşlarını çatı.

Ona bir bakış attım. "Biliyorum

anne." Öğle yemeği güzeldi.

Babam filmin çoğunu annemle tanıştığı günü anlatarak geçiriyor. Biz bu hikayeyi avucumuzun içi gibi biliyoruz, bu noktada Taus da öyle, ama Jordan için yeni bir şey. Babamı gözlerinde yıldızlarla izliyor - tıpkı annemin hala yaptığı gibi.

Üniversitede tanıştık, ilk gün.

Onu gördü, bir konferanstan sonra bir bara kadar takip etti (garip ve bu kısım için onunla hep dalga geçiyoruz) ve ona bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu. Kız da evet demiş. Geceyi birlikte geçirdiler, ertesi gün annem hiç görmediği için Dover'ın Beyaz Kayalıkları'na gittiler ve sonra ona evlenme teklif etti.

Bir günde.

Asla arkama bakmadım.

Birkaç ay sonra evlendiler ve hayatımda gördüğüm en mutlu çift oldular.

Bilirsen, bilirsin, der babam.

Sanırım bu yüzden Parks konusunda bana çok

kızıyor. Bilirsen, bilirsin.

Ben ve Parks birlikte olmalıyız. Değil mi?

Mesele de bu. Kaderimizde varmış. Evrenin dokusuna dokunmuşuz, benim adım onunkinin hemen yanında. Yıldızların içindeyiz.

Bu yüzden Şu anda her ne oluyorsa çok b o k t a n .
Biz birbirimiz için yaratılmıŐı ve bizi tanıyan herkes bunu biliyor.

Altı yaşımdan beri tanıyorum. Neredeyse yirmi yıldır tanıdığım, birlikte olmak istediğim tek insan o. Ama yine de her Şeyi berbat etmekten vazgeemiyorum.

"Bildiğin zaman, bilirsin." Babam bana baktı. "Öyle değil mi BJ?" Bana sıcak bir gülümseme veriyor.

İade etmeye çalışıyorum ama zayıf.

Bunu Őerefsizlik olsun diye söylemiyor - Őerefsiz değil. Bana hatırlatmaya çalışıyor, bana söylemeden anlatmaya alıŐıyor.

Yanlış kızla birlikteyim.

Jordan'a bakamıyorum, Parks'ı ne kadar özlediğim tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve sanırım bu yüzümün her yerinde yazıyor; eğer bunu görürse ve kendine birazcık saygısı varsa, beni kendisi terk edecektir. Ve onun için iyi olur. Muhtemelen ayrılmalı da. Kendisi için doğru olanı yapmalı, çünkü ben kimse için doğru olanı yapmıyorum, sanmıyorum.

Tabakları temizlemeye başlıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Henry ayağa kalktı, kendi tarafını temizledi. Beni mutfağa kadar takip ediyor, tabakları tezgâha koyuyor. Beni izliyor.

"İyi misin?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Oh, benimle konuşmamayı bıraktın mı?"

"Değişir-" Yüzümle eŐleŐiyor. "Hıyarlığın bitti mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Hen-"

"-Beej," diye araya giriyor. "Bu Magnolia." "Biliyorum, ama-"

"-Hayır." Başını sallar, iyice heyecanlanmıştı. "BJ, ben Magnolia. Dört yaşımdan beri en iyi arkadaşım. Yan odadaki Őöminenin üzerinde okulun ilk gününde çekilmiş bir fotoğrafımız var. Son yirmi yıldır ailesiyle birlikte tatillere gideriz."

"Biliyorum, Hen."

"Lisedeyken onu hamile bıraktın."

Ona bir bakış attım. "Hadi ama dostum."

"Hayır, kardeşim." Kaşlarını çattı. "Onunla yattın. Ona sevdiğini söyledin

Onu. Sonra da eve gidip Jordan'ı mı becerdin? I-" İç çekiyor. "Ne oluyor lan?"

Lavaboya yaslanıyorum. "İşimiz bitti sanıyordum?" "Ne yani? Tabutu çivileyip kapatacağını mı sandın?" "Evet!"
Ona dik dik bakıyorum. "Neden yapmayayım ki?"

"Çünkü-"

Sözünü kestim. "Bana onun da aynı şeyi yapmadığını söyleme, yapıyor. Bunu aşım artık." Başımı salladım. "O bundan nasıl kurtuluyor da ben kurtulamıyorum? Benim ona yaptığım kadar o da beni beceriyor ve senin bu konuda onun kışına tırmandığını görmüyorum-"

Henry iğrenmiş gibi bir yüz ifadesi takınınca ne dediğimi fark ettim ve ikimiz de garip bir şekilde gülmeye başladık.

Bulaşık makinesini doldurmaya başladı. "Ondan ne istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, basit bir şeymiş gibi omuz silkiyorum. "Sadece onu istiyorum." "Beej," bana bir bakış attı. "Ona sahiptin."

Dünyadaki en iyi arkadaşı olan kardeşime bakıyorum. Sanırım dünyada onu seven herkes arasında en iyi üç kişiden ikisi bu odada. Öyle bir dostlukları var ki, kardeşim olmasaydı ve onun bana bu kadar sadık olduğundan emin olmasaydım, kendimi huzursuz hissederdim.

Gençken hafta sonları kavga ettiğimizde boş yatakta değil, onun yatağında uyurdu. Benim yapamadığım pek çok şeyi o yaptı. Kimsenin onu benim kadar tanıdığını sanmıyorum, ama kardeşim muhtemelen ikinci sıradadır.

"Onun için yeterince iyi olduğumu düşünüyor musun?" Ona soruyorum.

Bana göz kırparken hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor.

"Ne?" "Öyle mi?"

Kaşlarını çatı.

"Evet." "Gerçekten mi?"

"BJ." Kardeşim başını sallıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum.

."

"Onu aldattım. Ve sonra etrafta düzüştüm. Uyuşturucu kullandım. Sevdiğinden daha sert partiler verdim. Sonra da onu aldattım. Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum-"

"Yok," diye sözümü kesti. Üzgün görünüyor.

"Bana yalan söyleme." Başımı geriye atıyorum. "Ben berbat biriyim." "Beej," diye iç geçiriyor. "Sen sıçtın. Sen berbat değilsin."

Gözlerimi deviriyorum, şu anda onun anlambilimini gerçekten istemiyorum.

"Söyle bana Hen, bilmek istiyorum - onun arkadaşı olarak, onu senin sevdiğini bildiğim kadar seven biri olarak - eğer kardeşin olmasaydım, onun için yeterince iyi olduğumu düşünür müydün?"

Ve sadece bir saniyeliğine, en küçük bir duraksama - alnında titriyor, orada olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyorum - ama onu görüyorum: gerçeği.

Değilim ve görünüşe göre bunu hepimiz biliyoruz.

Manolya

"X'e bas-" diyor Declan bana aceleyle. "X. X!" "Yapıyorum!"

"Sen değilsin."

Julian'ın kanepesinde oturuyoruz. Decks bana *Grand Theft Auto* öğretmeye çalışıyor.

"X!" diye bağıyor. "X! Lanet olası X!"

"X'i vuruyorum!" Ben de bağıyorum. "-Bekle. Hayır. Pardon. O çemberdi."

Julian gazetesinin arkasındaki koltuğundan bir kahkaha atarken Declan inliyor.

"Lanet olsun! Nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun?" Declan kaşlarını çatarak televizyona bakar.

"Bu konuda fena değilim." Göz kırpyorum. "Hiçbir şeyde kötü değilim. Julian-" Suratımı asıyorum. "Ona hiçbir şeyde kötü olmadığımı söyle."

Başını kaldırıp bakmıyor bile. "Hiçbir şeyde kötü değil." Sonra iri mavi gözleri kâğıdın üstünden fırlıyor. "Ama sen bu konuda oldukça kötüsün."

Kumandayı kanepeye bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Elinden kâğıdı alıp kucağına tırmanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona oldukça düşkünüm. Her zaman öyleydim, bir dereceye kadar. Onunla ilgili bir şey var, değil mi? Anladın sen onu. Belki de sesinin derinliği, ellerinin büyüklüğü ya da gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf mavi olması.

Ve biliyor musunuz, bu çok garip bir şey - ülkedeki en tehlikeli adam olduğu iddia edilen tüm yollara rağmen, onunla inanılmaz derecede güvende hissediyorum.

Bana karşı onu birlikte gördüğüm herkesten farklı, hatta yalnızken daha da farklı.

Hâlâ sert bir yanı var elbette. Beni sürekli elliyor, seks hakkında benim tercihlerime göre biraz fazla gelişigüzel konuşuyor. Üzerimde aşk ısırıkları bırakmanın büyük bir hayranı, ağzının nerede olduğunu gösteren küçük bölgesel işaretler, ama beni her zaman kucağına çekiyor ya da oturuyorsak çenesini omzuma, ayaktaysak başımın üstüne koyuyor - çok uzun. Ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde bana bir şeyler fısıldıyor. Bazen tatlı sözler, bazen bana daha sonra ne yapmak istediğiyle ilgili, bazen de odadaki diğer insanlarla ilgili komik şeyler fısıldıyor ama her iki durumda da ağzının kulağıma değme hissi ayak parmaklarımı kıvrıyor ve beni ağır bir şekilde yutkunmaya zorluyor. Ellerini vücuduma her koyduğunda -ki elleri her zaman vücudumdadır- hala bir rollercoaster'ın en büyük çukurundan aşağı iniyormuşum gibi hissediyorum. Hâlâ çevremizdeki neredeyse herkese kaba davranıyor, sahiplenici ve küstah olabiliyor ve her zaman iğrenç biri, ama o da benim başka birini sevdiğimi biliyor, o halde hangi ayağımın üzerinde durabilirim ki? Ve tam bir kaba olabilse de, aynı zamanda oldukça centilmen de olabiliyor - kapıları açıyor, ayakkabılarımı giyiyor, beni su birikintilerinin üzerinden taşıyor - diğer insanlar bilse öleceğini düşündüğüm şeyler, bazen sebepsiz yere elimi tutması gibi.

Şimdi olduğu gibi, parmağı dalgın dalgın kolumda geziniyor. Yanağıma dokunmayı yeni bitirdi ve çok geçmeden gözleri ağzıma gelene kadar yüzümde geziniyor.

Dilini alt dudağına bastırıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Artık onun

küçük söylemlerini biliyorum. Seks yapmak

istiyor. Aslında ben de isterim.

Ön kapı çarpıyor ve hepimiz içeride somurtan Daisy'ye bakıyoruz.

"Merhaba!" Ona neşeyle sesleniyorum, hala onu kazanmaya çalışıyorum.

Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ve mutfağa doğru yürümeye devam ediyor. Kaşlarımı çatarak Julian'a bakıyorum.

"Onun sorunu ne?"

"Senden nefret ediyor," diyor Declan kanepeden. Ben ona plastik bir su şişesi fırlatırken Julian ona pis bir bakış fırlatıyor.

Julian bana "O ve Tiller kavga edip duruyorlar," diyor. Sonra başını öne eğerek "Ve senden nefret ediyor" dedi.

"Oh hayır-" Kaşlarımı çatıyorum, son kısmı görmezden geliyorum.
"Neden?"

Julian başını sallıyor, yüzü biraz gergin. "Neden iyi gitmiyorlar?" Declan gözlerini televizyondan ayırmadan, "Çünkü o bir ahmak," diyor.

Yüzü biraz buruşan Julian'a dönüp bakıyorum. "Çıkar çatışması.
Biz de kendi payımıza düşeni yaptık." Bana omuz silkti.

"Senden hoşlanmıyor mu?" Göz kırıyorum.

"Yaptıklarından hoşlanmıyor." Kayıtsızca omuz silkiyor. "Silah ticareti mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Declan'ın yüzü arka planda titreşiyor, eğleniyor. "Evet."

Julian üst dudağını yalıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bunu düşününce kaşlarımı çatıyorum. Ondan hoşlanmamak mümkün değil ve bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, ama söylemediği şeylerin nüansları ve bunun ne anlama geldiğini düşündüğüm hakkında bu kadar çok düşünmeyi sevmemeliyim.

Gerçek şu ki, Julian çok zeki ve o korkunç Hemsworth tarzında o kadar çekici ki, onu güzel ve karizmatik olduğu için sevmiyorsunuz, aslında bir nedenden dolayı onu daha çok seviyorsunuz.

Declan hiçbirimize özellikle "O polis bu kapının eşiğine geldiği günden beri ölmek istiyor," demiyor.

Julian birkaç saniye ona bakıyor ve sonra hiçbir şey söylemiyor, bu da beni biraz gergin hissettiriyor. Kız kardeşinin üzüntüsü ona ağır gelirken yüzü düşünceli bir hal alıyor ve ben de bunu onun için hafifletmek istediğimi hissetmeye başlıyorum.

"Daisy üzgün o zaman?"

"Mmhm." Başını sallıyor, parmaklarının arasında saçlarımla oynarken ağzıma bakıyor. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum.

Dik oturuyorum. "Bunu düzelteceğim." Başını sertçe sallıyor.

"Hayır." "Hayır, hayır. Ben bu işte iyiyim." Başımı salladım.

Başını eğip bunu düşünüyor ama yüzündeki ifade bana o kadar da güvendiğini göstermiyor.

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum.

"Öyle değilmişsin gibi

hissediyorum." "Şey, ben
çok kurnazım."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sana kim yalan söylüyor?" Ona surat asıyorum.

"Kibarsın," diye parmaklarıyla sıralıyor. "Zekisin. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli kızsın. Yatağa giriyorsun-"

("Teşekkür ederim?" Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum. "Rica ederim." Sırıttırıyor.)

"Ama Tiges-" Çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırıyor. "Suratına tuğla yemiş kadar kurnazsın."

Kaşlarım çatılıyor ve beni kapalı kapılar ardında ve altı kat güvenlik altında olmasaydık asla yapmayacağı şekilde öpüyor.

Ona şakacı bir şekilde bakıyorum ve sonra ayağa fırlıyorum. "Her neyse, yanıyorsun. Bunu düzelteceğim-"

Başını geriye atıyor. "Lütfen yapma."

Declan kanepeden, gözlerini hâlâ televizyondan ayırmadan, "Bırakın onu," diyor.

"Evet!" Başımı salladım. "Teşekkürler, Decks."

"Sen değil, seni aptal-" Gözlerini devirerek ona bakar. "Daisy." "Dikkat et." Julian kaşlarını kaldırarak onu işaret ediyor. Yüzü biraz İsteddiğimden daha keskin.

Parlak bir omuz silkmeyele mutfığa doğru yürürken Julian'ın parmağını aşağı itiyorum. "Benim 'yaşa ve yaşat' diyen biri olduğumu düşünsene."

"Evet." Başını sallayıp beni takip ediyor. "Hayal et."

Ona dönüp bakıyorum. "Yani, bunu söylemeyeceğim."

"Hayır." Önümde yürüyor, iç çekerken kapıyı açık tutuyor. "Yapacağımı düşünmemiştim."

"Dai-sy!" Şarkı söylüyorum.

"Ne?" Gucci'den aldığı baskılı ipek kumaş ceket ve ona uygun şortuyla Le Creuset tenceresinin üzerinden bana bakarak kaşlarını çatıyor.

"Üzgün olduğumu duydum."

"Siktir git." Elinde kremalı sosla kaplı bir tahta kaşıkla kardeşini işaret ediyor.

Hırkamı ısıırıyor. Rahatsızca gülüyorum.

"Daisy," diye homurdanıyor Julian.

"Bu - sorun değil-" Başımı sallıyorum. "Sadece Khaite'den aldığım Juliet kaşmir hırkam, o da 4000 pound civarındaydı ama sorun değil. Kazalar olur." Ona neşeli bir gülümseme veriyorum.

Benim yanımda her zaman olduğu gibi sinirli ve etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor, sonra korkunç küçük kaşığını bu kez bilerek bana doğru savuruyor.

Şimdi çok soslu.

Harika.

"Oi!" Julian önümde dururken havlıyor. Daisy gözlerini deviriyor. "Ona üzgün olduğunu söyle."

Gözlerini deviriyor. "Siktir git."

Julian'ın etrafına bakıyorum, bir elini iki elimle tutuyorum.

"Tiller'la kavga ettiğiniz için üzgünüm... İlişkiler çok aldatıcı olabiliyor."

Bana baktı, gözleri kısıktı. "Sen bilirsin."

Onu görmezden geliyorum ve duygusal bir öncü gibi sebat ediyorum.

"Son zamanlarda Christian'ı gördün mü?" Kaşık tekrar çıkarsa diye kardeşinin arkasına saklanmadan önce hızlıca soruyorum.

"Hayır." Tenceresine ters ters bakıyor. "Son zamanlarda BJ'yi gördün mü?" diye soruyor tenceresine kinle.

Bana bakıyor ve gözlerim muhtemelen olmasını istediğimden daha yuvarlak. Muhtemelen sizinle alay eden birinin görmesini isteyeceğinizden daha fazla sinirlendiği belli oluyor ve Julian tutmadığım eliyle etrafıma uzanıp beni kendine doğru çekmekten başka bir şey yapmıyor.

Birkaç saniye bize bakıyor ve sonra yüzü yumuşuyor. "Kazağını bana ver." Ellerini önlüğüne sildi.

"Bu aslında bir hırka," diye düzeltiyorum onu. Neden bilmiyorum. Beni yine öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Acele et ve onu bana ver." Gözlerini ellinci kez deviriyor ve elini uzatarak bekliyor. "Yağ lekesi bırakmadan önce sosu çıkaracağım."

Evin içinde biraz sabahlık olarak giyiyordum. "Oh-" Kendime sarılıyorum. "Altımda hiçbir şey yok."

Sanki dünyanın en büyük baş belasıymışım gibi gözlerini deviriyor.

"Devam et," der kardeşine başını sallayarak. "Ona gömleğini ver."

Julian arkasını dönüp bana bakıyor. Aslında üzerinde iki tane var; Billionaire Boys Club'ın siyah logo baskılı pamuk jarse tişörtünü Tom Ford'un beyaz liyosel ve pamuk karışımı jarse tişörtünün üzerine giyiyor. Bana siyah olanı uzatıyor ve hırkamın düğmelerini çözerken gözünü kırpmadan beni izliyor. Biraz gülümseyerek başını eğiyor ve sonra tek kelime etmeden atletini çıkarıyor.

Daisy iğrenmiş bir ses çıkarır. "Seni seks yaparken izlemek istemiyorum." "O zaman git," diyor Julian gözlerini benden ayırmadan.

Gömleğini kendime doğru tutarken hırkamı Daisy'ye fırlatıyor. Kızgın bir şekilde odadan çıkarken ona bakıyorum. Ona küçük, minnettar bir gülümseme veriyorum.

Bana gözlerini deviriyor, ama öncekinden daha az agresif.

Onun gitmesini bekliyor ve sonra bana sırtıyor. Vücudumu örtmek için hâlâ tişörtünü kullanıyor, tişörtü ellerimden çekip alıyor ve bir kenara atıyor. "Artık buna ihtiyacımız olmayacak."

KIRK YEDİ

BJ

Bridge ve ben haftalık öğle yemeğimize geri döndük. Son birkaç haftadır öyleydi. Sanırım yeterince iyi olduğumu düşünüyor. Bridget böyle düşünüyorsa, belki de öleyimdir. Ya da en azından olabilirim.

Onu tekrar gördüğüm için mutluyum, onun huysuz ve heybetli yorumlarını hayatımıza kattığımız için de mutluyum. Onu özledim - sadece Parks bağlantısı nedeniyle değil, onu iki yaşından beri tanıdığım ve o da benim kız kardeşim gibi olduğu için.

Liseden beri bunun bir çeşidini yapıyoruz. Bridge, Varley'de ben on altı yaşındayken başladı ve ben ve Parks o zamana kadar zaten birlikteydik. Haftada bir kez kafeteryada sadece ikimiz öğle yemeği yerdik. Magnolia bundan nefret ettiğini söylerdi ama kesinlikle çok severdi. Kız kardeşini herkesten çok seviyor. Bridge'e iyi davranan herkes onun gözdesidir.

Bunu yapmamın nedeni bu değil, ama kesinlikle neşeli bir yan etki.

Köprümüz biraz açık sözlüdür. Senin ya da benim saçmalıklarına hiç zaman ayırmazdı ve ne olursa olsun, çocukken bile onunla yaptığım her konuşmadan sonra daha akıllı, daha bilge ya da en azından daha az aptal olarak ayrılırdım.

Onu St James'deki 45 Jermyn'e götürdüm.

Cin tınığını yudumluyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen iyi bir baba olurdun."

Son zamanların konusu bu. Bebek. Belli ki bu konuyu işliyor. Ablasına açmaya korkuyor. Onunla bu konuda konuşmayı seviyorum. Kendimi iyi hissettiriyor. Kız kardeşine yakın hissettiriyor. Her şeyin kaybolmayabileceğini düşündürüyor.

"Öyle mi?" Arkama yaslanıp keyiflendim.

"Şey," diye düşünüyor, "iyi bir baban var, yani."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Magnolia'nın küçük bir çocuk versiyonunda neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

nasıldı?"

"Yapabilirim, evet." Başımı salladım. "Yani, orijinalinden kurtulduk." Bridge omuz silkiyor. "O zamanlar daha az gülünçtü."

"Kimdi?" Magnolia aniden masamıza gelip ellerini kalçalarına koyarak kaşlarını çatarak bize bakıyor. Siyah kazak, siyah etek, uzun siyah botlar ve 90'lardan kalma, birlikte olduğumuz bir Noel'de ona aldığım Chanel çanta.

Onun arkasında, New Bond Caddesi'nin her yerinden yaklaşık yirmi beş çanta taşıyan kardeşim var.

Ona bakıyorum, gözlerim olmasını istediğimden daha aydınlık. Ama onun tüm bakışlarını biliyorum. O da beni gördüğü için mutlu.

Ben, Jordan yok.

O, Jules yok.

Tam da olması gerektiği gibi.

"Ee," dedi bana kaşlarını kaldırarak ve davet etmeden yanıma oturdu. Ters duran şapkamı doğru yöne çevirdi. "Görüyorum ki küçük Çarşamba öğle yemeği kulübünüz tekrar başlamış."

Şapkamı istediğim gibi çeviriyorum çünkü bana dokunacağını umuyorum. Tekrar.

"Açıkça." Bridget, Henry'ye gülümserken ona sıkılmış bir bakış atar.

Henry onun yanağına bir öpücük kondurur. "Köprü."

"Tavuk."

Magnolia dikkatleri tekrar üzerine çekmek için yüksek sesle iç çeker.

"Kız kardeşim ve benim..." diye devam ediyor. Göz göze geliyoruz ve beni etiketlemeye çalışmasını beklerken ona eğlenen bir bakış atıyorum. Gülümsemesini ısırarak uzaklaştırıyor. Neye gülümsediğini bilmiyorum, sadece gülümsediği için mutluyum.

"Benim... en büyük

aptallığım."

Gözlerimi

deviriyorum.

Biraz kötü oldu. Sanırım oldukça doğru.

Bridge'in yanındaki Henry'ye başımı salladım.

"Ve sen nesen? Kardeşimle alışveriş çılgınlığına mı çıktın?"

("Hey, dostum." Hen masanın üzerinde yumruklarımızı

tokuştururken bana başını sallıyor)

"şey," diye omuz silkiyor. "Ballentine'lerden biri bana bir şeyler alıyor olmalı."

Yine gözlerimi deviriyorum.

"Hem zaten önemli olan benim ne yaptığım değil. Sen ne yapıyorsun?" diye soruyor Bridget kaşlarını çatarak.

Bridget eliyle kendini işaret ediyor. "Ne yapıyorum ben?" Magnolia sabırsızca başını sallar.

Bridge elini havada gezdiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Magnolia, ben sadece bu şovu yola çıkarmaya çalışıyorum.

-" Elini aramızda sallıyor.

"Mükemmel." Henry başını sallıyor.

Bridget Henry'ye bakar. "Sence bu büyüme sancıları daha ne kadar sürecektir?"

Omuz silkiyor. "Bence zaten çok uzun zaman oldu."

"Büyüme sancıları mı?" Parks gözlerini kırıştırarak kız kardeşinin ne demek istediğini anlamamış gibi davranır.

"Evet." Bridget kayıtsız bir şekilde burnunu kaşıyor. "İkinizin başka insanlarla birlikte olmasını izlemek çok sıkıcı."

Parks bana bakıyor, gözleri utançtan kocaman olmuş ama mutlu.

Gülümsememi yalayarak uzaklaştırıyorum.

"O zaman başka bir şey izlemelisin," der Magnolia ona. Bridget ellerini masanın üzerinde kavuşturur.

"Oh, yapabilirim, Magnolia. Oh, yapabilirim."

Parks gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve bana baktı. Benim de konuşmamı istiyor.

Gözlerim yüzüne düşüyor. Ne yaptığımı unutuyorum. Haftanın gününü, ayı, saati unutuyorum. Ne yüz ama.

Yanakları pembeleşiyor, onu izlememi izliyor.

Henry bizi işaret ederek, "Normal insanlar birbirlerine sizin şu anda baktığınız gibi bakmazlar," diyor. Siktiğimin götü. "Sadece şunu söyleyeceğim - bu anormal bir değiş tokuştu."

Bridge başını sallar. "Tamamen garip, evet."

"Siz ikiniz çıldırmışsınız. Sadece birbirimize baktık." Magnolia gözlerini deviriyor ama ellerini yanaklarına bastırmış. Belli oluyor.

Henry ona bir bakış atar. "Bu bir bakış." O ve Bridget bana ve Parks'a dönmeden önce bir saniye boyunca tamamen kayıtsız bir şekilde birbirlerine bakıyorlar.

Bridget elleriyle gösterir. "Bir bakış."

Henry çenesini göğsüne indirir, kaşlarını kaldırır. "Az önce yaptığın şey-"

Sonra Henry ve Bridget, Parks ve benim birbirimize nasıl baktığımızı taklit etmeye çalıştılar. Başlar eğik, gözler geniş ve baygın, Henry öpüşme sesleri çıkarıyor.

Parks sessizce gülüyor ama burnunun kenarı o kadar pembeleşiyor ki az önce güneşe çıkmış olabilir. Peçetemi toparlayıp kardeşimin kafasına fırlatıyorum.

Sonra Magnolia bana doğru eğiliyor, ceketimin altından tişörtüme bakıyor.

Ona bir bakış atıyorum, onayını bekliyorum. Elime bakıyor, kaldırıyor, yüzüğümü düzgün görebilmek için parmağımı açıyor. Bu onun aile yüzüğü değil.

- Keşke öyle olsaydı. Sadece ceketime uyan mavi bir tane. Yine de onu etkiliyor ve bu benim için yeterli.

Bridget ellerini birbirine vurarak, "Bir fikrim var," diyor.

Parks uzanıp elimdeki Negroni'yi alırken kuru bir sesle "Oh, güzel," diyor. Göz göze geliyoruz.

Bir yudum

aldı. Bir

yudum daha.

Bunu sadece bana yakın hissetmek için yaptığını biliyorum.

Campari'den nefret eder. Bir yudum daha.

Bana geri verdi. Ellerimiz

birbirine değiyor.

Masanın öbür ucundan sırttan Henry'nin gözünden kaçmadı. Yalaka herif. "Hadi mini bir çift terapisi yapalım." Bridget sırtıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Evet!" Henry coşkuyla alkışlıyor. "Yüzde yüz

katılıyorum." "Olmaz," diyorum ona.

"Tamam," diyor Magnolia ve başımı ona doğru çeviriyorum. O sadece

Henry'ye bakıyordu. "Eğer sen, Jonah ve Taura bir çift terapisi yaparsanız ve biz de sizinkini izlersek BJ ve ben hemen şimdi bir çift terapisi yapacağız."

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Kızım benim. "Er-" Henry'nin yüzü buruştu. "Hayır."

Başını iki yana sallıyor.

"Aslında," diye başını sallıyor Bridget, "kulağa harika geliyor. Hadi yapalım şunu! Cuma günü boş musun?"

"Hayır." Henry başını sallamaya devam ediyor.

"Oh, hadi Henry-" Magnolia suratını astı. "Bridget'in Cuma günleri asla bir planı olmaz, bunu onun elinden alma!"

Bridget gözlerini devirerek onu tersliyor, Henry ise başını sallamaya devam ediyor. "Hayır. Onlar iyi." Bize doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor. "İyiler.

Bir yolunu bulurlar. Bir gün... bilirsiniz işte... bir köşeyi dönecekler ve sonsuza dek birlikte olacaklar."

Magnolia hareketsiz kaldı. Bana bakıyor. Birçok köşeyi döndük. Kalbi düşen bir yumurta gibi gözlerinde kırılıyor ve ben artık onsuz ne yaptığımı bilmiyorum. Onsuz olmaktan nefret ediyorum. Onun için geldiğimi, geri döndüğümü, bunun sadece eve giden uzun bir yol olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmak için zihnimdeki çekmeceyi olabildiğince hızlı bir şekilde karıştırıyorum. Ama çekmeceler karmakarışık, kelimeler karmakarışık - onu seviyorum ve sonra? - sonra masadan geri itiyor.

"Her neyse." Gözlerini kırıştırıyor. "Bottega'ya gitmeliyiz."

Henry ayağa kalkıyor, biraz üzgün görünüyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"İyi eğlenceler," diyorum onlara.

"Seni seviyorum." Elini öpüyor ve Bridget'in alnına vuruyor.

Sonra uzaklaştı, bana veda etmedi, yine de şapkamı çevirdi. Sanırım bu daha iyi.

Kardeşimle göz göze geliyorum, ona Barclay's Infinite kartımı fırlatıyorum ve arkasından başımı sallıyorum.

O haklı. Ballentine'lerden biri ona bir şeyler alıyor olmalı. Ben olmalıyım.

Henry bana küçük bir göz kırptıyor, Bridget'in başını öpüyor ve buradan hızlı adımlarla çıkan Parks'ın peşinden gidiyor.

Onların gidişini izliyorum, dışarıdan istediğimden daha üzgün

göründüğümü söyleyebilirim.

"Sence bu doğru mu?" Sonunda ona dönüp bakarak sordum.

"Ne?" Bize biraz su döktü. "Bir gün tekrar birlikte olacağınızı mı?"

Başımı salladım.

"Hayır." Başını sallıyor.

Yutkunuyorum, gözlerini düşürüyorum. Sikeyim.

"Ama-" Beni görmek için başını eğdi. "Muhtemelen bir gün ikinizin de birlikte olmaya karar vereceğinizi ve bunun işe yarayacağını düşünüyorum." Bunu sanki kafa karıştırıcı bir gerçekmiş gibi söylüyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Ama henüz o noktada değilsiniz," diyor bana keskin bir gülümsemeyle. "İkiniz de bu ilişkinin yürümesi için yapmanız gereken şeyleri yapmaya henüz istekli değilsiniz."

Bana umursamaz bir omuz
silkme verdi. Ona kaşlarımı
çatıyorum.

"Onun için her şeyi yaparım."

Bir kez başını salladı, beni dikkatle
izliyordu. "Yüzünü kaybetmek
dışında."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey gelmiyor.
Sikeyim.

Bana yirmi iki yaşındaki birinin yapabileceğinden daha bilge bir bakış
atıyor.

"Gurur ilişkileri boğar, Beej." "O
gururlu," diye karşılık veriyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Öyle, delicesine öyle. Muhtemelen gurur
duymaktan daha çok korktuğu tek şey bu. Sence de öyle değil mi?"

Bu beni lanet bir taş gibi batırdı.

Korktun mu?

Sikeyim.

Onun korktuğu düşüncesinden nefret ediyorum.

Onu bu hale getiren kişi olduğum için daha da nefret ediyorum.

Manolya

Daha sonra Julian'ın canının istemesi dışında gerçek bir neden olmadan erkek kulüplerinden birine gidiyoruz.

Arkadaşlarımı bulmaya gidiyorum çünkü Jonah'la ofisinde konuşması gerekiyor.

Tehlikeli görünüyor. Bundan pek hoşlanmadım. Bana Jonah'ın Julian'ın yaptığını yaptığını hatırlatıyor.

Julian'ın ne iş yaptığını bile bilmiyorum. Bu gerçekleri saklamakta çok başarılı ve ben de öyle olmalarını tercih ederim, çünkü onlar olmadan kendini her şeyi parlatan bir şövalye gibi hissediyor, ancak birinden, örneğin ofisinde duran *Fırtınalı Havada Scheveningen'de Kumsal'ın* kusursuz baskısının aslında bir baskı olmadığına dair bir teyit alırsam, bu onun zihnindeki imajını zedeleyebilir. Ya da belki de zedelenmez, çünkü onda teflon gibi bir şey var ve ne yaparsa yapsın tüm kötülükler üzerinden kayıp gidiyor.

Etrafı çevrili alanda toplanan herkese doğru yüzdüm.

Taura'nın yanına/üstüne dalıp yarı oturuyorum, onu sıkıştırıyorum, seçtiği koltuk BJ'nin yanında olduğu için minnettarım, böylece ona da yakın olabiliyorum.

Jordan'a gülümsemek için öne doğru eğildim ve elimden geldiğince sıcak bir şekilde "Merhaba" dedim.

"Hey-" O da gülümsüyor. "Güzel etek."

The Attico'dan çok kısa, çok yeşil payet süslemeli mini etek.

BJ'nin gözleri benim üzerimde ve giydiğim korsede olması gerekenden daha fazla geziniyor. "Bugünlerde çok fazla siyah giyiyorsun."

Çünkü bugünlerde çok fazla yas tutuyorum.

"Kazağını beğendim," diyorum ona. Kolundaki kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturuyorum.

Etrafımızda başka kimse yokmuş gibi bana gülümsüyor - ve onu çok özliyorum. Söyleyebileceğimden çok daha fazla, gerçekten sindirebileceğimden çok daha fazla, çünkü ona sadece aşık değilim - o aynı zamanda benim en iyi arkadaşım. Keşke kucağına kıvrılıp yüzümü boynuna yaslayabilseydim ve ona bu aptal çocuğun birkaç hafta önce kalbimi nasıl kırdığını anlatabilseydim ama yapamam çünkü söz konusu olan o - bu yüzden ona göz kırpmalarımın onu sevdiğimi söylüyorum ve o da bana sorduğu soruyla beni özlediğini söylüyor: "Bu ne?" diye soruyor, ön taraftaki logonun üzerini kapatarak

Biliyorum.

"Oh, hadi ama." Gözlerimi deviriyorum. "Versace La Greca desenli sweatshirt." Sanki cevabı bilmiyormuşum gibi etek ucuna dokunuyorum. Bilerek yaptığım gibi karnını sıyrıyorum. Ondan başka kimse bilmiyor. Kolumda kırık bir kemik gibi kıymıklar istiyorum. "Pamuk."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Çok iyi." Jordan biraz iğrenç bir şekilde BJ'in üzerine eğiliyor.

"Julian yatakta nasıl?" diye soruyor merakla, birlikte uyuduğum çocuğa bakarken.

Bunun kasıtlı olarak zamanlanmış bir soru olduğundan şüpheleniyorum.

BJ'nin yüzünü göremiyor çünkü o sadece beni izliyor, ama soru onu da incitmiş gibi gözleri kapanıyor.

Gözlerini yakalıyorum, başlamadan önce ona üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum ama sonra bunu onun yaptığını hatırlıyorum.

Bana beni sevdiğini söyledi, o otelden ayrılmadan önce benimle dört kez seks yaptı ve sonra eve gidip duygusal Scotch Guard olarak kullandığım adamın cinsel hünerlerini soran bu kızla seks yaptı.

"Bir Olimposlu." Başımı salladım.

BJ gözlerini deviriyor, sinirli görünüyor - bir dakika önce aramızdaki tüm yumuşaklık alevler içinde. "Hayır."

"Evet." Başımı salladım.

Taura da başını sallayarak eğiliyor. "Evet."

"Gerçekten mi?" Jordan benden Taura'ya bakıyor. "Evet." Taura sıkıca başını sallıyor.

Jordan'a ciddiyetle "Çok atletik," diyorum.

BJ dişlerinin arasından bir şey çıkarıyor.

"Nasıl?"

"Geçen gün merdiven tırmanma aletinde yapmıştık," diye teklif ediyorum ona. "Benim için aşırı zorlayıcı değildi ama onun için epey egzersiz oldu."

Jordan kıkırdayarak koltuğunda geriye yaslanıyor ve BJ o kadar kızgın görünüyor ki, elimde olsa yüz ifadesini bir martini bardağına doldurup büyük bir yudum alırdım.

"Evet." Saçlarımı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Bir keresinde biraz bayılmıştım..."

BJ aldığı bilgiyi reddediyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "Ne?"

"Evet."

Bana bir bakış attı. "Bayıldın mı?" "Mmhm."

Başımı salladım.

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sadece çok fazlaydı, sanırım?" Biraz kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyordun?" diye sorduğunda inanmakta güçlük çektim.

Şaşırarak geri çekildim.

"Şeyler."

Bana bir bakış attı. "Ne tür şeyler?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Normal şeyler..."

"Ne gibi?"

"Özellikle ne gibi?" Kaşlarımı kaldırıp biraz sinirlenerek soruyorum.

Taura şaşkın bir dehşet içinde izliyor.

BJ başını sallıyor, bana meydan okuyor.

"Ben ayaktaydım, o şey yapıyordu..." İz sürüyorum. Yanaklarım pembeleşti ve sanırım izin versem kusabilirdim. BJ'e başkasıyla yaptığım seksi anlatmam mı? Bu benim en kötü kabusum. Ve ona hiçbir şey değilmiş gibi, benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, varlığımın her zerresine karşı gelmiyormuş gibi, başka birinin bana nasıl dokunduğunu ve sadece onun yapmasını istediğim tüm şekillerde bana nasıl sarıldığını anlatıyorum.

"Bir şey-" Julian bir şey yapıyordu, ona verebileceğim tek şey bu. "Ve sanırım tüm kan kafamdan başka bir yere gitti ve

Sonra bir dakikalığına bayıldım-" Omuz silktim. "Ve sonra kendime geldim... Ve sonra geldim."

Bu aşırı basitleştirme. Atladığım şey, bayılmamla kendime gelmem arasında Julian'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek için Daisy'yi aramış olması. Uyandığımda her iki Haite de başımda bekliyordu ve Julian'ın yüzü o kadar sevimli ve endişeliydi ki bazen sebepsiz yere bunu düşünüyorum - sadece bazen aklıma gelen bir yüz.

Beej dilini ağzının kenarına itiyor, bir yabancı gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Kulaklarım mı yanıyor, Tiges?" Julian bana doğru yürüyor.

Raf Simons'tan Siyah Gotik Bomber Ceket, Balenciaga'nın sıkıntılı logo baskılı yıkanmış pamuklu jarse tişörtü ve Y-3'ün siyah elastik bel düz pantolonu. Elimden tutup beni Taura'nın kucağından kaldırıyor, bir kolunu boynuma doluyor ve BJ'yi izleyebilmek için beni kendine doğru çekiyor.

"Belki." Başımı salladım.

"Pek mutlu görünmüyorsun, Ballentine." Jules, Beej'e başını sallar. "Donun mu düştü?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Kibar ol."

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor, "Dün gece söylediğin bu değildi-"

"Tamam-" Beej gözlerini deviriyor. "Anladık, seks yaptınız."

Julian'ın suratı asılır.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

BJ ona kayıtsızca bakar. Kahretsin.

"Evet, öyleyim."

Julian başını yana eğiyor. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa koca adam, söyle."

Beej başını kapıya doğru sallıyor. "Bunu dışarıda mı halletmek istiyorsun?" Başımı iki yana sallıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "BJ-"

Julian'ın gözlerinde tehlikeli bir bakış beliriyor.

"Seve seve." BJ ayağa kalkar.

Julian'la yüzleşmek için dönüyorum - elimi göğsüne koyuyorum.

"Julian." "Woah, woah-" Jonah koşarak geliyor. "Neler oluyor?"

BJ davetkâr bir şekilde elini sallıyor. "Devam et."

"Beej-" Ona kaşlarımı çatmak için başımı çeviriyorum. Julian başını sallıyor ve beni sinirlendiren bir şekilde sırtıyor. Onu işaret ediyor.

"Oğlunu kontrol etsen iyi olur, Jo. Bu bir tehdit gibi gelmedi."

BJ olmaması gereken bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Biliyor musun? Bence sen sadece konuşuyorsun, dostum."

"Öyle mi?" Julian çarpık gülümsemesinin köşesini yalıyor. "Bunun için hayatını tehlikeye atmaya hazır mısın?"

"Sakin ol-" Arkamı dönüp yüzünü avucumun içine aldım. "Bana bak." Ona bir bakış attım. "Hiçbir dünyada. Anlıyor musun?"

Jonah onu omuzlarından tutup neşeyle sallıyor. İyi rol yapıyor ama gergin. "Hadi ofisime gidelim, delikanlı." Jonah BJ'ye bakmadan önce başıyla onaylıyor. "Ve sen, o lanet kafanı içeri çek, seni aptal."

Julian bir kaşını kaldırarak beni süzüyor. Uyuşturucu sevmediğimi biliyor. "Sakıncası var mı?"

Aslında umursuyorum, ama umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum çünkü Bunu dağıtmak. Beni belimden kavırıyor ve gereğinden fazla öpüyor. "Yakında döneceğim."

Bara doğru hızlı adımlarla yürümeden önce üç saniye kadar bekledim. Biraz paniklediğimi hissedebiliyorum. Bir içki. Gerginliği azaltacak bir şey.

Bara gittim, üzerine eğildim. Kendime bir bardakta bir double doldurdum. Bir barmen beni yakalıyor ama Jonah'la olduğumu biliyorlar. BJ'ye dönüp bakıyorum, beni izliyor. Henry onunla konuşuyor - belki de ona bağıyor - ama o sadece bana kilitlenmiş.

İçkiyi çabucak içiyorum. Bir tane daha doldurup beklerim. Bana gelecek. Bunu biliyorum. Onu göremediğim sudaki bir olta gibi hissedebiliyorum.

Yanımda duruyor. "O-"

Kendimi sabitliyorum ve onun koluma sürttüğü kolumu hareket ettirmiyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hey."

Yüzünü buruşturuyor. "Öncesi için özür dilerim."

Ona başımı salladım. "Aklından ne geçiyordu?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Düşünmüyordum."

"Her şey yoluna girecek." Başımı sallıyorum ve bunu biraz da kendim için söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. "Onun fırtınalı olabileceğini biliyorum."

Beej alt dudağını yalıyor. "Tam bir dangalak olabilir, işte olabileceği bu." Söylediği kavga sözleriyle güvende olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "O burada değil. Jonah'ın ofisinde uyuşturucu kullanıyor - ki artık kullanmıyorum bu arada."

Bana söylüyor ve gurur duyduğunu anlayabiliyorum. Ona gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Ne kadar süreyle?"

"Temizlemek için..." Düşünürken mükemmel ağzını büzüyor. "Mayıs'tan beri.

Ne kadar oldu? Neredeyse sekiz ay."

"Mayıs'ta ne oldu?"

"Bilmiyorum-" Omuz silkiyor, biraz mahcup görünüyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissettim."

Birkaç saniye ona baktım. "Öyleydin."

"Biliyordum!" Gülüyor. "Biliyordum."

O bana sırtıtıyor, ben de ona gülümsüyorum ama gülümsemem yüzümde bir güneş doğuyormuş gibi hissettiriyor. Gergin, temkinli, ışık taşıyan, umutlu.

"Benim için temiz misin?"

Kimin dinlediğini kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyor ama dünyada yine sadece biz varız. "Ve ben."

Onu ne kadar çok sevdiğimi anlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, tıpkı kapalı bir pencereden giren gün ışığı gibi. Ona gülümsüyorum, onu öpme isteğimi bastırıyorum. Onun yerine kolunu sıkıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Parks." Yanakları biraz pembeleşir.

Elimi onunkine götürüyorum ve işaret parmağını sıkıyorum. "Ciddiyim. Gerçekten gurur duyuyorum."

Ensesini ovuşturuyor, gergin bir şekilde

yutkunuyor. "Nasılsın bu arada? İyi misin?"
İçtenlikle soruyor.

"Ben iyiyim." Başımı salladım.

Başını eğiyor. "Evet?" "Mmhm."

Başımı sallıyorum. "Öyle misin?"

"Evet, iyi, sanırım." BJ başını ofislere doğru sallıyor. "Jules'la işler iyi gidiyor o zaman?"

"Yani..." Dudağımı ısırıyorum. "Bu çok temel düzeyde bir ilişki."

"Doğru."

"Amacına hizmet ediyor."

"Amacı ne?"

Ağır gözleri benimkileri yakalıyor.

Oksijen maskesi, söylemediğim şey bu. Julian'ın yanından neredeyse hiç ayrılmadığımı da söylemiyorum. Onun bugüne kadarki en sevdiğim oksijen maskesi olabileceğini, onu solumaktan yorulmadığımı ve aslında Julian'ın atmosferi her neyse, küçük bir parçamın ciğerlerimde verdiği hissi sevdiğini de söylemiyorum. Yine de bunların hiçbirini söyleyemiyorum, bu yüzden sadece kaşlarımı biraz kaldırıyorum.

"Bu sadece seks," diyorum ona.

BJ sessizce beni izliyor, başını sallamadan önce kaşlarını çatıyor. "Buna inanmıyorum. Sıradan seks yapamazsın."

"Bilmiyorum-" Omuz silkiyorum. "Belki de bunca yıldır haklı olduğun bir nokta vardı..."

İç çekiyor, omuzları sanki üzerine bir ağırlık atmışım gibi çöküyor. "Ben yapmadım." Başını iki yana sallıyor.

Ona incinme ve endişenin hassas bir karışımı olan bir bakış fırlatıyorum. "Göreceğiz."

Yüzü geriliyor, bu düşünce karşısında yüzünü buruşturuyor.

"Sadece seks, ha?" Başımı sallıyorum.

"Julian bunu biliyor mu?"

Ona küçük bir bakış attım. "Umursayacağını sanmıyorum..." BJ omzunun üzerinden bakar ve irkilir.

"Haklı olabilirsin."

Bakışlarını kulübün kenarındaki Julian'a doğru takip ediyorum, kucağında korkunç bir kız var. Marilyn Monroe bukleli turuncumsu sarışın, yüzünü okşuyor.

Ensemdeki deri karıncalanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Nedenini bilmiyorum. Julian'ın benim için ne olduğunu biliyorum - Julian da onun benim için ne olduğunu biliyor. Ben başka birine aşığım, bu yüzden belki de onun için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi düşünmek - hatta ummak - korkunç bir şey.

Ki yapmamalıyım. Biriyle çok fazla seks yaptığınızda zihniniz size oyun oynayabilir, sizi gerçekte olduğunuzdan daha yakın hissettirir.

Beni bundan daha çok sevdiğini, bunu yapmak için beni ne kadar az önemsemesi gerektiğinden daha çok sevdiğini düşünmüştüm - kırk dakika önce elini tutarak onunla buraya geldiğimde, gazeteler hakkımızda yazarken, haftanın her gününü onun yatağında geçirirken, bana defalarca eve gitmememi söyledikten sonra bir kulübün ortasındaki bir kanepede aptal bir kızla takılırken - ve şimdi burada, bunu tam önümde yapıyor.

BJ'nin önünde, ki bu daha da kötü sanırım, çünkü BJ'nin beni birazcık tek kullanımlık olarak görebileceğine dair sessiz ama yaygın bir endişem var ve başka birinin bunu sürdürdüğünü görmesi fikri, Julian'ın bunu yaptığını görmekten zaten ağlamak istediğimden daha fazla ağlamak istememe neden oluyor.

Tüm bunlar beni çok hızlı bir şekilde, tüm düşüncelerim üzerinde tüm ayak izlerimi kaybedecek şekilde döndürüyor.

Julian'ın ellerini bu sabah benimkilere koyduğu gibi başka bir kızın beline koyduğunu gördüğüm anda ben de BJ'yi kaybediyorum. Tekrar. İki kez. Bir kez Paili'ye, bir kez Jordan'a - arada onun bile adını bilmediği milyonlarca kızla binlerce kez olmasını boş verin.

BJ'nin etrafımda dolaştığı tüm yollar, yanlış şeyler yaptıktan sonra ortaya çıkıp tüm doğru şeyleri söylediği tüm yollar, hangi odada olursak olalım gözlerinin benimkileri bulduğu tüm zamanlar - bunların hiçbirinin önemi yok çünkü beni asla orgazmı sevdiğinden daha fazla sevmeyi başaramıyor.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Bu benim iki buçuk saniyedeki zihinsel sürecim. Julian'ın aptal ellerinin o aptal kızın vücudunda olmasının bir şekilde aptal eski erkek arkadaşımın suçu olduğu sonucuna varmamı sağlayan zihnimdeki pedala basıyorum.

Yürürken Beej'e dönüp bakmıyorum bile - zaten arkamda olduğunu hissedebiliyorum.

Julian'ın önünde durup elini altından çekmesini bekliyorum.

birlikte olduğu kızın elbisesi.

Declan ona birkaç kez dirsek atıyor.

Jules bana bakıyor, gözleri tuhaf bakıyor. Sanki araya girdiğim için bana kızmış gibi.

"Oh - hey?" Bana masumca göz kırpmıyor.

"Oh, hey?" Ben de tekrarlıyorum.

Daha fazla göz kırpmıyor.

"Dinle-" Ona bir bakış attım. "Ben burada yokken ne yaptığın umurumda değil, ki sanırım bu da bu."

Gözlerini deviriyor.

"Konuşmam bitmedi." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve o da eğlenerek başını geriye çekiyor. "Benden çok daha az çekici olan rastgele kızları ellemek mi istiyorsun? Bu senin ayrıcalığın. Ama seninle aynı odadayken tek gördüğün benim."

Julian dikkatle bir kaşını kaldırıyor. "Bu doğru mu?"

"Bu doğru." Başımı salladım.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ya da ne?"

"Yoksa işimiz biter," diyorum ona hiç vakit kaybetmeden. "Bu arada benim için sorun değil." Ona gönülsüz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Beni uzun zamandır istiyorsun - ooh-" Korumasıyla göz göze geliyorum. "Ne dersin Kekoa, dört yıl falan mı?"

Başını sallıyor. "Daha çok beş gibi."

Ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık veriyorum ve bakışlarım tekrar Julian'ın üzerinde toplanıyor. "Sen beni yaklaşık beş yıldır istiyorsun ve ben de seni

Belki üç hafta falan, yani benim için sorun değil." Julian

Haites bir kahkaha attı.

"Yani." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne olacak?"

Julian sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

"Patronu duyduunuz," diyor kızı kucağından kararsızca indirirken.

Ayağa kalkıyor, bana bakıyor, sonra kollarını belime doluyor. "Bunu bir daha yapma," diyorum ona, bakışlarımı kaçırmadan.

Biraz gülüyor, başını sallıyor.

"Siktir git, çok şey istiyorsun..."

"Oh-" Başımı salladım. "Hiçbir fikrin yok. Ama öğrenmek üzeresin." Kaşlarını şakacı bir şekilde yukarı kaldırıyor.

"Hadi ama..." Başımı çıkışa doğru sallıyorum. "Beni eve götüreceksin ve yatağıma yatıracaksın."

Saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına itiyor ve başını eğerek bana bakıyor. "Öyle miyim?"

"Öylesin."

Gülümsemesini bastırıyor. "Seni ne şekilde yatağa atıyorum?"

Julian'ın gözlerinin içine bakmadan önce bir saniyeliğine eski erkek arkadaşımın gözlerini yakalıyorum. "Nasıl istersen."

Elimi tutup beni kulüpten çıkarırken BJ'ye sırtıyor. Arkama bakmadım.

Güvenlik ekibi aşağıda bekliyor. Bizim için arabanın kapısını açıyorlar. Beni arabanın içine kaldırıyor. Gereksiz ama ellerinin vücudumda olmasından mutluyum. Dikkatimi iyi dağıtıyorlar.

Araba çıkarken ona baktım.

"Biliyorsun, eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

Çenesi hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş bir şekilde geriliyor. "Bu bir tehdit miydi?" Bir kez başımı salladım. "Evet."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Tehditlere pek iyi yanıt vermediğimi biliyorsun..."

"Sorun değil," diyorum, bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce pencereden dışarı bakıyorum. "Sinirini benden çıkarman için oldukça işlevsel bir yol bulabilirim."

Bridget 🤔

11:17AM

Doğru ya da yanlış: BJ senin için neredeyse bir çete reisiyle dövüşüyordu?

Gerçek bitişik

Vay
anasını.

Julian ona gerçekten zarar verir
miydi?

Hay
ır

Onu yumruklardı, kesinlikle-

Bunun iki yolu yok...

Evet ama bugünlerde kim istemez
ki?

Tamamen.

Büyük bir baş belası.

Ben de bunu
söylüyorum.

Yine de harika bir
kış.

Kimin?

Her
ikisi
de

Evet ama kim daha iyi?

Güle güle Bridget.

BJ's
mi?

Güle güle.

En azından kimin daha büyük olduğunu
konuşalım mı?

Yapmamalıyız.

Yani
Julian?

Bridget!

BJ
MI?

Köprü.

Bana bir kemik at!

Dürüst olmak gerekirse Bridge, şu anda sağımda solumda
kemikler var.

HAH.

Parklar
12:16

İyi misin?

Sonunda tuhaflaştın.

Ben
iyiyim.

İyiyim dediğinde asla iyi olmuyorsun.

Şimdi iyiyim.

..... iyi
görünüyorsun.

Çünkü ben öyleyim.

Açıkça.

...

Doğru.

Bu gece iyi
eğlenceler.

Bayılmamaya çalış.

Siktir git.

Julian'ın saniyeleri
mi?

Geçin
.

KIRK DOKUZ

BJ

Jo gözlerini televizyondan ayırmadan, "Ben de sana bir şey sormak istiyordum," diyor.

Kanepede *Madden* oynuyoruz. Kazara yatılı bir kız arkadaşım olduğundan ve hayatımın aşkı uluslararası bir sanat hırsızıyla yatmaya başladığından beri hayat ne kadar normalse o kadar normal.

"Pekala-" Ona bakıyorum. "Devam et o zaman." Durakladı.

"Bebeğin vaftiz babası kim olacaktı ve sakın Henry deme."

Gülmeye başlıyorum, başımı ona doğru sallıyorum. "Ben ciddiylim."

Bana bakıyor.

Aslında ciddi davranıyor.

Biraz eğlenerek ona bakıyorum. "Neden Henry değil?" "Çünkü o bir amca olurdu."

Gözlerimi devirip oyunu durduruyorum. "Sen bir amca olabilirdin."

"Evet." Jonah sinirlenmiş görünüyor. "Ama o kanlı."

Tekrar durdurup ona bakıyorum. "Öyle de olabilirsin."

Jonah birkaç saniye beni izliyor. "Bu kadar iyi olman garip mi?"

Jordan burada değil, yine de etrafı kolaçan et. Her ihtimale karşı. İş arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu söyledi. O DJ'le dışarıdaysa hiç şaşırmam. Telefonunda onun adını gördüm. Bir şey söylemedim. Kendi bacağımı kendim kesmeyecek ne söyleyebilirdim ki?

Göz ucuyla Jo'ya bakıyorum.

"Bir süre iyi değildim," diyorum omuz silkerek. "Ama Parks ve ben

Bunların hepsini on yıl önce falan yaşamıştım. Senin için yeni bir bilgi. Benim için değil."

Yavaşça başını sallıyor.

"Vaftiz babası olarak seni seçmiştim," diyorum televizyona bakarak.

"Öyle mi?" Bana doğru sırtıyor.

"Evet." Gözlerimi onunla ekran arasında gezdiriyorum. "Parks, Jennifer Garner'ın vaftiz annesi olması için çok uğraştı."

Jonah gülmeye başlar.

"Garner ya da

Bridge..." "Onu

tanıyor mu?" "Hayır."

Jonah'ın yüzü eğlenerek titriyor. "Babası da

öyle mi?" Göz göze geliyoruz ve ben

sırtıyorum. "Hayır."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve ben onu özlüyorum. Hayatımdaki onun şeklindeki boşluğa kızıyorum.

Parks ve Julian'ı hazmetmek gittikçe zorlaşıyor. Bana garip geliyor. Ne zaman aklıma gelse beni sinirlendiriyor. Nedenini bilmiyorum - ben biliyorum - ama bu bariz olandan daha fazlası.

En bariz olanı onu sevmem ve kırılan şeyleri düzeltmeye çalışmam, daha az bariz olanı ise onun bizi daha çok kırması. Sanırım ben de öyle.

Yine de geçen gece ona o mesajı göndermemeliydim. Bok gibi davrandım. O zamandan beri konuşmadık. Bizim gibi değil. Burnumdan istediğimden daha yüksek sesle nefes alıyorum.

"Ne?" Jo bana baktı.

Başımı biraz sallıyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Onunla öylece oynamasına izin verdiğine inanamıyorum."

Oyunu durdurdu. Bana baktı, biraz şaşırmıştı. "Sence bunu mu yapıyor?"

Yine omuz silktim. "Geçen gece o kızın peşindeydi." "Ne, senin eskiden olduğun gibi mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Yani, liseden beri hiç kız arkadaşı olmadı." Jo omuz silkiyor. "Ama

Geçen gece o kıza dokunmasının Parks'ı rahatsız edeceğini aklından bile geçirdiğini sanmıyorum."

Ona bakıyorum. "O bir aptal mı?" "Öyle misin?" diye karşılık veriyor. Çenem gerildi.

"Gel hadi." Bana bir bakış attı. "Beej, on altı yaşından beri Parks'ı istiyor."

Sikeyim.
Siktir!
!

"Yani birlikteler mi?"

"Hayır." Bunu düşünerek iç geçiriyor. "Ama muhtemelen herhangi biriyle olabileceği kadar birlikte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka biriyle takılmamak gibi."

Birkaç saniye ona baktım. "Başka biriyle yatmıyor mu?" Yüzümün donduğunu hissediyorum.

"Bana söylediği buydu." Omuz silkiyor. "Kisvesi altında 'o çok lanet bir avuç. Kimin vakti var ki? Ama, demek istediğim, o Julian, yani isteseydi olurdu."

Kahretsin.

"Onunla çıkacağını mı düşünüyorsun?" Jo emin bir şekilde başını sallar. "Hayır. İlişki yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir ilişkileri var."

"Etiket yok o zaman. Ona asla kız arkadaşım demeyecek." Omuz silkiyor. "Bu onun için asla yeterli olmaz."

Elimdeki kumandaya bakıyorum. Analog düğmeleri başparmağımın altında yuvarlıyorum.

"Sence ona aşık mı oluyor?" Ses tonumdan endişelendiğimi anlayabiliyor. Hay sikeyim.

Kendimden nefret ediyorum. Beni böyle yakalamasından nefret ediyorum.

"Hayır, dostum. Pek sayılmaz. Yani, onu tanıyorsun." Omuz silkiyor.
"Bağlanıyor

Baristalarına. PAUL'dan grip olan zavallı piçi hatırlıyor musun? Hepimize bir kart imzalatmıştı. Ve ona 5000 sterlinlik bir geçmiş olsun hediyesi vermişti."

Gülmeye başladım. Sanırım ondan sonra onun için yasaklama emri çıkarttı.

O tam bir aptal ve onu çok özlüyorum.

"Sadece insanlara bağlanıyor. Terk edilme sorunları, dostum..." Jo sanki cebimdeki büyük, boktan canavar değil de sadece bir sıyrılmış gibi omuz silkiyor. "Ona her gün yulaf sütlü latte veren adamla böyleyse, biri ona orgazm yaşatırsa nasıl olacağını bir düşünsene - sırf senden intikam almak için bile olsa." Bana biraz alaycı, biraz da temkinli bir bakış attı. "Ama dürüst olmak gerekirse, dostum - ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum - ama sanırım daha önce de ona bağlıydı. Son birkaç yıldır aralarında bir elektrik vardı."

"Kendimi hasta hissediyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. Sırtıma vuruyor.

"Beej, her şey yoluna girecek."

"Ya Haïtes hanedanının başını döndüren boyun o olursa?"

Jonah kıkırdar. "Hayal edebiliyor musun?"

"Evet. Yapabilirim, Jo." Ona bakıyorum. "Sorun da bu zaten."

Jo tekrar başını sallar. "Julian insanları sevmenin insanı zayıflattığını düşünüyor. Bunun düşmanlarına onun üzerinde tutabilecekleri fazladan bir şey verdiğini falan düşünüyor. Bu yüzden seni bir kenara koyuyor -ve sen büyük bir kenarsın-" Bana bir bakış atıyor. "Uzun sürmeyecek. Buna izin vermez."

Julian♥

3:49PM

Oi

Me
rha
ba

Neredesin?

Ofisteki işim bitmek üzere.

Bond Caddesi'nde misin?

Hahaha

Evet. Nereden biliyorsun?

Şanslı tahmin.

Buraya mı
geldin?

Gerçekt
en mi?

Evet

Bu sabah mı çıktım?

İnsanların balıkçısı olma.

Bu İsa.

Ve Magnolia Parkları, görünüşe
göre.

Gelip seni almamı ister
misin?

Beni alışverişe götürür
müsün?

Elbet
te.

İnsanların
kazıcısı.

Senden daha çok param var.

Böyle düşünmen çok şirin.

Parklar
10:01

Ben bir
pisliğim.

Evet öyle.

Kıskandım.

Biliyoru
m.

Hala bazen garip
hissediyorum.

Evet.

Biliyoru
m.

Ayrıca dünyanın en büyük salağıyla çıkıyorsun.

Dün gece çok güzel ifade ettiğiniz gibi... Onunla çıkmıyorum.

Özür
dileri
m.

Ayrıca onun en büyüğü olduğuna da ikna
olmadım.

Bu adamı tanıyorum... Beni sevdiğini söyledi. Benimle yattı. Aynı gün başka bir kızla yattı.
İsminin baş harfleri.

Ne salak ama

Bir de bana sor.

Seksi mi?

Oldukça seksi.

İyi öpüşüyor
musun?

Harika
öpüşüyor.

En iyisi.

Mmmm. Eskiden
öyleydi.

En iyi
arkadaşın
mı?

Siktir,
Parklar

Öldür beni, neden
yapmıyorsun?

Hah

Üzgü
nüm.

<3

Ben de x

Manolya

Kimsenin önünde tuvalete gitmeyi pek sevmem. Bana deli diyebilirsiniz.

- Sadece bana göre değil.

Kafama silah dayasam, mecbur kalsam BJ'nin önünde işerdim. Ama Julian? Yapamam. Asla yapamam.

Bir keresinde bana bunu sormuştu. "Benim önümde işeyemez misin?" İşemek. Bana işemek kelimesini söyledi, bu çocuğun cesaretine inanabiliyor musunuz? Her neyse, ona hayır dedim ve o da "Neden? Seni çok daha uygunsuz pozisyonlarda gördüm" dedi ve ben de "Affına sığınıyorum, NE GİBİ?" dedim. Ve sonra dedi ki - aslında ne dediğini boş verin - ama her neyse, saat gece 2 civarı ve koridordaki tuvaleti kullanmak için odasından çıktım çünkü işediğimi duymasını istemiyorum ve daha yeni seks yaptık, bu yüzden işemem gerekiyor çünkü İYE olmak istemiyorum.

Burası çok karanlık. İnsanlar gelip gidiyor. Etrafta bu kadar güvenlik varken oldukça güvenli olduğunu tahmin ediyorum ama bazen neye karşı koruduklarını merak ediyorum.

Her neyse, Julian olmadan burası pek de sevdiğim bir yer değil. Julian her şeyi daha güvenli hissettiriyor, ama onsuz bu ev - koridorun sonunda olsa bile - beni biraz korkutuyor. Ama şu anda hayatımla ilgili pek çok şey beni biraz korkutuyor, bu yüzden devam ediyorum.

Julian çok tuhaf biri. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeye başladığım birkaç zaman oldu - benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Gibi gibi. Ve sonra Jonah Taura'ya, o da Henry'ye, o da bana Julian'ın benden kurtulamayacağını söylediğini söyledi. Sanki o denedi de ben vazgeçmedim. Sanki gitmememi söyleyen benmişim gibi, sanki evine özel masözler ayarlayan benmişim gibi, sanki Alexia Clark'ı bana özel eğitim vermesi için çağıran benmişim gibi.

Bunu duyunca sinirlendim çünkü beni aptal yerine koyuyor. Ama aynı zamanda sanırım rahatladım çünkü bazen Julian'a aşık oluyormuş gibi hissetmek kolay ama aslında olmuyorsun çünkü o seni burada istemiyor ve bunu sana söyleyecek yüreği yok. Başka birine aşık olmaya ihtiyacım yok. Geçen yılki fiyaskonun tekrarlanmasına ihtiyacım yok. Hiçbirimizin ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Tabii ki bu turda bazı değişkenler var.

BJ'nin şimdiye kadar ayrılmış olacağını düşündüğüm bir kız arkadaşı var ama onunla kalıyor. Henry bunun Julian'la birlikte olduğum için olduğunu söyledi, ben de "Julian'la birlikte değilim" dedim ve o da bana hoşlanmadığım bir bakış attı. Julian'la görüşmeyi kesersem BJ'nin Jordan'la görüşmeyi keseceğini düşündüğünü söyledi ama bence bu adil değil. Önce o gitmeli. Kavgadan hemen sonra başka biriyle yatan ben değilim. Julian'ı bulmaya gitmeden önce kavgadan sonra tam 36 saat bekleyecek kadar sağduyuluydum. Bunu söylediğimde Henry de bana baktı.

Bugün neredeyse Julian'a hiç uğramayacaktım. Günümü korkunç miktarda işle doldurdum - gerçekten, gerçekten birkaç şeye aşırı bağlandım - ama üzgünken lazer odaklanmam devreye girdi ve yapmam gereken her şeyi feci bir hızla bitirdim, bu yüzden uğradım ve Julian'ı çoğunlukla çıplak bir kız tarafından kucaklanırken buldum.

Aslında bayılacağımı sandım. Bunu ona söylemeyeceğim. Sanırım kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor ama onu gördüğümde kendimi kötü hissettim. Sanki çok güzel bir rüya görürken biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi hissettim, çünkü Julian Haites'in kim olduğunu biliyorum. Seksi, eğlenceli ve görünüşe göre tehlikeli biri, ancak bunun meyvesini hiç görmedim. Ayrıca azılı bir kadın avcısı. Şu anda cinsel ilişkide bulunduğu tek kişinin ben olduğumu düşünmüyordum ama bunu görmenin nasıl bir his olacağını da hiç düşünmemiştim. Öpüşmekten başka bir şey yapmıyorlardı ama yine de kendimi garip hissettim ve gitmek için topuklarımın üzerinde dönerken kendime bunu yapmasının iyi olduğunu söyledim çünkü bu benden hoşlanmadığı ve hepsinin numara olduğu anlamına geliyordu.

Julian'ın bana hissettirdiklerinin - örneğin yüzümü bir eliyle tuttuğunda - gerçek olmadığını kendime hatırlatmak önemli.

Ve bunun gerçek olmasına ihtiyacım yok, sadece gerçek hayatta aşık olduğum kişinin gelip beni bulmasına, dizlerinin üzerine çökmesine, bana bir aptal olduğunu ve bir hata yaptığını söylemesine ihtiyacım var - tekrar - bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu ve lütfen lütfen lütfen onu geri alır mıyım? Bir dakikalığına umm ve ahh yapar gibi davranırdım ama sonra ben de dizlerimin üzerine çökerdim çünkü onu seviyorum ve her zaman seveceğim.

Julian peşimden koştu ve aramızda garip bir konuşma geçti, beni öptü ve kalmamı istedi. Ben de öyle yaptım ve şu an saat gecenin 2'si ve acaba arabamı arayıp beni aldırmalı mıyım yoksa şoförüne bunu yapmak bencillik mi olur?

Gecenin köründe, yattığım seksi suçluya yakın adamın evinde görünmez bir kişiye çarptığımda düşündüğüm şey bu.

Size çılgılık attığımı söylediğimde - Tanrım. Ayrıca elini lanet ağzıma kapatan kişinin endişelerimi gidermeye yardımcı olmadığını söylediğimde...

Beni kolunun üzerinden neredeyse takla attırıp yüzünü ona dönene kadar onun Christian olduğunu fark etmedim.

"Orospu çocuğu!" Yüzümü kapatıyorum. Bu kelimeyi asla söylemem. Çok kaba. "Özür dilerim!" Uzanıp az önce pençelediğim yüzüne dokunuyorum. Acıdan irkildi.

"Az önce 'orospu çocuğu' dediğine inanamıyorum." "Biliyorum," diye iç geçirdim, hayıflanarak.

"Birkaç hafta boyunca bir çete lideriyle yatarsan, Parks, ağzının payını alırsın."

"Ben de ölmek üzere olduğumu sanmıştım." Elimini göğsüme bastırdım. "Phewf!" Nefes almak için eğilirken yüksek sesle şarkı söylüyorum. İşte o zaman, eğilmiş pozisyonumda, bazı şeyleri düşünmeye başlıyorum.

Saat sabahın ikisi.

Christian, Calvin Klein'dan küçük siyah boxer külotu dışında çoğunlukla çıplak. Pamuk klasikleri.

"Dur-" Parçalar zihnime yerleşirken kaşlarımı çatarak göbeğine bakıyorum. "Bekle.

Sen sadece-" Uzanıp Calvins'inin siyah bandını çekiştiriyorum ve nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım!" Oldukça yüksek sesle fısıldıyorum. Christian bana bir bakış attı.

"Magnoli-" "Aman Tanrım!" Daha da yüksek sesle fısıldıyorum. "Onu seviyorsun!" Onu göğsünden dürtüyorum.

"Kapa çenenini!" Parmağımı yakaladı.

"Sadece söyle ona!" Ayağımı yere vuruyorum.

Kafasını sallıyor. "Bu işe karışma!"

"Çok aptalca davranıyorsun-" Onu itiyorum, o da beni geri itiyor. "Sen hep aptalsın ve ben hiç bir şey söylemiyorum!"

"O zaman berbat bir arkadaşsın!"

"Sen berbat bir arkadaşsın!"

Çenem açık kaldı. "Bütün sınıfın en iyi arkadaşı seçildim.

."

"-Biz vardı dokuz!" o fısıltı-çığlık ve Ben sinirli o O benim için bunu azaltıyor, ben de şimdi onun aptal vücudunu tokatlıyorum.

"Dokuz yaşındaymış gibi davranıyorsun!"

"Hangi dokuz yaşındaki çocuklarla takılıyorsun?" "Ben dokuz yaşındaki çocuklarla takılmıyorum, seni aptal!"

"Ben aptal değilim, sen aptalsın!" Christian beni bağıma geçirirken bağıyor ve sonra biri boğazını temizliyor ve donup kalıyoruz. Christian iç çamaşırlarıyla, ben de Fleur du Mal'den aldığım melek kollu bornoz ve kaplan içgilemeli üçgen sütyen ve külottan bağka bir Gey giymemiştim.

Julian ve Daisy orada duruyorlar. Daisy, Christian'a ait olduğunu bildiğim bir tişört giymiş (J'accuse!!!) ve benden her zamanki gibi etkilenmemiş. Julian, havlu giymiş, ıslakken çok yakıcı ve tüm yüzü mükemmel bir Gekilde kıvrılmış.

Gözlerini kısarak bize bakıyor, gözleri aramızda geziniyor. "Neler oluyor?" Gergin bir kahkaha attım. "Göründüğü gibi değil."

Daisy sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıyor. "Peki neye benziyor?"

Ona ağırbaşlı bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve Christian başını şöyle sallıyor

bir aptal. "Ona hâlâ âğık değilim," diyor Christian, bana doğru eliyle iğaret ederken. "Hem de hiç."

"Doğru." Daisy'nin gözleri kısıldı. Ŗüpheli görünüyor ve ben bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Hayır, o haklı. Haklı değil. Hem de hiç," diye araya giriyorum. "Sadece Christian'ın biraz ahmaklık ettiğini düşünüyorum."

"Nedenmiş o?" Julian beni biraz aşağı çekerek soruyor. "nk sadece D'ye söylemeyecek-"

Ve sonra lanet olası Christian Hemmes aptal elini ağzıma kapatıyor ve beni susturmak için yüksek sesle gülüyor.

"O sarhoş!"

"Ben değilim!" Söylemeye çalışıyorum ama zar zor çıkıyor.

"Onu dinleme!" Başını sallamaya başladı, Haite'lerin arasına baktı ve hala bana tutunduğunu fark etti.

Ve -buna inanmayacaksınız ama- benden iğreniyormuğ gibi bir ses çıkartıyor ve -unu dinleyin- beni kendisinden uzaklağtırıp Julian'a doğru fırlatıyor, Julian bu arada bana bakmıyor bile. Christian'a ağkın ağkın bakıyor ama yine de beni yakalıyor.

Bunu yapma biçiminde seksi bir şey var.

Ona doğru savrulmamdan hiç etkilenmeden beni kolaylıkla ayağa kaldırıyor. Beni tutuş şekli akıl almaz derecede güçlü. Eski ikinci en iyi erkek arkadaşıma bakıyorum ve ona sert bir bakığ atıyorum. "Bunu umursamadım, Christian."

Başını sallayıp duruyor. "Herkes onu görmezden gelsin."

Julian çenesini başımın üstüne koyuyor. Neden bilmiyorum, bazen böyle oluyor. Genelde başkalarının önünde değil. Nedense bu beni biraz sakinleştiriyor.

"Peki bu ne o zaman?" Julian enesini Daisy'ye doğru sallıyor, başımın tamamını onunla birlikte hareket ettiriyor. "Pantolonun nerede lan?"

Christian ona gururlu bir gülümseme verir.

Julian'a "Onları ondan çıkardım," diyor ve ölmek isteyip istemediğini merak ediyorum ama Julian sadece ağzından biraz hava üflüyor.

Daisy gözlerini deviriyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve odasına geri dönüyor. "İyi geceler!" Arkasından sesleniyorum. O bir şey söylemiyor ama erkek kardeşi kollarını belime doladı.

"İyiyiz, değil mi? Parklar?" Christian gözlerime bakıyor. "Biz iyiyiz. Yani, biz... sen..." Bana çaresiz bir bakış fırlatıyor, susmam için yalvarıyor. Ona aptallık ettiğini söylemeyi düşünüyorum, çünkü öyle, bu kıza o kadar aşık ki onunla yatmak bir uyuşturucu bağımlısının sıradan bir çarpışma yapması gibi hissettiriyor, ama sonra ben de aptalım, o zaman ben kimim ki konuşayım?

Ona biraz kaşlarımı çatıyorum. "O itiş kakış hakkında biraz konuşacağız."

"Ohh." Alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tir tir titriyorum." "İyi." Daha uzun ayağa kalkıyorum. "Julian seninle o itiş kakış hakkında konuşacak."

Julian kollarını bana dolayarak bizi odasına doğru götürmeye başlıyor.

"Değilim," diyor kapıyı kapatırken ve ben onun kollarında dönüyorum, ellerim kalçalarımda.

"Beni savunmayacak mısın?"

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten savunmaya ihtiyacın yoktu." "Beni itti!"

"Evet." Alay ediyor. "Kollarıma."

Ona biraz ters ters bakıyorum. "BJ bunun için onunla dövüşürdün," diyorum ama nedenini bilmiyorum. Şimdi bu konuda biraz kızgın hissediyorum. Bir dakika önce hayalimde Julian'ın beni bu konuda savunmuş olabileceğini düşünmüyordum ama şimdi savunmayacağını söylediğine göre, hissediyorum. İtiş kakış olduğu ve burada onurum için savaşacak kimse olmadığı için kızgınım.

Julian BJ'den bahsetmemden hoşlanmıyor, bunu söyleyebilirim. Başlangıçta benden hoşlanıyor olabileceğini düşünmemin nedenlerinden biri de buydu ama bu teorinin yanlış olduğunu kanıtlamaya devam ediyor.

Kaşları, adının anılmasından hiç etkilenmeden yukarı kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum ona gururla. Biraz onu kandırmak için, biraz da doğru olduğu için. Julian çenesini biraz dışarı çıkarıyor ve başını sallıyor. "BJ aynı zamanda muhtemelen

onun kızı. Ooh-" Saatine sahte bir bakış atıyor. "Şu anda. Eğer onu arayıp sahte savaşlarınız için uğramasını isterseniz, buyurun."

Çenemi havaya kaldırarak ona "Belki yaparım," diyorum.

Belki onu aradığım için rahatlardı, belki gelirdi. Bunu bana yakın olmak için bir bahane olarak kullanır, beni gerçekten kurtarılmaya ihtiyacım olmayan bir şeyden kurtarır.

Ve sonra, iznim olmadan, gözlerim biraz dolmaya başladı, ben de Julian'a attığım bakışı bıraktım ve ayağımın üzerinde dönmeye başladım.

Odanın köşesinde, Gabriela Hearst'ten aldığım beyaz Charles buklet paltoyu görüyorum ve ona doğru atılıp yerden alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Julian iç geçirir.

Onu görmezden geliyorum çünkü yanaklarım yanıyor ve ayakkabılarımı arıyorum. Yine Chloé'den mat dana derisinden kahverengi Franne çorap bilek çizmesi. Bu öğleden sonraki saçmalıklar sırasında evin içinde bir yerlerde kaybettim.

"Parks, ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor, sesi sinirli geliyor.

Yatağının başucunda bir ayakkabı buluyorum ve sanki çıkmak bile istemediğim bir odadan kaçış biletimmiş gibi göğsüme sarılıyorum, ama bu yüzümü kurtarmak için çalacağım bir davul.

"Magnolia-" Hızlı adımlarla bana doğru yürüyor ve kaşlarını çatarak beni döndürüyor. "Beni görmezden gelmeyi keser misin?"

Sanırım alt dudağım biraz patlıyor çünkü bir saniye dudağıma bakıyor ve sanki aynı anda hem üzgün hem de benden bıkmış gibi nefes alıp veriyor. Sonra elini yüzüme götürüp tutuyor.

"Gidip onu biraz pataklamamı ister misin?" Burnumu siliyorum ve kokluyorum. "Hangisini?"

Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve gözlerime bakıyor. "İstediğin herhangi biri..."

Bu beni biraz gülümsetiyor ve bunu yapar yapmaz kolları belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, bana bakıyor, kaşları yukarı kalkıyor.

"Bu gece biraz sıkıldın mı, Tiges?" "Hayır mı?" Kaşlarımı çattım.

"Burada dram arıyorsun. Sadece nedenini merak ediyorum." Bana bir bakış attı.

"Hayır, değilim-" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sadece... seninle çıkmanın ne anlamı var, eğer-"

"-Biz çıkmıyoruz," diye araya giriyor.

"Oh." Ağzım kapanıyor ve yanaklarım yine o aptal pembeliğe bürünüyor. "Hayır. Doğru. Ben-"

Bana sırtıyor, kılını bile kıpırdatmıyor. "Koridorun karşısına geçip Christian'a vurmamı ister misin?"

"Biraz," diyorum ona, tüm bu olanlardan hâlâ hafifçe hoşnutsuzluk duyarak.

Julian bunu kabul ederek bir kez başını sallar. "Pekâlâ." Yatak odasının kapısına doğru ilerlemeye başlar.

"Hayır!" Gülüyorum.

"Hayır-" Başını sallıyor ve yatak odasının kapısını açıyor. "Onurunu koruyacağım," diyor bana şakacı bir bakış fırlatmadan önce cesurca. "Sonra da ben alırım."

"Julian!" Peşinden koşup bileğinden tuttum ve onu geri çektim.

"Mecburum Tiges. Başka seçeneğim yok. Drama beni çağırıyor," diyor ve koridora çıkıyor. Çekmeye devam ediyorum ama o çok güçlü, ben de sırtına atlıyorum.

Christian'a gerçekten vuracağını düşündüğüm için değil, ona tekrar yakın olmak istediğim için.

Ve bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyorum, ama arkasına uzanıyor ve beni kendine çekiyor, böylece beline sarılıyorum, göz göze geliyoruz.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra tekrar iç geçiriyor. "Peki o zaman, sanırım benimle geliyorsun." Koridorda yürümeye devam ediyor ve ben gülmeye başlıyorum, o da gülüyor ve ben de istediğim için onu öpüyorum.

Beni yatağına atmadan önce geriye doğru taşıyor. Yanımda yatıyor.

"Bütün bunlar da neydi?" Başını koridora doğru sallıyor. Kendimi biraz destekliyorum. "Sır tutma konusunda ne kadar iyisin?" "Ben bir çete lideriyim," diyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"İş unvanımız bu mu o zaman?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

Kaşlarımı çattım.

Başını salladı.

"Bu, sır tutma konusunda ne kadar iyi olduğunuzu ölçmek için benim için pek işe yaramıyor çünkü tanıdığım tek düzgün kişi sizsiniz."

"Ben değilim." Başını sallıyor. "Bir züppeye göre, yeraltı suç dünyasıyla bağlantılı şaşırtıcı sayıda arkadaşın var."

Bu beni geriyor, ben de başımı sallıyorum.

"Her neyse, yine birlikte yatmaya başladılar - biliyor muydun?" Julian birkaç kez göz kırıyor.

"Kız kardeşimle eski erkek arkadaşının gece 2'de koridorda karşılaşmamızdan hemen sonra tekrar birlikte uyuduklarını biliyor muydum?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Kesin olarak emin olduğumu söyleyemem ama deneysel olarak, evet, bir tahminde bulundum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Kız kardeşine fena halde aşık."

Başını iki yana sallıyor. "Bu bir vahiy değil."

"Ve!" Anons ediyorum. "Sanırım ona aşık!"

O aptal, güzel kafasını sallayıp duruyor.

Başparmağını ağızımın üzerinde gezdirirken, "Söylediğin hiçbir şey sır değil," diyor.

"Ve onlar aptal." Omuzlarımı silkiyorum. "Bu doğru." Kesin bir şekilde başını sallıyor.

"Çünkü eskiden ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar ve adam onu sevdiğini söylemiyor çünkü onu reddedeceğini düşünüyor ama kadın söylemiyor çünkü o da onu seviyor."

Julian her şey kaçınılmazmış ve her şey olacağına varırmış gibi başını sallayıp omuz silkiyor, ki bu kabul edilemez bir şey, ben de ona bir bakış atıyorum.

"Tekrar bir araya gelmelerine yardım etmeliyiz." "Hayır," diyor hemen.

"Evet!" Biraz doğruldum.

"Hayır." O da kendini biraz destekliyor. "Evet! Kesinlikle yapmalıyız-"

Julian aptallık ettiğimi düşünüyormuş gibi umursamaz bir yüz ifadesi takınıyor. "Muhtemelen onlara bunu çözmeleri için biraz zaman vermeliyiz."

Ona aptalmış gibi bakıyorum.

"Alçak proaktif olmayan..."

Başını öne eğiyor. "Sadece biraz zaman, Tiges."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve göz ucuyla ona bakmadan önce birkaç saniye oflayıp pufluyorum. "Başka bir sır daha öğrenmek ister misin?"

"Gerçek bir sır mı, yoksa sıradan bir 'sır' mı," tırnak işareti kullanıyor, "şu ikisinin aşık olması gibi."

Ona ters ters bakıyorum. "Gerçek bir tane."

Gülümsemesini bastırıyor. "Anlat bana."

"Christian ve ben New York'ta neredeyse seks yapıyorduk."

Birkaç saniye bana baktı. Tam olarak iki saniye. "Evet. Biliyorum."

"Biliyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Mmhm." Omuz silkiyor.

Alay eder gibi bir ses çıkarıyorum, garip bir gevezelik gibi anlaşmazlık. "Nereden biliyorsun?" Ellerim kalçalarımnda, doğrulup oturarak soruyorum.

Tekrar omuz silkiyor, bu sefer tamamen kayıtsız.

"Konuşuruz." Gözlerimi ona dikiyorum. "Christian mı söyledi?"

"Evet." Yatağında arkasına yaslanırken esniyor. Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Kıskanmıyor musun?"

Bana aslında gözlerini devirmeden gözlerini deviren bir bakış atıyor. "Olmamı ister misin?"

"Belki?" Omuz silkiyorum, burnum yine havaya kalkıyor.

"Pekala-" Kendini yukarı fırlatır. "Tekrar Christian'a vurmaya döndüm..."

"Julian!" Gülüyorum, elini tutuyorum ve onu tekrar üstüme çekiyorum.

Yüzüme dokunuyor ve daha önce benden hoşlandığını düşünmeme neden olan gözlerini bana çeviriyor.

"Sen bir belasın, Tiges. Bunu biliyor musun?"

"Bunu daha önce de duymuştum, bir ya da iki kez."

Gözlerimi ona dikiyorum. Gülümsemesini yalayarak uzaklaştırıyor. "Evet, doğru."

Yunus
16:36

Bir şey olmadığını
söylemiştin.

Uzun sürmeyeceğini
söyledim.

Benimle anlambilim yapma.

Christian birlikte iyi olduklarını
söyledi.

Ne söylememi istiyorsun, Beej?

Öyle olmadıklarını
mı?

Onlar.

Neden kız arkadaşını aramayı denemiyorsun ve bunun bir şeyi değiştirip
değiştirmeyeceğini görmüyorsun?

Ben bir bok
demiyorum.

Onunla birlikteyken olmaz.

ELLİ BİR

BJ

Ben ve Parks sürekli seyahat ederdik.

Sadece Ada'ya gidiş gelişlerimizde değil, her yerde, hem "iş" için hem de asıl iş için bir şeyler.

Her yere uçtuk. Bazen diğerleri gelirdi, bazen sadece biz olurduk. Genelde sadece biz olduğumuzda daha iyiydi ama bazen daha kötüydü. Birkaç yıl önce bir kez Bali'ye gitmiştik. Sahte bir erkek arkadaşının olmadığı nadir anlardan biriydi. Sadece ben ve o vardık, tam da sevdiğim gibi.

Yine de içine girdi. Birkaç gündür oradaydık - ben içiyordum, o içiyordu - ve kızların neden böyle şeyler yaptığını bilmiyorum ama birdenbire "Kaç kızla birlikte oldun?" diye sordu.

Geri çekildim. "Ne?" Düşündüğüm şeyi gerçekten sorup sormadığını merak ettim.

"Kaç kızla seks yaptın?" Kaşlarını kaldırdı ve cevabı bekledi.

"Hiç mi?" Tutunacak bir kenar bulmak için etrafıma bakındım.

"Şey, her zaman-" Omuz silkti. "Ve/veya haftalık olarak."

"Bilmiyorum." Omuz silktim, içim cız etti.

Kaşlarını çattı. "Hangi kısma?"

Başımı salladım, bundan nefret ediyordum. "İkisi de mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Haftalık olarak izini mi kaybediyorsun?" "Şey, bu hafta kimse yok." Başımı salladım.

"Peki neden?" diye sordu bana bildiği halde. Ona bıkkın bir bakış attım. "Sence neden?"

Böyle olurduk - kavga eder, ipleri çekiştirir, tek gerçek sorunumuzla uğraşmak yerine boktan küçük şeyler için birbirimizle kavga ederdik.

Ne yapıyorsun? Göz kıptım.

Boğulma, sanırım bana öyle söyledi.

Sonra ona başımı salladım, başka tarafa baktım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil!" dedi bana, dişlerinin arasından yalan söyleyerek. Tamamen kin. "Öyleyse söyle bana. Senin numaran ne? Topla." Elini sabırsızca salladı. "Senin numaran ne!?"

"Neden sen-" Kaşlarımı çattım. "'Top par-' demeyi kes." "-

Siktiğimin top parkı, Ballentine," diye homurdandı.

"Bilmiyorum!" Kızgınlıkla bağırdım. "Bazen hiç." "Ya diğer zamanlar?"

"İki mi? Üç mü? Biraz içersem belki daha fazla." Kendimi kapana kısılmış hissederek hızla omuz silktilim.

"Bir haftada iki ya da üç mü?" diye sordu, sesi biraz şaşkın çıkıyordu. Burnumu çektim. "Hayır, asla."

Sonra yüzü kıpırdamadı ve utanmış gibi biraz pembeleşti.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Kaç kişiyle yattın?"

O zamana kadar birkaç erkek arkadaşı olmuştu. Christian oldu, diğer sahte olanlardan bir demet. Sanmıştım ki.

"Bir." Gözlerini kırıştırdı ve kalbim uçurumdan aşağı yuvarlandı.

"Hayır." Başımı salladım, korkmuştum, onu bir şekilde kaybediyormuşum gibi hissediyordum. "Sen bundan daha fazla insanla yattın."

Ağzını birbirine bastırdı ve gözlerimi kaçırdı. "Sadece sen." "Christian?"

Diye sordum ama neredeyse yalvarır gibiydi. Sanki ona ihtiyacım varmış gibi.

onu becermiş olmayı isterdim, böylece kendim de bu kadar berbat olmazdım.

Başını salladı. Yalan söylemediğini anlayabiliyordum. Sanırım öyle olmasının tercih ederdi. Bunu tercih ederdim.

Midem bulandı. Elim ağzıma bastırdım, başımı salladım. "Sana şimdi söylemeyeceğim."

"Neden olmasın?" diye homurdandı sarhoş bir halde.

Elimi ona doğru salladım. "Çünkü

ağlayacaksın." "Ağlamayacağım!" Öfkeli bir

şekilde başını salladı. "Hayır, Parks."

"Lütfen?"

"Hayır."

"Lütfen!"

"Hayır!"

"Neden?" Elini masaya vurdu ve bir içkiyi devirdi. "Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun?" diye bağırdı.

Şimdi, o anda - henüz onun Paili olduğunu bilmiyordu ve - hatırlarsınız - 'kim' gizemi bir numaralı sorunumuzdu. En büyük korkum, bunu en yakın arkadaşıyla yaptığımı öğrenmesiydi ve bu konuyu kapatması için onu yatıştıracak her şeyi yapardım. Her şeyi. Bunun onu farklı, yeni şekillerde inciteceğini bilsem bile.

"Yüzlerce," dedim ve elimi ağzıma bastırarak kendimi sabitlemeye çalıştım. Ve sonra sanki bulamadığı bir nefes almaya çalıştı. Onu soluksuz bırakmıştım.

Birbirimizin gözlerine kilitlenmiş ikimizin de yüzü kederin portresiydi.

Onun beni yüzlerce farklı insana kaybetmesi, benim de onu onlara kaybetmem,

Sanırım.

"Sen iyi misin?" Biraz gergin bir şekilde sordum.

"Evet!" Gözyaşlarını geri kııptı. "Tamam." Ağır ağır yutkunarak başını salladı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Üst dudağını olabildiğince sert bir şekilde sıktı - bu onun endişe belirtilerinden biriydi.

Liseden beri yapıyorum.

Hiçbir şey söylemedim ve sadece onu izledim, az önce içine ettiğim şeyi nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Yani." Dalgın bir şekilde elini kaşıdı. Bir başka gergin ifade. "Sadece kızları mı tavlıyorsun?"

"Sanırım?" Omuz silktim, rahatsızdım.

O da başıyla onayladı. "Göster bana."

Gözlerimi kırıştırdım, kulaklarıma inanamadım. "Ne?"

"Göster bana," dedi sesi titreyerek. "Nasıl yapıyorsun? P-" Kelimeleri çıkaramadı bile. "Bir kızı tavlamak."

"Burada mı?" Dehşet içinde etrafımıza bakındım. "Evet."

"Şimdi mi?"

"Mmhm." Başını

salladı. "Hayır."

Başımı salladım.

"Neden?"

"Çünkü bu çok tuhaf ve sen delirmiş gibi davranıyorsun."

"Ben deli değilim, merak ediyorum!" Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti, sanki benden ikimizin de kâbuslarını onun önünde canlandırmamı istemiyordu.

Ona ters ters baktım. "Neyi merak ediyorsun?"

Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Gerçekte kim olduğun hakkında." Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Gerçekte kim olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, alt dudağı titriyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım, başımı salladım ve alt dudağımı ısırdım. Kendimi ağlayacak gibi hissettim. Beni tanımıyor muydu? Tanıyan tek kişi o.

"Göster bana." Parmaklarını sabırsızlıkla masaya vurdu.

Gözlerimi ona diktim, bu noktada oldukça incinmişim. "Neden benden bunu yapmamı istiyorsun?"

"Çünkü hiçbir anlamı yok! Belli ki!" diye bağırdı. "Senin için ve benim için. Umurumda değil. Tamam mı? Seni umursamadığımı bilmeni istiyorum. Bu şekilde. Artık." Sendeleyerek nefes aldı. "Kimi istiyorsan istediğin kadar becer. Bunu benim için yapma." Bunu söylerken ağlıyordu. "Çünkü biz sadece arkadaşız - eğer öyleyse!" Başını salladı, yüzünü sildi. "Belli ki seni sandığım gibi tanımıyorum ve seni bu kadar önemsemiyorum, göster bana."

Göğsü kabarıyordu. Bu lanet bir yalandı - bunu biliyordum, o da biliyordu - ama lanet olsun yine de acıyordu.

Alt dudağımı emdim, ona başımı salladım ve sonra iki elimi masaya vurarak kendimi yukarı ittim ve ondan uzaklaştım.

O sırada daha iyi bir adam olsaydım, onu eve götürür ve üzgün olduğumu söylerdim. Aslında, daha iyi bir adam olsaydım bu konuşmayı en başta yapmazdık. Daha iyi bir adam olsaydım o gece banyoda Paili'ye bakar ve bana iyi olup olmadığımı sorduğunda "Hayır, kendimi bok gibi hissediyorum, beni kız arkadaşıma götürebilir misin?" derdim. Magnolia'ya ne olduğunu ve kimi gördüğümü anlatırdım.

Dunstan'daki o günkü gibi tepki verseydi asla ayrılmazdık, onunla evlenirdim, onu tekrar hamile bıraktırdım, Devon yolunda, belki de Fransa'nın güneyinde yaşıyor olurduk ve ben de Bali'de Magnolia'ya inat sikecek bir kız arıyor olmazdım.

Gözlerim Parks'ınkiler kadar olmasa da güzel gözleri olan, yeterince ateşli bir kıza takıldı. Sarı saçlı. Kocaman bir gülümseme. Ona doğru gittim, Parks'ın her şeyi görebileceği şekilde kendimi konumlandırımdı.

Özür dileyerek arkadaşıyla yaptığı konuşmaya daldım ve ona elimi uzattım. Elimi sıkmadan önce arkadaşına baktı ve tüm kızların yaptığı gibi bana gülümsedi.

"Onlar gerçek mi?" Başımla gözlerini işaret ettim, rutinimin başlangıcıydı. Ciddi olduğumu düşünmesini sağlayacak şekilde gözlerinin içine bakıyorum. Sonra da gördüğüm en güzel gzlermiş gibi başımı sallıyorum. Her zaman işe yaradı.

Başımla ağzını işaret ettim. "Diş telin var mıydı?" diye sordum. Bazen değişiklik olsun diye "Bunlar senin gerçek dudakların mı?" diye soruyorum ama sırf ağzıma baksın diye. Güzel bir ağzım var. Isırırım, ona çarpık bir sırtıma veririm. Genelde tek gereken budur.

En azından o gece.

Kız bana Magnolia'yı sordu - sanırım ben onu görmeden önce o beni görmüştü.

"Sadece bir arkadaş." Omuz silktim. "Eğer yleyse," diye ekledim, beni duyamasa da sırf inat olsun diye.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum. Evet dedi ve sonra, gerisini biliyorsunuz.

Sonra gitti. Yaptığım şey yüzünden bütün gece uyuyamadım. Ertesi sabah güneş doğmadan yataktan ıktım. Kanepeden bir battaniye kaptım ve balkona yöneldim.

Ve işte oradaydı. Dünyadaki en sevdiğim insan. Minik pijamaları, Hint Okyanusu'na bakarken saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Kapıyı kaydırarak açtım ve onunla birlikte balkona ıktım.

Bana baktı, gözlerinde gururlu bir ifade vardı. "Nasıldı?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece ağlamamak ya da kusmamak için dilimi üst dudağıma bastırdım.

O yan odadayken başka biriyle seks yapmak mı? Beni mahvetti. Aslında Parks'ı da sikti.

"Sesi harika vakit geçirmiş gibi geliyordu!" Sesinde alaycılık vardı.

Başımı salladım ama zorlukla. "Benden ne istiyorsun?"

Derin olmayan bir nefes aldı. "Bir zaman makinesi mi?"

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece istediğimi yaptım. Sözsüzce arkasına geçtim, kollarımı ona doladım, battaniyeyi ikimize sardım ve başımı onunkinin üzerine koydum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım başının arkasına.

Dondu kaldı, birkaç saniye sonra arkasını döndü, yüzünü göğsüme gömdü ve ağladı. Uzun süre ağladı. Ben de ağladım, bunu biliyor muydu bilmiyorum. Ses çıkarmadan onu sevdiğimi bağırabildiğim kadar bağırdım. Muhtemelen yeterli olmadı.

O zamanlar berbat durumdaydık, sanırım şimdi de berbat durumdayız. Sadece onu seviyordum, hepsi bu. Ve eskiden iyi olmama rağmen bu konuda kötüydüm. Bugünlerde tekrar nasıl iyi olacağımı bilemeyeceğimden endişeleniyorum.

"Hadi," dedim sonunda ona. "Kahvaltı siparişi verelim." "Sen ve senin Eggs Benedict'in." Kahvaltıma bakarak iç geçirdi.

Krep sipariş etti.

Burnumu çektim. "Peki ya ben ve Eggs Benedict'im ne olacak?" Burnunun ucunu kaşıdı. "Sen her zaman alırsın."

İçimden gelen gülümsemeyi bastırmak için elimden geleni yaptım ama o yine de yakaladı.

"Ne?" diye sordu biraz kaşlarını çatarak.

Başımı salladım, omuz silktim. O gün ölmek istediğim bir tepe değildi. Yine de soluk gülümsemem daha az soluklaşmaya başladı.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey." Başımı salladım.

Küçük yumrukları havaya kalktı. "Ne?" diye sordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra başımı salladım. Buna değmezdi. Parmaklarını sabırsızca masaya vurarak, "Devam et," dedi. I iç çekti.

"Hollandaise sosundan nefret ederim." Ona sıkı bir gülümseme verdim.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Eggs Benedict'i sevmiyorum."

Tabağıma baktı. "O zaman neden-"

"-Çünkü hoşuna gidiyor," diye omuz silkerek sözünü kestim. "Ve nedense farklı kahvaltı yemekleri sipariş etmek seni iyi hissettiriyor, çünkü tahmin edilemez olmakla gurur duyuyorsun."

Doğruldu, dünyanın en güzel burnunu havaya kaldırdı. "Ne yapacağım belli olmaz," dedi benimle aynı anda.

Yüzü asıldı.

"Dürüst olmak gerekirse, Parks-" Bir kahkaha attım. "Bircher Müsli sipariş ettiğin sabah kendini görmeliydin. Yeni tat keşifleri hakkında konuştuğunuzda Mars Rover'ını yeni indirdiğinizi sanırdınız."

Ağız açık kaldı, gücenmişti ve o an onu öpmek istediğimi hatırlıyorum.

"Ben tahmin edilebilir biri değilim." Başını iki yana salladı. "Bir liste yapmamı ister misin?"

tahmin edilemez olduğum tüm yollar?"

"Gerçekten bilmiyorum, hayır-" Esnedim ve başımı salladım. "Bir numara," dedik aynı anda.

"Hey!" dedik ikimiz de hep bir ağızdan. Ben onu işaret ettim, o da ayağını yere vurdu.

Bana.

Ona biraz başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse Parks, tam sola savrulacağın düşünüyümde, sen... sola savruluyorsun."

Ondan sonra sinirlendi. Çayını demlediği süre boyunca tam bir sinir krizi geçirdi.

"O zaman bu bir kafa meselesi mi?" Ona nazıkçe sordum. "Pardon?" Bana ters ters baktı.

"Biliyorsun-" Omuz silktim. Kendi başının nerede olduğunu unutmuş olma ihtimaline karşı başımı işaret ettim. "Kafadaki şey."

"Benim neyim?" Yanakları pembeleşmeye başlamıştı, ben de garip hissetmesini istemediğim için tekrar omuz silktim.

"Obsesif kompulsif şeyin mi?" Gözleriyle buluşabilmek için başımı eğdim.

"Oh." Pembeleşti. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarını çatı.

İstemedi de olsa tek bir kahkaha attı. "Ne?"

Suratını astı.

"Magnolia, seni dört yaşından beri tanıyorum." Ona omuz silkti.
"Elbette biliyordum."

Yutkundu. "Nasıl?"

"Kıyafet meselesi mesela," diye başladım ve o da gözlerini devirdi. "Her zaman tuhaf kurallara göre yaşıyorsun ve onlara uymazsan tuhaflaşır huzursuz oluyorsun."

Boğazını temizledi. "Mesela?"

Ağzımdan biraz hava üfledim. "Duş meselesi gibi. Duş almadan yatağa giremezsin ama duş almadan şekerleme yapabilirsin, şekerlemen yatakta olsa bile." Gözlerini kısarak bana baktı.

"Ya da," diye devam ettim, "çayını yedinin katları şeklinde karıştırırsın. Uyumak için ağzında nane tadına ihtiyacın var. Ya da yediğin yemeğe dokunamıyorsun. Ya da yatma saatinde yatağa girdikten sonra bir daha çıkarsan ayaklarını yıkaman gerektiğini yoksa uyuyamayacağını." Bana ters ters baktı.

"Muhtemelen en çok belli eden şey - oldukça erken bir zamanda, sanırım - Okuldaydık, o zamana kadar biraz birlikte olmuştuk ve bileğine kıymık batmıştı. Hatırlıyor musun?"

Nefes alışının değiştiğini duydum. Başını salladı.

Yurt odama gizlice girerken ahşap korkuluklara sürtündü ve sonra uzun süre banyomda kayboldu. Sonunda onu kontrol etmeye gittim ve oradaydı, bacak bacak üstüne atmış, elinde bir çengelli iğne ve ön kolunun her yerinde çizik izleriyle banyonun kenarında oturuyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir an için başka bir şey yapıyor olmasından endişelendim, sonra kısık bir sesle "Derimin altında bir şey var" dedi. Önünde diz çöktüğümde ağlamamaya çalıştı. Başımı salladım, kaşlarım çatıldı ve tuvalet kağıdıyla kolundaki kanı temizledim.

"Görüyorum," dedim ona. Bana gergin bir gülümseme sundu ve sözsüz bir şekilde iğneyi bana uzattı.

Ona zarar verme fikri karşısında yüzümü buruşturduğumu hatırlıyorum - o zamanlar bu çok yabancı bir kavramdı. Birkaç yıl içinde birbirimizin canını yakacağımızı

Birbirimizi incitmekte ustalaşmak, birbirimize acı çektirmek ilişkimizin temelini oluşturacak, birbirimizden daha tutarlı tek şey olacaktı.

"Hayır." Düşüncesi bile midemi bulandırırken banyoda başımı salladım.

"Lütfen." Yutkundü. "Orada otururken bile hissedebiliyorum. Bunu yapamayacağım.

uyumak için."

"Neden?" İçimi

çektim.

Ağzı çekildi. "Çünkü bu düşüncüyü aklımdan çıkaramıyorum."

Durdum, ona uzun uzun baktım ve sonra iğneyi ondan aldım - bileğini elime aldım ve kıymığı çıkardım.

Bali'deki villada bana bileğini göstermişti. İki uzun, ince yara izi, onu çıkarmak için kendini başarısızca kestiği yerden geliyordu. Kaşlarımı çattım, sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi, sanki tüm vücudunu avucumun içi gibi bilmiyormuşum gibi tuttum.

"Her neyse," diye iç geçirdim, bileğini bırakmadan. "O gece biraz açık verdi."

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu

sessizce. "Hayır." Başımı salladım. "Bence sen en

iyisisin." "En kötü yanlarımı bildiğin halde mi?"

"Senin en kötü yanlarını bilmiyorum." Başparmağımı yara izinin üzerinde gezdirdim. "Ben sadece seni tanıyorum Parks."

Oda Servisi'nin kapağını (onun) Eggs Benedict'imın üzerinden kaldırdım ve tabağı ona uzattım. "Hadi o zaman."

Birkaç saniye bekledi, muhtemelen yanıldığımı kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu ama ben -her zamanki gibi- kahvaltıda gerçekten yumurta istediğini biliyordum. Utana sıkıla tabağını (benim) bana uzattı.

Bıçağımı ve çatalımı aldım, aşağıya baktım, sonra tekrar onunkilere doğru salladım. "Bugün canım krep istedi."

Açıkçası krepler çok şanslıydı. Menüde lanet olası bir meyveli parfe varsa Tanrı yardımcım olsun. Onlara karşı güçsüz. Onları hiç sevmiyor, sevdiğini düşünse bile.

Aslında ne var biliyor musunuz? Çocukların Parks ve Julian'ın birlikte iyi olduklarını söylemeleri umurumda değil. Siktir et onları. Onu ilk ben sevdim. Onu daha çok seviyorum ve Julian onu benim kadar tanımıyor.

Hiç kimse yapmayacak.

Manolya

Daisy o kremalı soslu geceden sonra bana ısınmaya başlamıştı. Hatta geçen gün Alaia'dan aldığım yün karışumlu hırkamı ödünç alıp alamayacağını sordu, ben de tabii ki evet dedim ama tam bir ifşa ruhuyla, birkaç saat önce erkek kardeşiyle seviştiğimi itiraf ettim ve dürüstlüğü için bana teşekkür edip isteğini geri çekti. Şimdi Antarktika'ya geri döndüm çünkü Christian'ın ona New York'ta neredeyse seks yaptığımızı söylediğini varsayıyorum.

Bu yüzden onu mutfağında takip edip beni tekrar sevmesini sağlamaya çalışıyorum ve kontrol manyağı olduğu için mutfakta bana patronluk taslamasına izin verirsem sertleşmiş dış görünüşünün bana karşı yumuşayacağını düşündüm. Onu bir makaron gibi kıracağım. Julian bunu ona söylemememi söyledi.

Yine de biraz heyecan verici. Gordon Ramsey'in benim için daha acımasız bir versiyonu gibi.

"Tanrı aşkına, Magnolia," diye hırlıyor bana. "Yumurtaları çırpıyorsun, katlıyorsun."

Ayağımı yere vuruyorum. "Bu temelde hiç mantıklı değil."

Julian ve Declan masadan başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Bana birkaç kez göz kırpmıyor. "Şimdi nasıl?"

"Çünkü onlara 'katlanmış yumurta' denmiyor - onlara çırpılmış yumurta deniyor."

Julian gülüyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Evet." Bana uzun uzun bakıyor. "Kırk beş saniye kadar önce bunları bir kasede karıştırdığımızı hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu hatırlıyorum."

"Karıştırmayı bu sağlamış olabilir mi?" Burnumu havaya kaldırdım. "Olabilir-"

"Burada neler oluyor?" Jack Giles içeri girerek sorar. "Cuma akşamı saat 9'da neden yumurta yapıyorsun?"

"Çünkü Magnolia bir bok pişiremez," diyor Daisy ona parlak bir şekilde. "Hey." Kaşlarını çatıttım.

Daisy beni görmezden geliyor.

"Makarna, biftek, ceviche denedik-"

"Neden bunu denemeye zahmet ettin ki?" Julian ona söylüyor. O da onu görmezden gelir.

"Kapkekler, kurabiyeler-"

"-Bunlar iyiydi!" Kaşlarını çatarak araya giriyorum.

"Hamuru sen yedin," diye çıkışıyor ve ben de vazgeçiyorum, spatulayı tencerede bırakıp kardeşinin kucağına oturuyorum.

Önce spatulaya sonra da bana bakıyor. "Sen az önce-" Gözlerini dikmiş tavaya bakıyor. "Ocak açık."

"Yani?" Kaşlarını çatıyorum.

Daha fazla göz kırpmıyor. "Tanrı'ya şükür güzelsin." Arkasını dönüyor.

"Bunu duydun mu?" Julian'ın kulağına eğildim. "Benim güzel olduğumu düşünüyor!" Bir kahkaha atıyor ve beni öpüyor.

"Peki Daisy, eğlenceli mutfak maceran bittiğinde, ki bu arada çok keyifli ve bana hiç de Hell's Kitchen'ı anımsatmıyor," bunun için bana ters ters baktı ve ben de ona kocaman bir sırıtış attım, "gitmeye hazır olacak mısın?"

"Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim," diyor fırçaladığı tencereye.

"Olamaz!" Ağlıyorum. "Sen varsın. Oradaki tek arkadaşım sen olacaksın." "Arkadaşın değil," diyor başını kaldırmadan.

"Christian orada olacak," diyorum cazip bir Çekilde ve bir an için donup kalıyor, sonra tekrar ovalamaya başlıyor.

"Oradaki tek arkadaşının ben olduğumu sanıyordum?" diyor kaşlarını kaldırarak. Ben de ona bakıyorum. "Arkadaşım olmadığını sanıyordum."

"Hadi, Dais-" Jack inliyor. "Bir dansa ihtiyacım var."

"Ayrıca," diye araya giriyorum, "Cuma gecesi katlanmış yumurta tavanızla orada çok acınasısınız," diyorum arkasına geçmeden önce

Tekrar bir şeyler fırlatmaya başlamasın diye. Elimi Julian'ın Balenciaga'dan aldığı siyah sıkıntılı logo baskılı yıkanmış pamuklu jarse tişörtünün altına sokuyorum, ellerimi karnında gezdiriyorum, içler acısı şeyler düşünüyorum ve bunları daha sonra yapabileceğimizi umuyorum.

"Eğleneceğiz!" Bana ve mahvetmiş olabileceğim ya da olmayabileceğim bir tencereye aralıklı olarak bakan kıza söylüyorum.

"Seninle hiç eğlenmiyorum," diyor ama bunun en azından bir parça yalan olduğunu söyleyebilirim.

"Ne kadar çok içersen o kadar kolay oluyorum," diyorum ona. Julian başını salladı. "Bu doğru."

Ona vuruyorum ve o da burnunu kafamın arkasına bastırıyor.

"Peki." Sinirli bir inilti çıkarıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Ama hala arkadaş değiliz."

Kardeşinin kulağına yaklaşp fısıldıyorum, "Şimdilik."

BJ🐝
9:08AM

Jo, ben gittikten sonra
geldiğini söyledi.

Oh.

Bilerek mi?

Hayı
r.

Gerçekt
en mi?

Söz
veriyoru
m.

Nasıl gidiyor?

Sorun
değil.

Sen nasılsın?

Evet, güzel.

Jordan nasıl?

O iyi.

Hala birlikte
misiniz?

Evet.

Sen ve Jules
mu?

Sayılır.

Evet, sanırım.

Hay
sikeyi
m.

Hahahaha

Şu anda onunla mısın?

Gerçekten bilmek istiyor
musun?

Ha
yır

Evet

Sikeyi
m.

Evet.

Evet.

Sikeyi
m.

Özür
dileri
m.

Evet, ben de.

Manolya

Ses özellikle rahatsız edici geliyor. Ben daha paltomu giymeye fırsat bulamadan Julian'ın arabasının benden hızla uzaklaşmasına bakarken Escalade'inin lastikleri gıcırdayarak patlıyor (Prada'nın yırtmaçlı midi paltosu - o kadar güzel, o kadar belli ki onun üzerinde harcanmış).

Az önce ne olduğunu hiç anlamadım.

Kafam karışmış gibi görünüyorsam, öyle olduğum içindir.

Bir akşam yemeğindeydik, o ve ben. Arkadaşı Carmelo Bambrilla'nın yeni restoranıydı. Oradaydık, her şey yolundaydı. Julian'ın güvenlikçi arkadaşları da oradaydı, ama masada sadece ben ve o vardık, gerçek bir randevu gibi - hatta ona yakın olmak için sandalyemi çekti. Elini elbisemin içine soktu çünkü o böyle kötü biri ve ona durmasını söyledim ama bunu gerçekten kastetmemiştim, sırtarak uzaklaştım. Onun yanında kendimi nasıl hissettiğimi seviyorum. Onunla ilgili bir şey beni oldukça cesur hissettiriyor. Cesur hissetmeyi seviyorum. BJ'yi bu kadar çok sevmek beni zayıf ve aptal hissettiriyor. Julian'ın yanında kendimi çok güçlü hissediyorum.

Yani iyiydik, her şey yolundaydı ve sonra elektrikler kesildi.

Tamamen çıldırdı. Tamamen.

Kendini üstüme attı, beni neredeyse Kekoa'nın kollarına fırlattı ve sonra arabada uzaklaşırken bana karşı garip bir şekilde agresif davrandı.

Tek yaptığım ona iyi olup olmadığını sormaktı ve o bir düğmeye bastı, bana işimizin bittiğini, bir dakikalığına umursadığı için üzgün olduğunu, artık umursamadığını ve bir daha da umursamayacağını söyledi. Sonra beni eve bıraktı ve gitti.

Birkaç dakika dışarıda durup kendimi toparladım çünkü utanmış hissediyordum. Arabasının arkasından bakıyor ve geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. O kadar kaotik hissettirdi ki, gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Ama yapmıyor ve Şubat ayının soğuk bir gecesinde saat 9'u geçiyor, ben de içeri giriyorum.

"Evdesin!" Kız kardeşim koltuktan başını kaldırıyor ve günlüğünü kapatıyor. Beni gördüğüne şaşırdı.

"İyi misin?" Kaşlarını çattı.

Televizyona bakarak tekrar başımı sallıyorum.

"Hangisini izliyorsun?" Televizyona doğru yürürken ona soruyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz sersemlemiş hissediyorum.

"Ah-" Başımı sallıyor, bundan rahatsız olmuş. "1800'lerden kalma aptalca bir şey." Yanına otururken omuz silkiyorum. "Bunu oldukça beğendim."

Bridget beni yakından izliyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Sesini kapatıyor.

Bir an ona bakıyorum ve sonra anlamsızca elbisemi düzleştirmeye çalışırken tekrar televizyona bakıyorum. Oscar de la Renta, çiçek işlemeli mini elbise. Siyah.

Hoşlanmadığım ama tanıdık gelen tuhaf bir atılma hissi var. BJ, Tom, kavgamızdan sonra (ama sanırım bunu hak ettim) ve şimdi de Julian.

Bu çok korkunç bir duygu, sanki beni istediği gibi kullandı, doydusu ve beni bir kenara attı. Ona gerçekten söylemek istemiyorum. Yüksek sesle söylemeyi düşündükçe yanaklarım kızarıyor.

iPhone'um çalışıyor ve kız kardeşim telefonumu görmek için boynunu büküyor, o meraklı küçük b-word, ama kalbim bir ritmi atlıyor çünkü Julian'ın bana üzgün olduğunu ve geri döneceğini söyleyeceğinden eminim ve Bridget'e söylemediğim için mutlu olacağım çünkü bu da utanç verici olurdu, ama farklı.

Kekoa 🍌

9:27PM

İçeri iyi girdin mi?

Ne?

İçeri iyi girdin mi?

Neden
?

Evet ya
da hayır

Evet.

Bridget bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"
Ayrıca, az önce kalbim neden tekledi?
Telefonum yine çaldı.

Tam
am.

Elimdeki küçük ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum ve bir şeyler yazıyorum.

Bana kendisi soramaz mıydı?

Yanıt yok.

Telefonumu kanepeye fırlattım. "Julian
ve benim işimiz bitti."

Kız kardeşim kafasını bana doğru çevirdi. "Ne?"

"Mmm." Televizyona bakıyorum.

Kolumu tuttu ve dikkatimi çekmek için salladı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum... Hiçbir şey." Omuz silktim. "Garipti."

"Üzgün müsün?"

"Hayır," diye yalan
söyledim.

Biraz öyleyim ama bu aptalca geliyor ve neden öyle olduğumu
anlamıyorum. "Yani yeni mi ayrıldınız?" diye soruyor, o da en az
benim kadar şaşkın.

"Biz-"

"-Oh kapa çeneni." Gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yemeğe gittik, sanırım elektrik kesildiği için tehlikeli bir şey olduğunu
düşündü ve sonra bir şekilde... tuhaflaştı." Omuz silkiyorum. "Arabada ona
bunu sormaya çalıştım ama sonra daha da garipleşti ve benimle işinin
bittiğini söyleyip Kekoa'ya beni eve bırakmasını söyledi."

"Krepçi adam mı?" diye soruyor, ayak uydurmaya çalışarak.

"Evet."

"Doğru." Başını sallıyor.

"Ve hepsi bu kadar. Öylece çekip gitti."

Bridget'in bütün yüzü buruşur. "Bu çok kaba."

"Biliyorum."

"Tam da ondan hoşlanmaya

başlamıştım." Belki ben de? Merak

ediyorum.

Bridget burnundan nefes alıyor. "Beej'i arayacak mısın?"

"Belki." Top gibi olmak için ayaklarımı altına sokuyorum. "Sence yapmalı mıyım?"

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına."

BJ🐝
11:01PM

Hey

Mer
hab
a.

BJ🐝
11:15PM

Neler oluyor?

Hiçbir
şey.

Sadece merhaba
diyorum.

Ta
ma

Merha
ba

Merha
ba

Hava nasıl?

Tamam o
zaman?

Tamam o
zaman.

Ya senin için? Havanız nasıl?

Günün büyük bir kısmı oldukça
ortalama.

Saat 11:01 civarında güneş açtı.

Onu öldürme.

Bir daha asla.

ELLİ DÖRT

BJ

Jordan'ın Avustralya'dan arkadaşları şehirde ve onlarla bir şeyler içiyor. Benim gelmemi istemedi, bunun biraz garip olduğunu düşündüm çünkü genellikle her yere onunla gelmemi ister, fotoğrafları ve yaygarayı sever, sanırım. Ama bugün değil.

Geçen gün DJ konusunda haklıydım. Bana söylemedi. Bir fotoğraf gördüm. Akşam yemeğindeydiler. Sus yok, sanmıyorum. Birisi Manteca'da videolarını çekmiş ve Loose Lips'e göndermiş. TikTok'larında yayınlamışlar, ben de yüzlerce kez etiketlenmişim. Videoyu açtığımda yanımdaki kanepedeydi. Benim izlememi izledi. Ben ona baktım, o da bana baktı. İkimiz de bir şey söylemedik. Telefonumu kaldırdım.

Dün gece yatağına girdi ve yüzüme doğru dönerek bana gülümsedi. Telefonumu kaldırdım - Parks'a mesaj atmayı yeni bitirmiştım - ona bir gülümseme gönderdim.

"Tuhaf bir ilişkimiz var, değil mi?" dedi yüzünde komik bir ifadeyle.

Güldüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece komik." Omuz silkti. "Benim için sorun değil." Bir gülümsemeyi savuşturdum.

"Benim için de sorun değil."

Ona DJ hakkında soru sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Benim işimmiş gibi gelmedi. Bunun garip olduğunu biliyorum, o teknik olarak benim kız arkadaşım, ama değildi. Hâlâ da öyle. Magnolia'nın tüm sahte erkek arkadaşlarını merak ediyorum, ama bunu önceden biliyorlar mıydı yoksa zamanla mı fark ettiler? Her zaman orada olacağımı ve sadece beni becermek gibi özel bir işlevleri olduğunu. Ben ve Jordan birlikte yaşayan ve bazen seks yapan arkadaşlar gibiyiz. Eğer öyleyse oldukça sağlam bir anlaşma.

Kasıtlı olarak, sanki bir tür zımnî anlaşmaya varmışız gibi, biraz öyle hissediyorum. Yapmamış olsak bile, tekneyi sallamak istemiyorum.

Ben ve Jo'nun evine girdiğimde oturma odasının dolu olduğunu gördüm.

Jo, Taura, Henry, tanımadığım bir kız - bu ilginç - Christian, Parks. Julian yok - bu da ilginç.

"Ey!" Jonah sırtıyor.

Herkese selam veriyorum, tanımadığım kızın elini sıkmak için uzanıyorum.

"Bu Georgia," dedi Henry bana. "Üniversiteye birlikte gidiyoruz." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

Acayip güzel. 90'larda Playboy'un kapağındaki Stephanie Seymour gibi. Taura'ya bakıyorum - çok kızgın. Parks gözüme çarpıyor ve gülümsememi, dün gece bana mesaj attığı için duyduğu mutlu sürprizle yumuşatıyorum. Sebepsiz yere. Eskiden hep atardı. Özlemişim. Ayağa kalkıyor - Gucci'den büyük bir puf mont ve altında minik mavi bir elbise - mutfığa doğru yürüyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra onu takip ediyorum.

Orada durmuş beni bekliyor, sırtını banka yaslamış beni bekliyor.

İçeri girer girmez bana "Benden özür dile" dedi.

Gidip ona gereksiz yere yakın duruyorum.

Yüzüm geriliyor, eğleniyorum. "Ne için?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece sana kızgınlığım ve benden özür dilemen gerektiğini hissediyorum."

"Gerçekten haç mı?" İpucu bulmak için onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Yoksa dikkat çekmek mi istiyorsun?"

Yüzü sıkışıyor. "İkincisi."

Gülmemeye çalışıyorum. "Şimdi benden özür dilemen gerektiğini hissediyorum." "O zaman y a n ı l m ı ş olursun," diyor burnunu havaya kaldırarak. Ben ne

o burnu öpmek için neler vermezdim. Her şeyi, gerçekten her şeyi. Önce beyaz bayrak sallamak dışında.

"10 saniyeye ihtiyacımız var mı?"

Mükemmel gözleri yine kısılıyor. "On beş."

Daha da iyi.

"Hazır mısın?" diye soruyor,
kaşlarını kaldırarak. Bir kez
başımı sallıyorum.

O da başıyla onaylıyor. "Git."

Ona fazla bakıyorum, göz kırpmalarımın yavaşlamaya başladığını
hissetmeden önce zihnimde üçe ulaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse
gözlerimi kapatmak istemiyorum.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

Burnu havaya kalkmadan önce yüzü bir anlığına yumuşuyor. "Bunu
yaparken konuşmamamız gerekiyor-"

"Özür dilerim." Başımı salladım. "Tekrar başla."

Zamanlayıcının yeniden başladığını belirtmek için bir kez başını sallıyor
ve sonra yanağında olmayan bir kirpiği silmek için uzanıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve ben de gülümsememi engelliyorum.

"Özür dilerim." Omuz silkip parmağımı gösteriyorum. "Kırpik."

Bir an parmağıma bakıyor ve sonra gözleri şüpheli bir şekilde kısıyor.
"Orada hiçbir şey yok."

"Canım öyle istedi diye yüzüne dokunduğumu sanıyorsan delirmişsin
demektir-" Gülümsememi bastırıyorum.

Çenesini göğsüne indiriyor, memnun değilmiş gibi bana bakıyor ama
memnun olduğu her halinden belli.

Burnundan nefes alıyor. "Tekrar başla... Şimdi."

"Bugün iyi görünmediğimi mi düşünüyorsun?" Hemen soruyorum.

Başını benden yana çeviriyor. "Bence her gün iyi görünüyorsun," diyor
hızla ve sonra kapüşonunun kolunu tutuyor. Ne olduğunu yüksek sesle
söylemiyor ama nefesinin altında mırıldanıyor. "Logo kalın örgülü
kapüşonlu sweatshirt. JW Anderson."

Sonra burnundan nefes verir. "Şimdi, konuşmak yok. On beş, on dört-"

"Yüksek sesle sayamazsın, bu dikkat dağıtıyor," diyorum sırf onu
kızdırmak için. "BJ!" Ayağını yere vuruyor.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Adımı söylemene bayılıyorum."

Gergin bir şekilde yutkunuyor. "Bu benim repliğim."

"Ben çaldım," diyorum ve gözleri su birikintisine
dönüyor. Dünyanın en iyi su birikintileri

"Tahmin et ne oldu?" Sessizce söylüyorum, çünkü bana böyle bakmaya devam etmesini istiyorum.

"Ne?"

"Bugün ilk dövme silme seansımı yaptım."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Elini uzatıp gömleğimi indiriyor ve üzerindeki bandaja bakıyor. "Acıdı mı?"

Dilimi üst dudağıma bastırdım. "Evet."

Gülümsemesini ısırarak geri çekiyor.

"Güzel."

"Konuşmak yok," diyorum ona. "On beş ve git-" Diyorum ve ona doğru eğilip gözlerini dikerek onu güldürmeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Henry'nin yanında getirdiği kız Georgia soruyor. "Ah-"

Kardeşim onun arkasında belirdiğinde gözlerini deviriyor. "Görmezden gel

Onlar. Birlikte oldukları süre boyunca bunu yaptılar." "Oh!"

Başını sallıyor. "Birlikte misiniz?"

Magnolia ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

"Şey..." Henry düşünüyor.

"Hayır," diyor Magnolia kararlı bir şekilde, beni geçip diğerlerinin yanına dönerek.

Henry'nin koluna vurup "Sağ ol dostum" diye fısıldadıktan sonra peşinden gidiyorum çünkü hayatım boyunca eski alışkanlıklarımın vazgeçemedim.

Tek kişilik koltuğa oturuyor ama bana yer kalsın diye yana kayıyor. Zar zor.

Birlikte yattığımızdan ve her şey mahvolduğundan beri vücutlarımızın en yakın olduğu an bu.

Dirseğimle onu dürtüyorum.

Bana bakıyor, sır gibi hissettiren küçük bir gülümseme veriyor.

Kolumu ona dolayabileceğim, sadece kafamın içinde değil, yüksek sesle benim olmasına izin verebileceğim bir yere gelmemiz ne kadar sürecektir merak ediyorum.

"Jules nerede?" Nefesimin altında ona soruyorum.

"Oh, um." Küçük bir yüz ifadesi takındı. "Sanırım biz..." Parmaklarını boynunda gezdiriyor.

Gözlerim kocaman oldu. Bitti mi? Vay anasını. Ne oluyor lan?

"Gerçekten mi?" Çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum. Başını salladı. "Ne oldu?" Sanki onun için bir gizemmiş gibi omuz silkiyor. "Sadece... hiçbir şey. Sadece - bilirsin işte. Olmadı. Biz..." diye devam ediyor. "Biz-"

Bana bakıyor, ağzı büzülmüş.

Söylemediği şey biziz. Onlar biz değildik.

Bir kez başımı salladım. O uçan uçurtma kalbimi kapıp dairemin zeminine cıvatalıyorum.

"Peki kız arkadaşın nerede?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Dışarıda. Arkadaşlarla." Elime vurdum. "Sen iyi misin?" Ona biraz daha yaklaşırken Parks'a soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri büyük ve biraz gergin. "Ben iyiyim." Bir kez başımı salladım.

Jo bana bir şarap uzatıyor ve kardeşime bakarken kolunu Taura'ya doluyor. Henry'nin gözleri Jonah'ınkilerden Tausie'ninkilere kayıyor ve sonra kolunu getirdiği kıza doluyor.

Hay sikeyim. İşler karışıyor.

"Henry bize seks yaptığı en tuhaf yeri anlatıyordu," diye açıklıyor Taura kısılmış gözlerle.

"Oh." Aynı anda hem başımı sallıyorum hem de yüzümü buruşturuyorum.

"Hangisiydi?"

"Um-" Henry düşünürken ağzından biraz hava çıkarır. Georgia'ya baktı. "Geçen gün bir gondol çaldık. Kanallarda."

Taura'nın gözleri kararır. "Kulağa eğlenceli geliyor." Taura başını sallar, ağzı sıkıdır. "Öyleydi," diyor Henry ona bakarak.

"Christian?" Devam etmek için başımı sallıyorum.

"Julian'ın yatağı," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Magnolia yüzünü buruşturur. "Ew! Ne zaman?"

"Ohh-" Başını sallayarak onu sakinleştiriyor. "Bilmek istemezsin."

Magnolia dramatik bir şekilde kuru kabırır.

"Tamam, sakın ol." Christian gözlerini devirir. "Peki ya sen?" Yüzü geriliyor ve bana bakıyor.

İzin almak için mi yoksa onun adına cevap vermemi mi istiyor bilmiyorum.

Ona omuz silkiyorum. "Eskiden Varley'de merdivenlerin altındaki küçük dolapta yapardık."

Yanakları pembeleşti.

"Hangi merdivenler?" Jonah göz kırpmıyor.

"Hunnisett'e çıkan ana merdivenler." Parks'ın yatakhane.

"Bunu Carver Hall'daki bir heykelin arkasında da yapmıştık," diye hatırlatıyor bana.

Carver Hall, benim yatakhane. Biraz riskli, okul arazisinde yakınlaşma, ama söylemeliyim ki: yüksek risk, yüksek ödül.

Gülümsememi engellemek için başımı sallıyorum. "Öyle bir şey yapmadık, başka şeyler yaptık."

Odadan çocukça sesler yükseliyor ve Parks'ın yanakları yanıyor ama o mutlu görünüyor.

Georgia aramıza bakarak, "İlişkiniz konusunda kafam karıştı," diyor.

"Hepimiz öyleyiz." Taura ciddiyle başını sallıyor.

"Parks yine gitmek zorunda." Christian başıyla onu onaylıyor. "Bu sayılmaz." "Kokpit." Henry başıyla onu onaylar. "Sen ve Tom."

Magnolia yanımda biraz kıpırdamadan duruyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Kokpitte seks mi yaptın?"

Gözlerini kırpmıştır bana bakıyor.

Yüzü garip, biraz rahatsız ama biraz da memnun.

Taura ona "Rush'la o barın vestiyerinde yaptınız," diye hatırlatıyor.

"Lanet olası bir merdiven tırmanıcısının üzerinde yaptınız!" Christian gözlerini devirir. "Pekâlâ!" Ellerini yanaklarına vuruyor, utanıyor. "Can lütfen herkes susar mı?"

"Aslında geçen hafta onu ve Julian'ı ofisimde yakaladım-" Jonah Parks'ı işaret ederek onun isteğini görmezden geliyor. "Bu onlar için o kadar da garip değil ama benim için çok garipti."

"Jo'nun ofisi mi?" Christian kıkırdar. "Tam Beej olmuşsun." Ben ve Parks hariç herkes gülüyor.

Bana gülümsüyor, zayıf.

("Bekle," diye fısıldıyor Georgia bizi izleyen Henry'ye. "Birlikteler mi?") Sohbet ilerliyor, Taura bir otelde seks hakkında bir hikaye anlatıyor.

akvaryum, ama dikkat etmiyorum.

Ona umursamadığımı nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken aklım saatte milyonlarca mil yol alıyor. Olsa bile benim için önemli olmadığını, onu hala aynı şekilde sevdiğimi, hiçbir şeyin onu ne kadar çok istediğimi geri alamayacağını. Onu değişmez bir şekilde istiyorum, şu anda onu sevmek boğazıma basılan bir ayak gibi hissettirse bile.

Ve Parks, sadece bana bakıyor, yüzümü izliyor. Daha ona bakmadan, gergin görüldüğünü anladım.

Üzücü, neredeyse.

Onda hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum - hızlıca düşünüyorum - kelimeleri söylemeden ona sorun olmadığını anlatmaya çalışıyorum.

Eğilip onu içime çekiyorum.

"Farklı kokuyorsun - yeni mi?"

Bana bakıyor, gözleri sessiz.

"Heures d'Absence. Louis Vuitton."

Gözlerini sabit tutuyorum.

"Hoşuma gitti."

BJ

Geçen gecedan sonra Jordan'la ilişkimi düzgün bir şekilde bitirmeye karar verdim. Parks, Jules'la işlerinin bittiğini söyler söylemez, bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum. Dün gece onu eve bırakmayı teklif etmemi bekliyordu, bunu söyleyebilirim. Bunu yapmamak için tüm irademi kullandım ama yapamayacağımı biliyordum. Yapsaydım onu öpeceğimi, onu sevdiğimi söyleyeceğimi, kıyafetlerini çıkaracağımı ve bizi mahvetmemek için elimden geleni yapacağımı biliyordum, ama zaten mahvetmiş olurdum çünkü Jordan'la birlikte olmamın onun için önemli olduğunu biliyorum. Parks'la ilişkimi başlatmadan önce Jordan'la ilişkimi bitirmem gerekiyor, daha önce yaşananlardan sonra bu çok açık. Jordan'ın planladığı doğum günü gezisi, tek pürüz bu. Daha önce hiç gitmedi ve gitmek için çok heyecanlı - bu onunla aramamak için bir neden değil, sadece bunu yapmak konusunda biraz daha boktan hissetmeme neden oluyor. Bu ve sanırım gezi için bir sürü sponsor ayarladı, bu yüzden ona artık gitmeyeceğimizi nasıl söyleyeceğimi bulmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Bunu bir gün erteledim çünkü ona kendi başına gitmesini söylemenin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olacağını anlamaya çalışıyorum.

O DJ'i alabilir, umurumda değil. Bunu ben de söyleyebilir miyim bilmiyorum, çünkü aynı fikirde olduğumuzdan emin olsam da bundan emin değilim.

Matematik Kulübü'ne girdiğim an, haber vermediğime pişman oldum. Gözbebeklerine kadar uzanan bacakları, omzu açık beyaz elbisesi, küçük çiçekli saç bandı ve elinde bir French 75. Kardeşim ve Christian'la birlikte bardaydı - ve lanet olsun - bunu haber vermeliydim. Ona doğru yürürken çenemi sallıyorum ve gözlerinin kenarları yumuşuyor. Beni gördüğü için mutlu. Ya da Jordan ve işten arkadaşını görene kadar öyleydi.

Parks'ın iç çektiğini görüyorum. Duruşu düşüyor, omuzları biraz çöküyor -

Bunu yapmaktan nefret ediyorum

ona. Bu gece bitiriyorum. Dün gece Parks'la yaşadıklarımızdan sonra Jordan'ı yanımda getirmemeliydim, Magnolia bunu yanlış anlayabilir. Bunu planlamamıştım ama o ve arkadaşı hayır cevabını kabul etmediler.

"Oi." Kardeşime ve Christian'a bakmadan önce yine de eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Çocuklar." Onlara başımı salladım.

Jordan bana doğru uzanıyor ve donmuş Parks'a sarılıyor. "Merhaba!" Jordan onu sıkarken şarkı söylüyor. "Oh." Magnolia göz kırpmıyor.

"Merhaba."

Pek dokunan biri değil, Parklarım. Sadece benimle.

Bence sadece arkadaşça davranıyor. Avustralyalı, anlıyor musun? Ama Parks bundan nefret ederdi.

Lanet olsun. Bunun bitmesi için hazırım.

"Bu benim arkadaşım, Caitlyn." Jordan onu işaret ediyor ve ardından Caitlyn kollarını Parks'a doluyor ve ona da sarılıyor.

"Doğru." Yabancı birkaç saniye fazla dayanınca Magnolia kaşlarını çatıyor.

Magnolia'nın yüzüne bir kez baktı ve Henry histerik bir şekilde öksürmeye başladı.

gülüşünü örtmek için.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Parks, sesi çok emin değil ve elbisesini düzeltirken onları vücudundan fırçaladığının tamamen farkında değil. "Avustralya'da sarılmayı seviyorlar mı?" diye soruyor Caitlyn kibarca.

Caitlyn başını sallar. "Ben Londra'danım."

"Ah." Magnolia kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor. "Ama biz burada sarılmayı sevmeyiz."

Ona doğru eğilip "Bazı insanlar yapar" diyorum ve dirseğimle onu dürtüyorum. Göz göze geldik ve yutkunduk.

Jordan geçen gün ona aldığım çantayla fotoğraflarını çekiyor ve arkadaşı Christian'la sohbet ediyor.

Parks'a yaklaşıyorum ve başımı sallayarak odanın diğer tarafındaki Julian'a bakıyorum. "Onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor.

"Yapacak mısın?"

Birkaç saniye bana bakıyor, sonra başını sallıyor. Christian başını içeri eğip, gözleriyle aceleyle gözlerimi yakalıyor.

"Ben-" Başını Daisy'ye doğru sallıyor. Jordan'ın küçük arkadaşı ondan biraz fazla etkilenmiş. Ona bir göz kırpıyorum ve o da uzaklaşıyor. Başımı olabildiğince ince bir şekilde köşedeki masaya doğru savuruyorum. Julian ve arkadaşları.

"Yine de iyi misin?" Parks'a sordum.

Bana hızlıca gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ne oldu?" Meraklı olduğum için sordum.

Başını sallıyor ve omuzlarını silkiyor ve sanırım içinde bir parça gerçek üzüntü görüyorum ve bu beni korkutuyor, bu yüzden çenemi ona doğru sallıyorum.

"Bana bu elbiseden bahset o zaman - bugün kimi giyiyoruz?"

Biraz daha uzun duruyor, gözleri kıyafetler konusunda her zaman olduğu gibi parlıyor. "Bir tahminde bulun."

Başımı eğip ona bakma fırsatını değerlendiriyorum. Mantıksız derecede güzel. Her zaman öyleydi ama açık renkler giydiğinde daha esmer oluyor. Onu beyazlar içinde seviyorum. Son zamanlarda çok fazla siyah giyiyor, hiç ona göre değil. O renk ve ışığın kişileştirilmiş hali, bu yüzden giymesi gereken tek şey bu.

"Gucci mi?" Elbisesinin eteklerini parmaklarımın arasına aldıktan sonra bir tahminde bulunuyorum.

Başını sallıyor. "Pamuk karışımı dantel süslemeli streç jarse mini elbise... Miu Miu."

"Ah." Bir kez başımı salladım. "Bunu tahmin etmeliydim. Palto?"

"Gabriela Hearst-" Çizmelerini işaret ediyor. "Chloé." Saç bandını gösteriyor. "Jennifer Behr." Bana çantasını gösteriyor.

"-Saint Laurent," diye araya giriyorum çünkü aptal değilim.

Magnolia'nın gözleri odanın diğer tarafına, Julian'ın olduğu yere kayıyor. Sanırım gözleri birbirini yakalamış olmalı çünkü hızla uzaklaşıyor ve hâlâ tuttuğum elbisesinin eteklerine bakıyor.

Jordan fark etti. Parmaklarımın arasındaki malzemeye bakıyor, omzunun üzerinden Julian'a, sonra tekrar Magnolia'ya bakıyor. Ona bakıyor.

Sonunda Parks'ın elbisesini bıraktığımda "Julian nasıl?" diye soruyor.

Magnolia ile göz göze geliyoruz ve o Jordan'a zarif bir gülümseme veriyor. "Biz artık," tırnak işareti kullanıyor, "'dahil' değiliz."

"Oh," Jordan biraz kaşlarını çatıyor. Kaşlarını tam olarak çatamıyor. Empatik değil. Kendisi için de üzgün değil. Rahatsız olmuş gibi, belki? "Özür dilerim."

Magnolia başını sallar. "Hayır, bu-" Yutkunur. "Tamam." İşte bu, diyorum kendime. Bunu şimdi yapacağım.

"Hey, Jords-" Başımı ofislere doğru sallıyorum. "Bir şey alabilir miyiz?"

Ve sonra bu çok çabuk oldu. Jordan bana bakıyor, bu yüzden beni duyduğunu biliyorum, ama ne dediğimi anladıktan sonra tekrar Magnolia'ya bakıyor.

"Gelecek hafta İtalya'ya gidiyoruz," diyor Jordan parlak bir sesle ve kolunu benimkiyle birleştiriyor.

Hala gidiyorum. Kahretsin. Neden?

"Ah." Magnolia birkaç kez göz kırpmıyor ve anında yaralanmış görünüyor.

"Evet!" Jordan gözlerini biraz aşağıya dikerek ışınlanıyor. "Doğum günü için. Çok güzel olacak. Sadece ikimiz bu-"

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Parks'a göz kırpmalarımınla Jordan'ın yanlış olduğunu, bizim olmadığımızı, bir dakika içinde buna son vereceğimi söylemeye çalışıyorum ama Parks bana bakmıyor. Gücü azalmış, gözleri cam gibi olmuş, onu incittiğimde yaptığı gibi içine kapanmış.

Bunun için Jords'a mantıksız bir şekilde kızgın hissediyorum. Bunu neden yaptığımı, neden söylediğini bilmiyorum. Bunu Parks'ı kızdırmak için yaptığı kadar beni sahiplenmek için yaptığını bile hissetmedim. Bir ay önce Parks ve Julian'la brunch'ta otururken, eli kızın eteğindeyken bu girişim neredeydi? Yılbaşında Jules gözümün önünde Parks'ın boynunu öperken bu cesaret neredeydi? Şimdi mi ortaya çıkmaya karar verdi? Magnolia'nın onunla işi bittiğine göre, Parks'la aramız iyi olduğuna göre? Şimdi Jordan Parks'a yıkıcı darbeler indirmeye mi karar verdi?

Ve henüz bu konuşmaları yapmadığımızı biliyorum, bu yüzden teknik olarak hala Jordan'ın olduğumu biliyorum, ama yine de değilim. Her sessiz fısıltıda, zamanın dokusundaki her ince ve nüanslı iplikte, evrendeki tüm küçük dalgalanmalar size aslında sadece Parks'ın olduğumu söyleyecektir.

Bunu bilmesini istiyorum, keşke şu an yüzüme baksa da görse ama bakmıyor. Gözleri şampanya kadehinden ayrılmıyor.

Ve sonra bir itiş kakış oluyor.

Erkeklerin masasında, Julian ayağa kalkıyor ve Carmelo Bambrilla'yı itiyor.

Birkaç kez göz kırptım. Bu olamaz. Hırsızlar kadar kalın kafalılar.

Kelime oyunu yapıyorum. Carmelo onu itiyor ve ben izlerken geri çekiliyorum. Sonra Julian Carmelo'yu gömleğinin boynundan yakalıyor ve bilmiyorum, belki de onu boğmaya başlıyor? Parks'a bakıyorum ve bunun geldiğini görmüyorum ama görmeliydim çünkü Bundan sonra olanlar tipik onun davranışları.

Doğruca ona doğru koşuyor. Büyüyen kalabalığın arasından iterek Julian'a ulaşıyor, ondan daha uzun olmak için bir masanın üzerine tırmanıyor ve sonra yüzünü tutarak kendisine doğru çeviriyor.

Hani sarhoş olduğunuzda geri dönüşü olmayan bir noktaya gelirsiniz ya, işte o noktada yapabileceğiniz tek şey sıçıp batırdığınızı kabullenmek, içinizi saran hastalığı hissetmek ve gecenin tadını çıkarmaktır.

Hastalandığımı hissediyorum.

Nasıl böyle olabiliyor? Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Sanki orada olmayı seviyormuş gibi fırtınaların tam ortasına koşuyor - dramayı seviyor, tehlikeyi seviyor - ve hayatım boyunca ben de onun peşinden koştum. Ama bu sefer onu kovalamayacağım. Ona öyle bakarken olmaz. Sanki sadece saçmalamıyormuş gibi, henüz bilmediği duygular varmış gibi, çiçeğin yeni bir tilkiyi evcilleştirmesi gibi. Elleri adamın göğsünde, masanın üzerinde duruyor, ürkmüş bir atı sakinleştirir gibi onu sakinleştiriyor ve siktir et, ben gidiyorum.

Bunu izleyemem. Bir daha olmaz. Artık Jordan'la da diyemem, çünkü elleri göğsünde, elleri belinde, sanki benim değil de onunmuş gibi, sanki gerçekten benim değil de onunmuş gibi sikeyim Parks'ı. Bunu bir daha yapamam.

Jordan'ın elini tuttum, onu kapıya doğru çektim ve dışarı çıktım. Onu arabama doğru aptalca öptüm. Beni durdurmadı. Yüzümü tuttu, beni öptü.

geri dönüyor, bunu yapma şekliyle de işleri daha da kızıştırıyor. Elini gömleğime sokuyor, kotumu çekiştiriyor.

Sanki hiç istemiyormuşum gibi belini kavırıyorum, bedenimi onunkine doğru bastırıyorum ve arabaya doğru hareket ediyoruz.

Ve evet, eski alışkanlıklarıma ve intikam sikişlerine geri dönüyorum, ama Parks bunu tekrar yapıyor, neden ben yapamayayım?

Gus♥
10:16AM

Bilin bakalım dün gece kimi gördüm.

Kimi?

Jack Giles

Öyle mi?

O nasıldı?

Pekal
a.

Artık çıkmadığınızı mı söyledi?

Evet.

Tek başına mıydı?

Benimle, Julian ve Daisy ile birlikteydi.

...

Başka birini becerdi.

Kahr
etsin.

Özür
dilerim.

Sorun yok
xx

İyi görünüyor
muydu?

Seninle daha iyi

Yala
ncı

Bu hafta öğle
yemeği?

Lütfen, lütfen.

Sevgiler

Julian Haites'e bakmak için elime geçen her fırsatı
değerlendireceğim.

Dürüst olmak
gerekirse, ben de.

Manolya

Kulüpteki o gece tuhaftı. Merhametli bir zamanlama sanırım. Jordan, Julian Carmelo'yu boğmaya çalışırken BJ'le seksi bir geziye çıkacaklarını açıkladı.

O anda BJ'den uzaklaşmak işimi kolaylaştırdı çünkü Julian'ın bana ihtiyacı vardı. Ama aslında, sessizce, muhtemelen böyle bir durumda ne olursa olsun Julian'a giderdim.

Bazen ihtiyaç duyulmak güzeldir.

BJ'in bana ihtiyacı yok, sanmıyorum. Benim ona ihtiyacım var ama tam tersi değil, hiç olmadı. Hayatım boyunca, pek çok açıdan sahip olduğum tek şey oydu. Erkek arkadaşımdan, en iyi arkadaşımdan, koruyucumdan ve sırdaşımdan daha fazlasıydı, ona ihtiyacım vardı çünkü o gittiğinde kendimi korkunç derecede yalnız hissediyordum. Ama o yapmadı. Bana hiçbir zaman ihtiyacı olmadı, sevgi dolu ebeveynleri ve gözbebeklerinden fışkıran kardeşleri ile işlevsel ailesi ve onu çok açık ve çok yüksek sesle seven ayık ve kontrollü tüm teyzeleri, amcaları ve büyükanne ve büyükbabaları ile değil. Her zaman, rugby maçlarında, okulda başarılı olduğunda, doğum gününde - ailenizin nasıl olması gerekiyorsa onun için oradaydılar. Benden fazla bir şey istemedi. Aslında, sanırım benden gerçekten ihtiyaç duyduğu tek şey - şey - bir gece küvette başka biriyle bu ihtiyacını karşılamasıydı.

Julian'ı sakinleştirdim, kavgayı durdurdum. Jules onunla birlikte gitmemi istedi. BJ'yi aradım - gerçek bir sebepten değil, çoğunlukla refleksten - ama gitmişti. Ben de Jules'la birlikte ayrıldım. Kulübün arkasındaki ara sokakta BJ'in arabasının yanından geçtik. Buğulanmış camlar, arkalarında hareket vardı. Julian fark etmedi ve ben de tek kelime etmedim, ama neredeyse oracıkta ağlamaya başlayacaktım, bu yüzden ödeşmek için Julian'ı arabasının arkasında becerdim.

"Bir psikoloğa gidiyorum," dedi daha sonra, ben hala ona sarılmışken.

arka koltukta. Sadece Y-3'ten siyah elastik bel düz pantolonuyla, gömleksiz ve mükemmel bir şekilde orada oturuyordu. Kırık beyaz floklu pamuklu jarse Fear of God tişörtü ve Kapital'den siyah aplikeli suni deri panelli yün karışımli bomber ceket arkamızdaydı.

Ellerim boynunun arkasındaydı ve onları saçlarına doğru hareket ettirdim.

"Öyle mi?" Ben sordum.

Başını salladı, elini belime koydu ve koltuğa yaslandı. "Ne için?"

Omuz silkti. "Her şeyi."

Ona biraz daha yaklaştım ve o da beni izledi, bu yeni sakinlik şimdi onun üzerindeydi ve bunu ona getirip getirmediğimi merak ettim.

"Her şey ne gibi?"

"Her zaman kız kardeşime bir şey olacak diye endişelenmek gibi." Tuttuğunu fark etmediğim bir nefes verdi. "Annemle babamın gözümün önünde ölmesi gibi." Bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Julian," dedim elimi yüzüne koyarken çünkü başka ne yapacağımdan emin değildim ve elimi kendine doğru tutup avucumu öptü ve bu konuda başka bir şey söylemedi. Beni arka sokağa yatırdı ve daha fazla öptü.

Birkaç gün sonra, o ve ben kız kardeşim ve Gus'la birlikte brunch'a gittik. Athenaeum.

Kız kardeşim en sadık kişiliğini sergiliyor ve Julian'dan hala hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, ki aslında hoşlanmamak neredeyse imkansız ve bunu söylerken samimiyim.

Onda bir şey var, sana bakışı, seninle konuşması.

- Anında ve tam bir katılım - işte bu yüzden, istese onu her yerde takip edecek, göğüslerinde kurşunlarla uçurumdan aşağı atlayacak adamlar olduğuna inanıyorum.

Onunla ilgili çılgınca baştan çıkarıcı bir şey var ve açık bir şekilde cinsel bir şekilde bile değil, sadece ne söylerse söylesin, içinde olduğunuz şekilde.

Akşam yemeği için Çin yemeği? Tabii ki.

Salatamın geri kalanını alabilir mi? Kesinlikle.

Ona kahve almaya gitsem çok eğlenceli olmaz mıydı? Tabii ki olurdu.

Bu durum BJ ile olan durumdan farklı, her şey -en kötü şeyler bile-eğlenceliymiş gibi hissettiriyor. Ama Julian söylediği her şeyin en zekice, en iyi fikir olduğunu hissettirmeyi başarıyor.

Birkaç gece önce Verona'daki erkekler tuvaletinde seks yapmanın gerçekten iyi ya da hijyenik bir fikir olduğunu düşündüm mü? Hayır, düşünmedim.

Hiç pişmanlığım var mı? Hayır, pişman değilim.

Ama hala kız kardeşimi kazanmaya çalışıyor, bu yüzden Çin'in ekonomik bir süper güç olarak tehlikelerinden bahsediyor ve ben yüzde bir milyon dinlemiyorum.

"-Hayır, ama bu aynı zamanda denizaşırı altyapıya yaptıkları yatırım." Kız kardeşime başını sallıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Jennifer Fisher'ın gümüş kaplama halka küpeleri olan küpelerini kurcalarken onun zekâsıyla oynuyor ve sonra başını sallıyor.

"Yumuşak güçleri onları kesinlikle tehlikeli kılıyor."

Julian'a dirsek attım ve fısıldadım, "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Bu çok sıkıcı."

Kız kardeşim başını bana doğru sallıyor. "Bir ülkenin eşi benzeri görülmemiş bir şekilde iktidara gelmesi sıkıcı mı?"

Başımı eğiyorum. Sıkıcı. Çok sıkıcı. "Yine dinlemeyi bıraktım. Belki de bunun yerine lüksün demokratikleşmesi hakkında konuşmalıyız? Eminim bu hepimizi derinden etkileyen bir konudur."

"Pek sayılmaz." Julian kaşlarını çatar.

"Bunu bir kez bile düşünmedim," diyor aptal kız kardeşim.

"Biraz serserice-" Gus omuz silkiyor. "Ama onlar için güzel." "Onlar' kim?" Bridget gözlerini kırıştırır.

"İstekli sınıf," diyorum ona parlak bir şekilde ve Julian içkisine homurdanıyor.

Kız kardeşim bana bakıyor. "Nasıl iptal edilmedin?"

Ona başımı salladım. "İptal kültürüne bağlı değilim, bence ilerleme karşıtı ve olumlu anlamda acımasız."

Bridget gözlerini kısıyor. "Paili'yi iptal etmedin mi?"

Patou'dan aldığım pembe yüksek belli ekose eteğimi düzleştirdim. "Onu ben iptal etmedim. İngiltere Paili'yi iptal etti," diyorum kararlı bir şekilde. Ben burada değildim.

hiçbir ilgisi yok. "Hem benim rızam hem de onayım olmadan oldu, ama en ufak bir memnuniyet duymuyormuş gibi davranmayacağım çünkü ben sadece insanım ve o da devasa bir fahişe, bu yüzden-"

Julian gülümseyen dudaklarını yalarken Gus gülüyor ve hiç düşünmeden kolunu bana doluyor. Gus sivri bir hayranlıkla onu izliyor.

"Doğru." Julian başıyla onu onaylıyor. "Peki beni bilgilendir - Jack Giles ile aranızda ne oldu?"

Gus başını sallıyor, hem rahatsız hem de üzgün görünüyor.

Gus diplomatik bir tavırla, "O... karmaşık biri," diyor.

Julian başını sallar, çenesi sabittir. "Hâlâ o sik kafalıyı unutamadı mı?" "Taj Owens mı?" Gus açıklıyor ve sonra başını sallıyor.

Umursamıyormuş gibi davranmakta iyidir ama Jack'ten hoşlandığını biliyorum. Kendini hiç kimseye adamamıştı, Tom birlikteyken bana öyle söylemişti. Jack önemli biriydi. "Evet."

Julian koltuğuna geri oturur ve başını sallar. "Özür dilerim, dostum." Ciddiydi.

Gus omuz silkerek kabullenir. "Neyse o işte. Herkesin takılıp kaldığı bir kişi vardır."

Julian bana bakıyor ve bir an için başımın döndüğünü hissediyorum.

Ayağa fırladım. "Tuvalete gidiyorum-" Tuvalete doğru birkaç adım attıktan s o n r a Bridget'in beni takip etmediğini fark ediyorum. "Bridget?" Ayağımı yere vuruyorum.

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor ama yine de beni takip ediyor. "Seninle arkadaş olmak çok can sıkıcı olurdu," diyor bana.

Ona suratımı astım. "Sen benim arkadaşımsın."

Gözlerini deviriyor ama aslında memnun olduğunu söyleyebilirim. Beni banyoya kadar takip ediyor ve ben de sırf bu yüzden bileklerimi musluğun altına sokuyorum.

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" Biraz gergin bir şekilde sordum.

Neden bilmiyorum. Omuz silkti. "Ondan hoşlanmamın ne önemi var?"

O sadece rol yapıyor."

Kaşlarımın biraz çatıldığını hissediyorum.

"Hala BJ'e aşıksın, değil mi?" "Evet."

Tekrar omuz silkiyor. "Yani hepsi boşuna. Ondan hoşlanıp hoşlanmamam

kimin umurunda?" "Benim umurumda." Kaşlarımı çatıyorum. "O benim arkadaşım, benim için önemli.

neredeyse tüm zamanımı onunla geçiriyorum. Sen benden daha zekisin. Ne düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Senden mutluluk toplarımın paketindeki malzemeleri okumanı istiyorum çünkü vücudumun içine ne koyduğuma önem veriyorum."

Göz kırpmıyor. "İçine bir çete reisi koyuyorsun."

Ona bir bakış attım ve o da sözsüz bir özür olarak gözlerini devirdi. Birkaç saniye bana baktı.

"Buna 'aktarım' dendiğini biliyorsun, değil mi?" Bridget bana söyledi. "Benim onayımı arıyorsun çünkü bizim hiç ebeveyn onayımız olmadı."

"Annem bazı şeyleri onaylıyor. Ayakkabılarımı ya da ne zaman dekolte giysem beğeniyor."

Bridge başını sallıyor. "Dekoltenizin büyük bir destekçisi."

"BJ'den hoşlanıyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet." Kız kardeşim bana dik bir bakış attı. "Çok fazla olmasa da." "Marsaili Julian'ı sevmezdi, sanmıyorum-" Başımı sallıyorum.

Bridget başını sallıyor. "O da BJ'den hoşlanmıyor." Bana bakıyor ve sonra iç çekerek at kuyruğunu düzeltiyor. "Ondan hoşlanıyorum," diyor yüz ifadesi yumuşayarak. "Çok çekici biri."

Birden kendimi uzun ve memnun hissederek geri çekiliyorum. "Öyle değil mi?"

Onunla biraz gurur duyuyorum, nedenini bilmiyorum.

Tekrar masaya oturduk ve NBA hakkında konuşmaya başladılar.

Julian hiç düşünmeden kolunu tekrar bana doluyor ve Gus'ın gözleri tekrar kısılıyor.

"İyi misin?" Julian bana bakarak soruyor. Başımı sallıyorum. Telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıyor, kaşlarını çatarak bakıyor ve göğsüne yaslıyor.

"Hemen döneceğim-" Yanağımdan öpüyor.

Hepimiz gidişini izliyoruz çünkü ona bakmamak elde değil.

Balenciaga'nın Çin Kaplan Yılı tişörtünün üzerine beyaz Rag & Bone uzun kollu tişört, siyah Vetements konik logo baskılı pamuk karışımli jarse eşofman altı ve Moncler'in Mercurius bağcıklı botlarından bir çift giyin.

Gus, Julian'ın duyamayacağı kadar bekledikten sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Yine yapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu adam," diye Julian'ı işaret ediyor Gus, "sana sırılsıklam aşık."

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum. "Deli misin sen?"

Gus başını bana doğru sallıyor. "Ellerini senden uzak tutamıyor." İç çekiyorum, sinirleniyorum. "Vücudumu seviyor."

"Senden hoşlanıyor." Gus bana bir bakış attı.

Bridget dudaklarını büzüyor. "O seni koruyor."

"Evet-" Gözlerimi deviriyorum. "Geçen hafta beni terk edip yolun kenarına bıraktığında bana karşı çok korumacıydı."

"Birlikte olmadığınızı sanıyordum?" Gus kaşlarını kaldırarak sorar. "Birlikte değiliz." Savunmaya geçercesine omuz silkiyorum.

Gus huysuzca omuz silkiyor. "Birlikte olmadığın birini terk edemezsin." Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun-"

"Şey," diyor Bridget kendi kendine yaptığı bir hareketle. "Ben şahsen ne demek istediğinizi hiç anlamadım..."

"Neyse," dedim yüksek sesle, "hoşuna gitmeyen bir şey söyledim ve işimizin bittiğini söyledi. Hemen oracıkta. Gecenin köründe beni evimizin önüne bıraktı-"

"-Akşam 9'du!" Bridget araya girer.

"-Sokakta!" Onu görmezden geliyorum. "Birinden hoşlanıyorsan böyle yapmazsın." Bundan eminim. Belki o gecedan önce merak etmiş olabilirdim ama cevap buydu. Julian benden hoşlanmıyor. Ben de onun için tek kullanımlık biriyim. Ki bu iyi bir şey. Bu düşünce yüzünden kendimi biraz hasta hissediyorum ama sorun değil. Çünkü BJ'i seviyorum ve sorun değil.

Gus bana küçük bir bakış attı. "Ve işte buradasın... bizimle öğle yemeğindesin.

Birlikte."

"Şey, sonra birbirimizi tekrar gördük ve bilmiyorum-" Omuz silkiyorum. "Öyle." Gus birkaç kez göz kırptı. "O seni seviyor."

"August." Sinirli bir şekilde iç çektim. "Beni sevmediğini biliyorum." "Nasıl?"

"Çünkü bana öyle bakmıyor..." Sözümü kesip ikisine de sıkı bir gülümseme veriyorum. O anda onun adını söylemek neden zor geldi bilmiyorum.

"BJ?" Kız kardeşim atladı. "Magnolia, bu bir kıyaslama olamaz. Kimse sana BJ'in baktığı gibi bakmayacak."

"Yine de, Julian şaşırtıcı bir şekilde..." Gus doğru kelimeyi düşünerek susuyor. "...Sana karşı şefkatli mi?" Bana doğru bakıyor. "Onu başka kızlarla gördüm. Öyle biri değil."

Bu doğru, onlara bunu vereceğim. Bazen Julian'ın bana olan şefkati beni şaşırtıyor. Daha önce bu konuda endişelenmiş olabilirim ama sonra beni terk etti. Ve birlikte olmak istediğin insanları, sana cevaplamak istemediğin bir soru sordukları için durup dururken terk etmezsin.

Benden hoşlanmıyor. Benimle olmanın farklı yönlerini sevebilir, vücudumu sevebilir, tatlı olabileceği birine sahip olmayı sevebilir çünkü başka kiminle böyle olabilir ki? Bence tüm insanların bu yönü vardır, tüm insanların içinde nezaket için bu kapasite vardır, ama aşık olmaktan nefret eden bir çete lideri, yarattığımız garip duygusuz boşluğun içinde benimle değilse, bunu ne zaman keşfedebilir?

"Arkanızda bıraktığınız yıkım izlerini seviyorsunuz, değil mi? Kimsesiz ve özlem dolu adamlardan oluşan bir iz."

"Gus." Kaşlarımı çatıyorum, alındığımı hissediyorum.

"Ne?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, benden etkilenmemiş gibi. "Biliyorsun."

Bridget araya girerek, "Bu tamamen senin hatan değil," diyerek beni savunuyor.

"Hayır-" Gus başını sallar. "Bunu yapmana izin veriyorlar. O gözlerinle onları kendine çekiyorsun-" Gözlerimi ona çeviriyorum. "Ve sonra seni seviyorlar ve sonra mutsuz oluyorlar çünkü sen sadece bir çocuğu sevdin ve bir gün - Tanrı'nın izniyle - kendinizi çözeceksiniz ve birlikte olacaksınız. Sonra da onun küçük çete reisinin kalbini kıracaksın."

Buna gülüyorum, saçmalığı karşısında başımı sallıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bu düşünceyi uzaklaştırmak için saçlarımı omuzlarımın üzerinden itiyorum. "Bu Julian Haites. Kalbine balyozla vursam kıramam."

"Küçük kız-" Gus bana bir bakış attı. "Sen balyozsun."

Jonah
2:41PM

Hey, bu gece Tausie ve benimle geliyor musun?

Nereye
biniyorsun?

BJ's'e.

Ne?

Siktir

BJ'in doğum günü şeyi mi
var?

Evet.

Ama bu bir şey
değil.

Jordan planladı.

O
yapmadı.

Doğru
.

Bu bir sürpriz. O bilmiyor.

Tam
am.

İyi misin?

Evet.

Büyük

Sadece bize özel bir şey
yapacağız.

Hay
ır

Sorun değil.

Üzgünüm, Parks.

Bok gibi. Sen de orada
olmalısın.

Sorun
değil.

ELLİ YEDİ

BJ

Doğum günümde Aqua Shard'a gitmiştik.

Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyordu, ama benim kartımdan rezervasyon yaptı ve onaylamak için beni aradılar. Şubat'ın 14'ünde yedi kişilik akşam yemeği. Çok nazikti. Ben bir şey demedim. Kendisi yaptı.

Restorana vardığımızda Jordan'ın üzerinde çok fazla renkle desenlendirilmiş uzun bir elbise vardı. Çekici bir kız olduğu için güzel görünüyor ama aslında sadece Parks'ın içinde ne olduğunu görmek istiyorum.

Birlikte olmasak bile her yıl doğum günümde şık giyinir. Kırmızı ya da pembe çünkü o bir azize değil ve benim için asla Sevgililer Günü'nde takla atmaz. Doğum günümün benimle olduğu kadar onunla da ilgili olmasına alışkınım. Böyle olması da hoşuma gidiyor.

Bana ne aldığını merak ediyorum.

Kocaman gülümsemelerle masamıza doğru yürüyoruz ve Henry hevesli olmayan bir şekilde 'sürpriz' diye bağıyor. Magnolia geç kaldığı için gözlerimi deviriyorum.

Sonra herkes oturdu ve hiç sandalye kalmadığını fark ettim. Yemek yedi kişilikti. Burada yedi kişiyiz.

Jonah'a doğru eğilip fısıldıyorum, "Parks nerede?"

Bana bakıyor, yüzünde bir buruşukluk var. "Bunu Jordan planladı."

Ona birkaç kez göz kırptım. Buna inanamıyorum. "Davet edilmedi mi?" Hay sikeyim.

Jo bana bir bakış attı. "Şimdiki kız arkadaşının, senin için planladığı doğum günü partisine eski kız arkadaşını sormadan davet edeceğini mi düşündün?"

Ona umutsuzca omuz silkiyorum. "O zaman neden onu uyarmadın?" Jo da omuz silkti. "Benim sirkim değil."

Ona bakmadan önce başımı ellerimin arasına alıyorum. "O biliyor muydu

benim için bir şey var mıydı?" Jo

yine yüzünü buruşturur.

"Evet."

Çenem gerildi. "Siktir."

"Evet." Başını salladı.

"Beni öldürecek."

"Kim o?" Jordan yanımdaki koltuktan parlak bir şekilde soruyor.

Ona dönüyorum, hissettiğim kadar stresli görünmemeye çalışıyorum. Tam bir pislik gibi görünmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama neyse.

"Parks'ı davet etmedin mi?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Ve Julian'ı." Sonradan aklıma gelmiş gibi ekliyorum.

Jordan biraz doğruldu. "Geçen gece seni üzdü. Bunu söyleyebilirim."

Kaşlarımı çattım, bir şey söylemedim. Anlayabiliyor muydu? Ne zaman? Yani, o haklı.

O yaptı. Çok üzölmüşüm. Ama onun bunu bildiğini bilmiyordum.

"Onu burada isteyeceğini düşünmemiştim-" Bana omuz silkti. "Davet edilmeyi hak etmediğini düşündüm."

Ona rahatsız edici bir gülümseme veriyorum. Sanırım benim için doğru olanı yapmaya çalışıyor.

Yani, o yanlış. O gezegenin dışında yanlış. Ama sanırım bana karşı iyi olmaya çalışıyor. Parkları cezalandırmaya falan. Kendimi biraz hasta hissediyorum. Magnolia'nın evde oturup onu burada istemediğini düşünmesi beni terletiyor.

Onu hep burada istiyorum. Onu her yerde istiyorum. Yanımda, üzerimde, her zaman.

Uzun zamandır onsuz bir doğum günü geçirmemişim.

Yapmasa bile onları iyi yapıyor - tamamen berbat etse bile. Onsuz olmaktansa onunla olmayı tercih ederim.

On yedinci yaş günüm için hepimizin Mikonos'taki Royal Myconian'a gitmesini planladı. Ben, o, çocuklar ve Paili.

Lorcan yok. City of London'dan bir delikanlıyla çıkmaya yeni başlamıştı ve Sevgililer Günü hafta sonu olduğu için bu özel günü kaçırmamanın uğursuzluk getireceğini düşünüyordu. Parks, Arrie'yi kız kıza bir hafta sonu kisvesi altında geziye eşlik etmeye ikna etti. Parks'ın annesi, Jennifer Saunders, Posh ve Helena Bonham Carter ile havuz barda çekilmiş çok komik fotoğraflarımız var.

Kağıt üzerinde Parks ve Paili bir odayı, ben ve Jo da bir odayı paylaşıyorduk. Gerçekte, Paili ve Jo gezi boyunca kesinlikle birlikte oldular ve ben de tüm gezi boyunca Parks'ın odasında kaldım.

Annesi bir kez bile içeri bakmadı - kontrol edilmiş ruhunu kutsa.

Parks ve ben henüz seks yapmamıştık ve yaklaşık yedi aydır birlikteydik. Senin yaptığın gibi başka şeyler de yaptık. Diğer şeylere bayılırdım. Büyük hayranınızım.

Neden bilmiyorum ama o gezinin o gezi olduğuna, orada yapacağımıza ikna olmuştu. O gezide bunun gerçekleşmesini bekliyordu. Olacaktı ve harika olacaktı.

Magnolia'nın yanında getirdiği iç çamaşırları başka bir seviyedeydi.

Seksi olmanın onun en güçlü yönü olmadığını söyleyemem - ve bunu söylediğimi ona söylemeyin -. Onu hiçbir zaman seksli olduğu için sevmedim, onu hiçbir zaman seksli olduğu için istemedim. Beni yanlış anlamayın - o güzel, gülünç ve esrarengiz ve ölene kadar onun çekim gücüne kilitleneceğim - ama o açıkça seksli değil.

Aslında, getirdiği iç çamaşırı beni biraz korkuttu. Bir porno yıldızının yüzünü kızartırdı.

"Bunu nereden buldun lan?" Bir sürü kayışı olan bir şeyi tuttum.

Komik olduğunu düşünmedi.

Günler ve günler boyunca ondan kaçtım. Nedenini bilmiyorum - belki şimdi geriye dönüp baktığımda anlıyorum, ama o zamanlar bilinçli değildim. Onun istediğini biliyordum, ben de istiyordum - sadece bu konuda gergin hissediyordum.

Onu diğer şeylerle oyaladım ama gerçek doğum günü sabahımda hazırды. Büyük bir fiyonk takarak gelmedi ama öyle de olabilirdi.

Bu hikayenin kısa versiyonu, her şeyin planlandığı gibi gitmediği.

Hayır dedim, kendini banyoya kilitledi, ağladı. Dışarı çıkmadı. Doğum günü kahvaltım için değil, hepimiz için ayırttığı yatta olmak için değil. Paramparça olmuştu. Son yılların en incinmiş haliydi.

Sanırım onu ilk kez reddettim. İyi karşılamadım. Bundan ders almalıydım. Pek almadım. Yine de ilerleme kaydediyorum.

Pails yatı da atladı. Hikaye bundan sonra yokuş aşağı gidiyor. O ikisi kafayı buldu. Çocuklar ve ben yine de tekneye gittik - Jo biraz

"Siktir et onları, bugün senin doğum günün, neden bunu kendisiyle ilgili yapıyor?" gibi - ve Arrie ve kızlarla harika vakit geçirdik. Ama biz yokken, Parks ve Paili büyük bir gece kulübüne gittiler, daha da boka battılar ve kendilerini oldukça riskli senaryoların içinde buldular.

Söylemeye değer: Sarhoş Paili'nin hiç çekingenliği yoktur ve bir boku diğerinden ayıramaz. Manolya sarhoşu, far ışığında bir geyiktir.

Geyiğim ama.

Beni aramaya çalıştı. Ege'de telefon çekmiyordu. O gece gün batımından biraz sonra döndüğümüzde telefonumda bir sürü cevapsız arama ve mesaj vardı. Onu geri aradım ama cevap vermiyordu. Aynı anda bıraktığı sesli mesajlar gittikçe daha sarhoş ve daha kaotik bir hal alıyordu. Arka planda yaşlı adamların sesi duyuluyordu. Biraz ağlıyordu. Paili ve bir adam hakkında bir şeyler söylüyordu. Parks onu bırakmak istemiyordu - birisi telefonu elinden almaya çalışıyordu.

Çok korkutucuydu.

Çocukları kaptı, annesinden kaçtı, Helena'ya söyledi ama. Şaşırtıcı derecede sorumluluk sahibiydi. Her yerde onları aradı. Jo aradı, annesinin insanların gözlerini çıkardı. Birkaç saat aramışlar.

Telefonunu tesadüfen yolun kenarında buldum - durum kötüydü. Bir an için en kötüsünü düşündüm. Belki de - çünkü kaderimiz böyleydi ve tüm bu yıldız çarpmış aşıklar saçmalığı - belki de en kötüsü olmuştu.

Sahildeydik, her ihtimale karşı bir göz atmaya karar verdik ve onları bulduk. Çok tehlikeliydi. Yaşlı adamlar, dört kişi. İki Parks'ın, ikisi Paili'nin üzerindeydi. Parks ağlıyordu, Paili ise donup kalmıştı. O zamana kadar ikisi de ayılmıştı, bunu yüzlerinden anlayabiliyorduk. Başlarının belada olduğunu bildikleri açıktı. Onlar Londralı çocuklardı, kızların kim olduğunu biliyorlardı. En azından Parks'ın kim olduğunu biliyorlardı.

Aslında benim için biraz tetikleyici oldu. Beni mahvetti. Ben de yarım saniye donup kaldım.

İsteddiği zaman tehlikeli olabiliyor, Jo - çocukken bile bu doğrudu. Çoğunlukla iyi vakit geçirir, eğlenirdi. Gerçi gerektiğinde seni öldürebilirdi. Sanırım o hayat insana bunu yapıyor.

"Oi!" Jo onların dikkatini çekmek için hırladı.

Parks bana baktı - kumların üzerinde yatıyordum, bedenim ben olmayan bir adam tarafından ağırlaştırılmıştı - ve adımı söyledi.

Onun deyimiyle - hala rüyalarımnda görüyorum. Korkuyorum, kapana kısıliyorum, inciniyorum ve ona ulaşamıyorum. Rüyamda ona asla ulaşamıyorum.

Daha fazla ağlamaya başladı, adamın altında kıvranıyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Sonra hızlı ve sözsüz bir bakış ve yıllarca birlikte oynadığımız rugby karşılığını verdi. Ben ve Jo onlara saldırdık. Ben Parks'ın adamına, Jo da Paili'ninkine. Kızları yere serdik. Henry ve Christian diğer ikisini aldı. Ve sonra kargaşaya dönüştü.

Sanırım bunun kolay bir dövüş olacağını düşündüler ama yanıldılar. Christian'ı herhangi bir kavganın içine atarsan işler oldukça çirkinleşir. Ben,

Jo ve Hen, hepimiz ham enerji ve duygulara s a h i b i z ama Christian kontrollü saldırganlıktır. Hâlâ da öyle. Bir dövüşü kazanmak istiyorsan, Christian'ı getirirsin. Gerçi o gece ona pek ihtiyacım olmadı çünkü

Parks'ı tuş eden adamın canına okudum. İyi bir yumruk attı. Çenemdeki kemiği kırmıştım, bunu daha sonra öğrenecektim. Kemikteki küçük çukur hala orada.

Bazen beni öperken dokunuyor. Ben de onu özlediğimde dokunuyorum.

Zordu, her şey zordu. O zamanlar bile sürü halinde hareket ediyorduk ve o zamandan beri bu konuda daha da iyiye gittik. Londra'da kimse bizimle kavga etmezdi zaten, ama o plajda dördümüz, o adamlar kızlarımıza dokunurken? Kan için dışarıdaydık. Sahilde dört bilinçsiz adamla sona erdi.

Ellerim morarmış ve şişmişti, gözüm morarmış, yanağım kesilmiş, dudağım patlamıştı. Jo'nun bir kaburgası kırıldı. Henry parmağını kırdı ve Londra'da gözünün üstüne dikiş attırmak zorunda kaldı. Christian'ın burnu kanadı ama hemen hemen iyiydi. Magnolia kendini kollarıma atana kadar kızların orada olduğunu unutmuş gibiydim. Göğsüm kabarırken onu birkaç saniye boyunca sıkıca kendime çektim. Ona bakmak için geri çektim. "Sana zarar verdiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Sana dokundular mı?" Sordum, kelimelerim biraz boğazıma takıldı. Onun da benim hissettiğim gibi hissetmesini istemedim. Benim olmayan ellerin onun üzerinde olmasını istemedim.

"Biraz-" Başını daha fazla salladı. "Beni öptü - beni biraz tuttu - eğer gelmeseydin..." Tekrar ağlamaya başladı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, onu kendime doğru çektim, durana kadar alnından öptüm ve sonra arkamı dönüp uzaklaştım. Elimi tutmaya çalıştı, tutmadı. Otele dönmek için taksiye bindik. Ön tarafa oturdum, böylece yanıma oturamadı. Odalarımıza geri dönerken tekrar elimi tutmaya çalıştı ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Hayır," diye bağırdım - sesim biraz hırpalanmış gibiydi, bunu hatırlıyorum. "BJ-" Bana doğru uzandı.

"Hayır." Başımı tekrar salladım ve ona kaşlarımı çattım. "Aptal." Bileğimi tuttu. "BJ, ben-"

Onu silkeledim ve kardeşime doğru ittim. "Bu gece onun yatağında uyu çünkü benimle yatmayacaksın." Sinsice uzaklaştım.

Henry yaklaşık üç saat boyunca aralıksız ağladığını söyledi.

Ama boktan olan da bu, değil mi? Zaten onsuz uyuyamazdım. Henry'nin bana mesaj atıp, banyoda ağlayan yeni bir köpek yavrusuymuş gibi gelip onu almam için yalvardığını unuttun. Onsuz uyuyamıyordum çünkü başımıza gelebilecek her şey gelmeden önce bile kendimizi bir bütün haline getirmeyi başarmıştık.

Okulda ne zaman fırsatım olsa, onun yatakhaneğine gizlice girerdim. Ne zaman evde olsak, onun yatağına gizlice girerdim. Henüz kaynaşmamıştık ama kaynaşıyorduk, aktif bir şekilde ve gerçek zamanlı olarak. Ve bunun için onu sikeyim - o zaman da sikeyim, şimdi de sikeyim - ama o zamanlar sabahın üçüydü ve ben ona yakın olmak için kardeşimin otel odasının kapısını çalıyordum. Kapıyı açtı, gözleri kıpkırmızı ve zümrüt gibiydi. Kapının çerçevesine yaslanmıştım ve onu görür görmez öptüm. Onu odadan çıkardım, duvara yasladım, başım onunkinin üzerindeydi.

"Aklından ne geçiyordu?" Alnımı onunkine yasladım.

Gömleğimi belinden tuttu.

"Üzgündüm." Tek söylediği buydu.

"Magnolia, eğer seni bulmasaydık-"

"Biliyorum." Ciddiyetle başını salladı.

Başımı salladım ve onu tekrar öptüm. Ve sonra onun meşgul küçük elleri

her şeye yeniden başladı, tüm bu karmaşayı en başta başlatan aynı eller.

Onları üzerimden çektim.

"Hayır." Biraz kaşlarımı çatarak ona başımı salladım. "Bu şekilde değil." Tekrar ağlamaya başladı. "Anlamıyorum."

"Parks-" Ona başımı salladım ve bir kahkaha attım. "Hazır değilsin."

"Hazırım," diye ısrar etti. "Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim."

Saçlarını kulaklarının arkasına ittim. Ama o hazır değildi. Ben de değildim. Bunu biliyordum. Ama hazır olmamak ve istememek aynı şey değil.

İkimiz de hazır değildik ama yine de bunu her şeyden çok istiyorduk.

Birkaç hafta sonra yine de yaptık. Devam ettik ve boktan küçük kalplerimizi sonsuza dek birleştirdik.

Kesinlikle bugüne kadarki en kötü doğum günündü ama en azından o doğum günümde onunla birlikte olabildim.

Bir doğum gününde, biz ayrıldıktan ve o Christian'la birlikte olduktan sonra, çocuklarla dışarıda geçirdiğim bir gecenin ardından eve geldiğimde yastığımın üzerinde küçük bir DeLorean vardı. Kart yoktu, hiçbir şey yoktu ama ondan geldiğini biliyordum. Ayrılmadan birkaç gece önce o yatakta hastayken *Geleceğe Dönüş'ü* izlemiştik. Hikayeyi hiç takip edememişti. Ben çok komik olduğunu düşünmüştüm ama o bana kızmıştı, sinirlenmişti. "O zaman bir araba nasıl zaman makinesi olabilir ki? Ne kadar saçma," diyerek televizyona suratını astı.

Aynı hafta sonu koluma dövme yaptırdım.

Bu gecenin sonunda Henry ayağa kalktı, kollarını bana doladı ve gizlice bana bir kutu uzattı.

"Ondan." Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

Kimsenin beni duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Ona bilmediğimi söyle."

"Ona söyleyeceğim." Henry başını sallar. Uzaklaşır.

Kutuyu evdeki banyoda açtım. Kapıyı kilitliyorum, yüz yüze olmasa bile onunla bir dakika yalnız kalıyorum. Boş bir kartta şöyle yazıyor: Bir zaman makinesi aramaktan asla vazgeçeceğimi sanmıyorum. Bulana kadar, işte bir zaman tutucu.

Bu Vacheron Constantin'in 'Historiques' saati. Arkasına kazınmış: Sensiz ödünç alınmış zaman.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum.

Bedenimin çıkarmaya çalıştığı sesi yutuyorum. Siktir, onu özledim.

Jordan'la ilişkiyi bitirebilirim. Sanırım bitirmeliyim. Bütün doğum günümü onun davet etmediği kızı düşünerek geçirdim - ama o kızı tanıyorum. Parks'ın nasıl düşündüğünü, kalbi duvara dayandığında ne yaptığını biliyorum. Geçen geceydi ve bana düzeltmem için bir dakika bile vermedi, doğruca Julian'a gitti.

Ve bu noktada bunu aştığımızı - birbirimize yakın hissetmek için birbirimizi incitmenin ötesine geçtiğimizi - düşünmek istiyorsunuz ama bilmiyorum.

Ve eğer onu reddettiğimi hissederse bu gece ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum. Ama düşünmeme gerek yok, ne yaptığını zaten biliyorum.

Ben de yapıyorum.

Bridget 🥰

8:16PM

BJ'nin doğum gününe davet edilmedim.

Ne?

Sanki.

Jonah, Jordan'ın planladığını söyledi.

Sen onun en iyi arkadaşı mısın?

Ben mi?

Evet

İyi misin?

Hayır, pek sayılmaz.

Neredesin?

Julian'a gidiyorum.

Evet, güzel.

Siktir et onu.

Bunu planlıyorum.

BJ'i kastetmiştim.

Hayır, bunu yapmayacağım. Karışık bir sinyal gönderebilir.

Gerçekçi değildim.

Oh.

Öyley
dim.

Evet,
biliyorum.

Peki.

Üzgün insan orgazmının tadını 👍
çıkarmaz

Teşekkürler, üst üste milyarncı gecede orgazm olmamanın 🍆
tadını çıkar.

lol

Kalta
k

Manolya

BJ'in doğum günü gecesi Julian'a gittim.

Biraz sarhoş ve kalbi çökmüş, kan istiyor.

Jonah beni aradı, Beej'in bilmediğini söyledi. Bunu planladığını, beni davet etmediğini ve Beej'in haberi olmadığını, Beej'in orada olmadığını için üzüleceğini, beni orada isteyeceğini söyledi. Bilmiyorum.

Davet edilmediğimi fark etmeden önce ona bir saat almıştım ama saklayamayacak kadar üzgün hissettiğim için Henry'den saati ona vermesini istedim. Henry yine de gelmem gerektiğini söyledi, ama gezegende gördüğü tek kişi olmaktan, doğum günü partilerine davetsiz gelen kız olmaya geçemezdim.

Sadece gurur duyduğum için değil, kalbim bu sarsıntıyı kaldıramadığı için.

Her neyse, güvenlik görevlileri beni içeri aldı ve arabamı park ettim - nadiren kendi başıma bir yerlere giderim ama bugün öyle hissettim. Doğruca ofisine yürüdüm.

Ciddiyim.

Burası BJ'nin Şüpheli Başa Çıkma Okulu ve ben ustasından öğrendim.

Seks, kırık bir kalp için güçlü bir toniktir.

Julian masasında. Decks de orada, köşedeki kanepede futbol izliyor.

"Hey-" Jules kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Doğum gününde olacağını sanıyordum." Masanın etrafından dolaşp ayak parmağımın ucuna kadar ona bakıyorum. "Davet edilmedim." "Siktir." Birkaç kez göz kırptı.

"Sen iyi misin?"

Ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleri yüzümde geziniyor. Gözleri benimkilere takılana ve her şey yumuşayana kadar neredeyse sinirli görünüyor.

"Öyle misin?" Başını öne eğiyor.

Kırmızı saten süslemeli metalik streç jarse midi elbise giyiyorum.

Dolce & Gabbana, 1994 yılından siyah ve beyaz suni kürklü vintage Chanel ceket ile çiçek işlemeli Dolce & Gabbana siyah saten sandaletler.

Geçen hafta bir mağazadan seçtiğim tüm kıyafetleri BJ'in üzerimden çıkardığını hayal ederken birkaç saniyeliğine benim neyim olduğunu merak ettim. BJ'in nefesinin tenimde gezindiğini düşünerek nasıl giyinip arabaya binebiliyor ve doğruca Julian'ın kollarına koşabiliyorum? Bende bir sorun var, olduğunu biliyorum ve cevap kendini göstermeden önce cümleyi zihnimin sayfasına zar zor yazabiliyorum.

Onu çok seviyorum.

Sorun da bu zaten.

Şimdiye kadar yaşadığım tek sorun bu, gerçekten.

Bu kadar üzgün olmamın, bu kadar incinmiş olmamın tek nedeni onu çok sevmemdir.

Ve on dört yaşımdan beri aynı çocuğu sevmeye takılı kalarak hayatımı nasıl sürdürdüğümü merak ediyorum, ki bu aşık olmak için çok genç bir yaş, ama onu sevdiğimden daha çok seven birini bulmanız için size meydan okuyorum.

Kollarımı havaya kaldırıp Julian'ın kıyafetlerimi çıkarmasını bekliyorum.

Birkaç saniye bana bakıyor, "Declan, git" dediğinde gözlerini kaçırmıyor.

Declan bir kahkaha atıyor, gözlerini bize çeviriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sonra Julian beni belimden yakaladı. Ayaklarım yerden kesildi ve beni duvara çarptı.

Vücudumun arkasına uzanıyor, elbisemin fermuarını açıyor ve elbise ayak bileklerimin etrafında toplanıyor.

Parmak uçlarımda ona yakın olmaya çalışıyorum ve bu çok hoşuma gitmeye başlayan bir duygu - ne kadar büyük olduğu, üzerimde ne kadar gölgelendiği, kollarının beni fırtınadan koruyan dallar gibi hissettirdiği.

Beni boynumdan aşağı, kulağımın arkasından öpüyor, nefesi bir kış sabahında içeri dolan hoş bir sis gibi üzerimde ağırlaşıyor. Bana bakmak için geri çekiliyor ve gözleri bana gece yarısı sessiz bir yerde yalnız olduğumu hatırlatıyor. Koyu, mürekkep mavisi. Her nasılsa hala biraz ışıltılı. Gözler olamayacak kadar güzeller.

Scotland Yard'ın en çok izlenen adamı. Kardeşim öyle olduğunu söylüyor. Bence bu muhtemelen rakip bir silah tüccarının iftirası.

Cesur elleri ve gezgin bir ağzı var ve kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve beni beline kaldırıyor ve beni tekrar duvara çarpıyor ve bronz bir Fanghu Han Hanedanlığı vazosu yere düşüyor, her yere çarpıyor.

"Kahretsin-" Paramparça olmuş mermerin etrafından dolanırken gülüyor, bizi antika tabak ve vazolardan oluşan bir vitrine doğru geri götürüyor -en azından yarısı da yere düşüyor ve Julian tavana bakıp milyonlarca küfür savuruyor ve ben gülüyorum. Başını sallayıp bana baktığında ellerim saçlarında. "Sana pahalı bir sikiş olacağını söylemiştim." Gözleri yumuşuyor. "Buna değer."

Sonra beni daha çok
öpüyor. Böyle olduğu
için minnettarım.

Julian'la seks yapmak başka biriyle seks yapmak gibi değil. Zihnimin dağılmasını zorlaştırıyor, ki bazen bunu yapmaya çalışıyor.

Beni tekrar masasına götürüyor. Kendi kazağını çıkarıyor (Stone Island'ın logo aplikeli pamuklu jarse sweatshirt'ü) ve ne zaman gömleği çıksa çok ilgimi çekiyor - ki bu sık sık oluyor. Bakmamaya çalışıyorum.

Birkaç yara izi var.

Bir tane var. Yuvarlak. Hala pembemsi, sanırım yeni. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve o da beni izliyor.

"Nasıl?" Gözlerim yara izinden ona kayıyor.

Yutkunuyor.

"Kafes dövüşü." Bana küçük bir gülümseme veriyor. Yüzüm bocalıyor. "Neden?"

"Eğlenceli."

"Yaralanmak
mı?"

Başını sallıyor. "Ben incinmem."

Yüzümdeki saçları itiyor. "Seni davet etmediği için üzgünüm." Bunu söylerken samimiydi.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bana bir bakış attı. "Hep onun hakkında konuşmak istiyorsun."

"Julian-" Ona dik dik bakıyorum. "Seninle BJ hakkında konuşmak için burada yarı çıplak yattığımı mı sanıyorsun?" Alt dudağını yalıyor. "Konuşmayı bırak ve benimle seks yap."

"Evet." Başını sallıyor ve tek eliyle sütyenimi çıkarıyor.

Beni aşağı itiyor, yayıyor, kollarımı başımın üzerine uzatıyor. Üzerimde geziniyor, bana çok şefkatle bakıyor.

"Neye gülüyorsun?" Gözlerini kısıyor ve sonra bunu kazara daha fazla yapıyor. Ona başımı sallıyorum. "Bana yumuşak davranma..."

Ve sonra gitti. Gözleri tekrar parlıyor. Hız treninin inişinden önceki yükselişi hissediyorum ve o da gülümsüyor. "Asla."

Beni tekrar kucağına çekiyor, ellerini vücudumdan aşağı kaydırıyor, sırtımı kendisi kavislendiriyor.

Onun nefesi ağırlaşıyor, benimki hızlanıyor.

Yüzümdeki birkaç saç telini itiyor ve ben onun dev omuzlarının derin kıvrımına çöküp inliyorum.

"Magnolia," diye nefes nefese bağılıyor.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum, ellerim saçlarında düğümleniyor ve diğerini görürüm diye bir an bile gözlerimi kapatmıyorum.

Daha sonra masasının arkasında yere uzandık. Ben onun göğsünde yatıyorum ve o da beni gümüş-bej renkli inek derisinden bir halıya sarmış. Çenem göğsünün küçük vadisine oturuyor ve elini saçlarımın arasından geçirerek biraz kaşlarını çatıyor.

"Benimleyken onu düşünüyorsun," diyor bana.

Bu bir soru değil, bir açıklama. Bu konuda kızgın da değil. Bu sadece bir gerçek.

Alt dudağımı emiyorum ve gözlerini düşürüyorum. İç çekiyorum. "Yapmamaya çalışıyorum."

Çenesiyle omuz silkerken biraz başını sallıyor.

"Yaptığında anlayabiliyorum."

"Oh." Bunun bende neden biraz ağlama isteği uyandırdığını

bilmiyorum. "Üzgünüm-" Julian başını sallarken kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyor.

"Kimi düşünüyorsun?" Kollarını arkasına doğru uzatırken ona soruyorum

Kafa.

"Bugünlerde anda kalma konusunda oldukça iyiyim-"

"Beni mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kırıştırdım, biraz sevindim.

Başını sallıyor.

"Her zaman mı?" Şaşırdım.

Bir kahkaha attı ama bana cevap vermedi.

Saçlarını kulağının arkasına doğru kaydırıyorum. "Hiç aşık oldun mu?" "Olamam-" Başını sallıyor. "Bu yüzden buradasın. Ben bağlayıcı değilim." Akılsızca ağzımı yanağına sürüyorum. "Bazı bağlar var." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Sanırım başka bir hayatta seni sevebilirdim."

Başımı eğip ona bakıyorum.

"Başka bir hayatta olsaydım sana izin verirdim."

Julian oturuyor, masasına yaslanıyor. Beni de yanına çekti, başımı kucağına yasladı.

Bana bakıyor.

"Birini sizin birbirinizi sevdiğiniz gibi sevmek nasıl bir şey?"

Biraz üzgünce burnumu çekiyorum. "Kötü."

"Kötü mü?" Şaşırdı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Artık gerçekten kendime ait değilim." Kaşlarını çatıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani her şeyde o var - her şeyde. Her zaman onu düşünüyorum ve ne düşündüğünü, ne istediğini bilmek istiyorum. Ve nasıl hissettiği, güvende olup olmadığı ve ne yaptığı konusunda endişeleniyorum." Başımı sallıyorum, kendimi biraz kapana kısılmış hissediyorum. "Onunlayken vücudunda benim olmayan tüm elleri düşünüyorum-"

"-Hassiktir." Kaşlarını çatıyor.

"O benim her saniyem değil, o benim her düşüncem." "Her" kelimesi ağzımda bir yük gibi duruyor. "Hepsine sızıyor. Tüm kararlarıma, tüm hislerime-"

Julian başını sallıyor. "Bundan nefret ederim."

Ona zar zor gülümsüyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. "Evet, yaparsın."

Birkaç saniye bana bakıyor ve o anı hak ettiği dolulukta kabul etseydim kalbimde farklı bir ağırlığı olacağını düşünüyorum ama yapmıyorum.

Kendime, bunu yaptığı tüm kızların saçlarını parmaklarıyla taradığını söylüyorum.

"Çete lideri olmak nasıl bir şey?"

"Hah-" Bana bakmadan gülümsüyor, soruyla eğleniyor. "Kabul ettin o zaman?"

Omuz silkiyorum. "Bence hepsi yalan."

Bana bir bakış attı. "Yani. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Christian'la çıktın."

Ona başımı salladım. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Neden?"

"Bilmiyorum-" Omuz silkiyorum. "Çünkü adımı bir çiçekten f a l a n alıyorum sanırım."

Julian burnunu çeker ve başını sallar. "Evet, şu narin şeyi anlıyorum. Siz porselen gibisiniz, biz ise boğa."

Doğrudum, yüzümü ona döndüm. "Bana nasıl bir şey olduğunu anlat."

Bana uzun uzun bakıyor. "Yorucu."

"Beğendin mi?" Çenemi dizine yaslıyorum.

Bunu düşünürken ağzını büzüyor. "Asla bir seçim değildi. Bu sadece bana dağıtılan el."

Asla anlamayacak olsam da anlamış gibi başımı sallıyorum. Merakla onu izliyorum, bu kadar güzel, ağzı bu kadar pembe ve bana karşı bu kadar nazik olan birinin ellerinde nasıl kan olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

"İnsanlara gerçekten zarar vermiyorsun, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Biraz, ama

Gerçekten değil... Öyle mi?"

Yüzüme doğru uzanıyor, yanağımda olmayan bir kirpiği fırçalıyor.

"Hayır-" Biraz üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Ben sadece konuşurum."

BJ

Parks doğum günümde olmadığı için çok üzülmüştüm.

Ve onu sevdiğimi biliyorum. Birbirimize ait olduğumuzu bile biliyorum. Bu yeterli olmalı.

Olması gerektiğini biliyorum.

Ama sonra tam da onu reddettiğimi düşündüğünde yapacağını düşündüğüm şeyi yaptı.

Doğruca Julian'a koştu.

Daisy ve Christian geçen gece bize geldiler ve Baby Haïtes doğum gününden sonra kardeşinin ofisine girdiğini ve Parks'la birlikte battaniyeye sarılmış bir şekilde yerde yattıklarını söyledi.

Christian ona "Ne oluyor lan?" der gibi baktı ve ben de bir kahkaha attım, başımı salladım ve sanki biri üzerime lanet olası bir örs düşürmüş gibi hissetmiyormuşum gibi davrandım.

Neden bilmiyorum, tam da beklediğim gibi. Onu incittiğimde, bana erkekleri fırlatıyor.

Bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum ama bazen merakıma yenik düşüyorum ve onu bu şekilde merak ediyorum. Bu kapasitede. En kötüsü de ben seks yaparken onların seks yaptığını düşünmem.

Bu tam bir akıl tutulması.

O zamana kadar, kafamda onların seks yaptığını düşünüyorsam -neden bilmiyorum- her ne yapıyorlarsa, muhtemelen bir arabanın arkasında ya da başka bir yerde biraz hızlı ve kirli olduğunu düşünüyordum. Bilmiyorum.

- Düşündüğüm her neyse, birlikte battaniyeye sarılmalarıyla biten bir seks değildi.

Ben de bir kez daha Jordan'la ilişkiyi bitirmemeye karar verdim. Çünkü yapamam. Ta ki

Julian'la ilişkisini bitirecek ve bitirmeli de. Çünkü Jordan sadece bir savaş kafası, ama Julian bir nükleer bomba. Bunu o kızıştırdı, ben değil.

Ben ve Jords uzaklara gideceğiz. Doğum günü hediyemin bir parçası - gerçi parasını kendim ödediğime eminim.

O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti... Magnolia'nın Julian'a onu eve götürebileceğini ve istediği gibi yatırabileceğini söylediği o geceden yaklaşık kırk beş saniye sonra bana sordu.

Jordan'a düşünmeden evet dedim. Tetikleyici tepki.

Ve şimdi de yanlış kızla bir yolculuğa çıkıyorum. Birlikte olmak istemediğim ama birlikte olamadığım bir kızla gidiyorum çünkü lanet olası bir duygusal teröriste aşık olduğum ortaya çıktı.

Knightsbridge'deki Ametsa'dayız, Parks ve Julian dışında herkes burada. Geç kaldılar. Eskiden onunla böyle şeylere geç kalırdım, bu yüzden ne yaptıklarını biliyorum.

Hazırlanırken o kadar lazer odaklı, size karşı o kadar kayıtsız ki, sanki bu mümkünmüş gibi yirmi kat daha ateşli oluyor. Her zaman en iyi seksi dışarı çıkmadan önce yapardık.

Aslında, biz her zaman en iyi seksi yaptık.

İçeri girdiklerinde Magnolia başını sallayarak, "Geç kaldığımız için özür dilerim," diyor. "Ve bu kadar deli görüldüğüm için de özür dilerim! Arabada bir aksilik oldu."

"Bir aksilik mi?" Julian ona fısıldıyor ama ben duyuyorum. Sırıttıyor. Siktir et onu. Onu tokatlayarak susturuyor. Bundan nefret ediyorum. Düşünmeden ona vurmasından nefret ediyorum. Onunla birlikteyken çok düşüncesiz davranıyor.

Beni korkutuyor.

"Her neyse, ayakkabım kırıldı, bu yüzden bunlar benim acil durum çiftim." Daisy kaşlarını çatarak ona baktı.

"Siyah topuklu ayakkabı mı giyiyorsun?"

"Evet." Parks gözlerini kocaman açarak başını sallar. "Biliyorum, çok üzgünüm-"

Christian başını eğip kızın ayaklarına bakar. "Ne renk olmalılar?"

"Ooh-" Dudakları şekil alıyor. "Bilmiyorum... tereyağlı sarı, ideal. Lacivert de yeterli olurdu." Aşağı bakıp elbisesinin renklerine bakıyor. "Bir tutam Cerulean, sanırım."

Daisy gözlerini devirir. "Oh, ve senin yedek bir çift cerulean

Arabanın arkasındaki sandaletler mi?"

"Şey-" Magnolia omuz silkiyor. "Bu araba değil." İstemesem de bir kahkaha patlatıyorum.

Karşıma oturuyor, Julian yanına oturuyor ve eli hemen saçlarında. O da fark etmemiş gibi görünüyor ve merak ediyorum, birinin vücudunuzdaki elleri fark ettiğiniz bir şey olmaktan çıkmadan önce size kaç kez dokunması gerekiyor?

Jordan öğle yemeğinde masadakilere parlak bir şekilde "Yarın İtalya'ya gidiyoruz," dedi.

Magnolia bana bakıyor, biraz yaralı görünüyor - bu en azından olumlu bir şey - göğsünün benimki gibi ağır hissetmesini istiyorum, Julian'ın ona dokunduğunu fark etmemesini izliyorum - ama sonra onu yine de sevdiğimi söylemek için bana verdiği saati ona gösteriyorum.

"Öyle misin?" Julian biraz ilgiyle arkasına yaslanır. "Göl kenarında bir evimiz var." Çenesini kız kardeşine doğru sallıyor.

Başını sallıyor. "Uzun zamandır gitmedik." Omuz silkiyor. "Gitmeliyiz."

Parks ve Daisy'nin arasına bakar.

"Evet." Başımı salladım. "Kesinlikle gel." Magnolia bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Onunla göz göze geliyorum, bu noktada bunu söylemek zorunda kalmadan ona anlatmaya çalışıyorum. Onunla beş dakika yalnız kalmak için yapmayacağım şey yok. Başka bir ülkeye uçmak, sırf onunla geç saatlere kadar kalıp boktan belgeseller izleyebilmek için başka bir adamın onu havuzda okşamasını izlemek, kumandayı bana uzatırken parmakları benimkileri sıyırdığında ağır ağır yutkunmak.

"Evin nerede?" Julian'a çenemle soruyorum, masanın altına kayan o lanet elini görmezden geliyorum.

"Como Gölü," diyor, Magnolia kıpırdanıp küçük bir kahkaha atarken gözlerini benden ayırmadan. Jonah'a "Hadi hep beraber gidelim" diyor.

"Gel, kesinlikle!" Jordan Daisy ve Julian'ın arasına bakıyor ve Daisy hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Omuz silkiyorum, Julian'a bakarken kolumu ona doluyorum. "Hepimiz

için yeriniz var mı?"

Julian başını sallıyor ve Jonah bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Kaşlarımı zar zor kaldırıyorum, sadece ona gelmesini söyleyecek kadar. "Evet-" Jonah boş ver der gibi omuz silkiyor. "Ben varım."

ALTI

BJ

Ertesi sabah Parks'ın uçağıyla uçuyoruz. Gulfstream G700. Ana süiti olan on kişilik bir uçak. Çok lüks.

Üzerine yürüdüğümüzde Parks hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve köpürmüyor, ama aldığında bütün hafta bana mesaj attı.

"Baban ne iş yapıyordu?" Jordan Parks'a bakıyor ve şaşkınlığını gizleyemiyor.

Dünyanın en kötü akşamdan kalması olarak tanımladığı durumdan muzdarip olan Gus kanepeye yüzüstü uzanır. Magnolia iki kişilik koltuklardan birine oturur. Tausie onun karşısına oturur.

Versace saç bandını düzeltirken "Grammy'leri o kazanıyor," diyor.

Julian bir kahkaha atıyor çünkü onun ne kadar iğrenç davrandığını gerçekten takdir edecek türden bir insan. Sırıtmamaya çalışıyorum, Parks'a bakmamak için elimden geleni yapıyorum yoksa gülmeye başlayacağım.

Jonah, Julian, Daisy ve Christian ön tarafta oturuyor, bir masanın etrafında toplanmışlar ve sanırım çete reisi gibi bir şeyden bahsediyorlar.

İki kişilik koltuklardan birine oturup Magnolia'nın benim için aldığını bildiğim kapüşonlu bir tişört giyiyorum. Geçen gün eve geldiğimde yatağımın üzerinde bir sürü kıyafet vardı. Hepimize kıyafet alır, özellikle de kendini kontrolden çıkmış hissettiğinde.

Jordan, koltuk boş olmasına rağmen karşımda oturmak yerine kucağıma oturuyor ve bunu bilerek yaptığı hissine kapılıyorum.

Bana sekizde bir oranında gülümsüyor, bana yaslanıyor ve kalkışı Instagram'da paylaşıyor.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Neden erkek arkadaşının kucağına oturmuyor ki?

Neden Instagram'a koymasın ki?

Magnolia yine de çok kızgın. Jordan şimdi sohbet ederken karanlık bir şekilde izler

Bianca Harrington'a, benim naçizane fikrime göre Jonah'ın aslında aşık olduğu ama sadece arkadaş olduklarına dair yeminler ettiği kıza. Bir kez seks yapmış arkadaşlar, sadece söylüyorum.

O ve Jords yeterince iyi anlaşıyor gibi görünüyor, bu yüzden o elbise ve hırkayla sevdiğim kıza bakmak için dünyadaki tüm zamana sahibim. Onu uzun zamandır izleyemediğim gibi izliyorum.

Aşk seni mahveder, dostum. Hangi dünyada, biriyle aranızda sadece ona bakabilmeyi özleyecek kadar boktan bir şey olmak zorunda, çünkü ben ona bakmayı özledim.

Onu hiçbir şey yapmadan izlemeyi seviyorum, hareketlerini seviyorum, özellikle de izlediğimi bildiğinde, ki şu anda öyle.

Yutkunuyor, gergin ve doğal bir şekilde araya sıkıştırabildiği her an bana bakıyor. Başka tarafa bakamıyorum çünkü uçakta onunla yaptığım her şeyi düşünüyorum. Onunla baş başa geçirdiğim bir dakikayı bile boşa harcamadım, teninin dokunmadığım bir santimini ya da uçağın öpmediğim bir köşesini bırakmadım.

Julian lanet bir aptal.

∞

"Bu çok güzel!" Magnolia, Haïtes'lerin evinin antresine girdiğimizde, Henry ve ben şaşkınlıkla ona bakıyoruz. Aslında buna inanamıyorum.

Bunu sizin için bir perspektife oturtmak gerekirse, onu Versailles'a götürdüğümde tek kelime bile etmedi. İki kere bile gözünü kırpmadı. Aslında, sanırım şöyle demiş olabilir: "Sence de biraz kaba değil mi? Altın gibi ağır."

Onu dünyanın en güzel otellerine götürdüm - Baur au Lac, Doha'daki Mandarin, Rambagh Palace - ve hiçbirini beğenmedi. Tamamen kayıtsız. Bu sizin için buranın ne kadar çılgın bir yer olduğunu gösteren bir ölçü olsun.

Bu lanet olası zincirin dışında.

"Vay canına, kirli para ne kadar iyi?" Magnolia süslü bir şekilde boyanmış tavana göz kırpmıyor.

Hemmes'in iki oğlu da kahkaha atar.

"Şey, sanırım bu doğru-" Omuz silkiyor, gözlerini Hemmesler ve Haitesler arasında gezdiriyor. "Suç gerçekten para kazandırıyor."

Gülümseyerek yutkunuyorum. "Aslında 'suçun bedeli olmaz' diye bir deyim var."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu hiç mantıklı değil..."

Julian kolunu kızın boynuna doluyor ve onu öpmeden önce bir anlığına sırtlıyor.

"Sen söyle
onlara." Başka
tarafa
bakıyorum.

"Pekâlâ," diyor Julian. "Nerede uyumak istediğinize kendi aranızda karar verin. Daisy, sen Chinoiserie süitindesin."

Kaşlarını çatıyor. "Efendiyi istiyorum."

Kardeşi alay eder, eğlenir. "Evet, doğru."

Kaşlarını daha fazla çatıyor. "Neden ustayı alıyorsun?" Adam ona bir bakış atıyor. "Çünkü ben efendiyim." Daisy gözlerini devirir ve Christian'ı çeker.

"Haydi." Julian Parks'ı yakaladı, lanet bir mağara adamı gibi omzuna attı ve merdivenlerden yukarı taşıdı. "Sana ne kadar iyi para kazandırdığını göstereceğim."

Bir süreliğine ortadan
kayboluyorlar. Bir
süreliğine hastayım.

Onu o şekilde götürmesini izlemek beni biraz üzdü. Herkesin İtalya'ya gelmesini ikinci kez düşünüyorum. Onu öpmesi yeterince boktan, ama sevişirken onlarla aynı evde olmak zorunda kalmak?

Jordan'dan başka ne yapacağımı bilmiyorum, o yüzden yapıyorum.

Nefret ediyorum, sürekli Parks'ı düşünüyorum. Bundan nefret ediyorum. Tekrar böyle olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Parkları sevmenin beni ne kadar mahvettiğini anlamak için kızları becermeyi geride bıraktığımı sanıyordum ama öyle değilmiş - açıkça.

Eski alışkanlıklar falan.

Bunun için eskisinden daha kötü hissediyorum çünkü sanırım artık daha iyi biliyorum.

"Jordan daha sonra bana bakarak, "Onu partiye davet etmediğim için kızgındın," dedi.

Uzaklara bakıyor, düşünüyor.

"Hayır." İnandırıcı olmayan bir şekilde başımı sallıyorum.

"Onu üzme hoşuna gider diye düşündüm," diyor uzanıp saçlarımı geriye iterken. Jordan'ın bana böyle dokunması, Magnolia'dan bahsetmesi beni garip bir şekilde hasta ediyor.

Ona hızlı bir gülümseme gösterdim. "Onu asla üzme istemem." "Olsa bile-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Hiçbir şey olmasa bile, Jords," diyorum ona kararlı bir şekilde, ama bu biraz saçmalık. Parks'a zarar verme konusunda profesyonelim ama bunu başkasının yapmasına izin vermem.

Beni izliyor, düşünüyor, sonra başını sallıyor. Bir sorunun göldeki bir ceset gibi zihninin yüzeyine çıktığını görüyorum. Gözlerini kısarak nefes veriyor ve göz kırplışları tekrar batıyor.

Üstüme yuvarlanıyor ve bana bir gülümseme atıyor. "İkinci raundu ister misin?"

Birkaç saat sonra havuza indim. Yaklaşık bin ısıtıcıyla kaplı, böylece uzanıp hava 12°C değilmiş gibi davranabiliyoruz.

Daisy, Christian, Henry ve Taura göle açıldılar; Gus, Jo ve Banksy çimlerde smaç topu oynuyorlar; Parks ve Julian bir kabanenin altında olabilecek en kötü şekilde uzanıyorlar.

Etrafında battaniye (onların battaniyeyle ne işi var?), bacaklarının arasında arkasına yaslanmış.

Adam gazete okuyor, kadın iPhone'unda.

Tek kurtarıcı kısmı? Küçük bir gofre lila bikini giymiş.

Gözlerini bana çeviriyor ve sonra kendine bakıyor, gözleri giydiği rengi işaret ediyor. Tekrar bana bakıyor ve tek kelime etmeden bana bir mesaj gönderiyor.

Tam karşısındaki şezlonga oturuyorum, böylece uçakta yaptığım gibi onu tekrar izleyebiliyorum.

Jordan havuzda birkaç tur attıktan sonra spaya atlıyor. Ben sadece manzarayı seyre diyorum.

Bizimkilerden çok daha esmer bir ten, klordan dalgalanan saçlar, gölden bile fark edilebilecek kadar parlak zümrüt gözler.

O bana bakarken elimi düşüncesizce ağzıma götürdüm.

Telefonunu.

Telefonum titriyor.

Bana mesaj atıyor.

Parklar
14:43PM

Neye bakıyorsun öyle?

Sen.

Yutkunuyor, gergin. Yanakları kızarmış.

Bir çete reisiyle çıktığımı biliyorsun değil mi?

Ona bakıyorum, eğleniyorum. Kaşımı kaldırıyorum.

Çıkmadığını sanıyordum.

Bana bakıyor, yüzü tamamen donuk ve mükemmel.

Gerçekten ne yaptığımı söylememi mi tercih edersin?

Beni yakaladı.

Hayır.

Partiniz nasıldı?

Güzel, seninki nasıldı?

Bana karanlık bir şekilde bakıyor.

Samimi.

Hay sikeyim. Sinirime dokundu.

Bilmiyordum, Parks.

Bildiğimi mi
sanıyordun?

Ağzını büzüyor. Eminim bilmediğimi biliyordu. Jonah ona bilmediğimi söylediğini söyledi.

Ben olsam bunu ona yapmazdım.

Çok kabaydı.

Onu suçlayabilir
misin?

Havuzun karşısından ona bir bakış attım.

Mesajımı aldığıında kaşlarını çatı. Agresif bir şekilde cevap yazıyor.

Evet, bence o bir sürtük.

İlk yumruğu o atıyor ve benim çenem geriliyor. Bu beni rahatsız ediyor. Jordan'a karşı savunmacı hissediyorum. Aslında garip bir şekilde iyi bir arkadaş olmaya çalıştığına eminim.

Ona öyle deme.

Onu mu savunuyorsun?

Evet.

Neden
?

Çünkü-

Telefonuma bakıp bir yumruk atmadan önce bir an için ona ters ters bakıyorum.

Çıkıyoruz.

Biliyorm.

Parks'ın gözleri kısılmış, cevabımı bekliyor.
Bir sonraki vuruşu yapıyorum.

Ve Julian'la çıktığın için dayanacak bir bacağın yok.

Ve sonra, gerçek Magnolia Parks tarzında, ölümcül darbeyi indirir:

*Sikmek.

Kahretsin, bundan neredeyse iki katına çıkabilirdim. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Telefonuma baktım. Çenem gerildi. Havuzun karşısında ona bir kez başımı sallıyorum ve gözleri şimdiden pişmanlık dolu görünüyor ve bu bana bazı şeylerin asla değişmeyeceğine dair küçük bir rahatlama veriyor.

Doğru.

Doğru.

İşler çirkinleşmek üzere.

Topuklarını yere vuruyor, geri itmeye hazır. Kolumu Temel Reis gibi sarıyorum.

İçimde hissedebiliyorum.

Göz oyma dışında hiçbir kuralın olmadığı UFC'de birbirimize girmek üzereyiz, sadece kazanmak için haftanın her günü beni göz oyacağını biliyorum. Christian bir göz oymaydı. Tom'la çıkmak bir göz oymaydı. New York'a taşınmak bir göz oymaydı. Jack-Jack Cavan bir göz oymaydı.

Siktiğimin Jules'u tam bir göz oyucu.

Tam kalkıp Jordan'la spa'da sevişmek üzereydim ki Henry, Christian ve kızlar gölden çıkageldiler.

"Akşam yemeği mi?" Daisy herkese parlak bir şekilde soruyor ve Tanrı'ya şükürler olsun ki sevdiğim tek Haites.

Daisy pişiriyor. Huntsman Turtaları, delicesine güzel.

Parks'ı yemek kursuna yazdıracağım.

Dürüst olmak gerekirse bunun pek iyi sonuç vereceğini sanmıyorum ama denemeye değer.

Daha sonra herkes bir şeyler izlemek için oturma odalarından birine doluşuyor. Christian bir korku filmi öneriyor ve tüm kızlar bunu veto ediyor, her ne kadar Parks'la korku filmi izlemeyi sevsem de, çünkü korktuğunda bana tutunuyor, ama sonra onun başka birine tutunacağını fark ediyorum.

Jurassic Park'ı seçiyoruz, çünkü tüm zamanların en iyi filmi.

Filmi izliyoruz. Ben Parks'ı izliyorum.

Sonra ben ve Magnolia hariç herkes uyuyakalıyor çünkü bunu daha önce de yapmıştık. Ne yapacağımızı biliyoruz. Bunun imkansız olması gereken bir evde nasıl yalnız kalacağınızı bilin.

Herkes yatmaya gidiyor.

Parks kalktı, gözüme çarptı ve mutfığa gitti.

Nasıl temizlik yapılacağını bilmiyor. Ama ben nasıl temizleneceğini biliyorum. Julian onu takip ediyor.

Jordan yorgun bir şekilde bana bakıyor.

"Sen yatağına git, ben onlara bir el atacağım." Onlara doğru başımı sallıyorum.

"Tamam." Esniyor, kollarını başının üzerine doğru uzatıyor. "Bir dakika içinde kalkacağım," diyorum ona, yalan olmasını umarak.

Mutfığa giriyorum ve Julian kapıda telefonla konuşuyor, parmağını kaldırarak bir dakika içinde geleceğini söylüyor.

Şövalyeliğin resmi.

Bana baktı, çenesiyle başını salladı ve "İyi misin?" diye sordu.

Parks bana bakıyor.

"Ona yardım edeceğim." Parks'a doğru başımı salladım. "Sen telefonuna bak." Julian benden Parks'a bakıyor, ağzını biraz açıyor ve sonra omuz silkiyor. "Senin temizlemen benim temizlememden daha iyi, dostum."

Ona doğru yürüyor, bir elini beline doluyor, diğerini başının arkasına koyuyor. Onu öpüyor. O öperken kız pembeleşiyor.

"Geldiğinde beni uyandır," der ona. Kadın daha da pembeleşir. Başını sallar.

Kapıya doğru yürür ama geri döner.

"O ellere dikkat et, Ballentine." Beni işaret ediyor. "Onu nasıl terk ettiğimi biliyorum."

Başını ona doğru eğiyor, utanarak gözlerini deviriyor. Başımı salladım ve gitti.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, kalbim hızla çarpıyor. "Vay canına."

Utanarak ellerini çırpıyor. "O sadece bölgesel..."

Alay ediyorum. "Pisliğin teki işte."

Bana bir bakış atıyor ve ben de başımı ona doğru eğiyorum. "Sanki bu seni rahatsız etmiyor."

"Pek sayılmaz," diyor sessizce, burnu havada. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. "Bazen ihtiyaç duyulmak güzel bir şey."

Bir yığın tabağı lavabonun yanına taşıyor ve benim kalbim de aynı şeyi yapıyor. Ona bakıyorum, ne demek istediğini merak ediyorum.

Birkaç bardak getirdim. Suyu akıtıyor, leğeni dolduruyor.

Ona bir bakış attım. "Bunun için sana ihtiyaç duyulmasını mı istiyorsun?" Onu belinden tutup lavabodan uzaklaştırırken söyledim.

Bu arada bulaşık makinesi de var. Kullanmak istemiyorum. Ona yakın olmak için bir sebep istiyorum.

Ona **b i r** kurulama bezi uzatıyorum, gerçi onunla ne yapacağını bilse şoktan ölürüm. Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Nedense beni ezen zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Hiç y o k t a n iyidir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ona başımı sallıyorum. "Bütün bunlar bunun için mi? Siktir, Parks, bunun için sana ihtiyacım var-"

Yüzü gerildi. "Ah, şey, bu tam olarak doğru değil, değil mi Beej?" Alt dudağını ısırtıyor, ciddi görünüyor. "Paili, Jordan-"

Alt dudağımı yalıyorum. "Paili'yi sonsuza dek benim üzerimde tutamazsın." "Kim demiş?" Bana gururlu ve meydan okuyan bir bakış atıyor.

"Ayrıca." Sanki bu konuşma onu öldürmüyormuş gibi omuz silkiyor. "Bu ihtiyacını karşılayacak bir sürü başka insan buldun."

Ona ciddiyle başımı sallıyorum. "Hayır, yapmadım."

Denedim. Binlerce farklı insanı, binlerce farklı şekilde denedim. Hiçbiri aynı değil. Ona kuruması için bir tabak uzatıyorum.

Havluyu etrafına sarıyor. Bana kalbi kırık bir bakış atarken onu tutuyor. "Üzgünüm ama sana inanmıyorum."

Çenem geriliyor ve başımı daha fazla sallıyorum. Ona bunun doğru olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ondan başka kimseyi istemiyorum, bu lanet gezegende ihtiyacım olan tek şey o ve onun için nasıl yeterince iyi olabileceğimi çözebilseydim hemen şimdi burada onunla evlenirdim.

Ama bunun yerine ona kurutması için bir tabak daha uzatıyorum ve o da gözlerini kırıştırarak bakıyor. "Bununla ne yapacağım?"

Bir kahkaha attım, onu ve çay havlusu teklifini kabul ettim.

"Benimle değiş tokuş yap" dedim. Sonra başımla bulaşık lavabosunu işaret ediyorum. "Amaç tabaklardaki yemek kalıntılarını temizlemek."

Bana gözlerini kırıştırıyor, birkaç tabağı o kadar kötü yıkıyor ki o yattıktan sonra bulaşık makinesine koymayı not ediyorum.

Dudaklarını büzüyor ve bana bakıyor.

"Merdivenleri çok düşünüyorum.

Varley'de."

Ona bakıyorum. "Geçen gecedен beri mi?"

Başını sallıyor. "Ondan önce de."

Potter'ın yatak odası derdik biz ona. Yatılı bir okulda yalnız zaman bulmak oldukça zordu ama yatakhaneye çıkan merdivenlerin altındaki dolap çok işe yarıyordu. Kimse bilmiyordu.

Yutkunuyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Fırsat buldukça ve elimizden geldiğince gizlice kaçtığımızı. O kadar aşıştık ki, o kadar gözlerimiz dönmüştü ki..." Alt dudağını ısıyor, keşke ben de öyle yapsaydım. "Şimdi utanç verici geliyor, biraz aptalca -" Gözleri benimkilerden ayrıldı. "Senin için her şeyi yapardım. Senin için aldatır, senin için yalan söyledim. Senin için ölebilirdim. Sanırım belki de öyle yaptım."

"Parklar-" Zorlukla söyledim çünkü tıkanmıştım.

"Bunu hiç hayal ettin mi?" diye sözümü kesti. "Biz olacağımızı

birbirlerini herkesten daha çok incitirlerdi?" Hay
sikeyim.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır,"
diyorum çok sessiz bir şekilde. Şimdi
dudağını emiyor. Başını sallıyor.

"Üzücü, değil mi?"

Kuruttuğum tabağı tezgâhın üzerine bırakıyorum, yüzünü bana
dönmesi için vücudunu çeviriyorum. "Durabiliriz."

"Nasıl?" diye araya giriyor. "Bana nasıl olduğunu söyle, ben de yapayım."
İçimi çektim, ona ölçülü bir bakış attım. "Ondan ayrıl. Beyaz bayrağı ilk
sallayan sen ol."

Başını sallıyor, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Hayır."

"Neden hayır?" Kaşlarımı çatıyorum. Sonra bana yaralı bir hayvanın
kendisine yaklaşan bir insana baktığı gibi bakıyor ve ben de daha
söylemeden başımı sallayarak bir hamle yapıyorum. "Bana
güvenmiyorsun."

Yüzü gerildi. "Sana nasıl güvenebilirim ki?"

Ona başımı sallıyorum.

"Senin için ölürüm."

"Sanırım öyle." Başını sallıyor. "Ben de sana hayatım
pahasına güveniyorum." "Sadece kalbini değil." İçimi
çektim.

Yavaşça başını sallıyor. "Sadece kalbim değil."

"Ne - lanet olsun. Magnolia-" Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.
"Ne yapmamız gerekiyor?"

Bana zayıf bir omuz silkiyor, benim için taşıdığı eski bir hüznü soluyor.

"Sadece dans etmeye devam et, sanırım."

Bana doğru yürüdü. Yanağımı öpüyor. Düzgünce öpüyor, dudaklarını
yanağıma değdiriyor, üzerimde geziniyor, nefes alıyor - daha iyi bir adam
olmaya çalışmasaydım erkek arkadaşının evindeki o yemek masasında ona
neler yapardım...

Ona izin verdim. Gözlerimi kapatıyorum. Jordan'ın bana hiç
hissettirmedığı her şeyi hissettirmesine izin verdim.

Onu içine çek.

Ona benimle evlenmesi için bir saniyede elli kez yalvarıyorum ama

yüksek sesle söyleyemiyorum çünkü

Parks bana güvenmiyor ve ben de yeterince iyi olduğumu düşünmüyorum. Bana güvenmesini sağlamak için zaman dışında yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum ve ona tüm zamanımı vereceğim, bu umurumda değil. Bu yoldan hiç çıkamazsak bile endişelenmiyorum, umurumda değil, onunla sonsuza kadar bu yolda kalacağım. Yine de bir yolunu bulup bensiz çıkacağından endişeliyim.

Benden uzaklaşıyor ve o uzaklaşırken ben de kalbimi onun arka cebine koyuyorum.

Bu bir yalan. Onda zaten vardı. Ama iyi bir önlem için ona tekrar veriyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, başını yatak odalarına doğru sallıyor. "Tuz madenlerine geri dönüyoruz."

Ensemi kaşıyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Başını eğiyor, başını sallıyor.
"Öyle mi?" "Onu uyandırma."

Manolya

Julian yukarı çıktığımda onu uyandırmamam biraz komikti.

Sanırım sebebin BJ ile ilgili olduğunu biliyordu, benim ona verdiğim sebepten ("Orada uyurken çok tatlı görünüyordun.") değil.

Bu konuda pek bir şey söylemedi, sadece bana tam olarak anlamadığım bir bakış attı ve beni öptü ve sonra benimle duşa girdi - sanırım dün gece kaybettiğimiz zamanı telafi ediyordu.

BJ evdeyken bunu yapmak zordu.

Sanki birbirimize çok bağıymışız, düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi hissediyorum. Ne yaptığımı biliyor, havada hissediyor, sonra üzerimde görüyor.

Julian'la eğleniyorum ve yaptığı işte çok iyi - ama dün gece BJ'i yanağından öpmek, BJ bana kolyemi geri verdiğinden beri en sevdiğim şeydi.

Julian işimiz bittikten sonra biraz dışarı çıktı. Yapması gereken bazı işleri olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama öğleden sonramı mahvetti.

Ev sessizdir.

Christian ve Daisy dünyanın en tatlı çifti olmaya devam ediyor, Henry Taura ile gölde ve (garip bir şekilde) ayrı olarak Jonah Bianca ile gölde.

BJ'in nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım buralardadır.

Birbirimizle geçirdiğimiz anları çalmak konusunda her zaman bir becerimiz olmuştur. Aşağıya indim ve oturma odasını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Sonra yemek odası. Hiçbir şey yok. Havuza bakıyorum. Hiçbir yer yok.

Muhtemelen Jordan'la birlikte ama birkaç köşeden kafamı uzattım.

iyi bir ölçü için. Sonra evin bir köşesinde, daha تنها oturma odalarından birinde onu buluyorum - National Geographic izliyor.

Kapı aralığında durup bir süre ona bakıyorum.

Çıplak göğüslü ve üzerinde sadece The Elder Statesman'ın armoni desenli örme eşofman altı ve ona çok yakışan Dip Yosemite çorapları var. Bir kolunu başının arkasına uzatmış. Elinde iPhone, dudaklarını ısırtıyor. Onu izlerken bütün midem altüst oluyor. Onu izlemeye bayılıyorum. Bu benim en sevdiğim eğlence. Hafta sonları onu odadan odaya takip ederken saatlerimi kaybederdim. Tostunu nasıl yağladığını, kutudan nasıl içtiğini, bir elmayı nasıl ısırdığını, annesine nasıl sarıldığını. Telefonunu tutuşu, kumandayı işaret parmağında çevirişi. Bir kapıyı açışını. Oturma şeklini, eğilme şeklini, ellerinin nereye düştüğünü seviyordum ve bunlar sadece sıradan şeylerdi. Onu okulda yüzerken ya da rugby oynarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu boş verin. Kaykay üzerindeyken, tırmanmaması gereken yerlere tırmanırken, araba kullanırken-

Başını çevirip beni görüyor, ağzının kenarı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hey." Gözleri bana dikildi.

Ben pek yokum. Dolce & Gabbana'dan fırçalanmış leopar jakarlı örgü balıkçı yaka kazak ve Cashmere In Love ribana Mimie şort.

"Merhaba." Kapının yanında duruyorum.

Yanındaki kanepeye bir kez vuruyor ve ben de yanına gidiyorum. "Ne yapıyorsun?" Otururken sordum.

Göz ucuyla televizyona bakmadan önce çenesini sallıyor. "Jules nerede?"

"Çalışıyorum." Omuz silkiyorum.

Kaşlarını çattı. "Tatillerde mi?"

Yine omuz silktim. "Jordan nerede?" Televizyonu durduruyor.

"Alışverişte." "Doğru." Başımı sallıyorum.

Bir an için gözlerini kısarak bana baktı. "Onu uyandırdın mı?"

Başımı sallarken gözleriyle zar zor buluşuyorum. "Hayır, dün gece değil." Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Burada ilginç bir açıklama var."

Yutkunuyorum. "Sana yalan söylemeyi sevmiyorum."

Başı geriye düşüyor ve yüzünü kapatırken iç çekiyor. "Sen ve ben aynı evde başka insanlarla seks yapıyoruz - kimin aklına gelirdi ki?" Bana bakıyor, gülümsemeye çalışıyor ama sadece ağzından biraz hava üflüyor. "Şimdiye kadar kurduğum en kötü cümle."

Öyle. Bundan nefret ediyorum ve ne diyeceğimi bilemediğim için televizyona bakıyorum. "Hangisini izliyorsun?"

"Kutup ayılarıyla ilgili olanlardan biri."

Durdurdu. "Oh!" Ayaklarımı altıma sokuyorum.

"Buna bayıldım." Birkaç saniye bana baktı.

"Biliyorum."

Elimin aramızdaki boşluğa düşmesine izin veriyorum, bu akılsızca ve orada dinlendiriyorum, ama BJ fark ediyor.

Gözleri aşağıya doğru kayıyor ve sonra kendi elini benimkinin yanına bırakıyor.

Ellerimizin arkası birbirine değiyor ve donup kalıyorum çünkü ona en ufak şekilde dokunmak bile elektrik veriyor.

Elleri her zaman çok sıcaktır ve zaten onun ellerini severim, her zaman sevdim. Her zaman büyüktüler ama kirli değillerdi. Uzun parmaklar, çok sıksa değil, çok kare değil, çok yuvarlak değil, sadece bu hayatın bana fırlattığı her şeyde beni tutan güçlü eller.

Ve sonra o sevdiğim, her gün vücuduma, saçlarıma, yüzüme, yastığımın altına dokunmasını düşündüğüm eller, o eller çok hafifçe kayıyor ve serçe parmağı benimkiyle birleşiyor.

Ağır ağır yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum.

Önüne bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Dudaklarımı büzüyorum ve elimi bir milim bile kıpırdatmadan "Bunları izlemeye sevişmeden önce mi başladık yoksa seviştikten sonra mı?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, kaşları düşük, neredeyse kırılmış gibi. "Sonra."

"Oh." Televizyona başımı salladım. Sonra gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "O zaman neden arılardan bahsediyordum?"

Ağzı düzgün bir sırtışıla aralanıyor ve gözleri yüzümde geziniyor. "Bir hafta önce Kongo'daydın, hatırladın mı? Ailenle birlikte."

"Oh! Evet-" Başımı salladım. "Annemin Jane Goodall evresi."

Hepimizin bildiği gibi annem birçok evreden geçti. Jane Goodall aşaması en sağlıklı olanlardan biriydi.

Beej'in gözleri yumuşuyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Jane Goodall sana arılardan bahsetmiş..."

Gülümsüyorum ve küçük bir 'hm' sesi çıkarıyorum, hem burada olmaktan hem de hafıza şeridinde dolaşmaktan mutlu ve memnunum.

Bir araya geldiğimizden beri en uzun süre ayrı kaldığımız yolculuktan ve o kadar da uzun değildi. Sadece on gün ya da o civarda bir süreydi ama 15 yaşındaki benim için BJ'den bu kadar uzun süre uzak kalmak savaş esiri olmak gibi bir şeydi. Gelebilmesi için yalvardım ve annem aslında evet dedi, ama sonra Marsaili onu BJ ve benim birlikte çok fazla zaman geçirdiğimize ikna etti.

"Uyanık olduğum her an!" Marsaili bunu söylediğinde boğazımın arkasından bir ses çıkardım ve "Bu benim suçum değil, değil mi? Beni erkek arkadaşım ile yaşamam için yatılı okula ben göndermedim."

Gözlerini devirdi. "Seni erkek arkadaşınla yaşamam için yatılı okula göndermedik! Yatılı okula gidiyorsun ve erkek arkadaşın da orada oluyor."

"Lily BJ'in gelebileceğini söyledi!"

Marsaili, "Ben de sana ondan biraz uzak durman gerektiğini söylüyorum," dedi. Bu son sözüydü.

Muhtemelen o anda içime bunun yerine bir anti-uzaya sahip olacağım tohumları ekilmişti. Ona gelemeyeceğini söylediğimde ağladım, çünkü böyle dramatiktim ama aynı zamanda bana haksızlık gibi geliyordu, kendi ailemi kurmam için beni zorlamaları ve sonra beni geri istediklerinde beni ondan uzaklaştırmaları.

Her zamanki gibi neşeliydi, gelmesine izin verilmediği için çok üzgündü. (Ayrıca: çünkü bana ihtiyacı yok.) Beni çok öptü, çok kolay olacağını, Bridget'i alacağımı ve uzaktayken eğleneceğimizi söyledi ve sonra geri döndüğümüzde... söylemedi, sadece bana bir bakış attı.

O zamana kadar konu seks olmuştu ve BJ'nin evine gittiğimde

Pazar gecesi Marsaili'nin gelemeyeceğini söylediğinde, Mandarin planı ona biraz 'siktir git' demek için hayata geçti.

BJ durup dururken, "Ne kaltakmış ki gelmeme izin vermedi," diyor ve ben gülmekten kırılıyorum.

"Sanırım benim ne kadar çok şey yaptığımdan korktu... bilirsiniz?" "Onu seviyorum" cümlesinin sonu. Şimdiki zaman, geçmiş değil. Onu severken hep şimdiki zaman. Marsaili bunu hep endişe verici bulmuştur. Sonunda iyi bir sebeple, sanırım.

"Evet." Başını sallıyor, yutkunuyor. "Sana bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum-" Bir kez gülüyor ve başını sallıyor. "Bay Kincaid'in bana söylediklerini mi?"

Başımı sallıyorum.

Kongo'dan eve Cuma sabahı erken saatlerde dönmüştüm, bu yüzden annem Bridget ve benim okula gitmemize gerek olmadığını söylemişti ama yine de şoförlerden birine beni getirmesini söyledim çünkü BJ'yi göreceğim için çok heyecanlıydım.

"Son dersime gelmiştin, hatırladın mı?" Bunu düşününce gülümsüyor. "Kolsuz bir elbise giymiştin. Mart ayı için çok soğuk-"

BJ ile çıkmaya başladıktan hemen sonra öğrenmiştim ki, az giyinir ve üşürsem, ya bana sarılmak ya da kazaklarını vermek zorunda kalırdı - bazen her ikisini de - ve ben her iki sonucu da severdim.

"Pencereden bakmak için parmak uçlarınızda sınıfın dışında durmak..."

"Bay Ballentine," dedi Bay Kincaid iç çekerek, ben heyecanla el sallarken BJ'in pencereden bana baktığını fark etti. "Ön tarafa bakın lütfen."

Bay Kincaid Varley'de çocukların en sevdiği öğretmendi ve Carver'ın da ev müdürüydü.

"Bir saniyeliğine dışarı çıkabilir miyim, efendim?" BJ

parlak bir şekilde sordu. Bay Kincaid gözlerini bana

çevirerek, "Hayır," dedi.

"Efendim, ama Parks dışarıda. Birbirimizi on gündür falan görmedik."

"Bay Ballentine, siz savaştan çıkmış aşıklar değilsiniz ve bu bilim değil. sosyal bilgiler." BJ'ye küçük bir bakış attı.

"Bu..." BJ kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı "...kimya, şans eseri mi?"

"BJ, eğer bu sorunun cevabını kendin bilmiyorsan, o zaman ben

Başarısız oldunuz," dedi ve derse devam etmeye çalışırken sınıfta gülüşmeler oldu.

"BANYOYA GİDECEĞİNİ SÖYLE" diye bağırdım BJ'e.

"Odana git." diye karşılık vermeye başladı. "ODANIZDA GÖRÜŞÜRÜZ.

"Magnolia." Bay Kincaid kapı aralığından başını uzattı.

"Oh-" Sıçradım. "Merhaba, efendim."

İlkbahar 2014 RTW Chanel pastel-çok renkli tüvit elbisemle bana baktı.

"Peki üniforman nerede?"

Ona başımı salladım. "Bugün yokum."

"Belli ki öyle değil." Kincaid kaşlarını kaldırdı. "Kapımın önünde dikilerek sınıfımın dikkatini dağıtıyorsun." Odasına geri döndü ve ben de arkasından içeri baktım. "İçeri gel Magnolia ve lütfen sessiz ol."

Ona gülümseyerek baktım ve sonra masasından kalkıp kucağını sıvazlayan BJ'ye, Kincaid'in topuklarının üzerinde dönüp bana bakması için tam zamanında atıldım. "Ve Tanrı aşkına, kendi sandalyende otur."

Ona sert bir gülümseme verdim ve BJ'nin yanına oturdum. Elini hemen benimkinin içine soktu, üç kez öptü, bana verdiği çeyrek gülümsemeyle kalbimi sonsuza dek çaldı, vesaire vesaire.

"Pekala millet - Newton'un ikinci yasasının ne olduğunu söyleyebilecek olan var mı?"

Elim hemen havaya kalktı. Bay Kincaid'in yüzü bir an için asıldı.

"Magnolia?"

" $F = MA$." Haklı olduğumu bildiğim halde bana kaşlarını çattı. "Kuvvet eşittir kütle çarpı ivme."

"Doğru." Sınıfa dönmeden önce bana gülümseyerek başını salladı. "Denklemden MA 'yı çarpmak, birimleri çarpmak anlamına gelir, dolayısıyla F 'nin birimleri-"

"-Saniye kare başına kilogram metre," diye tekrar araya girdim. BJ'nin gözleri gururla bana baktı.

Bay Kincaid başını öne eğdi. "Diğer adıyla?"

" KG çarpı $m/s/s$."

Bir kez başını salladı. "Diğer adıyla?"

"Newtons." Ona küçük bir gülümseme verdim ve o da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sen 11. sınıfta değil misin?" Araminta Bachman bana sinirli bir şekilde sordu. "Evet, yani?" Ona ters ters baktım.

O gözlerini devirdi, ben de benimkileri.

"Pekala-" Bay Kincaid hala biraz eğlenmiş bir halde aramıza baktı. "Devam edelim."

Yaklaşık otuz dakika sonra zil çaldı ve BJ ayağa kalkıp elimden tutarak beni sınıftan dışarı çıkardı.

"Güle güle, efendim!" Ona geri seslendim. "Çok teşekkür ederim, mükemmel bir dersti! Gerçekten çok hoşuma gitti-" Ve sonra BJ iki eliyle yüzümü kavradı ve beni sınıfın dışındaki duvara yasladı, tüm öğrenci bedeninin ılıklaştığı bir şekilde beni öptü.

"Bay Ballentine-" Kincaid gözlerini devirdi, kollarını tekrar kavuşturdu.

Ve BJ, beni öpmeyi bırakmadı, hiç yavaşlamadı, o - eğer inanabiliyorsanız, ki eminim inanabilirsiniz - öğretmenine beklemesi için bir parmak kaldırdı.

"Ve bu bir cezadır." Bay Kincaid başını salladı.

BJ ağzıma sırttı, utanç verici hissettiren bir büyük öpücük daha çünkü bariz bir dil ve ardından üç küçük öpücük vardı ve yanaklarım yanıyordu ama hayatımın aşkının beni böyle öpmesine kim engel olabilirdi ki?

"Evet." Beej başını salladı. "Doğru karar. Her şey yolunda, sadece bu hafta sonu değil, tamam mı?" Öğretmenine gülümseyerek baktı.

"Oh?" Bay Kincaid bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz, başka planlarınız var mı?" "Var, evet." BJ başını salladı ve kolunu bana doladı.

"Peki bunlar ne olabilir?"

"Şey, efendim-" Daha uzun boylu durdum. "İlk kez seks yapacağız."

BJ gülmesini engellemek için eliyle ağzına vurdu. "Oh." Bay Kincaid'in gözleri büyüdü ve başını salladı. "Tamam, doğru. Bundan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum-" Başını salladı. "Bunu bu kadar neşeyle söylemenden de nefret ediyorum, Tanrım." Sanki ekşi bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Hazır olduğuna emin misin?"

"Olabileceğim kadar hazırım!" Işıldadım.

Bay Kincaid o kadar emin görünmüyordu. "Bana biraz gençmişsiniz gibi geldi..."

"Efendim-" Ona deliymiş gibi bir kahkaha attım. "Çok komiksin.

Her neyse, gidip yurt odamdan Ayı Paddington'ımı almam gerekiyor-"

Ben dönüp koridorda yürürken BJ başını sallayınca Kincaid'in gözleri daha da büyüdü.

"Pazartesi görüşürüz, efendim!" Ona neşeli bir el sallayışla karşılık verdim. "İyi hafta sonları!"

"Sen gittikten sonra," diye sırtı BJ İtalya'daki kanepede bana, "daha önce prezervatif kullanıp kullanmadığımı sordu."

Çenem düştü. "O yapmadı."

"Evet." Beej gülüyor. "Bana bir ders falan verdi. 'Hiç ... kullandın mı?' diye sordu. Ben de hayır dedim ve başını sallayarak odaya geri döndü ve iç çekerek 'tamam, hadi o zaman' dedi."

"Aman Tanrım!" Gülüyorum.

"Bana bir zimba üzerinde alıştırma yaptırdı." Gülüyor, başını sallıyor. "İyi bir adamdı."

Genç olmaktan bahsettiğimizde yüzünün aldığı şekli seviyorum. Her zamanki gibi.

Birbirimize yaşattığımız acı, travma ve bok bir dakikalığına kalkıyor ve yüzü yine de zihnimde nasıl yaşıyorsa öyle görünüyor.

"Erteleyecektim-" Alt dudağını çiğniyor, hatırlıyor.

"Neyi erteleyecekmişim?"

Kaşlarımı çatıyorum. Omuz

silkiyor. "Bizi. Bunu

yapmayı."

"Öyle miydin?" Biraz şaşırarak geri çekildim. "Neden?"

"Bilmiyorum-" Hâlâ birbirine değen ellerimize bakıyor. "Gergindim."

"Gerçekten mi?" Göz kırıyorum. "Çünkü-?" Sesim kesiliyor.

Omuz silkiyor. "Belki de. O zamanlar bunu pek düşünmüyordum, oldukça derinlere gömdüm ama eminim biraz da bu yüzdendi. Ve sonra, sanırım biliyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Sanki bunu yapacağımızı ve sonra artık çocuk olmayacağımızı hissediyordum."

"Oh." Bunun üzerine biraz üzüldüm.

"Seninle çocuk olmayı sevdim." Bana gülümsüyor. "Seni görmeden önce beklememiz gerektiğini düşündüğümü söyleyecektim. Ama sonra seni gördüm."

Ağır ağır yutkunuyorum. "Beni gördüğünde ne oldu?"

Omuz silkiyor.

"Seni gördüm." Gülümsemesini bastırıyor. "Çok kahverengiydin. Kahverengi olduğunda nasıl olduğumu bilirsin-"

"Seviyorum." Kızarak başımı salladım. "Hazır değilsen bunu yaptığın için üzgünüm.

."

"Ben değilim." Başını sallıyor. "Muhtemelen o zamana kadar hayatımın en sevdiğim gecesiydi-"

"Peki ondan sonra?"

"Dartmouth ve kilit." Beej başını karnıma doğru sallıyor. "Ve sonra muhtemelen geçen yıl ağaçtaki biz-"

"En sevdiğin gecelerin hepsi benimle mi?" Ona soruyorum.

"Evet." Düşünmeden başını sallıyor. "Neden? Seninki ne?"

Onunla birlikte. Tabii ki onunla. Tüm iyi gecelerim, tüm kötü gecelerim, hepsi onunla ve acaba amaç bu mu? Yüzdüğüm şey bu: sadece ona aşık olmak değil, onunla harika, korkunç, güzel, acı dolu bir hayat.

Dudaklarımı büzüyorum. "Söylediklerini seviyorum. Bana aile armanı verdiğin günü sevdim-" Onu attığım için özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "İlk seks yaptığımız geceyi gerçekten çok sevdim."

"Neden?" Gülüyor, kafası karışmış.

"Çünkü artık gergin değildik." Omuz silkiyorum. "Çok eğlenceli ve yeniydi ve seninle gizlice dolaşmayı seviyordum." Gözlerimiz birbirine değiyor ve kalbim ona doğru bir çizgi çiziyor.

Yakalıyor ve ağır ağır yutkunuyorum.

Çenesini bana doğru sallıyor. "Yakında başka bir favori gecesi yapmak ister misin?"

Biraz doğruldum. "Hemen şimdi bir tane

yapabiliriz." Bana nazik bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

Bir kez başımı salladıktan sonra elimi onunkinden çekip kucağıma koyuyorum ve

Omuzları düşer.

"Bunu yapmamı istemiyorsun, Parks-" Başını sallıyor. "Beni böyle i s t e m i y o r s u n . "

"Sadece seni istiyorum Beej." Omuz silkiyorum. "Ama benim seni istemem hiçbir zaman gerçek bir sorun o l m a d ı . "

"Öyle değil mi?" diye karşılık veriyor ve ben iç çekip ayağa kalkıyorum ve odadan çıkmaya başlıyorum.

"Jules'u bulmaya mı gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan. "Öyleyse ne olmuş?" Ayağımın üzerinde dönüyorum.

"O kadar tahmin edilebilirsin ki-" Başka tarafa bakıyor. "Bir saniye kavga ediyoruz ve sen başka birine kaçıyorsun."

"Peki, ne yapmamı istersiniz?" Sesim biraz titreyerek soruyorum.

"Kal, Parks!" diyor yüksek sesle. "Sadece kal."

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve sanki ikimiz de farklı odun parçalarının üzerinde denizde kaybolmuşuz ve gelgit bizi farklı yönlere çekiyor.

Jordan arkamdan, "Geri döndüm," diye anons ediyor.

Gülümseyerek hızla arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Oh, merhaba." Hızlıca bir damla gözyaşımı siliyorum.

Biraz kaşlarını çatıyor, benden BJ'ye bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "İyi misin?" diye soruyor, başını şaşkınlıkla yana eğerek.

"Evet-" Çabucak omuz silktim. "Sadece, bir kutup ayısı öldü." "Oh." Bu konuda üzgün görünüyor.

"Nasıl?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Boğuldu. Okyanusun çok dışındaydı. Başaramadı..." BJ bana bakıyor, gözleri ağırlaşmış. "Ben yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım."

Jordan'ın ben uzaklaşırken "Vay canına. Kutup ayılarını çok seviyor." dediğini duyuyorum.

Manolya

"Peki üvey canavar nerede?" Julian parlak bir şekilde soruyor. Babam kaşlarını çatıyor.

Rahatsızca gülüyorum. "Öyle değil - ben ona öyle demiyorum. Bunu o uydurdu, ben değil."

Julian gülmemek için dilinin ucunu üst dudağına bastırıyor ve Harley gözlerini deviriyor.

"İster inanın ister inanmayın," diye söze karışıyor kız kardeşim, "kızını beceren çete reisiyle tanışacağı için o kadar da heyecanlı değil."

Bileğini tuttum ve ona bir gülümseme gösterdim. Çok yakışıklı.

"Bunu kişisel algılama." Elimi umursamazca sallıyorum. "Tom England'la yattığımda da pek mutlu olmamıştı ve o Tom England ki istese de daha az çete lideri olamazdı. Ayrıca sen cinsel açıdan ona çok daha uygunsun."

Kız kardeşim şarabını biraz yudumlarken Julian kaşlarını çatıyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Şimdi nasıl?" diye soruyor babam.

"Şey-" Julian'ın Stone Island Shadow Project siyah bomber ceketinin düğmelerini çözerken ona sabırsız bir bakış atıyorum çünkü bu şekilde daha iyi görünüyor ve altındaki Kiton beyaz tişörtü olması gerektiği gibi oturması için çekiştiriyorum.

"Ne zaman koyu, altın sarısı saçları ve masmavi gözleri olan esmer bir adam ekrana gelse, o her türlü sesi çıkarıyor."

"Oh. Güzel." Harley gözlerini devirir.

Ona rahatsız edici bir gülümseme veriyorum. "Bu onun kocası olarak, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü siyah bir adam olarak sizin için ideal değil."

"Evet, biraz."

Sempatik bir şekilde başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum.

Julian ona, "Oldukça esmermişsin dostum," deyince Bridget gülme krizine giriyor.

Notting Hill'deki Julie's'de akşam yemeği yiyeceğiz. İnanır mısınız, kız kardeşimin önerisi ve hayatında bir kez olsun kot pantolon giymemiş. Stella McCartney'den Beatles Get Back intarsia pamuklu kazak ve Burberry vintage kareli özel dikim pantolon - yoğun ama iyi aslında. Julian'a ısınıyor, bunu içeri girdiğimizde anladım. Birincisi, çaba gösteriyor. Julian yanağını öptüğünde biraz kızardı - ki bu onun suçu değil, ısıltılı gözleri ve peynir rendeleyebileceğim çene hattıyla.

Julian ve babam, hem tanıdıkları hem de sevmedikleri Amerikalı bir rapçi hakkında konuşuyorlar. Bridget masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Bunlar fena değil." Philosophy Di Lorenzo Serafini'den aldığım ekose desenli şortumu dürtüklüyor.

"Lanet olsun." Gözlerimi ona diktim. "Kıyafetimle ilgili bir iltifat mıydı bu?"

"Sana iltifat ediyorum," diyor kaşlarını çatarak ve ben de ayaklarına bakarken ona eşlik ediyorum.

"Ayakkabılarınızın tokaları neden bu kadar büyük?"

"Bilmiyorum, Magnolia." Kaşlarını çatıyor. "Onları kendim yapmadım."

Onlara bakmaya devam ediyorum. "Ayakkabılar senin için gerçek bir sorun alanı, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Sözümü geri alıyorum, şortundan nefret ediyorum." "Hayır nefret etmiyorsun. Çok güzeller."

Beni görmezden geliyor. "İtalya nasıldı?" Julian'a bakıyorum.

"İyi idi." "İlginç bir şey oldu mu?"

"Um-" Soruyu düşünüyorum. "Buhar odasında mı yaptık? Yine bayılmışım."

Bana kaşlarını çatı. "Neyin var senin?"

"Bir şey olmadı. Sanırım sadece sıcak ve mo-" "-Hayır, seni dangalak," diye homurdanıyor, bakışları benden Julian'a gidip geliyor.

Bana. "BJ aynı evdeyken onunla seks mi yaptın?" Başını bana doğru salladı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"O da yaptı." Ona bir bakış attım.

Yüzü yumuşuyor ama hâlâ gözlerini deviriyor.

"Durabileceğimizi söyledi," diyorum dinlemediğinden emin olmak için Julian'a bakarken, "eğer önce ben beyaz bayrak sallarsam."

"Ne dedin sen?"

"Hayır dedim."

Yüzü düşüyor.

Fısıltımı daha sessiz bir hale getiriyorum. "Ona onu sevdiğimi söyledim, onunla seks yaptım-" Başımı sallıyorum. "Bayrağı salladım. Onu elimden aldı ve Jordan'la sevişmek için battaniye olarak kullandı."

Bridget iç çekiyor.

"Bu nasıl çözülecek?" İç geçiriyor. Omuz silkiyorum, burnumu havaya kaldırıyorum.

"Belki de çözülmeyecek."

Bunu düşünmek bile bir dalganın beni devirip suyun altına atması gibi geliyor. Sanki içimde bir şey boğuluyor, ulaşamadığım bir hava için yüzeye doğru tekmeliyor.

"Özür dilerim-" Marsaili iç geçirdi. Annem ve büyükannem ayak parmağında. Julian onları selamlamak için ayağa kalkıyor. Anneme elini uzatıyor.

"Şey-" Annemin çenesi göğsüne düşüyor ve Julian'a gözleri kamaşarak bakıyor. "Şu haline bak!"

Adamın elini tutar, kendine doğru çeker ve onu neşeyle dudaklarından öper. Adamın gözleri büyür ve yüzü hareketsiz kalır.

"Anne!" Ayağa fırladım.

Julian biraz geri çekiliyor, şaşırmış ama çoğunlukla rahatsız olmamış.

"Pekâlâ." "İkisi de sarhoş." Marsaili göz kırptıyor. "Tamamen soslu."

Ona bakıyorum. "Öyle düşünmeliyim-"

"Benim sıram!" Bushka iki eliyle Julian'ın yüzüne doğru yaklaşır. "Hayır, hayır!" Büyükannemin öpücüklerinden onu koruyarak onu savuşturdu. yüz.

"Şu haline bak!" Annem Julian'a bakarak söylüyor. Aşağıya doğru kayıyor

bir sandalyeye. Geleceğini bilmiyorduk, bu yüzden onun sandalyesi değil, sadece bizimkinin yanındaki masadan aşırıldığı bir sandalye.

Onlara özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Her ailede bir tane vardır..." Ve ne yazık ki, tüm İngiltere bizimkinin kim olduğunu biliyor.

"Sen Julian olmalısın-" Marsaili elini uzatır. İki eliyle birden sıkıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Kötü şöhretli Marsaili." Ona en iyi gülümsemesini veriyor.

"Magnolia'nın anlattığından çok daha az korkutucusun."

Ona kısık bir bakış atıyor. "Şaşıracaksın."

Kıkırdıyor. "Hayır. Karanlık bir sokakta seninle şansımı denemek istemem."

-" Anneme şakacı bir bakış attı. "Ya da sana, ama belki farklı nedenlerle."

Harley ve Bridge bunu hemen yiyorlar. Annem çok heyecanlandı.

"Tanrım-" Başını sallıyor. "Birkaç yaş daha genç olsaydım."

Ona bir bakış attım.

"Ya da belki, bilirsin, o ve ben birlikte değildik..."

Bridget ve Julian bana bakıyorlar.

Kaşları biraz kalkık ve yüzü korkunç bir iş çıkarıyor.

Şaşkınlığını gizliyor.

Yanaklarım

pembeleşti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Her neyse," diyor Marsaili boğazını temizleyerek ve bana laf sokmaya çalışarak, "siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz-" Julian ve babamı işaret ediyor.

"İş sayesinde." Julian başını sallar.

Marsaili'nin kolunu hızla tuttum. "Korkmayın, biz kirli paradan gelmiyoruz. Aslında..." Bir an düşündüm. "Hiç paran yok, gerçekten, daha yeni evlendin, yani..."

Julian bir parmak eklemine ağzına bastırıyor, bir kahkahayı bastırıyor.

"Ne diyeceğim biliyor musun Harley?" Ona bakıyorum. "İtalya'daki evleri bizimkinden çok daha büyük."

Bridget bana "İtalya'da bir evimiz yok," diyor.

Etkilenmemiş bir şekilde başımı sallıyorum.

"Tam da benim dediğim gibi."
Gözlerini deviriyor.

Annem garsona işaret ediyor ve elini masanın etrafında gezdiriyor. "Masa için biraz votka alalım mı?"

Bridget gözlerini kısarak ona bakıyor. "Masa votkası mı?" Kız kardeşim göz kırpmıyor.

"Mm." Annemiz başını sallar ve gülümser.

Jules bir an onu izliyor ve sanırım yüzünün biraz yumuşadığını görüyorum, sanki onun için üzölmüş gibi. Sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Kesinlikle. En iyi masa votkanızdan bir şişe."

Bana bakıyor ve küçük bir göz kırpmıyor.

Annem gözlerini ona diyor ve endişelenmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Annem son zamanlarda Londra'daki parti sahnesinde oldukça popüler. Bu onun en sevdiğim dönemi değil. Goop aşamasından geçtiğı zamanları tercih ederdim. Daha sağlıklıydı. Etrafta bir sürü kenevir vardı, keten tohumu benim için biraz fazlaydı ama bir sürü de organik şarap. Bu güzeldi. Her zaman sandal ağacı yanardı.

Bu parti aşaması, çok dağınık ve bana sanki herkese eğlendiğini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi geliyor ama aslında hiç eğlenmediğinden şüpheleniyorum. En iyilerimizden bile daha çok parti yapıyor. O ve babam her zaman parti yapardı. En başta Marsaili'yi tutmamızın nedeni, ebeveyn ihmali ile suçlanmadan sıkı parti yapabilmeleri ve bazen eve gelmemeleri idi. Annem genellikle doğum günü hafta sonlarında, belki yıl boyunca birkaç kez daha çok eğlenir ama bu farklı hissettiriyor. Sürekli. Tüm bunların babamı kaybetmenin verdiği bir tür üzüntüden kaynaklandığına dair içimi kemiren bir şüphe var.

Gerçekten anlamıyorum.

Onlara gerçekten aşık gözüyle bakar mıydım bilmiyorum ama belki de sandığımdan daha az şey biliyordumdur. Ya da belki de bir zamanlar senin olan birinin başka biriyle birlikte olmasını izlemenin korkunç derecede imkansız hissettirdiğı gerçeğıyle hesaplaşıyordu.

Yemekten sonra Julian evime geldi. Yakın zamanda La Maison London'dan aldığım Art Deco tarzı yüzyıl ortası İtalyan yatağımanın kenarına oturuyor. Antikalardan pek hoşlanmam ama sanırım Julian'ın

Bu yüzden Londra'daki mağazalarında dolaşırken bunu almak zorundaydım, yoksa ölebilirdim.

Parmaklarını ağzına bastırıyor. Boucheron'dan Serpent Bohème yüzüğümü çıkarıp fiyonklu kolyeyi göğsüme bastırırken, BJ'ye şu anda olduğumdan daha yakın hissetmeye çalışırken gözlerini kısarak bana bakıyor. Sonra onu da çıkarıyorum çünkü Julian'la yatarken onu takmak tuhaf geliyor.

O gece Mandarin'de attığım BJ'nin arma yüzüğünü hala çok düşünüyorum. Bunu yapmamalıydım. Ondan önce babasındı, en azından Hamish'e vermesi için Henry'ye geri vermeliydim.

Bu şekilde kaybetmek bana göre değildi. Ve bunu çevirebileceğim milyonlarca yol var, BJ'nin kırılması gereken ben değildim ve o beni kırdı diyebilirim, ama öyleydim.

Öyleydim, öyleyim. O da öyle.

"Birlikte, ha?" Julian yatağımdan başını sallayarak hüzünlü hayallerimi böldü.

"Hayır, özür dilerim-" Başımı sallıyorum, anında utanıyorum. "Biliyorum. Biriyle çıkmıyorsun."

Bir kez başını sallar. "Bilmiyorum."

Ellerimi yanaklarıma bastırırken utandığımı belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Öyle demek istemedim."

Gözleri kısıyor ve bana bakıyor. "Ne demek istedin o zaman?" Biraz küçüldüm. "Özür dilerim."

"Sen başkasına aşıksın," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum." Kaşlarımı çatıyorum.

"Peki o zaman nasıl birlikte olabiliriz?" Gözlerini dikmiş bakıyor, çenesi gergin ama oldukça seksi.

"Bana kızgın mısın?" Bir dakika sonra çok kısık bir sesle sordum. "Biraz." Bana ters ters bakıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden?"

"Bilmiyorum." Bana pis bir bakış attı. "Çünkü çok sinir bozucusun. Ne istiyorsun? Ne istediğini biliyor musun? Çünkü hem her şey hem de hiçbir şey." Hiçbir şey söylemiyorum ve o da elini havada gezdiriyor. "Tam bir baş belasısın."

"Bu biraz kabaydı..." Biraz somurtuyorum.

Sonra Julian bana doğru koşuyor, iki eliyle yüzümü kavlıyor ve beni çekmecemin içine doğru öpüyor.

Çeki topuzu sırtıma battığı için küçük bir çığlık atıyorum ama o bunu duymazdan geliyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu durdurmadan soruyorum.

Balmain'den aldığım siyah beyaz, omzu açık, iki tonlu krep mini elbisemin fermuarını açarken "Bu, seninle" diyor.

Ona şaşkınlıkla bakmak için geri çekiliyorum. "Şimdi mi?"

"Evet." Celine Homme'dan aldığı C işlemeli pamuklu-poplin gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Neden?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Bana bakıyor, elini saçlarımın arasından geçirirken ağır ağır nefes alıyor. "Çünkü bu-" Bir noktaya değinmek için bana bakıyor. "-biz bunu yapıyoruz."

Beni tekrar öptü, sertçe. Sonra geri çekilip bana tehditkâr bir şekilde işaret ediyor. "Ve sakın beni düşünmeye cüret etme-"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Elimden geleni yapacağım?"

Beni yatağa yatırırken daha çok öpüyor. "Biz birlikte değiliz," diyor bana bakarken. Ona bir bakış attım. "Bu karışık bir mesaj gibi geliyor...?"

Başını sallıyor, üzerimde geziniyor. "Onu seviyorsun. Ben kimseyi sevmiyorum.

Öyle mi?"

Omuz silkiyorum, biraz kafam karışıyor. "Tamam mı?"

"Tamam." Başını sallıyor ve ağırlığını üzerime bırakıyor.

ALTMİŞ ÜÇ

BJ

"Nasıl gidiyor, bir yer bulmak?" Yatağımda uzanmış, ayaklarını havaya kaldırmış benimle birlikte maç izleyen Jordan'a bakıyorum.

"İyi, aslında." Arkasına bakıyor. "Claudia Paddington'da sevdiği bir yer buldu."

"Oh, güzel," diyorum ve gözlerimi tutuyor, yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu titreşiyor.

"Benimle işin bitti mi?" diye soruyor biraz gülümseyerek. Yüzümde kaşımdan başka hiçbir şey titremiyor. "Şaka yapıyorum!"

Gülüyor, bacağıma şaplak atıyor.

Yatakta kayıyorum, onun yanına yan yatıyorum, başımı elime yaslıyorum.

"Muhtemelen konuşmamız gerekiyor."

Gözlerini biraz deviriyor. "Başka bir kadına aşıksın." "Hem de çok." Yüzümü buruşturmadan önce bir kez başımı sallıyorum.

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Son dakika haberi sayılmaz." İçimi çektim. "Bilip bilmediğini merak ediyordum."

Yüzü çekildi, etkilenmemişti. "Ağaçların yeşil olduğunu bilip bilmediğimi de merak ettin mi?"

Ona bir bakış attım ve o da aynısını yaptı.

"Jords, neden kaldın? Eğer biliyorsan." Biraz kaşlarımı çatıyorum, anlamaya çalışıyorum.

"Çünkü sen eğlencelisin." Beni şakacı bir şekilde itiyor. "Senin kız arkadaşın olmak eğlenceliydi-" Duraklıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çoğu zaman."

Yüzümü kapatarak sırt üstü yuvarlanıyorum. "Kendimi çok boktan hissettim-"

"Yapmalısın, seni otuzbirci! Beni bu şekilde kullan-" Koluma yumruk attı. "Şanslısın, ben de seni kullanıyordum."

Ona meraklı bir bakış attım ve o da hafifçe omuz silkti.

"Birlikte olduğumuzdan beri takipçilerim üç katına çıktı." Gözlerimi deviriyorum. "Henry haklıydı."

O da sırt üstü dönüyor ve gözlerini tavana dikeyyor.

"Mmhm." Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Gerçekten iyi bir karakter yargıcıdır," diyor ve telefonunu fırlatıp tekrar yakalıyor.

"Başta kendimi kötü hissettim ama sonra iPhone'unuzun Aralık ayındaki arama geçmişini kontrol ettim."

Yüzüm rahatsız edici bir şekilde geriliyor.

"Senden hoşlandım-" Beni dürtüyor ve ben de şaşkın bir kahkaha atıyorum. "İlk tanıştığımız zamanki gibi."

"Oh, teşekkürler." Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. Beni görmezden geliyor.

"Sydney'de başıma gelen bazı olaylardan kaçıyordum ve seninle tanıştığımda - harika, muhtemelen bu - birlikte olacağız diye düşündüm. Seninle ilgili bir şey var-" Bana doğru bakıyor. Kaşlarını çatıyorum, onu bekliyorum. "-İnsanları kurtarmak gibi bir şey."

Burnumu çektim, biraz sevindim.

"Ve senin gibi biri tarafından istenmek çok eğlenceliydi. Çok güzel bir duyguydu. Seninle bir odaya girdiğimde insanların bana nasıl baktığını görmek." Bu düşünceyle omuzlarını neşeyle kaldırıyor. "Bunu sevmiştim. Sonra seni Magnolia ile gördüm-" Yüzünü biraz buruşturdu. "Ve düşündüm ki - lanet olsun. Seni sevdiğinde böyle görünüyor."

Yüzüm üzgün görünüyor. "Sana onunla yattığımı söylediğim gece ilişkimizi bitirmeliydim."

Bunu düşünüyor. "Muhtemelen onunla yattığını söylediğin gece ilişkimizi bitirmeliydim."

Gülüyorum.

"Çok eğlendim." Omuz silkiyor. Başımı salladım. "Ben de."

Bir an için ona baktım. "DJ ile aranızda neler oluyor?" Gülmeye başladı.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bir kez seks yaptık ve sonra korktu

bunu öğrenir ve onu tüm iyi kulüplerden kara listeye aldırırdınız."

Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Olabilir. Adı neydi?"

"Jett." Bana bir bakış fırlattı. "Ve sen yapmayacaksın."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Kollarını başının üzerinde yukarı kaldırdı. "Bilmiyorum. Göreceğiz."

Ona bakıyorum, başım biraz dönüyor. İyi bir dönme ama yine de dönüyor. "Özür dilerim," diyorum ona. Ciddiydim.

Uzanıp elini saçlarımın arasından geçiriyor. "Biz iyiyiz." Karnının üzerine dönüyor ve televizyonu izlemeye devam ediyor. "Ayrıca henüz taşınmıyorum çünkü gidecek bir yerim yok."

"Tamam o zaman," diye gülüyorum.

Ve sonra ön kapının kapandığını duyuyoruz. Sesler evi dolduruyor. "Oi," diyorum, yukarı çıkarken hepsine toplu bir gülümseme gösteriyorum.

Magnolia bana bakıyor, gözleri kocaman ve parlak, beni gördüğü için mutlu.

Elini tutup onu kenara çekmek, işimin bittiğini, artık bunu yapmak zorunda olmadığımızı söylemek istiyorum, ama sonra Julian kollarını onun beline doluyor ve onu tünediği pencereden uzaklaştırıp kucağına çekiyor.

Jordan yanıma yaklaşıyor, başını omzuma yaslamadan önce göz göze geliyoruz.

Magnolia gözlerimi tutarak, "Uber Eats var olsaydı Varley'deki günlerimizin ne kadar farklı olacağını hayal ediyorduk," diyor.

Julian gözlerini deviriyor. "O kadar da farklı değil, çünkü 15 yıl önce Kent'te Uber Eats için ne vardı ki?"

Magnolia ona bakıyor. "Hepimiz neredeyse yaşlı sayılmayız, Julian." Jordan ona bakıyor, ilgileniyor. "Sen de onların okuluna gittin." Başını sallıyor. "Birkaç yıl ileride."

Daisy gözlerini devirir. "Birkaç taneden fazla."

Christian ona, "Biz 7. sınıfa başladığımızda sen 6. sınıftaydın," dedi.

Julian gözlerini deviriyor, bu konuşmadan hoşlanmıyor. Yine de hoşuma gitti.

Onu okuldan hatırlıyorum. Kendimi tanrı gibi hissedirdim. Çok iyiydi.

Rugby. Oynamaya başladığımda insanlar beni onunla kıyaslardı. Bu güzel bir duyguydu çünkü o en iyisiydi. O en iyisiydi. Sonra ben geldim ve daha iyiydim.

"İğrenç," diyor Daisy, kardeşinin rahatsızlığını fark ederek. "Yani o 11 yaşındayken sen 18 yaşındaydın." Yüzünü buruşturdu.

"O zaman sevişmiyorduk!" Julian artık iyice sinirlenmiş bir halde söylüyor. Magnolia gülüyor ve ayağa kalkıp mutfağı işaret ediyor. "Şarap?"

Kimsenin kabul etmesini beklemiyor, sadece içeri giriyor.

Arkasından içeri girdiğinde mutfak tezgahına yaslanmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" İzimi kaybettirmek için yüksek sesle sordum. O sormuyor. Nerede bulacağını biliyor.

Buraya şarap için gelmedi. Burada çünkü onu takip edeceğimi biliyor. Onu her zaman takip edeceğim.

Bana bakıyor, gözleri ağırlaşmış. Ona şimdi söylemek için içimde bir dürtü var, ama bunu nasıl yapmak istediğimi bilmiyorum. Ona baş başa söylemek istiyorum, sadece ikimiz. Dunstan'da, belki? Acaba onu bu hafta benimle arabayla gezmeye ikna edebilir miyim? Belki birlikte Dartmouth'a gideriz. Her şeyi söylemek istememe rağmen hiçbir şey söylemiyorum ve sessiz kalmak için dudakımı ısırıyorum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip ona doğru yürüyorum.

Önünde durduğu şarap dolabından en sevdiği rozeyi çıkarıyor, ona ulaşmak için bacaklarını yana kaydırmak zorunda kalıyor. Yarım saniyeliğine de olsa bacaklarını okşama fırsatı bulduğum için minnettarım. Ona bir bardak doldur. Ona uzat.

"Güzel üst." Giydiği gri olana başımı salladım.

Kendine bakıyor, memnun. "Beğendin mi?" Bir kez başımı sallıyorum. "Bayıldım aslında."

Bana bakıyor, gözleri biraz ürkmüş ama ben yine de onları tutuyorum. Umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Ağzı biraz açık kalıyor. Onu sadece öpmeyi düşünüyorum - bunu yapabilirdim. Beni durduramazdı. Ben temizim. Belki de yaparım. Ona doğru bir adım atıyorum-

Sonra kapı çalınır. İkisi de Julian'a bakar.

Aramıza bakıyor, kaşlarını çatıyor. Düşündüğüm gibi kızgın görünmüyor. Yine de bir şeye benziyor.

"Hey-" Kocaman gülümsüyor ve ona ulaşmak için beni itiyor.

"Gitmeliyim," diyor ve telefonunu sallıyor. "İşim çıktı." "Oh."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam. Ben de geleyim mi?"

"Hayır-" Başını hızlıca sallar. "Hayır, sen burada kal. Ben Kekoa'yı bırakacağım. O seni eve götürür."

Kekoa. Julian'ın ana koruması. Bu çok garip.

"Oh, hayır." Başını havalı bir şekilde sallar. "Ben bir taksi tutarım."

"Hayır," diyor Julian, sanırım kastettiğinden daha keskin bir şekilde. Yakalıyor, nefret ettiğim bir şekilde yüzüne dokunuyor. "Sen burada kal. İyi eğlenceler."

Jo mutfığa giriyor, bana bakıyor ve Parks'a gülümsüyor. "Zaten bu gece sende kalmaya geleceğim," diyor.

"Oh." Başını sallıyor.

Bu garip bir şey değil. Jo sürekli orada kalıyor ama Parks aptal değil ve bir şeylerin ters gittiği açık.

Julian, "Eğer kaçabilirsem daha sonra sana gelebilirim," diyor ve onu öpüyor.

Sonra döner ve gider.

Parks duraksıyor - düşünüyor, anlamaya çalışıyor. Bana biraz şaşkınca bakıyor, sonra omuz silkiyor ve oturma odasına geri dönüyor.

"Hey," diye sesleniyorum Jo'ya, başımla onu işaret ederek. "Ne oluyor lan?" "Hiçbir şey, dostum." Umursamaz davranıyor. Yalan da söylüyor.

Birkaç saniye ona baktım. "Bir sorun mu var?" Jonah başını sallıyor ama ben inanmıyorum.

"Tehlikede mi?"

Jonah gözlerini devirir. "Hayır, kardeşim. Ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Jo-"

"Ben onların evinde kalacağım, Jules ön tarafa birkaç çocuk bırakacak."

"Ne oluyor lan?"

Tekrar başını sallar. "Önlemler." Ona bakıyorum. Ne için önlemler?

Lanet olsun. Midem bulanıyor.

"Onunla gitmeli miyim?"

Eğer tehlikedeyse yanında olmalıyım.

Başını bana doğru sallıyor. "Ben hallediyorum, Beej. Sorun yok."

Manolya

"Her şey yolunda mı?" Birkaç gece sonra Julian'a göz kırpıyorum.

Connaught'un dışında duruyoruz ve ne yaptığımı, Allie Ballentine'in yirmi birinci yaş gününe kimi getirdiğimi bir şekilde anlıyorum.

Sorum üzerine biraz kaşlarını çatı. "Evet, her şey yolunda. Neden?"

"Bilmiyorum-" Omuz silktim. "Anahtarlar bütün gece dairemin dışında kaldı."

Julian başını sallar. "Kafası karıştı. Seninkine döneceğimi sandı." "Oh." Başımı salladım. "Doğru."

Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Her şeyi hallettin mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Hmm?" Başını öne eğiyor.

"İş şeyiniz mi?"

"Ah-" Başını sallıyor, çenesini kaşıyor. "Evet. Sınıflandırma."

Elini belime doluyor ve beni sıkıca kendine çekiyor, beni diğer insanların yanında öpmesi gerekenden daha fazla öpüyor.

Ona bir bakış attım. "Uslu dur."

"Evet, doğru." Julian

homurdanıyor.

"Ben ciddiylim." Ona küçük bir kaş çatıyorum. "Allie'yi seviyorum. BJ'in ailesini seviyorum."

"BJ'yi seviyorsun," diyor gözlerini devirerek. Onu görmezden geliyorum.

"Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadılar ve onları rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden en iyi şekilde davranacaksın-" Onu işaret ediyorum. "Yani GQ Julian. Vanity Fair Julian. Julie Andrews'un önündeki Julian."

"Julie Andrews'a bayılırım-" Takdirle başını sallıyor. "Birinci sınıf kadın."

"Sorulara cevap vereceksin, fotoğraflar için gülümseyeceksin, elini kışımından çekeceksin-"

Bana şakacı bir şekilde bakıyor. "Söz vermiyorum."

"Saygılı ve çekici olacaksın ve oradaki herkesi memnun edeceksin ve bunu tamamen mecazi anlamda söylüyorum. Tüm pantolonlar her zaman tüm vücutlarda kalacak, çok teşekkür ederim."

Bana bakıyor, gözleri kısılmış, biraz sinirli. Yine de beni öpmek istediğini söyleyebilirim.

"Ülkenin en güçlü adamlarından biriyle konuştuğunuzun farkında mısınız?"

Ona göz kırpmıyorum. Çok seksi. Beyaz, dar kesim, önden çift manşetli pamuklu smokin gömleği ve O'Connor kesim yün ve tiftik karışumlu smokin, hepsi Tom Ford'dan. Biraz megaloman ama çok seksi.

"Dün gece diz çöktürdüğüm ve ne istersem yapacağını söyleyen bir adamla konuştuğumun farkındayım..."

Gülümsemesini sırtıtmaya
dönüştürüyor. "Baş belası."

Yanağından öperim.

Mayfair Room'u Allie'nin en yakın yüz arkadaşının katılacağı küçük bir akşam yemeği için kiralamışlar. Yirmi bir yaşında olduğu için ağlayabilirim.

BJ'nin kız kardeşleri arasında en sevdiğim.

Oldukça parlak gözlü, çok zeki, çok tatlı. Bridge ve en yakın arkadaşıyla aynı yaşta. Onu çok seviyorum.

İçeri girdik ve BJ beni hemen fark etti. Onun hatası sayılmaz. Jenny Packham'dan kristal süslemeli kadife fiyonk işlemeli tül elbise, Manolo Blahnik'ten siyah kadife mücevher tokalı ayakkabılar ve Jennifer Behr'den Ellerie kristal süslemeli gümüş tonlu saç bandı giyiyorum. Göz kamaştırıcıyım.

Kasıtlı olarak.

Bana baktı. Bütün Negroni'sini geri atıyor.

O kadar yakışıklı görünüyor ki, kalbim göğsümde bir ayak düşüyor.

Beyaz ince kesim saten kesimli yün ve tiftik karışumlu smokin ceket ve siyah Shelton ince kesim saten kesimli Grain de Poudre yün karışumlu smokin pantolon, her ikisi de Tom Ford'dan. Altına beyaz gömlek, siyah

Düğmeler. Paul Smith, sanırım. Siyah kadife Saint Laurent papyon ve Christian Louboutin'den Grogren süslemeli kadife mokasen ayakkabılar.

Eşleşiyoruz. Tamamen eşleşiyoruz. Bu çok komik ve tesadüfî ve bunu seviyorum çünkü beyinlerimizin hala bağlı olduğundan emin olmamı sağlıyor ve keşke tüm benliğim ona bağlı olsaydı, ama sanırım alabildiğimi alacağım.

Jules Jonah'ı görüyor ve başını iki yana sallıyor. Yanağımdan öpüyor. "Geri dön-"

Etrafa bakınıp tanıdık birini arıyorum. Tausie ya da Bridget'i göremedim. Henry'den de iz yok.

Ve sonra bir grup kucaklaması tarafından yutuldum.

"Geldin, sevgilim!" Lily Ballentine yanaklarıma dokunarak geri çekildi.

"Tanrım, şu yüze bak! Hamish, yüzüne bak."

"Evet, sevgilim. Çok güzel." Karısına sevgiyle gözlerini deviriyor. Lil'e başımı sallıyorum. "Yine de onunkinde bir şey yok."

"Oh." Gözlerini deviriyor, sallanıyor.

"Nasılsın tatlım?" Hamish babacan bir tavırla başını eğerek soruyor.

"Biriyle görüştüğünü duydum?"

Başımı salladım. "Biraz öyleyim."

"Onun bir çete reisi olduğu doğru mu?" Lily yüksek sesle sorar. Hamish ona dirsek atar. "Lil-"

Benim için endişelenmelerini istemediğimden elimi havada sallayarak gülüyorum. "Jonah'ın iyi arkadaşlarından biri."

Lily bana bir bakış atıyor ve ben onları çok özlüyorum. Dudaklarımı ağırbaşlı bir şekilde birbirine bastırıyorum.

"Her zaman tüm kurallara uyuyor mu? Hayır. Ama-" Kabul ediyorum.

Hamish'in yüzü biraz bocalıyor. "Dikkatli davranıyor musun?"

Hayır. Cevabım hayır, Hamish. Ama dikkatli olup BJ'yi benim yerime seçtiği kızla izlemek zorunda kalmaktansa dikkatli olmamayı ve yalnız kalmamayı tercih ederim.

"Öyleyim," diye başımı sallayarak yalan söyledim.

BJ, yanında Jordan olmadan biraz ürkek bir şekilde bize doğru yürüyor.

Yanımda duruyor ve kalbim bir sarmaşık gibi sallanarak eskiden ben, o ve ailesinin olduğu günlere geri dönüyor. Bütün gece konuşurduk.

ve gülerdik. BJ ne kadar aşık olduklarından çok utanırdı ama bence biz de onlar gibiyiz.

Eskiden öyleydik zaten.

Beej anne babasına gülümser ve Lily heyecanla Ham'i dürter.

Hamish oğluna göz kırpmıyor - bu kalıtsal bir şey, böyle göz kırpmaya kapasiteleri inanılmaz.

"Seni gördüğüme çok sevindim, tatlım." Onlar uzaklaşmadan önce Hamish yanağıma bir öpücük konduruyor.

Beej yüzüme bakıyor, bana biraz aşağıdan bakıyor.

"Küçük kız kardeşimin doğum gününe çete reisi erkek arkadaşını mı getirdin?" "Erkek arkadaşım değil," diyorum ona uzun kaşlarımla.

Bana bakıyor. "Demek istediğim bu değil."

Sırf ona dokunmak için göğsünü dürtüyorum. "Çete liderinin en iyi arkadaşını satın almışsın."

Gülümsememeye çalışarak yüzü biraz

seğiriyor. "Ayrıca benim amacım bu değil."

"Demek istediğin buraya yalnız gelmemi istedin, böylece sevmediğin kız arkadaşını benim önümde sergileyebilecek miydin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Burada benim yerime onunla birlikte olduğun için üzülmemi mi istiyorsun?"

Yüzü ciddileşir. "Parks-"

Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. "Denemene gerek yok, Beej. Onunla birlikte olduğun için hep üzgünüm."

"Dinle, konuşmamız gerek-"

"Magnolia!" Allie heyecanla kollarını boynuma doluyor, Bridge de arkasında duruyor.

BJ sözünün kesilmesi üzerine iç geçiriyor, gözleri yorgun bir şekilde kız kardeşine gülümsüyor. "Allie B!" Kollarımı ona doladığımda parlak bir gülümsemeye zorluyorum. "Mutlu doğum günü!"

"Elbisemi beğendin mi?" Gucci'den aldığı süslemeli kadife süslemeli ipek krep ve streç jarse elbiseyle kendine işaret ediyor.

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Evet."

"Teşekkürler." Omuz silkiyor. "Ağabeyimin birlikte olduğu eski kız arkadaşı

gerçekten bana ait."

Ona sevgiyle gülümsüyorum, kemerini biraz ayarlıyorum. "Harika bir zevki var."

"Öyle." Eteğini düzeltiyor.

"Koca kafalı da," diye araya giriyor kız kardeşim ve BJ gülüyor.

"Peki seksi çete reisi nerede?" Allie etrafına bakınıyor. "Onunla tanışmak isterim."

Beej boğazının arkasından bir ses çıkarır ve uzaklaşır. "Siktir et onu." Kadın kararlı bir şekilde onun ardından başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, çok isterim. Gerçi bunu son yaptığımda sonu oldukça kötü bitmişti, o yüzden-" Ona bir bakış attım. Allie gülüp koluma vuruyor ve kız kardeşim adımı söylerken gözlerini deviriyor.

"Hadi gel." Bridget, Al'ın elini tutarak onu Julian'ın yanına götürür.

Peşlerinden gidiyorum, omzumun üzerinden BJ'in odada nerede olduğuna bakıyorum. Henry'yle birlikte köşede duruyor, Henry onunla konuşuyor, bir şey anlatmak için iştahla ellerini kullanıyor ve BJ sadece beni izliyor.

"Danny Ocean," diyor kız kardeşim yattığım çocuğa. "Bu benim en iyi arkadaşım, Allie."

"Merhaba." Allie ona elini uzattı. "Sen seksi çete lideri olmalısın."

Julian ona sırıtıyor. "Arkadaşlarım bana böyle der." Allie'nin elini tutup öpüyor. "Doğum günün kutlu olsun - beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Başını sallıyor.

"Doğum günü hediyen olarak, senin için kapatmamı istediğin biri var mı?" Julian şakacı bir şekilde sorar.

"Julian!" Ona tokat atıyorum ve Bridge gözlerini devirerek nefesinin altında küfrediyor.

"Şaka yapıyorum-" Gülüyor, sonra Allie'ye ağzını açarken kulaklarımı kapatıyor. "Şaka yapmıyorum."

Elinden kurtulmak için kıvranıyorum. "Şaka yapıyor, şaka yapıyor-" diyorum Allie'ye ve Julian'ın yanındaki şimdiye kadar fark etmediğim adama.

Bridget onu çekip uzaklaştırmadan önce Allie sevinçle gülüyor.

Bridget ona, "Sana yakışıklı olduğunu söylemiştim," der. "Ama ne aptal!"

Başımı kaldırıp Julian'a bakıyorum, bana ilgi göstermesini bekliyorum. Beni belimden tutuyor ve biraz gergin bir gülümseme veriyor. "Tiges, bana birkaç dakika daha verebilir misin?" "Oh-" Biraz şaşırarak geri çekiliyorum. "Evet, tabii ki-" Bana bir gülümseme gönderiyor ve yanağımdan öpüyor.

Başını ona doğru sallıyor. "Seninle barda buluşuruz." Oraya doğru ilerledim ve BJ'i orada buldum. Onun yanında duruyorum. "Jordan nerede?" "Gelemedim," diyor beni izlerken.

"Gerçekten mi?" Ona bir bakış attım. "Kız kardeşinin yirmi birinci yaş gününe. Pek iyi bir kız arkadaş değil."

Ne demek istediğimi anlatmak için ona bakıyorum. Yüzü geriliyor. "Onu düşündüğünden daha çok seveceksin."

Onu savunmasından hoşlanmadığım için bara doğru eğildim. Barmene "Martini" dedim. "Islak ve kirli, lütfen." BJ içkisini yudumlarken ben ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve masum. O da

Başını sallarken gülümsememeye çalışarak bana bakıyor. "Saçmalıyorsun." "Eskiden benim bu yönümü severdin," diyorum ona sessiz bir gururla.

Farklı ruhların sıralandığı arka duvara bakıyor. "Hâlâ öyle," diyor bana bakmadan. Barmene başını sallıyor. "Negroni lütfen, dostum. Teşekkürler."

Bana dönüyor, ellerini ağzına bastırıyor, yüzü gergin. "Sana bir şey sormam lazım."

Yutkunuyorum. "Tamam mı?" "Beni affettin mi?" "Ne için?" Yüzümü ona döndüm.

"Paili için," diyor ve sanki kalbimi 35. kattan aşağı bırakıyor. Burnumdan nefes alıyorum, içkimden uzun bir yudum alıyorum.

"Hayır."

Başını bana doğru sallıyor. "Ama beni sevdiğini söylemiştin."

Biraz kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Seni sevemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

aynı nefeste sana kızgın?" Saçmalığı karşısında başımı sallıyorum. "Eğer yapamıyorsam, seni hiç sevmemişim demektir."

Bir kahkaha atıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Sen ve ben takılıyoruz-"

"-Biz hiç takılmadık." Başımı sallarken ona bakıyorum, gözlerim acıyla yuvarlak. "Sen ve ben, biz hiç takılmadık. Asla öyle olmadık."

İç çekiyor ve başını öne eğiyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun..."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Meydan okurcasına başımı salladım. "Ve ne olduğunu söylemeni istiyorum."

Duraklıyor.

Ağzı kelimeleri arıyor. "Sen ve ben o gece Galler'de birlikte yattık," diyor onun yerine. "Bu bizi daha fazla mı mahvetti?"

Bu soru beni biraz sarstı ama cevabını biliyorum. "Evet."

Kendi kendine başını sallıyor. "Onu geri itti."

Kaşlarımı
çattım. "Ne
sırtı?"

Bana ciddi bir bakış attı. "Bana güveniyorsun."

Düşünerek alt dudağımı kemiriyorum. "Ne yaptığımız değil, bunun senin için önemli olmadığını öğrenmek."

Başını geriye atıyor. "Tabii ki benim için önemliydi."

"Olmadığını söylemiştin!" Bağırıyorum ve beni susturmak için koluma dokunuyor, bana her yerde gözler ve kulaklar olduğunu hatırlatan bir bakış atıyor.

"Parklar." İç çekiyor. "Gittiğin gibi gideceğini bilseydim asla yapmazdım-"

"Nasıl gittim?" Ona meydan okurcasına bakıyorum, omuzlarım dikleşiyor.

"Nasıl gittin, evet." Yine sinirlenerek başını sallıyor. "Şimdi nasıl gidiyorsun."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Şimdi nasıl gidiyorum?"

"Yüzünde bana nasıl baktığını göremediğimi mi sanıyorsun?" Yüzümü işaret ediyor.

Başımı geri çektim.

"Peki ben sana nasıl bakıyorum?"

Bana bir gülümseme veriyor. Hüzünlü ve hızlı. "Sanki yeterince iyi değilmışım gibi." "BJ." Ona göz kırpyorum ve zihnim milyonlarca anıyla dolup taşıyor.

Onun yanıldığını kanıtlamam gerektiğini düşünüyor.

"-Gitmeye hazır mısın?" Julian beliriyor ve kolunu bana doluyor. "Ah." Şaşkın bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Tabii. Evet-" BJ bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Görüşürüz." Başını Jules'a doğru sallıyor. Ağır ağır yutkunuyorum, gözlerini zorlukla tutuyorum. "Güle güle."

Julian elimi tutuyor ve onun bekleyen arabasına doğru yürüyoruz.

Araba sürerken sessizim ve o da bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda.

"Evet." Başımı salladım.

"Ne oldu?"

Başımı sallarken ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Bunu duymak istemezsin."

Birkaç saniye bana baktı. "Anlat bana."

Yutkunuyorum. "Birlikte yattık."

Başını şaşkınlıkla geriye çeker ve tüm yüzü hızlı ama gergin bir şekilde gerilir.

gerçek bir öfke.

"İtalya'da mı?"

"Hayır." Gözlerimi devirip koluna dokunuyorum. "Hayır, yıllar öncesini hatırla... biz-" Aramızda bir işaret yapıyorum. "Sen ve ben... bilirsin işte... her neyse. Onunla yattık, bana beni sevdiğini söyledi-"

Devam etmek istemiyorum.

"Oh." Başını sallıyor. "Doğru. Hatırlıyorum."

Ağzımı kapatıyorum. "Ama o sırada hâlâ Jordan'la birlikteydi. Yani onu aldattı-"

"-Seninle." Başını salladı.

Başımı sallıyorum.

"Evet."

"Tekrar yapacağını mı düşünüyorsun?" Julian tahmin ediyor. "Bilmiyorum," diyorum, gözlerine

bakmadan.

Julian tüm bunlara kayıtsız kalarak biraz omuz silkiyor.

"Belki de öyle olur." Ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Birbirini seven insanlar her zaman birbirlerini incitir." Bana dirsek attı. "Bilmen gerekirdi, bu konuda tam bir profesyonelsin."

Küçük bir sesle "Sence tekrar yapar mı?" diye sormadan önce ona karanlık bir bakış attım.

"Ben de öyle demedim-" Çenesini kaşıyor, yorgun. "Dinle, Ballentine gibi çocuklar, kabul görmesi için her zaman doğru şeyi yapmaları gerektiğinin öğretildiği ailelerde doğarlar."

"Ne kadar tuhaf." Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Kapa çeneni-" Bana bir bakış attı. "Bu tür düşünceler Magnolia - insanları mahveder. Artık her şey kendine verdiği değere bağlı. İyi olmak için iyi olmak. Bektan bir şey yaptı ve başına bir şey geleceğinden korkuyor. Elinde değil. Ama insanlar insandır ve insanlar insanları incitir-" Tekrar omuz silkiyor. "Bu sadece insan olmanın doğasında var. Her şeyi berbat ederiz."

Ona üzgün bir bakış attım.

"Ve onun sorunu-" Julian bana bir bakış attı. "Bu senin hatan, Parks." Biraz geri çekiliyorum, alınıyorum ama beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Sende farklı ya da daha iyi olmak istemene neden olan bir şey var." Julian umutsuzca biraz omuz silkiyor. "Sadece senin için yeterince iyi olmaya çalışıyor ya da öyle bir şey."

"Öyle dedi," diyorum Julian'a sessizce. "Ona benim için yeterince iyi değilmiş gibi baktığımı söyledi."

Julian bir kolunu bana doluyor ve kokluyor.

"Bu tam bir saçmalık. Ona sanki Michael Angelo'ymuş gibi bakıyorsun." Başını sallıyor. "Senin için yeterince iyi hissetmiyor, hepsi bu."

"Hepsi bu kadar, değil mi?" Ona bir bakış attım.

"Evet." Julian beni arabasına kaldırırken dürtüyor. "Şaka yapıyor ama. Senin kötü bir çocuktan ne kadar hoşlandığını bilmiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen kötü bir çocuk değilsin, Julian." Alay ediyor.

"Sen-" Başımı ona doğru sallıyorum. "Bu senin en büyük heyecanın." Ona meydan okuyan bir bakış attım, o da bana kısık bir bakış attı.

Sonra burnunu çekip pencereden dışarı bakıyor ve umarım haklı olduğumu biliyordur,

Çünkü öyle olduğumdan çok eminim.

ALTMİŞ BEŞ

BJ

Henry ve ben Burton Place'deki The Guinea Grill'de oturuyoruz.

En sevdiğimiz pub, ancak buraya pek gelemiyoruz çünkü Parks bir halk evine yakın hiçbir yerde görülemeyeceğini söylüyor. Onu en son götürdüğümde orada oturup ellerini ve etrafındaki tüm yüzeyleri küçük bir şişe Carex ile dezenfekte etti.

"Taur's'la aranız nasıl?" Çenemle başımı sallıyorum.

Sandalyesinde biraz geriye yaslanıyor. Yorgun.

"Bunu aştım, dostum." Başını sallıyor. "Bu çok fazla."

"Georgia'lı kıza ne oldu?"

"Evet." Omuz silkiyor. "O harika biri. Süper zeki. Belli ki deli gibi ateşli. İnsanları okuyor, insanların yüzlerini okuyabilen küçük bir sihirbaz gibi - ki bu da onu sana getirdiğim gece Taura'ya aşık olduğumu bilmesi dışında harika bir şey."

"Ah." Başımı salladım. Bir kahkaha atıyorum.

"Sorun etmediğini söyledi ve biraz takılmaya devam etti, ama bilmiyorum. Transparan hissetmek hiç

eğlenceli değil." "Sen ve Jo

iyi misiniz?" Henry başını

eğdi, emin değildi.

"Öyle mi? Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Gün geçtikçe daha da

garipleşiyor ve zorlaşıyor." "En azından bunun hakkında konuştunuz mu?"

Kardeşim omuz silkiyor. "Biraz. Çoğunlukla sen ve Christian 2.0 olmak istemiyoruz."

Bir kahkaha attım. "Bu kızlar, dostum."

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Londra'dan gitmeliyiz."

Henry iki elini de saçlarında gezdirir, gergindir. Kafasını sallıyor

bunu atlatabilir.

"Sen ve Parks, ne var ne yok? Yeni bir şey var mı?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Ona hâlâ söylemedim."

Henry gülümsüyor ama rahatsız olmuş gibi.

Henry bana, "Seni seviyorum, dostum," dedi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın - Christian'a söyleme."

Bir kahkaha attım.

"Yani bunu söylediğimde, seni sevdiğim için söylüyorum-"

İşte başlıyoruz. Gözlerimi deviriyorum.

"Ama sen ne halt ediyorsun?"

Bu noktada adil bir soru aslında.

Bir süredir bunu bekliyordum. Küçük kardeşimin kıcıma ne zaman a ğ a b e y l i k yapacağını merak ediyordum. Beni düzeltmeye çalışacak.

"Al's'ta ona anlatmaya çalıştım." Young's London Original'ımı çalışıyorum. Üstü meyvemsi, sonu acı.

"Ve?" Henry bana sabırsız bir bakış attı.

Omuz silkiyorum. "İşimiz yarıda kesildi."

"Saçmalık." Sandalyesine geri oturur. "Eğer ona söylemek isteseydin zaten yapmıştım."

Ona bir bakış attım. "Bu doğru değil."

"Ah evet." Gözlerini deviriyor. "Magnolia söz konusu olduğunda kendini dizginlemekte ne kadar iyi olduğunu u n u t m u ş u m . "

Bana bir bakış attı ve ben de onu tersledim.

İki elimi başımın arkasına koydum ve sırtımı kırdım. "Bu sefer farklı olmalı, dostum."

Kardeşim bana bıkkın bir bakış attı. "Anlaştık."

"O kısmı henüz çözemedim." Alt dudağımı ısırıyorum, başımı biraz çaresizce sallıyorum.

"Bu konuda kafam oldukça karışık, dostum."

"Ne hakkında?" Henry iç geçirir. "Senin Jordan'la ilişkini bitirdiğini öğrendiği an Jules'la ilişkini bitirecek-"

Ona başımı salladım. "Konu bu değil."

"Sonra ne olacak?" Henry birasını yudumlamadan önce sabırsızlıkla sorar. Nefes veriyorum. "O gün Angsley'de bana nasıl baktığını görmedin."

"Siktir, Beej." Henry yorgun bir şekilde nefes veriyor. "Sana nasıl baktığını görmüyorsun, bu senin kafanın içinde."

"Hayır, değil." Ona dik dik bakıyorum. "Kendin söyledin ama-"

"Dinle." Henry yumruğuyla ön koluma vuruyor. "Objektif olarak, onun geçmişte senin ona davrandığından daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor muyum? Evet."

Başım düşüyor ama o devam ediyor.

"Ben de objektif olarak onun sana davrandığından daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor muyum?" Kaşlarını kaldırıyor. "Evet."

Ona tekrar baktım.

Henry iki kaşını da kaldırarak, "İkiniz de s ı ç ı p b a t ı r d ı n ı z , " diyor. "Bu birbirinize ait olmadığınız anlamına gelmez."

Yutkunuyorum, dilimi alt dudağıma bastırıyorum. "Beni affetmedi, Hen."

"Biliyorum." Yavaşça başını sallıyor. "Ona zaman ver."

Omuzlarımı kaldırıyorum, yenilmiş hissediyorum.

"Ne kadar?" Henry omuz silkiyor. "Fark eder mi

Beej? Burası Parks."

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi ovuşturuyorum. "Yıllar oldu." Henry emin değilmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Öyle mi?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce Paili olduğunu öğrendi, değil mi? Sonra bir yıllığına gitti. Bunu düşünmedi, görmezden geldi, ne pahasına olursa olsun senden ve ondan kaçtı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

"Sonra geri geliyor, seni tekrar görüyor, seni tekrar seviyor - ya da hala - nasıl baktığına bağlı." Kendi kendine omuz silkiyor. "Ve şimdi, olaydan bu yana ilk kez, siz lanet olası Pails'le uğraşıyor."

Ona bakıyorum.

"Şimdi, bu zaman çizelgesini göz önünde bulundurarak - gerçekten sadece yaklaşık 5 aydır bununla uğraşıyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama takip ediyorum. Sanırım bu mantıklı.

"Biri ona zamanın aslında böyle işlemediğini söylemeli." Bıramı geri atarken ona bakıyorum.

Henry yüzünü buruşturdu. "Senin sorunun gibi geliyor."

Manolya

Julian ve ben bu akşam St James'teki Maison Francois'da akşam yemeğine gittik ve yemek tuhaf bir şekilde randevu gibiydi. Ama sanırım onunla her zaman öyledir. Çok çekici, bazen de rahatsız edici bir şekilde öyle. Her şeyi konuşarak halledebilir.

Sipariş ettiği her şeyin tadına baktıktan sonra masada karşıma oturdu ve sadece bana baktı.

Komik bir bakıştı. Biraz uzak. "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Sen sadece..." Sözüünü yarıda kesti.

"Ne?" Kaşlarımı daha fazla çattım.

Kaşlarını çatmadan önce birkaç saniye daha bana baktı. "Sıcak-" diye homurdandı. "Siktir."

Bir kahkaha attım.

"Sıcak mı?" Ona göz kırptım. "Söyleyeceğin şey bu muydu?"

"Hayır." Bana sert bir bakış attı ve ellerini Vetements'tan aldığı siyah logo desenli pamuk karışımlı jarse kapüşonunun cebine soktu. "Söyleyeceğim şey, hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğun ama tam bir baş belası olduğundu, işte şimdi bunu söylüyorum."

Yine de kendimi daha uzun hissediyordum çünkü orada bir yerde bir iltifat gömülüydü.

Jonah'nın kulübünün önüne geldiğimizde Julian içeri girmeden önce bana bakıyor.

Bana tuhaf bir gülümseme veriyor. Gözleri tedirgin, ağzı kapalı.

Aptal Bridget.

Nedenini bilmiyorum. Bir şekilde onun hatasıymış gibi hissediyorum.

Beni içeri götürdü ve merdivenlerin yarısına kadar öptü.

Büyük bir öpücüktü.

İğrenç ama gösterişli bir şekilde değil. Sadece etrafımızdaki her şeyi ve herkesi göz g ö r e g ö r e u m u r s a m a m a k . Her ne pahasına olursa olsun bir öpücük.

Bu da güzel bir öpücük.

Bir eli yüzümde, bir eli saçımda. Vücudu benimkini duvara bastırıyor. Biraz uzaklaşıyor, yüzümün üzerinde geziniyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bu ne içindi?"

Bana biraz omuz silkti. "Sadece bir sebep."

Sonra beni belimden tutup merdivenlerden yukarı itiyor, Jonah ve Beej'i bulana kadar beni ö y l e tutuyor.

Jules ikisine de başıyla selam veriyor ve BJ'nin önünde ellerinin belimde olmasından dolayı anında kendimi mahcup hissediyorum.

Neden bilmiyorum. BJ bana tuhaf tuhaf bakıyor. Gözleri h e r zamankinden daha yuvarlak.

Yutkunuyor. Yutkunuyorum.

Göğüs kafesimde yaşayan kanarya, kuş salıncağına atlayıp cıvılamaya başlıyor ve Londra'nın en gürültülü odası, gece yarısını çeyrek gece bana odaklandığında, asla geçemeyeceğim gözlerle dünyanın sesini kısıtığında, küçük taşların üzerinden akan yavaş bir nehir gibi hissedebiliyor.

Merhaba, ağzım.

Bana belli belirsiz bir gülümseme ve göz kırpmıyor.

"Oi." Julian çenesini Beej'e doğru sallıyor. "Yapmam gereken işler var - ona bir içki getirebilir misin?"

Biraz şaşkınlıkla Julian'a bakıyorum. O da tam olarak çıkaramadığım bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Beej başını sallar. "Emin misin?"

Jules, Jo'ya onu takip etmesi için başını sallıyor ve sanırım bu mantıklı. Julian bu yönünü benden ayrı tutmak için elinden geleni yapıyor.

Beej kanepeye bakıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Jordan nerede?" Yanına otururken soruyorum.

Eğiliyor ve neredeyse yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten konuşmamız gerekiyor, sen ve ben."

Hemen gergin hissediyorum. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum, elimi müsamahayla sallıyorum. "Devam et, konuş."

Gülümsemesini bastırıyor, etrafına bakınıyor ve sonra başını sallıyor. "Burada olmaz."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Nerede o zaman?"

Çenesini bana doğru sallıyor. "Yarın ne yapıyorsun?"

Kalbim yerinden fırlayıp boğazıma düğümlendi.

"Bilmiyorum," diyorum ona kısık bir sesle.

Kaburgalarımı dürtüyor. "Şimdi biliyorsun."

Yanaklarım hemen pembeleşiyor ve bu umurumda değil, bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Hepsi korkunç derecede belirsizdi."

"Yaşayacaksın." Bana doğru başını sallamadan önce küçük bir gülümseme verdi. "Bugün ne yaptın?"

Omuz silkiyorum. "Bridge ile Annabel'de öğle yemeği." Gülümsüyor. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Sen söyle, haftalık öğle yemeklerini sen yiyorsun."

Bana bir bakış attı. "Birlikte yaşıyorsunuz." Sonra kanepede biraz geriye yaslanıp başını arkaya yaslıyor ve bana gülümsüyor.

"Kimin aklına gelirdi ki, sen ve Bridget birlikte yaşıyorsunuz..." Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "O benim en iyi arkadaşım."

"Hayır, biliyorum ama bunu kabul ettiğine gerçekten inanamıyorum. Kâbus gibi bir ev arkadaşı o l u r d u n . "

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ve o da bir kahkaha atıyor. "Yapardın," diye ısrar ediyor.

"Bilmenizi isterim ki, birlikte yaşaması çok kolay biriyim."

"Bana yeni aldığı sebzeleri bulaşık makinesine koyduğunu söyledi."

"Onları temizlemeye çalışıyordum!" Biraz bağırdım ve o da gülmeye başladı. "Koli basili kapmasını istemedim. Sebzelerin solması benim suçum değil."

Bana gülümsüyor, bana öyle bir bakıyor ki sanki

Yine okuldayız. Balear Adaları'nda bir yatta on beş yaşımdayım ve burnunu burnuma bastırıyor, şimdi gerçekten olmasını istediğim gibi ve beni sonsuza dek seveceğine söz veriyor.

BJ boğazını temizler. Anı kaybolur.

"Bunun gibi." Rodarte'den aldığım elbiseme çenesini uzatıyor. "Seni hep puantiyeli hayal etmişimdir."

Bu gece bir düğme kadar tatlı görünüyorum.

Versace'den siyah nervürlü örgü kırpılmış hırka, süslemeli puantiyeli ipek-dokuma midi elbise ve Tom Ford'dan ateş motoru kırmızısı 105mm kilitli stiletto sandalet poppy.

Alt dudağını yalıyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

"Ne düşünüyordum biliyor musun?"

Yüzümü biraz daha ona dönüyorum, gömleğine dokunuyorum çünkü Julian burada değil ve ben dokunabiliyorum.

Greg Lauren'den mavi kapüşonlu flanel ceket, Saint Laurent 50's Signature Destroyed T-Shirt ve Dickies'ten açık mavi Cutoff 874 iş pantolonu.

"Ne?"

"Sen ve Christian'ın aradığı gece mi?"

Yüzüm bocalıyor, kafam karışıyor.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece aklımdaydı."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sence

bunu bilerek mi yaptı?" "Paili mi?"

Şaşıarak geri çekildim.

Başını sallıyor.

Ona başımı salladım. Olmaz öyle şey.

Zımnı bir anlaşmazlık içinde omuz silkiyor. "Artık bilmiyorum."

Perry'nin doğum günü yemeğindeydik. BJ ve ben Christian'ı Box'ta dövdüğü geceden beri konuşmamıştık. Onu 3 Aralık'ta ağaçta görmüştüm ama o kadar.

O zaman da ona bir şey söylemedim.

Sadece omzuna yaslandım. Ayakkabımla toprağa $E = MCZ$ yazdım.

O bakmıyorken, ona geri dönmeme izin vermesi için dua ettim ve sonra oradan ayrılıp Christian'a geri döndüm.

Ben hep böyleydim. Nasıl yalnız kalacağımı bilmiyorum. Hepsi BJ'in suçu.

Kendimi asla yalnız hissetmemem konusunda her zaman çok iyiydi. Bu yüzden onun yokluğunda kendimle oturmaktan korkuyorum.

Her neyse, Perry'nin doğum günü için hep birlikte bir yerlere gitmemiz gerekiyordu. Onun ısrarıyla. O akşam yemekte Paili masada kafasında oda dağılımlarını gözden geçiriyordu.

"Ben ve Perry, Beej ve Jonah. Christian ve Parks."

Hepimizin yüzü dondu.

"Hayır. Yani-" Geri adım atmaya çalıştı ama artık çok geçti.

"Bunu neden bilerek yapsın ki?" BJ'ye bir bakış attım.

"Belki de yakalanmanı istemiştir?" Omuz silkiyor. "Oyun alanını eşitlemek, kendi suçluluk duygusunu hafifletmek."

Ve belki de haklıdır. Destansı boyutlarda bir berbatlıktı.

"Hiç mantıklı değil." Omuz silkiyor. "Kimse seninle yatmaktan hoşlanmıyor. Herkes senin kendi odana sahip olmanı tercih ediyor çünkü paylaşması çok zor birisin."

Ben somurtuyorum, o yine de omuz silkiyor.

"Ne yaptığını biliyor olmalıydı," diyor sesi emin bir şekilde.

Sonra çenesiyle bana başını sallıyor. "Christian'la neden o gece ayrılmak istediniz?"

"Mm." Ağzımı oynatıyorum, düşünüyorum. "Onunla hâlâ görüştüğümüz ortaya çıkınca Jonah kendini kaybetmeye başladı. Ben Jonah'a bağırıyordum, sen de biraz şaşkın bir şekilde öylece oturuyordun, sonra başını salladın ve 'Biliyor musun dostum? Sorun yok' dedin. Christian bana bunu söylediğini söylediğinde yüzüm düştü. Ve seni hâlâ sevdiğimi biliyordu." Kendi kendime başımı salladım. "Bu yüzden beni bir kenara çekti ve kimsenin yer tutucusu olmadığını söyledi. İlişkiyi bitirdi."

Beej biraz sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Ve daha sonra üç yıl daha elinde tuttu."

Ona bir bakış attım ve o yine güldü.

"O gece seninle eve kadar yürümüştüm, hatırlıyor musun? Bana izin verdiğin için o kadar heyecanlanmışım ki kusabilirdim."

"Beni eve bırakacağını söylemiştin."

Kilometrelerce yürüdük. Gerçekten kilometrelerce.

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda neredeyse evime dönmek üzereydik.

"Restorandan çok uzağa park etmişsin."

Güldü. "Aslında bir araba aldım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve kaşlarımı çatarak inanamadım.

"Park Lane'de ön tarafa park ettim." Özür dilercesine omuz silktili.
"Sadece seninle konuşmayı bitirmeye henüz hazır değilim."

"BJ!" Güldüm, çarpan kalbimin yanından geçerek ona baktım. "Bu ayakkabılarla yürümenin ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun?"

Ona altı inçlik Louboutin'lerimi gösterdim.

"Özür dilerim-" Bir kahkaha attı ve bana gülümsedi. "İşte, yolun geri kalanında seni ben taşıyacağım."

"Ne?" Gözlerimi kırptım. "Yük katırı gibi mi?"

Bana şefkatli bir gülümseme verdi. "Senin için her şeyi yaparım."

"Arkadaşım olur musun?" Ona bakarak sordum, bundan çok ama çok daha fazlasını istiyordum.

Sokağın köşesinde bir kez başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa Parks."

Bu kulüp ışıkları altında çoğu zaman her şey olduğundan daha iyi görünebilir. Hepimiz bu pembe gözlüklerin kurbanı olmuşuzdur ama o değil. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm yüzünde, dünyada en sevdiğim ağız olmasa da altın rengi var. BJ dilini alt dudağına bastırıyor ve onu o kadar çok öpmek istiyorum ki - ağzımı izliyor - o da beni öpmek istiyor. O bakışı biliyorum. Sanırım bana doğru eğiliyor. Bunu yapıp yapmayacağını merak ediyorum - eğiliyor, eğiliyor, eğiliyor - ve geri çekilmeden önce bir saniyenin bir kısmı için, başını biraz sallıyor ama bir şekilde hiç değil.

"Jules nerede?" Etrafına bakınıyor. "Onu bulmalıyız."

"Oh." Birkaç kez göz kırptıyorum ve başımı sallıyorum.

"Tamam."

Bu beni biraz şaşırttı.

Ama sanırım artık biz buyuz... BJ, aramızdaki anlara mal olsa bile herkes için doğru olanı yapmaya çalışıyor.

O ayağa kalkıyor, ben de kalkıyorum.

"Ofisler belki?" BJ omuz silkiyor.

Yolu gösteriyorum. Kekoa ofislere giden koridorun yanında duruyor. Umut verici bir işaret. Ona bir gülümseme veriyorum, ama o bana gergin bir gülümseme veriyor. "Julian aşağıda mı?"

"Evet, ama-"

O konuşurken yanından geçiyorum. Kaba davranmıyorum, daha önce Julian'ı görmek istediğimde hiç görememiştim, bu yüzden Kekoa'yı geçip bir köşeyi dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Beline bir kız dolamış. İtiyor.

Malzemelerin sürtünmesini duyabiliyorum. Kız nefes nefese.

Açıkça seks yapıyorlar. Açıkça. Ne olduğunu anlayacak kadar seks yüzünü biliyorum.

Ve sonra kahkaha gibi gelen birkaç nefes veriyorum. Julian BJ'in onu omuzlarından tutup duvara çarpmasıyla aynı anda omzunun üzerinden bana bakıyor.

Kız orada öylece durur, birkaç saniye irkilir ve elbisesini değiştirir.

Onun kim olduğunu biliyorum. Bianca Harrington'ın kız kardeşi. Onu daha önce görmüştüm.

Çok fazla göz makyajı ve kahverengi, dalgalı saçlar.

Julian bana bakıyor - pantolonunu sonuna kadar çekerken gözlerimin içine bakıyor. Off-White'dan siyah ok desenli bol kesim pantolon. Onun için almıştım. Dilini alt dudağına bastırıyor.

"Ne oluyor lan?" Julian'a bağıryorum.

BJ'i üzerinden atmak için kollarını savuruyor ama BJ onu tekrar itiyor. Göğsüne vuran bir elin donuk gümbürtüsünü duyuyorum.

"Evet, ne oluyor lan?"

Julian odağını BJ'ye çeviriyor ve ben gergin hissediyorum. "Oh, gitmek mi istiyorsun?"

Jules ona bakıyor. İttir.

"Evet." BJ düşünmeden başını sallar. İttir.

Julian ona biraz korktuğum bir sırıtış atıyor. "Son üç aydır bunu yapmak istiyordum."

Jules BJ'i tekrar itiyor ve sonra - bam - BJ onun ağzına vuruyor.

Hay sikeyim.

"BJ - dur!" Julian'ın güvenlik ekibiyle aynı anda ona doğru koşarak bağıyorum.

Julian birkaç saniye iki büküm durduktan sonra doğrulur, elini kanlı ağzına bastırır ve aşağıya bakar. Burnunu çekiyor, belli ki BJ ile biraz eğleniyor ve başını sallıyor.

Vay anasını.

Julian dilini yaraya bastırıyor ve biraz kan tükürüyor. Julian beni işaret etti ve Kekoa beni arkamdan yakaladı.

BJ görür ve gözleri paniğe kapılır. "Sakın ona dokunma-"

Sonra Julian ona bir yumruk atıyor. BJ eğilir ama sonra Julian onu alt eder ve BJ geriye doğru düşer.

"Julian!" Bağıyorum.

BJ ona vuruyor, Jules'un ayaklarını yerden kesiyor.

Kekoa'nın kollarında çırpınıyor, onlara ulaşmak için elimden geleni yapıyorum. Tam olarak göremiyorum ama birbirlerine vurma seslerini duyabiliyorum. Yumruğun yüzle buluşma sesini, ağır bir darbe alan çenenin çatırtısını. Bir burnun darbe aldığı anda çıkardığı o korkunç gıcırtı.

Yumruklar havada uçuşuyor, çatırtılar ve çatırtılar var ve sanırım bir noktada ağlamaya başlamış olmalıyım çünkü yüzüm şu anda ıslak ve durmaları için bağıyorum ama ikisi de beni dinlemiyor. Henry için, Christian için, Jonah için bağıyorum.

Jonah kulübün derinliklerinde bir yerden koşarak geliyor ve beni Kekoa'nın kollarından çekip Christian'ın kollarına atıyor, sonra da birbirlerini parçalamaya çalışan en iyi iki arkadaşının arasına dalıyor. BJ'i sürükleyerek uzaklaştırıyor, onu geride tutuyor.

Julian ayağa kalkar, göğsü kabarır. Yüzü kan içinde. BJ'e bakıyor, başını sallıyor. "Onu buradan çıkarsan iyi edersin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Jonah BJ'yi koridorda itiyor ve yanımdan geçerken göz göze geliyoruz - o da kanlı - yanımdan geçerken gözleri zgn ve ağır bakıyor.

Nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor. "Ne yapıyorsun?" Julian'a bağıriyorum.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Julian bana bağıriyor, yüzüme doğru geliyor. Christian'ın beni tutuşu sıkılaşıyor. "Biz ıkmıyoruz! Sadece sevişıyoruz."

Ağlama gibi gelen bir nefes alıyorum. Belki de öyledir. Neden ağlayacağımı bilmiyorum.

BJ için endişelendiğimden olabilir mi? Utandığım için mi? Julian'ın bana bunu yapmasına üzüldüğüm için mi? Bunu bana kaç kere yaptı? Ben her zaman köşede miyim?

Julian elini bana doğru sallıyor ama gözlerimin içine bakmıyor. "Onu eve götür," diyor özellikle kimseye söylemeden.

"Gel." Christian beni Julian "dan uzaklağtırıyor ve o bunu yaparken Julian bana bakıyor.

Nefes alış verişı düzensiz ve gözlerinin kenarları gerçekten anlamadığım bir acıyla yıpranmış görünüyor.

Ve sonra ona sırtımı döndüm.

ALTMİŞ YEDİ

BJ

"Aklını mı kaçırdın sen?" Jonah beni itti. "Beej?" Beni tekrar itti. "Delirdin mi sen?"

Başımı sallıyorum, en iyi arkadaşımı geçip ona geri dönmeye, bu işi sonsuza dek bitirmeye çalışıyorum.

"BJ!" Jonah beni sertçe iterek tekrar bağılıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Koridorda bir kızı beceriyordu ve Parks bunu gördü." Başımı salladım. O orospu çocuğuna inanamıyorum.

"Umurumda değil, Beej." Beni tekrar itti. "O İngiltere'deki en tehlikeli adam. Ne isterse yapabilir."

Başımı ona doğru salladım, çenem gergindi. "Onunla yapamaz."

"Beej-" Beni omuzlarımdan tuttu. "Beni dinlemeni ve bunu kafana sokmanı istiyorum: O. Öldürebilir. Öldürebilir. Öldürebilir."

Jonah nefes veriyor, yüzü stresten geriliyor. "Şimdiden olabilir."

Umurumda değil, şu anda dışında olduğum binaya bakıyorum, nasıl geri dönebileceğimi, ona nasıl geri dönebileceğimi merak ediyorum. Onu onunla bıraktığımıza inanamıyorum.

"Gitmemiz gerek." Jonah başını sallıyor. "Eğer buraya gelir ve seni görürse-"

"Parks nerede?" Etrafta onu arıyorum.

Başını sallayarak beni arabasına doğru itti. "Bu şu anda senin sorunun değil, dostum." "O her zaman benim sorunum." Ona ters ters bakıyorum. Jonah Escalade'inin karşı tarafından beni izliyor.

"Hastaneye ihtiyacın var mı?"

Kanayan ağzımı sildim. "Hayır, ben iyiyim."

Kendisi incelemek için yüzümü çevirdi. Derin bir kesiği dürttü. "Buna dikiş atılabilir."

Onu tokatladım. "İyiyim dedim

ya." Pencereden dışarı

bakıyorum, çenem sabit. "Beni

ona götür," diyorum ona.

Jonah başını sallar. "Beej, hayır-"

"Evet."

"Orada olabilir."

"Umurumda değil."

"Evet, biliyorum dostum." Jonah bana bakıyor. "Gözlerinde hiçbir şeyi umursamayan bir bakış var ve onun hakkında böyle düşündüğünü biliyorum ama onunla birlikte olmadığını bilmiyorsun. Olabilir-"

Ona başımı sallıyorum. "-Onunla ilişkisini bitirecek. Şimdi." Jo

bana kızgın bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü onu ben zorlayacağım."

Jonah ellerini gözlerine bastırır, yorgun bir şekilde nefes alır ve sinirli bir homurtu çıkarır. Başını sallar ve şoförüne döner.

"Planlar değişti. Grosvenor's Square, dostum."

Kızların evinin önüne geldiğimizde ilk Jo indi ve etrafına bakındı. Diğer silahlı arabaları, Jules'un tanıdığı çocukları kontrol ediyor. Başını bana doğru sallıyor, kapıya doğru eğiyor.

Taura'yı arıyor, Jules'un orada olup olmadığını kontrol ediyor, sonra da asansöre biniyoruz.

Buraya daha önce gelmediğim için nefret ediyorum, buraya gelmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Taura bizi içeri aldı, içeri girerken yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi bana.

Etrafta onu arıyorum. "Nerede o? O iyi mi?"

Tausie çenesini koridorun sonundaki odaya doğru sallıyor. "Ona kendin sor." Koridorda öfkeli Bridget'in sesini takip ediyorum.

"-Pahalı piç!" Bridget ayağını yere vurarak bağırıyor. "Sümüklü, iğrenç -" Beni görüyor. "Oh." Gözlerini kırıştırdı. "İster inan ister inanma, senden bahsetmiyordum."

Bir kahkaha attım. "Bir kez olsun."

Parks yatağından başını kaldırıyor, gözleri kocaman. Bu gece tehlikeliler,

hepsi

kırmızı ve ekstra yeşil. Çabucak ayağa kalkıyor.

Bridget aramızda bir bakış attıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. "Sen iyi misin?" Hareket etmeden ona sordum.

Bana doğru koşuyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başımı hareket ettirerek inceliyor. "Öyle misin?"

Yarık dudak, biraz morarmış göz, kesik yanak, kanlı burun.

"Gel." Bileğimden tutup beni banyosuna çekti.

Bir yüz bezini ılık suyla ıslatıyor ve yüzümdeki kanı temizlemeye başlıyor.

Kahretsin, ona yakın olmayı seviyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmuyor. Bilerek yapıyor. Benden utanıyor.

Aylardır olmadığımız kadar yakın - yüzlerimiz arasında santimetre bile yok - ama gözlerimin içine bakmıyor. Yanağımdaki kesiği inceliyor.

"Bu oldukça kötü görünüyor," diyor bana.

Başımı sallıyorum, gözlerini izliyorum, benimkileri bulmalarını bekliyorum. "Dikiş atılması gerekiyor sanırım."

"Dikiş istemiyorum."

"Yara izi kalacak."

Başımı eğiyorum, böylece göz göze geliyoruz.

"Buna değer." Sinirle yutkunuyor.

Alt dudağımı yalıyorum.

"Ne halt ediyorsun, Parks?" Başımı ona doğru salladım. "Beej-" İç geçiriyor ve ben de ona kafamı sallıyorum.

"Hayır, ciddiym. Onunla ne yapıyorsun?"

"BJ-" Küçük elleriyle gözlerini kapatıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Sana çok aşığım. Çok aşığım. Ve seni başkasıyla görmek beni çürütüyor. Bilmiyorum-"

Ve sonra onu öperim.

Elleri hâlâ gözlerini kapatıyor. Geldiğini göremedi. Sadece öp onu.

Kollarımı vücuduna doladım, onu kendime doğru çektim, bu sırada o lapa gibi oldu.

Kendime beş saniye veriyorum ve her şey serbest. Ona çok aşığım, onu öpmekten başka yapmak istediğim çok şey var, ama bu sefer işi berbat etmiyorum ve doğru yapıyoruz. Yutkunuyorum ve sonra geri çekiliyorum.

Bana baktı, yanakları pembeydi. Göz kırpıyor. Hızlı nefes alıyor. Yüzündeki saçları itiyorum.

"Onunla ilişkini bitir," dedim.

Başını salladı. "Tamam."

Ağzımı bir kez daha onunkine bastırıyorum ve sonra gidiyorum.

Manolya

Ertesi gün Knightsbridge'e giderken gerginim.

Dürüst olmak gerekirse üzgünüm
de. Buna hakkım olmadığını
biliyorum.

Başka bir adama Shakespearevari bir şekilde aşığım ve Julian bunu biliyor, ama önce onunla ilişkiyi bitirmeden BJ ile yatmazdım ve aynı olmadığımızı biliyorum. Julian'ın Julian olduğunu ve sadece kadınlara değil, tüm insanlara tek kullanımlıkmış gibi davrandığını biliyorum, ama aslında - belki de beni farklı gördüğünü düşünmeye başlamıştım. Belli ki ben de onun için herkes kadar gözden çıkarılabilirim.

BJ beni öptü ama. Bu tüm
darbeleri yumuşatır.

Bu öpücüğün ne anlama geldiğini bilmiyorum. Jordan'la ilgili ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Julian'la ilişkiyi bitirmemi söyledi.

Dün gecedan sonra muhtemelen öyle yapardım.

Kızın bacaklarını adama dolamışken çıkardığı küçük sesleri zihninden tam olarak silemiyorum - seks sesleri üçüncü tarafların bakış açısıyla son derece istilacıdır ve diğer insanları asla böyle görmek istemedim - ama bunu gördüm ve şimdi de görmezden gelemiyorum. Bu yüzden şimdi, açıkçası anlamadığım bir şekilde biraz üzgün olsam da, yine de buna bir son vereceğim.

Yatak odasına doğru yürüyorum ve kapısını
çalıyorum. "Ne?" diye seslendi ve ben de kapıyı
açtım.

Benim olduğumu görünce daha dik oturdu.

Sonra Bianca'nın kız kardeşini ve başka bir sarışın kızı görüyorum, ikisi de onun yatağında. "Gidin," diyor onlara kabaca.

Her iki kız da yatağından yuvarlanır, çabucak kıyafetlerini toplar ve koşarak dışarı çıkar

odasından.

Orada durmuş, kollarımı kavuşturmuş, kaşlarımı indirmiş, onları değil onu izliyorum. "Güzel," onlar gittikten sonra ona ters ters bakıyorum.

Yataktan kalkarken gözlerini deviriyor. Tamamen çıplak. Yatağının yanında duran bir çift siyah eşofman altını kapar. Kenzo'dan siyah kaplan motifli eşofman altı.

"Bir çete liderini beceriyordun. Ne bekliyordun ki?"

Louis Vuitton'dan aldığım ters çevrilebilir Damier Azur kapüşonlu şalımı çıkarırken ona "Senden daha fazlası," diyorum.

Sinirli bir şekilde burnunu çekiyor ve başını bana doğru sallıyor. "İsteddiğini aldın."

Ona bir bakış attım. "İsteddiğim neyi aldım?"

Başını geri çekti. "Ballentine'in dün gece senin evine gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Her yerde gözlerim var," diyor bana. "Her şeyi görüyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatarak ona doğru yürüyorum. "Onu geri almışsın." Omuz silkti. "Bir şey değil."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ne?"

"Ne?" Alay ediyor. "Beni bir kulüpte bir kızla sevişirken gördüğünde senin onurunu savunacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Çok tatlı-" Elini umursamazca sallıyor. "Seni ne kadar çok seviyor."

Biraz kuşkuyla ona bakıyorum.

Hayır. Gerçekten yapmış olabilir mi?

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu gerçekten benim için mi yaptın yoksa bu sadece mutlu bir tesadüf mü?"

Bana uzun uzun bakıyor, soru orada asılı kalıyor ve ben cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Sessizlikte söylemediği o kadar çok şey var ki, bilmediğim şeylerle dolu olduğunu hissedebiliyorum. Her ne ise, bunu yaparken ona karşı hissetmek istemediğim tuhaf bir şefkat hissetmeme neden oluyor.

Julian boğazını temizliyor ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Biliyor

musun? Ben

Senin için yapamayacakları çok az şey olduğunu düşün en erkeklerin arasına girdiğimi söylemekten utanıyorum, Magnolia Parks."

Yüzüm yumuşuyor.

"Aman Tanrım." Ona doğru yürüyüp yatağına oturdum. "Ciddi misin sen?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Senin için yeterince iyi hissetmeye ihtiyacı vardı.

Hiçbir şey bir delikanlının özgüvenini sevdiği kız için savaşmak kadar artıramaz." "Julian..." Elini tutuyorum. Elini tutmama izin verdi.

"Yani..." İz sürüyorum.

"Teşekkür ederim."

Elimi ağzına götürüp öpüyor, başparmağını bileğimde ve Khaite'den aldığım beyaz Maddy ribana örgülü kazağımın kolunun altında gezdiriyor.

"Bir şey değil," dedi ve elimi bıraktı. "Ve rahatladım."

Biraz kaşlarımı çatarak ona göz kırpıyorum.

Başını sallarken göz ucuyla bana bakıyor.

"Daisy'nin ele avuca sığmaz olduğunu sanırdım ama sen tam bir baş ağrısıydın."

Kaşlarımı daha fazla çatıyorum.

Yüzüme bakıyor ve kıkırdıyor.

"Yine de buna değer," diyor küçük bir baş

sallamasıyla. "Yani bu kadar mı?" Ona

soruyorum. "İşimiz bitti mi?" Başını sallıyor.

"Evet. İşimiz bitti."

Ona sevgiyle bakıyorum. "Seni özleyeceğim."

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Eminim yapacaksın. Yatakta benim kadar iyi olmasına imkân yok."

Ona bir bakış attım.

Biraz hassas görünen bir gülümseme yayıyor. "Senin adına sevindim." "Öyle mi?" Ona gülümsüyorum, yanaklarım biraz pembe.

Başını sallıyor.

"Hey." Onu dürtüyorum. "Bana bir iyilik yapıp sevdiğim adamı vurmaz mısın?"

Bunu düşünüyor ve bana omuz silkmeden önce yavaşça başını sallıyor.

"O tüm niyet ve amaçlar için bir Hemmes. Onların koruması altında. Bu

yüzden

Sen de öylesin, yani benimkine ihtiyacın yok. Ama yine de sende var." Bana sabit bir bakış atıyor. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ben senin adamınım."

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Evet, öylesin."

Ayağa kalkıp kapısına doğru yürüdüktan sonra dönüp ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Sen çok tehlikeli bir adamsın, Julian. Bunu biliyorum." Ona bir bakış attım. "Ama umarım bunun ötesinde ve öncesinde, gerçekten çok iyi bir adam olduğunu biliyorsundur."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve bir kez başını sallıyor. "Görüşürüz, Tiges."

Manolya

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Kız kardeşime işaretle sordum.

"Seninle yemeğe." El çantası rafımın üçüncü sırasından parlak yeşil Ghillies sınırlı sayıda üretilen Birkin çantamı alıyor.

"Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Evet." Başımı sallıyorum, kısık gözlerle ona bakıyorum, kıyafetiyle uyumlu olduğundan emin oluyorum - Versace çengelli iğne logolu tişört, Lisa Yang'dan Danni kaşmir hırka ve Totême'den siyah orijinal kırpılmış düz paça kot pantolon. Teknik olarak uyuyor, aslında oldukça iyi. Ama teknik olarak da çok etkilenmedim... Bununla birlikte, ayrılmayı reddettiği o markasız deri kova çantadan uzaklaşması için her zaman sabırsızlanıyorum. Bu çantayı 2018'de sırt çantasıyla çıktığı bir gezide Kuta'daki bir sokak satıcısından almış. Sırt çantası! İğrenç. Bridge yine de bayıldı. Bir gün Endonezya'da evleneceğini söyledi. Midem hassas olduğu için Skype'a girebileceğimi söyledim ve her an klinik olarak yetersiz beslenmiş sayılmama sadece bir mide gribi kaldı, bu yüzden riske girmeye değmez.

"25.000 sterlin değerinde," dedim ona. "O yüzden

biraz dikkatli ol." Bana birkaç kez göz kırptı.

"Ne oluyor, Magnolia?" Başını sallıyor ve onu rafa geri koyuyor. "Bu bütün bir köyü bir yıl boyunca beslemeye yeter."

"İrkçi görünüyor-" Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır." Bana sert bir bakış attı. "Deli ve gülünç görünüyorsun." "Beni suçlama, Pierre Alexis Dumas'yı suçla. Beni gerçekten toplar burada."

Bridge başını sallar. "Gerçekten bilmiyor."

"Bu gece geliyor musun?" Taura neşeyle Bridge'e soruyor ve kendini yatağıma atıyor.

"Hayatta kaçırmazdım." Köprü heyecanla ısıldıyor.

"Heyecanını sevdim." Takdirle başımı sallıyorum. "Sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum - akşam yemeğinde kot pantolon ve tişört giymen hepimizin hoşuna gidiyor mu? İnsan olarak geldiğimiz nokta bu mu?"

Bridget kafası karışmış bir halde kendine bakar. "Giydiğim şeyin nesi var?"

Kafam karışmış bir şekilde Taura'ya bakıyorum. "Pardon - kot pantolon ve tişörtü yüksek sesle söylemedim mi?"

"Kot pantolon ve tişörtün nesi var?" Bridget'in kaşları daha da çatılır.

"Hiçbir şey!" Ona başımı sallıyorum. "Çobanlık yapıyorsan hiçbir şey yoksa bir sokak çocuğu gibi olursun." Bridget gözlerini devirir.

"Acaba üzerini değiştirmeyi düşünür müsün... pwha-" Ayaklarımın üzerinde düşünerek dolabıma doğru ilerliyorum. "Bu küçük Bottega numarası mı?"

Ona siyah ipek örme gömlek elbiseyi gösteriyorum. Başını sallıyor. "Ben olsam giymezdim."

"Doğru." Kaşlarımı çatıyorum ve Air Force 1 giymiş ayaklarını gösteriyorum. "İtiraz ediyorum." Bridget inliyor.

"Spor ayakkabılar gidebilir Bridge," diye kabul ediyor Taura.

Taura zıplayarak Versace'den aldığım siyah zincir süslemeli Medusa sandaletlerimi buluyor ve kız kardeşime uzatıyor. "Bunlar uyacak."

"Daha iyi." Başımı salladım.

"Gergin olduğun ve BJ ile aranızda neler olduğunu bilmediğin için mi bu gece ne giyeceğim konusunda bilgiçlik taslıyorsun ve bir şeyleri kontrol etmek istiyorsun?" diye soruyor sinir bozucu kız kardeşim.

"Hayır." Ona bir bakış attım. "Ne giydiğin konusunda bilgiçlik taslıyorum çünkü ben ülkenin en büyük dergilerinden birinin stil editörüymüm ve sen burada lanet bir çiftlik işçisi gibi giyinmeye çalışıyorsun."

Bridget bana bir bakış attı.

"Ayrıca-" Aralarına bakıyorum. "Bu gece bir şey olup olmayacağını bilmiyoruz zaten. Sadece normal bir gece olabilir."

"Seni öptü," diyor Bridget, sanki o an o zamandan beri zihnimde aktif olarak tekrarlanmıyormuş gibi.

Mükemmel bir öpücüktü.

Bu dünyada onun ağzının benimkine değmesinden daha çok sevdiğim bir şey yok, belki vücudu hariç.

Sinirli bir şekilde omuz silkiyorum. "O zamandan beri benimle konuşmadı." "Sen onunla konuştun mu?" Taura soruyor.

"Hayır."

"Jules'la ilişkinizi bitirdiğinizi bile söylemeyecek misiniz?"

"Oh, şimdi de 'Jules', öyle mi?" Ona gözlerimi deviriyorum. "Çarşamba öğle yemeklerini de onunla mı yemeye başlayacaksın?"

"Hayır," diye sinir bozucu bir sesle beni taklit ediyor ve bana aptalca bir gülümseme veriyor. (Ama nefesinin altında "...Perşembe günleri." diyor. Ona bakıyorum ve şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum).

"Bir şeyler olacak," diyor Taura, aynada giydiği elbiseye bakarken bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Magda Butrym imzalı dantelli çiçek desenli krep mini elbise.

"Çocuklardan biri sana bir şey söyledi diye yoksa sadece iyi niyetli bir kız mı oluyorsun?" Bridget açıklıyor.

"İkincisi."

"Siktir." Nefesimin altında inliyorum.

"Jordan'a ne oluyor?" Bridget soruyor. Omuz silkiyorum.

"Bu gece geliyor mu?"

Yine omuz silkiyorum.

Tausie ağzını büzer, bu genellikle söylemediği bir şeyi bildiği anlamına gelir, bu onda sevdiğim bir özellik değildir, ancak başkalarının sırlarını söylememekte iyidir, sanırım teorik olarak takdire şayan ama aynı zamanda tam anlamıyla sinir bozucu, bu yüzden ...

"Hadi tren enkazı." Bridget beni kapıya doğru çekti. "Hadi gidelim."

Annabel'e vardığımızda tüm çocuklar (Jordan yok) masada oturuyor.

Sanırım belli etmemek gerekiyor ama içeri girdiğimde Jonah'ın BJ'e dirsek attığını görüyorum.

ve çenesi biraz gevşiyor ki bu da her zamanki gibi benim umudum ve niyetim.

Başını hafifçe eğiyor ve ayağa kalkarak masanın etrafında bana doğru yürüyor.

Biraz utangaç görünüyor ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum - eğer bu bizim büyük anımızsa - Mayfair'deki Annabel'de tüm en iyi arkadaşlarımızın ve Londra sosyetesinin yarısının önünde, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu ve yeniden biz olduğumuzu dünyaya böyle mi duyuracağız - ama sonra kollarını bana doluyor. Beni göğsüne çekiyor, o çok sevdiğim, eskiden ekmek tekmem olan sarılmalarından birini yapıyor. Alabildiğimi alıyorum, onu tüm tanıdıklığıyla içime çekiyorum, kendimi ona sıkıca bastırıyorum, Dolce & Gabbana'dan giydiği aslan karışımı desenli ipek Hawaii gömleğinin benim gibi kokmasını sağlıyorum ve biraz geri çekilip ona bakıyorum.

"Hey." Ağzı seğiriyor, kolları hâlâ belimde. "Selam."

Kollarım hâlâ boynundayken gözlerimi ona dikiyorum.

Beni geçip bakıyor ve yüzü aydınlanıyor.

"Bridget Dorothy Parks!" Kız kardeşime sarılmak için beni bıraktı.

"Şehirde ve topuklu ayakkabılarla! Burada olman için sana ne kadar ödedi?"

Bridget ona şakacı bir bakış atar. "Yeterli değil."

Sanki beni rahatsız ediyormuş gibi, sanki kız kardeşimi ne kadar çok sevdiği dünyadaki en sevimli şey değilmiş gibi gözlerimi deviriyorum.

Henry'nin yanına oturuyorum, o da kolunu bana doluyor.

"Pantolonunu beğendim." Başımı salladım. Sunset Army ceketini, Greg Lauren pantolonu.

Saçımı çekip beni yüzüne yaklaştırmadan önce bana gururlu bir gülümseme veriyor.

"Sen mi yaptın?" diye

fısıldıyor. Başımı sallıyorum.

Gülümseyiyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Aferin kızıma."

BJ masanın diğer tarafından başını sallayarak bize bakıyor. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Hiçbir şey-" Henry elini havada salladı. "Sadece Parks'ın artık bir çete lideriyle yatmadığını."

Beej gülümsemesini bastırmakta berbat bir iş çıkarıyor. Elini ısıırıyor.

alt dudağını bükerek, birkaç kez başını sallıyor ve diğer yönü işaret eder.

Çenesini bana doğru salladı. "Biraz sohbet etmek ister misin?" "Elbette," diyorum ayağa kalkarken sessizce.

Onun önünde yürüyorum, böylece beni izlemek zorunda kalıyor çünkü harika görünüyorum ve ona Jordan'dan daha güzel olduğumu ve gözbebeklerime kadar bacaklarım olduğunu hatırlatmak istiyorum. Kıyafetimin geri kalanını görebilmesi için Max Mara'dan aldığım siyah Ludmilla Icon'u çıkarıyorum. Saint Laurent'den kemerli deri süslemeli süet mini elbise, Gianvito Rossi'den siyah süet diz üstü çizmeler ve Chanel'den 2004 model Holy Bible clutch.

Bahçenin arka tarafında bir masa bulduk. Benim sandalyemi çekip karşıma oturuyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, daha ateşli olacağını düşünmüştüm. Tekrar bir araya gelmemiz.

Geçen gece banyomda beni öptüğünde havai fişek gibi hissettim.

Başparmağını ısıtıyor, gülümsüyor. "Hey." "Bunu zaten söylemiştin."

Kıkırdıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Jordan'dan ayrıldığını mı?"

Şakacı bir şekilde gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Yaptın mı?" Tekrar soruyorum, kaşlarım gergin bir beklentiyle kalkıyor. Yüzü yumuşuyor. "Evet."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımla oynuyor.

"Tamam." Birkaç kez başımı sallıyorum, yanaklarım pembeleşiyor. "O zaman neden beni öpmüyorsun?"

"Arkadaş olmak istiyorum." Vay anasını.

Elimi ondan geri çekiyorum.

Boynum ısıtıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Pardon?"

Gözlerini deviriyor ve elini uzatarak beni bekliyor. "Bana elini ver."

Biraz midem bulanıyor. Ağlamaya başlayabilirim. Onun önünde değil, onun önünde kendimi tutmalıyım.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Masanın diğer tarafına doğru uzanıyor. "Bana lanet elini ver-" "Hayır."

Ondan uzaklaşıyorum.

Burnundan yüksek sesle nefes alıp veriyor ve bana ters ters

bakıyor. "Ben ve Jordan Mart ayında ayrıldık."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?"

"Haftalar önce ayrıldık-" Omuz silkiyor ve sonra başını eğerek kabul ediyor. "Ama muhtemelen seni düğünde gördüğüm anda ilişkimiz bitmişti."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

"Arkadaş olmak istiyorum," diyor bana tekrar.

Ona başımı salladım. "Arkadaşın olmak istemiyorum."

Bir kahkaha attı. "Ben de senin arkadaşın olmak istemiyorum ama bu-"
Aramızda el sallıyor. "-şimdi bu kadar."

Yüzüm bir an için ifadesizleşiyor, sonra kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

"Seni seviyorum Parks-" BJ gözlerini devirir. "Altı yaşımdan beri sana aşığım ve bana bir topa benden daha iyi vurabileceğini söyledin ve dinle, neredeyse yirmi yıldır öyle ya da böyle birlikte olduktan sonra, sana söylemek zorundayım, Magnolia, bu doğru değil." Başını sallıyor. "El-göz koordinasyonun berbat."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, kırgın ve biraz da şaşkın.

"Bir topa bile vuramıyorsun. Ama seni seviyorum," diyor bana. "Sana aşığım, hiç durmadım, ölene kadar da durmayacağım, seni seviyorum. Ve işte bu

-" Basit bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Yani aceleye getirerek işi berbat etmeyeceğiz. Şimdi elini geri alabilir miyim, lütfen?"

Yine de alıyor, yüzük parmağımla oynuyor.

Yanaklarım pembeleşti ve tüm otokontrolümü Theory'nin ters çevrilebilir pamuk karışımı jarse ve polar eşofman altlarını ondan koparmamaya yönlendirdim.

"Acele etmemize gerek yok," diyorum ona, gözlerimi çok kırpıştırarak çünkü gerçekten acele etmek istiyorum.

"Parklar." Bana bir bakış attı. "Eğer bilinçli olarak acele etmezsek

birkaç saat içinde tekrar hamile kalmanı

sağlayacağım..." İç çekiyorum. Bu çok mu kötü olurdu?

Ona şüpheli bir bakış attım.

"Biz hiç arkadaş olmadık."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ayrıca sadece birlikte olduk ya da birbirimizi öldürmeye çalıştık."

"Sadece birlikte olamaz mıyız?" Çaresizce omuz silkiyorum ve o da başını sallıyor.

"Seninle birlikte olup başka insanlarla seks yapamayacağımı görmeni istiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"-Ve kendini güvende hissetmek için biriyle çıkmaya gerek olmadığını görmek istiyorum." "Ama-"

Başını bana doğru sallıyor. "Bana güvenebilirsin Parks. Güvenebileceğini görmem gerek." Biraz omuz silkiyor. "Senin de güvenebileceğini görmen gerek. Bana sadece hayatında güvenemezsin. Kalbin de bana güvenmeli."

"Seviyorum." Kaşlarımı çatıyorum çünkü bunun doğru olmasını gerçekten istiyorum ve ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz.

"Bilmiyorsun," dedi bana. "Ama yapacakların." Elini itiyor tekrar saçlarını karıştırdı. "Göreceksin."

Ona bakıyorum, gözlerini düşünmemeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum ve bunun yerine ne kadar aptalca olsa da bana söylediklerine odaklanıyorum.

"Nasıl arkadaşın olacağımı bile bilmiyorum." Bir kahkaha attı ve bunu düşündü. "İkisi de değil."

Yüzümü buruşturuyorum. "Arkadaş mı?"

Bir kez başını sallıyor. "Arkadaşlar."

"Benimle vakit geçirir misin?" diye sordum.

"Her zaman." Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Beni alışverişe götürür müsün?"

"Evet."

"Benim yatağında mı uyuyacaksın?"

Gözlerini kıstı. "Belki."

"Belki mi?" Kaşlarımı

çatıyorum.

"Belki." Başını sallıyor. "O ellere dikkat edersen..."

Bana şakacı bir gülümseme veriyor ve sonra başını hafifçe eğiyor.

"Sadece bir dakikalığına, Parks. Bu işi nasıl düzgün yapacağımızı bulana kadar."

"Arkadaş olarak mı?"

Göz kırpıyorum.

Gözlerini deviriyor.

"Arkadaş' kelimesini ayıp bir kelimeymiş gibi kullanmayı bırak."

Kaşlarımı muzipçe yukarı kaldırıyorum. "Sana kötü sözler söylesem benimle arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçer misin?"

Bana bir bakış attı.

"Parklar." Ben de onun

yüzüne bakıyorum. "Beej."

Başını biraz sallar. "Parks, bu benim için önemli." İç çekiyorum ve yutkunuyorum.

"Beni sevdiğine söz veriyor musun?" Başını sallıyor.

"Sonsuza kadar."

"Ve sen benimle olmak istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sonsuza kadar." Tekrar başını sallıyor. "Ve olacağım. Bunu çözeceğiz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve boğazımın arkasından hafifçe hırlıyorum. "Peki."

Yüzü aydınlandı.

"Öyle mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet."

Restorana geri döndüğümüzde aptalca sesler çıkaran arkadaşlarımızın yanına gidiyoruz. Henry'nin yanındaki yerime otururken gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum.

"Hepimiz iyi miyiz?" Henry aramıza bakarak parlak bir şekilde soruyor. Boğazımı temizliyorum.

"BJ'in isteği üzerine... arkadaş olacağız."

"Ne oluyor lan?" Bridget eğilip BJ'nin kafasına bir şaplak atıyor.

"Hayır!" diye inliyor Henry.

Jonah yüzünü kapatır ve öfkeli bir inilti çıkarır. "Bu onaylanmamış bir karardı-"

Beej masanın karşısından beni izleyerek gülmeye başlıyor.

Christian bana temkinli bir bakış fırlatıyor. "Kahretsin, bu baş ağrısına benziyor." "İyi misin?" diye fısıldıyor Taura.

"Beni sevdiğini söyledi," diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor ve BJ'ye bakıyor. "Ona onu sevdiğini söyledin ve doğum günümde yaptığın pislikten sonra hâlâ arkadaşın olmasını mı istiyorsun?"

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bunu bir sebepten dolayı fısıldadım."

Elini bana umursamazca vuruyor ve diğer herkese bakıyor. "Beej'in Parks'a aşık olduğunu öğrenince şaşırın var mı? Hızlıca ellerinizi kaldırın-" ("Hayır," "Çok açık," "Aslında tek konuştuğu bu," "Gerçekten onu daha az sevmesini isterdim," hepsi aynı anda söylüyor).

BJ bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, arkadaşlarımızın gülünçlüğü karşısında başını sallıyor.

Sırıttıyor.

Ve ona bakıyorum, sinirli görünmeye çalışıyorum ama onunla her şey daha iyi, her şey eğlenceli, her şey özel hissettiriyor, onun aptal arkadaşı olmak bile lanet hayatımın zamanı gibi geliyor ve ona surat asmak istiyorum, bana yol vermesini sağlamaya çalışıyorum ama mutlu görünüyor ve onu kendimi sevdiğimden daha çok seviyorum, bu yüzden onun mutlu olmasını benim mutlu olmamı istediğimden daha çok istiyorum.

Ayrıca.

Ona bir hafta veriyorum.

YEDİ

BJ

Uzun zamandır geçirdiğim en iyi hafta, tekrar onun arkadaşı olmak.

Onu golf oynamaya götürdüm. Şok edici: O bir çöp. Bu da tam olarak sevdiğiniz ve ağırdan almaya çalıştığınız bir kızıdan isteyeceğiniz şeydir. Her delikte vuruşuna kesinlikle yardım ettim ki bu gerekenden çok daha fazlaydı.

Çok kolay bir şekilde geri adım attık.

Geçen gün okulumuza doğru uzun bir yolculuk yaptık. Gerçek bir nedeni yoktu, arabaya bindik ve Kent'e doğru yola çıktık. Gerçekten hiçbir şey hakkında konuşmadık, sadece şu anda farklı hissettiğim bir şey olan bok atmak.

Aramızdaki rahatlık başka bir şey. Herkes bizim kadar rahat değil.

Bu kolay bir ilişki değil ve o da birlikte olunması kolay bir insan değil. Demek istediğim bu değil, zamanın %900'ünde tam bir kabus, ama aramızdaki rahatlık muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak türden bir şey. Yatılı okul ve travma bağlarının sonucu ve onun kalbi benim kolumda, benimki onun arka cebinde.

Magnolia ile Holland Park'ta 25 numarada ailesiyle akşam yemeği için buluşacağım ve dürüst olmak gerekirse biraz altıma sıcıyorum. Jo bana Harley ve Julian'ın çok iyi anlaştıklarını söyledi. Harley ona isterse onunla evlenebileceğini söylemiş, ki bu bana saçmalık gibi geliyor. Evet, Harley gevşek bir babaydı ama kim kızını bir çete lideriyle evlendirir ki?

Yine de duymak biraz zor.

Ailesi eskiden beni severdi ama şimdi (Bridge'in yanı sıra) neye bulaştığımı bilmiyorum.

Ön kapıyı çaldım. Tuhaf. İlk randevumuzdan beri bu kapıyı çalmamıştım. Kapı açıldı ve Magnolia'nın şaşkın yüzü çerçeveyi doldurdu.

"Kapı mı çalıyor?" Bana bir bakış attı. "İşleri gerçekten ağırdan alıyorsun."
Ona gülümsedim, içeri girdim, bileğini tuttum ve onu kendime çektim.
İliklerime kadar hayalimdeki kız.

Hayatta olmak için ne boktan bir zaman. Sevdığım kız kollarımda, henüz sıçıp batırmadım, tek amacı ruhumu parçalamak olan biriyle takılmıyor ve büyüdüğü evin antresinde duruyoruz, annem bazen beni eve çağırdığında ve Parks gitmemi istemediğinde yaptığım gibi ona sarılıyoruz.

Bridget merdivenlerden inerken, "İşte bu tam bir döngü," diyor. Parks küçük bir iç çekiyor ve ben de ağzımı saçlarına bastırıyorum çünkü Onu henüz öpmeyeceğim ve o da geri çekiliyor.

Bridge'e bir kol atıp Parks'ı yemek odasına kadar takip ediyorum. Çenemi oraya doğru sallıyorum. "Orada benim ciyaklama derecem nasıl?" Bridget yüzünü buruşturuyor.

"Söylemesi zor."

Kaderimi kabullenerek başımı sallıyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Bridget başını sallıyor. "Yeni BOTM orada-"

"Bu da ne şimdi?" Ona göz kırpmıyorum.

"Aydın erkek arkadaşı." Parks kız kardeşine gözlerini devirerek topuklarının üzerinde döner.

"Arrie'nin mi?"

"Hayır, Bushka'nın." Magnolia gözlerini deviriyor. Ona bir bakış fırlat. "Ona hak vermemek elde değil."

Bridget, Magnolia'ya "Bu oldukça ateşli aslında," diyor.

"Harika." Gözlerimi deviriyorum.

"Ve genç." Bridget bana baktı.

Parks ve ben bakıştık.

Yemek odasına giriyoruz. Bu odaya bayılıyorum. Hep sevmişimdir. Garip, evdeki yemek odamız gibi değil. Annem de babam da paralı ailelerden geliyor, babam annemden daha çok (babamın babası İngiltere'nin en büyük süpermarket zincirini kurdu, annemin babası avukattı ve annesi de oldukça ünlü bir sanatçıydı) ama yine de paralı. Ama yine de büyüme şeklimiz çok farklıydı. Annem her şeyi pişirir, babam da sonrasında temizlerdi. Evdeki yemek odası bir aile yemek odası gibiydi. İsmimi kazımıştım

Sekiz yaşındayken masaya koymuştum. Annem onu orada tuttu. Babamın yeni bir masa almasına izin vermiyor.

Buradaki yemek odası bana her zaman *Güzel ve Çirkin* filminde masanın iki ucunda yemek yedikleri sahneyi hatırlatmıştır. Kocaman bir masa, kocaman sandalyeler, kocaman bir oda. Teatral bir zenginlik. Haftanın farklı günleri için farklı porselenler var. Bugün Çarşamba seti.

Parks'ın favorisi. Royal Albert'ten Old Country Rose.

Bunu bildiğim için kendimden biraz nefret ediyorum ama yıllardır bu konuda gevezelik edip durdu, bana bunun bizim Çarşambamız değil, Pazar çinimiz olacağını söyledi.

Pazar günlerimi onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Odaya girdiğimde Harley ayağa kalktı, elini uzattı. "Dönmüşsün."

Bir kez başımı salladım, gülümsedim. "Uzun mesafe için."

Ceketimi - Burberry - omuz silkerek çıkarıp sandalyeye fırlatıyorum, ardından Arrie'ye bir öpücük veriyorum, sonra Bushka'ya bir öpücük veriyorum ve yeni erkek arkadaşımın elini sıkıyorum. (Nathan. Sarışın, cankurtarana benziyor. Çok genç.)

Mars'a dönüyorum ve yüzümü biraz buruşturuyorum. Ağzı çekiliyor ve yüzümü iki elinin arasına almadan önce gözlerini kısarak bana bakıyor. Bana ters ters bakıyor ama kenarları yumuşak.

"Yüzünü görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız-"

Magnolia başını sallayıp yanıma oturdu. "Bir çete lideriyle yatmam Mars için gerçekten göz açıcı oldu. Her şey beni en iyi arkadaşımın aldatıp kalbimi kırmandan çok daha kötü olabilirdi."

Parks'a bir bakış attım ve o da bana şımarık bir gülümseme verdi.

Marsaili bunu düşünerek, "Daha kötü de olabilirdi, daha iyi de," diyor. "En başta onu aldatmayabilirdim."

"Ne?" Alay ediyorum. "Ve seni o yüksek at üzerinde hayatının yolculuğuna mı çıkarayım? Mars, asla yapmam."

Ona kocaman bir sırıtış attım ve Harley bana uyarıcı bakışlar attı. "Dikkat et..."

Parks babasından Marsaili'ye bakıyor ve aralarını işaret ediyor. "Bu arkadaşlığı sevmiyorum."

"Biz evlendik," diyor babası ona.

"Peki," dedi Magnolia başını eğerek, "öyle misin?"

"Evet," diyor Marsaili başını sallayarak, aynı anda Harley de "Gerçekten evet," diyor.

Parks burnunu kıvrır. "Belki de teknik olarak, bir düzeyde, evlisiniz."

"Gerçek seviye." Harley başını sallar.

"Evet." Parks onu görmezden gelir.

"Sadece bazen bunu tam olarak kabul etmediğimde, ilişkinizi zihnimde tamamen arkadaş olarak kategorize etmeyi daha kolay buluyorum."

Harley bana bir bakış fırlatıyor, çoğunlukla eğleniyor, biraz da telaşlanıyor.

Tekrar başını sallamadan önce dilini bir saniyeliğine yanağına bastırıyor.

"Evet, ama hayatım, biz aslında evliyiz."

Parks mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz o zaman."

"Magnolia, hayatım." Annesi ona doğru eğildi. "Harika bir elbise, hayatım. Bayıldım, gerçekten."

"Oh!" Magnolia nasıl yapıyorsa öyle ışıldıyor, iltifatlara devam etmek isteyen biri olup olmadığına bakıyor. Bridget gözüme takılıyor, bana etkilenmemiş bir bakış atıyor ve ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim! Çok ilginç değil mi?"

"Bu bir elbise." Bridget gözlerini devirir.

"Bridget." Parks kaşlarını çatıyor. "Chloé'nin 2021 Sonbahar Podyumundan deri taraklı kesik elbisesi. Tamamen muhteşem." Magnolia Bridget'e aptalmış gibi bir bakış atar. "Gabriela Hearst bir vizyoner. Çok sade ama broderie anglaise'e çok tuhaf göndermeleri var."

Bridget yüzünde şımarık bir ifadeyle ona "Bunlar uydurma kelimeler," der. Parks onu karşılar.

"Bridget, sen bundan daha akıllısın. Modanın son derece önemli ve belirleyici olduğunu biliyorsun. Toplumumuzda oynadığı önemli rol nedeniyle onu kucaklamanın tam zamanı."

Bridget kendine biraz daha şarap koyarken gözlerini deviriyor. "Neden böylesin? Mesela neden kıyafetleri bu kadar çok seviyorsun?"

Magnolia'nın yüzü kaşlarını çatıyor ve burnundan soluyor. Kesinlikle kızgın, yine de hiçbir şey söylemiyor. Sonra Harley sandalyesinde geriye yaslanır.

"Hangi ülkede olursam olayım ona *Vogue'un* eski sayılarını getirirdim," diyor onu izlerken.

Ona bakıyor - belki de ters ters bakıyor - yeniden on beş yaşındaymış gibi görünüyor ve kalbim göğsümde bir topaç gibi dönüyor çünkü onu seviyorum ve üzgün görünüyor ve bu benim için yeni bir haber. Yirmi yıldır tanıdığınız biri hakkında yeni bir şey öğrenmenin ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz? Hiçbir fikrim yoktu.

Babasına hiç yapmadığı gibi bakıyor, sanki onu umursuyormuş gibi, sanki onun hiç yapmadığını umursuyormuş gibi ve düşüncemin arka planında bir yerde aklıma geliyor - kar yağışı gibi, siz farkında olmadan sessizce, ve sonra arkanıza bakarsınız ve tüm arka bahçeniz, bildiğinizi düşündüğünüz her şey, tamamen beyaz örtüyle kaplanır. Sadece onun onayını istiyordu.

Teknik olarak dostça bir şey değil ama uzanıp dizini sıkıyorum. Başparmağımı tutmadan önce bir süre elime bakıyor ve kız kardeşine üzüntü, meydan okuma ve küçümseme karışımı bir bakış atıyor.

"Ee, Nathan," diyorum yüksek sesle, işleri hareketli tutuyorum çünkü biliyorum ki

yapmamı istiyor. "Sen ve Arrie nasıl tanıştınız?"

"İbiza'da tanıştık." Odaya gülümsüyor. "Ve ilk görüşte aşktı. Nasıl olmasın ki?" Gözlerini ona diyor. "Şu ağza bak."

Nathan bunun Arrie'nin eski kocası ve kızlarının önünde söylenecek tuhaf bir şey olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Hakkını vermek gerekirse, orada oturan, varlığından rahatsız olmuş görünen ve Nathan'ın eski karısının dudaklarını takdir etmesinden hafifçe rahatsız olan Harley Parks'ın eski karısıyla çıkıyor olmasından hiç etkilenmemiş görünüyor.

Bu büyük bir cesaret mi yoksa farkındalık eksikliği mi bilemiyorum ama her iki durumda da onu biraz sevmemi sağlıyor.

"Kilitli gözler, kilitli dudaklar-" Arrie ona doğru sırtıyor. (Magnolia yanımda bir öğürme sesi çıkarıyor ve onu susturuyorum).

"Gecenin geri kalanını yıldızların altında ve çarşafaların arasında dans ederek geçirdim." Kıkırdıyor.

"Anne." Bridget kaşlarını çatıyor.

Arrie ona sevgiyle bakıyor ve acaba ondan gerçekten biraz hoşlanıyor mu?

Nathan'a başımı salladım. "Kaç yaşındasın dostum?"

"Yirmi üç," diyor ve ardından suyundan bir yudum alıyor. Harley neredeyse sandalyesinden düşecek ve Magnolia'nın kafası geriye çekilecek. "Tanrım, Arrie-" Harley ona bakıyor. "Yirmi üç mü?"

"Ne?" Göz kırpıyor.

"Kızlarımız yirmi üç yaşında-"

("Aslında yirmi dört yaşındayım ama sorun değil." Bridget başını sallarken Magnolia omuz silkiyor. "Yirmi iki ama evet, ortalamasını alalım.")

"Ne olmuş yani?" Arrie giderek daha sinirli görünerek şöyle der.

"Peki yirmi üç yaşında biriyle ortak neyiniz var?" "Çok şey."

Nathan omuz silkiyor.

Arrie, Harley'e kendini beğenmiş bir bakış atar.

Harley bir şey söyleyecek olur ama Bushka araya girer-

"-O kadar da kötü değil." Bushka omuz silkiyor. "Yirmi altı yaşında biriyle çıkıyorum." Magnolia dehşetle bakar. "Kim?"

Bushka beni işaret ediyor. Marsaili gözlerini deviriyor.

"Sana iyi vakit geçiriyorum." Başını sallıyor ve sonra Parks'ı işaret ediyor. "O kadar küçük ki, nasıl içileceğini bilmiyor."

Parks kaşlarını çatıyor.

"Şey," diye düşünüyorum, "nasıl içileceğini iyi biliyor. Ama nasıl tutacağını pek bilmiyor."

Parks kaşlarını daha fazla çatıyor ve ben de ona sırtıyorum.

"İyi bir aşık olacağım." Bushka başını sallar ve Magnolia biraz şarap tükürür. ("Vay canına." Mars başını sallarken Bridget başını sallar. "Votka koymayacağım

artık meyve suyunda. Hayır. Benden ne kadar istediğin umurumda değil.")

Bushka'ya şakacı bir bakış attım. "Biliyor musun? Her ne kadar cazip bir teklif olsa da, aslında bu kıza aşığım-" Parks'a kasıtlı olarak bakmıyorum. "Ve ağırdan alıyoruz. Hızımızı ayarlıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, hızımızı ayarlamakta hiç bu kadar iyi olmamıştım."

("Söyleyeceğim," diyor Harley nefesinin altında.)

"Ve benim işim de etrafta dolanmak değil." Bushka'ya alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Nasıl gidiyor?" Bridget parlak bir şekilde soruyor.

"Evet, iyi." Başımı salladım.

"-Bir hafta oldu," diye araya giriyor Magnolia.

"Bugün çok güzel kızlarla bir çekim yaptım," diyorum Parks'a gururla.

"İki kere bile bakmadım."

"Gerçekten mi?" Bridget göz kırpmıyor. "İki kere bakmadın mı?" "Hayır."

"O zaman güzel olduklarını nereden biliyordun?" Bridget soruyor ve ben de ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum.

"Biraz şarap ister misin?" Magnolia kız kardeşinin üzerinden yüksek sesle soruyor ve şişeyi Nathan'a uzatıyor.

"Oh, hayır teşekkürler-" Başını sallıyor. "Nisan ayı boyunca içmeyeceğim."

Parks ona bakıyor, bilgiyi işlemeye çalışırken yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık var. "Ama... bu 'kuru' ile kafiye bile değil?"

"Anlayamadım?" Nathan gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Ben ve Harley gülmeye başladık.

Arrie asil bir tavırla, "Bir keresinde Dry July yapmıştım," diye açıkladı.

Ve herkes ona farklı derecelerde şüpheli bakışlar atıyor. Parks geriliyor ve gözlerini bana çeviriyor. Başımı ona doğru hafifçe sallıyorum.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Rehabilitasyonda geçirdiği zamandan 'Kuru Temmuz' diye bahsetmesine gerçekten izin verecek miyiz?"

"Öyleyiz." Ona sert bir bakış atıyorum ve o yanımdayken başımın döndüğünü **y ü z ü m d e n** belli etmemeye çalışıyorum.

Magnolia boğazını temizler. "Aslında Eylül ayıydı," der annesine sertçe. "Çok ama çok yağışlı bir Ağustos'tan sonra."

Koluna bir fiske vuruyorum ve o **d a** boktan gözlerle bana bakıyor ve lanet olsun onu seviyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp oracıkta öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kendime ağırdan almamız gerektiğini hatırlatıyorum, kendimizi tekrar boğmamak için gevşekliği sarıyoruz.

Yüzüm istediğimden daha fazla yumuşuyor ama eğilip ona fısıldıyorum, "Annen ondan hoşlanıyor-"

Parks'ın yüzü kaşlarını çatıyor.

"Nereden biliyorsun?" diyor kulağıma doğru.

Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sadece söyleyebilirim." Ama bu bir yalan. Bir sebepten dolayı söyleyebilirim.

Ona 'belirli şeyler' yaptığımda, kalbini tuhaflaştıran şeyler söylediğimde, yüzüne dokunduğumda, ağzımı kulağına dayadığımda Parks'ın yanakları belirli bir noktada pembeleşiyor - bunu ezelden beri yapıyor. Arrie de yapıyor.

Harley ona zaman ayırdığında bunu yüzünde görürdüm. Onu gerçekten sevdiğini hiç sanmıyorum, ama onu sevdiğini her zaman söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen seviyordu.

Yemekten sonra kızları eve bıraktım.

Bridget ikimize gözlerini devirerek bakıyor, biz de dangalak aptallar gibi aşağıda oyalanıyoruz.

Dairesinin önünde durup ona bakarken ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve onu öpmek için elimden geleni yapıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Üşüyor - ona sarılmak zorunda kalayım diye ceket getirmemiştım.

Vintage Parks.

Onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum ve gözleri bildiğim bir şekilde ağırlaşıyor. Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek onu ısıtıyorum.

Tişıörtümün eteklerini çekiştirerek, "Raglan giymeni her zaman çok sevmişimdir," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor ve sonra gözlerini şakacı bir şekilde kıstırıyor.

"Arkadaş olmayı seviyorum bu arada." Başını sallıyor. "Bayılıyorum."

Ona sırtıyorum. "Aynen."

"Güzel." Bir kez başını sallıyor ve ben de kollarını ovmaya devam ediyorum.

"Harika, evet-" Başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Çok kolay. Seni asla kıyafetlerin olmadan d ü ş ü n m ü y o r u m . . . asla."

Gülümsememeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Yukarı gelecek misin?" diye soruyor kocaman gözlerle.

Bunu söylediğinde ona gülümsemek için kendimi zor tutuyorum, başımı sallıyorum ve ağzım kapalı bir şekilde gülüyorum. "...Mmm, hayır."

Kaşlarını çatı. "Neden?"

Ona bir bakış attım. "Çünkü yukarı gelirsem kalmamı sağlarsın."

"Seni kalmaya zorlamak mı?" Uzun kaşlarıyla bana bakıyor. "Ben küçük, etkisiz bir kadınıam."

Başımı eğiyorum. Ona bir bakış atıyorum.

"Sen... hayatımdaki en etkisiz şeysin."

Yanaklar pembe bir şey yapıyor. Bu onu biraz neşelendiriyor, sadece bir saniyeliğine. Sonra somurtmaya geri dönüyor.

"Yani burada kalmayacak mısın?"

"Hayır."

"Yapacağını söylemiştin."

Ona bir bakış attım. "'Belki' dedim." Kaşlarını çatı. "Peki neden şimdi hayır?"

Gözlerimi deviriyorum - ona belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Çünkü senin bir yüzün var."

"Benim bir yüzüm yok," diye somurtuyor. "Yani, bir yüzüm var ama-" Ona bir bakış attım. "Yatak odası gözlerin var."

Biraz daha somurtuyor. "Bunlar benim normal gözlerim."

"Öyle değiller." Bir bakıma öyle olsalar da ona söyledim.

"Ben sana hep böyle bakıyorum," diyor bana ve ben de size söylüyorum - işte gerçek bu. Lisede hamile kalmamızın sebebi de bu.

Ağır ağır yutkunuyorum.

"Ben gidiyorum," dedim ona.

"Hayır!" Küçük ayağını yere vuruyor.

Ağzımı alnına bastırıyorum.

"Yarın kahvaltı?" Baktan bir alternatif olarak öneriyorum. İç geçiriyor. "Tamam."

YEDİ BİR

BJ

Babam bir gıda yoksulları vakfının yönetim kurulunda ve her yıl bağışçılar ve sponsorlar için para toplamak amacıyla büyük bir gala düzenliyoruz.

Bu hem ailemde hem de ailemin dışında büyük bir olay.

Annem her yıl Nisan ayında, Noel'in yaklaşmasıyla birlikte tam bir eriyik haline gelir.

O.

Ben ve Parks ailemin evinde hazırlanıyoruz.

Benim için can sıkıcı ve aşırı kalabalıktı ama annem ve kız kardeşlerim onu giydirmek için orada görmekten hoşlanıyorlardı ve o da bütün öğleden sonra bunu yaptı. Jemima'nın elbisesinin 14.000 sterlin, Madeline'inkinin ise sadece 8.000 sterlin olmasıyla ilgili bir kaos yaşandı çünkü Mads böyle bir velet. Parks tüm saç ve makyajları denetliyor, kontrolü seviyor. Herkese patronluk taslıyor, renklerin birbirine karışması ve kendi deyimiyle 'korkunç bir pigmentasyon eksikliği' konusunda bağırıp çağırıyor ama ben bunların çoğundan uzak durmayı başardım. Sadece Allie, Madeline'e düz göğüslü dediği için onu ağlattığında kısa bir süreliğine dahil oldum. Bu, dahil olmak istediğim bir konuşma değildi, düşünmek zorunda kalmak istediğim bir konuşma hiç değildi. "Hayır, ağlama Madeline, harika göğüslerin var, değil mi Beej?" dediğinde Parks'a attığım bakış.

Şimdi Henry ve ben smokinlerimizle GTA 2022 oynuyoruz. Ben Tom Ford, o Givenchy; ikimizin de stilini yanımda yatan ve hala bornozuyla olan kız belirledi.

"Ey." Kardeşim ona dirsek atıyor ve çenesini televizyona doğru sallıyor. "Bu sana seksi suç lordu flashbackleri mi yaşıyor?"

Telefonundan ona ters ters bakıyor.

"O bir araba hırsız değildi." Gözlerini deviriyor. "Hırsız falan değildi."

Henry ve ben onun başının üzerinden baktık. Bilmediği şey onu öldürmez.

"Magnolia!" Annem kapıda dikilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, Parks'a hâlâ on beş yaşındaymış gibi bakarak azarlıyor. "Giyinmemişsin!"

"Oh-" Parks onun elini umursamaz bir şekilde savurur. "Hayır, ben biliyorum. En son hazır olan kişi olmayı seviyorum, böylece merdivenlerden indiğimde herkes 'Vay canına, çok harika görünüyorsun. Ne giyiyorsun sen? Çok güzelsin.'"

Henry gülmeye başlıyor ve evin başka bir yerinden babam da gülüyor. Ona döndüm.

"Sence burada kırmızı bir halı var mıdır?"

Annem üst katı işaret ediyor. "Yirmi dakika içinde çıkıyoruz. Sadece balgamlı bir tempoda hareket ediyorsun." Manolya surat asıyor ama Lil'in kulakları sağır oluyor. "Yukarı çık ve hemen giyin!"

Parks huysuzca ona itaat ediyor ve ayaklarını sürükleyerek odama çıkıyor. Onu takip ediyorum çünkü buradaki rolümü biliyorum.

Giydiği elbise ne olursa olsun, bana ihtiyacı olacak. İçine girmek için benim yardımına ihtiyacı olan bir elbise seçmiş olacak. Ve içinden çıkmak için. Asla ölmemesini umduğum eski numaraları.

Odaya giriyorum - genç kızlığımdan kalma yatak odam, annem olduğu gibi bırakmış. Jo özellikle şüphelendiğinde bazen burada kalıyorum.

Parks içeri girdiğimi gördü. Bornozunu omuzlarından sıyırdı ve ayak bileklerinde toplandı.

Üzerinde dondan başka bir şey yok. Kapıyı olabildiğince hızlı kapatıp, kendimi kapının önünde sabitledim.

Bir arada tutmak için elimi ağzıma bastırıyorum. Gözleri eğleniyor.

"Ne?" Parlak bir şekilde göz kırpmıyor. "Diğer arkadaşlarımdan önünde üstümü değiştiriyorum.

her zaman."

"Başka hangi arkadaşlar? İki arkadaşın var - kız kardeşin ve Tausie." "Ve Henry," diyor bana.

Ona bir bakış attım. "Henry'nin önünde böyle üstünü mü değiştiriyorsun?" "Hayır, ama o benim arkadaşım."

Ona gözlerimi deviriyorum, bakmamaya çalışıyorum. Ona bir tişörtümü fırlatıyorum ve o gülerek tişörtümden kaçıyor ve benim kararlılığım zayıflıyor.

"Magnolia Parks, yemin ederim ki eğer bunu açtığında giyinik olmazsan

Kapı," diye bağılıyor annem diğer taraftan. Sonra bir saniye bile beklemeden kapıyı ardına kadar açıyor ve Parks arkama geçiyor.

"Anne!" Homurdanıyorum.

"BJ!" Annem bana sert bir bakış attı. "Hazırlanmasını engelleyerek dikkatini mi dağıtıyorsun?"

"Evet," diye arkamdan bakıyor Magnolia, annemden azar işitmek için can atıyor. "Çok dikkat dağıtıcı davranıyor Lil. Bana tişörtler fırlatıyor ve hiç arkadaşım olmadığını söylüyor."

"Çık dışarı-" Annem kapıyı işaret ederken bana bakıyor. "Burası benim odam!" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Artık değil, hayatım. Burası benim el işi odam olacak, yeni karar verdim."

"Öyle mi?" Magnolia neşeyle başını yanımdan uzatarak soruyor. "Gelip kullanabilir miyim?"

"El sanatlarını sevmiyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama belki de bunun için bir oda olsaydı yapardım? Ne tür el işleri düşünüyorsun Lilian? Çiçek presleme? Belki biraz mum yapımı?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Sana bir milyon dolar veririm, eğer mum."

"Pekala, çok bilmiş." Bana bir bakış attı. "Zürih'i arasan iyi olur çünkü yarın bir mum yapacağım."

"Eğer önümüzdeki iki dakika içinde giyinmezsen, giyinmezsin." Annem kapıyı çarpmadan önce ona bir uyarı parmağı gösteriyor.

"Yılın tek gecesinde tam bir baş belası-" Burnumu çekiyor, yansımamı tekrar kontrol ediyor ve aynada Parks'ı izleme fırsatından yararlanıyorum.

Kahretsin, o mükemmel.

Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

Üzerinde Giambattista Valli yazan büyük bir çantanın fermuarını açıyor ve hayatımda gördüğüm en büyük, en kabarık sarı elbiseyi çıkarıyor.

"O şeyi yapmak için Büyük Kuş'u mu öldürdün?"

Sanki ona annesini öldürdüğümü söylemişim gibi bana bakıyor.

"Bu Giambattista Valli'nin meşhur 2017 couture'ü, tereyağı sarısı

tül katmanlı elbise." Elbiseyi göğsünde tutarak kendine hayranlıkla bakıyor.
"Bu cennet."

Güzel bir elbise, hakkını vermeliyim. *Güzel ve Çirkin*'deki Belle'in elbisesine benziyor.

Arkasını dönüyor, bana mükemmel ve şımarık bir şekilde gülümsüyor. Dünyanın normal bir parçası olamayacak kadar güzel görüldüğünü biliyor. Gezegendeki diğer herkes bir kaldırım ve o da kaldırımdaki çatlaktan çıkan bir çiçek.

Derin bir nefes alıyorum, ona bakarken bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Siktir." Başımı biraz sallıyorum.

"Ne?" Göz kırıyor.

Ona bir bakış attım. "Biliyor musun?"

Beni görmezden geliyor ve bana sırtını gösteriyor. "Beni kaldırır mısın?"

Ağır ağır yutkunuyorum, ona doğru yürüyorum. İhtiyacım olandan daha yakın duruyorum, ama buna ihtiyacım var.

Fermuarı aşağıdan yukarıya doğru yavaşça çekiyorum, ellerimden biri fermuarla birlikte omurgasını yukarı çekiyor.

Olimpik bir irade gösterisi, altın madalya performansı ve ilk Ödül, bu 'arkadaş' saçmalığını siktir edip onu öpmek için elli bahane.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. "Başka bir şey var mı?" Mırıldanıyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri utangaç. Pembeleşti.

"Ayakkabılar," diyor zar zor. Köşedekileri işaret ediyor.

Onları aldım ve kutuyu ona uzattım ama almadı. Onun yerine gergin bir kahkaha attı.

"Aslında." Dudaklarını büküyor. "Bu elbisenin içinde eğilemem," diyor kırk beş tonluk tülü havaya kaldırırken ve ben dünyadaki en sevdiğim bacaklarla karşılaşıyorum.

Ona uzun uzun bakıyorum, yavaşça dizlerimin üzerine çökerken başımı sallıyorum.

Sık beni. Nefes veriyorum.

Bir ayağını kaldırdı ve ben de bu parlak sarı bantlı ayakkabıyı giydim.

Kelebeklerle kaplı. Ayak bileğinden yap. Başımı bacağına yasladım, biraz inledim. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Biraz kıs kıs gülüyor, güç sarhoşu. Diğer ayağını benim için kaldırıyor.

Diğer ayakkabıyı olabildiğince kararsızca itiyorum, sırf onunla ödeşmek için bir tane fazla sıkı yapıyorum ve aramızda biraz boşluk bırakarak olabildiğince hızlı ayağa kalkıyorum. Ona sırtımı dönüyorum, derin nefes alıyorum. Sadece arkadaş olmanın neden şu an için doğru şey olduğunu hatırla.

Kendime uzun vadede yapacağımı söylüyorum. İşleri aceleye getirdiğimizde, onları mahvederiz. Bana güvenmesi gerekiyor. Biriyle birlikte olmasına gerek olmadığını görmek istiyorum-

Belki de sadece benimle olmak istiyordur?

Omzumun üstünden ona bakıyorum, gözlerimi kısıyorum, bu kadar güzel olması biraz canımı sıkıyor.

Aslında can sıkıcı. Biraz kaba.

Başımı salladım. "Siktir et."

Ve sonra ona saldırdım. Onu yerden kaldırdım, geriye doğru ittim ve tek bir hareketle (çünkü sahip olduğum tüm hareketleri onun vücudunda öğrendim) onu belime aldım, duvara yasladım.

Her şey çok hızlı oluyor. Birbirimizin vücudunu, karanlıkta yatak odanızın etrafını nasıl biliyorsanız öyle tanıyoruz. Işık düğmesini nerede bulacağımı biliyorum, hangi köşelere dikkat etmem gerektiğini biliyorum, döşeme tahtalarının gıcırdaması için nereye basmam gerektiğini biliyorum.

"Tık, tık," diyor annem, tıklamasıyla kapının açılması arasında hiç boşluk bırakmadan bir kez daha içeri girerek.

"Aman Tanrım." Gözleri tavana fırladı.

Parks'ın elleri tam anlamıyla

pantolonumun içinde.

Klima ünitesine "İkiniz de hazır mısınız?" diye sorar.

"Evet," diye homurdanıyorum, çarpık bir gülümsemeyle Parks'a bakıyorum. Yüzü sevinç ve korku karışımı bir ifadeyle donup kalmıştı.

Annem başını sallayıp odadan çıkıyor, hayatında hiçbir alete bu kadar dikkatle bakmamıştı. Kapıyı kapatıyor ve Parks kıkırdayarak boynuma sarılıyor, bana sıkıca sarılıyor.

Onu tekrar yere indiriyorum ve bunu yaparken ona sırtıyıyorum.

Ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama onun yerine saçlarını kulağının arkasına itiyorum. Utangaç bir şekilde bana bakıyor, hala gülümsüyor.

Kendime bakıyorum, fermuarımı çekiyorum, sonra ona sırtıtıyorum.

"Hayatınızın en rahatsız araba yolculuğuna hazır mısınız?"

Claridge's'deki balo salonuna kadar dayanılmaz bir yolculuk.

Annem benimle ya da Parks'la göz teması kuramıyor, bize baktıkça daha da komikleşiyor. Tamamen kendimden geçmiş durumdayım, gerilmiş şehir arabasının içinde iki büküm olmuş durumdayım - bu arada nefret ediyorum, çok kaba. Ama annem böyle şeylere birlikte gitmemizi seviyor.

"Ne oldu ki?" Allie merakla kaşlarını çatarak soruyor.

"Hiçbir şey olmadı!" Lily pencereden dışarı bakmaktan kendini alamıyor.

Babası ona, "Onları bastı... bilirsin işte," diyor.

"Hamish!" Annem mahcup bir şekilde bağırıyor.

Parks başını öne eğiyor. "Biz tam olarak..."

"En azından henüz değil." Omuz silkiyorum ve annem umutsuz bir çığlık atıyor. "Onların seks yaptığını biliyor olmalısın anne." Henry ona bakıyor.

"Henry." Annem tersledi. "Lütfen!"

Allie, "Yıllardır birlikte yatıyorlar," diye ekliyor.

Ben kıkırdıyorum ve Parks yüzünü omzumun arkasına saklıyor. Bu gece berbat arkadaşlarız.

"Hayır, yapmadılar." Annem daha iyi bildiği halde ikna olmuştur.

"Hayatım," dedi babası ona bakarak, "Magnolia sana 15 yaşındayken doğum kontrol hapı kullandığını söylemişti."

Annem başını sallar. "Kesinlikle yapmadı."

Kesinlikle öyle. Pazar akşamı yemekte, mutfakta - Allie oradaydı. "Ve belki de cildi için buna ihtiyacı vardı," diyor annem tırnaklarına.

Tamamen inkar.

"Deri, Lilian?" Parks ona ters ters bakar. "Cildim ışıltı ışıltı. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak."

Madeline kimseye belli etmeden, "Onları bunu yaparken gördüm," diyor.

"Ne oluyor lan?" Parks "Aman Tanrım, Madeline!" derken ben de aynı anda göz kırpiyorum.

Parks ona bakıyor. "Ne zaman?"

Herkes dehşet içinde Mads'e bakıyor.

"Rahatla." Omuz silkiyor. "Röntgenci falan değilim. On üç yaşlarındaydım. Peki sen neydin?" Parks'la bana bakıyor, kendi kendine düşünüyor. "On altı mı? On yedi mi? Her neyse. Annem ve babam dışarıdaydı. Annemin komodininden lolipop almak için yukarı çıktım, orada yapıyorlardı."

"YATAĞIMDA MI?!" Annem ağlıyor, elleri yüzünde.

"Tamam, hallediyorum." Maddie omuz silkiyor, elleriyle işaret ediyor. "Üstüne gibi.

Çarşafın altında falan değil."

Kız kardeşime sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum. "Mükemmel, Madeline. Teşekkür ederim." "İÇİNDE! BENİM! YATAĞIMA! Baxter James Ballentine! Yatağımda!" Annem devam ediyor

bağırıyor.

"Tamam, anne." Ona bir gülümseme sunuyorum ve enseme kaşıyorum.

"Tamam." "Hamish! Bunu duyuyor musun? Yatağımızda!"

"Hayır, üzgünüm, kaçırdım tatlım." Babası ona doğru eğilir. "Yatağın içinde miydi? Yoksa üzerinde mi?" Bana eğlenen bir bakış fırlattı.

Annem bana bakıyor. "Bunu bizim evde kaç kere yaptın? yatak?"

Parks ağzını büzüyor ve başını sallıyor. "Sadece bir kez."

Henry başını sallıyor, başparmağıyla bize doğru bakıyor. "Bu ikisi mi? Şaka mı yapıyorsunuz? Senin yatağından daha çok yaptıkları tek yer Harley'nin zavallı arabasıydı.

."

Magnolia Henry'nin sesini kesmek için elini kafasına vurur.

Sonunda (nihayet) mekâna yanaştık ve muhtemelen yıllardır en mutlu olduğum andı.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi ailemle parklar.

Babam göğsüme vurdu. "Sanırım burada bir planın var?" Ona bir kez başımı salladım. "Kalbim için oynuyorum."

Bana küçük bir göz kırptı. "İyi adam."

Arabadan inmesine yardım etmesi için Parks'a elimi uzattım. Hiç düşünmeden elimi tutuyor ve sonra sebepsiz yere tutmaya devam ediyor.

Dans edişini gör

"arkadaş" olduğumuzu hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye benim elimdeki eline bakıyor, geri çekmeden önce rahatsız bir şekilde gülüyor.

Başımı biraz salladım, çoğunlukla kendime, çünkü ne halt ediyorum ben?

"Bunu arkadaşlarınla da yapıyor musun?" diye fısıldıyor bana içeri girerken. "Senin odanda ne yapıyorduk?"

Ona bir bakış attım. "Hayır."

"Oh-" Kaşları havaya kalktı. "Ne kadar ilginç."

Bridget, Magnolia'ya kaşlarını çatarak, "Tanrım, iğrençsin," diyor. "Kim böyle görünür ki?"

"Sana Carolina Herrera'dan o pembe, ipek, kuşaklı, V yakalı elbiseyi giydiren zarif kadın." Magnolia ona sert bir gülümseme verir.

Bridget bana ayakkabılarını göstermek için elbisesinin eteğini kaldırıyor. Pembe Air Jordan'lar. Magnolia'nın gözleri benimkilere takılıyor ve ben de ona bakıyorum. Bizim için derin bir bok, kız kardeşi spor ayakkabı giyiyor.

"Arkadaş olmak nasıl gidiyor?" Bridget sıkılmış gibi yaparak bize soruyor. Şarabından büyük bir yudum alıyor ve Henry kolunu ona doluyor.

"Evet çocuklar." Sırıttıyor. "Arkadaş olmak nasıl gidiyor?"

Bridge ona bakar. "Ne diye kendini beğenmişlik yapıyorsun?"

"Oh, hiçbir şey-" Parks onun elini itti. "Lil beni ve BJ'i neredeyse seks yaparken yakaladı ama o an geçti ve platonik bir ilişkiye geri döndük."

Magnolia gözlerini bana dikti.

Bridget gözlerini kısıyor. "Ne kadar yakın?"

Parks düşünürken gözlerini kısıyor. "İpucu-"

"-Sızma deme." Henry başını sallar. "Sakın söyleme." "Penetrasyon," der Magnolia sırf ona inat olsun diye.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme gösterir.

Kardeşim kuru kusuyormuş gibi yapıyor.

"Vintage siz ikiniz. Maserati titreşimleri. Güzel."

Bridget başını sallıyor. "Siz ikiniz neredeyse seviyorsunuz, değil mi?" Henry iç geçirir. "Lily ne kadarını gördü?"

"Oh, bak-" Garsonun tepsisinden iki şampanya aldım, birini uzattım

Parklara ve benimkine hızlıca. "Annenin görmesini istediğinden daha fazlasını, hiç şüphesiz."

Bridge gözlerini kısıyor. "Burada neden bahsediyoruz?"

"Biraz kurak bir dönem geçiriyoruz, değil mi Bridge?" Magnolia kız kardeşine sorar.

Bridget ona karanlık bir bakış atar ve bara doğru kaçar. Parks peşinden koşar, onunla tartışması henüz bitmemiştir.

Henry bana uzun uzun baktı.

"Arkadaşlar, ha?"

Ağzımı birbirine

bastırıyorum. "Ne kadar oldu, iki hafta mı?"

"Çok uzun bir iki hafta, dostum."

"İşin bitti mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu arkadaş saçmalığıyla mı?" Ona başımı sallıyorum.

Bana bir bakış fırlattı ve başını bara doğru salladı.

Lisemizden iri bir adam Parks'la sohbet ediyor.

Holden Carrick. Julian'ın yılı.

Ben ve Hen oraya yürüdük. Parks'ın arkasına yanaştım. Elimi ona doğru uzattım. "Holden, dostum-"

Beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor.

"Ballentine." Benden Parks'a baktı. "Sen misin?"

"Hayır." Parks başını sertçe sallıyor. "Biz sadece arkadaşız."

Ve bu beni rahatsız ediyor. Göğsüm sıkışıyor. Onun arkadaşı olmaktan nefret ediyorum. Bu kimin fikriydi ki zaten?

"Oh." Carrick kaşlarını çatı, bana baktı, kafası karışmıştı. "Sana bir içki getireyim mi?" "Hayır." Bana işaret etmeden önce başını sallıyor. "Çok sıkı çalışıyor gemi."

Kaşlarını daha da çatıyor ama ben gülümsüyorum. "Erkek arkadaşım değil demiştin hani?"

"O değil." Başını sallıyor. "Ama biz aşığız, o ve ben." Aramızda el kol hareketleri yapıyor.

"Oh." Kaşlarını daha fazla çatır.

"Ama bazı zehirli özelliklerimiz var," diye hayıflanarak kabul ediyor ve ben sadece

onu öpmek için. "Benimki onu incitmek için sevimli çocukları kullanmam - ve aslında sen tam bana göresin."

"Oh, teşekkürler." Biraz onaylanmış bir şekilde başını sallıyor.

"Bir şey değil." Ona gülümsüyor. "Boyun kaç senin?"

Altı-bir?"

"Parklar." Ona bir bakış attım.

"Doğru, hayır - özür dilerim." Başını sallıyor ve beni işaret ediyor. "O aslında altı-üç yaşında ve biz aşığız ve şimdi arkadaşız, olabileceğimizi kanıtıyoruz, bilirsin işte..." Dudaklarını büzüyor, kelimeyi bulmakta zorlanıyor. "Normal."

Bridget alaycı bir tavırla, "Bu gerçekten de normal hissettiriyor," diye araya giriyor. "Öyle değil mi?"

Henry yüzünü buruşturur.

İkisine de gözlerimi deviriyorum.

"Peki," Holden geri çekilirken başını ona doğru eğiyor, "eğer yürümezse beni ara."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Hallolacak dostum," diye sesleniyorum arkasından, sonra da ona bir bakış atıyorum.

Bana bakıyor, biraz meydan okuyan ve güzel. "Nereden biliyorsun?"

Ona bir bakış atıyorum, gözlerimi kısıyorum. "Yıldızların içindeyiz, Parks."

YEDİ İKİ

Manolya

Birisi Christian ve Vanna Ripley'in seks kasetini yayınladı ve kaset internetin her yerinde. Her yerde derken, her haber kanalında, her gazetenin ön kapağında, TikTok'ta, Instagram'da, Twitter'da trend oluyor - hepsini kastediyorum.

Ve Daisy bunu iyi karşılamıyor, Christian'ın söylediği bu. Yani, hiç şaşırmadım. Başka nasıl kaldırabilir ki? Ama Christian onunla konuşmam için bana yalvardı.

Telefonlarına, mesajlarına ya da hiçbir şeyine cevap vermiyor. Dedi ki, aynen aktarıyorum, "Senin oyun kitabından bir yaprak aldı ve Romeo Bambrilla'ya koştı." Ben de dedim ki. "Ben ona hiç koşmadım, neyi kastettiğini bilmiyorum" ve sonra tüm çocuklar (Henry (hain) bile) inledi, bu kaba hissettirdi ama her neyse. Bu benimle ilgili değil.

Bu arada seks kaseti çok seksi. Çok, çok seksi. Ben porno izlemem, bana göre değil. Göz yumduğum bir sektör değil. Sağlıksız olduğunu düşünüyorum ve bu çocuklarla pornografi konusunda her zaman çok sıkı bir ilişki içinde oldum ama üzülerek söylüyorum ki Christian, Bridget, Taura ve benim yer aldığım bir seks kasetini duyduğumda bilgisayar ekranımın karşısına geçip şaşkınlıkla izledim ve bu sıfatla onunla geçireceğim harika bir zamanı gerçekten kaçırmış olabileceğimi fark ettim ama ateşe yeni bir odun atmaya ihtiyacım yok.

Telefonda bana "Gördün mü?" diye sordu.

"Ne?" Gözlerimi kırptım. "Hiçbir şey. Hayır. Orada - Pffft. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Ne seks kaseti?"

Sinirli bir şekilde nefes verdi. "Demek izledin."

Ağzımdan biraz hava üfledim. "Bridget izliyordu ve ben de bir an için g ö r d ü m - " ve sonra kız kardeşim üzerime atlayıp beni tokatladı

acımasızca. ("YALANCI!" diye bağırdı ve ben de onu tekmeledim. "Bayıldın!" Ben de ona bağırdım. "Sırtına bak!" diyen ve duraklatan ben değilim-" "İYİ BİR SIRTİ VAR.")

"Magnolia-" Christian sabırsızlıkla içini çekti. "Alo?"

Ciyaklayan kız kardeşimin elinden telefonu aldım ve onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Alo - ne? Özür dilerim, Bridget sadece - Tanrım, onu bilirsin. Bazen çok imkansız oluyor. Neyse, ne oldu?"

Ve sonra en sevdiğim kelimeleri söyledi: "Yardıma ihtiyacım var."

Christian Daisy'nin kendisine neden ve nasıl kızdığını anlamıyor. Sonra bana Daisy'nin neden üzgün olduğunu anlamadığını söylediğinde ona kızdım ve Daisy'ye bunun bir sorun olduğunu söylediğinde daha da sinirlendim.

- ve burada yine doğrudan ondan alıntı yapıyorum - "Sadece seks." Ama sonra kendi isteğiyle kızın evine gitmiş ve kız Romeo Bambrilla ile yataktaymış. "Hiçbir şey yapmıyordum" diyor. Yatakta oturmuş film izliyorlarmış. Ben de belki de artık sadece arkadaş olduklarını ve bunda büyütülecek ne olduğunu söyledim. Sonra bunu BJ'in Christian'la beni yatakta basmasına benzettirdi ve ben de "Umurunda olacağını sanmıyorum" dedim. Christian da "Sen bir aptalsın." dedi. Ben de "Sen bir aptalsın!" dedim. O da "Gerçeklikten o kadar kopmuşsun ki delirmişsin." dedi. Ben de dedim ki, "YARDIMIMI MI İSTİYORSUN DEĞİL Mİ?" Ve sonra bana kötü şeyler söylemeyi bıraktı.

Ben de barışı koruma görevine çıktım ve Haite'lerin kapısının önünde durup kapıyı çaldım.

Kapı açılıyor ve Julian bana bakıyor. Yüzü şakacı bir ifadeye büründü. O zamandan beri birbirimizi görmedik.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şimdi kendi kapılarını açarak ne yapıyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve kollarını eskiden olduğu gibi bana doluyor, çenesini başıma koyuyor. Kendimi biraz nefes alırken buluyorum, belki de onu biraz özlüyorum. Ya da belki de kazara benim için güvenli bir yer haline geldi.

Bana bakmak için geri çekildi. "İyi misin?" Başımı salladım.

"Beni görmeye mi geldin?"

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum.

"Ah." Bilerek başını sallıyor. "İngiltere'nin en çok izlenen adamı adına buradasınız."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Jules çenesini bana doğru sallıyor. "O iyi mi?"

"Evet, öyleydi." Başımı salladım. "Sonra buraya onu görmeye geldi ve onu Romeo'yla yatakta mı buldu?"

"Ne oluyor lan?" Başını geri çeker.

"Bunu nasıl bilmezsin?" diye sordum.

Başını sallar. "Neden o-"

"-Oh, onları tanıyorsun." Omuz silkiyorum. "Tam bir aptallar." Bir kez başını salladı. "Öyleler."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ne kadar kontrollüsün?"

"Sadece meşgulüm." Omuz silkiyor. "İşle. Ben iyiyim."

"Güzel." Başımı sallıyorum ama sonra ona bir saniye daha bakıyorum. Pek kendinde görünmüyor. "Yine de iyi misin?" Kapısına vardığımızda ona soruyorum.

Birkaç saniye bana baktı. "Evet." Sıkı bir gülümseme ile gülümsüyor. "Öyle misin?"

Başımı salladım.

"Siz iki salak tekrar bir araya mı geldiniz?" Başımı sallıyorum ve onun başı öfkeyle geriye düşüyor. "Magnolia-"

"Üzerinde çalışıyoruz!" İtiraz ediyorum. Gözlerini deviriyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Beni özlüyor musun?" Parlak bir şekilde soruyorum ve ağzı seğiriyor. Yüzünde bir şeylerin esip geçtiğini gördüğümü sanıyorum ama sonra yüzü buruşuyor ve başını sallıyor.

"Hayır."

Kabalığına göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Seni özlemiyorum." Başını daha fazla sallıyor. "Senden kurtulduğum için çok mutluyum, eğer bir şey varsa-"

"Ah." Biraz kaşlarımı çattım ve belki de duygularım biraz incindi, bu yüzden onu geçip kız kardeşinin kapısına dokunarak dikkatlice açtım.

"Tak tak-" İçeri bakıyorum ve Daisy Haites bana ters ters bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Julian başımın üzerinden ona "Kibar ol," diyor.

"Neden?" Daisy omuz silkiyor, huysuzlanıyor. "Seni terk etti, unuttun mu?"

Hiçbir şey söylemiyor, ben de Julian'a bakıyorum, gözlerim ürkekleşiyor ve biraz üzgün görünüp görünmediğini merak ediyorum. Ve bu düşünce sadece bir anlığına aklımdan geçiyor, ama belki de bu yaşamda bildiğimden daha fazla aşk yaşamışımıdır diye merak ediyorum. Bir an için Gus'ın haklı olabileceğinden endişeleniyorum.

Sonra her şeyi silkeliyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona hoş bir gülümseme veriyorum. Kapiya doğru el sallıyor.

"Gidebilirsiniz."

"Bu düşmanlığın az önce erkek arkadaşının başka bir kızı el arabasıyla taşımasını izlemenle daha çok ilgili olduğunu ve benimle kişisel olarak daha az ilgili olduğunu varsayacağım-"

Daisy bana "O zaman sen bir aptalsın," diyor ve Julian onu işaret ediyor.

"Dikkat et," diyor çenesiyle ve sonra bana bir daha bakmadan sıvışıp gidiyor.

Dikkatli bir şekilde gidip yatağının kenarına oturdum.

"Şey-" Giambattista Valli'den aldığım yeşil pileli dantel midi elbisemin eteğini düzelterek iç geçiriyorum. "Ne hafta ama."

Bana göz kırpmıyor.

"Öncelikle," ona cesaret verici bir gülümseme veriyorum. "Tebrikler! Arkadaşlarımız arasında seks yaptığımıza dair ısrarlı söylentilere rağmen, yapmadık ve bu konuda çok iyi görünüyor, bu yüzden aferin sana-" Bana ters ters bakıyor. "Zamanı değil mi? Tamam, peki, sorun değil-" Başımı sallıyorum. Ne kadar sert bir kalabalık. "Dinle Daisy, o çocuklar tam bir geri zekâlı."

Bana şüpheyle bakıyor. "Seni buraya özür dilemen için mi gönderdi?"

"Sanırım buraya bir difüzör olarak gönderildim." Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Çok sakinleştirici bir varlığım var."

"Kesinlikle öyle değilsin," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Pek çok insan öyle olduğumu düşünüyor."

"Hayır." Başını sallıyor. "Gerçekten kimse böyle düşünmüyor." "Pek çok insan-"

"-Birini söyle," dedi bana.
"BJ." Ona kendini beğenmiş
bir bakış attım.

"Buna dopamin deniyor. Seni sevdiği için kafası güzel." Bana sinirli bir bakış attı. "Sende sakinleştirici tek bir şey yok, saplantılı, sinir bozucu ve tuhafsın."

Ağzımdan biraz hava üflüyorum. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

Elbisemden bir parça pamuk koparıyorum ve ellerimi nazikçe kucağıma koyuyorum. "Belki de sevdiğin kişiyi bir başkasına kaptırma duygusuna biraz aşına olduğum için gönderildim - cinsel olarak

- onları gerçekten kaybetmemiş olsanız bile?"

"Ne?" Bana gözlerini deviriyor. "BJ'in bir yerlerde seks kaseti mi var?"

"Şey, hayır-" Dudaklarımı büzüyorum. Yine de olabilir, sanırım. "O zaman anlamıyorsun, değil mi?"

"Onu en az bir kez başka biriyle seks yaparken yakaladım. En iyi arkadaşım ile seks yaptı. Çok açık saçık bir ünlüyle yattı ve bunu çok canlı bir şekilde anlattı. Onu kulüplerde, arabalarda, teknelerde, uçaklarda kızlarla takılırken gördüm..." Daisy'nin ağzı biraz açık kalıyor. "Ona sorduğumda ve o da hesapladığında, seks yaptığı kadın sayısının yüzlerce olduğundan şüpheleniyoruz."

Çenesi düştü.

"İşte insanlar." Başımı salladım. "Zaman değil. Bu da zaman sayısını binlere çıkarıyor." Başımı sallıyorum. Sanki beni kesip açmayacakmış ve damarlarımdan zehir akacakmış gibi sallıyorum.

Daisy'ye bakıyorum ve gözleri doluyor. Benimkiler de biraz çünkü tam olarak böyle bir şey: sözsüz bir acı. Sözcüklerden daha derine inen bir tür ihanet, kalbinizin dizlerini bir türlü toparlayamadığı bir tür sızı.

Dudaklarımı büzüyorum. "Şimdi, bunun erkek arkadaşınla eski kız arkadaşının seks kasetinin yayınlanmasıyla tam olarak aynı şey olmadığını anlıyorum, ama sanırım o civardayım." Ona nazik bir bakış attım. "Daisy, bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Uzanıp yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum ve ardından saçlarını kulaklarımdan arkasına sıkıştırıyorum.

"Mesele şu," diyorum ona. "Bu çocukların hepsi inkar edilemez derecede aptal ve

seks konusunda çok rahatlar. Aşık oldukları zamanlar hariç-" Ona bir bakış atıyorum. "Bir şekilde diğer insanlarla seks yapmayı bizimle seks yapmaktan ayırmayı başarmışlar."

Bana bakıyor, alt dudağı biraz titriyor. "Aynı görünüyordu. Onunla birlikte. Bize benziyordu."

İç çekiyorum, onun için üzülüyorum.

"Belki de öyledir." Omuz silkiyorum. "Ama aynı şey değil çünkü onu hiç sevmeydi, sadece seni seviyor. Ve onlar için önemli olan tek şey bu."

Akılsızca yanağının içini çiğniyor.

"Gel." Kapıya doğru başımı salladım. "Seni onu görmeye götüreceğim."

Başını sallıyor ve yataktan kalkıyor. Biraz burnumu kıvrarak arkasından bakıyorum.

"Özür dilerim. Bunu mu giyeceksin?"

YEDİ ÜÇ

BJ

Bir Cuma öğleden sonra Parks'ın ofisine git. Bunu yıllardır yapmadım ama hep sevmişimdir.

Sanki onu almak benim olduğunu ilan etmek gibi.

Resepsiyondaki kıza Parks'ın ofisinin nerede olduğunu soruyorum ve o da bana doğru yönü gösteriyor.

Birkaç ciyıklama ve geçerken birkaç fotoğraf için durduruldum. Umarım Parks görür ve bu onu kızdırmak için bedava bir şeydir.

Ama sonra ofisinin köşesini döndüm ve orada değildi. Yine de bir dakika durdum çünkü onunla gurur duyuyorum. Her zaman moda alanında çalışmak istemişti.

Magnolia'nın Upper Sixth'teki kariyer hedefi "Anna Wintour kadar tanınmış, saygın ve ulaşılmaz ama daha az güneş gözlüklü" idi.

Ne yapmak istediğimi hiç bilemedim - babamın dehşetine rağmen. Modellik işine girdim. On üç yaşındayken Elite Parks'la anlaşmış, lise boyunca bir süre yapmış ama beğenmemiş. Onun aracılığıyla benimle anlaştılar. Sonra Instagram olayı da patladı. Hiçbir zaman bilinçli bir şey olmadı, sadece önümde olduğu için yaptığım bir şeydi. İyi para kazandım, iğrenç kıyafetler giydim, seksi kızları öptüm. İyi anlaşma, gerçekten. Ama bazen ne yapmak istediğini bilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Emin olduğum tek şey parklar.

Koridora geri döndüm. Richard Dennen'in ofisinden gelen kahkahaları duydum, sesi takip edip kafamı içeri soktum. Elbette, bana baktı, burada olmama şaşırmıştı.

"Hi-" Biraz daha dik oturuyor.

Kabarık kollu siyah beyaz kareli elbise, siyah topuklu ayakkabılar, kırmızı saç bandı. Okuldayken nasıl görüldüğüne benziyor.

onu o zaman sevdiğimden daha fazla sevemezdim. Hayat böyle garip, kırılma noktasına kadar sevmenize izin veriyor ama kırılma noktası sadece o kişiyi sevmenin daha fazla yolu.

"Merhaba!" Dennen sırtarak ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ballentine, bu ne sürpriz."

Aldım, sırtarak ona baktım. "Seni görmek çok güzel dostum." "Sadece geçiyor muydun?" diye soruyor.

Parks'a doğru başımı sallıyorum. "Bu öğle yemeği yemek ister mi diye bakmaya geldim."

"Katılmak ister misin?" Parks ona parlak bir şekilde sorar.

"Keşke yapabilseydim." Başımı öne eğiyor. "Paris'le bir telefon görüşmem var." Aramıza bakıyor. "Siz ikiniz tekrar mı başladınız?"

Manolya küçük bir kahkaha atıyor ve gözlerimiz uzun bir saniye boyunca birbirini tutuyor. "Yoldayım." Başımı sallıyorum.

"Manzaralı yoldan gidiyoruz," diyor ona kuru bir sesle. Adam gülüyor. "İkiniz adına da sevindim."

"Henüz bizim için çok mutlu olma Rich - Beej'in işleri tekrar berbat etmesi için daha çok zaman var." Elbisesini düzleştirerek ayağa kalkar.

Kıkırdıyor ve bana göz kırpmıyor.

Onu ofisinden çıkana kadar takip et.

"Beni nereye götürüyorsun?" Topuklarının üzerinde dönüp bana bakıyor. Omuz silkiyorum. "Nereye götürülmek istiyorsun?"

"Kabaca malzeme dolabında mı?" Bana şakacı bir bakış atıyor ve ben de kızarıyorum. Gülmemeye çalışarak başımı salladım.

Saçlarını omuzlarının üzerinden itiyor.

"Beni öğle yemeğine mi yoksa alışverişe mi götürüyorsun?"

"Siktir et onu-" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Erzak dolabı nerede?"

Güldü ve beni ceketimden tutup asansöre çekti. Bir çeşit kahverengi süet gömlek ceket. O seçti. Salvatore Santoro.

"Christian ve Daisy nasıllar?" Bana bakıyor. "İyiler."

Başımı salladım. "Daha iyiler. Onları iyileştirmişsin."

"Öyle mi?" Bana keyifle bakıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Benim tercih ettiğim sonuç çıkarma yöntemini kullanmadın."

Ama sanırım işimi gördü." "Ve artık üzgün değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ve artık hıyarlık yapmıyor mu?"

"Her zamankinden fazla değil." Ben sırtıyorum, o da gözlerini deviriyor.

Mews of Mayfair, oraya gidiyoruz. Sonra Chanel'e gideriz. O mağazaya göz atıyor, ben mağazayı satın alıyorum. Onu bir filme odaklandığımdan daha fazla odaklanarak izliyorum. Buna kaybettiğimiz zamanı telafi etmek diyebiliriz çünkü çok zaman kaybettik ama ona bakmayı hiç bırakmadım.

"Kaç arkadaşın seni alışverişe götürüyor?" İkimizin de elindeki poşetlere bakıyorum.

"Oh, mmm... sadece sen." Omuz silkiyor. "Ve Henry."

("Ve bazen Christian, Jonah ve Rush," diyor nefesinin altında.) "Ne?"

Arkasından gülerек sesleniyorum. "Gus seni almıyor mu?"

"Hayır," diyor. Bu konuda da huysuz. "Ne yazık ki hayır."

Regent Caddesi'nin köşesini döndükten sonra olduğu yerde durur.

Donuyor.

"Neyin var?" Arkasına çarptım. Tamamen hareketsizdi.

"Parks, ne?" Onun arkasından bakıyorum ve ellerim yumruk oluyor. Paili Blythe tam karşımızda duruyordu.

"Magnolia-" Paili temkinli bir şekilde gülümsüyor. Sonra onun ötesine bakıyor. Beni görüyor. "Siktir," dedim.

Parks bir heykel. Bundan nefret ediyorum, gidişinden nefret ediyorum. Ondaki korkuyu hissedebiliyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Londra'da günün ortasında kalabalık bir sokak köşesinde ben ve çocukluk arkadaşı ile birlikte durmak onun en kötü kabusu.

Bunu ona ben yaptım.

O ihanetle yaşayabilir, benimkinin daha kötü olduğunu söylemiyorum ama ben ona ihanet etmekle yaşamak zorundayım.

Paili kaşları çatılmış bir şekilde aramıza bakıyor. "Tekrar birlikte misiniz?"

"Evet," diyor Magnolia savunmacı bir tavırla, gözlerinin içine bakarak ve

doğruluyor. Beni korur gibi önümde kayıyor ve içimde onu sevme duygusu kabarıyor.

Bir adım daha yaklaşıp kolumu vücuduna doladım. Onunla Paili arasında bir bariyer.

"Bu inanılmaz!" Paili gülümseyerek aramızda bakışıyor. "İkiniz için de çok mutluyum."

Magnolia'nın yüzü bocalıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Parks başını sallar. "İspanya'ya taşındığını sanıyordum?"

"Bugün babamın doğum günü." Magnolia bir kez başını sallar.

"Aslında seninle karşılaşmayı umuyordum-" Paili başlar. "-Hangimiz, Pails?" Magnolia sertçe sorar. Paili'nin gözleri biraz düşüyor, tekrar aramıza bakıyor. "Sen," diyor Parks'a bakarak.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Manolya başını sallar. Paili kaşlarını çatır. "Artık tekrar birliktesiniz, ne fark eder ki?" Parks araya girer.

Hızlı bir çığlığa benzeyen keskin bir nefes veriyor.

Her ihtimale karşı onu daha sıkı tut.

Paili yorgun görünerek başını sallar. "Magnolia, bu ortaya çıktığında her şeyimi kaybettim-"

Ağzımdan biraz hava üflüyorum.

"Sen mi?" Parks ona bakıyor. "Erkek arkadaşımınla geçirdiğin bir gece için her şeyini verdin. Her şeyimi kaybettim." Kolumu kendine doğru tutuyor. "Onu benden aldın."

Çenem geriliyor, başımı öne eğiyorum. Kendimden daha önce nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum. İç çekiyor. "Magnolia, ben-"

Parks başını sallayarak onu susturur.

"Bütün o geceler boyunca uyanık kaldım, aklımı kurcaladım, kim olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Kucağına uzanıp bana yaptıkları için ağladım... Ve sen de bana yaptın." Şimdi sesinde ağladığını duyabiliyorum.

Başını sallıyor, yüzünü o kadar hızlı siliyor ki neredeyse tokatlayacak. "Ve sen bana Taura olduğunu düşündürdün-"

Paili anlamsız bir şekilde, "O Perry'ydi," diye açıklıyor.

"Ve sen onu durdurmadın, neden?" Parks öfkeyle soruyor. "Seni zorladı mı?"

"Hayır ama-"

"-Hayır. Konuşmayı kes," diyor Magnolia ona. Daha önce hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Paili üzgün görünüyor. Durum farklı olsaydı neredeyse onun için üzülebilirdim.

"Magnolia, sen benim en iyi arkadaşımydın."

"Evet, belli ki benim değilmişsin." Parks ona bakıyor.

Başını sallıyor, anlamıyor. "Onu affettin-" Bana işaret ediyor.

Öyle mi? Bilmiyorum. Eğer beni affettiye, kollarımda taşıdığı hüznün çok kalın geliyor.

Parks ona "O... o benim hayatımın aşkı," diyor. "Sen mi? Sen artık benim için bir hiçsin."

Paili'nin başı geri çekilir. "Bunu bana nasıl söylersin?"

"Senin bana bunu yapabilmen kadar kolay," diye tükürür Parks.

Paili başını hafifçe sallar. "En iyi arkadaşın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor muydun? Senin yanında büyümek? Magnolia Parks'lı diğer kız?" Paili alt dudağını emer. Omuz silkiyor. Sonraki kısmı söylerken bana bakmıyor, gözlerini Parks'tan ayırmıyor. "Ben de onu sevdim."

Magnolia'nın yüzü düşüyor. Kollarımda çöktüğünü hissediyorum. Paramparça.

"O benim ilk öpücüğümdü," diyor Paili ona. "Cennette Jonah'ın dolabında yedi dakika geçirdi ve senden başka kimseyi görmedi-"

Bu doğru. Hepsi doğru.

"Benden hoşlandığını biliyordum, Pails." Paili'ye söyledim. "O gece evimde seni asla öpmemeliydim. Berbat durumdaydım."

Paili meydan okurcasına başını sallıyor. "Sarhoş değildin," diyor ve sanırım benim de onu biraz sevebileceğimi düşünmek için bir neden arıyor.

Ona başımı sallıyorum. "Farklı türden bir berbatlık." Ona bir omuz silkme teklif et.

"Hep o oldu." Başımı Parks'ın başının üzerine koyuyorum, parçalanmakta olan kalbini sakinleştirmeye çalışıyorum.

Paili'nin ağzı biraz çekilir.

Üzgün görünüyor, sanki bu onu biraz incitmiş gibi. Bunu zaten bilmemesi garip görünüyor. Bunu zaten fark etmemiş olması üzücü.

Başını sallıyor.

"Bir hataydı," diyorum ona.

Tekrar başını salladı.

"Biliyorum."

"Hata benimle başladı," diyorum ona ve Parks kollarımda kaskatı kesiliyor, bana daha sıkı sarılıyor ve bir şey ağlamak istememe neden oluyor. "Özür dilerim," diyorum Paili'ye.

Parks'ın kollarıma biraz daha yığıldığını hissediyorum. Sanki onu oracıkta söndürüyormuşum gibi.

"Magnolia-" diye başlar Paili.

Parks ona güçlkle, "Lütfen git," der.

Paili bir kez yutkunur. "Çok özür dilerim," diyor ve sonra uzaklaşıyor.

Parks kollarımdan kurtuldu, önümde yürüyor. Çantaları alıp peşinden koşuyorum. Burlington Arcade'den keskin bir dönüş yaptı. Göğsü kabarıyor, yüzü solgun görünüyor. Onu kenara çektim, çantaları elinden aldım. Bıraktım. Yüzünü tutuyorum, gözlerini buluyorum.

"Çok özür dilerim-" Başımı sallıyorum. "Parks. Çok özür dilerim."

Midem bulanıyor. Yüzü hayalet görmüş gibi görünüyor. Sanırım gördü. Elleri titriyor. İnsanlar bakıyor. Hepsini öldürmek istiyorum. İhtiyacı olan son şey bunun internette de olması.

Paili'yle yaptıklarımızın onu nasıl öldürdüğünün tüm yolları arasında, onu en iyi arkadaşıyla becerdiğimi bilmek muhtemelen onu en çok yaralayan kısımdı.

"Gel-" Boş bir taksiye doğru başımı sallayarak onu arkaya itiyorum.

"Park Lane, lütfen," diyorum taksiciye.

Ona dön. Kendimden nefret ediyorum. Gözlerini yukarıda tutamıyor, hepsi gözyaşlarıyla dolmuş. Çenesini yukarı kaldır.

"Parklar." Ona başımı salladım. "Ne yapabilirim ki?"

Sendeleyerek nefes alıyor. Pencereden dışarı bakıyor, o yeşil gözleri masmavi

Şimdi.

"Beni sevdiğini söyle," diyor. Bana bakamıyor bile. "Seni seviyorum." Başımı sallıyorum. "Çok - çok üzgünüm."

"Ve bunun benimle ilgili olmadığını."

Başımı salladım. "Seninle ilgili değildi."

Bana baktı. "Bir daha yapmayacağına dair."

"Bir daha yapmayacağım." Onun eline uzanırken başımı sallamaya devam ediyorum. "Bu arkadaş saçmalığını artık bırakabiliriz."

Elini geri çeker.

"Eğer aptal arkadaş maskaralığını bırakabileceğimizi düşündüysen, onu görmeden önce bırakmalıydın. Onun hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum-" Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Parklar-"

"Hayır! O hiçbir şeyi değiştirmez." Bana ters ters bakıyor. "Canın isteyene kadar arkadaşın olmamı sağlayamazsın ve üzgün olduğumda beni geri kazanmak için bir koz gibi ilişkiyi ortaya atamazsın."

Bu beni göğsümden vurdu. Yavaşça nefes ver.

Bir kez başımı salladım. Saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Beni affetmek için neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şey." Pencereden dışarı bakmadan önce hızla başını kaldırıp bana bakıyor. "Bana ne verebilirsin ki? Geri alamazsın, olan oldu. Sadece üstesinden gelmeliyim."

Bunu yapma düşüncesi omzunda bir böcekmiş gibi omuz silkiyor. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama seni sana kızdığımdan daha çok seviyorum, bu yüzden bunu çözmem gerekiyor."

İç çekiyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için boynundan tutup kendime doğru çektim ve alınından öptüm.

Keşke onun ağzını öpebilseydim. Artık onun arkadaşı olmak istemiyorum. Benden bu kadar.

Şu anda onunla bu konuda tartışmayacağım.

sırf Paili'yi gördüğü için - bu onun aklını biraz karıştırdı. Bunu okuyacağını biliyorum.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" Ona soruyorum.

Ağzını büzüyor. "Bilmiyorum."

Yüzünü elimde tutuyorum, gözlerimin içine bakması için aç veriyorum.

"Bir gece geç saate kadar dışarıdayım-" Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Söylediğimden daha geç. Evde kafan nasıl?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden en başta seninle birlikte değilim?"

Ona bir bakış attım. "Çünkü bana güveniyorsun ve geceleri tek başıma dışarı çıkmama izin veriyorsun."

"Doğru." Başını sallıyor ama emin görünmüyor. "Doğru mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Duraksıyor. "Tabii, sanırım."

"Parks-" İçimi çektim. "Bana güvenmek zorundasın. Eğer güvenmezsen asla çalışamayız."

"Güven kazanılır, BJ," diyor bana sessizce, burnu havada.

"Ve bunu hak edeceğim! Bunu hak ediyorum." Alt dudağımı yaladım, başımı salladım. "Kahretsin - çocukluğumdan beri sana sarıldım ve seni korudum. Senin için lanet olası bir çete reisiyle dövüştüm. Bana tekrar güvenmen için neye ihtiyacın var?"

"Sihirli bir silgi mi?" Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

İç çektim. Ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Çenemi ona doğru salladım. "Ne yapıyorsun? O kazara gece geç saatlerde eve geldiğimde?"

"Neden geç kaldın?" Gözlerini kısıyor.

"Jonah... Bir barda masanın üzerine düştü ve çenesi yarıldı."

"Neden beni aramadın?" diye sorar, şüphelenerek.

"Çünkü düşerken telefonumu kırdı." Omuz silkiyorum.

Gözlerini kısıtı. "Neden beni başka birinin telefonundan aramadın?"

"Çünkü numaranı ezbere bilmiyorum."

"Neden olmasın?" Kaşlarını çatıyor.

"Siktir!" Bir kakhaha attım. "Çünkü ben normalim. Magnolia, bana güvenmene ihtiyacım var. Bana güvenmene, beni affetmenden daha çok ihtiyacım var."

Başını sallıyor.

"Sana güveniyorum," diyor bana sakın bir sesle. "Öyle mi?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor, ikimizi de bunu kastettiğine ikna etmeye çalışırken bir kez başını sallıyor.

Jo
17:38PM

Hey

Haberin olsun, annem hastanede.

Bilmiyorum. Şimdi oraya
gidiyorum.

Kaza.

Hayı
r.

Sizi yakında
bilgilendireceğiz

xx

Kahretsin dostum. O
iyi mi?

Ne oldu?

Sikeyi
m.

Gelmemi ister
misin?

Çok üzgünüm
dostum.

Seni
seviyorum

eğer bir şeye
ihtiyacın olursa

YEDİ DÖRT

Manolya

Belki de havada kokusunu almalıydım. Sorun var.

Paili'den sonra mı? Nasıl yapamam?

Bu kalbimi yerinden oynattı. BJ'den tekrar nefret etmeme neden oldu. Bir süredir etmemiştim. Onu sevmek sürücü koltuğuna geçti.

Bana yaptıklarından dolayı ondan ve Paili'den nefret ettiğim bir yıl boyunca kötü kararlar verdim. BJ'den sadece onu çok sevdiğim için bu kadar nefret ettiğimi fark ettiğimde, Julian ile birkaç ay daha kötü (ve tartışmasız muhteşem) kararlar almaya devam ettim ve oraya geri dönmek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor, çünkü yapabilirdim.

Geçen hafta Daisy'yi ziyarete gittiğimde bana nasıl baktı? Bakabilirim.

Ama yapmıyorum ve yapmayacağım. Çünkü BJ'yi kendimin iyi olmasını istediğimden daha çok seviyorum ve sanırım bu yeni bir şey. Bazıları ilerleme diyebilir.

Şimdilik sadece bunun beni öldürdüğünü söyleyeceğim.

BJ ve Paili'yi birbirlerine yakın görmek, bir dalga tarafından devrilmiş gibi hissettim ve tekmeleyerek tekrar yüzeye çıkamıyorum.

Bu beni aptal hissettirdi.

Kaç yıldır apaçık önümde duruyordu da ben görmemişim?

İpuçları vardı. Şimdi düşündüğümde bunu görebiliyorum - sarhoşken yaptığı ve söylediği şeyler, onunla nasıl gittiği gibi. Ama hiçbir zaman açıkça cinsel değildi, diğer çocuklarla olduğumdan farklı değildi. Benim için sadece güvenli yerler olan çocuklar. BJ'nin onun için güvenli bir yer olduğunu düşünmüştüm.

Hiç düşünmedim, neyi hiç düşünmediğimi biliyorsun.

Aptal gibi hissetmekten nefret ediyorum. Özellikle de bunu sadece üçümüzün bilmemesinden nefret ediyorum. Yıllarca Jonah biliyordu, yıllarca Perry biliyordu. Ve Rosebery'deki o geceden sonra, herkes biliyordu. Tüm dünya, Jonah ve Perry'nin

Her şeyden çok sevdiğim iki insanın beni bunu yapmayacak kadar sevmediklerini öğrenmem için sıraya oturdum.

Bu yüzden anksiyete atakları geçirdim. Kötü olanlardan. Hastaneye kaldırılacak türden. Genellikle geceleri, genellikle başka bir çocukla birlikte olduktan sonra, düşündüğüm tek şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Tom, Rush ve Jack - Jack - hepsi beni en az bir kez Mount Sinai'ye götürmek zorunda kaldı. Aslında Rush birkaç kez.

BJ'yi ona kızma hakkından daha çok seviyorum - ve onunla her zaman düzgün bir şekilde birlikte olmak istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için affetmek ve güvenmek gerektiğini biliyorum.

Ve aslında, dürüst olmak gerekirse, çoktan yaptığımı düşünmüştüm.

Aptalca, biliyorum, çünkü hiçbir zaman bilinçli değildi. Bir gün aklıma gelen ilk şey olmaktan çıktı, boğazıma oturan ve bir türlü doğru dürüst yutamadığım kuru ekmek gibi bir şey olmaktan çıktı.

Bu sadece onu tekrar gördüğümde oldu.

Böyle bir yüz pek çok günahı temizler, inanın bana, ben onunla pek çok günah işledim, o da bana pek çok günah işledi. O yüz hepsini örtüyor. Serin gözleri, meşgul ve merakla mazoşist zihnime soğuk bir kompres gibi.

Ama sonra onu gördüm ve tek görebildiğim, erkek arkadaşımı, benim insanımı, hayatımın aşkını çıplak gören eski arkadaşımdı. Ellerini onun saçlarında gezdiriyordu, onu içine almıştı. Ve adam, ağzı teninin üzerinde geziniyor, adam benim içime girdiği gibi onun içine girerken gözlerini kapatıyordu.

Yine kusuyorum. Bunu her düşündüğümde kusuyorum. BJ bana bunu yapıyor. Onu sevmek bana bunu yapıyor. Beni mahvediyor. Beni aptallaştırıyor, vücudumun kırılmış gibi davranmasına neden oluyor.

"Belki de evde kalmalısın?" Taura bana söyledi.

Bir gece Christian'ın kulüplerinden birinde bir şey için, aslında kendim gitmek istemiyorum, ama anneleri hastanedeyken ve onlar için bir şey yapmamızı istemezken, en azından benden istediğinde etkinliklerine katılabileceğimi düşündüm.

Rebecca Barnes'ı seviyorum. Bunca yıldır benim için sakladığı sırrı asla unutmayacağım. Ona her zaman minnettar olacağım. Christian ve Jonah'ın ikisi de

garip bir şekilde sakın. Bridget bunun kız kardeşleri yüzünden olduğunu, bazı şeyleri içselleştirdiklerini söylüyor ama Hemmes oğlanları her zaman son derece metanetli olmuşlardır.

Muhtemelen haklı olduğunu düşünmeme rağmen Taura'ya başımı sallıyorum. Kişisel olarak belki de ondan uzak durmalıyım. İlişkisel olarak ise orada olmalıyım.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Paili'yle o günden beri BJ'den uzak duruyorum, bu benim için kötü bir şey ama deniyorum. Telefonlarına cevap verdim, mesajlarına cevap verdim. Onu takmamaya çalışıyorum, bizi on altı ay geriye götürmemeye çalışıyorum. Gelmezsem endişeleneceğini ya da daha kötüsünü yapacağını biliyorum.

Endişelenmesini istemiyorum ve kesinlikle daha kötü olmasını istemiyorum.

Saint Laurent'in omzu açık, dantel süslemeli payetli krep mini elbisesini giyip Dolce & Gabbana'nın mücevherlerle süslü siyah saten ayakkabılarını giyiyorum. Valentino'nun siyah-beyaz kareli yün ve kaşmir karışımı paltosunu giydiğimde zihin dünyam hakkında bilmeniz gereken her şeyi öğrenmiş olursunuz. Bu gece beni sıcak tutmasına ihtiyacım yok. Umutsuzca bana sarılmasına ihtiyacım olsa bile.

Hen beni almayı teklif etti. O biliyor. Ona ben söylemedim, sanırım Beej söyledi.

Yol boyunca bundan hiç bahsetmedi.

Yukarı çıkarken "İyi misin?" diye sordu.

Ona belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve o da bana sarılıyor. "Hey-" BJ biz geldiğimizde görüş alanıma giriyor.

Gözleri sevdiğimden daha ağır, benimle ilgili endişeleriyle dolu, yanakları pembe. Gergin.

Arkasında yaramaz melekler olan Pleasure'ın işlemeli logolu gömlek ceketini, Balenciaga'nın taş grisi logo baskılı kısa kollu tişörtünü ve Axel Arigato'nun siyah Iron bol kesim pantolonunu giyiyor. Her zaman olduğu gibi yakışıklı ve belki de bu tişört gözlerini ekstra yeşil yaptığı için ekstra yakışıklı.

Kollarını bana doluyor, bunu yaparken gergin hissediyor.

Geri çekildi, bana tekrar baktı - endişeli görünüyordu. Endişeli görünmesini istemiyorum.

İnandırıcı bir şekilde gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Hissettiğimden daha iyi olmaya çalışıyorum. Paili'nin aramızda durduğunu hissetmemeye çalışıyorum, ama tam olarak yapamıyorum, bu yüzden büyük bir içki içiyorum.

Beej etrafımda takılıyor ama ne yapabilir ki? Biz arkadaşız.

Neden arkadaş olduğumuzu bilmiyorum ve bu konuda kötü olduğumuzu biliyorum ve güvenmekte zorlandığım bazı yönleri olsa da, tüm bu arkadaşlık fiyaskosunu yalnızca bir nedeni olsaydı yapacağına inanıyorum, bu yüzden anlamasam da deniyorum. Saygı duymaya çalışıyorum ya da her neyse.

Sahip olduğum yalanını söylediğim içsel güvenin dışı vurumu. Eğer öpüşebilseydik, tüm bunlar ortadan kalkardı.

Dokunduğumuzda her şey bizim için yok oluyor, ama sarılmalar bunu kesmiyor. Tam bir yeniden ayarlamaya ihtiyacımız var. Tüm giysilerimi çıkarıyorum, elleri tekrar senkronize olana kadar üzerimde, ama sonra yine ellerinin Paili'de olduğu aklıma geliyor ve kalkıp bara doğru yürüyorum. Bu sefer beni takip etmiyor.

"Pekâlâ," diyor yanımdan derin bir ses ve bir çift siyah Timberlands. "İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?"

Julian Haite's'e bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Oh, ne derler bilirsiniz - demir tavında dövülür..."

Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor, ellerini Golden Bear'dan aldığı Hayes deri panelli yün karışımlı bomber ceketinin ceplerine sokuyor. Altında Brunello Cucinelli'den krem kaşmir yarım fermuarlı kazak. Yakışıklı görünüyor. Böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Düşünmemem gerektiğinden eminim, bu yüzden omuz silkiyorum.

"Bir şey yok. Bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

Julian bir kaşını kaldırıp bizi izleyen Beej'e bakıyor, kaşları düşük. Tedirgin görünüyor.

"Anlıyor musun?" Jules, Beej'den bana bakıyor. "Bana sadece arkadaş olduğunuzu söyledi."

Utaniyorum. Başımı sallıyorum. "Bu gevşek bir terim."

"Hey," Julian başını benimkine gereğinden fazla yaklaştırıyor, "Sen gidip Ballentine ile arkadaş olasın diye hayatımın en iyi seksini yapmayı bırakmadım." Ona bir bakış attım ve o da bana sabit bir bakışla karşılık verdi. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun Parks."

"Julian-" İçimi çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor, masum. Sanki hayatında bir gün bile masum

Hayat.

"Beni böyle sevmiyorsun, unuttun mu?" Ona hatırlatıyorum. "Hiç sevmedin. Benden kurtulduğuna seviniyorsun." Ona şefkatli bir gülümseme veriyorum çünkü bu gerçekten duygularımı incitti ama boş ver. "Onu seviyorum... Sanırım bunu ona gösterme konusunda kötü bir iş çıkardım."

Julian çenesini biraz dışarı çıkarır ve başını sallar.

"Ve o da sen." Ona bakıyorum, gözlerim ağırlaşıyor.

"Şu haline bak-" Bana eliyle işaret etti. "Şu aptal suratın var ya, kim seninle birlikte olmaz ki?" Gözlerimi devirip başka tarafa bakıyorum ama kafası arkamdan eğiliyor. "Ben ciddiym, Tiges. Ne yapmaya çalışıyor bu?"

İç çekiyorum çünkü bilmiyorum.

Aslında bilmiyorum. Gerçek bu.

Neden arkadaş olduğumuzu bilmiyorum, bundan daha fazlası olabileceğimizi söylemesi için neden Paili'yi ve beni üzgün görmesi gerekti bilmiyorum. Ve sanırım Julian bunu biliyor çünkü beni tanıyor. Belki de benim istediğimden daha fazla. Sanırım başından beri düşündüğümünden daha fazla dikkat ediyordu ve şu anda bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünecek zamanım yok, çünkü bu yıl yaklaşık kırk beşinci kez halının altımdan çekildiğini hissediyorum.

Yutkunuyorum ve gözleriyle zar zor buluşuyorum.

"Bilmiyorum." Sesim olmasını istediğimden daha yumuşak çünkü Julian'ın kaşları kalkıyor ve çenesi geriliyor.

"Etrafta dolanıyor mu?"

"Hayır." Ona ters bir bakış attım.

"Nereden biliyorsun?" Jules biraz çenesiyle soruyor.

"O sadece-" Başımı bir kez sallıyorum. "Olmadığını biliyorum."

Julian bir kahkaha attı, başını salladı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Biliyorum, gözlerini fal taşı gibi açmana neden oluyor, ama Parks, dürüst ol, eğer seni söylediği gibi seviyorsa, neden seninle birlikte değil?" Bir kez omuzlarını silkti. "Bunu kendine sormalısın."

İçkimi geri attım ve uzaklaştım. Koridordan Christian'ın ofisine doğru. Biraz ağlamak için bir dakikaya ihtiyacım var, muhtemelen yine kusacağım. Bunun kameraya yansımısını istemiyorum. Paili'nin beni sarstığını görmesini istemiyorum.

Christian'ın ofis kapısını açıyorum. Pin kodu: 6969. iPhone'uyla aynı. Aptal.

BJ içeri dalmadan önce toplam dört saniye boyunca masasının üzerinde tünedim. "Sana ne dedi?" diye soruyor, kapıyı arkasından kapatarak.

"Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırıyor. İnanmıyor. "Bir şey değildi-" Başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey mi?" diye tekrarlıyor. Sesi keskin. Mücadele dolu gözlerle ona bakıyorum. "Zaten düşünmediğim bir şey değil."

Bana bir kez başını salladı. "Git o zaman." Ayağa fırladım.

"Bu saçmalığı aştım, Beej." "Ne boku?" Sinirlenmiş görünüyor.

"Arkadaşın olmak! Ben senin arkadaşın değilim-" Başımı salladım. "Hiçbir zaman senin arkadaşın olmadım. Arkadaşın olmak da istemiyorum. Geçen gece resmen seks yaptık! Bu saçmalık. Söylediğin her şey saçmalık. Artık sana inanmıyorum." Sesim giderek yükseliyor ve güvensizliğim cılamızdaki çatlaklar gibi. "Söylediklerinin hiçbirisi benimle ilgili değil, bunların hiçbirisi sana güvenmemle ilgili değil. Bu saçmalık. Sadece bana bağlanmaya hazır değilsin ya da-"

"-Bu ondan geliyor," diye araya girerek kapıyı işaret ediyor. "Bu senden gelmiyor."

"Yanılıyor mu?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve kafasını geri çekiyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerini kırıştırtıyor. "Magnolia, hayatım boyunca kendimi adadığım tek şey sensin."

"O zaman neyi bekliyoruz?" Ellerimi öfkeyle havada sallıyorum. "Seni affedeceğimi söyledim. Sana güveneceğimi söyledim."

Ve kuşkusuz, bunların ölçüsü belki de ikimizin de başlangıçta düşündüğünden daha azdır, ama yine de. Başını sallıyor.

"Evet, ama mesele şu ki Parks, sana güvenmiyorum," diyor bana, yüzü tamamen dik.

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

Ellerini gözlerine bastırıyor ve sonra bana bakıyor.

"Sana güvenmiyorum, Magnolia." Omuz silkiyor. "Mesele sadece sen ve senin bana güvenebilmen değil -ki güvenmiyorsun bu arada. Besbelli. Bu benimle ve benim de sana güvenmememle ilgili."

Birkaç kez göz kırpmıyorum ve sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum.

"Sen gittin," diyor çenesiyle. "Beni sevdiğini söyledin, beni affettiğini söyledin, bu kadar demiştik - benim için bu kadardı, ben bitmiştim. Oyun bitti. Etrafta dolaşmaktan, oyun oynamaktan, kızlarla, partilerle ve uyuşturucuyla ilgili tüm saçmalıklardan bıkmıştım, her şey bitmişti ve sonra sen gittin-" Acıyan gözlerle bana bakıyor.

Kendimi saldırıya uğramış hissederek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Çünkü tüm gerçeği öğrendiğimde sana bakamadım."

"Biliyorum, Parks." Başını sallar. "Anlıyorum. Neden gittiğini anlıyorum ama benim için bu kadar olduğunu söylediğimde ciddiydim. Senin de bunu kastettiğini sanıyordum." Omuz silkiyor - gözleri ıslak görünüyor ve keşke ona uzanabilseydim, ama ne olduğumuzu bilmiyorum. "Ama sen gittin."

Çok üzgün görünüyor. Çok üzgün. Buna benim sebep olduğumu düşünmek beni kahrediyor ve ilk defa bu odada ihanete uğramış iki kişi olduğunu fark ediyorum.

Alt dudağını ısıırıyor. "Burada güveni kırılan tek kişi sen değilsin, Magnolia."

Onun için duyduğum üzüntü, benim yaptığımın onun yaptığının kıyaslanabilir olduğunu düşündüğü için göğsümdeki öfkenin önüne geçiyor ve bu yüzden yüzünü ellerimin arasına alıp öpmek istesem de bunu yapmıyorum. Bunun yerine ona bakıyorum.

"Aynı şey değil."

"Hayır, biliyor musun-" Bana hoşlanmadığım bir bakış attı. "Aynı şey değil Parks. Bence senin yaptığın daha kötü. Çünkü Paili'yi bir kez becerdim. Ve sen en iyi arkadaşımla çıktın, en sevdiğim patenciyle çıktın, çocukluk kahramanıyla çıktın ve sonra, tamamlamak için, düşmanıyla çıktın."

"O senin düşmanın değil," diyorum ona. Nedenini bilmiyorum.

Gözlerini bana dikti. "Sen en kötüsüsün, Parks." Yüzüm düşüyor. "Ve seni seviyorum - ve seni her zaman seveceğim - ama bunun için siktir git." Başını bana doğru sallıyor. "Ve sana hiçbir bok için güvenmiyorum."

Sanırım ağzından çıktığı anda söylediğine pişman oluyor. Attığı şutun temas ettiğinin farkına varıyor. Nefes aldığımı hissediyorum. Bu asla iyiye işaret değildir. Dikkatli olduğum için değil, kontrolümü kaybettiğim için hissediyorum.

"Parks-" Kaşlarını çatarak bana doğru uzandı. Onu itiyorum. "Dokunma bana."

Beni bileğimden yakaladı ve ben de onu ittim.

"Bana dokunma dedim-" Ona ters ters bakıyorum.

Gözleri acıyor ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bunlar sadece birbirimize yeniden güvenmeyi öğrenmenin dış çıkarma sorunları.

Koklayamayacağım kadar hüznü ve ağır bir nefes veriyor.

Kendi gözlerimi siliyorum çünkü bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Benden başka bir yere bakmıyor ve gözlerinin gökyüzünde, arkasında "ÖZÜR DİLERİM, BENİ AFFET" yazan bir pankartla küçük bir uçağın uçtuğunu görebiliyorum.

Aramızdaki çölün kumlarına benim de öyle olduğumu ve onu şimdiden özlediğimi yazıyorum. Kapıya doğru adım atarken, her şeyin karanlığında birbirimize geri dönmeden önce bu sefer ne kadar ileri gidebileceğimizi merak ediyorum.

Düşündüğümde daha uzaktaydı, çünkü gitmek için döndüm ve o da bana izin verdi.

Manolya

Sonraki bir buçuk gün boyunca BJ'nin bana söyledikleri hakkında ileri geri konuştum. Her şey düşünüldüğünde, bir buçuk gün konuşmamış olmamız için çok uzun bir süre gibi geliyor, ama söylediği her şey çok kaba olduğu için ilk boyun eğen ben olmak istemiyorum. Doğru olsa bile. Eğer doğruysa, bu her şeyi daha da kötüleştirir.

Ona ihanet ettiğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

Onu terk etmemi, başka biriyle seks yapmasına eşdeğer bir ihanet olarak görmesi bana garip geliyor ve bunun bizim hakkımızda ne söylediğini bilmiyorum. Bu arada Beej'e daha önce ihanet etmişim gibi hissediyorum. Mükemmel olduğumu düşünmüyorum - onun dışında herhangi biriyle seks yaptığım her seferinde en çok değer verdiğim kişiye karşı yanlış bir şey yaptığının yapışkan, yapışkan, bataklık hissini hissettim. O kişiyle yaptığım her seferinde bu his daha da küçülmüş olabilir. Julian, seksin sadece Beej ve benim için bir şey olduğuna dair kalbimin söylemini susturmakta oldukça ustaydı - ve bunu eskiden yaptığı gibi daha sık yapardım, sanki onun gibi davranmam ona geri dönmek için bir köprüymüş gibi. Bu şekilde BJ'ye daha yakın hissetmeye çalıştım ama asla işe yaramadı. Sadece onu özölüyordum.

Hayatımız boyunca birbirimizi sonsuza dek seveceğimize dair kaç kez yemin ettik bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse ikimiz de sözümüze sadık kaldık.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Bir koşucu olabilirim ama onu hep sevdim.

Gidişindeki ihaneti görebiliyorum, oraya nasıl geldiğini anlayabiliyorum. Sözüme güvenmemeyi nasıl öğrendiğini - sözüm sözdür, söz veriyorum. BJ Ballentine'i ölene kadar seveceğim, geri dönölmez bir şekilde - ama bana zarar vermeyeceğine söz veremiyor, bu yüzden kalacağıma nasıl söz vereceğimi bilmiyorum.

"Durum ne kadar kötü?" Bala Baya'nın dışında durduğumda Bridget

bana soruyor.
Southwark'ta Orta Doğu restorani.

Çalmaya başlayınca telefonumu sessize alıyorum.

Az önce burada üniversiteden arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyordu ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim çünkü bana söylerse inanabilirim. Onu neden lanet Southwark'tan aldığımı size söyleyemem, sanki onun özel şoförüymüşüm gibi - biraz sinir bozucu çünkü aslında kendi özel şoförü var, sadece onu kullanmayı reddediyor.

Öte yandan ben, Simon yıllık izinde olduğu için neredeyse bir fakirim. Beyaz Aston Martin DBS Superleggera'mla kendimi normal bir insan gibi gezdiriyorum. Kendi kendine araba kullanmak ne kadar sinir bozucu?

Sürülmeyi seviyorum, BJ'in beni bir yerlere götürmesini seviyorum.

Bir eli direksiyonda, diğeri dizimde. Onunla arabaya bindiğimde arabada olmayı seviyorum. Arabamı satmalıyım ki beni her yere o götürsün.

"Yeterince kötü." Gucci'den giydiğim kahverengi GG-monogramlı deri süslemeli keten elbiseyi hararetle çekiştiriyorum.

"Onun hatası mı senin mi?" diye soruyor ve telefonumu tekrar sessize alıyor. Dudaklarımı büzüyorum. "İkisi de mi?"

Direksiyonu sıkıca kavradım, ona söyleyecekmişim gibi gergin hissediyorum.

müdürün odasına girmek için.

"Bana güvenmiyor," diyorum ona, bana karşı duyduğu hayal kırıklığını değerlendirmek için gözlerimi hızla kaydırarak.

"Doğru." Başını sallıyor. "Çünkü onu sürekli terk ediyorsun." "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen nasıl-?"

"Ah-" Elini havada gezdiriyor. "Bunu bir süredir işliyordu. Sonunda gerçek bir sohbeta dönüşmesine sevindim." Neşeyle koluma vuruyor. "İkinize de aferin."

Kaşlarımı daha fazla çatıyorum.

Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Heyecanını biraz azaltabilir misin lütfen? İlişkim dağılıyor." Ona kasvetli bir bakış atıyorum, gözlerim dolmamak için elinden geleni yapıyor. "Yine mi?"

Gözlerini deviriyor. "Magnolia, o kadar da önemli değil." "Şimdi nasıl oldu?" Ona göz kırpmıyorum.

"Yani sana güvenmiyor." Omuz silkiyor, umursamazca.

"Özür dilerim, biliyorum." Başımı sallıyorum. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz, ben sadece erkek arkadaşlarının onlara güvenmesini isteyen kızlardanım."

"Şey," dedi Bridget başını eğerek, "o senin erkek arkadaşın değil, o yüzden kendimizi kaptırmayalım."

Ona bir bakış attım ve o da güldü, Westminster Köprüsü'ne yanaşırken başını salladı.

"Bu çok düzeltilebilir bir şey Magnolia," diyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Sen sadece kal."

Sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Senden tek istediği bu. O deliliğin içinde olduğunu biliyorsun,

Yapılmaz bir yol. Her zaman öyle olacaksın. Sen sadece kalmaya devam et." "O zaman bile-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"-Hatta ne zaman." Bana bir bakış attı. "Herhangi bir şey olsa bile, bu cümlelerin sonuna koyabileceğin hiçbir şey gitmeni gerektirmez."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"İşte bu Magnolia. Ne olursa olsun onu sevmek."

"Seviyorum." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorsun." Başımı sallıyor. "Siz ikiniz birbirinizi sevme konusunda ustasınız. Gerisi sadece ortaya çıkmak." Bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Ve kaçmamak ve çete liderleriyle yatmamak, vesaire vesaire."

"Julian dün gece beni eve götürdü," diyorum.

"Magnolia!" Koluma vurdu. "Yaptın mı? Yapmadın!" "Hayır!"

Başımı sallıyorum. "Yapamayacağımı söyledim."

"Çünkü...?" Bridget kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Çünkü BJ'i seviyorum." Kaşlarımı çattım.

Telefonum tekrar çalıyor ve iç çekiyorum. "Şuna benim için cevap verir misin?"

"Oh, merhaba-" Kız kardeşim inliyor. "Biz de tam senden bahsediyorduk- Hayır, yapamazsın, o sürüyor- Ne? Üzgünüm, seni duyamıyorum-"

Sonra arabamın arkasında bir patlama oldu ve kız kardeşim "MAGNOLIA DİKKAT!" diye bağırdı.

Gözlerimi yoldan ayırdığımı bile sanmıyorum. Telefona bakmadım, ona vermedim, yerde çantamın içindeydi.

Ben direksiyonu kırmam. Şeridimdeydim ve sınırda gidiyordum.

Zihninizin dinlemek için eğitildiği seslerin hiçbiri yok - lastik gıcirtısı yok, uyarı veren bir korna yok.

Bir saniye normal bir şekilde araba kullanıyorum ve bir saniye sonra birisi arabamın arkasına çarpıyor. Çoğunlukla sadece büyük bir sarsıntı. İkimiz de öne doğru sarsılıyoruz. Emniyet kemerim beni biraz boğuyor - ve bu o kadar hızlı oluyor ki, bizi yolun diğer tarafına itiyor - bir sonraki araba çarpmadan önce Bridget'e bakacak zamanım bile olmuyor.

Bu kez sürücü tarafından geliyor ve arabanın kendisini değil, kız kardeşimin donmuş yüzünde ne olmak üzere olduğunu görüyorum.

"Magnolia!" diye haykırıyor, hayatımda duyduğum en yüksek ses etrafımızı sarmadan önce.

Her yerde camlar, kendi içine katlanan ve vücudumu saran metalin gıcirtısı.

Hâlâ küçük kız kardeşimin yüzünü izliyorum - derin bir dehşete kapılıyor. Benimle konuşuyor ama onu duyamıyorum çünkü diğer her şey birden çok gürültülü oluyor. Muhtemelen dramatik olduğumu biliyorum, korkunç bir klişe gibi, ama sanırım bu şeyler böyle gidiyor, değil mi?

Hayatta kaç aşk yaşarsınız? Benim için sadece bir tane. Daha fazlasını da yaşadım ama süzülürken aklımda sadece bir tane var.

Düşündüğüm kişi o.

Beni nasıl incittiğini değil, bana ne yaptığını değil, birbirimize ne yaptığımızı değil. Sadece onu.

Saçlarının yüzüne nasıl düştüğünü, üst dudağındaki çukurluğu, düşünürken ağzının nasıl açıldığını, ağzının sağ tarafındaki çili, burnunun şeklini. Zihnimde çene çizgisini takip ediyorum, gözlerindeki renkleri sayıyorum. Bir an için üzülüyorum çünkü hep bunların dünyada göreceğim son şeyler olacağını, eninde sonunda Tobermory'ye gideceğimizi, birlikte büyüüp yaşlanacağımızı düşünmüştüm ama işte şimdi buradayım, onu sevme şansım olduğu için yine de minnettarım, belki zaman zaman kötü olsa da en azından onu sevebildim ve belki şimdi onu bir kez daha terk ediyor gibi görünüyorum - umarım bunun için beni affeder çünkü bu benim hatam değildi. Sesler şimdi daha da azalıyor, her ne kadar daha da artıyor olsalar da.

Kız kardeşimin ağız hareket ediyor, bana uzanıyor. Yüzüm ıslak mı hissediyor?

Görüşümün kenarları kararmaya başladı.

Ve Ballentine lekeli kalbim, gençliğimizin birbirimize dolanarak geçirdiğimiz her anını ve gözyaşları, kötü sözler, büyük duygular, dağınık öpücükler, tutuşan eller ve asla yapmamamız gereken ama yaptığımıza çok memnun olduğum seçimlerle dolu milyonlarca bulanık geceyi hatırladıkça kabarıyor. O ağacı seviyorum. Asla kilitleyemediği o kapıyı seviyorum. Bir kumtaşından çok daha fazlası olan o kumtaşı parçasını seviyorum.

Bridget'e onu sevdiğimi söylemeye çalışıyorum ama sesler boğuk çıkıyor. Hava kararıyor ve başım hafifliyor.

Beni altına çekiyor ve ben de buna izin veriyorum.

Ve onu düşünerek sonsuz boşluğa dalıp gidiyorum.

YEDİ ALTI

BJ

Telefon geldiğinde Henry ile

birlikteydim. Ben onun acil durum

bağlantısıyım, sanırım.

Bir kaza olmuştu. Tek bildiğim buydu.

Onu en yakın hastane olan St Thomas'a götürdüler.

Neredeyse iki gündür onunla konuşmuyorum, lanet bir noktaya değinmek için, peki ne için? Beni incittiğini söylemeden ona anlatmak için mi? Onu incitmek için mi?

Telefon çaldığında hiçbir şey yapmıyor, evde oturmuş Henry ile Madden oynuyordum.

Solgunlaştı.

Hen kriz anlarında iyidir.

"Ne?" Bana doğru baktı.

"Parks bir araba kazası geçirdi," dedim ona, sesim yabancı geliyordu.

Çok uzaklardan. Ayağa fırladı. "Nerede?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Beni omuzlarımdan yakaladı. "BJ, düşün."

Hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Thomas." Gözlerimi kıptım. "St Thomas."

Henry başını salladı, anahtarlarını aldı, bana bir kazak fırlattı. Beni kapıdan dışarı itti.

Yolda çocukları aradı, onlara söyledi. Sanırım ondan sonra Tausie'yi aradı.

Ailesini aramalıyım, değil mi? Biri aramalı. Ben olmalıyım - ama konuşamam. Ayrıca, ben onun ailesiyim.

Yumruğumu Henry'nin gösterge

paneline vuruyorum. "Daha hızlı

süremez misin?"

Bana bakıyor, birkaç saniye beni izliyor. "Beej, o gidiyor

iyi olacak."

Ona uzun uzun baktım. "Bunu bilmiyorsun."

"Ben biliyorum." Başını sallıyor. "Böyle bitmeyecek."

Ona karşı ifade ediyorum. "Nereden biliyorsun?" Yutkundü. Tekrar yola baktı.

"Tanrım, Henry - ona söylediğim son şey-" Başımı kendime doğru sallıyorum. Elimi ağzıma bastırıyorum. Hasta hissediyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor.

Alt dudağımı yalıyorum. Gözlerim tuhaflaştı, her şey bulanık. "Sana hiçbir bok için güvenmiyorum."

Direksiyonu daha sıkı tutuyor. Nefes alışını duyabiliyorum.

Başını sallıyor. Ellerimi gözlerime bastırıyorum.

"Onu kaybedersem, Hen-" Boğuluyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. "Kaybetmeyeceksin."

Zihnim onun anılarıyla dolup taşıyor.

Tatilde ilk öpüşmemiz, hindistan cevizi gibi kokması. İlk randevumuzda Holland Park'taki merdivenlerden inışı. Billie Holiday ile yavaş dans edişimiz. Onun önünde ilk kez üstümü değiştirdiğimde kızaran yanakları ve bana bakan kocaman gözleri. Onu bir yerlere götürürken bana bakışı. Onu okuldaki odama ilk kez gizlice soktuğumda, Jonah bizi biraz yalnız bırakmak için yürüyüşe çıktı - ayağı takıldı, dizi çıktı - saatlerce kayboldu. Yine de pek umurumda olmadı, çünkü ilk kez göğüslerine dokundum. O gece ilk kez üstünü de çıkardı - içimde bir ateş yaktı. Ağacımız. Rugby maçlarımda kapüşonlu tişörtlerimle kenarda dururdu. Sabahları yüzünün aldığı şekli. Okul üniformasının düğmelerini çözerken, yuvarlak gözleriyle ağır ağır yutkunarak beni izlerken, bir heykel gibi hareketsiz, hızlı hızlı nefes alırken. İlk buluşmamızda elindeki tüm ekmekler.

Arabaya döndüğümde gözlerim yaştan görmüyordu.

Hepsini hatırla, diyorum kendime. Saçımdaki elini. Daha önce nasıl kokuyordu. Şimdi nasıl koktuğunu. Tenimdeki dudaklarını. Varley'de merdivenlerin altında titreyen küçük bedeninin benimkine sarılışını. Aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim o 3 Aralık'ta farklı şekilde titreyen bedenine sarılıyorum ve ne olursa olsun ona sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum.

Onu bu şekilde sevebildiğim için.

Keşke bu işte daha iyi olsaydım. Keşke tekrar yapabilseydim, daha fazla zamanım olsaydı. Her şeyi ve hiçbir şeyi değiştirirdim.

İhtiyacın olduğunda o zaman makinesi nerede? New York'a uçar, onu da yanımda eve getirirdim.

Henry arabaların arasına girip çıkıyor, hızlanıyor. Gergin görünüyor. O hiç gergin değildir. Bu beni geriyor.

Yirmi dakikadan az bir sürede oradayız. Günün bu saati için rekor süre.

Hen arabayı çekti ve ben de arabadan inip acil servise girdim.

"Parks-" Kadının dikkatini çekmek için masaya vuruyorum. "Magnolia Parks."

Birkaç saniye bana baktı. Tuhaf bir bakış. Beni tanıdı mı yoksa bana kötü bir haber mi vermek üzere anlayamıyorum.

"Ameliyattan yeni çıktım." Başını salladı. "Oda 305."

Ona yeterince hızlı ulaşamıyorum. Asansöre doğru süratle. Yukarı düğmesine kırk kez bas. Yavaş hareket eden hamile bir kadını geçip koridorda koşmak. Kapıdan fırla.

Bridget odanın köşesindeki sandalyeden başını kaldırıp bana baktı. Yorgun bir gülümseme ve sanırım evimden ayrıldığımdan beri ilk kez nefes alıyorum. "O nasıl?" Parks'a doğru yürüyorum.

Yatağında uyuyor.

Bridget nazikçe başını sallıyor. "Tamam."

Magnolia'nın yüzüne dokun. Sol yanağında birkaç dikiş var. Gözünün etrafında da biraz morluk var.

Bir şeyin ona zarar verebileceği düşüncesiyle başımı sallıyorum.

Başparmağımı ağzında gezdiriyorum. Hâlâ burada olduğu için rahat bir nefes alıyorum.

"Ameliyat mı oldu?" Gözlerimi ondan ayırmadan soruyorum. Bridget bana "Köprücük kemiği kırıldı," dedi.

Sikeyim.

Ona dönüp baktım. "İyi misin?"

Başını sallıyor.

"Arabada mıydın?"

Tekrar başını sallıyor.

Kaşlarını çatıttı. "Ama sen iyi misin?"

Omuz silkiyor. "Araba onun tarafına çarptı." Ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum-" Başını sallıyor, kafası karışmış görünüyor. "Arabayla gidiyorduk, her şey normaldi. Sonra biri arkamıza çarptı. Sanırım yolun diğer tarafına doğru dönmüş olmalıyız. Sonra diğer araba doğruca onun üzerine sürdü."

Elimi ağzıma bastırıyorum.

Bunun onun başına gelmesinden nefret ediyorum. Yanında olamadığım için nefret ediyorum. "Ailen nerede?"

"Yoldalar." Başını sallıyor. "Annem oğluyla birlikte Yunanistan'da, babam ve Mars da Amerika'da ama şimdi geri dönüyorlar."

Başımı sallıyorum. Ona doğru düzgün bak. Hâlâ kazadan kalma giysiler içinde. Ona doğru yürü.

"Hey." Önünde diz çöktüm. "Gerçekten iyi misin?"

Başını salladı, gözleri yaşlıydı. "Evet, iyiyim."

Onu ayağa kaldırıp kollarımla sarıyorum. "Seni kontrol ettiler mi, Bridge?"

Biraz omuz silkiyor. "Sadece birkaç sıyrık. Başımda bir şişlik."

"Oldukça sarsılmış görünüyorsun."

Başını sallıyor. "Öyleyim."

"Eve git-" Kapıya doğru başımı salladım.

"Hayır." Bana kaşlarını çatıttı. "O benim kız kardeşim."

"O benim her şeyim, yani-" Ona aptalca bir gülümseme ver. Gözlerini kırıştırıyor, sahte bir kızgınlık ama gerçek bir memnuniyet.

"Bu iş bende, Bridge. Ciddiyim." Ona bir bakış attım. "Henry aşağıda. Seni eve götürecektir. Duş al, dinlen." Kaşlarını çatıyor, alt dudağını çiğniyor.

"Uyandığında beni arayacak mısın?"

Başımı salladım.

"Onu bırakmayacak mısın?" diye soruyor.

Bridget'e uzun uzun baktım.
"Bir daha asla."

YEDİ-YEDİ

BJ

Birkaç saat sonra kendine geldi. Dünyanın en güzel gözleri pır pır açılıp bana bakıyor, yorgun ve solgun, kalbimin hissettiği gibi.

Ayağa kalktım ve saçlarını yüzünden geriye doğru ittim.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve lanet olsun, onu seviyorum.

Onu bu kadar severken hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum artık. Bütün bu yollarla ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla yapmam gereken çok fazla şey var, söylemem gereken çok fazla şey var, zaman için çok fazla öpücük var

-

Bridget gittiğinden beri son birkaç saatimi kendime çeki düzen vermekle geçirdim - önümüzdeki birkaç hafta, ona bakmanın nasıl bir şey olacağı. Çekimlerimi iptal ettim, Jo'dan eşyalarımı onun evine taşımasını istedim, birkaç ev işi daha yaptım - hayatımızın geri kalanında onu sevdiğimi yüksek sesle ve sessizce en iyi nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

"Merhaba," diye boğuluyor.

"Hey Parks." Ona nazik bir gülümseme veriyorum. Gözlerim yaşardı.

"Nasıl s n?" Kaşlarımı çatıyorum, elimi yüzünden çekmiyorum.

Birkaç yavaş nefes alıyor ve şaşkın bir şekilde odaya bakıyor. "Sen mi söyledin?"

I ver onu a küçük Başını salla. "Dört kırık kaburgalar,
kırılmış Köprücük kemiği, bir beyin sarsıntısı, yüzünüzde
birkaç dikiş-"

İçgüdüsel olarak sağ eliyle yüzüne dokunmaya gidiyor ama askıda olduğunu fark edince yüzünü buruşturuyor.

"Köprücük kemiği kırık olan taraf," diyorum ona çok geç.

"Uyanmışsın!" Bridget kapı aralığından sesleniyor. Elinde bir kucak dolusu çiçek ve birkaç balon var. Yanımdan geçerken bana kaşlarını çatı.

"Arayacağını söylemiştin."

"Daha yeni uyandı." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da kız kardeşinin üzerine titremek için kucağıma bir bahçe bırakıyor.

"Ne oldu?" Magnolia doğrulmaya çalışarak sorar.

"Araba kazası-" Bridget kaşlarını çatar. "Hatırlamıyor musun?" "Hatırlıyorum." Parks başını sallar. "Yaralandın mı?"

Bridge başını sallar.

"Vurulan senin tarafındı." Kız kardeşine özür dileyen bir gülümseme verir. Magnolia biraz burnunu çeker. "Buna sevindim."

O da bunu demek istiyor. Kız kardeşi için ölür.

"Hastamın uyandığını duydum..." Doktoru içeri giriyor. Erkek. Genç. Otuzlu yaşların ortasında. İyi görünümlü. Beni görünce kaşlarını çatı. Gözlerini Bridge'e çeviriyor.

"Üzgünüm dostum, sadece yakın aile." Bridget yüzünü buruşturuyor.

Magnolia sözsüz bir şekilde bana bakıyor ve ben de omuzlarımı dikleştiriyorum. Çenem hazır. Bu doktor kılıklı soytarının, daha onunla konuşmaya fırsat bulamadan beni zorlamasına sinirleniyorum.

"Ben onun ortağıyım," dedim.

"Ooh," dedi Bridget. "Ne tür bir ortak?" Şu küçük pislik.

Ona bıkkın bir bakış atıyorum. "Hayat, cinsellik, dans, oyun-" Omuz silkiyorum ve çenemi doktora doğru sallıyorum. "İstedğini seç Bridge."

"Biz çok fazla oyun oynamayız," diyor Magnolia kimseye belli etmeden sessizce ve ben ona bir bakış atarak gülüyorum.

"Parks, sen ve ben tanıdığım herkesten daha fazla oyun oynuyoruz." Başında durup alnından öpüyorum. "Ama bu saçmalıkla işim bitti."

Bana bakıyor, gergin bir şekilde yutkunuyor.

"Tamam." Doktor boğazını temizler. "Ameliyat iyi geçti. İntramedüller fiksasyon uyguladık-"

Magnolia kaşlarını çatıyor.

"Bir iğne taktı," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor.

"İlerlemenden memnunuz," diyor ona. "Ama gözlem için seni birkaç gece burada tutacağız."

Başını sallıyor.

"Baban aradı ve durumunun stabil olduğundan emin olduktan sonra seni Weymouth Street Hastanesi'ne götüreceğiz-"

("Oh, Tanrıya şükür," diyor Magnolia nefesinin altında.)

Doktor onu duyar ve kaşlarını çatar. "Özür dilerim. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Saygısızlık etmek istemem ama bu floresan ışıklar hiçbirimize iyi gelmiyor. Onların altında en iyi halimle iyileşemeyeceğim."

Bridget inliyor. "O iyi."

Doktor biraz eğlenerek homurdanır ve izin ister. Yakında onu kontrol etmek için geri döneceğini söyledi.

Magnolia yorgun olduğu kadar iri gözleriyle bana bakıyor ve ben onun iyi olduğuna şükrederek ağır ağır yutkunuyorum.

Kız kardeşine bir bakış attım.

"Bize bir dakika izin verir misin, Bridge?"

A r a m ı z a bakıyor, gözlerini devirirken sinirlenmiş gibi yapıyor. Çıkıyor.

Parks'a bakıyorum, kollarımı vücudunun altından geçiriyorum, onu dikkatlice kaydırıyorum - yine de irkiliyor - sonra yanına tırmanıyorum. Onu çok fazla hareket ettirmeden elimden geldiğince tutuyorum.

Ben ağlar ağlamaz o da ağlamaya başlıyor. Ağlayacağını tahmin etmiştim. İhtiyacı olduğunu düşündüm

o.

Başının üstünü öperim. Binlerce kez öptüm ve yüzüne kadar Yüzünü bana döndü.

Sevdiğim o gözlerle bana bakıyor.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzünü benimkiyle itiyorum.

Nefesim yüzünde sıcak ve birkaç saniye boyunca ağızlarımız birbirine yakın duruyor. Benimkini onunkine sür. Sersemlemiş bir nefes alıyor.

Önce nazıkçe, içime gömülüyor, rahatladığını hissediyorum, kırık vücudundaki travmanın eridiğini hissediyorum ve sonra içime bastırıyor. Acıdan nefesi biraz kesiliyor ama durmuyor.

Sanki bunu bir daha yapamayacağını düşünmüş gibi öpüyor beni. "Özür dilerim," diyor, ağzını benimkinden ayırmadan.

"Hayır, ben üzgünüm." Yüzünü tutuyorum. "Artık senin arkadaşın değilim." Bana bakıyor, yorgun bir gülümsemeyle parlak gözlü.

"Yine erkek arkadaşım mı olacaksın?"

Ağzımı alnına bastırıyorum.

"Neye ihtiyacın varsa o olacağım Parks."

Manolya

Beni taşıdıktan sonra taburcu edip eve göndermeden önce dört gün daha Weymouth Caddesi'nde tuttular.

Bir sürü ziyaretçim vardı, çocuklar, Tausie, BJ'nin ailesi, kız kardeşler (Madeline bile), Gus. Julian ve Daisy yoktu. Bunun biraz kaba olduğunu düşündüm ama neyse.

Kırık kaburgalar baş belası ama ağrı kesiciler iyi geliyor. Doktorlarım hareket etmenin acı verdiğini ve bir süre daha vereceğini söylediler ama neredeyse hiçbir şey yapmama gerek kalmadı çünkü Bridget, BJ'in beni neredeyse kaybetmenin acısını beni hiç yalnız bırakmayarak çıkardığını söylüyor.

Bu kulağa neredeyse sinir bozucu gelebilir ama aslında izin verse cebinde yaşırdım.

Grosvenor Meydanı'na döndüğümüzde ev ağızına kadar çiçeklerle doluydu.

Görünüşe göre Beej bir süre daha kalacak.

Kız kardeşim bunu öğrendiğinde "Önce sorabilirdin" dedi. "Bütün gece birbirinize girdiğinizi duymak istemiyorum. Biliyorsun, benim odam seninkinin hemen yanında, Magnolia-"

Taura ona bir bakış attı. "Şu küçük parçalanmış bedene bak. Onunla ne yapacak?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu ikisi mi?" Bridget bize bir bakış attı. "İstek varsa, yol da vardır."

Bridget'in dikkatini çekmek için yatağımın yanında tuttuğum küçük bir zilim var çünkü bundan nefret ediyor. Bazen sadece onu kızdırmak için çalışıyorum çünkü verdiği tepki çok eğlenceli oluyor.

Bir sürü göz devirmesi ve boğazının arkasından gelen sesler. Bir keresinde sırf bana ne kadar sürede ulaştığını görebilmek için çaldım. O kadar

Bana telefonunu fırlattı ve kaburgalarım isabet etti, bu da BJ ile kavga ettikleri anlamına geliyordu. Ona çok bağırdı ve ona asla bağırılmaz - ben incindiğimde korkunç derecede mantıksız davranır - ama her şey iyi bitti çünkü Bridget beni incittiği için o kadar suçluluk duydu ki şimdi zilini çaldığımda yanıt verme süresinin eskisinden %210 daha hızlı olduğunu hesapladım.

Köprücük kemiği ve kaburgalarım arasında düş almak çok zor, o kadar ki günde bir kez düş almaya başladım, ki bu tamamen barbarca, ancak ne zaman mevcut düş alma ayrıcalıklarımı bir Guantanamo tutuklusunununkine benzetsem, ezici bir merhamet tepkisiyle karşılaşmıyorum.

Bununla birlikte, BJ benim kişisel banyom olma rolünü çok ciddiye alıyor. Kesinlikle sıfır komiklik (ama oldukça fazla sayıda öpücük) - bana karşı dikkatli olması çok tatlı.

Beni büyük bir şefkatle soyması, onu ne kadar çok istediğimi daha da artırıyor ve şu anda ona sahip olamayacağım kısmı - şey...

Aramızdaki bu fiziksel sınır tuhaf bir şey. Daha önce hiç böyle bir sınırimız olmamıştı. Rugby oynarken sakatlanırdı ama bu onu bu arenada pek yavaşlatmazdı, ama burada, benimleyken değil.

Sanırım biraz da bundan zevk alıyor, onunla birlikte olmayı bu kadar çok istediğim halde olamıyorum.

Bunu mümkün kılmak için bir dizi yol önerdim ama o sadece gözlerini devirdi. "Evet, doğru-" diye alay etti ve sonra yine de beni öptü.

Bu sabahki duştan sonra Carolina Herrera'nın fiyonk süslemeli straplez elbisesini giymeme yardım ederken yaptığı da buydu. Kolsuz ve askısız şeyler şu anda benim için en değerli şeyler.

Odanın diğer tarafında duruyor, sırtını duvara yaslamış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni izliyor.

Arkasındaki pencereler, onu zaten her zaman zihnimde gördüğüm şekilde aydınlatıyor.

Bugün üzerinde Vetements'ten My Name Is etiketli beyaz tişört, 90'lardan kalma siyah bol Dolce & Gabbana kot pantolon var.

ve belindeki siyah Balenciaga Political Campaign kapüşonlu sweatshirt. Vans. Her zamanki gibi. Çenesini bana doğru sallıyor.

"Eviniz gibi..." Etrafıma bakıyorum, beğenmesinden memnunum. Eşyalarımı beğenmesi hoşuma gidiyor. "Güzel tavanlar." Takdirle başını sallıyor. "Çok aydınlık... Gitmek zorunda olman biraz utanç verici, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, yok." "Evet, var-" Başını sallıyor.

"Ne?" Kafam karıştı. Ben hastanedeyken bir şey mi oldu? Bana biraz omuz silkti. "Taşınmalısın."

"Ne zaman? Neden?" Ona suratımı astım.

Ensesini kaşıyor. "Çünkü bize bir ev aldım." Ona birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Bize Lancer Square kompleksinde dört yataklı bir daire aldım-" Aklından bir düşünce geçer. "-Bu da bana imzalamanız gereken bazı evraklar olduğunu hatırlattı."

Gözlerimi kırpıştırıp duruyorum. "Neden?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Yani ikimizin de ismi var."

"Hayır-" Başımı salladım. "Neden bize bir ev aldın?"

"Oh-" Başını sallıyor. "Çünkü birazdan sana evlenme teklif edeceğim ve evli insanlar genellikle birlikte yaşarlar," diyor omuz silkerek ve sonra bana doğru gelişigüzel eğiliyor.

Gözlerimi kırpıştırarak yutkunuyorum. "Komiklik mi yapıyorsun?" "Hayır, gerçekten öyle."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "BJ." Tek dizinin üstüne çöktü.

"Hava nasıl Parks?" Bana bakıyor.

"Oh." Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Oldukça iyi görünüyor-" "Oldukça mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sonsuza kadar güneşli o zaman."

"Oh-" Yüzünü buruşturuyor. "Buna söz veremem. Fırtınalar her zaman gelir, gelmek zorundadır - denge getirir."

"O zaman ne söz verebilirsin?" Onun karşısında diz çöküp aynı hizada dururken soruyorum.

"Seni sonsuza dek seveceğimi."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu pek de özel bir şey değil, değil mi? Bunu zaten hayatın boyunca yaptın."

"O zaman benimle evlenir misin?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum ama o tamamen ciddi. Yanakları pembe, nefes alış veriş biraz hızlı, gözleri gergin. Sonra cebinden bir yüzük çıkardı.

Bir göz attım, sonra kaşlarımı çattım.

Başımı geri çektim. "Bu benim yüzüğüm mü?"

Bana bir bakış attı. "Yüzüğüm, aslında-" Ukala yarım gülümseme. Tek kaş yukarı. "-Sana verdiğim ve bir kavganın ortasında dramatik bir şekilde fırlatıp attığın şey."

Ona kararsız bir bakış attım. "Bu özel durumdan gerçekten 'kavga' olarak mı bahsediyoruz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle bir kavga değildi, değil mi?" Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Geri ver onu!"

Onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve şakacı bir şekilde gözlerini kısarak bana bakıyor. "Evet mi diyorsun?"

Çok fazla gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir kez başımı sallıyorum.

"Evet."

"Evet?" Gülümsemesini bastırdı. "Karım mı olacaksın? Bebeklerimi doğuracak mısın? Bütün paramı harcayacaksın-"

Ona bir bakış attım. "Senden daha çok param var."

Homurdanıyor. "Sana yeni aldığım evden sonra eminim biliyorsundur." "O yüzüğü parmağıma tak," diyorum ona.

Sol elimi eline aldı, gözleri benimkinde tuttu. Eski yüzüğümü ait olduğu yere geri koydu.

"Seni seviyorum," diyor bana ciddi bir yüz ifadesiyle ve birkaç kez başını sallayarak.

Elime bakıp gururla gülümsüyorum, sonra ona dönüp bakıyorum, sanki denizde kaybolmuş da karayı yeni fark etmiş gibi beni izliyor. Sanki ben onun kıyıya vurmuş haliyim.

O, 1945'te tren istasyonuna giren her asker. Savaştan döndük.

Birbirimizi böyle seviyoruz. Aşkımız böyle hissettiriyor. Hırpalanmış ve yaralanmış olsam da bu dünyada canımı kurtarmak için tutunduğum tek şey karşımdaki çocuk. Buna inanamıyorum.

Başardığımızı mı?

Birbirimizi öldürmek için denediğimiz onca yoldan, birbirimizin sevgisini söndürmek için denediğimiz onca farklı yoldan sonra buradayız.

Burada, kırık kemiklerimle yatak odamda ve o hala tatlı dizlerinin üzerinde.

"O zaman beni öpecek misin?" Uzun kaşlarımla ona soruyorum. Bana doğru ilerlerken yarım bir gülümseme veriyor.

"Evet, Parks-" Başını sallıyor. "Sonsuza kadar."

YEDİ DOKUZ

BJ

Ona evlenme teklif etmek hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Hayatımda verdiğim en kolay karardı, eğer öyle diyeceksek. Daha çok evrenin beni ona geri çekmesi gibiydi. O bizim yıldızlarda olduğumuzu düşünüyor ama ben onun her şeyin akıntısı olduğunu ve her zaman sürüklendiğimi düşünüyorum... Ona doğru süzülüyorum.

Üzgünüm, sinir bozucu, biliyorum. Ama beni bilirsiniz, onu çok seviyorum ve ufukta her zaman bir denizcilik metaforu görünüyor.

Muhtemelen bunu yıllar önce yapmalıydım. Belki her şey daha farklı olurdu. Okuldan yeni mezun olmuşlardı - bizim çevremizde kesinlikle biraz sıra dışı - ama Sam ve Clara England için işe yaramıştı. On sekiz yaşındayken evlendiler ve o ölene kadar utanç verici bir şekilde birbirlerine aşık oldular, ama biliyorsan bilirsin. Ben de altı yaşındayken onu sevdiğimi biliyordum. Böyle olacağını bilmiyordum, birini bu kadar çok sevmenin berbat olabileceği kadar iyi olabileceğini bilmiyordum.

Keşke farklı yapsaydım dediğim o kadar çok şey var ki, keşke geri alabilseydim dediğim onu incittiğim o kadar çok yol var ki. Ama sonra her şeyin tam da benim için olması gerektiği gibi olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü öyle olmamız gerekiyor.

Aklımda bir soru yok. Bu o. Her zaman oydu.

Ve bu gece herkese söyleyeceğiz.

Full Box Set ve ailelerimizle birlikte Heston Blumenthal'da akşam yemeği.

Güzel bir gün. Heyecan verici bir gün.

Zaten öyle olmalı ama Parks, askısı 'hiçbir şeye uymadığı' için tüm dünyayı öldürmeye hazır.

"Hayatım boyunca seninle evlenmeyi bekledim!" diye bağılıyor içeriden.

onun gardırobu. "Ve sen - seni koca hıyar - omzumda lanet bir iğne varken bana sormaya karar veriyorsun."

"Köprücük kemiğinde, Parks," diye sesleniyorum ona.

İçeri girmeden önce bana ters ters bakacak kadar uzun bir süre kafasını dolaptan çıkardı.

"Erteleyebilir miyiz?" Teklif ediyorum çünkü yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor. Kafası tekrar dışarı çıktı. "Affedersiniz, ne?"

Omuz silkiyorum. "İstersen erteleyebilirsin?"

Bana bakıyor. "Evlenmeyi ertelemek mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Onlara söylemeyi ertele." "Oh." Birkaç kez göz kırptı. "Hayır."

"Yine de bir randevu hakkında konuşmalıyız," diye sesleniyorum ona.

"Evet, doğru." Küpelerini takarken tekrar dışarı çıkıyor. "Uzun bir nişan mı yoksa kısa bir nişan mı?"

"Uzun nişanlardan nefret ederim-" Başımı ona doğru salladım. "Seninle yarın evleneceğim."

"Öyle mi?" Işıldıyor, memnun.

Başımı sallıyorum.

Kısa bir süre düşündükten sonra elini havada umursamazca salladı. "Saçmalama. Elie daha nişanlandığımızı bile bilmiyor, sabaha kadar elbisemi nasıl dikecek?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Neredeyse Mayıs geldi-" Dudaklarını büzüyor. "Eğer burada evleneceksek yazın evlenmek isterdim."

Biraz kaşlarımı çattım. "Yani bir yıl sonrasına kadar beklemek mi istiyorsun?"

Donundan başka bir şey giymeden bana doğru yürüdü. Çok eğlenceliydi. Bunun yeniliği hala geçmedi. Umarım hiç geçmez.

Onu belinden tutup, başımı eğiyorum. Biraz gülümsedim. Bana poşet içinde büyük bir elbise uzatıyor. "Bu ne? Şimdi evleniyor muyuz?"

"Raftan mı?" Bana göz kırptıyor, sonra gülüyor ve başını sallıyor.

Bu elbise yandan fermuarlı. Omuz kısmıyla içine girmek biraz zor.

ve o kaburgalar, tam anlamıyla bir acı. Ama y i n e de sebat ediyor, lanet bir denizci gibi küfrediyor, ama iyi bir elbise için her şeyi yapıyor.

Buna inanmadığım anlar oluyor. Bunu yaptığımıza.

Düzgünce, sonunda.

Onu kilitliyorum, yüzük takıyorum falan.

Ona karşı duyduğum bu yeni ve tuhaf arzuyla gözlerim bulanıklaşıyor.

Öncekinden farklı, hala içimde yaşayan diğer türlerden farklı.

Kaldır onu, kocaman öp.

Kendini bana bastırıyor. Bunu yaparken acı içinde kıvranıyor.

Sanırım onun bu yaraları yüzünden seks bizim için biraz uzak.

O benden daha kötü karşılıyor.

Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Yapabiliriz... bilirsin..." Bana bir bakış attı. "Gitmeden önce."

"Kesinlikle-" Başımı salladım ve onu işaret ettim. "Kırık kaburgalarını ve köprücük kemiğini anında iyileştiren bir tür mucizevi müdahale yaşadın, değil mi?"

Huffs. "Seksi seviyorsun."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Özellikle de seninle.

Sahip olmak için sabırsızlanıyorum." "O zaman neden yapmıyorsun?" Suratını asıyor.

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Çünkü gerçek anlamda kırık kemiklerin var, Parks-"

Gözleri biraz yuvarlaklaşıyor ve biraz geri çekiliyor. "Beni beklemekten sıkılmayacaksın değil mi?"

"Ah." Başımı salladım. Kalbim ağırlaşıyor. Etrafta dolanmamın onu mahvetmesinden nefret ediyorum. Gülümsemeye zorluyorum. "Hayatım boyunca seni bekledim."

Başını iki yana sallar. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Dinle-" Elimi saçlarının arasından geçiriyorum. "Birbirimize nasıl geri döneceğimizi bulmaya çalışırken ikimiz de birbirimize boktan şeyler yaptık. Seni aldattığımı biliyorum-" Gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Ama unutma, bu seninle ilgili değildi, benimle ilgiliydi." Elimi sıkıyor, bana olanlardan her bahsettiğimizde olduğu gibi gözleri büyüyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Ama birlikte olduğum diğer tüm kızlar seninle ilgiliydi." Omuz silkiyorum.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Benim bir seks manyağı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Seviyorum. Bu konuda iyiyim - kime istersen sor," diyorum ona sırtarak.

Bu inmiyor.

Bana ters ters bakıyor. "Yardımcı olmuyorsun."

Gülümsememi geri alıyorum. "Ama Parks, Paili'yle olan bir sefer dışında, seninle ilgili olmayan ya da senin yüzünden olmayan bir sefer bulmakta zorlanıyorum. Seni özlediğim için, seni istediğim için ya da sen gittiğin için, Tom England'la yattığın için ya da bir barmenle flört ettiğin için. Seks benim için, hayatımın büyük çoğunluğu boyunca, seninle ilgiliydi." Ona bir bakış attım.

"Oh." Göz kırıyor. Yanakları pembe. "Um-" Gözlerini tavana çeviriyor. "Ben bağımlı biriyim-"

Alçak sesle ıslık çalıyorum çünkü bu doğru ve aynı zamanda yetersiz bir ifade.

Kaşları biraz seğiriyor, sinirleniyor ama devam ediyor. "-Ve sen beni aldattığında, ben senin boşluğunu başka erkeklerle doldurdum."

"Evet, biliyorum." Omuz silkiyorum.

"Oh." Dudaklarını büzüyor. "Ben sadece bir şeyleri itiraf ettiğimizi sanıyordum." Başımı salladım. "İtiraf ediyorduk. Seninkiler utanç verici derecede şeffaf."

Kaşlarını daha da çatı. "Kaba."

Çenemi ona doğru salladım. "Şu andan itibaren sadece beni sevmeye çalış." Göğsümde hissettiğimden daha hafif söyle. Başka nasıl konuşacağını bilmediğin için şaka yaptığın o yarı gerçeklerden biri.

Yüzü düşer. "Beej-"

Başımı eğip ona bir bakış atıyorum.

"Baxter James Ballentine, beni dinle-" Bana doğru uzandı ve kollarımı beline doladım. "Zamanla kalbimi başkalarınıninkiyle karıştırdım-"

Alt dudağımı kemiriyorum. Başını salla.

"Ama ben, seninle tanıştığımndan beri, bizimkileri kasten birbirine düğümledim." Bir kahkaha attım.

"Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim," diyor. Gülümseme yok, gösteriş yok. "Ve asla sevmeyeceğim. Bunu başından beri biliyordum."

Elimi tekrar saçlarının arasından geçiriyorum, ona gülümsüyorum - keşke şu anda yapamadığımız şeyi yapabilseydik.

Geri çekildi, bana baktı.

"Giyeceğin şey bu mu?" Biraz kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Dünyadaki sevdiğimiz herkese evlendiğimizi söylemek için mi? Bianca Saunders x ISKO yakalı Life düz paça kot pantolon, Jacquemus'tan Moisson çiçek desenli keten gömlek ve ayaklarına bakmadım ama yemin ederim Beej eğer siyah minibüs giyiyorsan-" Başını bana doğru sallıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Öyleyim." Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Tanrı yardımcım olsun, Ballentine, eğer düğün günümüzde bunları giymeye kalkarsan, ben-"

"-Parks. İyi görünüyorum." Onun üzerinden aynadaki kendime bakıyorum.

"Evet BJ, ama sen her şeyin içinde iyi görünebilirsin. Ya da hiçbir şey. Seni ikisinin içinde de seviyorum."

Kaşlarını çatmaya devam et. "Sanırım uyuşuyoruz."

"Bu saldırgan çünkü Oscar de la Renta'dan hurma turuncusu straplez ipek bir elbise giyiyorum. Senden çok daha havalıyım."

"Her zaman, Parks-" Onu yatıştırmak için sihirli gülümsemeyi ver. İşe yaramadı. Başını sallar.

Ona doğru işaret ediyorum. "Senin beyaz giymen gerekmiyor mu?"

"Onları izimizden uzaklaştırmaya çalışıyorum." Suratını asıyor. "Hoşuna gitmedi mi?" "Hayır, bayıldım," diyorum onu içime çekerken.

"Güzel." Ayaklarımı işaret etmeden önce boğazını

temizliyor. "Heston'a giderken siyah Vans giyemezsin."

Çenemi tut. "Bej olanlar mı?"

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Eğer mecbursan."

"Almalıyım." Gidip dolaptan almadan önce bir kez başımı sallıyorum.

Magnolia beni bulduğunda "Bu iki kişilik değil," demişti.

Bir ana süit büyüklüğündeki gömme dolapta birkaç kıyafet asmak.

Ona bir bakış fırlattım. "Bence idare edersin."

Bana uzun süre acı çeken bir bakış attı. "Sanırım yapmayacağım."

"Aslında, havalı şeylerden bahsetmişken, sana bir şey getirdim." Ona doğru yürüyorum.

"Ne?" Yukarı bakıyor.

Omuz silk. "Sadece birkaç elmas." Bir Harry Winston kutusu çıkardım.

Birkaç saniye bakıyor ve sonra - inanabiliyor musunuz - kaşlarını çatıyor. Başını sallıyor.

"Başka bir yüzük istemiyorum."

Başımı ona doğru sallıyorum. "Dinle, bundan on beş yıl sonra eve giderken süt almayı unuttuğum için bir tartışmanın ortasında sana hiç elmas almadığımı yüzüme vurma riskini göze alamam."

"Önümüzdeki on beş yıl içinde sana ve bana ne olacak da kendi sütümüzü kendimiz almak zorunda kalacağız?"

Ne kadar saçma olduğuna dair kafamı salladım.

"Ayrıca," diye omuz silkiyor, "on beş yaşımızdan beri bana elmas alıyorsun..."

"Peki neden şimdi durdun?" Ona bir bakış attım.

"Çünkü başka bir yüzük istemiyorum." Elini göğsünde tutuyor, arma yüzüğümü ona karşı sıkı tutuyor.

Benden uzaklaştı ve ben de Harry Winston kutusunu açtım.

"Hayır, kaldır onu," diye homurdanıyor ve sonra iki kere çekiyor. "O da ne?" Uzaktan bakıyor. "Üst üste üç yastık kesim pırlanta mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Özel tasarım mı?"

Yaşayan, nefes alan, baş belası kıcıma gözlerimi deviriyorum. "Sanki başka bir şey giyecekmişsin gibi-"

"İki karat mı?"

Ona bir bak. "Üç."

Dudaklarını büzüyor. "Açıklık mı?" "EĞER."

Gözlerini kısıyor. "Renk?"

Alay ettim, gücendim. "D. Belli ki."

Ellerini kalçalarına koyuyor, biraz ofluyor.

"Bunun hayalimdeki yüzük olduğunu nereden bildin?"

Bir kez gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Çünkü seni tanıyorum Parks. Ve altı yaşımdan beri seninle evlenmeyi düşünüyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve ayrıca 'rüya nişan yüzükleri' adlı Pinterest panon biraz yardımcı oldu."

"Ah." Biraz utanarak başını sallıyor.

"Bir kocanın en iyi arkadaşı,
Pinterest-"

Bana bir bakış attı. "Henüz bir koca değilsin."

"Şu lanet yüzüğü alırsan bir adım daha yaklaşmış olurum."

Gözlerini deviriyor ve sonra yüzü biraz sakinleşiyor. İç çeker,
Ballentine yüzüğüne bakar.

"Bunu çıkarmak istemezdim. Sahip olduğum en önemli şey bu." "Bu yüzden mi öfkeyle bana fırlattın?" Şakacı bir şekilde sordum.

Bana bir bakış attı. "Şu anda gerçekten o ipi çekmek istiyor musun?"

"Ben-" Başımı salladım. "Yorum redakte edildi."

"İyi seçim." Başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Ben de başımı sallayıp onu öpüyorum, öperken de dudaklarına gülümsüyorum. Yüzüğü parmağına takıyorum ve bana istemediği bir bakış atıyor.

"Beğendin mi?"

Başını sallıyor, ona bakıyor. "Nasıl bu kadar çabuk yaptırdın? Daha dün sormuştun."

Parmağımı ağzıma götürüyorum, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"6 Aralık'ta Harry Winston'daki çocukları aradım."

Gözlerini kırpıştırarak geri çekiliyor.

"Ne?" Gülüyor.

Omuz silkiyorum.

"6 Aralık mı?" diye tekrarlıyor.

Bir kez başımı salladım. "Kalacağını söyler söylemez. O zamandan beri cebimde taşıyorum..." Geçmişi düşünüyorum. "Noel'den beri."

"BJ!" Şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Seni eve bıraktığımda cebimdeydi - bunu düşündüm. Şimdi geriye dönüp baktığımda, muhtemelen almalıydım." Gözlerim doldu. "Bize bir sürü zaman kazandırırды."

Bana bıkkın bir bakış attı.

Ona omuz silkiyorum çünkü buraya nasıl geldiğimiz umurumda değil, sadece geldiğimiz için mutluyum.

"Her zaman sen olacaktın, Parks. Sadece zaman meselesiydi."

Bunun için tüm restoranı kiraladık. Çok fazla insan geldiği için değil, fazladan göz istemediğimiz için.

Kendi yemeğimize yirmi beş dakika kadar geç kalıyoruz, yani oraya vardığımızda Christian hariç herkes çoktan gelmişti - garip, bunu daha sonra kontrol edeceğim.

Sanırım herkes buraya sadece birlikte olduğumuzu kutlamak için geldiğimizi düşünüyor.

Kimse bilmiyor. Kimseye söylemedim. Ne Jo'ya ne de çocuklara. Parks Bridge'e bile söylemedi.

Bir günlüğüne sadece ikimizin sır saklaması eğlenceliydi, şimdi herkese söylemeye hazırım.

Herkesin sonunda işimizi hallettiğimizi bilmesini istiyorum.

Babamın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Harley'nin yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

El ele yürürler ve başta Henry ve Jo olmak üzere herkes alkışlar.

Ama Bridget - lanet Bridget - birkaç saniye bize bakıyor, gözlerini kıstırıyor ve Parks'ın benim elimdeki elini başıyla onaylıyor.

"Yüzük mü takıyorsun?"

Magnolia'nın yüzü donar.

"Lanet olası bir yüzük mü takıyorsun?" diye tekrarlıyor.

Magnolia gözlerini devirir, kız kardeşine karanlık bir bakış atar ve sonra elini gösterir.

Annem çılgık atıyor. Utanç verici bir annelik sevinciyle ağzını kapatıyor ve Bridget kız kardeşinin kırık kemikleri olduğunu unutup heyecanla onu yerden kaldırıyor.

Parks acı içinde kıvranıyor ama sırtlıyor ve buna katlanıyor, sonra Bridge birkaç saniye bana bakıyor ve sonra neredeyse beni kucaklayarak deviriyor.

Ondan sonra Parks ve beni herkes kucakladı, öptü ve tebrik etti. Bizim için bu kadar mutlu olmaları çok güzel. Buraya gelmek için hepsini çok zorladık.

Jonah yüzümü tutuyor, heyecanla yüzüme vurmadan önce beni dudaklarımdan öpüyor. "Kahretsin, dostum-" Sırıttıyor. "Tam zamanında!"

Babam ellerindeki en iyi şampanyayı sipariş etmeye gitti.

Annem ağlarken Henry Parks'a arkadan sarılıyor, yüzünü tutuyor, sanki gerçekten gitmiş gibi ona hoş geldin diyor. Sanırım bir süreliğine gitmişti. Ama bir daha asla.

Madeline her şeyi Instagram'dan canlı yayınlıyor.

Taura, Arrie, Allie ve Jemima yüzüğe yaltaklanıyor ve Bushka benimle konuşmuyor çünkü ona sormadığım için kızgın.

Sonra Marsaili gözlerini kısarak bana yaklaştı. "İzin istemedin."

Magnolia merakla baktı. Tanrı'nın dürüst gerçeği, yapıp yapmadığımı umursamazdı, her halükarda evet diyecekti.

Harley başını sallıyor. "Aslında bu doğru değil, aşkım." Ona bakıyor ve başını bana doğru sallıyor. "On yedi yaşındayken bana sordu."

Mars'a kaşımını kaldırıyorum çünkü söylenmemiş bir siktiri seviyorum. "On yedi mi?" Marsaili göz kırptırıyor.

Harley başını sallıyor. "Biz..." Duraksıyor, hatırlamaya çalışıyor. "Saint John." Ona gülümsüyorum.

"Virgin Adaları." Başını salladı. "Ve ben bir şey yakaladım-" Önce bana, sonra da utanmış yüzünü saklamak için kardeşimin elini kullanan Parks'a bakıyor.

"Bunu engelledim," diyor Magnolia sessizce, anneme seslenmeden önce, "Lily, dinlemeyi bırak. Bu hikâye umurunda olmayacak."

"Onu bir kenara çektim, 'Kızım! ne yapıyorsun' ve 'Ona bir daha dokunduğunu görürsem...' diyerek biraz korkutmaya çalıştım..." Bana sırtttıyor, biraz da eğleniyor. "Ve bu ukala herif, 'Üzgünüm ama ona sonsuza dek dokunacağım, efendim' dedi. Geri çekildim, kulaklarıma inanamadım." Kıkırdıyor.

Parks şaşkın ve iri gözlerle bize bakıyor. Bunu ona hiç söylemedim.

Hikaye. "Ben de 'Şimdi evlenir misin?' dedim. O da, 'İzin verirsen onunla evleneceğim' dedi. Ben de 'Bana bunu mu soruyorsun?' dedim. O da omuz silkti ve 'Sanırım öyle...' dedi."

Magnolia bana bakıyor, gözleri yine o eski istekle dolu. Saint John'da bizi bastığı gün karşılanan istekle aynı aslında.

Harley elini bana uzattı. "Sonunda ona sorduğuna sevindim."

Elini sıktım. "Ben de."

("Yeterince uzun sürdü," diyor tekrar otururken nefesinin altından).

Gecenin sonuna doğru babam yanıma geldi. Oturdu, birkaç kez dizime vurdu.

"Kalanlar için oynadın." Gururla gülümsüyor.

Benimle gurur duymasına bayılıyorum.

Başımı salladım. "Sana yapacağımı söylemiştim."

Başını sallayıp sandalyesine geri oturuyor. "Uzun zamandır bekliyordum."

Manolya

"Beğendin mi?" Beej biraz gergin bir şekilde bana bakarak soruyor.

Bize aldığı evin girişinde duruyoruz.

Kensington Church Caddesi'nde dört yataklı şirin bir daire. O ödedi 16,5 milyon sterlin ödediğim için Bridget, şirin olmasına rağmen 'şirin' demeyi bırakmam gerektiğini çünkü dört odanın şirin bir sayı olduğunu söylüyor. Dairenin kendisi mükemmel. Tamamen. Dünyada değiştireceğim tek bir şey bile yok. Backsplash'i beğendim, pencereleri beğendim, balkon bile leylaklarla kaplı. Evin bir numaralı avantajından bahsetmiyorum bile, fuayede mükemmel saçları, yastık ağzı ve bir bakışta kararlılığını eriten gözleriyle her zaman, her açıdan bir heykel gibi görünen evleneceğim çocuk. Versace'den barok desenli ipek dimi gömlek, Jil Sander'den siyah lastikli bel düz pantolon ve baş düşmanım siyah Old Skools.

"Bayıldım," diyorum çocuğa içtenlikle.

"Öyle mi?" Beej bana doğru yaklaşıyor, yüksek tavana bakarken kollarını düşüncesizce bana doluyor. Bugün bir ev sahibi gibi giyinmişim. Versace'den kuşaklı, pamuklu tüvit mini elbise (sevimli), Sandro'dan krem rengi delikli logolu hırka ve krem rengi Saint Laurent La 16 bukle tüvit katır.

"Evet, ben de," diyor Henry banyolardan birinden çıkarken, elleri Heron Preston'dan aldığı siyah logo-bant detaylı kargo pantolonunun ceplerinde. "Ben de burada yaşayabilir miyim?"

"Elbette!" BJ kaşlarını çatarken ben de parlak bir şekilde gülümsüyorum, "Hayır." Henry'nin omuzları çöktü.

Bridget balkon kapısında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını bize doğru sallıyor.

"Siz iki aptalın sonunda aranızı düzelttiğinize inanamıyorum-"

büyük bir iç çeker ve içeri girer. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, BJ'in kolunu emniyet kemeri gibi kendime doluyorum. "O kadar da kötü değildik."

"Evet, öyleydiniz-" Henry başını salladı. ("Öyleydik."

BJ başını sallıyor.) Kaşlarımı daha da çatıyorum ve mutfağa doğru tepiniyorum.

"Christian dün gece neredeydi?" Bridget peşimden yürüyerek soruyor.

"Ah, evet-" BJ'ye geri dönüyorum. "Sana soracaktım ama bunu düşünmeni istemedim."

Bana bir bakış attı. "Ne şekilde?"

Garip bir yüz ifadesi takındım. "Bilirsin işte, eski 'beni seviyor' tarzında."

Boğazımı temizleyip ona mahcup bir gülümseme fırlatıyorum.

"Evet, doğru," diye homurdanıyor. "Sanırım artık hepimiz bunu aştık."

"Doğru, harika." Başımı sallıyorum ve parmaklarımı beyaz mermer tezgahın üzerinde gezdiriyorum, çocuklara kaşlarımı çatmadan önce bir anlığına hayranlıkla bakıyorum. "O zaman hangi cehennemdeydi?"

"Az önce gelmedi mi?" Bridget benim adıma sinirlenerek soruyor.

"Bu çok kaba." Ters ters bakıyorum.

BJ başını sallar. "Sanırım Daisy ile aralarında bir şeyler oldu."

"Ayrıldılar mı?" Başımı Henry'ye doğru çeviriyorum. Çoktan kafasını sallamaya başlamıştı.

"Peki, her şey yolunda mı?" İkisinin arasına bakıyorum.

"Evet-" BJ başını sallıyor ama kaşlarını çatıyor. Sanırım yalan söylüyor. "Julian bir şey mi yaptı?" Dikkatlice soruyorum.

BJ başını umursamazca sallar. "Hayır."

Alt dudağımı ısırıyorum çünkü Julian'ın her an bir şey yapabileceğini düşünüyorum.

"Christian sevgilerini yolladı." Henry gülümseyerek başını sallar.

"Yakında kutlamak için sabırsızlanıyorum."

"Tamam." Kaşlarımı çattım.

"Peki ya bu aydınlatma armatürleri?" Henry başıyla tavanı işaret ediyor.

"Spiff, dostum."

Konuyu değiştirmeye çalışıyor.

"Havuzu gördün mü?" BJ ona sorar ve onu uzaklaştırır.

Bridget yanıma gelmeden önce onların gidişini izliyor.

"Endişeli misin?"

Dudaklarımı büzüyorum. "O bir şey yaptı."

"Christian mı?"

Ona dik bir bakış attım. "Julian."

"Onunla konuştun mu?"

Tüm gün boyunca eski sevgililerimle öylesine sohbet ettiğimi düşündüğü için ona kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır." Sonra ona ağırbaşlı bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Yine de tebriklerini iletmek için bize çiçek gönderdi."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra kolunu benimkiyle birleştiriyor ve başını omzuma yaslıyor.

"Onunla evlendiğine inanamıyorum. Sonunda."

"Biliyorum."

"İlk randevunuzu hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Ve partide Sketchers giyemeyeceğimi söylediğinde giydiğim için ona çok kızdın ve o da benim istediğimi giyebilen bir kız olduğumu mu söyledi?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. Çok kızmıştım.

Sketchers giydiği için kızgındı, birisi ona Sketchers aldığı için kızgındı, onun tarafını tuttuğu için kızgındı, onu daha çok sevmeme neden olduğu için kızgındı.

"Kim Four Seasons'ta Sketchers giyer ki?" Kaşlarımı çatıyorum. Elini kaldırdı, çok yapmacık ve sinir bozucu.

Ayaklarına bakıyorum.

"Ve şu küçük Prada Monolith fırçalanmış deri botlarla ne kadar ilerlediğine bir bak." Ona ışınlıyorum.

"Giydiklerimin geri kalanını söylemene gerek yok-" Odadan çıkarken bana ters bir bakış atıyor. "Sorun değil. Umurumda değil-"

Onunla alay ediyorum.

"Marine Serre'den logo işlemeli atlet, RE/DONE Stove Pipe yüksek belli kot pantolon ve Stella McCartney'den slogan motifli hırka," diye sesleniyorum arkasından.

"Saçmalıyorsun," diyor bana arkasına bakmadan.

"800 sterlinlik bir hırka giyiyorsun," diyorum peşinden koşarak. "O yüksek attan inmenin zamanı gelmiş olabilir."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor bana, burnu havada.

"Taşındığımda seni özleyeceğim." Ağzımı kapatıyorum.

Başını salladı. "Evet, eminim sağladığım geri dönüş hizmetini özleyeceksiniz."

Başımı sallıyorum. "BJ de aynı şeyi yapıyor ve çok daha az tavırlı."

Gözlerini deviriyor.

"Yine de seni özleyeceğim."

Bana şefkatli bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Hayır, yapmayacaksın-" Omuz silkiyor. "Ben hemen köşedeyim ve sen de nihayet, yaklaşık beş yıldır ilk kez, tam olarak olman gereken yerdesin."

BJ

Sonraki hafta biraz mutlu bir bulanıklık içinde geçer.

Nişanlandığımız haberi çabuk yayıldı. Gazeteler bunu 'Britanya'nın En Uzun Süren Aşk Destanı'nın destansı sonucu olarak lanse etti.

Parks bu yazıyı gördüğünde yüzünü buruşturdu ve "Bunu bizim için seviyorum" dedi. Gözlerimi devirdim, onu çok öptüm.

Tatler ile bir röportaj yaptık. Arrie bize *Country Living*'de bir Parks and Ballentine yayını yaptırıyor ("Ama hiçbirimiz lanet olası bir ülkede yaşamıyoruz," diye homurdandı Bridget haberlere). Şu anda düğün günü fotoğraflarımızın özel haklarını kimin alacağı konusunda bir ihale savaşı var. Arrie *Vanity Fair* diyor, Parks sadakatten dolayı *Tatler olmalı diyor*, babası *GQ* ve *Vogue* arasında paylaştırılmalı diyor çünkü ikisi de Conde Nast'a ait ve her ikisiyle de özel bir çekim yaparsak iki kat para kazanırız, Bridge ironi ruhuyla *Good Housekeeping olmalı diyor* ve ben *Nat Geo* için çekim yapıyorum ama henüz yemi yutmadılar.

Annem kimsenin fotoğraf çekmesine izin vermemem için bana 200 bin sterlin teklif etti. Mahremiyete ihtiyacımız olduğunu söyledi.

Ona evleneceğim kişiyle evlendiğim için bunun pek olası olmadığını söyledim ve o da yüzüme dokunarak bunu düşünmemi söyledi.

Aileme de 3 Aralık'ı anlattım.

Parks ailesine söylemek istemediğini söyledi. Sanırım Marsaili'nin bu konuda kızacağından korkuyor, geçmişe baktığında onu cezalandırabilirmiş gibi, ama ailemin bilmesi gerektiğini hissettiğimi söyledim ve o da kabul etti.

Annem çoğunlukla ağladı. Bunu tek başımıza yaşadığımız için üzgün olduğunu söyledi. Parks için milyarlarca sorusu vardı. Magnolia'nın saçlarını okşamak için onu kucağına çekti. Her şeyi bilmek istiyordu. Ne kadar ilerlediğini, işlemin nasıl gerçekleştiğini, sonrasında nasıl hissettiğini, benim nasıl hissettiğimi. Ağladı.

sürekli ama arada bir zirve yapıyordu, adını öğrendiği zamanki gibi. Ve Bay Gibbs.

Bak ne diyeceğim, Bay Gibbs artık Lil'den ömür boyu Noel sepeti alacak. Konuşmanın ortasında ona jambon göndermek için telefonunu çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse neden bir jambon olduğunu bilmiyorum. Keder belki.

Onları anlatmayı bitirdikten sonra babam uzun süre omzumu tuttu, birkaç damla gözyaşı aktı. Başını salladı, alnını omzuma koydu. Sanırım gerçekten anlamadığım bazı nedenlerden dolayı benimle gurur duyuyordu.

Bana çok üzgün olduğunu söyledi. Onlara gelemediğimiz için, ona gelemediğimi hissettiğim için, her şeyi tek başıma halletmek zorunda kaldığım için üzgündü ama Magnolia kaşlarını çattı ve "Yalnız değildi, ben vardım" dedi. Babam da ona gülümseyerek, "Özür dilerim, onun da vardı" dedi. Sonra da neden böyle olduğumuzu anladığını söyledi. Artık bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum çünkü şu anda hakkımızda bildiğim tek şey birlikte olduğumuz.

Ama belki de kastettiği buydu. Belki de biz hep böyleydik. Sadece birlikte. Ya da olmaya çalışıyoruz.

Bir sırrın açığa çıkmasıyla ilgili bir şey var... yeni, temiz ya da kulağa hoş gelen bir sıfat gibi hissettiriyor. Eskiden insanlara söylemenin bizi birbirimize bağlayan bağları gevşeteceğinden endişe ederdim ama şimdi biliyorum ki zaten bağlıyız. Billie bizi birbirimize düğümlledi.

Annem ağacı ziyaret etmek istiyor. Haftaya gidiyoruz.

Parks'a, ağacın bizim için özel olmasının sebebinin bebeğin yapıldığı yer olmasından kaynaklandığını aileme söylememesini tembihlemek zorunda kaldım ama bakalım ilk torunlarının sarhoş bir partide, birkaç sapık ördeğin önünde hatalı bir kilit yüzünden hamile kaldığını ağzından kaçırması ne kadar zaman alacak. Parks, annemi kızdırmak için hikayenin dörtte birini anlatacak, geri kalanını anlatacağım çünkü bundan gurur duyuyorum ve hiçbir şeyini değiştirmedim. Annem muhtemelen yatağında tekrar seviştiğimiz için sinir krizi geçirecek (hala bunu atlatabilmiş değil) ama kimin umurunda çünkü Magnolia Parks'la evleniyorum.

Henry ve ben The Grove'da alıyoruz.

Sadece biz. Jo biraz ortalıkta yok. Christian'dan haber alamadım.

Dördüncü delikte ip atıyorum. İnişini izledim ve sonra kardeşime döndüm. "Çocukların nesi var böyle?"

Henry'nin yüzü gerilir, başını sallar.

"Bilmiyorum-" Omuz silkiyor. "Bir şeyler oldu."

Ona bakıyorum. "Evet, tahmin etmiştim. Ama ne tür bir bok?"

"Christian söylemeyecek." Yüzü tekrar gerildi. "Sadece Daisy'nin artık gittiğini." Kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gitti?"

Tekrar omuz silkiyor.

"Nereye gitti?" Daha yüksek sesle soruyorum çünkü Daisy'den hoşlanıyorum ve o çocukların yaptığı bazı şeyler hakkında endişeleniyorum. O gönüllü bir katılımcı değil. Hiçbir zaman bunun bir parçası olmak istemedi, bunu her zaman açıkça belirtti.

"O değil-"

"-Öldü mü?" Henry acımasızca tahmin eder.

Başını sallar. Şükürler olsun. Son zamanlarda kim bilir neler oluyordu.

Çocuklar her zaman bizi bundan korurlardı. Bilmek istemediğim şeyler yaptıklarını biliyordum ama Parks'ın Julian'la birlikte olması sohbeti açtı.

Henry bana, "Julian onu götürdü," dedi.

Düşünerek alt dudağımı yalıyorum.

"Neden?" Henry çekiliyor. İç çekiyor.

Topa mükemmel vuruyor. Bana baktı. "Jo, Tausie ile ilişkisini bitirdi."

"Ne?" Göz

kırpıyorum.

Başını salladı.

Bana söylemediğine inanamıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

"Bir şey oldu." Henry kendi kendine başını sallar. "Olmuş olmalı - aksi takdirde bunu yapmazdı."

Başımı salladım, ona baktım.

"Yani, bu senin için iyi bir şey, değil mi? Sen ve Taurs aranızdaki sorunları çözebilirsiniz."

Küçük kardeşim burnundan ağır ağır nefes alıyor. Elini itiyor

saçlarını

kariştırdı.

"Bilmiyorum."

Ona kaşlarını çatıyorum.

"Hiç aramadı-" Omuz silkiyor. Nefes alıyorum. Hay sikeyim.

"Ve eğer şimdi çıkmaya başlarsak, hayatımın geri kalanını Jonah onun için aradığı için mi benimle birlikte olduğunu merak ederek geçireceğim."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Kahretsin-" Ona bakıyorum. "Özür dilerim, dostum."

Yüzünde hissetmek istemediği bir tür duygu belirir ve sırf bu yüzden başka bir topa vurur.

"Evet." Başını sallıyor. "Ben de."

Manolya

"Hayır." Henry başını sallar. "Bu tam bir rezalet olur."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tam bir kabus, evet."

BJ elinde bir sürü Çin yemeği poşetiyle içeri girdi ve kaşlarını çatarak bize baktı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Tek kaşlı bebekler," diyor Bridget ona, etkilenmemiş bir şekilde. Mayfair'deki dairemizin mutfak tezgahına tünemiş durumda. BJ ve ben gelecek hafta evimize taşınıyoruz.

"Çünkü, yani, bununla ne yapıyorsun?" Beej'e ciddi bir bakış atıyorum ve sorunun ağırlığının bir an için orada asılı kalmasına izin veriyorum.

Henry başını sallar. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu ağdaya götüremezsin ki." "Ama sonra..." Henry'ye bir bakış attım. "Başka seçeneğin var mı?"

"Biliyorsun." Beej başını

sallar. "Öyle mi?"

Başımı eğiyorum.

"Kesinlikle." Kız kardeşim başını sallıyor ve nişanlıma Singapur eriştesini uzatması için ellerini u z a t t ı y o r .

"Çocuğumuz olduğunda iki kaş için dua edeceğim" diyorum hepsine.

Beej burnunu kıvrıyor. "Sadece çalışan gözler, birkaç el, birkaç ayak için dua etmeye ne dersiniz?"

Henry gözlerini deviriyor ve ben de boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. "O adam olma."

Kız kardeşim gülmeye başladı.

Bridget benimle Henry'nin arasına baktı. "Bebekler hakkında ne sıklıkla konuşuyorlar?"

Beej ona bir bakış atıyor. "Düşündüğünden daha sık."

"Popüler konular arasında şunlar yer alıyor: Bebeklerinin bir bebek gibi görüldüğünü bilmeyen ebeveynler

Goo küveti, güzel bir fotoğraf için bebeklerini otobüsün altına atmaya hazır ebeveynler, bir çocuğu diğerinden çok ama çok daha sevimli olan ebeveynler..."

"Oh Tanrım." Henry hüzünlü bir şekilde iç geçiriyor. "Le Strange fiyaskosunu hatırlıyor musun?"

Lanet olsun, bu tam bir rezaletti."

"Bu da en sevdiğimiz konuya giriyor: çirkin bebekler."

BJ ağzına biraz yemek atıyor, kafasını bana ve kardeşine doğru sallıyor. "Siz ikinizin çirkin bebekler hakkında konuşmanızdan nefret ediyorum"

"Dinle," diye kaşlarımı çatarak yumurtalı ekmeğimi ısıtırken ona bakıyorum, "Tutkulu olduğun şeylerden bahsederken seni eleştirmiyorum - golf gibi, ki bu arada çok aptalca-"

Beej ve Bridget birbirlerine bakıyorlar.

"Bu-" Başını sallıyor. "Onunla alay ediyorsun- Ve- Aynı şey değil."

"Biliyorum." Ona bir bakış attım. "Golf sıkıcıdır." "Değil," diye araya giriyor Henry.

"Ama çirkin bebekler büyüleyicidir." Henry başını sallar.

"Bu doğru."

"Ne hakkında konuşmalıyız biliyor musun?" BJ yemek çubuklarını bana doğru tutuyor. "Düğün için bir tarih."

"Baş nedimeniz kim?" Henry çenesiyle başını sallayarak araya giriyor.

Kız kardeşime bakıyorum ve garip bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Yani, o benim kanımdan, canımdan biri. Ve onu diğer tüm arkadaşlarımdan daha çok seviyorum."

"Teşekkürler." Henry başını sallar.

"Ama yine de Tausie, Bridge'den çok daha iyi giyiniyor..."

Bridget gözlerini devirir ve şakağını ovuşturur.

BJ çenesini sallayarak kız kardeşime

bakıyor. "İyi misin?" O da başını sallıyor.

"Sadece yorgunum."

Bridge bana baktı. "İngiltere'de mi evleniyorsun?"

Gözlerimi kısarak Beej'e baktım. Başka bir yerde evlenmeyi hiç düşünmemiştim.

"Her zaman Haziran ayında evlenmek istemişimdir."

"June?" Kız kardeşim göz kırpmıyor. "Bir ay sonraki Haziran gibi mi?" Biraz kaşlarımı çatıyorum. "Şey, hayır, sanırım değil. Sanırım önümüzdeki Haziran?" "Önümüzdeki Haziran mı?" BJ'nin kafası geri çekildi. "Siktir et."

"Neden June?" Henry sorar.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Her zaman hayal ettiğim gibi." BJ başını sallamaya devam ediyor. "Bir yıl beklemeyeceğim." "Ama ben Haziran'da yıldönümü istiyorum!" Surat asıyorum.

"Neden?" diye soruyor, kaşları kalkık ve sinir bozucu. Ona ters ters bakıyorum. "Sadece yap."

"Nedenini biliyorum," der Henry, araya girerek. BJ izin verircesine elini sallar.

"Çünkü onun doğum günü Şubat'ta, seninki Ağustos'ta ve Haziran da tam ortada. Hediye vermenin arasını açmak için güzel bir yol."

"Evet-" Kız kardeşim bana alaycı bir bakış attı. "İhtiyacı olan şey bu. Daha fazla hediye."

"Bu hatırlatıyor ben-" I nokta at Onu. "Sen yapmadım verilen Ben bir nişan hediyesi henüz."

"Ben de öyle," diyor Bridget, ayağa kalkıp şakağını ovuşturarak.

"Bu hiç hoş değil." Ona baktım. "Geçen yıl bademciklerinin alınmasını kutlamak için sana bir hediye vermiştim."

"Yaptın," diye kabul ediyor. "Ve yapmaman için sana yalvardım." "Ama yine de..." Ona bir bakış attım.

Bir kahkaha atıyor. "Gerçekten yorgunum. Yatmaya gidiyorum." "İyi geceler Bridge," diye sesleniyor Henry.

Beej çenesini ona doğru sallıyor, odadan çıkışını izliyor ve duyamayacağı bir yere gelene kadar bekliyor.

"Sanırım onun duygularını incittin," dedi bana. "Ne?" Alay ettim. "Hayır, incitmedim."

"Tuhafıydı."

Ona gözlerimi deviriyorum. "O yapmadı." O da bana başıyla karşılık veriyor. "O yaptı."

Ona bir bakış attım. "Ne zaman?"

"Tausie'nin baş nedimemiz olabileceğini söylediğinde."

Bizim. Çok şirin. Bunun için ona gülümsememeye çalışıyorum çünkü Bridget'in tarafını benimkine tercih etmesinden hoşlanmıyorum.

Ona kızdığımı anladığından emin olmak için bir nefes veriyorum ve o da bana bakıyor, tek kelime etmediği halde kendini beğenmiş gibi görünen sessiz, sabit bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bana sonsuza kadar bu suratı takınması için sabırsızlanıyorum.

Kalktım ve kız kardeşimin odasına girdim.

"Hey seni koca, şişko inek-" Yatağına tırmandım. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Yuvarlanmıyor. Kaba.

"Dinle, bir ağaç gibi giyinsen ve kör bir çocuğun stilistik hassasiyetlerine sahip olsan bile, yine de dünyanın en iyi nedimesi olursun..."

Hiçbir şey söylemiyor.

Boğazımın arkasından homurdanıyorum. "Beni yalvartma."

Ona doğru baktım. "Bridget, kabalık etme-" Onu ittir. Vücudu gevşekçe hareket ediyor.

Onu tekrar sallıyorum. "Bridget?"

Hiçbir şey söylemedi.

Göğsüm anında sıkışıyor.

Onu daha çok sallıyorum.

"Bridget?!" Bağırıyorum.

Onu çeviriyorum ve vücudunun hareketleri çok kötü. Floplar.

Ağzı biraz açık kalıyor.

Yavaşça, dikkatlice, bir şekilde kandırıldığımı hissederek kulağımı ağzına yaklaştırıp dinliyorum.

Küçük bir hava üflemesini bekleyin. Sadece küçük bir tane.

Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

Çılgılık atıyorum, sanırım? Çılgılık atmalıyım çünkü BJ ve Henry içeri koşuyor.

Ve sonra her şey garip bir ağır çekime giriyor, sanki hepimiz o anı suyun altında yaşıyormuşuz gibi.

BJ yatağa doğru koşar ve dizlerinin üzerine çöker. Henry'ye "Nefes almıyor," der.

Hen zaten telefonda.

"Grosvenor Meydanı- Daire 12- Bilinçsiz- Hayır, nefes almıyor- Bilmiyoruz- Hayır-"

Beej kriz anlarında iyidir. Onu düz yatırır, solunum yollarını kontrol eder.

Kız kardeşimin üzerine eğilirken göğsü kabarıyor. Kız kardeşimin burnunu tıkamadan önce kırılgan gözlerle bana bakıyor, ağzını kız kardeşimin üzerine indiriyor ve göğsünü pompalamaya başlıyor.

Nefes alamıyorum - ağzım kurudu ve görüşüm... Doğru düzgün göremiyorum. Düzgün düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim Bridget'le Paris'te dokuz kişi olduğumuz ve alacakaranlık saatlere yakın olduğumuz.

"Magnolia, yavaşla!" Bridget peşimden koşarken mızımızlandı. "Bizi kaybettireceksin."

"Paris'i avucumun içi gibi bilirim." Topuğumun üzerinde döndüm, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Yalan söylüyor olsam bile. "Nereye gittiğimi biliyorum."

"Yabancı bir ülkedeyiz!" Gözlerini kırıştırdı, yedi yaşında olmasına rağmen bana kızgındı.

"Fransızca konuşabiliriz." Omuz silktim ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde Montaigne Bulvarı'nın patikasına döndüm.

"Nereye gidiyoruz?" Bridget peşimden koşarak mızımızlandı.

Ailemiz bir sokak kadar geride geç bir öğle yemeğindeydi. Bir saatten uzun bir süredir yüzümüze bakmamışlardı ve ister inanın ister inanmayın, bu geziye Marsaili'yi getirmemişlerdi. Sanırım bu onların tekil 'gerçek bir aile olabiliriz' evresiydi, ama yaklaşık bir buçuk gün sürdü, çünkü şimdi büyüdüğümde o günü düşündüğümde babamın masanın altında bir Fransız pop yıldızını hissettiğinden %70 eminim ve annemin bu yüzden sarhoş olduğundan %100 eminim.

"Céline!" Tüm bunların heyecanı ile sarhoş olmuş bir halde ciyakladım.

"Kıyafetleri neden seviyorsun?" diye sordu, ayak uydurmaya çalışarak.

"Onlar

sadece kıyafetler."

Kıyafetleri neden bu kadar sevdiğim konusunda her zaman kafası karışmıştır. Büyürken hiç oyuncak bebek istememişti, her zaman bilim setleri ve bloklarla ilgilenirdi ve ben onun çok tuhaf, utanç verici ve benden çok daha iyi olduğunu düşünürdüm.

Bu soru karşısında dehşete düşmüş bir halde ona baktım. "Çünkü çok güzeller ve onları giydiğinde sen de güzelleşiyorsun."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve başını salladı. "Güzel olmak için onlara ihtiyacın yok."

Gözlüklerini burnuna geri itti.

"Sana bir şey alayım mı?" Ona gözlerimi

kırptırdım. "Senin paran yok ki." Kaşlarını çattı.

"Harley'nin kredi kartını aldım," diye fısıldadım sanki beni duyabilecekmiş gibi. Bana bir bakış attı. "Ona böyle hitap etmenden hoşlanmıyor..."

Omuz silktim.

"Senin aldığını biliyor mu?"

"Hayır." Mağazaya girmeden önce muzipçe sııttım.

Orası benim şekerci dükkanımdı. Yaklaşık yirmi beş elbise seçtim ve tezgâha getirdim.

"Bonjour," diye tatlı tatlı şarkı söyledim.

"Salut-" Kadın emin olamayarak gülümsedi. "Parlez vous anglais?"

Gözlerimi kırptım.

"Evet." Başını salladı. "Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Elbiseleri ona doğru ittim. "Bunları benim bedenimde istiyorum lütfen."

Bana birkaç kez göz kırptı. Bridget rahatsız bir şekilde arkama geçti.

"Bana bir şey alacağını mı söylemiştin?"

"Ne istersen Bridge." Ona kocaman bir gülümseme verdim.

Dikkatimi tekrar tezgâhtara yönelttim ve ona gülümsedim. "Benim bedenim lütfen."

"Erm, bu sizin bedeninize uygun değil."

Ona göz kırptım. "Bana şişman mı diyorsun?"

"Hayır." Başını sallarken bir kahkaha attı. "Ben sana çocuk diyorum." Etrafına bakındı. "Ailen nerede?"

"Biz yetimimiz!" Ona kocaman bir sırtış atarak yalan söyledim.

Kadın Bridget ve bana şüpheyle baktı. "Hangi orpheens Dolce et Gabbana giyer ki?"

Bridget kaşlarını çattı.

"Yetim olmanın pek çok yolu vardır."

Kadının yüzü kız kardeşime doğru yumuşadı ve sonra kredi kartını benden aldı.

"Bunu sen mi çaldın?" Bana baktı.

"Evet." Omuz silktilim. "Babamdan. Ama kızmayacak, söz veriyorum. Farkına bile varmayacak."

Kadın dudaklarını büzdü, sonra başını sallayarak her şeyi anlattı.

Dükkândan çıktığımızda hava kararmış ve ıslaktı. Bridget bana ters ters baktı, kollarını kavuşturmuş, bir ayağı su birikintisinde tepiniyordu.

"Şimdi gerçekten gittin ve yaptın!" diye hırladı. "Neredeyiz biz?"

Dudaklarımı gergin bir şekilde büzdüm. "Bilmiyorum." Etrafıma bakındım ve sonra işaret ettim. "Şu taraftan geldik."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadık."

Ve sonra hissettim - o zaman ne olduğunu bilmiyordum, ama şimdi bunun endişe olduğunu biliyorum. Daha hızlı nefes almaya başladım, avuçlarım terledi, gözlerim doğru odaklanamadı. Sonra Bridget elimi kendi elinin içine aldı.

Başını sertçe salladı.

"Her şey yoluna girecek. Korkma."

Köşedeki dükkânda bir harita buldu ve tatillerde hep arka cebinde taşıdığı, o güne kadar her gün kullandığı için onunla dalga geçtiğim pusulayı çıkardı ama otelimizin adresini hatırlıyordu.

Ve bizi oraya götürdü, kendi başımıza, karanlıkta.

Bir taksiye binmemiz gerektiğini söyledim ve o da "İnsan kaçakçılığını hiç duymadın mı?" dedi ki bu delilikti çünkü *Taken daha çıkmamıştı* bile, o zaman insan kaçakçılığını nereden biliyordu ki?

Otele döndüğümüzde ailemiz orada değildi. Kimse

bizi aramıyordu, kimse bizi beklemiyordu.

Kaybolduğumuzu bile fark etmemişlerdi.

Kendimize duş aldık, bize çok büyük gelen bornozları giydik ve

Her birimizin bir yatağı olmasına rağmen aynı yatağı girdik. Oda servisi sipariş ettik ve *Cheaper by the Dozen'ı* izledik ve içten içe onlarınki kadar büyük ve fakir bir ailede yaşamayı diledik.

Tüm çocukluğum ailemizde yalnız, kimsesiz, terk edilmiş ve göz ardı edilmiş olduğuma dair anılarla doludur ve bunu iyi hissettiren tek şey Bridget'in yanımda olmasıdır. Ailemizin bizi yüzüstü bıraktığı tüm yollara rağmen kız kardeşim bunu yapmadı. Kız kardeşim tüm bunların etrafındaki dantel süslemedir ve nişanlığımın kız kardeşime yeniden nefes aldırmak için elinden gelenin en iyisini yapmasını izliyorum.

Ama yapamaz.

O çoktan gitti.

Kekoa
2:00

Uyan

Miguel lanet telefonuna cevap ver.

Saat
sabahın
ikisi.

Jules
vuruldu.

Londra'da

Bana onun adresini
ver.

Sikeyim şimdi
Miguel.

Teşekkür

İlk olarak, benden başka kimsenin umurunda olmayan yuvarlak masa şövalyelerine teşekkür etmeliyim. Amanda, Madi ve Molly. Sabrınız, nezaketiniz, cesaretiniz ve küfürleriniz olmasaydı bu kitap çöker ve yanardı. Saygılarımla, kıcımlı ye.

Ama aynı zamanda her birinizi seviyorum. Siz olmasaydınız bunu gerçekten yapamazdım.

Emmy, ilk kapağı nasıl aştın, gerçekten asla bilemeyeceğim. Çok yeteneklisin ve bu kapağa aylardır hayranlıkla bakıyorum ve ilk kitabın kapağı gibi, bakmaya da devam edeceğim.

Bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim, zihnimdeki belirsiz ve siğilli hayalleri güzel bir kağıda döktüğünüz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım olduğun için birçok nedenden dolayı şanslıyım, ancak özellikle bu neden benim için çok kullanışlı oldu.

Bill ve Viv, İrlanda'da mahsur kaldığımız ve benim gece gündüz çalıştığım, sizin de çocuklarımıza baktığınız o özel birkaç ay boyunca bana karşı gösterdiğiniz nezaket ve sabır için her zaman teşekkür ederim.

Camryn, Ashley, Lindsey ve Kim, ben gelemediğimde Amerika'da bebeklerime baktığınız için. Size minnettarım çocuklar.

Tori, İngiltere'deki okul sistemini anlamaya çalışırken gösterdiğin sabır için teşekkür ederim. Sahip olduğum en iyi konferans arkadaşısın.

Avenir'deki rüya takımına... Betty Luke, Jayboy, Maddi ve diğer herkese... Yaptığınız işte çok iyisiniz, bana karşı çok sabırlısiniz, birlikte çalışmak çok eğlenceli, detaylar için en iyi göze ve en iyi fikirlere sahipsiniz. Ben

Bunu seninle yapmayı çok sevdim. Yaptığın her şey, ne kadar sıkı çalıştığın ve bana karşı ne kadar iyi olduğun için minnettarım. Seni seviyorum 3000.

Nicole'e, tüm yardımların için teşekkür ederim. Birlikte çalışmaya başladığımızda çok kaotik bir durumdaydım, bu projeyi gerçekten gördüğün için teşekkür ederim. Üzerinde çalıştığın her şey için minnettarım. Euan ve Frances, ikinize de tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim!

Benja, Juniper ve Bellamy. Hepinizi çok seviyorum.

Ve son olarak, MPU'yu gerçekten sadece benim hayal gücümde olabileceğini hissettirecek şekilde kucaklayan tüm tatlı insanlara teşekkür ederim. Hayali arkadaşlarımı böylesine şiddetle sevdiğiniz ve onları kendinize ait kıldığınız için teşekkür ederim.

Hayatımı değiştirdi.

Yazar Biyografisi

Avustralya doğumlu olan Jessa Hastings şu anda Sherman Oaks, California'da kocası, iki çocuğu, kedisi ve aldığına yarı pişman olduğu köpeğiyle birlikte yaşıyor. Bunu buraya yazdığı için kendini suçlu hissediyor ama kocasının bunu okumayacağından emin. Şu anda ABD sağlık sistemi onu çileden çıkarıyor (ama kim çıkarmaz ki?), aynı zamanda *Stranger Things* teorilerine boğulmuş durumda ve hevesli bir su uzmanı. Hâlâ Avustralya kahvaltılarını özleyiyor, çok iyi bronzlaşıyor ve Erewhon'dan Hindistan Cevizli Kek'i şiddetle tavsiye ediyor. *Magnolia Parks: The Long Way Home* onun üçüncü romanı ve hala (belli ki) konuyla ilgili bir yazar biyografisi yazmakta zorlanıyor. Bunun için üzgünüm.

[Evreni keşfedin.](#)